OCTAVIAN SĂRBĂTOARE

ZAMOLXIANA, ÎNVĂȚĂTURILE EZOTERICE ALE NEOZAMOLXIANISMULUI

SUMAR DE IDEI

First published in Australia in Jan. 2012 by
Sarbatoare Publications, Sydney, NSW
sarbatoare@hotmail.com

Copyright © 2012 and subsequent years by Octavian Sărbătoare. Această lucrare și traducerile ei sunt copyright (au drept de autor Octavian Sărbătoare). Ea poate fi liber folosită ca fișier electronic sau printată pe hârtie în forma în care se află. Sacerdoții neozamolxieni o pot utiliza liber pentru cursurile de inițiere.

Australian National Library Cataloguing-in-Publication entry:

Sarbatoare, Octavian.
Zamolxiana, invataturile ezoterice ale neozamolxianismului: Sumar de idei

Includes bibliographical references.
Edition: 1st ed.
ISBN 978 0 9872227 4 9.
1. Zalmoxis. 2. Dacians--Religion. 3. Romanians--Religion. I. Title.

201.42

Typeset by Sarbatoare Publications
Pe prima copertă: Vas din cultura Cucuteni, România.

OCTAVIAN SĂRBĂTOARE

ZAMOLXIANA,
ÎNVĂȚĂTURILE EZOTERICE
ALE NEOZAMOLXIANISMULUI

SUMAR DE IDEI

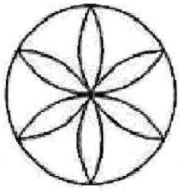

Colecția Deceneu

Sarbatoare Publications
Sydney

Motto:

Simbolurile sunt puteri ale universului.

Introducere

Acceptarea neozamolxianismului, ca imaginar spiritual şi religios printre românii trăitori la începutul mileniului al III-lea, a creat necesară expunerea unui ezoterism propriu crezului. Lucrarea de faţă, prima care tratează esenţa gnozei neozamolxiene, îşi propune o prezentare succintă a ezoterismului neozamolxian, ale cărui idei vor putea ulterior fi amplu dezvoltate.

Ezoterismul prin definiţie înseamnă cunoaştere interioară, care în contextul neozamolxianismului, ca spiritualitate şi religie în acelaşi timp, duce la iluminare şi la salvarea sufletului. **Zamolxiana**, ca gnoză neozamolxiană, permite un înalt nivel de înţelegere a miturilor, simbolurilor şi a sacralităţii pertinente nu numai cunoaşterii, dar însăşi existenţei umane. Ezoterismul neozamolxian abordează teme care răspund ideatic spiritualităţii universale conceptualizând un etos specific neamului românesc.

Gnoză neozamolxiană permite înţelegerea profundă a celor patru coloane ziditoare ale zamolxianismului modern, respectiv: 1. Munţii Carpaţi sacri, cogaionii; 2. Peşterile iniţiatice sacre; 3. Spiritul lui Deceneu ca supremă funcţie sacerdotală şi 4. Legile Belagine.

Lucrarea tratează sistematic un ezoterism bine definit în simbolistica sacră şi tradiţia spirituală universală, pornind de la simbolul floarea vieţii. Ideile generatoare ale ezoterismului neozamolxian, sunt prezentate în relaţie cu cele şapte arhetipuri strămoşeşti neamului românesc, respectiv Zamolxe, Bendisa, Marele Lup Alb, Iisus Fiul Daciei, Cavalerul trac, Deceneu, Dumnezeu/ Domnazâna.

În contextul spiritualităţii neozamolxiene există un sistem evolutiv şi o psihofiziologie aparte care-i conferă originalitate de idei. O expunere mai complexă o reprezintă cele 36 de elemente esenţiale de coborâre a divinităţii în materie (sau de ridicare a omului către divinitate), care fac conexiunea cu floarea vieţii, omul cosmic şi puterile vieţii pământene. Ultimul capitol prezintă câteva elemente de numerologie sacră neozamolxiană.

Lucrarea de faţă are o hermeneutică densă care poate fi ulterior dezvoltată în alte scrieri cu tematica **Zamolxiana**, gnoza neozamolxiană.

De remarcat în acest context este reconsiderarea tradiţiei creştinismului printr-o nouă perspectivă dată vieţii lui Iisus, care în neozamolxianism iese din imaginarul religios iudaic şi intră în cel spiritual-religios zamolxian modern. Iisus Fiul Daciei ca personaj reprezintă una din pietrele de temelie ale neozamolxianismului, fiind unul dintre cele şapte arhetipuri. Lucrarea *Evanghelia Dacilor* a creat o portretizare pertinentă lui Iisus ca Fiu al Daciei.

Octavian Sărbătoare, anul 2012

Cap. 1 – Simbolistica sacră şi tradiţia spirituală

Simbolurile sunt puteri ale universului. Pentru început este necesar să reconstituim sumar simbolistica sacră prezentă în tradiţiile spirituale ale lumii. Ea se regăseşte şi la strămoşii neamului românesc. O vom aplica elementelor care constituie în prezent bazele zamolxianismului modern. Floarea vieţii este un simbol arhaic reprezentând creaţia şi dinamica existenţei vieţii umane, promisiunea şi perenitatea nemuririi spirituale.

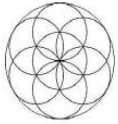

Sămânţa vieţii

Fig. 1 – Cele şapte cercuri care construiesc în centrul desenului simbolul floarea vieţii.

Mecanismul geometric generator formării petalelor florii vieţii îl reprezintă şase cercuri, ale căror centre se găsesc pe circumferinţa unui cerc interior. Cele şase cercuri se unesc tangent două câte două într-un centru comun. La mijloc se creează floarea vieţii având două petale pe verticală, sus-jos, celelalte patru petale aflându-se în decalaj adiacent de 60 de grade una faţă de cealaltă. Aceste şapte cercuri formatoare se numesc sămânţa vieţii.

Floarea vieţii generează fructul vieţii în desfăşurarea ei dinamică pe axa timpului. Există prin urmare un determinism exact în care sămânţa vieţii dă naştere florii vieţii, care la rândul ei creează fructul vieţii. Hermeneutica acestor transformări este larg interpretativă. Fructul vieţii este un sumum de ciclicităţi care la rândul lor dau naştere altor ciclicităţi (sămânţă-floare-fruct), cercul fiind prin excelenţă simbolul succesiunii ciclurilor.

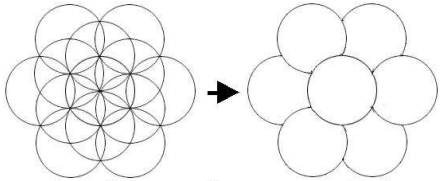

Fig. 2

Prin urmare sămânţa vieţii reprezintă potenţialitatea vieţii, floarea vieţii este viaţa însăşi, iar fructul vieţii e împlinirea vieţii.

O structură dinamică pe orizontală şi spaţială a florii vieţii este cea având 19 elemente întrepătrunse, totalizând 90 de petale, ţesătura matricială a substratului universal generator. Din ea se dezvoltă un cub al spaţialităţii, deci o expansiune din planul bidimensional în spaţiul cu trei dimensiuni.

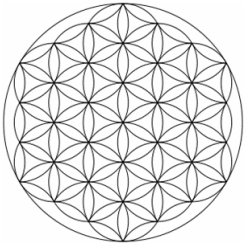

Fig. 3 – Floarea vieţii extinsă având 19 elemente întrepătrunse.

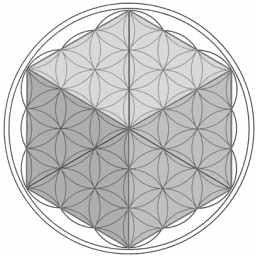

Fig. 4 – Floarea vieţii extinsă, generatoarea cubului spaţialităţii.

Această formă a florii vieţii încadrează cubul spaţialităţii care implică o sfericizare a elementului planar floarea vieţii ale cărei petale dobândesc spaţialitate tridimensională fiind acum în număr de 18 (3 x 6). De aici se poate expanda interpretativ conceptualizând grafice multidimensionale.

O imagine relevantă aplicării florii vieţii în simbolistica sacră universală este reprezentarea zeiţei egiptene Isis ridicându-se către cer (*Fig. 5*). Imaginea divinităţii este în fapt cea a omului cosmic. Faptul că zeiţa posedă aripi este amintirea mitică pământeană (*vezi pagina 19*) a existenţei îngerilor veghetori, fondatorii veniţi din stele. Isis se ridică la cer încadrată în floarea vieţii ca simbol al trecerii omului în nemurire.

O altă imagine relevantă, aplicării florii vieţii în simbolistica sacră, este cea a zeului Ahura Mazdah venerat de perşii zoroastrieni (*Fig. 6*). Reprezintă omul cosmic, acel înger veghetor, considerat ca fiind om cu aripi sau propulsat de aripi. Simbolul omului cu aripi este prevalent în toate tradiţiile religios-spirituale care au preluat într-un fel sau altul mitul ancestral al existenţei unor oameni veniţi din cer, fiinţe extraterestre care se puteau deplasa uşor în spaţiu. Pământeanul acelor vremuri a considerat că acei oameni aveau aripi ca să se poată deplasa prin aer.

Omul pământean şi reprezentarea lui cosmică se poate încadra in spaţiul a două piramide sub formă de tetraedru (*Fig. 7*), centrul corpului uman, zona buricului, corespunzând centrului sferei. Vom vedea ulterior că triunghiul este simbolul portalului centrului fiinţei umane. Lumea interioară omului se corelează cu cea exterioară, pământeanul devenind astfel om cosmic. Sunt trei lumi – micro, umană (pământeană) şi macro, ale căror manifestări existenţiale se întrepătrund în ezoterismul lor. Din perspectiva aplicării practice a acestor idei putem spune că apexul (zenitul), atunci când este un vârf de munte (precum Vârful Omu), este locul natural de iniţiere şi capătul evoluţiei umane. Nadirul, sau vârful de jos, este locul iniţierii care are loc într-o peşteră sacră (precum sunt Peştera lui Zamolxe de la Polovragi sau Peştera Ialomiţei din munţii Bucegi) şi punct de pornire al călătoriei spirituale.

O folosinţă deosebită a florii vieţii, de-a lungul istoriei culturii umanităţii, o reprezintă runele arhaice, baza grafică a tuturor scrierilor (*Fig. 8*).

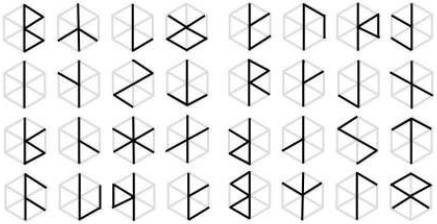

Runele arhaice, baza tuturor scrierilor, sunt generate pe fundalul florii vieţii.

În neozamolxianism ca şi în marile tradiţii spirituale ale antichităţii Focul Lui Zamolxe are statut sacru deoarece îl reprezintă pe Zamolxe, fiind în esenţă mijlocul prin care se accesează Spiritul Lui Zamolxe care se face prezent în omul care priveşte focul sacru. În Focul Lui Zamolxe se găsesc spiritele tuturor zânelor şi zeilor, focul având putere transformatoare.

Mărturiile istorice despre doctorii geto-daci, arată că ei practicau o medicină integrată celor trei planuri: spiritual, mental şi fizic. O astfel de învăţătură se poate aplica la vindecarea multiplelor boli. Prin folosirea Focului Lui Zamolxe practicantul neozamolxian se află într-un proces de vindecare personală, începând cu cea a sufletului. Elementul de sacralitate are o expunere raţională şi explică vindecările pe care religiile le cred miraculoase. **Focul Lui Zamolxe** este astfel mijlocul principal de vindecare a sufletului, forma lui elementară fiind simpla lumânare (*Fig. 9*). Focul sacru dacic este, după tradiţia neamului românesc, asociat accesului la spirit. În cazul de faţă este **Spiritul Lui Zamolxe** şi prin intermediul lui, ca Mijlocitor, cel al Lui Dumnezeu.

Cap. 2 – Ideile generatoare ale ezoterismului neozamolxian

Spiritualitatea neozamolxiană atribuie florii vieţii şapte arhetipuri astfel: Zamolxe, Bendisa, Marele Lup Alb, Iisus Fiul Daciei, Cavalerul trac, Deceneu şi Dumnezeu/ Domnazâna. Hermeneutica simbolisticii florii vieţii identifică şapte trăsături de caracter, care sunt intrinsec legate de arhetipurile strămoşeşti, precum şi şapte simboluri naturale caracteristice lor. Ele constituie o bază comportamentală după cum urmează:

- Dărnicie (generozitate) – Zamolxe – soarele
- Bucurie (plăcere) – Bendisa – bradul (pomul vieţii)
- Curaj (pace) – Marele Lup Alb – lupul
- Iubire (compasiune) – Iisus Fiul Daciei – mielul
- Virtute (demnitate) – Cavalerul trac – bourul
- Înţelepciune (dreaptă judecată) – Deceneu – şarpele
- Trezvie (trezire) a sufletului – Dumnezeu şi Domnazâna – vulturul bicefal

Soarele este expresia cosmică a florii vieţii. Bradul reprezintă smerenia, bucuria vieţii şi credinţa, caracteristici umane tipic feminine. Lupul este paradigma curajului şi sfidării morţii (dacii asimilau spiritul lupului înainte de intrarea în luptă), caracteristici umane tipic masculine. Mielul este animalul blândeţii şi al nevinovăţiei. Bourul este un model de tenacitate şi încredere (în Moldova simbolul bourului s-a păstrat ca model al puterii). Şarpele este un simbol al înţelepciunii. Vulturul bicefal este modelul ridicării la Dumnezeu, înălţarea în spirit, îndumnezeirea.

Cele şapte arhetipuri au generat multiple mituri păstrate în tradiţia populară românească:

- Făt-frumos şi oamenii buni au feţele strălucind ca soarele.
- Bradul este statornicia în credinţă. Ca pom al vieţii bradul reprezintă femeia.
- Legendele povestesc despre Marele Lup Alb ca protector al neamului românesc şi model de cutezanţă.
- Mielul cel blând este Iisus cel iubitor de oameni.
- Legendele cu bourul sunt temelia etosului dacoromânilor din Moldova şi Maramureş şi simbolul puterii necesare noilor începuturi.
- Şarpele dă pilde şi învăţături înţelepte.
- Vulturul poartă în cioc o piatră nestemată.

Alte legende populare scot în evidență cele șapte arhetipuri strămoșești, combinând caracteristicile lor astfel:

- Făt-Frumos este eroul purtător al luminii care elimină tenebrele cu paloșul de lumină ajutat de calul năzdrăvan care mănâncă jeratic fiind născut din focul sacru.
- Ileana Cosânzeana sau Sânziana sau Drăgaica, este Zâna Sânzienelor. Ea se distinge prin semne caracteristice și anume: buchetul de sânziană, cununa de spice, centura de tei și toiagul de alun și o vestimentație înfloratã.
- Mielul este blând și oaia înțeleaptă (vezi balada Miorița).
- Lupoaica alăptează copii.

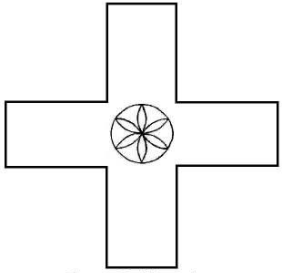

Crucea Lui Zamolxe

Crucea Lui Zamolxe (*Fig. 10*) este o legătură simbolică sacră a neozamolxianului cu divinitatea. Are patru brațe egale, în centru se află floarea vieții, reprezentând soarele emițând raze de lumină ca formă vizibilă a zeului nevăzut, o manifestare a transcendentului. Crucea lui Zamolxe va apare pe templele zamolxiene la sanctuare, altare și vetre, și poate fi purtată de practicanții neozamolxieni ca totem personal.

Fig. 11 – Floarea vieții prezentă pe o cruce mortuară.

În tradiția mortuară românească floarea vieții apare sculptată pe o cruce creștină demonstrând în acest mod sincretismul dintre zamolxianism și creștinism. În partea ei de sus se pot citi inițialele scrise cu litere chirilice, IC XC – Iisus Hristos).

Crucea și-a păstrat semnificația arhaică de simbol al nemuririi sufletului celui îngropat, deși în vechime pe locul respectiv se afla depusă urna funerară în locul coșciugului cu trupul celui mort. Se poate observa cum floarea vieții este impecabil construită ca rezultat al intersecțiilor cercurilor formatoare.

Tradiția populară a păstrat și încă mai menține simbolistica precreștină în arta populară. Crucea lui Zamolxe este prezentă într-o formă specifică în zona Maramureș din România.

Fig. 12 – Cruce zamolxiană din Maramureș.

Crucea are patru brațe egale, o motivație centrală florală, iar pe margini una arboricolă, frunzele fiind dispuse ca într-o coroană de lauri.

SIMBOL GETO-DACIC
DE PE POARTA SANCTUARULUI
DE LA SARMISEGETUZA

Simbolistica este foarte veche apărând într-o formă asemănătoare și pe poarta sanctuarului de la Sarmisegetuza (fig. 13).

Cap. 3 – O reprezentare a sistemului evolutiv în spiritualitatea neozamolxiană

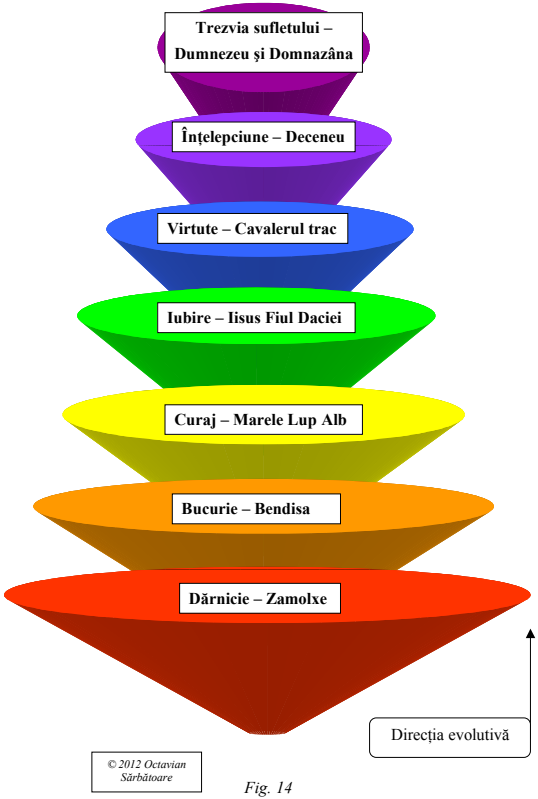

Fig. 14

Direcţia de evoluţie spirituală porneşte de la rădăcină, de la Zamolxe în sus, precum se întâmplă şi în cazul ezoterismului pomului vieţii.

Primul pas pe **Calea Lui Zamolxe** este făcut prin dărnicie/ generozitate (arhetipul Zamolxe), aceasta fiind psihologia comportamentală care deschide porţile luminii spirituale. Obţinând dărnicia (generozitatea), se urmăreşte apoi dobândirea bucuriei (arhetipul Bendisa) şi prin aceasta accesul la parteneriatul masculin-feminin. În continuare călătorul spiritual aspiră la pacea interioară (arhetipul Marele Lup Alb), conducând la eliminarea fricii şi a frământărilor de orice fel. Mai departe se păşeşte în domeniul iubirii de oameni (arhetipul Iisus Fiul Daciei) dezvoltându-se compasiunea şi empatia. Apoi călătorul spiritual absoarbe calitatea de a fi respectat dobândind virtute şi statut social onorabil (arhetipul Cavalerul trac).

Aceste cinci calităţi, odată obţinute, îl predispun pe om la discernământ (arhetipul Deceneu) şi astfel să poată judeca limpede. Şi ultima treaptă ascensională este cea a trezirii sufletului (arhetipul Dumnezeu şi Domnazâna) deschizând astfel panorama largă a împlinirii vieţii umane şi a îndumnezeirii.

Ca pom al vieţii, sistemul evolutiv, în spiritualitatea zamolxiană modernă, exprimă o creştere calitativă a psihologiei umane şi o integrare treptată cu universul conştient aflat într-o continuă regenerare. Viaţa omului se află în ascensiune către cer fiind marcată de ciclicitatea existenţială umană aspirând la contopirea cu spiritul universal.

De remarcat la pomul vieţii sunt cele trei nivele la care vieţuieşte un arbore, al rădăcinei, al tulpinei şi al coroanei, nivele care au corespondenţe atât în lumea umană cât şi în cea a universului. Aflat în planul intermediar dintre pământ şi cer, omul îşi sublimează legăturile cu pământul prin regenerarea lor la nivel cosmic. Prin aceasta şi conştiinţa umană se extinde de la cea pământeană la cea sacră a cerului. Astfel omul îşi creează o *axis mundi* proprie şi devine întruchiparea umană a arborelui vieţii. Femeia este expresia cea mai înaltă uman a pomului vieţii reprezentat prin brad.

Pomul de Crăciun păstrează în esenţă semnificaţia transfigurării de la vegetal la uman şi apoi la universal a conştiinţei umane ca o creştere continuă a trezirii spiritului interior, a cărui bază este scânteia divină primordiale din care treptat a evoluat fiinţa umană. Această asociere între pomul vieţii şi existenţa transcendentă a divinului este pertinentă marilor tradiţii ezoterice ale umanităţii, fiind în fapt un subiect a cărui înţelegere marchează drumul trezirii spirituale. Divinul se coboară pe arborele vieţii pe care umanul îl urcă treptat către desăvârşire.

Arhetipurile strămoşeşti ale neamului românesc (Zamolxe, Bendisa, Marele Lup Alb, Iisus Fiul Daciei, Cavalerul trac, Deceneu, Dumnezeu/ Domnazâna) arată în specificitatea lor un drum iniţiatic de ridicare/ evoluţie.

Cap. 4 – Tabel general de psihofiziologie neozamolxiană şi simbolistică

Portalurile/ porţile trezirii →	**Primul (al lui Zamolxe)**	**Al doilea (al Bendisei)**	**Al treilea (al Marelui Lup Alb)**	**Al patrulea (al lui Iisus Fiul Daciei)**	**Al cincilea (al Cavalerului trac)**
Arhetipul tradiţional	Zamolxe	Bendisa	Marele Lup Alb	Iisus Fiul Daciei	Cavalerul trac
Simbolul strămoşesc	Soarele	Bradul	Lupul	Mielul	Bourul
Arhetipul feminin	Femeia miloasă	Femeia care bucură	Îngrijitoarea	Femeia iubitoare	Femeia chibzuită/ gospodină
Arhetipul masculin	Bărbatul milos	Bărbatul care bucură	Protectorul	Bărbatul iubitor	Bărbatul respectat
Psihologia echilibrată	Dărnicia/ Generozitatea	Bucuria	Curajul/ pacea	Iubirea reciprocă	Virtutea/ Demnitatea
Surplusul energetic duce la:	Nechibzuinţă	Desfrânare	Furie/ nervozitate	Ură/ Gelozie	Aroganţă
Deficitul energetic duce la:	Lăcomie/ furt	Tristeţe	Frică	Viclenie/ Fugă de relaţionare	Timiditate
Obstacolul psihic dominant	Lăcomia/ furtul	Desfrânarea	Furia	Viclenia	Aroganţa
Iniţierea	Botezul pământului	Botezul apei	Botezul focului	Botezul aerului	Botezul spaţiului
Percepţiile	A soliditătii	A fluidităţii	A căldurii	A volatilităţii	A spaţialităţii
Simţul uman	Mirosul	Gustul	Vederea	Pipăitul	Auzul
Organul de percepţie	Nasul	Limba	Ochii	Pielea	Urechile
Elementul grosier	Pământul	Apa	Focul	Aerul	Eterul (Spaţiul)
Simbol sacru	Pătratul	Pătrarul de Lună	Triunghiul	Hexagonul	Cercul
Culoarea	Roşu	Portocaliu	Galben	Verde	Albastru

Tabelul 1

© 2012 Octavian Sărbătoare

Tabelul, cuprinzând cele cinci portaluri, identifică arhetipurile tradiţionale corespunzătoare fiecăruia, respectiv Zamolxe, Bendisa, Marele Lup Alb, Iisus Fiul Daciei şi Cavalerul trac, precum şi simbolurile strămoşeşti cu care se raportează respectiv, soarele, bradul, lupul, mielul şi bourul.

Sunt enumerate cele cinci arhetipuri feminine respectiv femeia miloasă, femeia care bucură, îngrijitoarea, femeia iubitoare şi femeia chibzuită (gospodină), precum şi cele cinci masculine, respectiv bărbatul milos, bărbatul care bucură, protectorul, bărbatul iubitor, bărbatul respectat, toate fiind modele de urmat. Aceste arhetipuri feminine şi masculine conduc la o psihologie comportamentală echilibrată, respectiv dărnicie/ generozitate, bucurie, curaj/ pace, iubire reciprocă şi virtute/ demnitate.

În schimb dezechilibrul de manifestare la om al acestor arhetipuri este de două categorii, fie prin exces de energie, fie prin lipsă de energie. Excesul de energie în comportarea dezechilibrată înseamnă nechibzuinţă, desfrânare, furie/ nervozitate, ură/ gelozie şi aroganţă. Deficitul energetic în comportament se reflectă ca lăcomie/ furt, tristeţe, frică, viclenie/ fugă de relaţionare şi timiditate. Prin urmare obstacolele ambelor sexe sunt cele zece dezechilibre energetice dintre care cinci par dominante, respectiv lăcomia, desfrânarea, furia, viclenia şi aroganţa (aceste cinci sau mai multe dezechilibre pot fi diferite la comunităţi şi popoare în funcţie de dezvoltarea lor socială şi istorică).

Tarele de comportament sunt slăbite sau eliminate prin descernământ. Se pot utiliza şi cinci feluri de botezuri, cel al pământului, al apei, al focului, al aerului şi al spaţiului. Ele implică amplificarea a cinci percepţii, respectiv a soliditătii, a fluidităţii, a căldurii, a volatilităţii şi a spaţialităţii. Acestea solicită simţurile umane corespunzătoare, respectiv, mirosul, gustul, vederea, pipăitul şi auzul. Sunt antrenate prin urmare organele de percepţie, respectiv nasul, limba, ochii, pielea şi urechile, corespunzând elementelor grosiere, pământ, apă, foc, aer şi eter (spaţiu).

Cele cinci portaluri au fiecare o simbolistică aparte ce poate fi utilizată în geometria sacră, respectiv, pătratul, pătrarul de lună, triunghiul, hexagonul şi cercul, precum şi culori specifice, roşu, portocaliu, galben, verde şi albastru.

În afară celor cinci portaluri/ porţi, prezentate mai sus, există portalul al şaselea (al lui Deceneu) care transcende elementele primelor cinci portaluri. Iar deasupra lui se află portalul ultim, cel al şaptelea (al lui Dumnezeu/ Domnazâna), poarta treziri sau poarta cerului.

Ca dezechilibru caracteristic al portalului lui Deceneu, omul manifestă ignoranţa, iar ca echilibru înţelepciunea. Al şaptelea portal, cel al lui Dumnezeu/ Domnazâna are ca dezechilibru elucubraţia mistică, iar ca stare de echilibru mersul pe **Calea Cerului** şi prin urmare iluminarea spirituală.

Cap. 5 – Cele 36 de elemente esențiale de coborâre a divinității în materie sau de ridicare a omului către divinitate

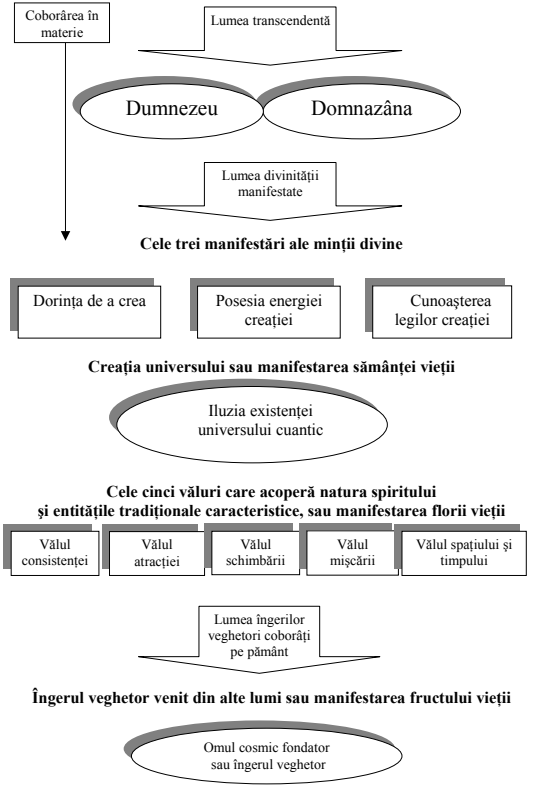
Coborârea în materie
Lumea transcendentă
Dumnezeu
Domnazâna
Lumea divinității manifestate
Cele trei manifestări ale minții divine
Dorința de a crea
Posesia energiei creației
Cunoașterea legilor creației
Creația universului sau manifestarea sămânței vieții
Iluzia existenței universului cuantic
Cele cinci văluri care acoperă natura spiritului și entitățile tradiționale caracteristice, sau manifestarea florii vieții
Vălul consistenței
Vălul atracției
Vălul schimbării
Vălul mișcării
Vălul spațiului și timpului
Lumea îngerilor veghetori coborâți pe pământ
Îngerul veghetor venit din alte lumi sau manifestarea fructului vieții
Omul cosmic fondator sau îngerul veghetor

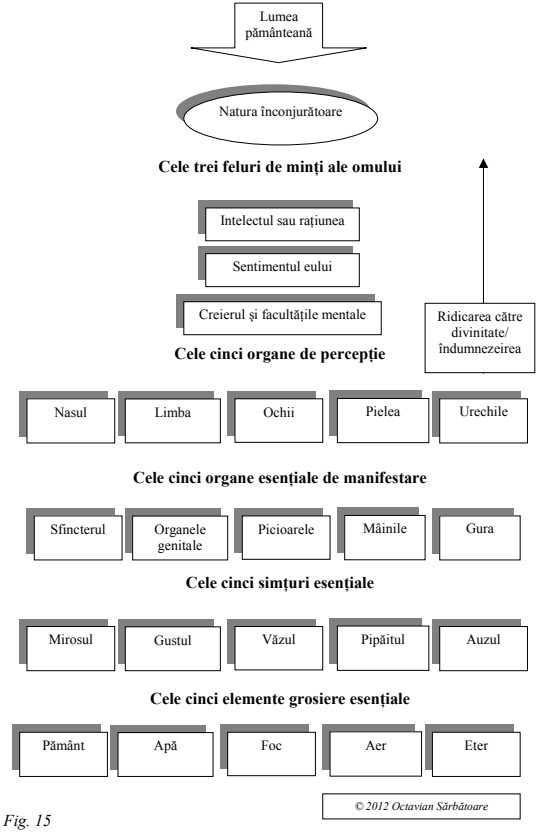

© 2012 Octavian Sărbătoare

Fig. 15

Paradigma oamenilor cu aripi, îngerii veghetori, fondatorii, (urmașii lor fiind uriașii numiți și titani sau atlanți) este mult mai veche decât scrierile biblice, care nemijlocit s-au inspirat dintr-o mitologie având ca substrat existența unor vizitatori din spațiul cosmic. Urmărind firul istoriei am putea identifica sursele primare ale acestor mituri care ulterior au generat legende cuprinse în imaginarele religioase. Se acceptă în general ideea că simbolul omului cu aripi a fost răspândit în zona Europei de Est și a Orientului Apropiat din vechime de către un popor arian venit de la nordul Mării Negre – hitiții – coborâtori și ei din pelasgi, primii locuitori ai continentului european ai actualei umanități. La acea vreme încă nu se înfiripaseră culturile egipteană, minoică ori sumeriană, aceste tradiții fiind considerate ulterior temelii ale istoriei civilizațiilor ce au urmat. Hitiții, care la vremea lor au format imperii în Asia Mică și în Orientul Apropiat, au răspândit simbolul omului cu aripi printre popoarele cu care au avut contact social. Vechii perși au preluat simbolul de la asirieni, moștenitori și ei ai culturii sumeriene prin intermediul celei acadiene.

În tradiția noastră populară se vorbește despre uriașul Novac căruia i se dusese vestea datorită puterii lui fizice ieșită din comun. Se păstrează și vorba „brazda lui Novac" pentru ceva de proporții. Se mai spune că Novac avea un fiu, pe Gruia lui Novac, uriaș și vestit pentru mari fapte de vitejie.

Nordul Olteniei a păstrat tradiția uriașilor, numiți acolo novaci; localitatea Novaci indică aria geografică unde se crede că au viețuit acei oameni. Un alt personaj legendar al neamului a fost Gogea Mitu. Datorită staturii sale fizice impresionante Gogea Mitu a intrat în vocabular, spunându-se despre un bărbat înalt și bine legat că este „gogeamite omul". Urme ale viețuirii uriașilor printre strămoșii neamului românesc se găsesc în tradițiile folclorice din toate regiunile locuite de români (vezi și Jgheabul uriașilor în Moldova).

Coborârea divinității în materie înseamnă îmbrăcarea treptată a scânteii divine cu materie. Din schema de mai sus se observă mai întâi prima lume, cea transcendentă, în care se află entitățile transcendente Dumnezeu și Domnazâna. Deși reprezentate separat cele două entități sunt una singură (posedă consubstanțialitate, dacă se poate folosi acest termen și în cazul existenței transcendente). Perspectiva umană subiectivă le etichetează ca fiind de gen masculin (Dumnezeu) și feminin (Domnazâna).

Înainte de a începe procesul de creație al universului mintea divină are trei manifestări: dorința de a crea (comună creatorilor transcendenți), posesia energiei creației (aparținând Domnazânei ca pom transcendent al vieții) și cunoașterea legilor creației (aparținând lui Dumnezeu). Dumnezeu/ Domnazâna manifestă sămânța vieții creând o iluzie a existenței universului

cuantic care, prin cinci văluri, maschează natura reală a spiritului. Există astfel: vălul consistenței, vălul atracției, vălul schimbării, vălul mișcării, vălul spațiului și timpului. Deși universul este iluzoriu, în cele cinci caracteristici aparente, el este o floare a vieții care prin absorbție în sursa care a creat-o conduce conștient entitatea umană la cauza primordială.

Urmează lumea îngerilor veghetori, fondatorii coborâți pe pământ. Lumea lor este practic formată din acei îngeri coborâtori pe planeta Pământ la timpul viețuirii lui Eno. Ei poartă conștiința divină existentă la nivelul lor, fiind mai prejos de cea a lui Dumnezeu/ Domnazâna manifestați, dar mai presus de cea a uriașilor și a pământenilor, printre care se aflau la acea vreme.

Omul ideal este îngerul veghetor, omul cosmic. Hibridul lui genetic cu pământenii sunt oamenii uriași, parțial îngeri veghetori și parțial pământeni, entități născute ca urmare a amestecului genetic (prin contact sexual) între îngerii veghetori și femeile pământence. În acest mod îngerii veghetori au manifestat fructul vieții față de oamenii de pe pământ.

Se conturează apoi lumea pământeană care în natura înconjurătoare de pe planeta Pământ își dezvoltă elementele esențiale gândirii omului (cele trei feluri de minți – intelectul sau rațiunea, sentimentul eului, creierul și facultățile mentale) și viețuirii în corpul uman cuprinzând cinci organe de percepție (nasul, limba, ochii, pielea, urechile), cinci organe esențiale de manifestare (sfincterul, organele genitale, picioarele, mâinile, gura), cinci simțuri esențiale (mirosul, gustul, văzul, pipăitul, auzul) și cinci elemente grosiere esențiale (pământ, apă, foc, aer, eter).

Putem concluziona că salvarea ființei umane înseamnă omul care se divinizează. În schimb divinul care se umanizează nu este calea salvării sufletului, ci doar ajută, prin exemplu, omul care se îndumnezeiește. Îngerii veghetori, oamenii cosmici fondatori, ființele coborâte printre pământeni, sunt doar modele la care omul aspiră să le emuleze.

Prin urmare metoda de ridicare a omului **din** lumea materiei urmează o cale inversă descinderii îngerilor veghetori **în** lumea pământeană. Asistăm astfel la o cale a integrării omului în lumea transcendentă la care va avea treptat acces prin amplificarea capacităților cognitive fizice și mentale.

Aspectul masculin al coborârii divinității în materie este conștiința care se deteriorează evolutiv, pe când cel feminin o reprezintă creația însăși, faptul de a urma un model de materializare în universul fizic.

Îndumnezeirea urmează calea inversă descinderii în materie a perechii divine Dumnezeu/ Domnazâna. Prin folosirea instrumentalității naturale a corpului se ating stări de conștiință din ce în ce mai înalte. Felurite metode ale sublimării corpului prin exerciții fizice și prin igiena minții devin necesare pentru evoluția spirituală.

Cap. 6 – Floarea vieții însoțită de arhetipurile tradiționale zamolxiene

(interpretarea circulară și spiralată)

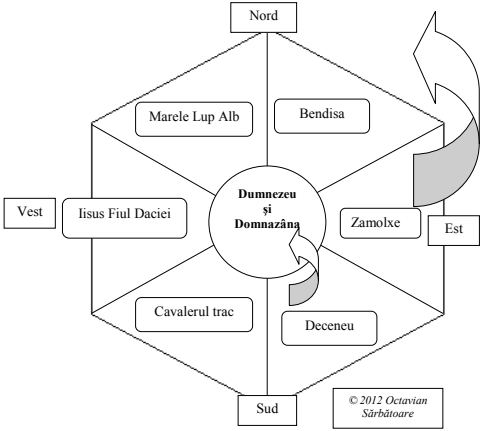

Fig. 16

Această reprezentare este o interpunere, pe floarea vieții, a evoluției spiralate caracterizând sistemul evolutiv în spiritualitatea neozamolxiană.

Se observă cum se pornește, în sensul invers acelor de ceasornic, din partea de est, unde arhetipul este Zamolxe. Se ajunge astfel la domeniul arhetipului Bendisa. Apoi, traversând linia de nord, se intră în domeniul arhetipului Marelui Lup Alb. Mai departe se trece în domeniul arhetipului Iisus Fiul Daciei, zonă unde se găsește și punctul cardinal de vest. Apoi se intră în domeniul Cavalerului trac având la sfârșit linia de sud după care se ajunge în domeniul arhetipului Deceneu de unde se pătrunde în miezul florii vieții, partea ei centrală unde se află arhetipul divin Dumnezeu/ Domnazâna.

Această formă circulară și spiralată a florii vieții este un bun exemplu de stil de templu neozamolxian. Treptele se vor construi în spirală pornindu-se de la est și urcând până în vârf unde se află altarul focului sacru dacic.

Cap. 7 – Floarea vieții, omul cosmic și puterile vieții pământene

(interpretarea verticală de jos în sus; omul cosmic este privit din spate)

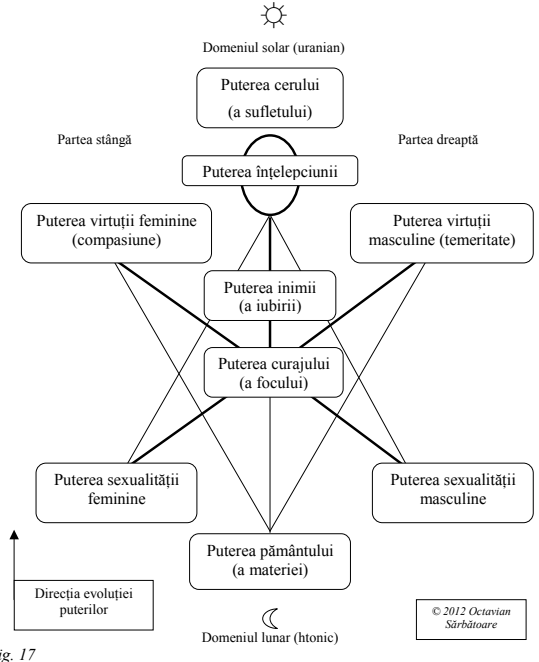

Fig. 17

Omul cosmic, îngerul veghetor, este proiecția la nivel macro a omului terestru. Floarea cosmică a vieții corespunde universal florii vieții terestre. La baza (partea de jos a florii vieții în desenul de mai sus) se găsește puterea pământului. Aceasta dă impuls vieții omului transformându-se în putere sexuală care la rândul ei angrenează puterea curajului (a focului), a cărei manifestare se sublimează în puterea inimii (a iubirii). Cu un nivel mai sus se

află puterea virtuții, luând două forme, cea masculină, a temerității şi cea feminină, a compasiunii. Aceste două puterii permit omului să îndrăznească în lumea în care viețuieşte. În final, aceste cinci energii sau puteri sunt conduse de către puterea înțelepciunii cu care se poate accesa puterea cerească (a sufletului) permițând astfel omului să-şi manifeste calitățile divine.

Portalurile şi evoluția omului terestru către omul cosmic

Portalurile/ porțile trezirii	**Arhetipul tradițional**	**Puterea**	**Zona corpului**
Al şaptelea (al lui Dumnezeu/ Domnazâna)	Dumnezeu/ Domnazâna	Cerului (a sufletului)	A capului
Al şaselea (al lui Deceneu)	Deceneu	Înțelepciunii	A frunții
Al cincilea (al Cavalerului trac)	Cavalerul trac	Virtuții	A gâtului şi brațelor
Al patrulea (al lui Iisus Fiul Daciei)	Iisus Fiul Daciei	Inimii (a iubirii)	A inimii
Al treilea (al Marelui Lup Alb)	Marele Lup Alb	Curajului (a focului)	A buricului/ stomacului
Al doilea (al Bendisei)	Bendisa	Sexualității masculine şi feminine	Sexuală
Primul (al lui Zamolxe)	Zamolxe	Pământului	Sacrală

Tabelul 2

© 2012 Octavian Sărbătoare

Puterea inimii (a iubirii), având o poziție centrală în tabelul de mai sus, este ținta practicilor isihasmului românesc care insistă asupra aducerii minții în inimă ca o centralitate a ființei.

Observăm că toate energiile, evoluând de jos în sus, devin din ce în ce mai subtile având ca bază energia pământului, fundamentul care permite evoluția de la domeniul htonic către cel solar. În cartea VIAȚA LUI ZAMOLXE se relatează cum la naşterea lui Zamolxe, Crăciun, tatăl, l-a învelit pe prunc cu o piele de urs şi a spus: „Te-ai născut pe pământul casei, să ai puterea marelui pământ. În viață să-ți sporească mereu puterea cu puterea lui" (p. 14).

Evoluția omului terestru către cel cosmic incubă practici de o mare varietate. Se porneşte de la optimizarea zonelor corpului începând cu cea de jos. Sunt utilizate felurite tehnici autohtone sau din tradițiile ezoterice ale lumii. Scopul este decondiționarea treptată de mediul material, o realitate care conduce la stări de conştientizare mai profunde şi mai durabile în timp.

Zona sacrală se optimizează prin impunerea simplității cu privire la cantitatea de hrană folosită. Micşorarea hranei zilnice duce la scăderea temperaturii medii a corpului şi a metabolismului, care are ca rezultat

reducerea cantității de fecale. S-a dovedit ştiințific că această metodă este cea mai de încredere pentru prelungirea vieții. Este portalul lui **Zamolxe, zeul htonic, care prin evoluție devine zeu solar în portalul al şaptelea, al lui Dumnezeu şi Domnazânei**. Deci Zamolxe este luat ca model de urmat, ridicarea de la condiția umană la cea divină, la îndumnezeire. Mitologia românească arată că trecerea de la lumea întunericului la cea a luminii se face numai urmând drumul soarelui, adică ridicarea de la puterea htonică a pământului la cea solară a cerului.

Zona sexuală se poate optimiza prin învățarea continenței sexuale. Se pot consulta manuale care abordează cu seriozitate această temă. Este portalul zeiței/ zânei Bendisa, soția lui Zamolxe.

Zona buricului (a stomacului) are ca metode optimizarea condiției fizice şi restricția alimentară, adică evitarea mâncatului exagerat. Stomacul neîncărcat permite o mai bună funcționare a întregului corp care poate folosi energia în alte scopuri decât pentru digestia grea. Este portalul zeului Marele Lup Alb, paradigm al curajului şi păcii.

Zona inimii se optimizează prin meditație isihastă şi acte de compasiune şi iubire necondiționată. Este portalul zeului Iisus Fiul Daciei, a cărui trăsătură de caracter principală este iubirea de oameni. Iisus Fiul Daciei este încarnare a lui Zamolxe.

Zona gâtului şi a brațelor se optimizează prin exerciții fizice, prin lectură a cărților modele de dreptate socială şi o atitudine de corectitudine în relațiile sociale. Este portalul Cavalerului trac, personalitate spirituală justițiară, conducător model nevăzut al Ordinului Cavalerilor Zamolxieni (OCZ).

Zona frunții se optimizează ca rezultat al stăpânirii celor cinci portaluri de jos, dar şi prin meditații cu focul sacru dacic, focul viu, focul lui Zamolxe. Este portalul lui Deceneu, paradigm al înțelepciunii şi discernământului. Spiritul lui Deceneu este moştenit istoric de la Marele Lup Alb, personaj care a trăit faptic în timpul lui Zamolxe. Spiritul lui Deceneu, ca supremă funcție sacerdotală, este unul dintre cele patru coloane ziditoare în neozamolxianism.

Zona capului este asociată cu trezirea spirituală. Metoda principală de optimizare a sufletului, numită meditația zamolxiană, o reprezintă folosirea focului sacru dacic care trezeşte.

O practică structurată evolutiv pe portaluri porneşte de la suflet prin folosirea focului sacru. Apoi când mintea se armonizează, ne putem ocupa de trup. Ca o consecință a acestor practici nivelul percepției de orice natură se schimbă de aşa manieră încât lumea este văzută cu alți ochii. Există deci trei trepte care duc la o nouă interacție cu lumea şi la o nouă înțelegere a ei pornind de la optimizarea sufletului, la cea a minții şi la cea a trupului.

Cap. 8 – Elemente de numerologie sacră neozamolxiană

Numerele nu pot niciodată substitui realitatea, dar pot reprezenta o realitate aproximativă. Lucrarea monografică *VIAŢA LUI ZAMOLXE* prezintă pe scurt baza pitagoreică a numerologiei zamolxiene (pp. 41-42):

- numărul 1 este punctul,
- numărul 2 este linia, acel ceva aflat între 2 puncte,
- numărul 3 este triunghiul, cea mai simplă figură geometrică plană formată din unirea a 3 puncte,
- numărul 4 este spaţiul cel mai simplu, tetraedrul,
- numărul 5 este piramida, figura geometrică având 5 vârfuri,
- numărul 6 este spaţiul multidirecţional, adică cele patru puncte cardinale plus susul şi josul (cerul şi pământul). Numărul 6 se constituie din numărul 1 (punctul) înmulţit cu numărul 2 (linia) şi numărul 3 (planul).

Floarea vieţii spaţială are 8 colţuri (*Fig. 18*) ce pot fi circumscrise circumferinţei unei sfere.

O corelare a numerelor duce la descoperirea ordinii în natură, a *logos*-ului. Mai mult, numerele pot intra în combinaţii sau în formule, acestea din urmă fiind exprimări ale dinamicii numerelor şi prin urmare legi de mişcare. Pentru Pitagora, maestrul spiritual al lui Zamolxe, numărul 216 era esenţial, fiind format din 1 x 1 x 1 x 2 x 2 x 2 x 3 x 3 x 3, deci combinaţia de trei ori câte trei, a punctului, a liniei şi a planului, şi astfel a primelor trei elemente fundamentale realităţii. Să observăm că nr. 216 înseamnă 6 x 6 x 6.

Luând în considerare cele cinci simboluri arhetipale, respectiv pătratul, pătrarul de lună, triunghiul, hexagonul şi cercul (*Fig. 19*) se poate dezvolta o numerologie sacră neozamolxiană relevantă construcţiei templelor şi producerii operelor de artă. Baza unui templu poate fi oricare dintre simbolurile arhetipale cu intrări, ferestre şi acoperişuri de forme adecvate.

Calculele vor lua în consideraţie geometria sacră şi raportarea construcţiei la punctele cardinale. De asemenea culorile fiecărui portal pot fi armonizate cu simbolurile arhetipale. Se poate porni iniţial de la elaborarea numerică a geometriei sacre, urmând ca apoi să se facă întregul plan de construcţie.

Lista de grafice

Pag.

Fig. 1 – Cele şapte cercuri care construiesc în centrul desenului simbolul floarea vieţii 6
Fig. 2 – Floarea vieţii se împlineşte în fructul vieţii 6
Fig. 3 – Floarea vieţii extinsă având 19 elemente întrepătrunse 7
Fig. 4 – Floarea vieţii extinsă, generatoarea cubului spaţialităţii 7
Fig. 5 – Zeiţa Isis ridicându-se către cer 8
Fig. 6 – Zeul Ahura Mazdah venerat de perşii zoroastrieni 8
Fig. 7 – Omul pământean şi cosmic încadrat în două piramide sub formă de tetraedru 8
Fig. 8 – Runele arhaice 9
Fig. 9 – Foc sacru la lumânare 9
Fig. 10 – Crucea lui Zamolxe 11
Fig. 11 – Floarea vieţii prezentă pe o cruce mortuară 12
Fig. 12 – Cruce zamolxiană din Maramureş 12
Fig. 13 – Simbol geto-dacic de pe poarta sanctuarului de la Sarmisegetuza 12
Fig. 14 – O reprezentare a sistemului evolutiv în spiritualitatea neozamolxiană 13
Fig. 15 – Cele 36 de elemente esenţiale de coborâre a divinităţii în materie sau de ridicare a omului către divinitate 17
Fig. 16 – Floarea vieţii însoţită de arhetipurile tradiţionale zamolxiene 21
Fig. 17 – Floarea vieţii, omul cosmic şi puterile vieţii pământene 22
Fig. 18 – Floarea vieţii reprezentată spaţial cu opt colţuri 25
Fig. 19 – Cele cinci simboluri arhetipale 25

Lista de tabele

Pag.

Tabelul 1 – Tabel general de psihofiziologie neozamolxiană şi simbolistică 15
Tabelul 2 – Portalurile şi evoluţia omului terestru către omul cosmic 23

Sumarul cărții *Zamolxiana, învățăturile ezoterice ale neozamolxianismului*

Lucrarea *Zamolxiana, învățăturile ezoterice ale neozamolxianismului* este o succintă prezentare a cunoașterii inițiatice a neozamolxianismului, o credință în anumite valori spirituale și religioase, folosite printre românii prezentului istoric, bazată pe tradiția lor strămoșească. Cartea permite o înțelegere spirituală și religioasă profundă a miturilor, simbolurilor și aspectelor sacre neamului românesc structurate într-o gnoză proprie numită **Zamolxiana**.

Ezoterismul simbolului floarea vieții însoțește argumentul de-a lungul întregii lucrări. Practic, teoria temei se dezvoltă bazată pe binecunoscutul simbol arhetipal floarea vieții, folosit extensiv în religiile majore din perioada antichității. Un scurt studiu comparativ este făcut din această perspectivă introducând elemente mitologice legate de oamenii veniți din stele numiți și îngeri veghetori (ref. *Cartea etiopiană a lui Eno* – Knibb, 1974).

Abordarea subiectului este modernă, intrând în categoria noilor mișcări spiritual-religioase.

Lucrarea introduce un simbolism sacru, din tradiția lumii, relevant subiectului propus. Apoi dezvoltă un ezoterism neozamolxian de natură evolutivă și o anumită psihofiziologie corelantă. Se prezintă și cele 36 de elemente esențiale de descindere divină în lumea materiei și a vieții umane, fiind o temă complexă care corelează trei planuri de manifestare universală, respectiv cel divin, cel al îngerilor veghetori și cel terestru (uman).

Scopul principal al cărții este de a permite, pe baza unei bogate hermeneutici de idei, o dezvoltare viitoare a gnozei neozamolxiene, care în prezent se află doar în stadiul de fundamentare teoretică. Noțiunile prezentate aici devin astfel surse de inspirație pentru creșterea ideatică a **Zamolxianei**.

Book Summary of *Zamolxiana, the Esoteric Teachings of Neo-Zamolxianism*

This work, *Zamolxiana, invataturile ezoterice ale neozamolxianismului* (English translation: *Zamolxiana, the esoteric teachings of Neo-Zamolxianism*), is a succinct presentation of the inner knowledge of Neo-Zamolxianism, a credo in certain spiritual and religious values, used among the present day Romanian people, based on their forefathers beliefs. The book allows a deep spiritual and religious understanding of myths, symbols and the sacred sides of Romanian people that are structured in a particular *gnosis* known as **Zamolxiana**.

The esotericism of the Flower of Life accompanies the entire argument all along. In practical terms the theory is developed based on the well-known archetypal symbol The Flower of Life, that is largely used in the major antic religions. A short comparative study is made from such a perspective introducing mythological elements connected to the so-called „people who came from stars", the watchers (ref. *The Ethiopic Book of Enoch* – Knibb, 1974).

The approach is modern and falls into the category of new spiritual-religious movements.

The work introduces a sacred symbolism from the world tradition that is relevant to the subject in point. Then, develops a Neo-Zamolxian esotericism of evolving nature, and a specific correlated Psychophysiology. Also are presented the 36 essential elements of divine descent into the world of matter and the human life, which is a complex subject that correlates three planes of universal manifestation, of the divine, of the watchers and of the human terrestrial, respectively.

The main purpose of this work is to allow, based on the rich hermeneutics, a future development of Neo-Zamolxian *gnosis* that at present time is at a theoretical foundational stage. In so doing the ideas presented herein become resources of inspiration for the growth of **Zamolxiana**.

Bibliografie recomandată

Balas, Edith (1987) *Brancusi and Rumanian folk traditions*, New York: Columbia University.
Bălaşa, Dumitru (1993) *De la Zamolxis la Iisus Hristos*, Bârda: Editura Cuget românesc.
Bălaşa, Dumitru (2006) *Dacii de-a lungul mileniilor*, Bucureşti: Editura Miracol.
Bârlea, Ion (1909) *Însemnări din bisericile Maramureşului*, Bucureşti: Atelierele Grafice SOCEC & CO.
Bârlea, Ovidiu (1974) *Istoria folcloristicii româneşti*, Bucureşti: Editura Enciclopedică Românească.
Bergson, Henri (1935) *The Two Sources of Morality and Religion*, Garden City: Doubleday and Company.
Bernea, Ernest (1997) *Spaţiu, timp şi cauzalitate la poporul român*, Bucureşti: Editura Humanitas.
Blaga, Lucian (1983) *Meşterul Manole*, Bucureşti: Editura Albatros.
Boia, Lucian (1997) *Istorie şi mit în conştiinţa românească*, Bucureşti: Editura Humanitas.
Bucurescu, Adrian (1998) *Dacia secretă*, Bucureşti: Editura Arhetip.
Budiş, Monica (1998) *Microcosmosul gospodăresc: Practici magice şi religioase de apărare*, Bucureşti: Editura Paidea.
Buliga, Sorin Lory (2008) *Brâncuşi: Religiozitate, filosofie şi artă*, Craiova: Editura Universitaria.
Buliga, Sorin Lory (2009) *Simbolistică sacră în opera lui Constantin Brâncuşi*, Craiova: Scrisul Românesc.
Busuioceanu, Alexandru (2009) *Zamolxis sau mitul dacic în istoria şi legendele spaniole*, Bucureşti: Editura DACICA.
Chevalier, Jean; Gheerbrant, Alain (1994) *Dicţionar de simboluri*, vol. 1-3, Bucureşti: Editura Artemis.
Chiţimia, I. C. (1968) *Folclorişti şi folcloristică românească*, Bucureşti: Editura Academiei.
Clark, Kenneth (2005 [1969]) *Civilisation: A Personal View*, London: John Murray (Publishers).
Coruţ, Pavel (2005) *Omul din Carpaţi*, Bucureşti: Editura Ştefan.
Coruţ, Pavel (2006) *Oamenii lui Zamolxe*, Bucureşti: Editura Ştefan.
Coruţ, Pavel (2007) *Ultimul mag*, Bucureşti: Editura Pavel Coruţ.
Coruţ, Pavel (2008) *Codul lui Zamolxe*, Bucureşti: Editura Pavel Coruţ.
Coruţ, Pavel (2009) *Noi vom renaşte dintr-un vis*, Bucureşti: Editura Pavel Coruţ.
Coruţ, Pavel (2010) *Zamolxe Arianul*, Bucureşti: Editura Pavel Coruţ.
Crainicu, Felix; Ioniţă, Cristi (2009) *Legendele dacilor liberi*, Bucureşti: Editura Dacica.
Crişan, Ion Horaţiu (2007) *Medicina în Dacia*, Bucureşti: Editura Dacica.
Crişan, Ion Horaţiu (2008) *Civilizaţia geto-dacilor*, 2 vol., Bucureşti: Editura Dacica.
Cueşdean, Lucian Iosif (2006) *Româna, limba vechii Europe*, Bucureşti: Editura Solif.
Datcu, Iordan (1998) *Dicţionarul etnologilor români*, vol. I, Bucureşti: Editura Saeculum I.O.
Datcu, Iordan (1998) *Dicţionarul etnologilor români*, vol. II, Bucureşti: Editura Saeculum I.O.
Datcu, Iordan (2001) *Dicţionarul etnologilor români*, vol. III, Bucureşti: Editura Saeculum I.O.
Delcea, Eugen (2000) *Secretele Terrei: Istoria începe în Carpaţi*, Craiova: Editura Obiectiv.

Densuşianu, Nicolae (2000 [1913]) *Dacia preistorică*, Editura Meteor.
Drăgan, Constantin Iosif (1976) *Noi, tracii şi istoria noastră multimilenară*, Milano: Editura Nagard.
Drăgan, Constantin Iosif (1985) *Mileniul imperial al Daciei*, Bucureşti: Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică.
Drăgan, Constantin Iosif (2000) *Imperiul romano-trac*, Bucureşti: Editura Europa Nova.
Durkheim, Émile (1971) *The Elementary Forms of the Religious Life*, London: George Allen & Unwin Ltd.
Eliade, Mircea (1943) *Comentarii la Legenda Meşterului Manole*, Bucureşti: Editura Publicom.
Eliade, Mircea (1965) *Rites and Symbols of Initiation*, New York: Harper & Row Publishers.
Eliade, Mircea (1972) *Zalmoxis, the Vanishing God: Comparative Studies in the Religions and Folklore of Dacia and Eastern Europe*, Chicago: University of Chicago Press.
Eliade, Mircea (1977) *Forgerons et alchimistes*, Paris: Flamarion.
Eliade, Mircea (1980) *De la Zalmoxis la Genghis-Han*, Bucureşti: Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică.
Eliade, Mircea (1987), editor şef, *The Encyclopedia of Religions*, New York: Macmillan Publishing Company.
Eliade, Mircea (1992) *Istoria credinţelor şi ideilor religioase*, Chişinău: Universitas.
Evseev, Ivan (1994) *Dicţionar de simboluri şi arhetipuri culturale*, Timişoara: Editura Amarcord.
Feier, Nicolae (2010) *Zestrea strămoşească: Pagini alese din mitologia şi istoria strămoşilor neamului românesc*, Bistriţa: Editura Karuna.
Filipaşcu, Alexandru (1940) *Istoria Maramureşului*, Bucureşti: Tipografia Universul.
Finnegan, Ruth H. (1992) *Oral Traditions and the Verbal Arts: A Guide to Research Practices*, London: Routledge.
Fochi, Adrian; Datcu, Iordan (2002) *Bibliografia generală a etnografiei şi folclorului românesc*, Bucureşti: Editura Saeculum I.O.
Gaivoronschi, Vlad (2002) *Matricile spaţiului tradiţional*, Bucureşti: Editura Paidea.
Gavrilă, Mariana (2009) *Rădăcinile Ardealului: Marea preoteasă*, Oradea: Editura Arca.
Gavrilă, Mariana (2010) *Iniţierea dacică: Osiris s-a născut în Carpaţi*, Cluj-Napoca: Editura Dacia XXI.
Gavriluţă, Nicu (1998) *Mentalităţi şi ritualuri magico-religioase*, Iaşi: Polirom.
Gebhardi, Ludewig Albrecht (1778) *Geschichte des Reichs Hungarn und der damit verbundenen Staaten*, Leipzig: I. Theil.
Gennep, Arnold van (1996) *Riturile de trecere*, Iaşi: Polirom.
Georgescu Mircea (2010) *Dacia lui Zamolxis, zeul celest*, Filipeştii de Târg: Editura Antet.
Ghinoiu, Ion (2001) *Panteonul românesc*, Bucureşti: Editura Enciclopedică.
Ghinoiu, Ion (2003a) *Atlasul etnografic român*, Vol. I – Habitatul, Bucureşti: Editura Academiei Române şi Editura Monitorul Oficial.
Ghinoiu, Ion (2003b) *Atlasul etnografic român*, Vol. II – Ocupaţiile, Bucureşti: Editura Academiei Române.
Ghinoiu, Ion (2004) *Cărările sufletului*, Bucureşti: Editura Etnologică.
Ghinoiu, Ion (2005) *Comoara satelor: calendar popular*, Bucureşti: Editura Academiei Române.
Ghinoiu, Ion (2007) *Sărbători şi obiceiuri româneşti*, Bucureşti: Editura Elion.

Ghinoiu, Ion (2008a) *Atlasul etnografic român*, Vol. III – Tehnica populară; Alimentația, București: Editura Academiei Române.
Ghinoiu, Ion (2008b) *Mică enciclopedie de tradiții românești: sărbători, obiceiuri, credințe, mitologie*, București: Editura Agora.
Godea, Ioan (2007) *Dicționar etnologic român*, București: Editura Etnologică.
Godwin, Joscelyn (1981) *Mystery Religions in the Ancient World*, London: Thames and Hudson Ltd.
Gorovei, Artur (1990) *Folclor și folcloristică*, Chișinău: Editura Hyperion.
Herodot (1961), *Istorii*, vol. 1, București: Editura științifică.
Huszti, András (1791), *Ó és újj Dacia AZ AZ Erdelynek Regi Es Mostani Allapotjarol Valo Historia*, Kessinger Publishing.
Iorga, Isabela (2006) *Mistere ale pământului românesc*, București: Editura Miracol.
Kernbach, Victor (1983) *Dicționar de mitologie generală*, București: Editura Albatros.
Knibb, M. A. (1974) *The Ethiopic Book of Enoch*, Oxford: Oxford University Press.
Krohn, Kaarle (1971) *Folklore Methodology Formulated by Julius Krohn and Expanded by Nordic Researchers*, Austin: University of Texas Press.
Lozovan, Eugen (2006) *Dacia Sacră*, București: Editura Saeculum I.O.
MacKenzie, Andrew (1977) *Dracula Country: Travels and Folk Beliefs in Romania*, London: Barker.
Manolache, Dumitru (2006) *Tezaurul dacic de la Sinaia – Legendă sau adevăr ocultat?*, București: Editura Dacica.
Miulescu, Nicolae (1975) *Daksha, God's Country*, Editura Nagard.
Modorcea, Grid (2001) *Brâncuși înainte de Brâncuși*, București: Editura Semne.
Munteanu, Maria (2011) *Steaua albastră: Curs de inițiere în spiritualitate*, București: Editura DacoRomână TDC.
Mușat, Mircea (1980) *Izvoare și mărturii străine despre strămoșii poporului român: culegere de texte*, București: Editura Academiei Republicii Socialiste România.
Noica, Constantin (1991) *Pagini despre sufletul românesc*, București: Editura Humanitas.
Nour, A. (2006) *Cultul lui Zamolxis*, București: Editura Miracol.
Oișteanu, Andrei (1998) *Mythos & Logos. Studii și eseuri de antropologie culturală*, București: Editura Nemira.
Oișteanu, Andrei (2004) *Mircea Eliade între publicistica politică și opera științifică*, în Nr. Archaeus, tom VIII, fasc. 1-4.
Oltean, Dan (2002) *Religia dacilor*, București: Editura Saeculum.
Oltean, Dan (2008) *Munții dacilor: Călătorii pe plaiurile regești ale Sarmizegetusei*, București: Editura Dacica.
Papadopol-Calimah, Al. (2007) *Scrieri vechi pierdute atingătoare de Dacia*, București: Editura Dacica.
Petre, Zoe (2004) *Practica nemuririi: O lectură critică a izvoarelor grecești referitoare la geți*, Iași: Editura Polirom.
Piticaru, Ilie (1941) *Teoria evoluției spirituale*, București: Tiparul „Cartea românească".
Platon (1974) *Charmides*, Opere I, București: Editura Științifică.
Pop, Dumitru (2003) *Universul culturii, tradiția și promovarea lui în cultura și viața contemporană*, Cluj-Napoca: Casa Cărții de Știință.
Rădulescu-Motru, Constantin (1999) *Psihologia poporului român și alte studii de psihologie socială*, București: Editura Paideia.
Rogoz, Viorel (2002) *Familia în credințe, rituri, obiceiuri*, Satu Mare: Editura Solstițiu.

Russu, Ion Iosif (2009 [1944-1948]) *Religia geto-dacilor: zei, credințe, practici religioase*, București: Editura Dacica.
Russu, Ion Iosif (2009 [1959]) *Limba traco-dacilor*, București: Editura Dacica.
Sărbătoare, Octavian (2010a) *Pe Calea Lui Zamolxe: Trilogie zamolxiană*, Sydney: Sarbatoare Publications.
Sărbătoare, Octavian (2010b) *Românul s-a născut zamolxian: Întrebări și răspunsuri despre renașterea zamolxiană*, București: Editura DacoRomână TDC.
Sărbătoare, Octavian (2010c) *Viața Lui Zamolxe*, Sydney: Sarbatoare Publications.
Sărbătoare, Octavian (2011) *Evanghelia Dacilor*, Sydney: Sarbatoare Publications.
Săvescu, Napoleon (1999) *Noi nu suntem urmașii Romei*, București: Editura Intact.
Senn, Harry A.; Stephens, Martine (1982) *Were-wolf and vampire in Romania*, New York: Columbia University.
Sims, Martha C. (2005) *Living Folklore: An Introduction to the Study of People and their Traditions*, Logan: Utah State University Press.
Stahl, Henri H. (1983) *Eseuri critice despre cultura populară românească*, București: Editura Minerva.
Stroe, Geo (1999) *DacoRomânia nemuritoare: Legende și realități*, București: Editura Tempus.
Stroe, Geo (2002) *Știința dacoromânisticii pe înțelesul tuturor*, București: Editura Tempus.
Stroe, Geo (2006) *În căutarea lui Zamolse în DacoRomânia*, București: Editura DacoRomână TDC.
Toader, Șerban (2007) *Pomană și dar*, București: Editura Etnologică.
Tonciulescu, Paul Lazăr (1999) *De la Tărtăria la Țara Luanei*, București: Editura Miracol.
Trompf, Garry (1990) *In Search of Origins*, New Delhi: Sterling Publishers Private Limited.
Vartic, Andrei (1997) *Magistralele tehnologice ale civilizației dacilor*, Chișinău: Editura Basarabia.
Vartic, Andrei (1998) *Drumul spre Kogaionon*, Chișinău: Editura Basarabia.
Ubicini, Abdolonyme (1886) *Les origines de l'histoire Roumaine*, Paris: Ernest Leroux.
Vinereanu, Mihai (2008) *Dicționar etimologic al limbii române pe baza cercetărilor de indo-europenistică*, București: Editura Alcor.
Vulcănescu, Mircea (1991) *Dimensiunea românească a existenței*, București: Editura Fundației culturale române.
Vulcănescu, Romulus (1985) *Mitologie română*, București: Editura Academiei Republicii Socialiste România.

Cuprins

Introducere	5
Cap. 1 – Simbolistica sacră și tradiția spirituală	6
Cap. 2 – Ideile generatoare ale ezoterismului neozamolxian	10
Cap. 3 – O reprezentare a sistemului evolutiv în spiritualitatea neozamolxiană	13
Cap. 4 – Tabel general de psihofiziologie neozamolxiană și simbolistică	15
Cap. 5 – Cele 36 de elemente esențiale de coborâre a divinității în materie sau de ridicare a omului către divinitate	17
Cap. 6 – Floarea vieții însoțită de arhetipurile tradiționale zamolxiene	21
Cap. 7 – Floarea vieții, omul cosmic și puterile vieții pământene	22
Cap. 8 – Elemente de numerologie sacră neozamolxiană	25
Lista de grafice	26
Lista de tabele	26
Sumarul cărții Zamolxiana, învățăturile ezoterice ale neozamolxianismului	27
Book Summary of Zamolxiana, the Esoteric Teachings of Neo-Zamolxianism	28
Bibliografie recomandată	29

Despre autor

Octavian Sărbătoare s-a născut în România în 1952 și din 1987 trăiește în Australia. A absolvit Facultatea de Litere cu specializările de licență în studii ale religiilor și filosofie, apoi un an de specialitate postlicență în studii ale religiilor, Master la Litere (studii de pace și conflict) cu distincție și diplomă postuniversitară (economie politică) la Universitatea din Sydney, Australia. Este autorul unor cărți de cercetare în domeniul social cât și de beletristică, în limbile engleză și română.

About the author

Octavian Sarbatoare was born in Romania in 1952. Since 1987 he has been living in Australia. He completed his BA in Philosophy and Studies in Religion, BA (Honours) in Studies in Religion, Master of Arts with Merit (PACS) and Graduate Diploma (Political Economy) at the University of Sydney, Australia. He is the author of various books of scholarly research and fiction, both in English and Romanian.

COLECȚIA DECENEU

SIMBOLUL FLOAREA VIEȚII ÎNCRUSTAT PE LEMN

IDEALUL NAȚIONAL AL ROMÂNILOR, ÎN ACEASTĂ PERIOADĂ ISTORICĂ, ESTE REZOLVAREA CRIZEI SPIRITUALE A NEAMULUI, PRIN A-ȘI TRANSFERA CENTRUL SPIRITUAL DIN ORIENTUL APROPIAT ÎN MUNȚII CARPAȚI, ȘI SĂ-ȘI AFIRME IDENTITATEA NAȚIONALĂ CA URMAȘI AI GETO-DACILOR.

AUTORUL OCTAVIAN SĂRBĂTOARE

SARBATOARE PUBLICATIONS, SYDNEY, AUSTRALIA

CARTEA NEMURIRII

SAU

CALEA LUI ZAMOLXE ARIANUL FIUL LUI DUMNEZEU

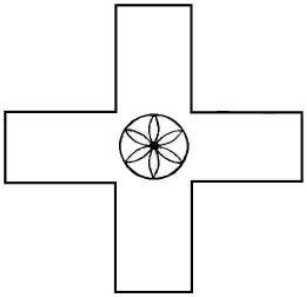

DOAR
POPOARELE CARE-ŞI
SACRALIZEAZĂ ISTORIA VOR DĂINUI

© Proprietate publică (Public Domain)
Autor: Neamul dacoromânesc
Prima ediţie, anul 2012

CUPRINS

Pagina

CAPITOLUL 1 4
CAPITOLUL 2 9
CAPITOLUL 3 13
CAPITOLUL 4 18
CAPITOLUL 5 24
CAPITOLUL 6 33
CAPITOLUL 7 43
CAPITOLUL 8 48
CAPITOLUL 9 56
CAPITOLUL 10 60
CAPITOLUL 11 68
CAPITOLUL 12 73

CARTEA NEMURIRII
sau
CALEA LUI ZAMOLXE ARIANUL FIUL LUI DUMNEZEU

CAPITOLUL 1
Focul sacru dacic şi naşterea Lui Zamolxe. Zamolxe merge pe calea preoţiei. Zâna Ila şi chemarea iubitelor. Căsătoria Lui Zamolxe.

[1]Dumnezeu, Tată şi Mamă, era Focul Viu din cerul de purpură. [2]Şi a văzut Domnul că se cam tulburaseră apele luminii din inimile oamenilor. [3]Domnul se gândea la traci, poporul Său şi s-a hotărât să coboare pe pământ spirite alese ale luminii divine ca să le arate oamenilor iubirea Lui. [4]Şi cu ele a trimis spiritul Lui Melchisedec, Mare Preot în veac şi rege drept, ca să se întrupeze în Zamolxe.

[5]Pe dealurile de la Sarmisegetuza se aflau multe case din piatră şi lemn. [6]Şi una dintre ele era a lui Crăciun şi a nevestei sale Vetra, doi păstori de oi la munte. [7]Ei aveau două fete, pe Mierla şi pe Mia. [8]Crăciun şi Vetra şi-ar fi dorit să aibe şi un băiat. [9]Şi Crăciun a vorbit cu Zoda, preoteasa vestală, presbitera care locuia de cealaltă parte a dealului. [10]Zoda slujea la altarul Zânei Zânelor. [11]Şi Zoda i-a chemat pe Crăciun şi pe Vetra la focul sacru ca împreună să-I ceară Lui Dumnezeu un băiat.

[12]În ziua hotărâtă Crăciun şi Vetra au sosit la casa Zodei pregătiţi să se întâlnească cu zeii. [13]Şi Zoda a aprins focul sacru dacic, iar Crăciun şi Vetra se ţineau de mână şi ascultau cum Zoda invoca zeii. [14]Şi la sfârşit ea a chemat pe Zâna Fertilităţii astfel: „Zână bună, zână bună, fii aici la noi stăpână, acestor tineri cu noroc dă-le un băiat de foc!” [15]Apoi Crăciun a luat-o pe Vetra în braţe, a sărutat-o şi i-a spus: „O să avem un fecior ivit din foc”.

[16]După un an şi ceva Vetrei îi sosise timpul să nască. [17]Şi era vreme de iarnă, o moaşă şi două vecine o vegheau pe Vetra în casă.

[18]Crăciun, aflat în curte, se încălzea la foc şi aştepta. [19]Din când în când privea cerul şi vedea luna luminată mai mult de jumătate. [20]Şi-şi zicea Crăciun: „Băiatul meu se naşte când luna este în creştere cu lumina ei. Peste vreo cinci zile e lună plină”.

[21]Se apropia dimineaţa şi Vetra stătea pe pământul din casă şi era în durerile naşterii. [22]Şi când a auzit plânset de copil, Crăciun a privit atent spre cer şi a văzut vulturii zburând în cercuri mari deasupra Sarmisegetuzei. [23]Şi atunci au apărut primele raze de soare. [24]Pe bolta cerului Crăciun a văzut o cometă strălucitoare care va rămâne aşa timp de multe ceasuri. [25]Şi-şi zicea el mulţumit: „Sunt semne bune. Dumnezeu Părtatul Îi arată băiatului meu slava cerului şi lumina. Fiul meu va ajunge om mare în neamul nostru ales al arienilor”.

[26]Moaşa a spălat copilul şi L-a pus la pieptul mamei să sugă lapte. [27]Apoi ea a binecuvântat apa dintr-un vas şi a închinat-o zeilor, şi i-a stropit pe băieţel şi pe mamă cu busuiocul muiat în apă. [28]Şi l-a chemat pe Crăciun să-şi vadă băiatul.

[29]Când Crăciun a intrat în casă L-a învelit pe prunc cu o piele de urs. [30]Apoi L-a luat în brațe pe băiețel și a ieșit cu El în curte. [31]Și L-a dus la focul sacru și a zis: „Te-ai născut pe pământul casei, să ai puterea marelui pământ. În viață să-Ți sporească mereu puterea cu puterea lui. Să Te vadă acum și focul și soarele și cerul. Ești copil al focului, Te numesc Zamolxe și Te închin Lui Dumnezeu. Cu trupul ești fiul meu, dar cu sufletul să fii Fiul Lui Dumnezeu. Tu să aduci înțelepciune neamului nostru. Zău!”

[32]În dimineața aceea Crăciun a pornit prin sat cu un sac plin de daruri pe care le dădea copiilor pe măsură, că era tare bucuros că i se născuse un băiat. [33]De atunci, în fiecare an, Crăciun își luase obiceiul să facă daruri copiilor la aniversarea zilei nașterii Lui Zamolxe. [34]Așa acest obicei s-a răspândit la toate neamurile tracilor. [35]Iar când darurile erau descoperite, fie puse sub perină, fie în cioarecii groși de lână, oamenii ziceau: „A venit Crăciun cu daruri”.

[36]Când Zamolxe a împlinit șapte ani, Crăciun L-a dus la Zoda, preoteasa vestală și i-a zis: „L-am adus pe băiat aici la tine. Îl înveți să scrie, să citească și să slujească la altar. [37]Nu-L dau preotului Dordas că el face sacrificii de animale. [38]Eu cred că jertfele sunt rele. [39]Dumnezeu Fărtatul nu poate să ceară vărsare de sânge, luare de viață în numele Lui, nici de om nici de animal”.

[40]Și Zoda i-a răspuns: „Bine rumâne. Dacă băiatul este harnic la învățătură, el va ajunge presbiterum, preot”.

[41]Crăciun a mai zis: „Tu nu faci jertfe de animale la altar. [42]Eu cred că cine oferă sânge Domnului, primește tot sânge în schimb. [43]Neamul ăsta al nostru trebuie să învețe să nu mai verse sânge. Asta nu-i bine, că Dumnezeu Fărtatul vrea pace în tot ce facem”.

[44]Și la plecarea lui Crăciun, Zoda i-a zis: „Așa este. Mergi cu bine bade Crăciun. Voi avea eu grijă de băiat cât El va fi aici cu mine”.

[45]Lui Zamolxe îi plăcea învățătura, dar îl ajuta și pe tatăl-său în treburile gospodărești. [46]Adesea amândoi mergeau la târgurile unde veneau și negustorii greci. [47]Atunci Zamolxe era curios să afle cât mai multe despre credințele grecilor și mereu îi întreba despre zeii lor. [48]Se împrietenise cu Nestor, băiatul lui Eteocles, un negustor de loc din insula Samos, Ionia. [49]Eteocles făcea comerț cu dacii oferindu-le ulei de măsline, vase de metal, ceramică pictată, podoabe și oglinzi. [50]Lua de obicei în schimb miere, grâne și aur. [51]Zamolxe și Nestor erau de vârste apropiate și petreceau mult timp împreună. [52]Așa au învățat ei să vorbească limbile dacă și greacă.

[53]Au trecut anii și Zamolxe a devenit un tânăr înalt, bine legat și chipeș. Era tare destoinic și ajuta în toate cele ale gospodăritului.

[54]Și la vârsta de șaisprezece ani Zamolxe a fost hirotonisit presbiterum, preot dac al Lui Dumnezeu. [55]De atunci Zamolxe purta la gât talismanul preoțesc, floarea vieții gravată pe o piatră subțire și netedă.

[56]I se dusese vestea Lui Zamolxe că era preot al Zeului Dumnezeu, Domnul Zeu, Marele Zeu al tracilor, și că nu

făcea jertfe de niciun fel. [57]Zamolxe primea ca ofrande mâncare, fructe și flori care, după ce erau închinate Domnului, ele erau date ca pomană celor prezenți. [58]Și se mai știa că preotul Zamolxe nu bea nici vin și nici tării și era priceput să cheme la focul sacru dacic pe oricare zeu sau zână.

[59]Când Zamolxe s-a apropiat de vârsta de douăzeci de ani, Crăciun, tatăl, L-a sfătuit să-și găsească o fată, cu inimă iubitoare, cu care să se însoțească. Și El i-a urmat îndemnul.

[60]Într-o zi, pe un vârf de deal, Zamolxe a pregătit altarul Zânei Vesta. [61]Și a trimis veste tinerilor de însurat că seara la asfințit de soare El va conduce un ritual de chemare a iubitelor pentru flăcăii satului.

[62]Spre seară când flăcăii au sosit, Zamolxe le-a spus rânduiala, așa cum vor face ca fiecare să-și găsească perechea potrivită. [63]Și le-a mai zis că atunci când doi oameni care se iubesc și se însoțesc, bărbatul este ca Dumnezeu, iar femeia sa ca Domnazâna, perechea Domnului, căci iubirea dintre bărbat și femeie este dată de la zei.

[64]Apoi Zamolxe a aprins focul sacru și a chemat să fie prezenți acolo toți zeii neamului. [65]Și când focul s-a întețit El a invocat-o pe zâna Ila, cea care aducea bucurie oamenilor, astfel: *Ila Ila Ila, să-mi trimiți tu zâna. Ce se potrivește, care mă iubește. Vină făr-alai, p-un picior de plai. Să trăim no’ hai, p-o gură de rai. Ila, Ila, Ila, Ila. Ila, Ila, Ila, Ila. Ila, Ilai, la. Mie îmi vei fi, din zori la chindii. Zâna Florilor, Zâna Zânelor. Și când o fi noapte, ne-om iubi în șoapte. Una noi vom fi, până-n zori de zi. Ila, Ila, Ila, Ila. Ila, Ila, Ila, Ila. Ila, Ilai, la.*

[66]Și înainte de a se despărți de flăcăi, Zamolxe le-a mai spus: „Chipul fetei hărăzite fiecăruia dintre noi ne va apare în vis, Să țineți minte visele. Le vom discuta apoi în serile ce urmează”.

[67]În zilele de după aceea, ritualul focului sacru, făcut la asfințitul soarelui, s-a repetat la altarul Zânei Vesta. [68]Și când ceremonia se termina toți își povesteau visele pe care Zamolxe le tălmăcea. [69]Așa, noapte de noapte, visele tuturor le împlineau dorințele.

[70]La început, într-un vis, Zamolxe a întrezărit o tânără aflată departe și nu i-a văzut chipul. [71]Apoi în visele din nopțile următoare fata a reapărut și El a văzut-o din ce în ce mai aproape. [72]Zamolxe știa că visele se înnădesc până când mesajul primit era descifrat. [73]Și într-o noapte Zamolxe a primit în vis de la fată următorul îndemn: „Vino la târg! Vino la târg!”

[74]Dimineața Zamolxe l-a întrebat pe tatăl-Său: „Tată, când este târg la șes? [75]Crăciun i-a răspuns: „Poimâine. Și vom merge și noi”. [76]Zamolxe i-a mai zis: „Eu voi fi acolo cu flăcăii satului. Vom face la târg un foc sacru, așa că nu conta pe Mine ca să te ajut cumva”. [77]Și Crăciun I-a mai zis: „Bine. Îl iau pe frate-meu Vercu. Voi tinerii mergeți în pace”.

[78]Seara Zamolxe s-a întâlnit iarăși cu flăcăii la vatra Zânei Vesta. [79]Și când ceremonia focului sacru dacic a luat sfârșit, tinerii și-au împărtășit părerile. [80]Când, unul dintre băieți a zis: „Am visat o mare adunare de oameni unde noi făceam focul sacru”. [81]Andru a zis și el:

„Mâine e sărbătoare la câmpie. Să mergem şi noi”. [82]Şi ei toţi au hotărât să se ducă la târg. [83]La plecare Zamolxe le-a spus tuturor: „Ne întâlnim de dimineaţă în zori la casa lui Andru. Mergem la târg şi acolo vom face un foc mare”.

[84]La faptul zilei tinerii au pornit călări către şes cu Zamolxe în frunte. [85]El era îmbrăcat cu totul în alb şi purta la gât talismanul, preotului dac, având floarea vieţii gravată pe piatră.

[86]Când au ajuns la târg, tinerii au ales un loc numai bun şi au aprins acolo focul sacru dacic, cinstind cu invocaţiile lor pe Zâna Ila. [87]Mulţi oamenii s-au strâns în jurul lor, mai cu seamă fetele priveau atente la băieţii falnici coborâţi de la munte. [88]Unele fete erau de prin partea loculuişi-i cunoşteau bine pe flăcăi.

[89]Şi după ce ritualul s-a sfârşit, fetele au intrat în vorbă cu băieţii.

[90]Cu paşi timizi, s-a apropiat de Zamolxe fata pe care El o văzuse în vis. [91]Şi ea I-a spus: „Iată-mă! Mă cheamă Bendisa. Ia-mă cu tine bădiţă şi-ţi dau năframă cusută în Noaptea de Sânziene”. [92]Când Zamolxe a auzit-o, Şi-a spus: „E Zâna Zânelor, are două cosiţe blonde lăsate pe spate. [93]Iată fata pe care o iubesc pentru sufletul ei, iată mama bună pentru urmaşii pe care Mi-i doresc”. [94]Atunci Zamolxe i-a zis: „Zâna mea, te voi duce la părinţii Mei să te cunoască”.

[95]Fârtaţii Lui Zamolxe şi-au aflat toţi alesele inimilor lor şi doreau să le ducă cât mai repede acasă. [96]Şi Andru i-a îndemnat: „Pe cai! Să pornim spre munte!”

[97]După care fiecare şi-a aşezat fata lui pe şa şi toţi au pornit cu caii la trap.

[98]Caii şi călăreţii odată ajunşi pe culmea dealului, perechile au poposit la casele băieţilor.

[99]Fiecare fecior s-a înfăţişat părinţilor cu aleasa inimii sale. [100]Era obiceiul ca fetele să doarmă separat până la căsătorie. Şi aşa ele să se obişnuiască cu casa unde vor locui.

[101]De a doua zi au început pregătirile pentru căsătoria sacră a tinerilor. [102]Şi au sosit şi părinţii fetelor. [103]Aşa cuscrii s-au întâlnit şi au aranjat nunţile. [104]Căsătoriile vor fi consacrate de către Zamolxe la altarul Zânei Vesta. [105]El, tânărul preot al satului, va rândui o ceremonie de grup. [106]Se va însura Zamolxe Însuşi cu Bendisa. [107]Se vor mai lega cu iubire în faţa Domnului, Andru cu Dachiana, Cându cu Tana, Iscru cu Mara, Anaton cu Sibila, Rodu cu Anuşa, Firu cu Ana şi Dragoş cu Felicia.

[108]Şi când a sosit ziua marii nunţi, la altarul din deal s-a strâns multă lume ca să vadă ritualul căsătoriei celor opt perechi. [109]La focul cel mare tinerii vor spune Jurământul Iubirii Sacre. [110]Toţi erau îmbrăcaţi după datină, mirii cu cămăşi cusute cu flori, cu pieptare şi cu cuşme cu pene de fazani, iar miresele aveau veşminte şi năframe cusute cu fir de aur. [111]Tuturor perechilor le vor fi naşi Crăciun şi Vetra, părinţii Lui Zamolxe.

[112]Când a sosit momentul căsătoriilor, Zamolxe şi Bendisa s-au apropiat de vatra focului sacru. [113]Şi Zamolxe a chemat pe celelalte perechi. [114]Fetele stăteau toate în stânga aleşilor lor.

[115]Şi Zamolxe L-a invocat pe Zeul Dumnezeu, apoi rând pe rând i-a chemat pe zeii şi zânele strămoşeşti ca să aducă perechilor sănătate, belşug în case, armonie şi urmaşi. [116]Şi toţi cei prezenţi au simţit cum erau cuprinşi de tihnă.

[117]Când a sosit momentul spunerii Jurământului Iubirii Sacre, Zamolxe i-a îndrumat pe miri şi pe mirese zicându-le astfel: „Toate perechile să repete după Mine cuvânt cu cuvânt aşa: [118]*De astăzi eu fac legământ, pe tot ce-mi e mai drag şi sfânt, să onorez mereu iubirea ce-aduce-n viaţă împlinirea.* [119]Întindeţi-vă acum braţele cu palmele deschise către focul sacru şi repetaţi în continuare după Mine: [120]*M-oi închina Zânei Iubirii să primesc cheia nemuririi şi astfel voi simţi iubirea şi-oi şti ce e nemărginirea.* [121]Fiecare pereche, băiat şi fată, uniţi-vă mâinile între voi. [122]Acum întindeţi-le împreunate spre foc şi ziceţi după Mine: [123]*Din foc cu mâinile-mpreună pornim să facem casă bună şi-n viaţă o inimă vom fi tot timpul cât ne vom iubi*”.

[124]Şi tinerele perechi au urmat întocmai ce le-a spus Zamolxe care le-a explicat: „Dumnezeu şi Domnazâna, Tatăl şi Mama vieţii, nu au chipuri precum ne imaginăm noi. [125]Ei sunt spirite care pot descinde în oameni. [126]Dumnezeu în bărbat. [127]Şi Domnazâna în femeie care, dacă primeşte deplin această influenţă a spiritului, este ca şi Zâna Zânelor. [128]Acum e timpul ca băieţii să ţuce fetele”.

[129]Şi Zamolxe, El Însuşi, a dat exemplu, luând-o pe Bendisa în braţe şi sărutând-o tandru pe buzele gurii.

[130]Şi aşa căsătoriile s-au încheiat. [131]Participanţii toţi au izbucnit în urale. [132]Apoi Zamolxe a anunţat: „E timpul petrecerii. Veniţi toţi la vatra satului”.

[133]Nuntaşii au chiuit, instrumentiştii au pornit muzica şi alaiul cântând s-a îndreptat în paşi de joc către locul ales. [134]Cele opt perechi au stat în capul meselor şi bucatele au început să sosească. [135]Şi marele ospăţ a durat până după miezul nopţii când ultimii rămaşi s-au retras pe la casele lor.

[136]A doua zi a sosit lada de zestre a Bendisei, straiele ţesute din borangic, bumbac şi lână, unele cusute cu fir de aur şi mătase, peste care erau presărate flori de busuioc, flori de câmp şi tămâie de brad.

[137]După un an de zile Bendisa i-a născut Lui Zamolxe un băiat. [138]I-au dat numele Călin şi vroiau să-l pregătească să fie şi el preot dac. [139]După încă opt ani Zamolxe şi Bendisa au avut o fată, pe Mari. Toţi îi spuneau Măruca.

[140]Şi treptat Bendisa a învăţat de la Zamolxe ritualurile potrivite şi a devenit preoteasă a Zânei Zânelor.

[141]Se întâmpla atunci că cei care Îl rugau pe Zamolxe să facă ritualuri pentru ei, acei oameni ajungeau prosperi şi aveau inimile în lumină şi adevăr cu Dumnezeu. [142]În fiecare an dacii petreceau Crăciunul cu mare bucurie. [143]Atunci se împărţeau daruri şi era obiceiul ca în noaptea aceea oamenii să stea la vatra satului pe lângă un butuc mare de lemn arzând.

[144]Şi a trecut timpul. Când Măruca avea unsprezece ani, Călin împlinise deja

nouăsprezece ani. [145]Familia se pregătea să-l căsătorească pe Călin, care era preot al zeului Dumnezeu ca şi Zamolxe, tatăl său. [146]Şi Călin s-a însurat cu două surori, Gema şi Iza, care erau fiicele unui preot dac de la şes. [147]Nunta celor trei a avut loc la Sarmisegetuza şi ceremonia a fost ţinută de Bendisa şi Zamolxe la altarul Zânei Zânelor.

CAPITOLUL 2
Grecii la nedeea Zânei Florilor. Despre Pitagora din insula Samos. Zamolxe pleacă spre Grecia. Întâlnirea cu Pitagora.

[1]Totul mergea bine în familia Lui Zamolxe, doar El era gânditor. [2]Ar fi vrut să plece undeva departe ca să înveţe înţelepciunea altor popoare. [3]Şi aşa să facă mai mult pentru neamul Său. [4]Zamolxe avea deja patruzeci de ani şi setea Sa de cunoaştere a zeilor Îi era mai vie ca niciodată.

[5]De-a lungul anilor Zamolxe avusese ocazia să călătorească, împreună cu prietenul Său Nestor, în Tracia, în Grecia continentală şi în insula Samos, de unde era de loc Nestor. [6]Şi întâlnise prin lume oameni înţelepţi în cunoaşterea zeilor, dar parcă ceva Îl oprise pe Zamolxe să vrea să înveţe cu ei. [7]Până într-o bună zi.

[8]Era nedeea Zânei Florilor. Crăciun, Zamolxe şi Călin au coborât la câmpie la sărbătoarea populară. [9]Duceau cu ei încărcate pe măgari câteva vase cu miere de albine, iar în săculeţi ţineau plante medicinale şi plante aromate. [10]Vroiau să se întâlnească cu negustorii greci şi să ia la schimb, măsline, ulei de măsline şi altele. [11]Crăciun avea cu el şi grăunţi de aur cu care la nevoie putea plăti şi alte lucruri de trebuinţă.

[12]Au ajuns la târg şi au văzut că mulţimea era în mare forfotă. [13]Acolo Zamolxe l-a întâlnit pe prietenul Său Nestor, care venise cu o caravană mare de negustori, pornind din Samos şi luând cu ei şi pe alţii întâlniţi pe drum, precum şi slujitori din Tracia. [14]Şi după ce au încheiat negoţul în avantaj reciproc, Zamolxe şi Nestor au stat pe îndelete la vorbă.

[15]Nestor a întrebat: „Cum sunt ai Tăi?” [16]Zamolxe a zis: „Pe tata şi pe băiatul Meu Călin i-ai văzut. Sunt bine sănătoşi, slavă Domnului! [17]Mama şi nevasta mea Bendisa şi fata noastră Măruca sunt şi ele bine. Măruca s-a făcut mare”.

[18]Nestor s-a bucurat să afle că Lui Zamolxe Îi mergeau toate bine. [19]Şi i-a povestit şi el Lui Zamolxe că şi lui îi merg bine treburile.

[20]Şi Zamolxe l-a invitat pe Nestor să mănânce împreună şi totodată să mai povestească zicând: „Dar vino să mănânci cu noi! Ne mai spui şi nouă ce mai e prin lumea voastră şi câte cele despre filosofii greci şi preoţii voştri”.

[21]Apoi Zamolxe, Crăciun, Călin şi Nestor s-au depărtat de mulţime şi au întins să mănânce pe iarbă. [22]Acolo Zamolxe l-a întrebat pe Nestor: „Cum mai e viaţa pe la voi în insula Samos?” [23]Nestor a răspuns: „Ne merge bine. Suntem prosperi, slavă Lui Zeus. [24]Avem o mare flotă şi facem comerţ peste mări şi ţări. [25]Bunăstarea ne deschide dorinţa de a învăţa şi de a filosofa”.

[26]Şi Zamolxe s-a interesat dacă acolo în insula Samos se afla vreun filosof mai de seamă. [27]Nestor i-a spus: „Acum îl avem printre noi pe Pitagora care s-a întors de curând acasă, după mult timp de umblat prin lume. [28]El este un om la o vârstă matură, are şaizeci de ani. [29]Eram un copilandru, de vreo cincisprezece ani, când el a plecat din Samos, dar mi-l amintesc bine”.

[30]Auzind acestea Zamolxe l-a rugat pe Nestor: „Vorbeşte-Mi despre filosoful Pitagora”. [31]Şi Nestor I-a povestit astfel: „Stau aproape de casa lui Mnesarchos, tatăl lui, care a murit acum câţiva ani. [32]De la revenirea sa în insula Samos am vorbit mult şi pe îndelete cu Pitagora. [33]Mi-a istorisit ce a văzut şi trăit. Câte şi mai câte, lucruri uimitoare de care nu auzisem vreodată!”

[34]Nestor a mai mâncat câte ceva şi şi-a turnat vin dintr-o ulcică, apoi a continuat: [35]„Din tinereţe Pitagora îl însoţea pe tatăl său care făcea negoţ pe mări. [36]Mergeau des la Tir în Fenicia, de unde era de loc Mnesarchos, dar mama lui Pitagora, Pitais, este născută în Samos. [37]Pitagora a învăţat cu preoţii fenicieni, dar şi cu înţelepţi ai altor popoare. [38]Tatăl lui a cheltuit o avere ca să-i dea o bună educaţie. [39]A studiat chiar şi cu marele filosof Tales din Milet. [40]Pitagora vorbeşte cursiv limbile greacă, feniciană, caldeeană şi egipteană. [41]În Fenicia el a învăţat aritmetica, în Babilonia, Caldeea cum i se mai spune, astronomie, astrologie şi medicină, cu preoţii caldeeni. [42]Avea patruzeci şi cinci de ani când regele persan Cirus, Koreş îi zic perşii, a cucerit Babilonul unde Pitagora stătuse şapte ani. [43]Când Cirus i-a eliberat pe iudei din captivitate lăsându-i să plece spre Ierusalim, Pitagora a părăsit şi el Babilonul alăturându-se caravanelor de iudei care se întorceau în Palestina. [44]Se împrietenise cu Zerubabel, o căpetenie a lor”.

[45]Nestor a mai mâncat ceva, şi-a turnat din nou vin din ulcior, într-un corn sculptat, apoi a continuat povestirea: [46]„Cum spuneam, ajungând cu iudeii în Ierusalim, Pitagora i-a ajutat la construcţia noului altar pe locul templului vechi, al lui Solomon, care fusese ars de către babilonieni. [47]Apoi s-a întors la rudele tatălui său în Tir de unde a mai venit o dată pentru o şedere scurtă în Samos, dar apoi a plecat în Egipt, la Luxor adică Teba sau Diospolis, cum îi spun grecii acelui oraş. [48]A stat la Teba zece ani, cel mai mult la templul zeiţei Maat, slujind acolo ca preot egiptean. [49]Dar atunci când perşii au invadat Egiptul, Pitagora a fost luat captiv şi dus în Babilon împreună cu alţi învăţaţi. [50]Acolo l-a luat în grijă preotul zoroastru Zarates cu care a şi rămas să-i slujească timp de cinci ani. [51]De la Zarates şi de la preoţii *magoi* ai Lui Zoroastru, Pitagora a deprins principiile credinţei sănătoase şi practici care fac viaţa omului frumoasă. [52]Apoi Pitagora s-a întors în insula Samos. [53]Are acum şaizeci de ani. [54]Învăţătura lui Pitagora despre Zeus şi alţi zei este neîntâlnită până acum, el ştie multe feluri de a intra în legătură cu zeii”.

[55]Zamolxe a rămas uimit după toate cele povestite de către Nestor care a continuat: [56]„Se zice despre Pitagora că

este încarnarea lui Apollon Likeios, Apollon Hiperboreeanul, Zeul Lupilor, venit la noi grecii de pe meleagurile voastre ale tracilor. [57]Pitagora este şi un mare vizionar şi vindecător, un iatromant cum spunem noi grecii, adică vindecător apollonian. [58]El cântă minunat la câteva instrumente muzicale. [59]Suntem mulţi oameni, în Samos, care îl considerăm *theios aner*, adică om divin. [60]Nicicând în insula noastră nu a trăit un om aşa de valoros".

[60]După toate cele spuse s-a înstăpânit tăcerea. [61]Zamolxe era încântat de cele aflate în conversaţia Lui cu grecul Nestor. [62]Un gând I-a încolţit în minte şi i-a spus lui Nestor: [63]„Pitagora este un mare filosof. Mă întreb dacă-i învaţă şi pe alţii cele câte le ştie?"

[64]Şi Nestor I-a răspuns: „Desigur. Vrea să deschidă o şcoală filosofică în Samos şi să întemeieze o societate iniţiatică secretă". [65]Zamolxe a mai spus: „Mă minunez drept să-ţi spun! N-am mai auzit de un om cu atâta înţelepciune! [66]Oare aş putea să învăţ cu el? [67]Poate că el primeşte la ucenicie numai tineri? [68]Eu am acum patruzeci de ani".

[69]Şi Nestor L-a încredinţat zicând: „Sunt convins că Te va accepta mai ales că eşti din neamul tracilor pe care Pitagora îi preţuieşte ca fiind primii adoratori ai zeului Apollon Lykeios. [70]Poţi merge cu noi în Samos, vom aranja acolo totul".

[71]Propunerea lui Nestor L-a luat prin surprindere pe Zamolxe care s-a gândit temeinic la cele spuse de amicul Său pe care l-a mai întrebat: „Când plecaţi voi grecii acasă?" [72]Şi Nestor I-a răspuns: „Mai stăm cel puţin zece zile. Ne-am făcut tabără aici. Tovarăşii mei de călătorie mai au treburi de rezolvat". [73]Zamolxe i-a mai zis: „Bine prietene. Îţi dau răspuns în câteva zile".

[74]După ce Zamolxe s-a despărţit de Nestor i-a cerut părerea tatălui Său astfel: „Ce spui tată? Pitagora este om cu mare învăţătură. Aş vrea să merg să-l cunosc. [75]Grecii se roagă tot la Dumnezeu, nu? Ei Îl numesc Zeus, dar trebuie să fie tot acelaşi ca şi al nostru".

[76]Şi Crăciun a fost de acord: „Fără îndoială! Pitagora este un mare filosof de a putut el să adune în minte înţelepciunea lumii. Nu poate exista un învăţător mai bun pentru Tine, fiule".

[77]Când cei trei au ajuns acasă şi-au descărcat produsele aduse. [78]Zamolxe a vorbit cu Bendisa, soţia Sa, şi i-a spus toate câte s-au întâmplat în târg cu negoţul lor. [79]Şi i-a mai spus şi ceea ce vorbise cu grecul Nestor, prietenul Său. [80]Şi i-a zis Bendisei: „Aş merge în Samos să stau un timp la învăţătură cu înţeleptul Pitagora". [81]Atunci Bendisa i-a răspuns în credinţă: „Cum vrei Tu domnul meu. Eu Te voi aştepta cât va fi lumea".

[82]A doua zi Zamolxe a coborât călare la şes în tabăra grecilor. [83]Vroia să se mai sfătuiască cu Nestor despre plecarea lor şi despre şederea Lui în Ionia. [84]Şi Nestor I-a zis: „Prietene, vino peste şapte zile. Noi vom ridica tabăra curând după aceea, şi vom pleca spre Atena. De acolo ne îmbarcăm către Samos.

[85]Şi Zamolxe l-a încredinţat: „Îţi voi plăti în aur pentru toată cheltuiala ce-o vei face pe timpul şederii mele acolo.

[86]Cu sâmbria pentru filosoful Pitagora, voi vedea ce-mi pretinde el".

[87]Astfel Zamolxe s-a înţeles cu Nestor că vor pleca în câteva zile spre Ionia.

[88]În ziua plecării, familia Lui Zamolxe şi vecinii, s-au strâns cu toţii să-L vadă pe preotul satului înainte de a se duce în lume. [89]Vetra, bătrâna Lui mamă, era în lacrimi. Ea se gândea că poate n-o să apuce să-L mai vadă vreodată.

[90]Şi înainte ca Zamolxe să încalece Vetra I-a dat un talisman din piatră rotundă gravată cu simbolul capului de lup şi I-a spus: [91]„Asta Te va feri de rele, fiul meu. O am de la străbuni. [92]Fie ca să fii înţelept şi viteaz. [93]Zeul nostru Dumnezeu să Te ţină în pază. Zău! [94]Pentru Tine băiatul meu o să fac o grădină ca să-mi amintească mereu de Tine până Te întorci. Voi sădi pomi şi voi pune în ea cele mai frumoase flori".

[95]Crăciun tatăl, L-a îmbărbătat: [96]„Să-L găseşti pe Dumnezeul străbunilor noştri şi la acei oameni pe unde mergi. [97]Şi să aduci de la ei pe toţi zeii şi toată înţelepciunea pământului aici la neamul Tău fără pereche în lume. [98]Suntem cei mai bravi, dar avem nevoie la noi în Dachia de mai multă lumină, a Lui Dumnezeu, pe care să o sporim cu cea pe care El a dat-o multor altor neamuri".

[99]Cu lacrimile şiroind pe obraji, Zamolxe i-a spus tatălui Său: „Voi face precum Mi-ai spus tată. Zău pe Dumnezeu!" [100]„Mergi cu Domnul, băiete" I-a mai spus Crăciun.

[101]Zamolxe a coborât la şes. [102]Vor pleca peste două zile şi Nestor L-a făcut cunoscut tuturor neguţătorilor cu care vor călători. [103]Unii dintre ei vor rămâne în Grecia continentală, dar grupul lui restrâns va reveni în insula Samos. [104]Şi I-a zis Nestor: „De la Atena, eu cu alţi cinci tovarăşi şi cu tine luăm un vas care ne va duce în Samos. [105]Dar mai întâi trecem fluviul cel mare Istros. [106]Înspre Grecia ni se pot alătura şi alţi oameni care merg din Tracia spre sud. [107]Vom fi mereu într-o companie numeroasă şi n-avem teamă pe drumul de întoarcere".

[108]Şi în două zile au ridicat tabăra. [109]Au traversat fluviul Istru pe bacuri şi trecând prin Tracia şi Macedonia au intrat în Grecia continentală. [110]Acolo în portul Atena, negustorii şi-au încărcat bagajele pe un vas comercial şi curând au sosit pe insula Samos. [111]Şi Zamolxe şi Nestor au mers la casa lui Nestor.

[112]În zilele ce au urmat Zamolxe a umblat prin împrejurimi să întâlnească cunoştinţele şi prietenii pe care îi ştia din vizitele anterioare. [113]Insula Samos i s-a părut aproape neschimbată, trecuseră cinci ani de când nu mai fusese pe acolo.

[114]Şi cu bună ştiinţă Nestor a întârziat să-L prezinte pe Zamolxe lui Pitagora. [115]Aştepta un moment favorabil doar de el ştiut. [116]Dar într-o bună dimineaţă cei doi au mers împreună la casa lui Pitagora.

[117]Şi cei doi au fost conduşi la Pitagora care, în grădină fiind, îi observase pe musafiri încă de departe. [118]Zamolxe şi Nestor s-au apropiat de Pitagora în faţa căruia s-au înclinat cu adâncă reverenţă. [119]Şi Nestor i-a spus maestrului: „Bineţe şi bucurie să ai învăţătorule!"

[120]Pitagora i-a întâmpinat: „Bun sosit oaspeți dragi. Cu ce treburi vă aflați aici la mine, oameni buni?” [121]Și Nestor a răspuns: „M-am întors de curând de la negustorie în Tracia și în țara geților. [122]Sunt însoțit de un om care trăiește în Geția, mai sus de fluviul cel mare Istros. [123]Este get, preot al Lui Dumnezeu, o zeitate de-a lor. [124]Îl cheamă Zamolxis. [125]Ar vrea să învețe filosofie cu domnia ta, înțeleptule Pitagora. [126]Zamolxis vine din acele ținuturi ale lupilor pe unde a trăit pe vremuri marele nostru zeu, Apollon Lykeios”.

[127]Și Pitagora l-a privit pătrunzător pe Zamolxe, și-a ridicat o spânceană, ca semn că a descoperit ceva deosebit la El, zicând: „[128]Da, geții sunt oamenii cei mai drepți și mai viteji dintre traci, arienii cei vechi, nobilii în suflet. [129]Zamolxis, Zamolxion, câți ani ai?”

[130]„Patruzeci de ani, învățătorule” a răspuns Zamolxe. [131]„Și vrei să înveți înțelepciunea cu mine?” a mai întrebat Pitagora. [132]Și Zamolxe a zis: „Să-L cunosc mai bine pe Dumnezeu. Voi afla apoi toate de la El”.

[133]Pitagora l-a privit și mai cu luare aminte pe Zamolxe spunându-și în gând: [134]„Este om matur, are experiență de viață, știe bine ce vrea”.

[135]„Ce vei face cu înțelepciunea dobândită, Zamolxion?” a întrebat Pitagora. [136]Și Zamolxe i-a răspuns cu mândrie: „O voi duce geților, neamul Meu”.

[137]Filosoful a apreciat calitățile bărbatului aflat în fața sa spunându-și: [138]„Este aparte, are rafinamentul unui grec, promite foarte mult și este ferm”.

[139]Și Pitagora a acceptat: [140]„Bine. De mâine începi învățătura. [141]Bănuiesc că locuiești la Nestor. [142]Vino dis-de-dimineață, de la răsăritul soarelui”.

[143]Nestor a fost încântat că planul le-a reușit, că Zamolxe va studia cu un filosof adevărat. [144]Și i-a spus lui Pitagora: „Într-adevăr getul locuiește în casa mea”. [145]După care Nestor și-a luat rămas bun: „Noi plecăm și te lăsăm cu bine *didascalos*, învățătorule”.

[146]Cei doi au ieșit din curtea maestrului și Nestor Îi explică Lui Zamolxe: [147]„Filosoful este în curs să-și constituie o școală filosofică, aici la noi în Samos. [148]El a dobândit mare înțelepciune de la zei, ca urmare a uceniciei prin lume. [149]Pitagora primește învățăcei în tot timpul anului, vrea să formeze cu ei o confrerie spirituală, un fel de ordin al înțelepților, bărbați și femei”.

[150]Zamolxe a fost copleșit de evenimentele zilei și i-a mărturisit lui Nestor: [151]„Astăzi este un moment deosebit de important din viața mea. [152]L-am cunoscut pe înțeleptul lumii și el m-a acceptat să-i fiu învățăcel. [153]Lui Dumnezeu Îi mulțumesc din toată inima!”

CAPITOLUL 3

Zamolxe Își începe învățătura cu Pitagora. Pe calea înțelepciunii. Metodele învățăturii lui Pitagora. Despre Zeitatea Supremă și zei. Omul și lumea. Puterea gândurilor. Lumina zeităților.

[1]A doua zi, dimineața, Zamolxe a sosit acasă la Pitagora. [2]Și a aflat că va lua lecții în grădina maestrului împreună cu doi localnici, un bărbat, între două vârste, pe nume Alkibiades și o tânără femeie, Olimpia.

[3]Pitagora și-a început lecția teoretică, *akousmatos* explicându-le învățăceilor metoda sa de predare astfel: [4]„Pentru început rețineți că înțelepciunea trebuie să se dezvolte în minte, nu să fie scrisă, căci adevărul nu poate fi exprimat în întregime prin cuvinte. [5]Dar, va trebui mai întâi să deprindeți metodele de purificare pentru corp, minte și suflet. [6]Numai prin *katharsis* percepția omului se rafinează și poate atinge valori înalte. [7]În acest fel mintea are acces ușor la cunoașterea zeilor. [8]Pe parcurs vom mai discuta și despre ordine și haos. [9]Subiectele sunt inepuizabile. [10]Rețineți de asemenea faptul că noțiunile pe care vi le voi expune pot aparține anumitor crezuri religioase sau filosofice. [11]Eu vă înfățișez o esență a ceea ce am învățat până acum în cursul peregrinărilor mele”.

[12]După care Pitagora le-a recomandat practici de purificare, *katharsis* și le-a atras atenția asupra rezultatelor lor astfel: [13]„Nu vă faceți din trupuri morminte sufletelor. [14]Va trebui ca pe timpul cât învățați cu mine să vă abțineți de la mâncatul cărnii. În acest fel vi se elimină treptat toxinele din corp. [15]În mod gradat veți avea simțământul că trupul vi s-a ușurat și veți observa că mintea devine din ce în ce mai calmă și capabilă de concentrare pe un timp mai îndelungat. [16]Aceste aspecte sunt doar preliminarii. [17]Sufletului trebuie să-i dăm cea mai mare importanță și să-i creăm posibilitatea ca treptat să se manifeste deplin. [18]Prin urmare veți parcurge o cale care permite trei optimizări în paralel: a sufletului, a minții și a trupului. [19]Vă mai pot spune că medicina pe care o veți învăța de la mine acționează concomitent asupra acestor trei domenii care în activitatea lor se întrepătrund. [20]Veți deveni iatromanți, vindecători și prezicători capabili să vă amintiți vieților anterioare, să realizați călătorii extatice, translații în spațiu, să faceți minuni, să puteți fi prezenți în mai multe locuri în același timp, să vă puteți controla impulsurile omenești sau să înfăptuiți preziceri. [21]Calitățile enumerate au explicații raționale nu mistice. [22]Toate acestea sunt puteri în folosul binelui. Ele necesită cunoașterea de sine”.

[23]Învățăceii au fost uimiți de cele câte au auzit. [24]Alkibiades a mărturisit: „Sunt învățături pe care noi nu prea le înțelegem. Eu aș fi vrut să începem cu noțiuni mult mai simple”. [25]Iar Olimpia a intervenit și ea zicând: „Știm că predai și muzică învățătorule”.

[26]Atunci Pitagora le-a spus: „De mâine muzica ne va însoți lecțiile. Melodiile vor permite minții să fie relaxată și în timp veți învăța să cântați la harpă. Muzica va fi folosită și în scop terapeutic”.

[27]Au trecut aproape două ore și Pitagora și-a încheiat prima lecție trăgând concluzia zilei și făcând anunțuri: „Pentru astăzi am terminat lecția introductivă. [28]Ați aflat în linii

mari cum va decurge ucenicia voastră pe calea înțelepciunii. [29]Mâine să veniți la aceeași oră și vom dezvolta sistematic alte subiecte".

[30]Învățăceii s-au despărțit de maestrul lor. [31]Pe drum Zamolxe a vrut să afle impresiile colegului Alkibiades care a oftat cu îngrijorare spunând: „*Didascalos* cunoaște foarte multe lucruri. Nu știu cum vom învăța toate câte ne spune". [32]Însă Zamolxe îl încurajează: „Pas cu pas aflăm toate secretele lumii".

[33]A doua zi, când învățăceii au sosit la Pitagora, se afla acolo și un harpist. [34]Înțeleptul le-a vorbit însoțit de acompaniament muzical astfel: „Tema zilei este Zeitatea Supremă. [35]În religie, fiecare popor și-O înfățișează și O denumește în felul său propriu, regăsind în acea definire trăsături de caracter specifice predominante acelui popor. [36]Noi însă vom porni de la ideea că la început, *ein arhe*, nu a fost nimic. [37]Dar credem totuși că o anumită zeitate a creat cosmosul care se afla inițial în starea de haos. [38]Tot acea zeitate a creat și legile de funcționare ale universului, permițând astfel o ordonare cosmică ca necesitate în relaționarea componentelor lui. [39]Treptat neorânduiala s-a liniștit pe alocuri datorită în primul rând luminii. [40]Chiar și acum cosmosul continuă să se ordoneze pentru că există mereu materie nouă care apare și această materie se află în forma ei inițială tot în starea de haos. [41]Remarcați faptul că în cosmos asociem haosul cu întunericul, dezordinea și distrugerea. [42]Ca o juxtapunere, în lumea umană acest haos înseamnă răul precum sunt ignoranța, lipsa de cunoaștere, minciuna, hoția, lașitatea, violența, neorânduiala umană în multiplele ei aspecte. [43]Scopul înțelepciunii pe care o căutăm este să știm cum poate orânduiala să fie manifestată din plin și în acest mod cazurile negative enumerate de mine să dispară. [44]Astfel haosul va înceta acolo unde ordinea se manifestă. [45]Remarcați de asemenea faptul că aceste idei vă oferă doar o perspectivă generală asupra temelor expuse pe care de acum le vom aborda pas cu pas".

[46]Învățăceii lui Pitagora erau uimiți de panorama largă oferită de maestrul care, simțindu-i îndeaproape, a continuat astfel: „[47]Nu fiți copleșiți! Vă va lua ceva timp până să înțelegeți mai clar aceste noțiuni. [48]Dar acum ne vom ocupa de altceva. Veți crea cu simplitate momente de armonie. Iată cum vom proceda".

[49]Și Pitagora i-a chemat pe toți să se apropie de harpă și le-a zis: [50]„Atingeți fiecare pe rând coardele harpei. [51]Fiți în același timp atenți la vibrație ca sunet care vă pătrunde prin urechi. [52]Și totodată să deveniți conștienți de sincronizarea sunetului cu inspirarea aerului pe nări. [53]Deci atunci când inspirați creați și sunetul prin atingerea corzilor sau a unei singure coarde".

[54]Fiecare învățăcel a urmat întocmai ce a spus maestrul. [55]Zamolxe a avut o experiență mentală aparte pe care i-a mărturisit-o lui Pitagora: „Domnul meu, aud niște sunete ciudate în urechi. [56]În mod sigur ele nu vin din exterior, nu sunt de harpă și nu se aseamănă cu altele de la vreun alt instrument muzical cunoscut mie. [57]Pur și simplu sunetele îmi sunt generate în interiorul capului".

[58]Și maestrul le-a spus: „Iată experiența personală pe care așteptam să mi-o mărturisiți fiecare dintre voi. [59]Aflați că această trăire este esențială. Ea reprezintă modul în care omul știe că se află în prezența zeilor".

[60]Atunci Olimpia a întrebat: „Care sunt acei zei?" [61]Pitagora le-a răspuns: „Sunetul subtil care pare că vine din interiorul capului este calea pe care se întâlnesc toți zeii. [62]Dar dacă vreți să căutați un zeu sau o zeiță anume, îi puteți invoca individual existența și ei vor fi găsiți pe o cale care vi se deschide odată cu noile sunete pe care le auziți. [63]Toate aceste vibrații, redate de urechea noastră interioară, se numesc sunetele inimii sau sunetele sufletului".

[64]Toți învățăceii au închis ochii dorind să perceapă sunetele menționate de maestru. [65]Dar se pare că Alkibiades și Olimpia nu le-au auzit. [66]Totuși Pitagora i-a încurajat: „Va lua ceva timp până le puteți percepe distinct". [67]Și astfel lecția s-a încheiat.

[68]În zilele ce au urmat Pitagora a repetat diferite noțiuni predate până atunci pentru ca ele să poată fi mai bine memorate, căci nimeni nu lua notițe. [69]Pe parcurs maestrul a introdus și elemente noi care să lărgească viziunea de ansamblu. [70]Învățăceii au constatat că nu au o programă școlară stabilită, [71]Pitagora se orienta mai mult după progresul lor la învățătură.

[72]Într-o zi maestrul le-a vorbit despre om și lume astfel: „Omul și lumea sunt într-o relație de interdependență, de corelație. [73]Omul are conștiință individuală, lumea are conștiință colectivă. [74]Cel mai important este să analizăm această codependență din perspectiva omului, astfel putem face predicții și deci anticipa rațional desfășurarea evenimentelor ce vor urma. [75]Umanitatea s-a preocupat din zorii ei să facă profeții. [76]Oamenii erau interesați de felul în care le va evolua viața. [77]Grecii, în particular, recurg la a o consulta pe Pitia, preoteasa care îi ajută să-și afle destinul propriu. [78]Dar eu cred că ei fac o eroare crezând că destinul le este imutabil. [79]El pare într-adevăr de neschimbat dacă ar îndeplini o condiție, ca până la producerea acelor profeții, toate cele care s-au întâmplat, ca generând acel destin, ar evolua în aceeași direcție. [80]Dar căile omului sunt mereu în schimbare. [81]Cu adevărat noi ne creăm realitatea lumii prin intermediul conștiinței. [82]Omul poate să se redirecționeze și să aibă parte de destinul pe care și-l construiește singur".

[83]Atunci Zamolxe a întrebat: „Cum se face în mod practic acea redirecționare care înfirmă o profeție ce părea de neclintit?" [84]Și Pitagora a răspuns: „Cel conștient de puterea gândurilor proprii le va reorienta într-o direcție nouă, astfel făgașul care predestina profeția este părăsit. [85]Noua direcționare predispune la un alt rezultat atâta timp cât este menținută constantă prin puterea gândurilor".

[86]Olimpia a întrebat și ea: „Dar de câte ori putem oare face astfel de redirecționări ale vieții?" [87]Și Pitagora le-a explicat: „Nu există un număr limită. [88]Sunt oameni care o fac de foarte multe ori, ei fiind cunoscuți ca nonconformiști.

[89]Pe când cei care se menţin mai constant pe un drum anume sunt conservatorii".

[90]Zamolxe a mai întrebat: „Şi care ar fi metoda cea mai bună de urmat, învăţătorule?" [91]Pitagora a răspuns: „Sunt împrejurări când optimul poate fi obţinut când pe o cale când pe cealaltă. [92]De exemplu atunci când am constatat că există un optim al felului cum dormim, îl vom urma. [93]Dar în cazul în care constatăm că acel optim nu mai funcţionează va trebui părăsit şi adoptată o nouă cale de armonizare. [94]Noi oamenii ne găsim practic mereu în dilema dacă să menţinem o anumită cale într-o împrejurare sau alta. [95]Doar prin înţelepciune putem găsi soluţiile cele mai bune. [96]Pentru aceasta avem nevoie de discernământ, de capacitatea de evaluare corectă a lucrurilor. [97]Discernământul este o calitate esenţială necesară candidatului la dobândirea înţelepciunii. [98]Pe parcursul uceniciei în ale filosofiei veţi obţine cu certitudine această calitate folositoare în orice împrejurare din viaţă".

[99]Temele filosofice abordate de maestru erau din ce în ce mai profunde şi mai diverse.

[100]Într-o zi Zamolxe l-a întrebat pe Pitagora: „Cum ar trebui urmată lumina zeităţilor?" [101]Şi maestrul a răspuns: „Armonia cu zeităţile înseamnă că păşim optim pe căile luminii lor, acolo unde trebuie să le înţelegem bine. [102]Precum ştiţi, zeităţile sunt principii, fenomene ale naturii, manifestări cărora noi oamenii le creăm o personalitate, le dăm un chip asemănător cu cel al omului, deci le facem antropomorfe. [103]Dându-le chipuri omeneşti zeităţilor, avem mai mult curaj să le abordăm şi să ne raportăm cumva la ele. [104]Fireşte că zeităţile nu au chipuri cu adevărat, obârşia lor o constituie elementele primare care stau la baza conceptelor de zeitate. [105]Doar calităţile lor le creăm cu bună-ştiinţă în noi. [106]Toate acestea se înţeleg prin prisma adevărului uman relativ, căci la cel absolut nu putem avea acces. [107]Omul se armonizează cu lumina zeilor şi zeiţelor numai atunci când se integrează în marele mecanism al cosmosului percepându-i intrinsec mişcările şi tendinţele, şi încorporând natura în persoana sa. [108]Aceasta îl face pe om parte din natură, fiind astfel un ecou al naturii şi prin urmare al zeităţilor. [109]Şi atâta timp cât există elementele primare care constituie obârşia zeităţilor, atunci putem spune că zeii sunt nemuritori. [110]Un exemplu este principiul devenit zeitate. [111]În acest caz putem spune cu certitudine că acea zeitate este eternă pentru că un principiu nu poate avea un sfârşit, el fiind mereu şi mereu preluat şi promovat de oameni. [112]Ca exemplu concret este zeul Cronos, timpul etern. [113]Şi astfel omul poate fi ecou al zeilor şi zeiţelor cu rol creator, devenind la rândul său creator".

[114]Noţiunile predate de Pitagora erau foarte dense, maestrul ştia foarte bine că ideile în atenţie solicita mult puterea de înţelegere a învăţăceilor.

[115]Într-o zi Zamolxe a remarcat: „Mă gândesc la faptul că prin acţiunile noastre determinăm ca răspuns reacţii fireşti din partea universului uman şi material în care trăim. [116]Eu cred că acesta este modul în care noi oamenii ne raportăm la

zei". [117]Atunci Pitagora a zis: „Este cât se poate de adevărat ceea ce spui. [118]Atunci când urmărim armonia din perspectiva noastră, primim reacţii de acelaşi fel din partea zeilor. [119]În mod practic în cazul naturii duale bine-rău, se poate afirma fără greş: să faci bine căci cândva acel bine se va întoarce la tine".

[120]Într-o zi maestrul le-a vorbit despre nemurire astfel: „Atunci când omul este îndeajuns de conştient de legătura sa cu Creatorul Lumii, el devine nemuritor prin cunoaşterea flăcării nemuririi din inima sa. [121]Sufletul are o evoluţie continuă până când atinge acel stadiu. [122]Este nevoie de încarnări succesive ale aceluiaşi suflet pentru ca să poată evolua sistematic. [123]Pe parcurs vom mai relua aceste noţiuni".

[124]Au trecut câteva săptămâni şi cei trei învăţăcei ai lui Pitagora – Zamolxe, Alkibiades şi Olimpia – au păreri diferite despre cele predate.

[125]Într-o zi, pe când se întorceau acasă, după o lecţie avută cu Pitagora, Alkibiades i-a spus Lui Zamolxe: „Noi grecii din Samos nu suntem obişnuiţi cu ideile filosofice ale maestrului. [126]Până acum filosofia greacă a abordat alte teme. [127]Eu cred că filosoful predă ceva ce nu ni se potriveşte nouă grecilor. [128]Poate alţii, din alte popoare, să accepte aceste învăţături. [129]N-aş mai dori să urmez şcoala. De mâine nu mai vin. [130]Te rog să-i spui maestrului că nu mai am timp de învăţătură, căci voi pleca din Samos să fac negoţ pe mări".

[131]Şi Zamolxe l-a asigurat că aşa va face.

[132]A doua zi Pitagora, aflând că Alkibiades a renunţat la lecţiile filosofice le explică învăţăceilor: „Învăţătura mea nu este pentru oricine. [133]Înţelegerea ei necesită, pe lângă capacitatea de a asimila idei noi, mult deosebite de filosofia greacă de până acum, şi o dorinţă sinceră a omului de a ieşi din tiparele mentale în care vieţuieşte. [134]El trebuie să se rupă cumva de cercul obişnuinţelor care creează şi folosesc aceleaşi deprinderi şi atitudini conducând la închistare mentală şi la tendinţa de a judeca în acelaşi mod oameni, evenimente şi fapte care sunt total diferite. [135]Omul este bine să încerce să-şi depăşească limitele pe care şi le-a creat singur. [136]Şi cauza principală care îl frânează este ignoranţa".

CAPITOLUL 4

Simboluri şi numere. Înţelepciunea egiptenilor. Pitagora învaţă de la Zamolxe. Spiritul lupului. Zeii şi credinţele geţilor. Semizei şi zei.

[1]În zilele ce au urmat Pitagora a folosit pentru predarea lecţiilor simboluri şi figuri geometrice. [2]El, la rândul lui, învăţase de la egipteni cum pot simbolurile să influenţeze mintea. [3]Şi le-a spus învăţăceilor: „Diverse popoare au un cult al simbolurilor şi numerelor magice care au anumite semnificaţii. [4]Ele ţin locul unei realităţi aproximative".

[5]Zamolxe l-a rugat: „Domnul nostru, te rog să ne vorbeşti despre Egipt". [6]Pitagora a răspuns: „În Egipt, din timpurile vechi, erau venerate spiritele luminii. [7]Preoţii erau conducătorii de

mare valoare care absorbeau în propria lor ființă aceste spirite. [8]Egiptenii aveau ca modele de conduită pe preoții cei mai buni. [9]Politica era inseparabilă de religie, faraonul însuși era considerat ca întrupare a virtuților zeilor".

[10]Și Zamolxe a mai întrebat: „Care ar fi zeii lor importanți?" [11]Pitagora le-a explicat: „În primul rând este Cel reprezentat de soare căruia i se spune zeul Ra, Amun sau Amen. [12]Într-un fel sau altul religia egiptenilor este centrată pe relația Soare-Lună reprezentată antropomorfic de mai multe zeități perechi. [13]De exemplu în cazul Osiris și Isis, Osiris este prezent în cer sub forma constelației Orion, iar Isis ca steaua Sirius. [14]Deși zeitățile au o întruchipare undeva în cosmos, totuși ele se manifestă cumva pe pământ. [15]De pildă egiptenii spun că atunci când zeița Isis plânge se revarsă Nilul. [16]În linii mari egiptenii își conduc viața după ciclicitatea desfășurării elementelor naturii care se află într-o ordine bine definită, și așa îi inspiră pe oameni să o urmeze".

[17]Atunci Zamolxe a remarcat: „Este interesant de constatat că și noi geții avem un cuvânt care se apropie de numele zeului solar Ra al egiptenilor. [18]Noi spunem „raze" emanațiilor luminoase din soare. [19]Mai folosim silaba și în numele dat marelui fluviu pe care voi îl numiți Istros. [20]Noi îi spunem Du-na-ra, adică „cel ce duce lumina" pentru că este strălucitor în bătaia soarelui".

[21]Și Pitagora a tras concluzia: „Ai deschis un subiect interesant Zamolxion. [22]Există silabe magice descoperite în paralel de multe popoare. [23]Și una dintre ele este într-adevăr RA. [24]Cei care practică meditația folosind această silabă obțin mari beneficii. [25]Silabele magice sunt legate de memoriile spațiale creând astfel predispoziții în dezvoltarea spirituală ulterioară a celui care le pronunță. [26]Desigur că de aceasta beneficiază și viața lui personală precum și mediul în care trăiește omul respectiv. [27]Și cum silaba RA este foarte veche, în ea s-au acumulat mari puteri care conduc practicantul ei de la simpla conștiință la supraconștiință".

[28]Și Zamolxe a mai întrebat: „Cum oare se raportează egiptenii la spirite?" [29]Și Pitagora le-a explicat: „Ei se orientează, în viața proprie și socială, după spiritele naturii care uneori sunt reprezentate și ca animale. [30]Dar desigur că în animalul respectiv nu se venerează ființa inferioară biologic în comparație cu omul, ci ordinea pe care o manifestă viața acelor ființe. [31]De exemplu noi oamenii avem multe de învățat de la modul de comportare al albinelor. [32]Chiar se recomandă unei femei măritate să fie cumpătată ca albina".

„[33]Dar sacrificiile făcute spiritelor zeilor cum decurg?" a mai întrebat Zamolxe. [34]Pitagora le-a spus: „Mult timp preoții lor nu au sacrificat ființe vii în ritualuri, [35]dar de un timp unii preoți, sub influențe străine, au adoptat aceste practici violente. [36]Religia egipteană a fost sănătoasă până când preoții lor au început să practice jertfirea animalelor. [37]Aceasta a atras mânia spiritelor luminii și astfel au început declinul și suferințele egiptenilor. [38]Țara lor a fost de curând cotropită de către perși, un popor care nu

are obiceiul de a sacrifica animale, aceste cruzimi fiind interzise de profetul lor Zaratuștra. [39]Eu în Babilon am urmărit ani de zile, alături de preotul Zarates, focul sacru zoroastru, care este dătător de lumină sufletului".

[40]Au trecut câteva luni de când Zamolxe lua parte la lecțiile lui Pitagora și nimeni nu s-a mai înscris la cursuri. [41]Alkibiades plecase, iar Olimpia a renunțat și ea pe parcurs să le urmeze. [42]Singurul învățăcel a rămas Zamolxe.

[43]Într-o zi Pitagora a vrut să știe: „Spune-mi Te rog Zamolxion despre scrierea voastră a geților. Aș dori să văd alfabetul pe care îl folosiți". [44]Și Zamolxe i-a răspuns: „Avem alfabetul getic. [45]Pot aduce mâine un pergament cu literele ce îl compun și corespondența lor în alfabetul grecesc".

[46]A doua zi Pitagora a privit cu atenție literele și a remarcat: „Într-adevăr sunt asemănări clare, dar este evident că alfabetul getic este distinct. [47]Nu știm cine a împrumutat de la cine".

[48]Zamolxe a explicat: „Noi folosim această scriere de sute de ani. [49]Din păcate sunt foarte puțini oameni în Geția care o cunosc. [50]De obicei preoții sunt cei care o folosesc pentru a păstra mai bine invocațiile către zei. [51]Comercianții noștri, sub influența negustorilor greci, utilizează limba și scrierea greacă".

[52]Și Pitagora a spus: „Scopul de a avea o scriere este bun. [53]Îmi menținînd totuși opinia că scrierea nu va putea niciodată să înlocuiască trăirea spirituală din sufletul omului. [54]Dar în școală tinerii pot învăța să scrie pentru că le poate folosi în viață. [55]Înțeleg importanța pe care scrierea o poate avea în comerț și în comunicarea dintre oameni. [56]Toate popoarele pe unde am umblat eu au scrierea lor. [57]Voi păstra cu mine pergamentul cu alfabetul getic".

[58]Zamolxe a rămas atunci singurul învățăcel al lui Pitagora. [59]Și era din ce în ce mai apropiat sufletește de maestrul Său. [60]Filosoful Îl considera pe Zamolxe ca o persoană spirituală de excepție și a înțeles că ar avea de învățat de la preotul get. [61]Maestrul și el vroia să se împărtășească din cunoștințele Lui Zamolxe.

[62]Într-o zi Zamolxe a avut prilejul să-i vorbească lui Pitagora despre limbajul păsărilor astfel: [63]„La noi omul apropiat de Dumnezeu invocă spiritele naturii și de aceea înțelege graiul păsărilor. [64]Se pot afla astfel multe informații atât de la păsări cât și de la oameni. [65]Așa sunt mierla, pițigoiul, sticletele, măcăleandrul, vrabia, barza, bufnița. [66]Modul lor de comportare și felul particular de a ciripi dau un mesaj anume celui care vede sau ascultă pasărea respectivă. [67]Cântecul păsării are o semnificație care trebuie descifrată în conjunctura în care are loc".

[68]Apoi Pitagora a zis: „O astfel de ideea am mai auzit-o până acum, dar se referea la graiul animalelor în general". [69]Și Zamolxe a continuat: „Noi, învățătorule, așa credem, că toate viețuitoarele, care sunt capabile să aibă un grai, fie el cât de rudimentar, anunță o desfășurare a ceea ce va urma, deci au rol de predicție a evenimentelor".

[70]Pitagora a fost de acord spunând: „Da, asta este adevărat. [71]Universul este mereu în transformare și este normal să

existe semne care să indice direcţii de evoluţie. [72]Noi grecii folosim şi profeţiile Pitiei, dar aceasta este o activitate predictivă pur umană. [73]În schimb, atunci când este vorba de animale şi de păsări, mesajele pe care le trimit zeii sunt cu totul diferite. [74]Ele trebuie descifrate pe când în cazul Pitiei ele au forma clară şi explicită a limbajului omenesc".

[75]Şi Zamolxe a mai întrebat: „Cum credeţi că procedează Pitia? [76]Cum îşi obţine ea mesajele care vin de la zei, în timpul consultării lor, pentru persoana care doreşte să-şi afle viitorul?"

[77]Pitagora a explicat: „Este un subiect care mi-a luat mult timp de studiu. [78]M-am tot gândit la modalitatea în sine şi am ajuns la concluzia că viitorul omului se află mai degrabă din mintea persoanei care o întreabă pe Pitia despre viitor, decât de a-l obţine cumva de undeva din afara minţii proprii. [79]Pare paradoxal că cineva merge la Pitia să-şi afle soarta care se găseşte deja în mintea sa. [80]Pitia nu face decât să ia informaţii chiar din mintea persoanei care întreabă, minte care are deja formaţi sâmburii acelei realităţi, [81]căci oamenii devin ceea ce cred ei în mintea lor că pot ajunge. [82]Dar Pitia poate da greş uneori pentru că ea nu are tot timpul supraluciditatea mentală dată de gazele care ies din peştera unde prezice. [83]Mintea ei se află într-o stare de recepţie care fireşte că poate fluctua. [84]Prezicătoarea foloseşte gazele intoxicante pentru a-şi stimula creierul, dar aceasta o stoarce de vlagă. [85]Drogul acelor gaze are efecte mentale distrugătoare, iar femeia respectivă, care este Pitia pentru un timp relativ, devine apoi un om ruinat".

[86]Şi Zamolxe a observat: „În schimb cazul aflării viitorului de la vieţuitoare este diferit. [87]Informaţia vine din exterior şi depinde doar de capacitatea omului de a interpreta semnele ce se arată".

[88]Pitagora a fost de acord. [89]Apoi L-a întrebat pe Zamolxe, zicând: „Mă întreb cum faceţi voi geţii ca să descifraţi cele transmise de către vieţuitoare?"

[90]Şi Zamolxe a răspuns: „În primul rând trebuie înţeles decorul în care se întâmplă acţiunile şi cunoscut comportamentul normal al acelei vieţuitoare. [91]Mesajul este un răspuns legat de cadrul respectiv, dar poate fi şi soluţia unui gând pe care omul îl are tocmai atunci în minte. [92]De exemplu, dacă cineva se gândeşte la o persoană iubită şi observă semnele care vin din exterior, i se pot revela sentimentele acelei persoane sau chiar ceea ce face persoana în cauză în acel moment. [93]Acestea se numesc premoniţii şi se pot aplica atât la persoane cât şi la grupuri de oameni sau chiar la naţiuni întregi".

[94]Auzind aceste vorbe Pitagora a remarcat: „Îmi aminteşti de profeţii poporului iudeu. I-am cunoscut bine în Babilon. [95]Ei aveau cunoştinţe avansate în domeniul prevestirii viitorului unei naţiuni. [96]Numai aşa a putut să supravieţuiască poporul lor. [97]Dar aş dori să continuăm subiectul nostru. [98]Ce s-ar mai putea spune despre limbajul vieţuitoarelor?" [99]Zamolxe a răspuns: „Unii oameni înţeleg şi limbajul lupilor".

[100]Pitagora tare s-a mirat şi a zis: „Limbajul lupilor? În ce fel îl pot pricepe oamenii?" [101]Şi Zamolxe a spus: „Află învăţătorule că noi geţii ne numim în

limba noastră români, oameni de la râuri, dar şi daci, ceea ce înseamnă fiii lupilor. [102]Desigur că este vorba de spiritul lupului nicidecum de o filiaţie a naşterii.

[103]Şi Pitagora a dorit să afle mai mult zicând: „Mă interesează foarte mult ce înţelegeţi voi geţii prin spiritul lupului? [104]Noi grecii legăm spiritul lupului de Apollon Lykeios, mai cu seamă raportat la solaritate. [105]Dar Apollon Zeul Lupilor trebuie să fi existat ca spiritualitate originară".

[106]Zamolxe i-a răspuns: „La noi lupul este un animal atât solar cât şi lunar. [107]Este solar deoarece felul manifestării lui este legat de albul zăpezii. [108]Şi este lunar pentru că lupul urlă la lună, aceasta însemnând că este influenţat de energia lunară. [109]Lupul, aşa cum este reprezentat antropomorfic de Apollon Lykeios, Zeul Lupilor, integrează în armonie cele două energii. [110]Nu este surprinzător faptul că Apollon ca zeu este model al curajului, virtuţilor şi vieţii armonioase".

[111]Şi Pitagora a afirmat: „Da. Acum îmi este clară evoluţia spiritului lupului, de la voi tracii, la noi grecii. [112]Eu leg acest spirit şi de viaţa sihăstrită. [113]Noi grecii am învăţat ascetismul de la traci, căci ei erau aceia care puteau trăi singuratici şi dedicaţi căutării liniştii interioare şi a adevărurilor ultime. [114]Ei îşi săpau în stânci caverne unde se izolau. [115]În Egipt trăiesc anahoreţii cărora noi grecii le spunem isihaşti". [116]Şi Zamolxe a remarcat: „Noi geţii păstrăm încă această tradiţie a pustnicilor. Preoţii noştri au astfel de obiceiuri".

[117]Într-una din zile Pitagora a vrut să afle în ce credea neamul geţilor şi I-a spus Lui Zamolxe: „Spune-mi ceva despre zeii şi credinţele voastre ale geţilor". [118]Zamolxe a zis: „Noi avem doi zei principali, Dumnezeu şi Domnazâna. [119]Ei sunt vii undeva în cer şi sunt creatorii noştri. [120]Nu Le ştim numele adevărate, dar I-am numit Dumnezeu şi Domnazâna. [121]Lui Dumnezeu, sau Domnezeu, Îi mai spunem şi Moşul, [122]iar perechii Lui, Domnazâna, îi spunem Moaşa. [123]Tot moaşă noi spunem femeii care ajută o femeie gravidă să nască".

[124]Şi Pitagora a spus: „Este foarte interesant. [125]Deci aveţi un dualism masculin-feminin aşa cum este firesc să existe la un popor avansat spiritual. [126]Dar cum priviţi voi geţii natura?"

[127]Zamolxe a explicat: „Noi domnul Meu trăim înfrăţiţi cu natura. [128]Credem că Dumnezeu şi Domnazâna au coborât cumva din cer şi se află cu noi în multe chipuri. [129]Şi precum este şi în filosofia pe care am învăţat-o aici, şi noi credem că sufletul omului este nemuritor. [130]Atunci când omul moare, sufletul lui se duce undeva. [131]Cei în viaţă sunt capabili să cheme sufletele moşilor noştri pe care noi îi credem că sunt vii undeva. [132]Ne amintim mereu de ei, avem un puternic cult pentru moşii şi strămoşii noştri pe care îi credem nemuritori. [133]Ei trăiesc nevăzuţi printre noi până când se întrupează ca şi noi, cei văzuţi cu ochiul. [134]Aceia dintre noi, care pot comunica cu strămoşii, înţeleg cel mai bine ce înseamnă nemurirea la geţi".

[135]Şi Pitagora a mai întrebat: „Cum se manifestă spiritele pe care le veneraţi?” [136]Zamolxe a răspuns: „În multe feluri. Atât ziua cât şi noaptea”. [137]„Noaptea!? În ce fel?” s-a arătat curios Pitagora. [138]Şi Zamolxe a zis: „Pe meleagurile Geţiei se petrec nişte lucruri care nu ştiu dacă există şi prin alte părţi în lume. [139]Pe pajişti, sub clar de lună, apar făpturile văzduhului nopţii. [140]Sunt zânele care dansează desculţe şi cântă. [141]Ele au veşminte albe diafane cusute cu fir de aur, cingători bătute în smaralde şi diademe împletite în părul lung până la pământ”.

[142]Atunci Pitagora a spus: „Sunt menadele, însoţitoarele lui Dionisos. [143]Şi noi avem această credinţă venită de la neamurile tracilor”.

[144]Zamolxe a continuat astfel: „Şi mai credem că există anumite spirite care fac soarele şi luna să strălucească, florile să răsară, apele să curgă, pomii să crească, vântul să bată, şi multe alte manifestări în natură”. [145]Şi Pitagora a spus: „Aceasta este geneza zeităţilor în care credem şi noi. [146]Din această revelaţie primordială sacră popoarele preiau ce le este folositor modului lor de a trăi. [147]Cei care au mult soare venerează acest astru, ca de exemplu cei din Egipt. [148]Oamenii mărilor respectă spiritul mării. [149]Voi geţii acordaţi importanţă spiritului lupului şi celui al muntelui”.

[150]Zamolxe a mai precizat: „Lupul este animalul de al cărui suflet ne apropiem prin curaj şi dârzenie. [151]Sunt mulţi oameni care detestă lupul fără a-i şti meritele. [152]Noi cunoaştem multe poveşti în care lupul este eroul principal. [153]Există chiar un popor despre care se spune că se trage din lupi, căci o lupoaică a hrănit doi copii abandonaţi”. [154]Şi Pitagora a spus: „Sunt romanii, latinii care trăiesc la nord de Magna Grecia, în peninsula Italia. [155]Aş dori ca într-o zi să merg prin acele locuri”.

[156]Pitagora a fost foarte bucuros de conversaţiile avute cu Zamolxe, de la care a învaţat chiar şi el care de decenii studiase înţelepciunea lumii.

[157]Dar maestrul mai avea încă multe de spus şi într-o zi I-a mărturisit Lui Zamolxe: „Învăţătura mea este o taină şi doresc să o dau numai celor care au credinţă şi după o bună chibzuinţă. [158]Prin purificarea sufletului său omul se apropie de Dumnezeu, cum Îl numiţi voi geţii pe Zeus. [159]Şi aşa omul poate deveni parte din El care este realitatea ultimă. [160]Atunci Dumnezeu se poate manifesta prin acel om şi de aceea spunem că Dumnezeu se poate întrupa. [161]Nivelul de conştiinţă al omului în relaţionarea lui cu realitatea ultimă îi stabileşte poziţia evolutivă. [162]Noi avem semizei şi zei”.

[163]Şi Zamolxe a vrut să ştie mai mult şi a întrebat: „Ce numeşti tu domnul meu, un semizeu şi un zeu? Cine poate fi semizeu şi cine poate fi zeu?”

[164]Pitagora a răspuns: „Există popoare care au înţeles bine ideea că divinul se poate manifesta în om. [165]Persoanele pătrunse de puterile zeilor au primit diferite nume, [166]noi grecii îi numim semizei, [167]iudeii le spun oameni-îngeri. [168]Esenţa este că aceste persoane percep *logos*-ul şi viaţa le este sacralizată. [169]Şi atunci când un astfel un om se ridică spiritual foarte sus, printr-o sacralizare a

vieţii proprii, acea persoană poate fi numită chiar zeu, fiind o întrupare a unui zeu. [170]În acest domeniu popoarele au multe tradiţii. [171]Unii cred că o zeitate majoră a creat spiritual un fiu sau o fiică care sunt apoi zeificaţi după ce au trăit printre oameni. [172]Adevărul este că orice om poate deveni zeu întrupat dacă cei printre care trăieşte îl consideră ca atare datorită valorii sale personale. [173]Zeul întrupat stăpâneşte o mai mare sau mai mică parte a cauzelor manifestărilor întocmai ca şi Dumnezeu care fireşte că le stăpâneşte pe toate”.

[174]Şi Zamolxe a observat: „Prin urmare este necesară cunoaşterea Lui Dumnezeu pentru a se putea ajunge la un aşa înalt nivel spiritual”. [175]Pitagora a explicat: „Fără dubiu, aceasta este condiţia esenţială. [176]Cunoaşterea Lui Zeus, a Lui Dumnezeu, implică înţelegerea ordinii din natură, o desfăşurare a lucrurilor care poate fi ciclică şi astfel o putem exprima într-o esenţă simplificată prin simboluri şi în cele din urmă prin numere. [177]În ultimă instanţă realitatea se reduce la manifestarea ordinii, *maat*, cum îi spun egiptenii, sau *logos* cum îi spunem noi grecii. [178]Aceasta se face prin numere care, ca limbaj al realităţii, au încărcătură spirituală. [179]Dezordinea, ca revers al ordinii, poate şi ea fi exprimată prin numere. [180]Ordinea poate exista în manifestările din viaţa omului, în muzică, în fenomene ale naturii, şi în multe altele”.

[181]Şi Zamolxe a mai întrebat: „Cum oare numerele pot exprima realitatea, învăţătorule?” [182]Pitagora a răspuns: „Numerele nu pot niciodată substitui realitatea, dar pot reprezenta o realitate aproximativă. [183]Pornind de la numărul unu putem spune că este un punct, numărul doi o linie, numărul trei triunghiul, fiind cea mai simplă figură geometrică, numărul patru spaţiul cel mai simplu, tetraedrul, numărul cinci este piramida, numărul şase este spaţiul multidirecţional, adică format din cele patru puncte cardinale plus susul şi josul. [184]Cu cât numerele sunt mai mari cu atât ele pot reprezenta o realitate mai complexă, chiar şi una abstractizată. Se pot face astfel multe legături. [185]Dar desigur că există o dinamică a acestor corelaţii, a cărei înţelegere conduce la descoperirea ordinii, a *logos*-ului. [186]Mai mult chiar, numerele pot intra în combinaţii sau în formule, acestea din urmă fiind exprimări ale dinamicii numerelor şi prin urmare legi de mişcare. [187]Reţine ideea că numărul două sute şaisprezece este deosebit în ceea ce priveşte lumea în general şi ciclicitatea evenimentelor în special. [188]Acest număr înseamnă unu ori unu ori unu ori doi ori doi ori doi ori trei ori trei ori trei, o combinaţie, de trei ori câte trei, a punctului, liniei şi triunghiului, deci a primelor trei elemente esenţiale realităţii. [189]Mai târziu vei avea ocazia să afli mai multe despre acest subiect”.

CAPITOLUL 5

Medicina sacerdotală şi sufletul. Astrologia şi soarta oamenilor. Despre nume şi puterea cuvântului. Heraclit din Efes şi puterea focului. Marele Lup Alb.

[1]Treptat Pitagora L-a introdus pe Zamolxe şi în tainele medicinei sacerdotale, medicina psihosomatică, spunându-I iniţial: „Află că preoţii pot fi cei mai buni medici, căci vindecarea bolilor oamenilor porneşte de la suflet. [2]Deşi pot exista succese în vindecarea bolilor minţii sau a celor trupeşti, totuşi sursa producerii lor trebuie căutată în lipsa de armonie din sufletul omului”.

[3]Dar Zamolxe s-a arătat nedumerit: „Mă întreb cum o rană fizică poate avea drept cauză un dezechilibru al sufletului? [4]Dacă de pildă cineva se loveşte la picior, cum poate sufletul omului să fie vinovat de acel accident?”

[5]Şi Pitagora a explicat: „Aparent s-ar crede că un accident este o întâmplare independentă de sufletul omului, dar nu este chiar aşa. [6]Pune-ţi întrebarea: Oare dacă sufletul celui accidentat era în starea de trezire, ar mai fi luat omul decizia să înfăptuiască acţiunea care l-a condus la acel accident?” [7]Zamolxe a admis: „Probabil că accidentul ar fi fost evitat”. [8]Şi Pitagora a fost de acord: „Aşa este. Un suflet treaz conduce la decizii înţelepte”.

[9]Zamolxe a precizat: „Totuşi sufletul nu poate vindeca o rană deja existentă, dar este limpede că, dacă posedă un grad înalt de conştientizare, poate preveni multe rele să se producă”.

[10]Pitagora a mai spus: „Sufletul poate chiar contribui la vindecarea unei răni existente prin acţiunea lui directă asupra mentalului care cheamă la intervenţie mecanismele de apărare şi vindecare ale corpului. [11]Dar uneori metoda aceasta nu este de ajuns. [12]Egiptenii folosesc o ştiinţă a medicinei bazată şi pe intervenţia exterioară. [13]Doctorii lor întreprind ceva care să vindece din exterior rana interioară. [14]Ei pot recomanda medicamente, de cele mai multe ori sub formă de ceaiuri, sau pot aplica anumite metode ca să oprească hemoragiile sau inflamarea unui loc rănit de pe corp. [15]Sunt multe plante care au felurite roluri în medicină. Uneori aceşti doctori aplică sucul unor plante pe răni intervenind astfel direct în ajutorul trupului”.

[16]Şi Zamolxe a spus: „Şi noi geţii cunoaştem astfel de metode”. [17]Atunci Pitagora a povestit din experienţa lui proprie astfel: „Eu am deprins câteva tehnici medicale, mai ales în Egipt. [18]Medicii greci, din păcate, nu au ajuns la rafinament în materie de medicină. [19]Eu aş vrea să le fac cunoscute aceste metode, celor care practică medicina printre greci, dar ei nu prea sunt interesaţi. [20]Sunt chiar surprins de lipsa lor de receptivitate. [21]Sper ca treptat medicina să ia o mai mare amploare în cultura greacă a acestor vremuri”.

[22]În zile următoare Zamolxe a învăţat de la Pitagora să distingă plantele locale şi să ştie vremea potrivită recoltării lor pentru a fi folosite în medicină. [23]Pitagora I-a mai explicat Lui Zamolxe: „Vei învăţa mai multe pe măsură ce se vor ivi cazuri de intervenţii medicale. [24]Din păcate ducem lipsă de pacienţi umani deoarece medicii greci ai insulei Samos au răspândit zvonuri. [25]Ei spun că eu aş practica o medicină periculoasă, învăţată de la popoarele barbare, de pe unde am umblat în lume. [26]Dar dacă

grecii nu vor să înveţe aceste cunoştinţe înalte de medicină, eu sunt convins că Tu Zamolxe le vei deprinde”.

[27]Şi treptat maestrul I-a spus Lui Zamolxe toate tainele medicale cunoscute de el. [28]În câteva luni Zamolxe era capabil să folosească plantele ca medicamente şi anestezice. [29]Şi când mai venea câte un bolnav la ei, Zamolxe îl vindeca şi aşa Îşi însuşea mai bine meşteşugul medicinei. [30]Şi-Şi spunea Zamolxe: „La întoarcere Mea în Dacia, voi avea prilejul să vindec oamenii din neamul Meu. Ei nu se vor opune noului aşa cum fac aici aşa-zişii „doctori” greci ai zilei”.

[31]Un alt subiect de care se interesa Zamolxe era cel legat de astre. [32]Pitagora L-a instruit cu cunoştinţele dobândite de el atât în Egipt cât şi în Babilon. [33]Şi uneori lecţiile aveau loc noaptea, atunci când întunericul era deplin.

[34]Şi într-una din acele nopţi Pitagora I-a arătat Lui Zamolxe bolta înstelată spunând: „Iată cerul şi astrele lui. [35]Stelele menţin focul universului, din ele iau fiinţă multe alte astre şi planete noi”.

[36]Zamolxe l-a întrebat: „Este oare adevărat învăţătorule că soarta oamenilor este scrisă în planete, stele şi constelaţii?” [37]Pitagora a răspuns: „În Caldeea, adică Babilonia, unde eu am stat timp de cinci ani cu preotul Zarates, se credea în astfel de idei cuprinse în astrologie. [38]Dar eu le consider speculaţii. [39]Cum poate oare soarta unui om să atârne strict de evenimente cosmice? [40]Sunt de acord că putem spune că unele schimbări energetice petrecute în cosmos pot influenţa într-o oarecare măsură viaţa de pe pământ. [41]Dar de aici până la a face calcule când se îmbolnăveşte cineva sau când îi va veni ceasul morţii este o cale lungă. [42]Eu cred că depinde de puterea energiei cosmice dacă ea va influenţa cumva soarta unei persoane, soartă care oricum nu este bătută în cuie, ci este adaptată condiţiilor în care trăieşte acel om. [43]De pildă fiinţa care are o impregnare energetică cosmică favorabilă poate pierde şansa de a o folosi plenar în cazul în care nu este ajutată de mediul în care îşi petrece viaţa”.

[44]Şi Zamolxe a mai spus: „Am înţeles acum elementele de speculaţie interpretativă derulate în astrologie. [45]Cred că opinia domniei tale este cea mai logică. [46]Mă întreb acum în ce măsură numele unei persoane are puterea de a-i determina destinul? [47]Oare numele atribuite locurilor, popoarelor, ţărilor, pot ele influenţa viaţa oamenilor şi viitorul în general?”

[48]Pitagora a răspuns: „Te referi la onomanţie. [49]Este adevărat că noi grecii ne-am preocupat de astfel de cunoştinţe. [50]Află că pe lângă exagerări şi speculaţii există totuşi o ştiinţă care tratează obiectiv această temă. [51]Cuvintele au putere în măsura în care ele determină anumite reacţii. [52]De exemplu vorbele de ocară urmăresc să înjosească persoana căreia-i sunt adresate, [53]dar vorbele frumoase fac bine. [54]Numele atribuite unor persoane, unor locuri, unor popoare sau unor ţări semnificau iniţial o realitate, o caracteristică, iar cei care le cunoşteau astfel reacţionau în mod aproape similar. [55]De exemplu, în cazul unor persoane, tindem să tratăm pe fiu ca

şi pe tatăl şi în general pe cei care sunt urmaşi ai aceleiaşi persoane. [56]Ne formăm tipare în gândire".

[57]Şi Zamolxe a precizat: „Dar un fiu, deşi i se spune fiul lui cutare, poate fi foarte deosebit de tatăl său". [58]Pitagora a clarificat: „Aceasta este adevărat. Anturajul îl tratează iniţial pe fiu ca şi pe tatăl său. [59]Ulterior fiul dobândeşte o imagine proprie în mintea celor care-l cunosc atât pe el cât şi pe părintele lui. [60]Dar timpul, cât oamenii relaţionează la fel cu cei doi, are mare importanţă asupra fiului, care ca tânăr are caracterul în formare preluând, fără să vrea din credinţa anturajului, caracteristici ale tatălui. [61]Cu alte cuvinte tânărului i se jalonează un viitor similar tatălui. [62]Se poate astfel spune că destinul fiului îi este oarecum determinat; [63]dacă tatăl este comerciant va fi şi fiul, dacă tatăl este agricultor, fiul îl urmează în profesie, şi aşa mai departe. [64]Treptat s-au format în societate nume care predestinează datorită tradiţiei şi semnificaţiei acelor nume în colectivitatea proprie. [65]Părinţii care doresc ca fiii lor să aibe caractere eroice le dau copiilor lor nume glorioase din trecutul istoric. [66]Exemple sunt eroii de la Troia. [67]Tot la fel se întâmplă cu cei care le doresc copiilor lor să fie oameni de cultură, filosofi, etc. [68]Se poate spune fără tăgadă că numele date persoanelor influenţează evoluţia lor în viaţă".

[69]Zamolxe a ţinut să spună: „Şi noi geţii suntem atenţi atunci când dăm nume copiilor noştri". [70]Şi Pitagora a răspuns fără surprindere: „Îmi închipuiam. [71]Judecata este similară şi atunci când ne referim la locuri, la popoare, la ţări. [72]Numele diferite predispun la caracteristici diferite. [73]De exemplu noi grecii vă numim geţi, pe când voi vă spuneţi daci şi români. [74]În mintea voastră numele vă dă anumite predispoziţii, pe când în a noastră altele, deşi este vorba de acelaşi popor care locuieşte la nord de fluviul Istros".

[75]Şi Zamolxe a mai vrut să ştie: „Crezi oare învăţătorule că schimbarea numelui reorientează viaţa oamenilor, a locurilor, a popoarelor, a ţărilor?" [76]Pitagora a afirmat convins: „Bineînţeles. [77]Este chiar de dorit ca acele nume care conduc la rele, la probleme şi dezastre să fie înlocuite cu altele pozitive. [78]Cred că toate popoarele înţeleg importanţa folosirii cuvintelor ca nume, dar sunt puţine neamuri care merg mai departe, schimbând acele nume nepotrivite în funcţie de ceea ce doresc acele popoare să realizeze în bine".

[79]Dar Zamolxe a vrut să cunoască şi cauzele schimbărilor, spunând: „Mă întreb învăţătorule despre puterea cuvântului. [80]Cum poate ea influenţa mintea omului?" [81]Pitagora a explicat: „Literele sau combinaţiile de litere, în care intră şi cuvintele, au putere. [82]Ea se înfiripă mai ales prin repetiţie sistematică şi astfel se creează realitatea celor afirmate. [83]Ca exemplu luăm cuvântul RA care este numele zeului solar la egipteni. [84]Repetiţia celor două litere predispune la asimilarea valorilor care se află în spatele principiului zeului RA. [85]Şi aceasta este valabil şi pentru alte afirmaţii inteligibile. [86]Putem spune de exemplu „Zeule vino şi străluceşte în inima mea ca un soare" pe când vizualizăm aceasta. [87]Coborârea minţii în inimă este metoda anahoreţilor din Egipt,

o tehnică repetitivă pe care noi grecii o numim *hesychasmos*, isihasm".

[88]Într-una din zile Pitagora I-a spus Lui Zamolxe: „Pe coasta Ioniei continentale, foarte aproape de insula Samos, se află marele oraş Efes. [89]Acolo trăieşte un tânăr filosof pe nume Heraclit. [90]Vom merge şi noi să-l cunoaştem şi cu această ocazie să vizităm templul zeiţei Artemis. [91]Curând, în acea zonă sacră, unde va avea loc o mare sărbătoare".

[92]Şi aşa Pitagora şi Zamolxe s-au pregătit de plecare. [93]S-au îmbarcat pe un mic bac şi curând au ajuns la Efes unde au mers să se găzduiască la o cunoştinţă de-a lui Pitagora. [94]După-amiază s-au dus să-l întâlnească pe Heraclit căruia, deşi avea doar douăzeci şi cinci de ani, i se dusese vestea de filosof, departe în lumea greacă.

[95]Aflând că au ajuns la el doi oameni din insula Samos, tânărul Heraclit s-a înclinat respectuos în faţa lor. [96]Şi s-a oferit să-i însoţească în timpul vizitării măreţului templu al zeiţei Artemis, spunând: „Aţi venit într-un moment favorabil. [97]Mâine este mare sărbătoare la templul zeiţei Artemis. [98]Dimineaţa, la revărsatul zorilor, mă prezint să vă iau. Mergem împreună să asistăm la spectacol".

[99]A doua zi Heraclit a sosit punctual la întâlnire însoţit de Sibila, soţia lui. [100]Onorând momentul zilei tânărul era îmbrăcat în haine deosebite. [101]Şi Heraclit i-a îndemnat pe oaspeţi: „Să plecăm degrabă ca să nu pierdem nimic de văzut în această zi măreaţă. [102]Vor fi dansuri rituale ale preoteselor de la templu".

[103]Când Pitagora, Zamolxe, Heraclit şi Sibila au sosit la magnificul templu al zeiţei Artemis, acolo era strânsă o mare mulţime de oameni. [104]Formaţiunile de muzicanţi erau gata pregătite să acompanieze dansul sacru, care era aşteptat să înceapă din clipă în clipă. [105]Şi deodată lumea a izbucnit în ovaţii. „Vin, vin" le-a spus cu entuziasm Heraclit. [106]Şi atunci au început să cânte instrumentiştii muzicali.

[107]Pitagora şi Zamolxe au admirat grupul preoteselor care, îmbrăcate în piei de urs, se apropiau în paşi de dans sacru către centrul scenei improvizate. [108]Şi Zamolxe le-a spus celor care-L însoţeau: „Iată un obicei vechi pe care-l avem şi noi geţii. Doar că pe meleagurile noastre acest dans ritual este practicat doar de bărbaţi".

[109]Preotesele au defilat ceremonios prin faţa spectatorilor. [110]La vederea lor publicul îşi manifesta bucuria. [111]Se aplauda cu frenezie ştiind că dansatoarele zeiţei Artemis erau vestitoare ale bucuriei vieţii şi iubirii. [112]Heraclit le-a spus despre Efes şi zei astfel: „Se spune, domnii mei, că templul zeiţei Artemis din Efes este una dintre cele şapte minuni ale lumii. [113]Din legende ştim că Artemis este fiica Lui Zeus şi sora geamănă a Lui Apollon".

[114]Şi Pitagora a adăugat: „În perechea Apollon-Artemis avem un exemplu al parteneriatului masculin-feminin, deşi sunt gemeni, frate şi soră. [115]Ei reprezintă dualismul soare-lună, aceste astre complementare care reflectă în exterior un aspect uman interior".

[116]Zamolxe a mai adăugat: „Pentru noi geții, funcția de complementaritate masculină-feminină este dată de perechea Dumnezeu-Domnazâna. [117]Și atunci când Domnazâna se face prezentă în femei, Ea se numește Zâna Zânelor și femeia respectivă are ceva din spiritul Zânei Zânelor”.

[118]Și spre delectarea mulțimii, spectacolul a continuat timp de câteva ore. [119]Apoi oaspeții au mers acasă la Heraclit. [120]Acolo Pitagora i-a îndemnat la discuții. [121]Vroia să cunoască conceptele filosofice ale tânărului amfitrion.

[122]„Să ne vorbești despre filosofia ta” l-a rugat Pitagora pe Heraclit. [123]Și Heraclit i-a spus cu modestie: „Învățătorule Pitagora, eu sunt prea tânăr ca să pot instrui pe cineva. [124]Mi-am format opinii proprii, dar ele vor trebui să fie aprofundate”.

[125]Dar Pitagora a insistat: „Chiar și așa noi am dori să cunoaștem elementele pe care este construit adevărul în care crezi”. [126]Atunci Heraclit și-a expus cu simplitate convingerile zicând: „Eu cred că există o ordine a lumii, iar schimbările din univers sunt supuse acestei ordini numită *logos*. [127]Noi oamenii putem să înțelegem această ordine și să o exprimăm prin vorbire, fiecare după putința sa. [128]Și mai cred că *logos*-ul este susținut de existența perechilor contrarii. [129]De exemplu, viața există tocmai pentru că are ca suport moartea și formularea reciprocă este adevărată. [130]Și iar cred că focul este agentul care produce în esență, prin formele pe care le poate lua, toate schimbările sau transformările care au loc în lume. [131]Focul este mijlocul cel mai rapid de transmutare profund calitativă a omului, căci sufletul omului este făcut din focul cel mai subtil, focul viu”.

[132]Spusele tânărului Heraclit l-au impresionat pe Pitagora care l-a mai întrebat: „Cum crezi că se explică schimbările în lume?” [133]Și Heraclit a răspuns: „Datorită focului care este agentul transformării comun tuturor. [134]O înțelegere a modului în care focul lucrează, prin formele sale de manifestare, permite oricărei persoane să participe la ordonarea lumii. [135]Prin aceasta se conștientizează lumea din perspectiva *logos*-ului ducând astfel la viața armonioasă. [136]Și mai cred că la fiecare etate există preocupări umane care pun în rezonanță armonică vârsta acelui om cu vârsta lumii în care el trăiește. [137]Cel înțelept este mereu în schimbare și-și ajustează timpul vieții după *logos*”.

[138]Pitagora a fost impresionat de ceea ce a auzit și i-a spus lui Heraclit: „Este cât se poate de interesantă înțelepciunea ta, mai ales că vine de la un om așa de tânăr. [139]Mă întreb cum de ai dobândit-o Heraclit?” [140]Și Heraclit a zis: „Este povestea vieții mele. [141]De mic copil am tot umblat prin lume, dar desigur că mult mai puțin decât domnia ta Pitagora. [142]Am rude într-o colonie de-a noastră numită, Istros, de la marea Euxin, portul Euxin cum spunem noi. [143]Tot prin acele părți de lume se află un fluviu mare pe care noi grecii l-am numit tot Istros. [144]Cu mai bine de o sută de ani în urmă colonia a fost întemeiată de ionienii din Milet. [145]Comerțul este înfloritor acolo,

rudele mele prosperă, au din abundență grâne și lemn de construcție pentru flotă. [146]În copilarie am locuit la un frate de-al tatălui meu și i-am cunoscut bine pe geți, locuitorii băștinași ai acelui ținut. [147]Ei se închinau unui anume zeu pe care-L numeau Dumnezeu”.

[148]„Da. Aici de față se găsește Zamolxion, bărbat din acel neam și preot al zeului Dumnezeu”, a zis Pitagora. [149]Heraclit L-a privit pe Zamolxe cu încredere și respect și a spus: „Ooo, închinăciune, Domnul meu”.

[150]Pitagora dorea să știe motivul pentru care Heraclit acorda o onoare atât de înaltă geților. [151]L-a rugat pe Heraclit: „Spune-ne, cum a decurs învățătura ta acolo la marea Euxin?”

[152]Și Heraclit și-a reluat firul istorisirii: „Cum ziceam, am cunoscut pe geții de acolo. [153]De la ei am aflat despre cultul și importanța focului. [154]Eram copil și mi-a rămas adânc întipărită în minte împresia acelor trăiri. [155]Treptat cu vârsta am căutat și alte izvoare spirituale și religioase care să ateste valoarea focului. [156]Și după cum știți acest obicei de venerare a focului este larg răspândit în toată lumea. [157]Am înțeles astfel că oamenii au ajuns independent la venerarea focului. [158]Concluzia trasă de mine a fost că tot ce există are focul ca bază de schimbare”.

[159]Pitagora a apreciat expunerea lui Heraclit și a zis: „Este foarte corect ce spui. [160]Cum au decurs mai apoi practicile tale?” [161]Și Heraclit a răspuns: „Am adoptat metoda simplă a geților, cea de a sta în preajma focului sacru fără a face nimic altceva decât a urmări flăcările și a lăsa gândurile să curgă nestingherite. [162]Ulterior am constatat valoarea acestei metode, căci practica ei m-a inspirat să fac lucruri bune în viață”.

[163]Atunci Pitagora a zis și el: „Și eu am adoptat practica focului sacru la mine acasă în insula Samos. [164]Sunt întru totul de acord că acest mod de legătură cu divinul favorizează cunoașterea *logos*-ului. [165]Omul care a pătruns aceste taine dobândește ordine în gândire și prin aceasta își conduce viața cu înțelepciune. [166]Cine posedă înțelepciune are virtute și de aici se ajunge la fericire, trăirea în foc sacru spiritual”.

[167]Și Zamolxe le-a zis: „Printre noi geții se spune că pruncul al cărui suflet a fost chemat la focul sacru este un copil al focului. [168]Noi avem multe alte metode de a pune în practică valoarea focului sacru”.

[169]Heraclit a mărturisit: „Domnii mei, cunosc și eu astfel de metode. [170]Soția mea Sibila este din neamul tracilor, părinții ei s-au helenizat și au locuit în colonia noastră Istros de la marea Euxin. [171]Ei au practicat obiceiul strămbunilor lor atunci când au dorit un copil, pe Sibila, care este un copil al focului”.

[172]Oaspeții au rămas impresionați de cele spuse. [173]Zamolxe a vorbit cu Sibila în limba dacă constatând că ea știa bine limba strămoșilor ei. [174]Și toți au fost mulțumiți de concluziile la care ajunseseră.

[175]Către seară Heraclit a pregătit și a aprins un mare foc sacru în onoarea oaspeților săi. [176]În dimineața următoare Pitagora și Zamolxe s-au pregătit să părăsească orașul Efes. [177]Heraclit și-a

condus oaspeții la port unde și-a luat rămas bun de la ei.

[178]Pe timpul călătoriei cu bacul, Pitagora a evaluat experiența lor la Efes. [179]Și I-a spus Lui Zamolxe: „Filosoful Heraclit are perfectă dreptate. [180]În esență realitatea este un rezultat al focului, elementul de bază care poate transforma orice. [181]Și mai cred că o structurare a acestor idei prin numere poate duce la cunoașterea multor taine. [182]Rămâne ca pe viitor să mai discutăm acestea".

[183]Și cei doi au ajuns curând în insula Samos.

[184]Trecuseră aproape doi ani de când Zamolxe învața cu înțeleptul Pitagora care, în paralel cu învățăturile date Lui, era mereu curios să știe și alte lucruri despre neamul geților. [185]Zamolxe i-a vorbit despre zeii/ zânii, zeițele/ zânele și despre tradiția sacră a geților, despre preoți, preotese și preotese vestale".

[186]Și într-o zi Pitagora I-a făcut Lui Zamolxe o surpriză: „Am adus astăzi cu mine un om de pe meleagurile Tale, ale zeului Apollon Lykeios, din ținuturile lupilor. [187]Eram în urbe când am observat pe acest tânăr. [188]După îmbrăcăminte mi-am dat seama că este trac, i se zice Likios. [189]I-am vorbit despre Tine și el a dorit să Te cunoască".

[190]Și zicând aceasta Pitagora a ieșit din cameră și i-a lăsat pe cei doi oameni singuri. [191]Zamolxe s-a apropiat de tânăr ca să-l vadă mai de aproape. [192]Și l-a întrebat în limba getă: „Cum te cheamă? De unde ești?"

[193]Când a auzit vorba Lui Zamolxe băiatul a căzut în genunchi. [194]Trăia o manifestare divină. [195]Și a spus cu lacrimi șiroindu-i pe obraji: „Dumnezeu, Dumnezeu s-a îndurat de mine!"

[196]Zamolxe a înțeles pe dată ce se întâmpla. [197]L-a lăsat pe tânăr să se liniștească, apoi l-a ridicat în picioare spunându-i: „ Eu sunt Zamolxe, un om din neamul tău. [198]Vin de mai sus de fluviul cel mare, Istru".

[199]Și băiatul I-a spus: „Domnul meu, mă cheamă Licu. [200]Am șaptesprezece ani, vin din Tracia și sunt din clanul Cogaion. [201]Grecii îmi spun Likios. [202]Am pornit de acasă pentru că am avut un vis despre un om. [203]El vorbea limba noastră și era cu totul învăluit în lumină. [204]I-am ținut minte vocea".

[205]Zamolxe știa că Licu se referea la El. [206]Și i-a zis tânărului: „Așa deci. Te înțeleg. Nu-Mi vorbi mai departe despre asta". [207]Și Licu L-a rugat: „Vreau să rămân cu Tine și să Te slujesc de bunăvoie, domnul meu".

[208]Și Zamolxe a mai aflat de la Licu că făcea parte dintr-o familie înstărită din Tracia. [209]Tânărul avea o educație bună, scria și vorbea grecește foarte bine.

[210]Apoi Zamolxe a aranjat cu Nestor ca tânărul să stea cu ei ca slujitor al Lui Zamolxe. [211]Licu era ascultător, harnic și întreprinzător și din când în când stătea la picioarele Lui Zamolxe să învețe înțelepciunea în limba geților. [212]Zamolxe avea astfel prilejul să-și formuleze cunoștințele, dobândite de la Pitagora, în limba neamului Său. [213]În dorința de a ști cât mai multe despre Licu

și oamenii de pe meleagurile lui, Zamolxe îl îndemna să-și aducă aminte de viața de acasă.

[214]Așa tânărul I-a povestit: „Noi, domnul meu, avem în sat o Zână. O numim Domnazâna. [215]Ne strângem la altarul Ei, aprindem focul sacru, împletim cununi și cântăm din toată inima pentru a ne chema iubitele hărăzite: [216]*Domnazână, Domnazână, Ți-mpletesc acum cunună, bucuria să îmi crească, fetele să mă iubească, că ești Zâna Zânelor, dragostea voinicilor.* [217]*Cine-n viață își vrea bine, Te cheamă mereu pe Tine.* [218]*Ne dă holde holdelor și puterea zânelor.* [219]*Adă-mi mie noroc, zău, cum L-ai dat Lui Dumnezău.* [220]*Domnazână, Domnazână, Ți-mpletesc acum cunună, pe cap o așez la cea, ce-o să fie zâna mea, că eu vreau să mă însor, doar cu Zâna Zânelor".*

[221]Și Licu a povestit mai departe: „Apoi fiecare băiat care-și căuta iubita, așeza cununa pe capul fetei cu care dorea să se căsătorească. [222]Fiecare era încredințat că aleasa lui era Zâna Zânelor pentru el, că în acea fată se afla spiritul de iubire al Zânei Domnazâna".

[223]Atunci Zamolxe i-a spus: „Și la noi geții se face ceva asemănător. [224]Doar că pentru căsătorii și bucuria vieții noi o avem pe zâna Ila. [225]O chemăm să ne ajute să iubim, să ne căsătorim și să muncim bucuroși, întocmai cum faceți voi cu Domnazâna perechea Lui Dumnezeu".

[226]Venirea lui Licu la Zamolxe a schimbat multe lucruri. [227]Arianului i se făcuse dor de neamul său și iată că Dumnezeu i-a trimis pe cineva ca să-L ajute să-Și poată împlini cu bine misiunea".

[228]Adesea Licu îl delecta pe Zamolxe cu cântece la cobză. [229]Pitagora a aflat și el despre talentul muzical al tânărului și a vrut să-l asculte. [230]După o performanță a tracului dată la școală, Pitagora fost încântat și i-a zis: „Noi grecii numim acest instrument muzical lira tracă. [231]Mi-a plăcut cum ai cântat și te voi mai chema pe aici".

[232]Și în timp Zamolxe a aflat și mai multe lucruri de la Licu care I-a mărturisit că înțelegea limbajul lupilor. [233]Într-una din zile Zamolxe i-a spus: „De acum te voi numi Lup Alb. [234]Și vei fi protectorul Meu și al neamului arienilor".

[235]Și a fost o întâmplare. Într-o zi, pe când se aflau într-o parte mai izolată a insulei, doi răufăcători vroiau să-L jefuiască pe Zamolxe. [236]Și-au scos săbiile și amenințau că-L omoară dacă nu le dă punga cu bani și aur. [237]Și deodată s-a auzit un urlet sfâșietor de lup. [238]Cei doi hoți au privit cu consternare la Licu și nu înțelegeau cum un om poate fi așa amenințător. [239]Le-a intrat frica în oase, le-au căzut săbiile din mâini și au rupt-o la fugă".

[240]Zamolxe știa că tânărul Îi era protectorul cu misiune divină. [241]Și i-a spus: „Ești Marele Lup Alb. Chemarea ta va face eroi nemuritori din neamul arienilor".

[242]Și Zamolxe s-a gândit la viața Sa și-Și spunea. „Faptul că Pitagora a adus aici un om din neamul Meu, ca să Mă protejeze, trebuie să facă parte dintr-un

plan al înțeleptului. [243]Fără doar și poate că a primit inspirație de la zei".

[244]Într-o seară Zamolxe l-a vizitat pe Pitagora. [245]Vroia să-l consulte și să-Și clarifice unele nedumeriri. [246]Pitagora L-a întâmpinat pe get de când a intrat pe ușă zicându-I: „Bine ai venit. Te așteptam. [247]A sosit timpul să mergi să cunoști lumea sacerdoților, în Babilon, în Ierusalim și în Teba Egiptului. [248]Sunt locurile cele mai bune pentru spiritualitate. [249]Tot așa am făcut și eu în timpul călătoriei mele de douăzeci de ani. [250]Am plecat de acasă pentru ca să înțeleg mai bine lumea zeilor. [251]Și Tu ai părăsit temporar țara Ta pentru același scop. [252]Șederea cu mine în Samos Ți-a fost doar primul pas pe calea zeilor". [253]Și Zamolxe s-a înclinat cu respect în fața lui Pitagora și a zis: „Așa voi face *didascalos*".

[254]Când a revenit acasă Zamolxe i-a împărtășit lui Nestor planul Său de a pleca spre Babilon. [255]Și l-a rugat ca atunci când va merge în Dacia, să dea de știre familiei Sale că a pornit mai departe în lume în căutarea învățăturilor zeilor lumii". [256]Nestor L-a încredințat: „Așa voi face prietene. [257]Casa mea Îți este mereu deschisă. Mergi cu bine și dă-mi de știre pe unde te mai afli".

[258]În următoarele zile Zamolxe și Marele Lup Alb s-au pregătit de plecare.

[259]Când a sosit ziua plecării era timpul despărțirii de maestru. [260]Și înțeleptul Pitagora I-a spus Lui Zamolxe: „Iată o epistolă de recomandare către preotul Zarates, slujitor al Lui Zaratuștra în Babilon și preot al lui Ahura Mazdah. [261]Zarates este un om bun și bine văzut printre conducătorii perșilor. [262]El este marele sfătuitor al tânărului Darius, din dinastia achemenidă, rege privit ca întruchipare a ordinii și dreptății, *asha*, cum spun perșii. [263]Zarates Te va ajuta, găzdui, proteja și învăța multe despre religia zoroastră. [264]Cât despre cele deprinse aici cu mine, în insula Samos, ele sunt doar o mijire a înțelepciunii. [265]Le-am învățat și eu de la înțelepții lumii și Ți le-am transmis din toată inima".

[266]Zamolxe s-a înclinat adânc în fața lui Pitagora spunându-i: „Învățătorule, *didascalos*, îți mulțumesc. [267]Neamul meu arian te va venera în toate veacurile ce vor urma". [268]Și Pitagora I-a zis: „Ai dobândit puteri spirituale deosebite Zamolxe. [269]Ești un daimon, erou păzitor al celor vii și dătător de belșug tuturor. [270]Zeus și Dumnezeu să fie cu Tine Zamolxion, arian și daimon. Drum bun!"

CAPITOLUL 6

Zamolxe pleacă spre Babilon. Zarates din Babilon. Focul sacru zoroastrian. Arienii vedici. Regele Darius Îl întâlnește pe Zamolxe. Ordine și dezordine în lume. Zamolxe ca preot zoroastru. Prima schimbare la față a Lui Zamolxe. Profețiile lui Zarates.

[1]Zamolxe și Marele Lup Alb s-au îmbarcat pe un vas, împreună cu un grup de negustori greci. [2]Și au pornit spre Orient sosind în Fenicia, de unde și-au luat cai și cele necesare pentru drum. [3]Au mers călare către orașul Tir ajungând la rudele lui Pitagora. [4]Apoi și-au continuat drumul spre Babilon. [5]Zamolxe a arătat

trupelor persane scrisoarea lui Pitagora către Zarates, care era un preot cunoscut în tot imperiul persan. [6]Protejați de persani cei doi au ajuns cu bine în Babilon.

[7]Apoi Zamolxe a mers direct la templul mare al orașului. [8]Preotul Zarates era acolo. [9]De cum l-a văzut Zamolxe i-a făcut o adâncă plecăciune și i-a înmânat scrisoarea de la Pitagora.

[10]Înalt, slab, îmbrăcat în alb și încins cu un șnur gros, Zarates era mai în vârstă decât Pitagora cu aproape cinci ani. [11]Pe lângă persană, limba sa maternă, Zarates vorbea curent caldeeana și greaca.

[12]Și Zarates l-a măsurat cu privirea pe Zamolxe, apoi a deschis scrisoarea de la Pitagora și a citit: „*Mărite Zarates, preot al Lui Zaratuștra.* [13]*Multe respect de la Pitagora.* [14]*Trimit domniei tale pe Zamolxe care mi-a fost învățăcel aici în Samos timp de doi ani.* [15]*El are patruzeci și doi de ani și este din neamul geților, arienii care locuiesc peste fluviul Istros la nord de Tracia.* [16]*Zamolxe este preot al acelui neam.* [17]*Ar dori să învețe cu domnia ta tot așa cum am făcut-o și eu.* [18]*Vei afla că el știe multe învățături, chiar și unele pe care noi nu le-am cercetat.* [19]*Înțelepciunea de la Ahura Mazdah este mare și El a dat-o și altor oameni.* [20]*Rog pe domnia ta să-l primești pe Zamolxe la învățătură, el fiind un om în care asha, dreptatea, ceea ce noi grecii numim logos, strălucește ca focul.* [21]*Eu voi pleca în curând din Samos. Zamolxe îți va povesti mai multe despre planurile mele.* [22]*Să continui mărite Zarates să ai parte de multă lumină de la Ahura Mazdah.* [23]*Primește domnul meu închinăciune și respect de la Pitagora din insula Samos, Ionia".*

[24]Zarates era impresionat de alura bărbatului din fața lui și de recomandarea scrisă care I s-a făcut. [25]Dorea să afle mai mult despre Pitagora, fostul lui învățăcel. [26]Și Zarates L-a întrebat pe Zamolxe: „Ce mai face înțeleptul din Samos? [27]I s-a dus vestea. [28]Pitagora a plecat din Babilon acum doi ani. [29]Și mărturisesc că îi duc lipsa, stătuse aici timp de cinci ani. [30]Îmi amintesc că intenționa să deschidă o școală filosofică".

[31]Zamolxe i-a răspuns: „Domnul meu, pe când eu eram gata să părăsesc insula Samos, Pitagora se pregătea să plece la Croton, o colonie greacă aflată în Magna Grecia. [32]Locuitorii din Samos nu erau interesați de învățătura lui. Li se părea deosebită și complicată. [33]De aceea Pitagora a vrut să o facă cunoscută pe alte meleaguri locuite de greci. [34]Eu l-am lăsat gata să părăsească insula, urma să se îmbarce pe un vas al unui negustor pe nume Nestor, locuitor tot din Samos".

[35]Zarates a mărturisit nostalgic: „Mi-a fost cel mai bun discipol. [36]Inteligent, om de mare încredere, virtuos, Pitagora și-a însușit de la egipteni, printre care stătuse timp de zece ani, multe cunoștințe temeinice. [37]Cu el aici în Babilon am cunoscut și eu înțelepciunea acelor oameni. [38]Noi perșii îi respectăm pe cei care-L caută pe Ahura Mazdah, zeu și principiu al luminii. [39]Cât despre Tine, ești get din neamul arienilor. [40]Noi perșii suntem tot arieni, strălucitori, nobili în suflet".

[41]Și Zarates L-a rugat pe Zamolxe: „Spune-mi despre poporul Tău și despre

credinţele voastre?" [42]Zamolxe a răspuns: „Noi geţii locuim mai sus de Grecia şi Tracia, peste fluviul cel mare Istros. [43]Suntem din neamul mare al tracilor, arieni de când lumea-i lume. [44]Zeul nostru se numeşte Dumnezeu care-Şi are pereche pe Domnazâna. [45]Dumnezeu este cerul, căruia i se atribuie numărul unu, aşa cum spunea înţeleptul Pitagora, iar Domnazâna, este pământul, numărul doi".

[46]Zarates l-a privit cu mare atenţie pe Zamolxe. [47]Şi-a spus în gând: „Omul acesta este aparte, a pornit în lume în plină maturitate să caute adevărul".

[48]Şi Zarates le-a spus Lui Zamolxe şi Marelui Lup Alb: „Veniţi cu mine şi vă voi da găzduire". [49]Apoi cei doi au fost conduşi la clădirile anexe ale templului zoroastru unde au primit două camere alăturate. [50]Zarates a aranjat ca un slujitor al templului să aibe grijă de tot ce aveau nevoie noii sosiţi, inclusiv de mâncare".

[51]La plecare Zarates I-a spus Lui Zamolxe: „Deocamdată eşti unul dintre aspiranţi şi adoratori ai focului sacru de la templu. [52]Treptat vei învăţa cum Îl onorăm noi pe zeul Ahura Mazdah. [53]Tânărul care a venit cu Tine rămâne slujitorul Tău. [54]De mâine Îţi voi trimite vorbă ce ai de făcut.

[55]Zamolxe şi Marele Lup Alb aveau camerele despărţite de o uşă. [56] Marele Lup Alb Îl putea sluji în voie pe Zamolxe având grijă de locuinţă, de curăţenie şi de primirea hranei.

[57]Şi a doua zi Zarates L-a chemat pe Zamolxe în incinta templului. [58]Prima însărcinare a fost să pregătească în fiecare dimineaţă lemnele pentru focul sacru şi apoi să asiste la ceremonia închinată zeului Ahura Mazdah. [59]Era ritualul pe care preoţii zoroastrieni îl îndeplinau zilnic.

[60]Şi Zarates I-a explicat astfel: „Lemnele trebuie alese, curăţate şi sortate astfel ca să nu existe printre ele din întâmplare obiecte străine. [61]Mai cu seamă să fii atent să nu aibă vieţuitoare precum sunt insectele. [62]Noi preoţii Lui Zaratuştra respectăm toate fiinţele create de Ahura Mazdah şi avem grijă să nu fie jertfite din neatenţie în foc. [63]Alte popoare au obiceiurile lor. [64]Caldeenii, de pildă, fac jertfe. [65]Ei îl au ca zeu al focului pe Baal, căruia îi aduc sacrificii pe care le ard în foc. [66]Aceasta este o mare eroare. [67]Cred că Pitagora Ţi-a vorbit despre aceste lucruri?"

[68]Zamolxe a răspuns: „Într-adevăr noi am discutat acestea. [69]Sunt încredinţat că jertfa exterioară nu este bună, ci numai cea interioară. [70]La focul sacru se ard impurităţile care atârnă greu pe sufletul omului, nicidecum fiinţele de orice fel". [71]Şi Zarates a spus: „Întocmai. De acuma ştii ce ai de făcut".

[72]În dimineaţa următoare Zamolxe a pregătit lemnele pentru focul sacru pe care Zarates l-a aprins într-un container metalic fixat pe un suport solid. [73]Patru preoţi zoroastrieni vor oficia pentru mulţimea de participanţi. [74]Zarates le-a spus tuturor: „Am aprins lemnele. [75]De acum suntem în prezenţa lui Ahura Mazdah prin focul sacru, *atash*. [76]Priviţi flăcările şi gândiţi-vă la tot ceea ce doriţi să întreprindeţi pentru viaţele voastre".

[77]Şi preoţii au recitat invocaţia Ahunvar şi multe altele necesare. [78]Apoi s-a aşternut liniştea. [79]Zamolxe îşi observa respiraţia rărită şi mintea-i intrase într-o stare de beatitudine şi comuniune cu zeul venerat Ahura Mazdah, creatorul luminii, armoniei şi al binelui. [80]Ceremonialul s-a sfârşit cu un moment de mare profunzime şi toţi cei prezenţi s-au unit în pacea mentală.

[81]La sfârşit preotul Zarates a anunţat: „Pentru astăzi am terminat. [82]Poftiţi acum la ospăţ".

[83]Pentru prima dată în viaţa Sa Zamolxe avea ocazia să participe la veselia ce urmează unui ritual zoroastru. [84]Printre mesele îndestulate cu bogăţia de mâncăruri, cei prezenţi aveau prilejul să schimbe opinii, să discute pe teme spirituale. [85]Prin asistarea la focul sacru al Lui Zaratuştra sufletele lor erau purificate şi apoi umplute de un duh al înţelepciunii.

[86]Cei prezenţi la ospăţ erau de multe neamuri. [87]Zamolxe i-a recunoscut pe caldeeni, greci, fenicieni, egipteni, iudei. [88]Dar atenţia I-a fost atrasă de un om venit din India.

[89]Un grec a intrat în vorbă cu Zamolxe, arătând cu mâna dreaptă mulţimea din jur şi spunându-I: „Suntem adunaţi din toate părţile imperiului persan, chiar şi din afară. Priveşte în jur!" [90]Grecul, văzând îmbrăcămintea Lui Zamolxe, a crezut că era grec şi L-a întrebat: „Dar domnia ta de unde eşti de loc?"

[91]Şi Zamolxe a răspuns:. „Vin din insula Samos, Ionia. [92]Un timp am locuit acolo cu învăţătorul Meu Pitagora. [93]Numele Meu este Zamolxe. [94]Sunt arian de baştină din ţinuturile geţilor". [95]Şi grecul a mai zis: „Bucuros de cunoştinţă, Zamolxe. Eu sunt Lisandros, de felul meu din Milet, Ionia.

[96]Cei doi s-a împrietenit. [97]Zamolxe i-a povestit lui Lisandros câte ceva despre călătoria Lui spirituală. [98]Şi Lisandros a constatat bucuros: „Aşa deci! [99]Cauţi înţelepciunea lumii. [100]Te afli într-un loc potrivit. [101]Aici în Babilon s-au adunat mulţi învăţaţi. Puterea persană îi protejează".

[102]În zilele ce au urmat Zamolxe a avut prilejul să se mai întâlnească cu Lisandros. [103]Aşa a aflat că grecul locuia în Babilon de câţiva ani şi că avea drept cunoştinţe lume deosebită, inclusiv pe omul cel venit din India.

[104]Şi într-una din zile Zamolxe L-a rugat pe Lisandros: „Aş dori să vorbesc cu acel indian". [105]Lisandros I-a promis: „Bine. Vă voi aranja o întâlnire".

[106]Activităţile prestate de Zamolxe la templul zoroastrian erau din ce în ce mai fructuoase. [107]Treptat Zamolxe a reuşit să înveţe invocaţiile Lui Zaratuştra din Gathas, părţile cele mai vechi din scriptura perşilor numită Avesta. [108]Şi în acele scrieri a observat similitudini între limbile avestană şi cea dacă.

[109]Într-o zi preotul Zarates I-a spus Lui Zamolxe: „Există o înrudire între popoarele noastre. [110]Noi perşii suntem tot arieni veniţi de pe meleagurile de unde sunteţi voi tracii. [111]În vechime călăreţii traci şi familiile lor au poposit pe aceste pământuri, astfel născându-se popoarele mezilor şi perşilor. [112]Eu

înţeleg destul de bine ce zici atunci când vorbeşti cu Likios, omul care Te slujeşte".

[113]Atunci Zamolxe i-a mărturisit: „Şi eu pricep cuvintele din limba persană şi chiar şi *manthre*-le pe care deja le-am învăţat de la domnia ta".

[114]Lisandros a luat legătura cu omul venit din India, pe care Zamolxe vroia să-l cunoască şi a organizat o întâlnire. [115]Şi la sosirea celor trei, indianul era îmbrăcat în alb şi purta diagonal peste piept un fir gros. [116]Omul s-a prezentat zicând: „Sunt preot brahman şi mă numesc Şastri. [117]Vorbesc limba sanscrită, care este destul de asemănătoare cu limba perşilor, avestana".

[118]Zamolxe şi-a făcut şi El cunoscut numele. Lisandros, care ştia bine limba avestană va traduce conversaţia.

[119]Şi Zamolxe l-a întrebat pe brahman despre crezurile lui: „Ce s-ar putea spune despre spiritualitatea indiană?" [120]Şi brahmanul a răspuns: „Noi avem scrierile sacre numite Veda. [121]Pe ele se bazează religia noastră vedică. [122]Cu o parte din ele, sub formă orală, au venit în India strămbunii noştri migrând peste stepele şi munţii din ţinuturile arienilor. [123]Scrierile sunt revelaţii. [124]Şi noi suntem arieni, urmaşii celor care au ajuns pe aceste meleaguri după ce au trecut prin ţinuturile perşilor. [125]Arienii vedici şi-au continuat drumul către est ajungând în India. [126]Suntem deci rude apropiate cu perşii".

[127]Aşa Zamolxe a înţeles că originea vedicilor este tot ariană, aceeaşi cu cea a perşilor şi a tracilor. [128]Şi vroia să cunoască cât mai multe lucruri despre scrierile sacre numite Veda şi l-a rugat pe brahman: „Spune-mi te rog ce cuprinde scriptura voastră".

[129]Brahmanul Şastri a răspuns: „Veda are patru părţi vechi, noi le numim *samhita*, anume Rig Veda Samhita, Yajur Veda Samhita, Sama Veda Samhita şi Atharva Veda Samhita. [130]Există preoţi brahmani specializaţi în fiecare dintre ele, uniі chiar le ştiu pe de rost şi le cântă. [131]Noi credem că învăţătura trebuie să intre în inimă nu să fie doar citită, deşi avem alfabetul nostru *devanagari*, scrierea zeilor. [132]Scopul învăţăturii noastre este de a crea ceea ce numim *sanatana dharma*, calea eternă a dreptăţii, adevărului şi luminii".

[133]Atunci Zamolxe a spus: „Maestrul meu spiritual Pitagora recomanda şi el învăţătura orală. [134]Voi spuneţi *sanatana dharma* la ceea ce grecii denumesc *logos*, persanii numesc *asha* şi noi geţii *justiţia*. Este de fapt aceeaşi esenţă. [135]„Exact" a remarcat brahmanul spusele Lui Zamolxe.

[136]Şi Zamolxe a înţeles că brahmanul stăpânea cunoştinţe spirituale vaste. [137]Cu prilejul întâlnirii lor Zamolxe vroia să afle cât mai multe. [138]Şi l-a întrebat pe brahman: „Spune-Mi te rog domnul Meu, ce numere sacre aveţi în religia vedică?"

[139]Brahmanul Şastri a răspuns: „Filosofia noastră are două puncte centrale care prin interacţia între ele creează dinamica existenţei noastre spirituale. [140]Este vorba despre numerele zero şi unu. [141]Am putea rezuma această dinamică în câteva cuvinte: numărul zero

este potenţialul care se poate materializa în numărul unu. [142]Astfel zero este nimicul capabil să genereze ceva, adică pe acel unu. [143]Pe când numărul unu, adică acel ceva, poate fi absorbit în numărul zero, nimicul. [144]Toate celelalte numere sunt jocul iluzoriu, *lila* spunem noi, dintre zero şi unu. [145]Fireşte că această dinamică existenţială are loc pe axa timpului".

[146]Şi Zamolxe a mai întrebat: „Oare aveţi un număr sacru aflat în armonie cu curgerea timpului?" [147]Brahmanul a răspuns: „Da. Acest număr este o sută opt".

[148]Şi Zamolxe a zis: „Este foarte interesant. Maestrul Meu grec Pitagora Îmi vorbea despre o mistică a numărului două sute şaisprezece". [149]Brahmanul a răspuns: „Observaţi vă rog faptul că două sute şaisprezece este dublul lui o sută opt. [150]Numărul mistic o sută opt este atribuit atât perspectivei masculine cât şi celei feminine. [151]În existenţa lor complementară ele însumează cifra două sute şaisprezece, reprezentând practic dinamica masculin-feminin".

[152]Zamolxe a fost impresionat de brahmanul Şastri. [153]Convorbirea lor I-a lărgit orizontul de înţelegere a misticii numerelor. [154]La despărţire i-a mulţumit brahmanului pentru bunăvoinţa cu care a răspuns întrebărilor Sale. [155]Apoi Zamolxe şi Lisandros au revenit la templu".

[156]Au trecut câteva săptămâni de când Zamolxe era în Babilon. [157]Regele Darius a aflat că printre cei care slujeau la templul lui Zarates era şi un get pe nume Zamolxe. [158]Dorea să-L cunoască şi să afle cât mai multe despre neamul geţilor. [159]Se gândea regele că va putea trimite o expediţie militară la ei. [160]Într-o zi Darius i-a cerut preotului Zarates să vină la palat împreună cu Zamolxe.

[161]Intrând în marea sală a tronului lui Darius, Zamolxe a fost impresionat de splendoarea fără egal din jur. [162]Oaspeţii de seamă au fost invitaţi să stea la aceeaşi masă cu măritul rege. [163]Ca sfătuitor spiritual al lui Darius, preotul Zarates, însoţit de Zamolxe, a luat loc în dreapta regelui care, văzându-L pentru prima dată pe Zamolxe, a fost uimit de fizionomia şi prezenţa Sa de spirit.

[164]Şi regele I-a spus Lui Zamolxe: „Vorbeşte-mi despre neamul tău getule Zamolxe! [165]Ştiu că pe pământurile voastre aveţi colonii prospere ale grecilor, aflate undeva pe lângă mare".

[166]Zamolxe a răspuns: „Mărite rege, grecii s-au aşezat în ţinuturile noastre de pe lângă marea Euxin. [167]Dar ei ne sunt oaspeţi nu cuceritori. [168]Noi suntem un popor aprig care nu a fost supus niciodată de nimeni de când ne ştim".

[169]Şi Darius a vrut să le cunoască temelia spirituală şi a întrebat: „Cine este zeul vostru cel mare?" [170]Zamolxe a spus: „Zeul nostru drept se numeşte Dumnezeu. [171]Află mărite rege că şi noi geţii urmăm ceea ce perşii numesc *asha*. Noi îi spunem *justiţia*".

[172]Dar Darius s-a arătat sceptic zicând: „*Asha*? *Asha*? Ştiţi voi oare ce înseamnă cu adevărat *asha*?" [173]Atunci Zamolxe i-a răspuns: „Este dreptatea şi adevărul, lipsa minciunii şi a trădării. [174]Iubim cu dreptate oamenii, iar pe cei răi îi pedepsim, astfel că lumina lui

Ahura Mazdah, Domnul Înțelept, se va mări, pe când întunericul lui Angra Mainyu, Spiritul Rău, se va diminua".

[175]Auzind cuvintele Lui Zamolxe, Darius a fost uimit. [176]Se gândise cumva la cucerirea pământurile geților în urma unor sfaturi greșite. [177]Și pe loc a renunțat la acel plan spunând: „Dacă neamul geților are un om care poate vorbi atât de nobil, atunci veți fi lăsați în pace să slujiți în continuare luminii spiritului. [178]Perșii nu vor încerca să vă cucerească. [179]Noi mergem doar împotriva acelora care sunt cuprinși de întuneric în spirit. [180]Îi respectăm pe oamenii luminii".

[181]Și cu aceste cuvinte regele Darius a încheiat conversația cu Zamolxe care era mulțumit că avusese ocazia să afle gândurile regelui despre geți. [182]Persanii aveau în spatele cuceririlor lor un scop spiritual și credeau că Dumnezeu, pe care ei Îl numeau Ahura Mazdah, îi ajuta.

[183]După terminarea banchetului dat de regele Darius, Zarates și Zamolxe s-au întors la templu. [184]Acolo Zarates I-a spus Lui Zamolxe: „După cum ai auzit de la măritul Darius, Rege al Regilor, noi perșii nu atacăm popoarele la întâmplare. [185]Noi distrugem răul și întunericul celor care sunt sub stăpânirea Spiritului Răului, Angra Mainyu atunci când ei jefuiesc alte neamuri și distrug bunuri omenești. [186]Acum când regele Darius a aflat mai multe despre voi geții arieni, perșii nu vor merge împotriva voastră. [187]Dar cu grecii este altceva. [188]În trecut am avut și noi probleme cu un neam înrudit cu al vostru, masageții sau sciții pe care i-am supus în Bactriana cu vreo zece ani înainte ca marele rege Cirus să ocupe Babilonul. [189]Dar ei ne-au atacat, căci erau oameni agresivi pușI pe prădăciuni și a trebuit să ripostăm".

[190]Preotul și magul zoroastru Zarates Îl considera pe Zamolxe un personaj cu totul deosebit. [191]Și vroia să-și verifice anumite teorii despre influența astrelor asupra vieții oamenilor și să afle împrejurările în care Zamolxe s-a născut.

[192]Și într-o zi, pe când se aflau în grădina templului, Zarates L-a rugat pe getul arian să-i povestească: [193]„Știu că ai patruzeci și doi de ani. [194]Vorbește-mi despre timpul când ai venit pe lume Zamolxe".

[195]Zamolxe a zis: „Despre acel timp iată ce mi-au spus părinții mei, domnul meu. [196]Era iarnă, mama m-a născut în casă pe pământ. [197]Așa este obiceiul la noi geții. [198]Chiar numele meu înseamnă pământ în sensul de sursă germinativă, de creștere și înflorire, de aspirație către lumină. [199]Spre dimineață când mama mă năștea la răsăritul soarelui, tata a văzut pe cer o stea mare cu coadă. [200]Astrul acela a rămas mult timp să lumineze cerul. [201]Și tata a crezut că este un semn bun pentru tot neamul geților. [202]La maturitate am ajuns preot și am făcut cât am putut pentru ei. [203]Dar mă ardea o dorință fierbinte, să cunosc înțelepciunea de peste tot. [204]Și așa am plecat în lume, de aceea mă aflu aici, domnul meu".

[205]Zarates a remarcat: „Este interesant. [206]În limba avestană *zam* înseamnă tot pământ. [207]Toate cele spuse de Tine încep să capete sens".

[208]Și se gândea Zarates făcând calcule: „Getul este născut cu douăzeci de ani

după Pitagora. [209]Deci Zamolxe avea douăzeci și cinci de ani atunci când perșii au cucerit Babilonul și treizeci și cinci de ani când au cucerit Egiptul". [210]Și Zarates I-a spus Lui Zamolxe: „Mă voi mai gândi la cele ce mi-ai spus".

[211]Adesea, după ceremoniile rituale ale focului sacru *atash*, Zamolxe stătea de vorbă cu Zarates. [212]Și i-a spus într-o zi: „Învățătorule, în insula Samos am avut prilejul să discut cu înțeleptul Pitagora despre existența lumii. [213]El spunea că în esență realitatea se reduce la manifestarea ordinii, ceea ce voi perșii numiți *asha*, reprezentată prin numere. [214]Tu domnul meu ce părere ai?"

[215]Și Zarates a răspuns: „Eu cred că nu putem face prea ușor o așa afirmație. [216]În primul rând că nu există ordine peste tot ca să o putem exprima prin simboluri și prin numere. [217]Și chiar dacă am reușI să găsim numerele potrivite și legile prin care acele numere arată ordinea, ce ne vom face cu dezordinea? [218]Ne este practic imposibil să aplicăm numerele și în cazul dezordinii".

[219]Zamolxe a spus: „Așa ar părea la prima vedere. [220]Dar să ne gândim la faptul că întunericul înseamnă lipsa luminii și dezordinea este lipsa ordinii. [221]Pe aceste considerente putem spune ca Angra Mainyu, Spiritul Rău, este lipsa lui Ahura Mazdah, Spiritul Bun. [222]Prin urmare Angra Mainyu nu există".

[223]Și preotul Zarates a căzut pe gânduri, fiind pus în dificultate. [224]Apoi a mărturisit: „Ceea ce spui Tu este foarte interesant. [225]Dar totuși realitatea lumii înseamnă atât ordine cât și dezordine. [226]Deși dezordinea este lipsa ordinii ea ar trebui cumva măsurată".

[227]Și Zamolxe a zis: „Mă gândesc că în timp dezordinea se ordonează urmând anumite legi. [228]Deci ea ar putea fi exprimată prin numere, chiar dacă se află în stadiul de dezordine". [229]Și Zarates a fost de acord: „Aceasta este adevărat. [230]Dar până la acea ordonare trebuie să remarcăm faptul că orice evaluare a unei situații existente într-un anumit punct din timp găsește atât ordine cât și dezordine. [231]Dinamica relației lor nu salvează corelarea pentru că haosul apare mereu în lume".

[232]Și Zamolxe a continuat argumentul filosofic în fața lui Zarates zicând: „Deci putem spune că atât Ahura Mazdah cât și Angra Mainyu, ca forțe ale realității, vor exista mereu". [233]Zarates a răspuns: „Asta este corect. [234]Dar noi zoroastrienii credem că va exista un timp când Ahura Mazdah îl va învinge pe Angra Mainyu. [235]Și atunci salvatorul nostru numit Saoshyant va sosi în lume".

[236]„Ce înseamnă anticipata apariție a acestui personaj?" a întrebat Zamolxe. [237]Și Zarates a răspuns: „În general noi zoroastrienii credem că este vorba de venirea unui om, în carne și oase, precum a fost Zaratuștra. [238]Și mai credem că spiritul Lui Zaratuștra va coborî în acea persoană. [239]Salvarea va consta în aducerea înțelepciunii pentru toți, va fi o reînnoire a lumii. [240]Noi numim aceasta *frashokereti*. [241]În prezent, după cum se observă, sunt foarte puțini înțelepți printre oameni. [242]Noi mai credem că există o permanentă luptă între Ahura Mazdah și Angra Mainyu. [243]Dar lumina

şi binele nu sunt dominante, ci mai degrabă stăpânește opusul lor. [244]Adică întunericul şi răul, au rol prevalent în societățile umane. [245]Dar atunci când lumina şi binele vor exista în cel puțin jumătate din gândurile, vorbele şi faptele oamenilor, ca expresii ale conştiinței colective, atunci putem spune că Ahura Mazdah este pe punctul să-l învingă pe Angra Mainyu. [246]O astfel de victorie nu înseamnă dispariția manifestărilor lui Angra Mainyu, spiritul dezordinii, ci doar diminuarea prezenței lui. [247]Dualitatea ordine-dezordine se va menține cât timp va fi lumea. [248]Dar în anumite societăți ordinea şi binele vor predomina asupra răului. Şi astfel armonia va fi prezentă. [249]Cred că deja ai discutat cu Pitagora dualismul lumină-întuneric?"

[250]Zamolxe a admis: „Într-adevăr domnul meu. [251]Am abordat tema, dar aspectul de salvare în viitor al oamenirii a fost tratat doar la suprafață. [252]Acum ideile Îmi sunt mult mai clare".

[253]Zamolxe a vrut să ştie mai multe fapte despre fondatorul crezului perşilor spunând: „Aş dori să-L cunosc mai bine pe marele profet Zaratuştra". [254]Şi preotul Zarates a răspuns: „Zaratuştra a trăit cu aproximativ cinci sute de ani înainte de aceste timpurile. [255]La vremurile acelea perşii şi mezii aduceau zeilor ca ofrande animale sacrificate, obiceiuri învățate de la popoarele vecine. [256]Dar Zaratuştra s-a opus, înțelegând răul care venea de la uciderea rituală. [257]El l-a convins pe regele Viştaspa să facă reforme şi în primul rând să interzică jertfa. [258]De atunci noi perşii am tot progresat. Precum se vede, aproape că suntem stăpânii lumii. [259]Şi vom continua încă să ne ridicăm spre şi mai multă lumină pentru că învățăturile Lui Zaratuştra sunt cele mai înțelepte din lume. [260]Nouă persanilor lumea ne spune adoratorii focului. [261]Şi pe bună dreptate, căci noi venerăm focul pentru că îi ştim puterea de a transforma, de la obiectele materiale până la sufletul omului. [262]Şi ai observat cum, treptat în prezența focului sacru, oamenii se schimbă în bine. [263]Iar cei care au atins o înaltă comuniune cu Ahura Mazdah, Spiritul Luminii, dobândesc şi darul profeției".

[264]În activitățile zilnice de la templu, Zamolxe a primit însărcinări din ce în ce mai importante. [265]Devenise un bun cunoscător al *manthre*-lor din Avesta, scriptura perşilor zoroastrieni. [266]Şi vroia să afle cât mai multe despre spiritualitatea zoroastră, astfel că într-o zi l-a întrebat pe preotul Zarates: „Ce reprezintă simbolul omului cu aripi?"

[267]Şi Zarates a răspuns: „Noi îl numim *faravahar*. [268]Este un simbol vechi pe care perşii l-au luat de la asirieni. [269]Într-o formă apropiată îl au şi egiptenii şi iudeii. [270]Cred că prima dată a apărut la neamul hitiților, veniți de undeva de pe lângă Pontul Euxin. [271]Pentru noi *faravahar* înseamnă Ahura Mazdah. [272]La hitiți, la egipteni şi la iudei în locul bustului uman este reprezentat soarele. [273]S-au dat felurite alte interpretări simbolului, anumite legende foarte vechi vorbesc despre oamenii puternici cu aripi, care au coborât din cer şi s-au împreunat cu fiicele pământenilor. [274]Noi legăm acest simbol de naşterea Lui Zaratuştra, al cărui nume înseamnă stea strălucitoare. [275]Profetul nostru a avut

ceva din acei oameni cu aripi, purtători ai luminii stelelor. [276]*Faravahar* este un simbol al zeităților solare care prin puterea lor divină susțin pe conducătorii lumeşti cei buni".

[277]Preotul Zarates era foarte mulțumit de tot ce făcea Zamolxe Arianul. [278]Într-o zi i-a adus o veste aparte: „Curând va sosi momentul când vei fi inițiat ca preot al marelui Zaratuştra" [279]„Sunt gata domnul meu să servesc lumina spiritului" i-a răspuns Zamolxe.

[280]Şi ceremonia de investitură a Lui Zamolxe ca preot zoroastru a fost fixată să aibe loc peste zece zile. [281]În ziua hărăzită, patru preoți, printre care şi Zarates, au pregătit totul. [282]Evenimentul deosebit va dura aproape o jumătate de oră şi la el vor participa doar câțiva invitați.

[283]Candidatul la preoție a fost îmbrăcat în haine de culoare albă şi încins în jurul mijlocului cu un brâu. [284]Apoi, cu *manthre* alese, preoții au invocat prezența la focul sacru a spiritului Lui Ahura Mazdah. [285]Şi au urmat ritualurile de purificare care desăvârşeau consacrarea preoțească a Lui Zamolxe. [286]La sfârşit Zarates I-a spus Lui Zamolxe: „Te-ai schimbat la față. [287]Lumina Lui Ahura Mazda a intrat în tine".

[288]Când ceremonia s-a încheiat a urmat festinul, bucuria colectivă a investiturii noului preot. [289]Şi Zarates a luat loc la masă, împreună cu Zamolxe, proaspătul inițiat, şi I-a vorbit astfel: [290]„De acum eşti atât preot al Lui Zaratuştra cât şi medic sacerdot, Zamolxe. [291]Poți conduce ceremonii ale focului conform ritualurilor noastre şi poți face tratamente de boli şi răni cum crezi de cuviință că e bine. [292]După cum ştii prea bine, activitățile noastre aici la templu s-au intensificat. [293]Sunt multe căpetenii de oaste care ne solicită ajutorul, iar noi, cei câțiva preoți şi medici sacerdoți, care servim la templu, abia facem față cererilor".

[294]Şi Zamolxe a intrat în serviciile sacerdotale cele mai importante de la templu. [295]Avea acum prilejul să servească singur pe cei care solicitau aprinderea focului sacru şi prezența acolo a Lui Ahura Mazdah. [296]Marele Lup Alb Îl ajuta la pregătirea a tot ce era necesar ceremoniilor".

[297]Treptat, Lui Zamolxe i s-a dus vestea despre calitatea deosebită a serviciilor Sale. [298]Personalități, din armata persană şi din administrația oraşelor şi a satrapiilor, apelau la trezirea spirituală dată de prezența focului sacru condus de Zamolxe în Babilon. [299]Sacerdoții erau plătiți prin donații, iar beneficiarii care foloseau serviciile religioase ale preotului Zamolxe erau foarte generoşi.

[300]Regele Darius bătuse moneda de aur, daricul şi pe cea de argint, siculul. În scurt timp, ca preot al Lui Zaratuştra, Zamolxe s-a îmbogățit.

[301]Timpul, cât Zamolxe a deprins marea înțelepciune a Lui Zaratuştra, învățând de la preotul Zarates şi servind la templul zoroastru din Babilon, a fost de trei ani.

[302]Şi într-o zi pe neaşteptate Zarates L-a sfătuit pe get: „Ar trebui să mergi să vezi cum merg lucrările la construcția

templului iudeilor, care se pare că se apropie de finalizare. [303]Ei îl slujesc tot pe Domnul Domnilor. [304]De aceea iudeii au fost eliberați din captivitate de către regele Cirus Cel Mare, după ce acesta a ocupat Babilonul. [305]Treci prin Ierusalim și apoi pleci în Egipt".

[306]Și Zamolxe s-a gândit la spusele preotului Zarates. [307]Aici, în Babilon, stătuse timp de trei ani și pătrunsese adânc înțelepciunea Lui Zaraturștra. [308]Devenise El Însuși preot al marelui înțelept al perșilor. [309]Era vremea să meargă să cunoască și alți oameni ai căutărilor divine. [310]Și Zamolxe i-a răspuns lui Zarates: „Domnul meu voi face precum spui. [311]E timpul să plec din Babilon".

[312]Și Zarates L-a asigurat de sprijinul său spunând: „Îți voi da scrisoare de recomandare către armata persană și către toți supușii imperiului. [313]La Ierusalim Te va ajuta Zerubabel, care-l cunoaște bine pe Pitagora. [314]Vei primi din visteria templului aur și bani destui ca să-Ți ajungă pentru mult timp. [315]Ești unul dintre *magavan*, preoții Lui Zaraturștra și ai o poziție înaltă printre toți oamenii din împărăția lui Darius".

[316]După câteva zile Zamolxe a primit de la Zarates recomandarea scrisă în limba avestană. [317]Și când pregătirile de plecare au fost aproape gata, Zamolxe a dorit să aibe o ultimă conversație cu înțeleptul Zarates. [318]Și i-a spus: „Domnul meu, știu prea bine că spiritul profetic care te animă îți spune multe și despre ce va face sufletul Meu în viitor. [319]Aș vrea să știu, când Mă voi reîntrupa ca să pot ajuta neamul Meu și în viitor? [320]Oare cum Mi se aplică ciclicitatea de două sute șaisprezece ani a sufletelor? [321]Pitagora Mi-a vorbit câte ceva despre aceasta, dar nu a făcut nicio predicție".

[322]Și preotul Zarates I-a răspuns astfel: „Eşti foarte deosebit Zamolxe. [323]Află că multe evenimente importante, legate de spiritul Tău, se vor întâmpla cu puțin timp înainte de a se împlini de douăsprezece ori câte două sute șaisprezece ani, deci vor trece două mii cinci sute nouăzeci și doi de ani de la nașterea Ta. [324]Cu treizeci de ani înainte de acel moment va apare o stea strălucitoare pe cer și va sta așa multe zile. [325]Atunci spiritul Tău va coborî în poporul Tău și va lucra cu sufletele oamenilor care treptat se vor întoarce pe calea dreptății *asha*. [326]Tot în neamul Tău se vor întrupa la acea vreme spiritele celor optsprezece ancestori ai noii omeniri spirituale. [327]La acel timp Te vei renaște în toți cei care vor primi spiritul Tău și care sunt urmașii neamului Tău. [328]După împlinirea misiunii de treizeci de ani spiritul Tău propriu va reveni în cer la Dumnezeu, Ahura Mazdah. [329]În felul acesta urmașii neamului Tău vor avea sufletele lor strălucind cu al Tău alături ca și cum ai renăscut în ei".

[330]Zamolxe a fost profund mișcat de profețiile lui Zarates și i-a spus: „Îți mulțumesc înțeleptule. Rămâi cu bine. [331]Fie ca Ahura Mazdah să continue să lumineze neamul perșilor".

CAPITOLUL 7

Zamolxe merge în Iudeea. Zerubabel și Zamolxe. Sfințirea templului din Ierusalim. Zamolxe este mâhnit de sacrificiile de animale. Simbolul soarelui cu aripi. Zamolxe pleacă spre Egipt.

[1]Zamolxe și Marele Lup Alb au pornit către Ierusalim. [2]Pe drum au întâlnit trupe persane patrulând spre Iudeea. [3]Comandantul lor a citit cu atenție scrisoarea lui Zarates: *Către oștenii armatei Marelui Rege Darius și toți oamenii din împărăția perșilor.* [4]*Aflați că purtătorul acestei scrisori pe nume Zamolxes este preot al Lui Zaraturștra și om al dreptății, asha, iubit de Ahura Mazdah.* [5]*El are dreptul la onoare, respect și ajutor oriunde s-ar afla în imperiul perșilor.* [6]*V-am scris aceasta eu preotul Zarates al regelui Darius*.

[7]Și comandantul militarilor perși L-a tratat cu respect pe Zamolxe însărcinând patru soldați să-L ajute și să-L protejeze pe tot timpul drumului.

[8]Când Zamolxe a ajuns la Ierusalim, l-a căutat pe Zerubabel care, cunoscând bine limba persană, a fost impresionat la citirea scrisorii lui Zarates. [9]Și L-a privit pe Zamolxe cu respect și admirație spunând: „Sunteți unul dintre preoții *magavan*, un învățător *magos*, un *rabin*, cum spunem noi iudeii. [10]Eu am trăit în Persia și cunosc bine religia lui Zaraturștra. [11]Cu ce vă putem ajuta domnul nostru?"

[12]Și Zamolxe i-a zis: „Sunt în drum spre Egipt. [13]Dar dacă tot mă aflu aici la Ierusalim aș dori să văd templul lui Iehova. [14]Preotul Zarates îmi spunea că ar trebui să fie deja gata. [15]În ce stadiu vă găsiți cu zidirea?"

[16]Zerubabel a răspuns vesel: „Templul nostru este terminat, spre bucuria tuturor iudeilor. [17]Am făcut și toate decorațiunile, urmează ca în câteva zile să-l sfințim Domnului Iehova. [18]Ați sosit chiar la timpul potrivit. [19]Ca preot zoroastru puteți asista la momentul în care vom face ceremonia. [20]Noi iudeii îl considerăm pe regele persan Cirus Cel Mare ca pe un salvator, Mesia. [21]Și respectăm perșii pentru că ne-au eliberat din captivitatea babiloniană".

[22]Zamolxe S-a obișnuit repede cu orașul Ierusalim. [23]Zerubabel I-a făcut cunoștință cu profeții timpului acela, pe nume Hagai și Zaharia. [24]Căutările spirituale ale Lui Zamolxe l-au impresionat mai ales pe Zaharia care I-a spus: „Ce călătorie extraordinară ați făcut! [25]Nu puteați să nu veniți și la Ierusalim! [26]Aici Îl veți cunoaște pe Iehova al cerului! [27]De acum înainte El va locui în templul nostru. [28]În curând vom face sfințirea templului și veți asista la un moment grandios".

[29]Și în câteva zile totul era pregătit. [30]Zamolxe și Marele Lup Alb au fost invitați în rândul din față, ca să aibă o vedere cât mai bună a evenimentelor ce vor urma. [31]Sfințirea templului va fi făcută de preoții din spița lui Aaron, fratele lui Moise, și de leviți. [32]Și au fost spune rugăciuni și invocații către Iehova. [33]Iar când a sosit momentul culminant, preoții, leviții și poporul de rând au asistat la sacrificiul a o sută de tauri, două sute de berbeci și patru sute de miei. [34]Ritualul de sfințire a templului a cuprins și jertfa a doisprezece iezi, pentru păcatele celor douăsprezece triburi ale lui

Israel, deşi zece dintre ele fuseseră pierdute cu circa două sute de ani în urmă pe timpul imperiului asirian.

[35]Zamolxe a privit cu cutremurare şi adâncă mâhnire sacrificiul animalelor făcut cu ocazia sfinţirii templului. [36]Ştia din învăţăturile lui Pitagora şi ale lui Zarates că popoarele care jertfesc animale vor suferi.

[37]Şi ceremoniile au luat sfârşit. [38]În cele câteva săptămâni, cât a mai stat în Ierusalim, Zamolxe s-a împrietenit cu profetul Zaharia. [39]Şi a avut astfel prilejul să cunoască mai îndeaproape religia iudeilor.

[40]Profetul Zaharia I-a mărturisit: „Noi Îl venerăm pe Iehova încă de pe vremea patriarhului Abraham. [41]Poporul nostru a suferit mult de-a lungul veacurilor, dar mereu Iehova şi-a întors faţa luminoasă către noi şi ne-a scăpat din urgii. [42]Ultima Sa iertare este ieşirea iudeilor din captivitatea babiloniană. [43]Perşii învingători ne-au permis să construim al doilea templu tot pe locul unde înţeleptul rege Solomon îl făcuse pe primul distrus cu peste şaptezeci de ani în urmă de către babilonieni".

[44]„De ce crezi că Iahve s-a mâniat pe voi?" l-a întrebat Zamolxe. [45]Şi profetul Zaharia a zis: „Iudeii se înstrăinaseră de El şi venerau zei străini, dar acum ei Îi sunt credincioşi".

[46]Atunci Zamolxe i-a mustrat pe iudei: „Domnul meu Zaharia, ai studiat cu învăţaţii zoroastrieni şi ai cunoscut faptul că jertfele prin ucidere făcute oricăror zei atrag vărsare de sânge poporului care le face. [47]De ce oare voi iudeii încă mai aduceţi ofrandă lui Iehova sub forma sacrificiilor animale? [48]Am văzut cum la sfinţirea templului au fost omorâte câteva sute de animale. [49]A fost un adevărat măcel! [50]Este o grozăvie pentru un popor ca al vostru care pretinde că urmează lumina vieţii!"

[51]Cuvintele Lui Zamolxe l-au pus în mare încurcătură pe profetul Zaharia care într-un târziu a răspuns: „Strămoşul nostru Abraham a făcut jertfe. [52]Moise în Tora ne spune cum să facem aceste sacrificii, iar noi îi urmăm".

[53]Şi Zamolxe l-a mustrat pe profetul Zaharia: „Dar tu ca profet, om al luminii, ce crezi? [54]Oare Iehova are nevoie de sacrificiile voastre de tauri, de berbeci şi de miei?"

[55]Profetul Zaharia s-a adâncit şi mai mult în gânduri. [56]Întrebările Lui Zamolxe îl surprinseseră şi a zis: „Poporul urmează învăţăturile din Tora. [57]Dar când va veni salvatorul nostru Mesia vom înţelege mai bine aceste idei şi vom fi salvaţi. [58]Acest neam trebuie să sufere căci noi iudeii suntem un destin. [59]Ştim că în viitor, în acele zile de pe urmă, va fi un măcel cumplit de oameni. [60]Eu le-am spus preoţilor şi leviţilor să nu jertfească animale la sfinţirea templului, dar nu m-au ascultat. [61]Acum îi aşteaptă pedeapsa – templul pe care l-au sfinţit ei cu atâtea jertfe va fi distrus într-o zi. [62]Când Mesia va veni pe pământ atunci Iehova va conduce întreaga lume şi va fi singurul zeu pentru toţi oamenii".

[63]Şi Zamolxe a mustrat şi poporul iudeu zicând: „Poporul iudeu are obiceiul să jertfească nu numai animale, dar să ucidă chiar şi pe profeţi. [64]Este rău ce

faceţi! [65]Vă asumaţi suferinţa datorită obiceiului de a jertfi".

[66]Profetul Zaharia a mai spus: „Urmăm scriptura. [67]Chiar dacă ea ne-a dus de-a lungul timpului în suferinţă, tot ea ne-a şi salvat".

[68]Şi a mai zis Zamolxe: „Crezi că este mai bine să treci prin suferinţă ca să fii salvat? [69]Dacă salvatorul Mesia va veni pe pământ, cândva în viitor, atunci de acum înainte în mod sigur lucrurile vor merge din ce în ce mai rău. [70]Există în religia voastră o componentă a întunericului care cu timpul va creşte în putere".

[71]Profetul Zaharia a fost de acord: „Asta în mod cert. [72]Eu cred că din acea parte neagră a iudaismului vor răsări ramuri care să răspândească răul în lume până în zilele cele de pe urmă".

[73]Zamolxe a luat aminte la cuvintele profetului Zaharia. [74]Şi cu durere sufletească se întreba pe Sine: „Oare acest rău despre care vorbeşte Zaharia va ajunge şi la neamul Meu? [75]Numai Dumnezeu ştie!"

[76]După o lună şi ceva iudeii au serbat Paştile şi cu această ocazie au sacrificat mielul pascal. [77]Sărbătoarea a durat şapte zile şi Zamolxe a asistat la ea. [78]Şi a vrut să afle de la profetul Zaharia cum vedea el viitorul poporului iudeu, dar şi al omenirii în general.

[79]Zaharia a zis: „Lumea se află în suferinţă. [80]Într-o bună zi salvatorul nostru Mesia va veni să aducă pacea pe pământ. [81]Până atunci vor fi mulţi profeţi mincinoşi care vor aduce dezbinare între oameni. [82]Poporul iudeu, în mare parte, va fi măcelărit de duşmani, dar Iehova va distruge pe duşmanii lor care se vor omorî între ei, iar ţinuturile le vor fi pustiite. [83]Când va fi asta? Nu ştim!"

[84]Zamolxe S-a hotărât să părăsească Ierusalimul. [85]Şi şi-a luat rămas bun de la cunoscuţii din Ierusalim. [86]A avut o ultimă conversaţie cu profetul Zaharia care a spus: „Vei învăţa lucruri foarte interesante în Egipt. [87]Noi iudeii păstrăm câteva obiceiuri bune deprinse în timpul sclaviei noastre de patru sute de ani în Egipt. [88]Ele au devenit deprinderi esenţiale în religia noastră. [89]Spunem *amen* atunci când dorim ca rugăciunea să se împlinească. [90]Amen, Amun sau Ra sunt trei nume ale zeului cel mai important la egipteni, astfel că invocaţia *amen* îl cheamă pe zeu să împlinească ruga. [91]Tot în Egipt noi am învăţat ce înseamnă deschiderea ochilor omului către lume, ochiul fiind fereastra spiritului care se trezeşte la o nouă realitate. [92]Şi aplicăm aceasta cu rugăciunea făcută la *menora*, sfeşnicul cu mai multe braţe, unde copiii noştri îşi deschid ochii în lumină. [93]Acesta este unul din marile noastre secrete, iluminarea noilor generaţii încă din fragedă copilărie. [94]Iehova a făcut ca de-a lungul timpului să învăţăm şi alte înţelepciuni de la caldeeni şi zoroastrieni. [95]Putem spune că noi iudeii ne aflăm în acest moment istoric pe Calea Lui Zaratuştra, într-un fel propriu. [96]Altfel nu puteam fi eliberaţi din captivitatea babiloniană de către perşi. [97]De la ei am preluat în iudaism un concept fundamental, cel de nemurire a sufletului şi de reînviere a lui".

[98]Şi Zamolxe i-a spus: „De-a lungul istoriei religiei voastre aţi asimilat multe idei bune de la alte popoare. [99]Doar că ofranda sângeroasă vă ţine încă în întuneric. Este un sacrilegiu împotriva vieţii”.

[100]Profetul Zaharia I-a mai spus Lui Zamolxe: „Iudeii sunt elementul uman de liant al marilor culturi ale omenirii, cea caldeeană, cea egipteană şi în prezent cea zoroastră. [101]Indiferent ce se va întâmpla în timp cu aceste culturi noi iudeii vom supravieţui. Este destinul nostru”.

[102]Când s-a apropiat momentul despărţirii de profetul Zaharia, Zamolxe a mai vrea să afle încă ceva de la el zicând: „Spune-mi, te rog, ce ştii despre simbolul soarelui cu aripi şi împreunarea oamenilor veniţi din stele cu fiicele oamenilor?”

[103]Şi profetul Zaharia a răspuns: „Noi am luat simbolul de la egipteni care îl aveau de la hitiţi. [104]Acolo în Egipt simbolul reprezenta o divinitate solară, pe Amen, nemuritorul flancat de două chei *ankh*. [105]Cât despre împreunarea oamenilor veniţi din stele cu fiicele pământenilor, Moise a scris în Tora în Cartea Facerii următoarele: [106]„în zilele acelea erau pe pământ uriaşi, şi chiar după aceea, când fiii zeilor au intrat la fiicele oamenilor şi acestea le dăruiau fii: [107]aceştia sunt uriaşii din vechime, oamenii cei vestiţi”. [108]Zeilor noi le spunem Elohim, un nume care apare frecvent în Tora. [109]Este cât se poate de clar că femeile pământene au născut copii avuţi cu oamenii stelelor. [110]Regele nostru Ezechia purta simbolul soarelui cu aripi care-i reprezintă pe acei zei ai stelelor. Cam atât cunoaştem despre aceasta”.

[111]Zamolxe a mai spus: „Şi noi în Dacia avem multe legende despre uriaşi. [112]Voi avea suficient timp să-mi lămuresc în Egipt toate aceste lucruri. [113]Până atunci rămâi cu bine Zaharia şi Domnul Iehova să fie cu tine”. [114]„Drum bun Zamolxe” I-a urat profetul Zaharia. [115]Şi cei doi s-au despărţit.

[116]Zamolxe a pornit împreună cu Marele Lup Alb către vest pe drumul care ducea spre mare. [117]Ajutaţi de scrisoarea preotului Zarates, cei doi s-au alăturat convoiului unor trupe persane care mergeau către Egipt. [118]Drumul era greu trebuind să traverseze şi zonele aride, dar în cele din urmă au sosit în Delta Nilului, după care au pornit în susul fluviului.

[119]Ţinta călătoriei lor era Teba, Luxor, cum era numit oraşul în vechime. [120]Zamolxe ştia de la Pitagora că grecii dădeau Tebei numele Diospolis. [121]Dorea în primul rând să ajungă la templul zeiţa Maat, o divinitate egipteană care exprima ceea ce egiptenii numesc *maat*, ordinea, dreptatea şi adevărul. [122]Teoretic şi practic aceasta însemna *asha* pentru persani, iar pentru greci era *logos*.

[123]Zamolxe ştia că la templul zeiţa Maat a studiat Pitagora care, ca preot egiptean, slujise la acel lăcaş religios. [124]Şi se întreba dacă la templul Maat va mai găsi pe cineva care să-l fi cunoscut pe Pitagora. [125]Maestrul grec ionian fusese dus în captivitate în Babilon cu douăzeci de ani în urmă, la venirea perşilor în Egipt.

[126]În drumul lor către Teba, Zamolxe şi Marele Lup Alb s-au alăturat unei caravane de cămile. [127]Călătoria, de-a lungul Nilului, s-a dovedit anevoioasă, dar în cele din urmă cei doi au ajuns la destinaţia dorită.

CAPITOLUL 8

Sosirea la Teba. Despre preoţimea egipteană. O noapte în templu în prezenţa focului sacru. Zamolxe la Karnak. Cum se poate crea viitorul. Zamolxe la Sfinx şi în Marea Piramidă. A doua schimbarea la faţă a Lui Zamolxe. Investitura în preoţia Lui Amen.

[1]Când au sosit la Teba, Zamolxe a solicitat ajutorul şi protecţia garnizoanei persane de acolo. [2]Gradul său înalt, de preot zoroastru, impunea respect şi a primit imediat locuinţă.

[3]Şi în zilele următoare Zamolxe şi Marele Lup Alb au dorit să cunoască mai bine oraşul şi zona dimprejur. [4]Teba era o urbe cu zeci de mii de locuitori, cei mai mulţi dintre ei fiind afiliaţi activităţilor templului.

[5]Într-una din zile Zamolxe a cunoscut-o pe Nefertibet, preoteasa de la templul zeiţei Maat. [6]Era fiica preotului Senefer de la templul Luxor, dedicat zeului Amun în aspectul lui de creator, soţiei sale zeiţa Mut şi fiului lor Khonsu. [7]Preoteasa vorbea bine greceşte şi i-a povestit Lui Zamolxe despre Pitagora. [8]Avea douăzeci şi unu de ani atunci când Pitagora fusese luat captiv în Babilon de către perşi. [9]La cei patruzeci şi unu de ani ai ei, Nefertibet deţinea titlul onorific de soţie a zeului la templul lui Amun, dar slujea şi la templul zeiţei Maat. [10]Astfel, cu ajutorul preotesei Nefertibet, Zamolxe şi-a început ucenicia spirituală, interesându-se mai întâi despre viaţa sacerdoţilor egipteni.

[11]Aşa Zamolxe a aflat că un preot egiptean, numit în mod curent *hem netjer*, servea zeitatea templului respectiv. [12]Preotesele numite *hemet netjer* erau considerate soţii ale zeului respectiv, fiind în fapt căsătorite de obicei cu preoţii. [13]Oraşul era împânzit de temple, având fiecare un lac cu apă sacră ca simbol al creaţiei continue.

[14]Atât preoţii cât şi preotesele aveau capul ras, se spălau pe corpuri de două ori pe zi şi de două ori pe noapte, se depilau complet, se ungeau cu uleiuri speciale, iar bărbaţii aveau făcută circumcizia. [15]Toţi sacerdoţii egipteni se abţineau de la activităţi sexuale cu câteva zile înainte de intrarea într-un templu [16]şi nu purtau îmbrăcăminte din piele sau lână, [17]iar sandalele le erau făcute din papirus. [18]Ei urmau reguli stricte în desfăşurarea atribuţiilor ce le aveau pe lângă temple, [19]cei mai mulţi dintre ei dormind chiar în anexele aşezămintelor religioase.

[20]Casa zeului era templul, numit *per netjer*, având o statuie a zeului respectiv ca punct focal al locului. [21]La ea aveau acces numai preoţii de rang înalt. [22]Inscripţiile din temple erau considerate cuvinte divine *medu netjer*, reprezentând o simbolistică încărcată de potenţialitate. [23]Crucea *ankh*, simbolul vieţii eterne, era considerată ca având mari puteri.

[24]Zamolxe a fost foarte mulţumit cu informaţiile primite de la preoteasa Nefertibet. [25]A doua zi a mers din nou la templul zeiţei Maat unde a rugat-o pe Nefertibet să-i povestească despre timpul când Pitagora trăise în Egipt. [26]Cu adâncă nostalgie preoteasa şi-a adus aminte de acele vremuri spunând: „Ar fi dorit să rămână întreaga lui viaţă aici la Teba. [27]Pitagora era preot *hem netjer*. [28]Eu şi el vroiam să ne căsătorim. [29]Dar au venit persanii care, aflând că era grec şi fenician, l-au luat în Babilon. [30]Am mai primit apoi veşti de la el, se hotărâse să rămână acolo la templul unui preot persan numit Zarates".

[31]Şi Zamolxe i-a spus: „Pe Zarates l-am cunoscut şi eu în Babilon. [32]Este un mare înţelept de la care am învăţat foarte mult".

[33]„Ce-ţi propui să faci aici în Egipt?" a întrebat Nefertibet. [34]Şi Zamolxe a răspuns cu hotărâre: „Vreau să-mi continui ucenicia în cunoaşterea zeilor. [35]Mă întreb dacă domnia ta preoteasă Nefertibet mă poţi ajuta?"

[36]Atunci Nefertibet a zis: „Egiptenii cred că învăţătura cea mai bună vine de la zei şi zeiţe. [37]Noi preoţii şi preotesele de aici nu facem decât să transmitem altor oameni frânturi din ceea ce am învăţat şi noi de la zeităţi. [38]Personal te pot ajuta atât cât ştiu, dar cel mai bine este să apelezi direct la ajutorul zeilor".

[39]„Şi cum se face aceasta?" a întrebat Zamolxe. [40]Nefertibet a răspuns: „Există metode bine cunoscute. [41]Altele vor putea fi descoperite de către căutătorul spiritual. [42]Important de ştiut este faptul că o cale a zeilor este totdeauna specifică fiecărui om care vrea să o urmeze".

[43]„Cum aş putea să pornesc pe un astfel de drum?" a mai întrebat Zamolxe. [44]Şi Nefertibet a mai spus: „O primă întâlnire cu zeii are loc atunci când ucenicul doarme noaptea în templu în prezenţa focului sacru. [45]Prin aceasta aspirantul la cunoaşterea zeilor îşi testează percepţia către lumea misterelor lor şi zeii îl pot vizita în somn. [46]Ce urmează numai acel om ştie. [47]De multe ori Pitagora a dormit prin temple ca să poată primi inspiraţia zeilor".

[48]„Aş dori să dorm chiar în această noapte la templul zeiţei Maat" a rugat-o Zamolxe pe Nefertibet. [49]Şi ea a fost de acord spunând: „Bine. Voi pregăti cele trebuitoare. [50]Focul sacru va fi făcut în curte ca să poată ţine până a doua zi dimineaţa. Vino astă seară la amurg".

[51]Zamolxe a mers acasă şi i-a spus Marelui Lup Alb planul Său. Vor merge împreună şi vor lua cu ei câteva pleduri pe care vor dormi.

[52]Cei doi au ajus la templul Maat, imediat după apusul soarelui. [53]Nefertibet era acolo şi le-a dat instrucţiuni pentru întreţinerea focului. [54]Şi le-a mai spus câte ceva despre zeităţile care ar putea lua parte la ceea ce va urma zicând: „Folosiţi cu chibzuinţă lemnele pentru focul sacru. [55]Rămânând aici noaptea să ţineţi seama de faptul că zeiţa Maat este fiica zeului suprem Amun şi consoarta zeului înţelepciunii Thoth. [56]Puteţi intra în bazinul cu apă al templului".

[57]Apoi Nefertibet s-a retras într-una din construcţiile anexate templului.

[58]Marele Lup Alb a aşternut un pled pentru Zamolxe, într-un loc mai aproape de focul sacru, iar el va sta mai deoparte. [59]S-a lăsat noaptea şi focul sacru s-a înteţit. [60]Şi Zamolxe a intrat în lacul templului pentru ritualul de purificare.

[61]Apoi, după miezul nopţii, Zamolxe a adormit şi a visat: [62]*Era în zori de zi.* [63]*Se afla singur la poalele unui deal şi luna plină strălucea puternic pe cer.* [64]*În cercul lunii a apărut capul unui egiptean care I-a spus: „Deschide-ţi ochii mai bine şi priveşte-mă".* [65]*Zamolxe s-a uitat atent la chipul din lună şi a observat ochii omului aprinzându-se din ce în ce mai tare.* [66]*Apoi luna a dispărut brusc şi a apărut soarele în care se afla un alt chip de om înconjurat de raze de soare.* [67]*„Priveşte, priveşte. Vino mai aproape. Urcă dealul!" I-a spus el.* [68]*Zamolxe a început să urce, iar în spatele Lui s-au ivit oameni.* [69]*Şi Zamolxe a ajuns chiar în vârf.* [70]*Soarele se afla încă pe boltă.* [71]*Şi acolo pe deal se găsea o femeie aşezată pe un tron regal.* [72]*Şi ea I-a zis: „Bun sosit fiule.* [73]*Priveşte razele soarelui Ra, căci aici eşti în rai, cum spuneţi voi geţii la locul paradisului.* [74]*Eu sunt regina ta.* [75]*Îţi dau cheia ankh a vieţii eterne".* [76]*Şi Zamolxe a primit în mână cheia marilor puteri, apoi s-a trezit.*

[77]Dimineaţa preoteasa Nefertibet a vrut să afle ce a visat Zamolxe, care i-a povestit totul. [78]Şi ea a spus: „Nu încape îndoială că te-a vizitat în somn, Khonsu zeul lunii, apoi Amun zeul soarelui şi în cele din urmă ai văzut-o pe zeiţa Mut. [79]După prima ta întâlnire în vis cu zeii Egiptului, va trebui să-i cunoşti şi la templele lor".

[80]Şi Nefertibet I-a propus Lui Zamolxe să viziteze împreună templele din zonă. [81]Primul va fi templul Luxor, acolo unde slujea chiar tatăl ei, preotul Senefer. [82]Despre acest templu se ştia că era dedicat zeului Amun, în aspectul său de creator, soţiei sale zeiţa Mut şi fiului lor Khonsu. [83]Zeiţa Mut era veneratăcă regină a zeilor şi mamă a tuturor fiinţelor, iar Khonsu reprezenta astrul lunar, fiul perechii divine Amun-Mut. [84]Când au ajuns la Luxor, vizita le-a fost scurtă. [85]Preotul Senefer, tatăl lui Nefertibet, era momentan ocupat, dar i-a invitat să vină altă dată.

[86]A doua zi, Nefertibet, însoţită de doi slujitori, va continua călătoria cunoaşterii templelor împreună cu Zamolxe şi Marele Lup Alb. [87]Vor merge la Karnak, o localitate din apropiere. [88]Acolo se găsea Templul Karnak, edificiu dedicat tot zeului Amun, ca zeu originar al Tebei. [89]Era cel mai mare templu din tot Egiptul.

[90]Când au ajuns la Karnak, Zamolxe a fost foarte impresionat de calea străjuită pe ambele părţi de sfincşi. [91]În aria imenselor colonade Nefertibet I-a explicat: [92]„Marele coridor cu colonade este decorat de vestitul faraon Ramses al II-lea cu peste şapte sute de ani în urmă. [93]Mai încolo vei vedea şi lacul sacru al templului".

[94]Şi trecând printre coloanele gigantice Zamolxe le-a simţit măreţia.

[95]După-amiaza toţi au revenit la templul Maat unde Nefertibet I-a spus Lui Zamolxe: [96]„În curând va avea loc festivalul Opet. [97]Amun, Mut şi Khonsu, cei trei zei principali de la Karnak, vor fi

transportați cu bărcile la Teba. [98]Va fi un spectacol magnific, idolii vor fi văzuți călătorind în bărci".

[99]Și ziua mult așteptată a sosit, când zeci de mii de spectatori, asistenți și organizatori se aflau prezenți la festival. [100]Cântăreții, organizați în grupuri, acompaniau cortegiile cu instrumente de percuție, flaute și harpe, atrăgând spiritele cele bune. [101]Preoții invocau bunătatea zeilor.

[102]Întregul spectacol a fost un bun prilej pentru ca Zamolxe să învețe mai mult despre obiceiurile egiptenilor de a-și venera zeii. [103]„Cum ar arăta oare acasă o sărbătoare similară onorând zeii dacilor?" S-a întrebat El.

[104]Timpul a trecut cu folos pentru Zamolxe. [105]Într-una din zile arianul a vrut să afle ceva deosebit de important de la preotul Senefer – cum să cunoască viitorul. [106]Și l-a vizitat pe Senefer la templu. [107]Putea astfel să vadă pe îndelete întreaga arie sacră, mai puțin camera idolului.

[108]Și Senefer L-a dus pe Zamolxe într-o cameră anexă în care să poată sta nestingheriți de vorbă. [109]Acolo Zamolxe l-a rugat: „Domnul meu, cum se poate afla viitorul? Este o mare dorință a mea de a ști. [110]De-a lungul anilor am învățat multe, dar încă nu pot spune că stăpânesc această taină". [111]Senefer și-a privit atent interlocutorul, apoi a spus: „Viitorul are multe fețe, Zamolxe. [112]Mulți dintre cei care spun că știu că-l cunosc nu percep decât frânturi, care în timp se pot înfăptui sau nu. [113]Află deci că viitorul nu poate fi știut cu exactitate decât rar, în schimb putem crea viitorul".

[114]„Să-l creăm în loc de a-l cunoaște mai dinainte?" a întrebat Zamolxe foarte mirat. [115]Senefer a răspuns: „Exact, să-l creăm și atunci îl cunoaștem mai dinainte. [116]Cel care este capabil să creeze secvențe din viitor, implicit îl va ști cu exactitate".

[117]„Oare cum putem crea astfel de secvențe, domnul meu?" s-a arătat Zamolxe foarte curios. [118]Și Senefer a răspuns: „Mai întâi trebuie înțeles cum funcționează lumea. [119]Mai precis cum se manifestă ea în desfășurare cauzală a evenimentelor".

[120]Zamolxe a zis: „Știm că lumea este continuu supusă schimbărilor. [121]Despre aceasta am discutat atât cu Pitagora, cât și cu tânărul Heraclit, în Ionia". [122]„Conștientizarea schimbării este bună, dar cel mai important este să pătrundem în acea schimbare și să contribuim la dinamica ei" a precizat Senefer.

[123]„Cum se procedează?" a mai întrebat Zamolxe. [124]Și Senefer a explicat: „Imaginează-ți că ești un spectator care privește lumea ca pe un râu curgând neîncetat. [125]Dar în realitate tu ești cufundat în acel râu de unde poți fi în măsură să antrenezi dinamica dorințelor tale în care autoobservația joacă un rol esențial.

[126]„Ce înseamnă autoobservație?" a mai întrebat Zamolxe. [127]Și Senefer a răspuns: „Este atunci când te privești pe tine însuți ca și cum ai fi un observator al existenței proprii, a ceea ce ți se întâmplă. [128]Treptat vei fi în măsură să înțelegi de ce ai parte de toate câte se petrec cu tine și astfel poți interveni la crearea direcționată a unor trăiri. [129]Cu

alte cuvinte participi conștient la propria existență și astfel nu mai ești dus de valurile manifestărilor, valurile vieții cum se spune, create mai mult sau mai puțin conștient de către alte ființe. [130]Cu cât această conștientizare atinge un nivel mai ridicat cu atât aportul tău la creație este mai mare. [131]Aici nu mai este vorba de o simplă creație care te privește exclusiv pe tine, ci de creația lumii în general".

[132]„Dar creația lumii nu este ea oare făcută de zeul Amun, domnul meu?" a mai întrebat Zamolxe. [133]Și Senefer a zis: „Amun se manifestă în procesul de creație prin factorul uman conștient de propria sa putere. [134]Există oameni care stăpânesc dinamica naturii, ei putând crea prin voință".

[135]„Atunci ce rol pot avea eu în lumea plină de schimbări?" a mai spus Zamolxe. [136]Și Senefer a răspuns: „Lumea pe care o percepi cu simțurile, cu mintea și cu sufletul ești chiar tu. [137]Iar dacă această lume Te reprezintă pe Tine, nu este oare firesc să poți interveni să faci schimbări în ea?"

[138]Zamolxe a înțeles cele spuse de Senefer căruia i-a mărturisit: „Este cât se poate de firesc, domnul meu. [139]Dar cum aș putea interveni în mod concret?" [140]Și Senefer a zis: „Imaginează-ți că toate câte-Ți apar ca posibilități în viața Ta sunt uși deschise, iar Tu trebuie mereu să alegi pe care ușă vei intra. [141]Dar va trebui să fii atent și să-Ți consulți vocea interioară. [142]Ea-Ți va spune încotro să pășești. [143]În felul acesta Îți creezi lumea proprie".

[144]Și Zamolxe s-a adâncit în gândurile profunzimii ideilor expuse de Senefer. [145]„Iată mari învățături pe care nu le-am auzit nici chiar la marele Pitagora. Secretele zeilor sunt nelimitate" Și-a spus El.

[146]Zamolxe s-a arătat recunoscător preotului Senefer spunându-i: „Am aflat astăzi învățături de seamă, și-ți mulțumesc domnul meu. [147]Tot am discutat astăzi despre viitor, mă întreb ce părere ai despre astrologie?" [148]Senefer a răspuns: „Sunt preoți, mai cu seamă în tradiția caldeeană, care agonizează pe tema aflării viitorului oamenilor ca urmare a unor configurații astrale existente la momentul nașterii cuiva. [149]Totul este o speculație și o farsă servind exploatării celor creduli. [150]Soarta oamenilor depinde în special de capacitățile lor naturale și de mediul familial și social în care se dezvoltă ca persoane. [151]Este adevărat că energiile cosmice pot avea influențe asupra mentalului colectiv, aceasta explicând diferitele cicluri ale civilizațiilor. [152]Și uneori, în cazuri extrem de rare, există chiar prunci care pot fi influențați de explozii energetice cosmice, aceasta contribuind la o oarecare predestinare dacă există condiții sociale ca acea orientare de destin să se împlinească".

[153]Și Zamolxe a revenit acasă meditând adânc asupra temelor discutate cu Senefer.

[154]La vremea potrivită Nefertibet a organizat o călătorie în timpul căreia Zamolxe să viziteze piramidele de la Giza. [155]Preoteasa le cunoștea prea bine și-I va servi Lui Zamolxe ca ghid.

[156]Şi totul a fost pregătit pentru drum. [157]Nefertibet va fi însoţită de o slujnică şi alţi doi servitori care vor avea grijă de transportul bagajelor. [158]Zamolxe va veni împreună cu Marele Lup Alb.

[159]Călătoria către piramidele Egiptului de Jos le-a luat destul timp. [160]Pe drum Zamolxe s-a folosit de scrisoarea lui Zarates, o epistolă de mare ajutor în Egipt, noua provincie a imperiului persan.

[161]Şi când în sfârşit au ajuns la Memfis s-au odihnit două zile. [162]Apoi au mers direct la Giza în zona construcţiilor sacre. [163]Nefertibet avea rolul de ghid şi le-a spus: „Iată intrarea în templu la Giza. [164]Şi cele două obeliscuri. [165]Mai încolo se văd mulţimea de statui ale marelui faraon Ramses II şi ale soţiei sale favorite Nefertari, o încarnare a zeiţei Maat".

[166]Mergând mai departe, Nefertibet le-a arătat şi le-a explicat: „Iată Sfinxul! [167]A fost construit cu vreo două mii de ani înainte, tot cam în aceeaşi perioadă cu Marea Piramidă Akhet Khufu care înseamnă orizontul lui Khufu. [168]Se referă la faraonul Khnum Khuf, căruia noi îi spunem mai simplu Khufu. [169]Trebuie să ştii Zamolxe că Sfinxul şi piramidele au mari puteri. [170]Se spune că celui ce ştie să invoce la Sfinx, Zeul Amen în viitor îi va ciopli chipul în piatră, acolo în pământul de unde provine acel om. [171]Iar prin puterea zeilor Marea Piramidă îi va împlini dorinţele".

[172]Zamolxe era foarte atent la tot ce vedea. [173]Nefertibet L-a observat cuprins de devoţiune către zei şi s-a retras deoparte, căci arianul se apropiase cu evlavie de Sfinx, îngenunchease şi invoca astfel: [174]„Dumnezeule care ai multă lumină, revars-o şi în sufletul Meu. [175]Fă ca dorinţa tatălui Meu Crăciun, ca Eu să aduc înţelepciune neamului dacilor, să se împlinească. [176]Zeule Amen! Amen! Amen!"

[177]Şi atunci când au ajuns la piramide preoteasa Nefertibet a explicat: „Piramidele ascund mari secrete. [178]Ele sunt susţinute de zeul înţelepciunii Thoth, soţul zeiţei Maat". [179]„Aş dori să dorm o noapte în Marea Piramidă" a rugat-o Zamolxe pe Nefertibet. [180]Şi ea a răspuns: „Se poate aranja aceasta cu sacerdotul de aici".

[181]Mai târziu Nefertibet a discutat dorinţa Lui Zamolxe cu preotul egiptean de acolo care impresionat a zis: „Eşti temerar. [182]Te aştept astă-seară pe înserate ca să Te conduc în interior. [183]Va trebui să urmezi întocmai instrucţiunile mele. [184]Chiar doreşti să stai la noapte în piramidă?" [185]„Sunt neabătut, domnul meu" l-a încredinţat Zamolxe.

[186]Şi la amurg dacul se afla la intrarea piramidei. [187]În curând a sosit şi preotul care I-a destăinuit: „Nefertibet mi-a spus multe despre curajul Tău. [188]Dar află că noaptea prezenţa zeului Thoth, în interiorul Marii Piramide, este deosebit de puternică. [189]Au fost mulţi care după întâlnirea cu El, pur şi simplu au murit de frică. [190]Te mai întreb încă o dată dacă mai eşti hotărât să rămâi în piramidă peste noapte?" [191]„Nu mă abat de la dorinţa mea, domnul meu. [192]Şi nu am teamă de întâlnirea cu zeul Thoth". [193]Atunci preotul a zis: „Bine. [194]Haidem înăuntru cu aceste două torţe aprinse.

[195]Există şi una de rezervă pe care o vei păstra".

[196]Şi au aprins torţele. [197]Zamolxe a primit şi torţa suplimentară şi au pătruns direct în labirint, după care au ajuns într-un coridor înalt, la Marea Galerie. [198]Preotul egiptean I-a spus: „Te voi duce direct la camera mortuară a regelui şi vei rămâne acolo noaptea. [199]Ai torţa cu Tine Zamolxe. După un timp se va stinge şi vei rămâne pe întuneric. [200]Poţi aprinde cu amnarul a doua torţă cu care vei găsi drumul înapoi".

[201]Când au ajuns în camera regelui faraon, preotul nu a vrut să mai stea acolo.

[202]„Îţi mulţumesc, domnul meu. [203]Ne vedem iarăşi mâine dimineaţă" i-a spus Zamolxe. [204]Preotul a răspuns: „Sper şi eu. [205]Dacă adormi să fii atent la ceea ce visezi, deoarece visul este un bun tărâm unde pot fi întâlniţi zeii".

[206]Şi preotul egiptean a pornit către ieşire lăsându-L singur pe Zamolxe care, rezemat de un perete, Şi-a început invocaţia, cu braţele ridicate în faţă şi palmele îndreptate în sus, zicând: [207]„Mărite Thoth, zeu al înţelepciunii. [208]Sunt acum în prezenţa Ta şi renunţ fără nicio reţinere la persoana Mea".

[209]Tăcerea s-a lăsat adânc. [210]Mintea Lui Zamolxe s-a liniştit, auzea în interiorul urechii sunetele inimii, sunetele sufletului, despre care Îi vorbise Pitagora că erau cele care vesteau prezenţa zeilor.

[211]Şi Zamolxe a adormit visând: *Se afla în Marea Piramidă, simţea o prezenţă fără formă.* [212]*Nu auzea niciun glas exterior, dar cineva Îi vorbea în minte.* [213]*„Zamolxe, om din neamul tracilor, de ce ai venit la mine?" a zis vocea.* [214]*„Pentru înţelepciune, Mărite Thoth. Vreau s-o duc neamului meu".* [215]*Şi Thoth a zis: „Află că Tu Zamolxe Arianul eşti sufletul tracilor şi întruchiparea înţelepciunii lor în vecii vecilor.* [216]*Chiar dacă vor trece urgii peste ei, nu vei fi niciodată uitat cu totul.* [217]*Ce mai doreşti să dai neamului Tău?"* [218]*„Domnul meu, mă aflu în această Mare Piramidă. Aş vrea să o duc poporului Meu.* [219]*Nu-Mi pot imagina cum se va putea face aceasta. Doar cu puterea Ta!" a zis Zamolxe.* [220]*Şi zeul Thoth a spus: „Egiptenii vor păstra această piramidă pe care au făcut-o cu mâinile lor.* [221]*Dar voi o aveţi deja în spirit şi în lumină".* [222]*„O avem deja în spirit şi în lumină? Ce înseamnă aceasta Mărite Zeu?" a întrebat Zamolxe.* [223]*Şi zeul Thoth a spus: „Marea Piramidă apare ca o umbră pe pământurile voastre, pe un vârf de munte la răsăritul Lui Ra, soarele.* [224]*Piramida aceasta poată fi văzută de Tine, de neamul Tău şi de urmaşii neamului Tău la timpul când înfloreşte planta marii voastre zeiţe Sânziana.* [225]*Şi muntele acela va avea un nume asemănător cu cel al Meu, Thoth".* [226]*„Mărite Zeu, ce urgii se pot abate în viitor peste neamul Meu?" a vrut să mai ştie Zamolxe.* [227]*Şi Thoth a răspuns: „Când cei din poporul Tău aproape că Te vor uita, atunci la acel timp ei vor suferi, iar când îşi vor aminti de Tine, suferinţa lor va dispare.* [228]*Şi acum Zamolxe primeşte cheia nemuririi* ankh. [229]*Eşti ca şi mort pentru această lume, dar acum eşti înviat în nemurire.*

[230]Şi imediat Lui Zamolxe I-a apărut la gât un şnur având atârnat pe el cheia ankh. [231]Aşa a înţeles Zamolxe că a fost iniţiat în tainele înţelepciunii de către zeul Thoth. [232]Apoi a dormit un somn adânc până dimineaţa.

[233]În zorii zilei Zamolxe a ieşit din piramidă spre surprinderea preotului egiptean care, văzându-L cu cheia *ankh* atârnându-I la gât, se închina adânc în faţa Lui. [234]Şi preotul egiptean a zis: „Faptul că ai stat o noapte înăuntrul piramidei este un fapt extraordinar. [235]O trăire atât de măreaţă echivalează cu moartea şi renaşterea, căci numai cineva născut a doua oară mai poate ieşi viu din piramidă după ce a petrecut acolo o noapte. [236]Noi de acum Vă credem un alt om şi Vă onorăm ca atare, căci aţi dobândit puteri de semizeu”.

[237]Curând a sosit la faţa locului preoteasa Nefertibet care a văzut crucea *ankh* la gâtul Lui Zamolxe. [238]Era uimită de alura Lui, că faţa I s-a schimbat, nu mai era acelaşi om cu care venise la Giza. [239]Şi ea a înţeles ce s-a întâmplat zicându-I: „Zeul Thoth Te-a iniţiat în tainele vieţii şi ale învierii, altfel nu puteai ieşi viu din piramidă. [240]De acum trăieşti o altă viaţă, cea profană a luat sfârşit. [241]Acum conştientizezi nemurirea, Te-ai integrat în armonia cosmică”.

[242]După cele întâmplate la Giza, Zamolxe şi grupul s-au reîntors la Teba. [243]Nefertibet a pregătit o călătorie spirituală în preajma Tebei, în Valea Regilor. [244]Şi acolo preoteasa I-a explicat Lui Zamolxe: „Aici în Valea Regilor este locul de unde faraonii Egiptului şi cei apropiaţi lor pleacă spre lumea cealaltă. [245]Cam cu o mie de ani în urmă zona a devenit loc de înmormântare al trupurilor marilor spirite încarnate în Egipt. [246]Preoţii egipteni au venit aici, multe secole de-a rândul, ca să invoce reîncarnarea acelor spirite. [247]Există o ciclicitate moarte-reîncarnare de care noi suntem conştienţi de mult timp. [248]Se aplică mai ales familiilor faraonilor, ale căror suflete revin din timp în timp pentru a susţine *maat*, ordinea, armonia şi dreptatea, ceea ce grecii numesc *logos* şi persanii *asha*”.

[249]„Ce spirite au faraonii?” a întrebat Zamolxe. [250]Nefertibet a răspuns: „Ei şi soţiile lor, care uneori le pot fi surori, vin de obicei în perechi ca încarnări ale marilor zeităţi, ca de pildă Osiris-Isis, Amen-Mut, Thoth-Maat”.

[251]Şi după ce au făcut înconjurul întregii arii din Valea Regilor s-au întors la Teba.

[252]Zamolxe Îşi făcuse obiceiul ca aproape în fiecare zi să-l viziteze la templul Amun pe preotul Senefer. [253]Îl ajuta la cele trebuincioase, prilej cu care pătrunsese tot mai mult în tainele spiritualităţii egiptenilor.

[254]Sârguinţa la învăţătură a Lui Zamolxe l-a impresionat mult pe preotul Senefer care într-o zi I-a propus: „Ar trebui să fii preot al Lui Amun”. [255]„Sunt gata, domnul meu. [256]Dacă zeul a găsit ceva plăcut în mine Îl voi sluji cu devotament” a răspuns El.

[257]Şi ceremonia de investitură a Lui Zamolxe ca preot egiptean, *hem netjer*, a fost pregătită minuţios de către Senefer. [258]În camera idolului a fost aprins focul

sacru în prezenţa câtorva persoane care aveau acces să-I vadă chipul zeului. [259]După ritualurile de investitură, Zamolxe a primit în final veşmântul de preot al Lui Amun. [260]L-a îmbrăcat cu mare devoţiune şi a participat, alături de ceilalţi preoţi, la slăvirea finală a zeului”.

[261]Şi iniţierea Lui Zamolxe a fost cu totul aparte. [262]S-a ţinut cont de faptul că era străin de Egipt şi nu I s-au aplicat toate restricţiile impuse altor preoţi egipteni, precum erau rasul pe cap şi circumcizia. [263]Preotul Senefer a spus: „Momentul istoric pe care îl trăim ne face să nu fim prea severi cu iniţierea Ta. [264]Şi aceasta pentru că eu cred că în viitor, cândva, spiritualitatea noastră se va renaşte în neamul Tău Zamolxe. [265]Eşti un preot egiptean de factură cu totul specială, un *hem netjer geticus*”.

CAPITOLUL 9

Despre înţelepciunea egiptenilor. Oamenii veniţi din stele. Zamolxe părăseşte Egiptul. Revenirea în insula Samos. Eliberarea sclavilor la Atena. Zamolxe trece prin Tracia şi ajunge în Dacia.

[1]Timpul a trecut şi, din ce în ce mai mult, Zamolxe se apropiase spiritual de preotul Senefer. [2]Aveau împreună discuţii spirituale îndelungi şi Senefer era bucuros să-i împărtăşească Lui Zamolxe multe din valorile civilizaţiei egiptene cu sentimentul că preda o ştafetă cu cele mai mari secrete ale unei culturi care apunea.

[3]Într-o zi s-au întâlnit iarăşi şi preotul Zamolxe l-a rugat pe preotul Senefer: „Domnul meu, aş dori să văd înţelepciunea egiptenilor scrisă pe papirus. [4]Ştiu că alte popoare au cărţi sacre scrise”. [5]Atunci Senefer I-a explicat: „Noi egiptenii nu păstrăm învăţăturile cele mai înalte pe papirus. [6]Pe acestea nu le vei găsi consemnate decât în sufletele oamenilor. [7]Preoţii noştri au cu legământ că înţelepciunea omului trebuie să fie vie. [8]Ea nu poate fi învăţată de pe papirusuri. [9]Este drept că atunci când se iveşte pericolul ca acele cunoştinţe să se piardă, ele pot fi scrise pentru ca urmaşii să preia înţelepciunea. [10]În vremurile vechi s-au făcut scrieri sacre pentru a ţine învăţătura. [11]Când înţelepciunea a intrat în sufletele preoţilor egipteni, scrierile acelea au fost în cea mai mare parte distruse”.

[12]Şi Zamolxe a zis: „Este extrem de interesant ceea ce aud. [13]Oare înscripţiile existente pe frontispiciile templelor, pe coloane şi pe obeliscuri, în general pe toate construcţiile sacre pe care le-aţi făcut timp de mii de ani, ce reprezintă ele?” [14]Şi Senefer a răspuns: „Sunt mărturii ale devoţiunii către zei, nicidecum învăţături. [15]Noi imortalizăm în piatră o atitudine a poporului egiptean şi a oamenilor cei mai aleşi, mai cu seamă faraonii şi familiile lor, care sunt cei care menţin custodia devoţiunii, iar noi preoţii pe cea a înţelepciunii”. [16]Şi se gândea Zamolxe: „Modelul acesta ar putea fi folosit şi de poporul meu”.

[17]„Sistemul pe care îl utilizaţi este foarte interesant” a zis Zamolxe. [18]Senefer a precizat: „Valoarea lui constă în faptul că modelul funcţionează. Mai exact a funcţionat un timp îndelungat.

[19]Acum, în această epocă istorică, sunt semne că civilizația egipteană apune".

[20]Și Zamolxe a mai spus: „Subiectul acesta l-am discutat în treacăt și cu maestrul Pitagora în insula Samos. [21]Mă întreb cum vezi tu domnul meu această descompunere socială și de valori? [22]Și în primul rând de ce se întâmplă toate acestea aici în Egipt?" [23]Și preotul Senefer a explicat: „Civilizația egipteană se încheie după două mii cinci sute nouăzeci și doi de ani, adică de douăsprezece ori câte două sute șaisprezece ani de existență continuă. [24]Decăderea ei se datorează introducerii sacrificiului animalelor, practică interzisă de către preoți în vechime. [25]La folosirea jertfe crudei au contribuit atât preoții locali cât și faraonii, influențați fiind de idei venite din afara Egiptului. [26]Faraonii au observat că popoare care făceau, în scopuri sacre, sacrificii de animale, precum erau asirienii și babilonienii, aveau mare putere militară. [27]Au vrut și ei să o dobândească tot prin acele mijloace rele, dar nu și-au dat seama că atrăgeau și mai multă vărsare de sânge. [28]Istoria le-a fost mărturie, căci imperiile asirian și babilonian au sfârșit în bălți de sânge. [29]Preoții egipteni au fost uneori forțați să introducă în ritualuri sacrificiul animalelor, iar atunci când ei refuzau erau înlocuiți cu alți preoți veniți din afara Egiptului".

[30]„Dar domnia ta nu faci astfel de jertfe" a spus Zamolxe. [31]Senefer a răspuns: „Eu, Senefer, sunt un mărunt preot egiptean care nu poate repara ceea ce a început să se strice în această țară de zeci de ani. [32]Și cum spuneam există o ciclicitate care într-un fel este și voința zeilor. [33]Noi avem o istorie milenară. De la unirea Egiptului de Sus cu Egiptul de Jos au trecut peste două mii șase sute de ani. [34]Precum spuneam un ciclu mare al unei civilizații durează două mii cinci sute nouăzeci și doi de ani de ani, adică de douăsprezece ori câte două sute șaisprezece ani. [35]Aceste lucruri sunt cunoscute și de maestrul tău Pitagora. [36]Egiptul a încheiat de curând acest ciclu, a pierdut puterea politică odată cu cucerirea persană".

[37]„Va putea oare Egiptul să se redreseze cândva în viitor?" l-a mai întrebat Zamolxe pe Senefer. [38]Și Senefer a răspuns: „Totul depinde dacă se vor găsi persoane care să invoce revenirea acele spirite care au făcut ca Egiptul să fie măreț. [39]Acesta este secretul aplicabil la orice cultură și civilizație – reîntoarcerea prin reîncarnare a marilor suflete încărcate de ordine, armonie, adevăr, dreptate socială și iubire de oameni". [40]Și-Și spunea Zamolxe: „Așa va trebui să fac și Eu când voi reveni la neamul Meu – să chem sufletele nobile, din întreaga lume, să se întrupeze în poporul dacilor arieni".

[41]Apoi Zamolxe a mai vrut să știe: „Domnul meu, află că în Babilon și în Iudeea am vorbit cu anumite persoane despre oamenii veniți din stele, aceia care sunt reprezentați în Iudeea de simbolul soarelui cu aripi și în Babilon și Asiria de omul cu aripi. [42]Profetul Zaharia Mi-a spus la Ierusalim că este vorba despre zeii care s-au împreunat cu fiicele pământenilor, așa cum scrie în cartea lor sacră Torah. [43]Tu ce părere ai?" [44]Și Senefer a zis: „Legenda aceasta am luat-o și noi de la un popor vechi

numit hitiți, oameni veniți de undeva de la nord de Pontul Euxin. [45]În ea se spune că pe acolo au apărut uriașii care ar trăi încă și acum pe acele meleaguri. [46]Ei sunt ființele făcute de zei cu femeile pământene. [47]Noi am moștenit simbolul lor care combinat cu crucea *ankh* exprimă puterea divină".

[48]„Și noi geții avem aceste legende. [49]Uriașii încă mai trăiesc pe la noi" i-a spus Zamolxe. [50]Senefer a dorit să afle mai mult zicând: „Da? Tu ar trebui să știi mai multe despre aceste minuri. Te ascult!" [51]Și Zamolxe a explicat: „Se spune că în trecut pe meleagurile noastre au sosit oameni veniți din stele care s-au împreunat cu femeile noastre. [52]Ele au dat naștere unor ființe puternice și inteligente, uriașii. [53]Cu timpul ei au fost tot mai puțini, însă neamul geților a crescut în înțelegere și în viețuire mai bună. [54]Nu știu cum a fost în vremea dinaintea uriașilor, dar oamenii spun că neamul nostru era destul de sălbatic. [55]Mai apoi ne-am mai înțelepțit. [56]Și cred că mulți oameni de la noi au ceva din sângele acelor uriași, deși corpurile nu le sunt tot așa de mari ca ale uriașilor dintâi". [57]Și Senefer a recunoscut: „Iată că aflu de la Tine ceva ceea ce eu nu cunosc, Zamolxe. [58]Mă voi mai gândi la ceea ce am vorbit astăzi împreună".

[59]Au trecut aproape trei ani de când Zamolxe se afla în Egipt. Marele Lup Alb, omul Lui de încredere, era un bărbat în toată firea. [60]Împlinise douăzeci și trei de ani, era atent la practicile sacerdotale, dar nu dorea să fie inițiat.

[61]Și într-o zi Marelui Lup Alb i s-a trezit dorul de glia străbună și L-a întrebat pe Zamolxe: [62]„Domnul meu, să nu-Ți fie cu supărare, când ne-om duce pe pământurile noastre?" [63]Și Zamolxe a răspuns: „Și Eu M-am gândit la asta Lup Alb. [64]Cred că a sosit timpul să ne întoarcem la ai noștri".

[65]Apoi Zamolxe i-a mărturisit lui Nefertibet dorința Sa să meargă acasă în Dacia. [66]Și ea a spus: „De ce nu rămâi aici cu noi? [67]Vei găsi o femeie potrivită cu care să locuiești. [68]Ești doar preot al Lui Amun". [69]Atunci Zamolxe i-a răspuns: „Nu mai pot sta Nefertibet. [70]Mă cheamă în suflet neamul Meu". [71]Și Nefertibet a fost de acord spunând: „Fie cum dorești Zamolxe. [72]Îi voi spune tatei că vrei să ne părăsești".

[73]Zamolxe și Marele Lup Alb au început pregătirile de drum. [74]Au luat legătura cu trupele persane care patrulau de-a lungul Nilului. [75]Soldații îi vor însoți spre Delta Nilului de unde se vor îmbarca spre Grecia.

[76]Și în ziua dinaintea plecării Zamolxe a mers la templul din Karnak să-și ia rămas bun de la tatăl preotesei Nefertibet. [77]Acolo preotul Senefer I-a spus: „Învățăturile înțelepciunii Egiptului vor trece în timp la alte popoare. [78]Poate cândva în viitor Egiptul să renască. [79]Dar spiritele luminii de aici nu vor pieri nicicând. [80]Ele vor hălădui la templele și la mormintele faraonilor și oamenilor de seamă ai acestui neam până când își vor găsi odihnă prin alte părți de lume. [81]Cei care au cunoștințe cum să atragă aceste spirite, emanații ale marelui zeu Amun-Ra, vor ferici popoarele lor".

[82]„Eu cred, domnul meu, că pot lua cu Mine, pentru neamul Meu, câte ceva din

aceste puteri" a spus Zamolxe. [83]Şi la despărţire preotul Senefer I-a zis: „Fie Amun cu Tine". [84]Iar Zamolxe a răspuns: „Rămâi cu bine înţeleptule. [85]Şi nu uita neamul Meu atunci când vei ajunge acolo în cer la zeul Amun. [86]Te vom chema noi să te întrupezi printre tracii arieni".

[87]Apoi Zamolxe a revenit la templul zeiţei Maat. [88]Era timpul despărţirii de preoteasa Nefertibet care I-a urat: „Toţi zeii şi zeiţele Egiptului să fie cu Tine Zamolxe. [89]Lumina noastră se stinge acum după ce a strălucit în lume timp de peste două mii cinci sute de ani. [90]Dar zeiţa Maat nu va muri niciodată, căci toate popoarele care se vor ridica în lume o vor venera în felul lor. [91]Fără ordine, dreptate şi adevăr nu putem să-L cunoaştem pe Zeul Suprem, oricare ar fi numele Lui dat de oameni oriunde în lume". [92]Şi Zamolxe i-a zis: „Rămâi în lumină *hemet netjer* Nefertibet. [93]Noi geţii vom chema zeii luminoşi ai Egiptului să reverse razele lor de înţelepciune pe pământurile noastre".

[94]Şi Zamolxe împreună cu Marele Lup Alb au luat calea către Delta Nilului. [95]Duceau cu ei câteva bagaje grele încărcate pe cămile. [96]Când au ajuns în deltă s-au îmbarcat pe un vas comercial către insula Samos din Ionia şi după un timp au sosit acolo.

[97]Întâlnirea Lui Zamolxe cu Nestor a fost emoţionantă. [98]Şi Nestor I-a spus: „Au trecut şase ani de când ne-am despărţit. [99]Iar geţii Tăi acasă nu Te-au văzut de opt ani. [100]Când Te întorci în Dachia sau Dochia Ta, cum spuneţi voi?" [101]Zamolxe a spus: „Cât de curând prietene. [102]Vin din Egipt şi sunt doar în trecere pe la tine. [103]Cum îţi mai merg treburile Nestor?" [104]Nestor a zis: „Încă bine. [105]La noi în Samos s-au întâmplat multe schimbări în toţi aceşti ani de când ai lipsit. [106]Suntem acum sub stăpânirea perşilor. [107]Dar Grecia continentală este liberă. [108]Tracia este şi ea sub perşi".

[109]Şi Zamolxe a zis: „Am aflat şi Eu câte ceva despre aceste evenimente. [110]Regele Darius a trecut cu armata Helespontul pe un pod de vase şi a invadat Tracia. [111]În campania lui militară împotriva sciţilor, regele a încercat să ocupe şi părţi din Dacia cerând pământ şi apă, aşa cum le este obicei perşilor, dar nu a reuşit. [112]În Babilon, am vorbit chiar cu regele Darius şi l-am prevenit. [113]Îl credeam ce spunea, că urmează dreptatea, *asha*, dar până la urmă regele Darius m-a dezamăgit". [114]Nestor a răspuns: „Să-i lăsăm pe regi cu ale lor, dragă prietene. [115]Dar mai întâi să Te odihneşti după călătoria cea lungă. [116]Apoi să-mi spui pe unde ai umblat prin lume. [117]Văd că eşti bine înstărit".

[118]Apoi Nestor a chemat doi slujitori să-L ajute pe Zamolxe la descărcatul bagajelor.

[119]Şi în zilele următoare Zamolxe şi Nestor au avut timp să povestească. [120]Nestor vroia să ştie toate câte s-au petrecut cu Zamolxe în ultimii ani şi I-a spus: [121]„Mă întreb, oare L-ai găsit pe Dumnezeul vostru pe care-L căutai peste tot prin lume? [122]Şi Zamolxe i-a răspuns: „Află dragă prietene că Eu Îl cunoşteam bine pe Dumnezeu încă din Dacia, Ţara Zeilor, Ţara Soarelui. [123]Ceea ce am aflat

prin lume a deschis o cale spirituală mult mai largă. [124]Dacă neamul Meu o va putea susţine, ea va fi lumină pentru noi şi pentru întreaga lume. [125]Desigur că înţelepciunea Lui Dumnezeu este nelimitată. [126]Dar Eu am văzut că El le-a dat mult din ea şi altor neamuri. [127]Şi precum ştii atunci când dai înţelepciune primeşti la rândul tău înţelepciune. [128]Un neam care dobândeşte înţelepciune va avea totul".

[129]Nestor a mai zis: „Sunt de acord cu Tine. [130]Noi grecii suntem mereu dezbinaţi între noi. [131]Şi asta pentru că ne lipseşte înţelepciunea ca aspiraţie a vieţii. [132]Ne preocupăm de comerţ, de agonisit, dar de aurul minţii mai puţin. [133]Ai văzut cum Pitagora a trebuit să plece dintre noi. [134]Nici acolo în Croton nu cred că va avea mare succes".

[135]„Ce mai face maestrul Meu Pitagora? L-ai mai văzut?" a întrebat Zamolxe. [136]Şi Nestor a răspuns: „De câteva ori. [137]Pot spune că îi merge mai bine acolo decât aici, dar tot există opoziţie destructivă. [138]Unii oamenii sunt invidioşi pe faptul că Pitagora nu-i primeşte în confreria lui".

[139]„Dacă mai ai ocazia să mergi la Croton la Pitagora să-i spui că este oricând binevenit la Mine în Dacia" l-a rugat Zamolxe pe Nestor care a răspuns: „Aşa voi face".

[140]Şederea Lui Zamolxe în insula Samos a fost scurtă. [141]Curând şi-a luat rămas bun de la Nestor şi familia lui şi împreună cu Marele Lup Alb s-a îmbarcat pe un vas spre Grecia continentală.

[142]Ajunşi la Atena, acolo era zi de târg de sclavi. [143]Şi Zamolxe a răscumpărat pe toţi geţii şi tracii daţi spre vânzare şi i-a lăsat liberi să meargă înapoi la casele lor. [144]Erau opt traci şi doi geţi. [145]„Sunteţi slobozi să mergeţi unde doriţi! [146]Nu mai sunteţi sclavi, vă redau libertatea" le-a spus Zamolxe după ce oamenilor li s-au scos lanţurile.

[147]Şi toţi cei eliberaţi vroiau să se întoarcă acasă în Tracia şi în Dacia. [148]Oamenii au spus: „Te vom însoţi spre Tracia domnul nostru".

[149]Apoi Zamolxe cu Marele Lup Alb şi cu toţi oamenii eliberaţi au format o caravană şi au pornit la drum. [150]Intrând în Tracia au întâlnit trupe persane, prilej cu care Zamolxe s-a folosit de poziţia Lui înaltă de preot zoroastru putând merge nestingherit alături de toţi oamenii care-L însoţeau.

[151]Treptat, pe drum, tracii au rămas pe la casele lor. [152]Marele Lup Alb L-a dus pe Zamolxe la familia lui unde toţi au fost bucuroşi să-l revadă pe tânărul rătăcitor. [153]Dar şedere lor a fost scurtă. [154]Tâcu, fratele Marelui Lup Alb, a vrut să-i însoţească în Dacia şi Zamolxe l-a luat cu ei.

[155]Şi cei cinci bărbaţi au trecut Istrul. [156]Când au păşit pe pământul Daciei toţi au îngenuncheat şi l-au sărutat. [157]Iar geţii, veniţi cu Zamolxe din Grecia, I-au spus: „Te ducem până acasă domnul nostru. [158]Apoi vom merge şi noi la casele noastre".

CAPITOLUL 10

Zamolxe merge la Sarmisegetuza. Lucrările de construcţii de la

Sarmisegetuza. Inaugurarea şcolii de înţelepciune. Noua preoţime. Împlinirea spirituală. Lecţiile iubirii date de Bendisa. Zamolxe în ţinuturile carpilor.

[1]Zamolxe şi oamenii Lui au pornit spre Sarmisegetuza. [2]Pe drum se gândea la revederea cu familia Sa şi dorul de cei dragi Îi creştea pe măsură ce se apropia de casă. [3]Deşi trecuseră anii ştia că toţi Îl aşteptau cu credinţă.

[4]Era luna florilor şi ziua aniversării naşterii Bendisei.

[5]Zamolxe urca dealul pe cal la galop. [6]Trecea pe lângă gospodăriile sătenilor şi mulţi oameni Îl recunoşteau şi-L urmau pe jos sau călare. [7]Şi până să ajungă în faţa porţii casei Sale avea cu El un întreg alai însoţitor.

[8]Mama Vetra şi tatăl Crăciun se aflau în curte. [9]Au văzut oamenii adunându-se şi-au înţeles ce se petrecea. [10]Le-a sosit băiatul şi I-au ieşit în întâmpinare. [11]Revederea cu fiul plecat în lume a fost mişcătoare pentru mama Sa Vetra care I-a spus cu lacrimi în ochii: „Dragul nostru bine ai venit. [12]O, Doamne, ce târfraş este! [13]O, Doamne, Ţie-Ţi mulţumesc că ne-ai adus feciorul acasă!”

[14]Bendisa şi copiii au venit şi ei degrabă. [15]L-au îmbrăţişat veseli că li s-a întors soţul şi tatăl.

[16]Şi Zamolxe i-a spus lui taică-Său: „Uncheşule, vreau să fac din geţi un popor renăscut din focul sacru. [17]Ei să fie oameni ai cerului, ai pământului, ai Lui Dumnezeu şi Domnazânei. [18]Multe am văzut în lume, dar nicăieri nu este un neam ca al nostru. [19]Niciunde nu sunt plaiurile sau gurile de rai ca la noi. [20]Dacă dacii vor învăţa să-şi stăpânească deprinderile aspre şi să-L urmeze pe Domnul Adevărat vom fi neîntrecuţi în lume. [21]Aşa să ne ajute Dumnezeu! Zău!

[22]Şi Crăciun tatăl, I-a spus Lui Zamolxe: „Te-am dat Lui Dumnezeu să-I fii fiu ca să aduci dreptatea, băiatul meu. [23]Că dacă un neam are dreptate apăi amu cu ea vin şi adevărul şi lumina şi bogăţia şi fericirea omului”.

[24]Apoi mulţi dintre cei cunoscuţi L-au îmbrăţişat pe Zamolxe. [25]Erau dornici să le spună pe unde a umblat şi ce a văzut în lumea largă. [26]Şi Zamolxe i-a încredinţat: „Vă voi povesti, avem timp destul. [27]Dar acum vreau să rămân cu ai Mei”. [28]Şi treptat oamenii s-au împrăştiat pe la casele lor.

[29]Către seară sătenii s-au strâns la vatra satului şi au aprins un foc mare în cinstea celui abia venit. [30]Şi spuneau: „Este rugul Lui Zamolxe, preotul nostru. [31]Ne bucurăm că a revenit acasă”. [32]În atmosfera înălţătoare toţi cântau şi erau veseli de sosirea Lui Zamolxe printre ei.

[33]Şi noaptea târziu Zamolxe împreună cu soţia Sa Bendisa au mers acasă. [34]Erau acum singuri în camera lor şi puteau să-şi vorbească nestingheriţi. [35]Şi Bendisa I-a spus în şoaptă: „Ţi-am dus dorul dragul meu, domnul meu”. [36]„Şi eu zâna Mea, Zâna Zânelor, doamna Mea. Şi tot te iubesc” i-a răspuns Zamolxe.

[37]Dis-de-dimineaţă Zamolxe a vrut să-Şi astâmpere setea de dorul pământului strămoşesc şi a plecat prin împrejurimi. [38]Cu fiecare pas Îl năpădeau amintirile copilăriei, adolescenţei şi maturităţii, atunci când muncea în pădure alături de

tatăl-Său sau lucra pe ogor cu Bendisa, cu băiatul lor Călin, cu rudele şi sătenii.

[39]Era ca vrăjit de grădina maicii Sale. [40]Vetra o făcuse după ce Zamolxe plecase spre insula Samos ca să-i amintească mereu de frumuseţea feciorului ei. [40]Pomii sădiţi erau acum mari. [41]Toţi sătenii cunoşteau grădina Vetrei cu numele de Grădina Maicii Lui Zamolxe.

[42]Şi Zamolxe cutreiera locurile, dar cu alţi ochi, căci privea în viitor. [43]Era bogat, avea patruzeci şi opt de ani şi se gândea să întemeieze o şcoală unde să instruiască preoţimea neamului. [44]Acolo tinerii şi tinerele vor învăţa înţelepciunea pe care El Zamolxe a deprins-o cât timp a umblat prin lume.

[45]Şi primul lucru pe care L-a făcut a fost să-l iniţieze la focul sacru dacic pe Marele Lup Alb ca preot dac al Zeului Dumnezeu. [46]Ceremonia de investitură a avut loc în mijlocul unui grup de oameni strânşi la vatra Zânei Vesta. [47]Zamolxe şi Marele Lup Alb au invocat întruparea în neamul dacilor a sufletelor nobile ale lumii, acelea încărcate de ordine, armonie, adevăr, dreptate socială şi iubire de oameni. [48]Toţi cei chemaţi astfel să se întrupeze se vor numi copii ai focului.

[49]Apoi Zamolxe a căsătorit-o, la focul sacru, pe Mari, fata Sa, care avea nouăsprezece ani, cu Marele Lup Alb şi cu Tâcu fratele lui. [50]Marele Lup Alb avea douăzeci şi trei de ani, iar Tâcu douăzeci şi unu.

[51]Şi împreună cu Marele Lup Alb, omul Său de încredere, Zamolxe a început lucrările de construcţii la Sarmisegetuza. [52]Vroiau să ridice câteva clădiri, iar în centru lor să se afle o casă înaltă cu o sală impunătoare. [53]Acolo Zamolxe plănuia să facă adunări mari de oameni, să dea ospeţe şi să le vorbească dacilor despre înţelepciunea lumii. [54]Clădirile adiacente vor fi clase de studiu şi dormitoare pentru învăţăcei. [55]Grădina Vetrei, maica Lui Zamolxe, va deveni parcul şcolii de sacerdoţi.

[56]Când lucrările au fost terminate, şcoala trebuia inaugurată. [57]După obiceiul locului, Zamolxe a chemat prin tulnice pe oricine dorea să asiste la rugul sacru dacic. [58]Iar după ce marea sală de festivităţi va fi botezată cu busuioc, va urma un mare ospăţ.

[59]Era în amurg, când la vatra Zânei Domnazâna, bărbaţi, femei şi copii s-au strâns cu mic cu mare. [60]Un rug uriaş era pregătit pentru ardere. [61]Şi preotul Zamolxe a aprins lemnele, focul s-a aţâţat, iar cei prezenţi au cântat veseli invocând zâna să le dea sănătate, belşug şi bucurie în viaţă.

[62]Apoi a sosit marele moment al serii. [63]Din marea vâlvătaie a focului sacru dacic Zamolxe a aprins o făclie. [64]Şi asistat de câţiva tineri a dus torţa în flăcări spre marea sală. [65]Mulţimea L-a urmat şi sala s-a umple treptat cu oameni. [66]Toţi aşteptau să se întâmple ceva măreţ. [67]Şi Zamolxe le-a spus: „Această făclie va aprinde acum vatra sacră a nemuririi dacilor arieni. [68]Lumina focului din vatră este întruchiparea spiritului divin. [69]De acum înainte această vatră sacră va arde supravegheată continuu de veghetorii la foc. [70]Ea va aprinde focul nemuririi în sufletele

dacilor arieni. [71]Așa să ne ajute Domnul Dumnezeu. Zău!”

[72]Și asistat de primii doi veghetori ai focului nemuririi dacilor, Zamolxe a aprins lemnele din vatră. [73]După obiceiul preoților daci s-a presărat tămâie pe focul încins. [74]Și Zamolxe a trecut cu găletușa cu apă printre rândurile de oameni și-i boteza cu busuioc, cu apă vie, foc sacru și spiritul Lui Dumnezeu.

[75]Apoi a început ospățul. [76]Tuturor li s-au dat mâncăruri de tot felul, dar vin și băuturi tari nu au fost aduse. [77]Așa Zamolxe arăta la toți că mintea omului frumos trebuia să fie limpede. [78]Și ospățul s-a încheiat noaptea târziu.

[79]Au trecut câteva luni de la revenirea acasă a Lui Zamolxe. [80]Sătenii și oamenii din împrejurimi s-au obișnuit din nou cu prezența Sa. [81]Toți însă, care L-au cunoscut, spuneau că era schimbat. [82]Dacă înainte era preotul dac care-ți inspira încredere deplină, acum se ridica cu mult deasupra. [83]Avea o alură care emana respect și iubire, iar în prezența Lui toți simțeau că se trezeau la viață.

[84]Și planul școlii sufletului se înfiripa. [85]Treptat s-a format în jurul Lui Zamolxe un grup de oameni cărora El le dădea diferite însărcinări. [86]Unii se ocupau de curățenia clădirilor, alții de paza lor și supravegheau focul nemuririi dacice, și alții aveau sarcini de administrare a școlii.

[87]Când a sosit primăvara, și zăpada s-a topit, era timpul ca dacii de pretutindeni să afle ce se întâmpla la Sarmisegetuza. [88]Zamolxe a trimis olăcari în Dacia să dea sfoară în țară și să înștiințeze pe tinerii și tinerele care vor să devină preoți și preotese. [89]Propunerea era făcută mai ales familiilor căpeteniilor și oamenilor cu stare, *tarabostes*. [90]Și cei care vroiau să-L cunoască pe Dumnezeu, și aveau darul preoției, vor locui chiar la Sarmisegetuza.

[91]Curând au sosit primii tineri doritori ai preoției celei noi. [92]Erau cinci băieți, Gruiu, Vercu, Dragoș, Zogru și Șoimu, și trei fete, Sorana, Zorela și Simina. [93]De băieți va avea grijă Călin, fiul Lui Zamolxe, iar de fete Bendisa și nurorile ei, Gema și Iza, soțiile lui Călin. [94]Marele Lup Alb, preot al Zeului Dumnezeu, va ține lecții alături de Zamolxe.

[95]Timpul învățăturii va fi de un an. [96]Clase noi se vor forma doar la începutul fiecărui anotimp. [97]Astfel, într-un an se vor înființa patru grupe de învățăcei.

[98]Pentru început Zamolxe le-a făcut cunoscut tinerilor, veniți la învățătură, despre organizarea școlii, modul de predare și orarul cursurilor. [99]Și de la primele lecții El le-a vorbit despre unirea sacră Dumnezeu-Domnazâna, despre spirite și zei, așa cum învățase de la Pitagora și de la alți preoți, pe unde umblase în lume.

[100]Treptat școala s-a mărit, alți tineri au venit să învețe tainele preoției de la Zamolxe. [101]Se dusese deja vestea hăt departe. [102]Multe dintre marile căpetenii ale dacilor aflaseră despre generozitatea și înțelepciunea Lui Zamolxe Arianul, preotul de la Sarmisegetuza.

[103]Iar pentru acei tineri care nu știau alfabetul dacic, Zamolxe a organizat clase aparte. [104]Ei învățau scrierea pe plăcuțe de lemn ceruit, pe pergamente

cerate, pe diferite țesături textile ceruite și pe pergamente și papirusuri aduse de negustorii greci în Dacia. [105]Toate cele necesare cursanților erau oferite gratuit de către școală.

[106]Zamolxe își preda oral învățăturile, după felul cum deprinsese în timpul călătoriilor Lui prin lume. [107]Învățăceii nu luau notițe, căci Zamolxe le spusese că „înțelepciunea trebuie să se dezvolte în minte, nu să fie scrisă”, tot așa cum Lui Zamolxe îi spusese maestrul Pitagora, la începutul uceniciei sale în insula ioniană Samos. [108]Și multe prelegeri se țineau în preajma focului sacru care purifica sufletul omului.

[109]Iar tinerilor care urmau școala zamolxiană li se recomanda, dar nu era obligatoriu, să fie vegetarieni, în cele ale mâncării, precum era și Zamolxe. [110]Lor li se explica de ce preoțimea nouă a dacilor trebuia să urmeze practica nonuciderii. [111]Căci preoții Lui Zamolxe trebuiau să fie exemple pentru oamenii care căutau salvarea la Dumnezeu Tatăl și Domnazâna Mama.

[112]Învățăceii vor fi pregătiți în matematică, astronomie și medicină sacerdotală. [113]Vor învăța ce înseamnă cu adevărat *justiția*. [114]Și vor fi instruiți să prețuiască valorile dreptății, adevărului și responsabilității personale, ale prieteniei și iubirii, ale curajului și dăruirii pentru binele colectiv.

[115]Și treptat, la școala Lui Zamolxe, au venit mulți tineri și tinere. [116]Existau acum trei grupuri diferite. [117]În primul rând erau cei care vroiau să devină sacerdoți și medici. [118]Ei proveneau de obicei din familii preoțești mai vechi, din presbiteri și presbitere care doreau ca urmașii lor să știe noile învățături ale Lui Zamolxe. [119]Prin ei Zamolxe vroia să ridice școli de învățătură în toată Dacia. [120]Și așa înțelepciunea să îndrepte tot omul și neamul dacilor la lumina Lui Dumnezeu. [121]Zamolxe scrisese deja în limba dacă un tratat de medicină naturistă pentru folosul tinerilor la preoție.

[122]Un alt grup îl formau cei care vroiau să învețe arta conducerii. [123]Erau tineri și tinere aleși dintre copiii de nobili *tarabostes* și dintre cei ai unor căpetenii militare. [124]Ei vor veghea dreptatea socială, vor fi judecători, mentinători ai ordinii și militari de carieră. [125]Ca oșteni, comandanți de trupe, exarhi și cavaleri zamolxieni, ei vor învăța să mânuiască armele și să construiască *dave*, cetăți militare fortificate cu valuri de pământ, șanțuri de apărare și palisade întărite.

[126]Al treilea grup era cel care învăța despre negoț, agricultură și meșteșuguri. Zamolxe a organizat la Sarmisegetuza ateliere unde se fabricau unelte de lucru, printre care și roata olarului.

[127]Treptat școala de la Sarmisegetuza a transformat inimile celor care o urmau, căci ei se luminau pe zi ce trecea la o viață pe care părinții lor nu au cunoscut-o vreodată. [128]Din focul sacru dacic a renăscut o generație de oameni ai luminii sufletului.

[129]Adesea, la lecții, Zamolxe le spunea: „Adevărata comoară a unui om este împlinirea spirituală. [130]Un sacerdot dac, pe lângă iscusința de a conduce ritualuri ale focului, trebuie să fie și un înțelept. [131]Cu adevărat are înțelepciune

doar acela care poate să facă legătura directă între facultăţile sale mentale şi cunoştinţele sufletului. [132]Şi acestea din urmă sunt inepuizabile. [133]Drumul de urmat către înţelepciune duce la cunoştinţele sufletului, susţinut de experienţa dobândită prin judecată şi deducţie. [134]Şi astfel se ajunge la concluzii de valoare. [135]În schimb simpla abilitate mentală nu generează concluzii decât pe baza experienţei".

[136]Sorana, una dintre cursante a întrebat: „Cum putem face deducţii corecte?" [137]Şi Zamolxe a răspuns: „Înţelepciunea şi deducţia se completează reciproc. [138]Înţelepciunea vine din suflet pe când deducţia din raţiune şi experienţă".

[139]Atunci Dragoş a întrebat şi el: „De unde se adună înţelepciunea omului?" [140]Şi Zamolxe a răspuns: „Parte din ea o moştenim din vieţile anterioare, ca zestre spirituală. [141]Dar nu putem spune aceasta şi despre raţiune şi experienţă, căci ele trebuie dobândite şi cultivate în viaţa prezentă. [142]De aceea ne străduim să acumulăm experienţă şi să o judecăm prin prisma raţiunii. [143]Dar saltul spiritual al fiecăruia este făcut doar atunci când deducţia rezultată, ca o concluzie din raţiune şi experienţă, lucrează împreună cu înţelepciunea sufletului. [144]Voi tinerilor, pentru că aţi optat pentru preoţia dacică, aveţi deja prezentă în voi calitatea înţelepciunii. [145]La ea se va adăuga dezvoltarea raţiunii şi experienţa. [146]De acestea două veţi beneficia aici la şcoală. [147]Veţi studia cum să gândiţi logic şi veţi acumula experienţă ce va fi folositoare profesiei pe care v-aţi ales-o. [148]Dar în momentul în care veţi reuşi ca deducţia, rezultată din raţiune şi experienţă, să vă fie asociată cu înţelepciunea sufletului, atunci aţi intrat în procesul creator al vieţii. [149]Inspiraţia însoţeşte acest proces ca o dinamică ce ne arată cum să ne manifestăm într-un fel sau altul şi cum să luăm decizii şi să acţionăm ca atare. [150]Participarea voinţei personale la această activitate creatoare îl ridică pe om la nivelul de semizeu, îl apropie de Dumnezeu şi Domnazâna. [151]În acest mod viaţa îi este sacralizată. [152]A trăi cu scop divin este singurul mod de a vieţui cu adevărat, de a simţi din plin că eşti viu".

[153]Gruiu, şi el unul dintre învăţăcei, a întrebat: „Cât de vii putem spune că suntem, domnul nostru?" [154]Şi Zamolxe a răspuns: „Gradul de vitalitate este dat de sufletul, mintea şi trupul omului. [155]În esenţa ei vitalitatea este o realitate a gradului de conştientizare a existenţei sufletului, nicidecum manifestarea materiei. [156]De reţinut este şi faptul că înţelepciunea face legătura cu transcendenţa sufletului, pe când raţiunea şi experienţa cu realitatea materială. [157]Veţi învăţa pe parcurs cum factorul material izvorăşte din cel transcendental, care practic creează şi transformă materia. [158]Treptat veţi înţelege puterea spiritului asupra materiei. [159]Putem spune, prin urmare, că deşi vitalitatea este dată de suflet, ea se exprimă şi prin minte şi prin trup ca să fim zgriminţeşi şi sănătoşi.

[160]Apoi Gruiu a zis: „Domnul nostru, aceste idei ni se par destul de greu de înţeles, dar cu timpul ne vom strădui să le pricepem".

[161]Învăţătura înaltă a transformat în bine pe cursanţi de la Sarmisegetuza. [161]În prezenţa Lui Zamolxe sufletele lor se manifestau în lumină. [162]Odată Zamolxe le-a spus: „Toate se trag din suflet. [163]Atât cele bune cât şi cele rele, ale fiinţei noastre întregi, se revarsă din suflet. [164]Cât priveşte îngrijirea de sine, a minţii şi a trupului, trebuie să o dăm în primul rând sufletului şi atunci şi capul şi restul trupului deopotrivă or s-o ducă bine".

[165]De multe ori Zamolxe le atrăgea învăţăceilor atenţia asupra importanţei legăturii omului cu natura zicându-le: „Omul are cu natura un dialog continuu. [166]Natura este pentru om o călătorie spre perfecţiune. [167]În tot acest timp natura i se relevă omului din ce în ce mai profund. [168]Omul astfel echilibrat este parte din natură şi înţelege cel mai bine zeităţile".

[169]Şi pas cu pas învăţăturile pe care Zamolxe le deprinsese în cursul uceniciei Sale în Ionia, în Babilon şi în Egipt au fost deprinse de învăţăceii Săi de la Sarmisegetuza.

[170]Uneori Bendisa, soţia Lui Zamolxe, ţinea câte o lecţie aparte. [171]Vroia să le insufle cursanţilor respectul dintre bărbat şi femeie spunându-le: „Conştiinţa iubirii este înţelepciunea care-l apropie pe om de Dumnezeu. [172]Să ţineţi minte că iubirea este cea mai bună religie. [173]Ea începe cu simpatia pentru cineva, apoi se consolidează cu forţa atracţiei care prin transmutare în iubire atinge apogeul în adoraţia persoanei iubite. [174]Cerul ne face să căutăm, pământul să iubim, soarele să trăim, luna să visăm".

[175]Alteori Bendisa le-a vorbit învăţăceilor despre zeităţi şi relaţia aparte bărbat-femeie şi despre psihologia sexelor astfel: „Zeităţile sunt în perechi de zâni şi zâne. [176]Bărbatul emulează cu perechea lui feminină spiritele lor. [177]Bărbatul este ca un vultur puternic vrând să domine spaţiul. [178]Pentru măreţia gloriei supreme el poate să zboare până la capătul pământului. [179]Bărbatul luminează minţile prin raţiune, căci poate gândi profund şi vorbi minţii. [180]El se manifestă în primul rând cu mintea. [181]Femeia este ca mierla care cântă dorind să cucerească sufletul. [182]Pentru virtutea divină ea poate să zboare de acolo de unde începe cerul. [183]Femeia dă iubire inimii, căci poate intui adânc şi vorbi sufletului. [184]Ea se manifestă în primul rând cu inima".

[185]Şi Bendisa le mai vorbea şi despre viaţa casnică armonioasă astfel: „Este foarte importantă existenţa permanentă în căminele voastre a focului sacru mai cu seamă în opaiţe arzând continuu. [186]Vatra de gătit a casei nu poate fi considerată sacră. [187]Bărbatul aprinde focul sacru dacic într-un cămin nou şi femeia îl întreţine. [188]Partenerii sunt egali şi complementari, comuniunea dintre ei este fondată pe iubire şi respect reciproc".

[189]În ziua de Sânziene s-a încheiat la Sarmisegetuza anul de studiu al primului grup de tineri la învăţătura preoţiei zamolxiene. [190]Cei cinci băieţi şi trei fete au absolvit şcoala Lui Zamolxe. [191]Ca semn distinctiv al preoţiei ei vor purta veşminte albe, cingătoarea împodobită şi toiagul sacerdotal având sculptat, la

capătul de sus, capul de şarpe ca simbol al înţelepciunii.

[192]În cursul ceremoniei de iniţiere şi hirotonisire toţi absolvenţii au primit nume preoţeşti. [193]Aceasta le va schimba destinul în noua lor calitate de preoţi daci zamolxieni.

[194]Apoi absolvenţii s-au pregătit să se întoarcă acasă. [195]Printre ei era şi Gruiu, tânărul venit de peste munţii, dinspre răsărit, de la triburile carpilor.

[196]Şi Zamolxe l-a întrebat pe Gruiu: „Când pleci?" [197]„Poimâine, domnul meu. [198]Am trimis vorbă la tata. Vor veni câţiva oşteni de-ai noştri să mă ia acasă" a răspuns el. [199]„Ia spune-mi, unde locuieşti acolo la răsărit?" l-a mai întrebat Zamolxe. [200]Şi Gruiu a răspuns: „Noi avem pământuri multe în jurul unui vârf de munte pe care-l numim Toca". [201]Şi se gândea Zamolxe: „Toca? Zeul Thoth mi-a spus despre un munte cu un nume asemănător cu al Lui".

[202]Şi Zamolxe a mai vrut să ştie: „Se observă ceva deosebit acolo pe vârful Toca?" [203]Gruiu a răspuns: „Da, într-adevăr este ceva neobişnuit. [204]În fiecare an, la vreo cincizeci de zile după înflorirea sânzienelor, noi vedem aşa în văzduh o umbră ca o piramidă. [205]Nu ştim de unde vine, dar ne minunăm foarte tare. [206]Şi înainte de asta, chiar la răsăritul soarelui vedem Calea Cerului. [207]Noi spunem că este un drum pe care Dumnezeu ni-l deschide ca să arate sufletului încotro să se ducă spre lumină. [208]La acel timp este Sărbătoarea Muntelui când ne veselim şi încingem hore. [209]Cei care locuiesc la şes se închină muntelui Toca al nostru care este sacru, căci acolo au trăit oamenii urieşi. [210]Mai jos de Toca se află Jgheabul Urieşilor".

[211]Atunci Zamolxe şi-a amintit de vorbele zeului Thoth şi a înţeles că s-au adeverit. [212]Şi i-a mai spus lui Gruiu: „Aş dori să văd şi Eu muntele acela şi să iau parte la sărbătoarea voastră". [213]„Bucuros, domnul meu. Vino cu noi când îmi vor sosi însoţitorii" a răspuns tânărul preot.

[214]Şi Zamolxe, Marele Lup Alb şi alţi doi tineri preoţi, curioşi şi ei să vadă minunea de pe vârful muntelui Toca, s-au pregătit să meargă în vizită la arienii de la răsărit. [215]Gruiu era bucuros că părinţii lui vor avea ocazia să-L cunoască pe înţeleptul de la Sarmisegetuza, cel care-l pregătise pe fiul lor pentru profesia de preot zamolxian.

[216]Şi când micul grup de la Sarmisegetuza a ajuns la părinţii lui Gruiu toţi a fost primiţi cu drag. [217]La timpul potrivit s-a organizat urcarea lor la munte.

[218]Era dimineaţa, la răsăritul soarelui, când Zamolxe a putut să vadă cu ochii Lui Calea Cerului care arăta sufletului drumul spre Dumnezeu. [219]Pe cer se vedea piramida. [220]Zamolxe era uimit şi şi-a spus. „Mulţumescu-Ţi Zeule Thoth că ne arăţi calea spre cer nouă dacilor. [221]Această piramidă este făcută de Dumnezeu. [222]Şi este mai sacră decât toate piramidele Egiptului care sunt ieşite din mâini omeneşti".

[223]Apoi Zamolxe s-a întors acasă la Sarmisegetuza.

CAPITOLUL 11

Zamolxe Marele Preot al dacilor. Se schimbă inimile dacilor. Venerarea vieţii nu a idolilor. Zamolxe devine rege. A treia schimbare la faţă a Lui Zamolxe. Primirea Legilor Belagine de la Zâna Vesta. Reformele sociale la daci.

[1]Au trecut anii şi Lui Zamolxe I s-a dus vestea de mare înţelept. [2]La şcoala Lui veneau nu numai tinerii din triburile dacilor, dar şi din cele ale altor traci. [3]Sacerdoţii medici, pregătiţi la şcoala de la Sarmisegetuza, erau din ce în ce mai cunoscuţi în lume sub numele de preoţii Lui Zamolxe. [4]Se credea despre ei că trezeau sufletul, ascuţeau mintea şi învlăguiau trupul. [5]Şi a sosit timpul ca ei să-L numească pe Zamolxe, Marele Preot al dacilor.

[6]Se apropia ziua de Sânziene şi treptat s-au strâns la Sarmisegetuza peste cinci sute de sacerdoţi daci de pretutindeni. [7]Va fi o mare adunare la vatra Zânei Vesta. [8]Şi când ziua a sosit a fost pregătită pe vatra focului o grămadă mare de lemne aduse din pădure. [9]După-amiază s-a format un grup de opt tineri care vor purta torţele de aprindere a rugului. [10]Un număr de doisprezece sacerdoţi, şase bărbaţi şi şase femei, vor îndeplini ritualul focului sacru dacic. [11]Ei vor face invocaţii către toţi zeii neamului.

[12]S-a lăsat seara şi torţele au fost aprinse rând pe rând ca să lumineze peste tot. [13]La focul sacru se aflau strânşi sacerdoţii daci, iar în spatele lor era poporul de rând. [14]Întreaga adunare aştepta cu sufletul la gura ceea ce va urma.

[15]Şi Doştana, preoteasă şi Zână a Focului Sacru, a aprins lemnele rugului cu făcliile aduse de la vatra focului nemuririi de cei opt tineri. [16]Strigăte înălţătoare au erupt din sute de piepturi: Ave, ave, ave! [17]Grupul sacerdoţilor a invocat în cor puterea zeităţilor, pe Dumnezeu şi pe Domnazâna, să coboare în fiinţa primului Mare Preot al neamului dacilor, Zamolxe.

[18]Când totul s-a sfârşit a urmat un mare ospăţ. [19]La despărţire de oameni Zamolxe a luat cuvântul de rămas bun spunându-le: „Munţii noştri sunt toţi sacri, sunt cogaioni. [20]Urcând pe munţi ne apropiem de Dumnezeu şi Domnazâna. [21] Să ai drum în pace popor de la izvor!"

[22]După un timp s-a format la Sarmisegetuza Sfatul Înţelepţilor având douăzeci şi patru de bărbaţi şi femei. [23]Doisprezece dintre ei stăteau la Sarmisegetuza, iar ceilalţi doisprezece, mai tineri, călătoreau neîncetat prin Dacia ca trimişi ai Marelui Preot să lumineze poporul.

[24]Şi Zamolxe, cu marea-I putere preoţească, dorea să facă reforme cu ajutorul tinerilor pe care-i învăţase la Sarmisegetuza şi cărora le-a spus odată: „Încrederea unui singur om mişcă munţii. [25]Eu am câţiva credincioşi şi cu ei voi schimba inimile dacilor ca ei să ajungă un popor mare şi înţelept. [26]Preotul dac trebuie să cunoască tainele cerului şi ale pământului".

[27]Aşa Zamolxe a continuat să dea oamenilor învăţătura sănătoasă, cea a

sufletului. [28]Şi îi îndemna pe daci să prețuiască pe bătrânii înțelepți.

[29]La acea vreme s-a răspândit şi mai mult obiceiul ofrandelor, când pe mese întinse gospodarii îşi ofereau prinosul, produse care apoi erau date la cei nevoiaşi de către preoți şi preotese.

[30]Se ştia şi despre calendarul dacic în care anul nou începea primăvara când ziua era egală cu noaptea.

[31]Şi Zamolxe, Marele Preot, a întemeiat ordine călugăreşti, pentru bărbații şi femeile care trăiau retraşi în peşteri şi prin munții sacri cogaioni. [32]Se ştia despre aceşti asceți că erau discipoli ai Marelui Preot, sihaştri celibatari, vegetarieni, oameni de o înaltă ținută spirituală care trăiau simplu, frumos şi drept în simbioză cu natura. [33]Aceşti pustnici purtau adesea Crucea Lui Zamolxe, crucea care avea în centrul ei floarea vieții reprezentând soarele ca simbol al Lui Zamolxe. [34]Asceții erau respectați de popor, căci ei deveniseră păstrători ai înțelepciunii şi ai Legilor Lui Zamolxe.

[35]Şi preoții şi preotesele care făcuseră şcoala zamolxiană la Sarmisegetuza reveneau adesea acolo să se mai scalde în puternica lumină a zeilor. [36]Aşa mai primeau îndumări de viață, vorbe de înțelepciune şi lumină în suflete. [37]Lor Zamolxe le spunea: „Religia noastră este ancorată în ritmurile naturii şi ale vegetației. [38]Religia noastră hrăneşte viața, căci noi nu avem zei plăsmuiți, ci pe cei care au menire în trăirile noastre. [39]Zeitățile noastre sunt principii de viață, fenomene ale naturii, legi ale evoluției, abstractizări, şi tot ce poate fi legat de creația din Dumnezeu şi Domnazâna, care-şi distribuie manifestările în forme multiple. [40]Nu există legătură între zeitățile noastre şi idolatria. [41]Noi nu ne închinăm la idoli, ci venerăm viața. [42]Suntem ființe conştiente, suntem conştiința zeilor! [43]Avem capacitatea de a fi parțial zei, adică semizei, deoarece acolo unde există conştiință se află şi identitatea acelei conştiințe".

[44]Mulți dintre nobilii de seamă, *tarabostes*, puternicii conducători ai dacilor, aflaseră de la preoțimea zamolxiană despre Marele Preot Zamolxe, înțeleptul de la Sarmisegetuza.

[45]Şi într-o zi, în marea sală de la Sarmisegetuza, s-au strâns multe căpetenii. [46]Toți ştiau ce va urma, Zamolxe va fi numit vicerege şi astfel va fi asociat la domnia regelui Scander. [47]Câțiva oşteni purtau totemul cap de lup dacic ca simbol al neamului. [48]În liniştea care a urmat, Scander, regele triburilor dacice din toată aria Sarmisegetuza, munții înconjurători şi ținuturile de la câmpie, a luat cuvântul. [49]Şi le-a spus celor prezenți: „Astăzi este un moment înălțător pentru neamul dacilor. [50]Ştiți prea bine că suntem oameni aspri şi ne războim des între noi. [51]De acum vrem ca să înceteze lupta dintre fraţi şi să avem la conducerea neamului nostru un om al Lui Dumnezeu. [52]El este învățat, a colindat lumea şi ne-a adus înțelepciune. [53]Dumnezeu s-a îndurat de noi. [54]De astăzi noi dacii de pe aceste locuri vom avea un vicerege, pe Zamolxe, Marele Preot. [55]Eu Scander, regele vostru, Îl chem să-mi fie alături la domnie".

[56]Mulțimea a izbucnit în urale, arcaşii de afară au tras săgeți spre cer. [57]Iar căpeteniile de pe platforma unde se aflau Scander şi Zamolxe şi-au strâns fiecare pumnul mâinii drepte şi l-au adus lângă inimă, ca semn de credință şi supunere noului vicerege.

[58]Şi după înălțarea Sa la domnie, alături de regele Scander, Zamolxe avea grijă în continuare de şcoala de la Sarmisegetuza. [59]De fiecare dată Zamolxe Îşi găsea timp să-i îmbărbăteze pe tineri cu spusele Lui. [60]Învățăceii le ştiau pe de rost ca metodă generală de tămăduire astfel: [61]„După cum nu trebuie să încercăm a îngriji ochiul fără să ținem seama de cap, [62]nici capul nu poate fi îngrijit neținându-se seamă de corp, [63]tot astfel trebuie să-i dăm îngrijire trupului dimpreună cu sufletul. [64]Trebuie cunoscut întregul ca să poți vindeca partea şi nu poți vindeca cu adevărat partea dacă întregul este bolnav. [65]Şi cum sufletul este marele întreg pentru om, de la suflet se porneşte pentru a vindeca ce este mai jos de el, precum apa izvorului care curăță ceea ce i se iveşte în cale. [66]Şi când sufletul se vindecă pot fi vindecate şi mintea şi corpul".

[67]A trecut aproape un an de când Zamolxe era asociat la domnia regelui Scander. [68]Ca vicerege vizita des căpeteniile triburile dacilor şi aşa au încetat vrajbele dintre ele. [69]Ca Mare Preot, Zamolxe se gândea la aducerea pentru neam a unor legi frumoase, Legile Belagine, Legile Blajinilor. [70]Ca după aceste legi omul să-şi trăiască viața simplu, frumos şi drept, în frăție cu natura şi în moderație, cumpătare şi hărnicie. [71]Şi aşa spiritul creator al omului să năzuie la contopire cu cel al Lui Dumnezeu, pe timpul cât omul este încă din viață.

[72]Sosise timpul ca Zamolxe să primească legile sacre ale dacilor. [73]Şi El i-a vorbit Marelui Lup Alb, astfel: „De astăzi vreau să fiu cât mai apropiat de Vesta, Zâna Focului Sacru. [74]Voi aprinde focul în fiecare seară şi voi sta în meditație. [75]O voi consulta pe zeiță ca să-mi dea legile pentru acest neam. [76]Să nu laşi pe nimeni în preajma mea atunci când sunt la focul sacru dacic". [77]„Prea bine, domnul meu. Aşa voi face" I-a răspuns Marele Lup Alb.

[78]De atunci, în fiecare zi, dimineața şi seara, Zamolxe se afla în meditație la focul sacru, câte o oră de fiecare dată. [79]Îşi lăsa gândurile libere să vină şi să plece, astfel primea inspirație de la Vesta, Zâna Focului. [80]Pe zi ce trecea se schimba la față, care Îi devenea din ce în ce mai luminoasă. [81]Şi aşa Legile Belagine, Legilor Frumoase, pe care vroia să le dea poporului Său, I s-a limpezit în minte.

[82]Şi după vreo zece zile Zamolxe i-a mărturisit Marelui Lup Alb: „La focul sacru dacic, în prezența Zeiței Vesta am primit, de la Dumnezeu şi Domnazâna, Legile Frumoase. [83]Ele vor face să se nască înțelepciunea în poporul dacilor şi ele vor aduce salvarea neamului nostru, a urmaşilor lui şi a altor oameni care le vor folosi în lume".

[84]La acea vreme Marele Lup Alb a scris Legile Lui Zamolxe în limba dacă pe foi de papirus aduse de ei de la Luxor

din Egipt. [85]Apoi aceste legi au fost gravate pe tăblițe de aur.

[86]Și primele vorbe de înțelepciune au fost zece porunci, care s-au numit Decalogul Lui Zamolxe. [87]Ele au fost scrise astfel: „Opune-te răului, respectă adevărul, caută dreptatea și umple-te de lumină în suflet. Urmând acestea puterea întunericului scade (1). [88]Trăiește în armonie cu oamenii, dar dacă ei nu sunt pașnici trebuie confruntați pentru că mințile le sunt stăpânite de întuneric (2). [89]Omul care greșește să-și repare complet faptele rele, dacă mai este posibil, iar dacă nu să-și primească pedeapsa pentru greșeli (3). [90]Respectă pe oricine, dar dacă cineva nu merită onoarea pe care i-o dai atunci ignoră acea persoană (4). [91] În tot ce faci urmează lumina Lui Dumnezeu (5). [92]Cei care dobândesc Spiritul Înțelepciunii merg în împărăția Lui Dumnezeu și sunt nemuritori (6). [93]Lui Dumnezeu sau zeilor nu le face niciodată sacrificii bazate pe omorârea ființelor și pe distrugerea de flori și fructe; [94]divinitățile nu au nevoie de ofertele materiale ale oamenilor. [95]Sacrificiul tău trebuie înțeles ca renunțarea la dezordine în gânduri, vorbe și fapte (7). [96]Învață de la orice popor ceea ce are mai bun, astfel lumina neamului tău va străluci mai puternic (8). [97]Trăiește simplu, frumos și drept (9). [98]Să privești flacăra focului sacru, legătura ta cu Dumnezeu (10).

[99]Și Zamolxe le-a mai spus oamenilor: Acestea sunt poruncile de bază, pentru omul care ar vrea să-și salveze sufletul. [100]Am mai primit și alte legi care vor fi treptat cunoscute, dar și această rugăciune către Tatăl Nostru Dumnezeu și Mama Noastră Domnazâna: *„Tatăl Nostru Dumnezeu, Mama Noastră Domnazâna,* [101]*Voi care trăiți în lumină, înțelepți sunteți în cer și pe pământ.* [102]*Aștept darul înălțării Voastre în mine.* [103]*Vreau să primesc harul Vostru în fiecare zi.* [104]*Lumina Voastră să-mi fie ca pâinea de zi cu zi. Să-mi dea înțelepciune sufletului care să-mi lumineze cu putere viața.* [105]*Tată Dumnezeu și Mamă Domnazână rogu-Vă să-mi dați binecuvântarea Voastră cu lumină, să pot trăi în înțelepciune, mulțumire și har* [106]*și focul din inimile voastre să fie și în inima mea.* [107]*Așa să fie, așa să fie, așa să fie, zău".*

[108]Și luptele cu triburile învecinate s-au rărit, dar nu au încetat. [109]Într-o bătălie cu agatârșii, un neam al galilor, undeva mai sus de râul Maris, regele Scander a fost ucis. [110]La Sarmisegetuza a fost jale mare și în marea sală s-au strâns marile căpetenii ale dacilor. [111]Acolo a avut loc o ceremonie, condusă de un sobor de preoți, în timpul căreia Zamolxe a fost recunoscut ca rege.

[112]Sosise acum timpul ca Zamolxe să aducă reforme neamului, norme care vor întări și mai mult statul. [113]Ele vor fi temelie nu numai credințelor și instituțiilor religioase, ci și celor trei clase de oameni – sacerdoții, militarii și producătorii în patru domenii principale: [114]Domeniul instituțiilor religioase (1). [115]Sacerdoții zamolxieni, absolvenți ai școlii de la Sarmisegetuza, se vor ocupa de răspândirea în popor a preceptelor religioase. [116]Se interzicea complet practica jertfelor. [117]Se construiau noi temple și sanctuare; [118]Domeniul sistemului de educație (2). [119]Preoțimea

zamolxiană era cea care va educa în școli tânăra generație; [120]Domeniul justiției (3). [121]Judecătorii comunităților erau aleși dintre acei oameni care învățaseră arta conducerii la școala de la Sarmisegetuza sau la școlile afiliate ei. [122]Sfatul bătrânilor îi va ajuta în judecarea cazurilor de dreptate socială și în luarea deciziilor corecte; [123]Domeniul mijloacelor de informare în masă (4). [124]Se instituia funcția de trimis special regal având și atribuția de crainic, olăcar al regelui. [125]Crainicii aveau misiunea de a anunța poruncile regale oriunde era necesar fiind ajutați la împlinirea lor de către conducătorii militari ai locului.

[126]Și la Sarmisegetuza, Zamolxe a organizat inițieri pentru tineri ca fii sau fiice ale soarelui sau fii sau fiice ale lunii. [127]La temple au luat amploare ritualurile de trecere pentru generațiile de vârste diferite, la naștere, la pubertate, la adolescență, la maturitate și la felurite alte ocazii din viața oamenilor.

[128]Și într-o zi, la Sarmisegetuza, a sosit o delegație persană condusă de generalul Megabazos. [129]Grupul de douăzeci de persoane, nobili și oșteni, vroiau să-L vadă pe Zamolxe, regele dacilor. [130]Purtau cu ei un mesaj din partea lui Darius, regele perșilor. [131]Oaspeții au fost invitați în sala mare să-L întâlnească pe regele Zamolxe care i-a întâmpinat în graiul persan zicând: „Bun sosit pe pământurile noastre. [132]Sunteți oaspeți și după obiceiul nostru strămoșesc vă primim cu bucurie, cu pâine și sare".

[133]Îndată au venit femei tinere care, de pe tipsii de aur, i-au servit pe oaspeți cu pâine și sare. [134]Apoi li s-a dat apă în cupe de aur.

[135]Și Zamolxe i-a vorbit generalului Megabazos, pe care îl cunoscuse cu ani în urmă în Babilon, întrebându-l: „Ce mai face măritul rege Darius?" [136]Generalul I-a răspuns: „Închinare domnul nostru Zamolxe, rege al geților și preot al Lui Zaratuștra. [137]Măritul Darius, Regele Regilor, este bine. [138]Noi aducem un mesaj din partea lui. Iată-l!"

[139]Și Zamolxe a luat scrisoarea ce I-a fost întinsă, a desfăcut-o și a citit: *Către regele geților Zamolxe, preot al Lui Zaratuștra.* [140]*Eu, Darius regele perșilor, Îți transmit binețe de aici din capitala imperiului, Pharsa.* [141]*Poate Te întrebi de ce noi perșii nu am ajuns încă pe meleagurile voastre acum când suntem cea mai puternică împărăție din lume, stăpânind pământuri de la Marea Egee și Egipt până la munții cei mari în țara înzilor.* [142]*Află dar că Mi-am ținut promisiunea pe care Ți-am făcut-O cu ani în urmă în Babilon, aceea că perșii nu vor încerca să vă cucerească.* [143]*Noi știm că prin Tine neamul geților slujește lumina spiritului.* [144]*Și mai află că în cursul campaniei pe care am organizat-o acum câțiva ani împotriva sciților a trebuit să luptăm cu grupuri de geți acolo între Istru și Pontul Euxin.* [145]*Ei ne-au atacat pe noi perșii, care pornisem în campanie contra sciților, nicidecum a geților.* [146]*După ce am trecut fluviul Istru am fi putut să ne angajăm în lupte cu geții urcând pe valea fluviului Tyras, pe pământurile voastre,* [147]*dar am preferat să mergem doar împotriva sciților prin stepe trecând de fluviul Borysthenes, până la fluviile Tanais și Atel.* [148]*Geții s-*

au convins că nu avem intenţii ostile faţă de ei, după care ne-au lăsat în pace. [149]*Rege Zamolxe, ca semn de preţuire pentru că eşti Om al luminii, al dreptăţii şi al adevărului, Îţi trimit din partea Mea un coif de aur.* [150]*Fie ca lumina Lui Ahura Mazdah să continue să strălucească în voi neamul geţilor.* [151]*Darius, Regele Regilor*.

[152]Şi Zamolxe a terminat de citit scrisoarea regelui persan Darius. [153]Apoi generalul Megabazos, conducătorul delegaţiei persane, a păşit în faţă însoţit de un nobil persan. [154]A scos coiful de aur împachetat într-o pânza fină şi l-a aşezat pe o tipsie de aur purtată de nobilul însoţitor.

[155]Şi generalul a luat coiful de aur şi s-a apropiat de Zamolxe. [156]Apoi ceremonios, cu un gest de respect deplin, I la aşezat pe cap zicând: „În numele marelui Darius, imperiul persan, cel mai puternic din lume, Îl recunoaşte pe Zamolxe Arianul ca rege al geţilor. [157]Drept pentru care primeşte Măria Ta acest coif de aur de la Darius, Regele Regilor".

[158]Marele Lup Alb a tradus imediat, vorbele generalului, pentru toţi cei prezenţi. [159]Oamenii au izbucnit în urale strigând: „Ave! Ave! Ave!" [160]Apoi s-a făcut linişte şi Zamolxe le-a vorbit tuturor: „Măritul Rege al perşilor este foarte generos. [161]Cu adevărat Darius este Regele Regilor. [162]Iată că nu şi-a încălcat promisiunile".

[163]Spre seară, în cinstea oaspeţilor persani, Zamolxe a pregătit un foc sacru, aşa cum se obişnuia la perşii zoroastrieni. [164]Şi, spre uimirea tuturor celor prezenţi, Zamolxe a făcut invocaţii în limba avestană. [165]În timpul acela, generalul Megabazos, conducătorul delegaţiei perşilor, se gândea cu uimire: „Iată pe unde poate străluci lumina Zeului nostru Ahura Mazdah! [166]N-aş fi crezut vreodată că voi vedea focul sacru al Lui Zaratuştra pe aceste meleaguri!"

CAPITOLUL 12

Zamolxe se retrage de la domnie. Dacii sunt poporul Lui Dumnezeu. Despre tradiţia străbună. Pitagora vine în Dacia. Profeţiile Lui Zamolxe. Plecarea la zei a Lui Zamolxe.

[1]La acea vreme atacurile armate ale agatârşilor asupra dacilor au făcut ca sarcinile regale ale Lui Zamolxe să fie mai dificile. [2]Trebuia să răspundă cu forţă şi asta a făcut ca în mintea Sa să se ducă o luptă între îndatoririle de rege şi cele de Mare Preot. [3]Şi Zamolxe S-a gândit adânc şi a înţeles că împlinise ceea ce-şi dorise pentru neamul dacilor. [4]A înţeles că trebuia să renunţe de a fi rege.

[5]Şi curând Zamolxe a strâns marile căpetenii ale dacilor, în sala mare de la Sarmisegetuza, şi le-a vorbit astfel: „Sunt un om al păcii, nu al războiului. [6]Dar un rege este uneori nevoit să facă război pentru a-şi apăra poporul. [7]Legământul meu cu Dumnezeu mă opreşte să dau ordine să fie omorâţi duşmanii. [8]Trebuie să aleg, ori să fiu un rege aşa cum e nevoie, ori un preot al Lui Dumnezeu. [9]Şi hotărârea Mea este luată, vă rog să o respectaţi. [10]Voi rămâne doar preot al Lui

Dumnezeu şi va trebui ca de astăzi să vă alegeţi un alt rege".

[11]S-a lăsat o linişte adâncă şi Zamolxe a părăsit demn sala. [12]Dacii au înţeles lupta care se ducea în sufletul Lui Zamolxe. [13]Şi în aceeaşi zi ei au hotărât ca rege să le fie marea căpetenie Gelu. [14]Ceremonia învestiturii noului rege a decurs exact ca cea făcută la încoronarea Lui Zamolxe. [15]A fost condusă de un sobor de preoţi şi preotese în frunte cu Arian şi soţia lui Rodia, preoteasă şi ea. [16]Mai târziu noul rege Gelu a mutat capitala regatului.

[17]După retragerea de la domnie, Zamolxe a avut mai mult timp să se ocupe de hrana spirituală a oamenilor. [18]Şcoala de la Sarmisegetuza s-a extins cu noi aşezăminte în principalele cetăţi ale ţării.

[19]Odată Zamolxe Şi-a amintit despre cele vorbite la Ierusalim cu profetul Zaharia. [20]Atunci Zaharia Îi împărtăşise Lui Zamolxe marele secret al iudeilor, taina luminii sacre aprinsă o dată pe săptămână în casele lor, obiceiul Sabatului. [21]Aşa Zamolxe a vrut să crească lumina în sufletele copiilor dacilor. [22]Şi a pregătit la Sarmisegetuza un rug sacru numai pentru copii ca să le deschidă sufletele către lumină. [23]De atunci, pe oriunde a mers prin Dacia, Zamolxe Şi-a găsit mereu timp să facă ruguri sacre anume pentru copiii rumânilor.

[24]Şi aşa aprinderea rugului pentru copii a devenit un obicei la daci şi a fost urmat veac de veac de neamul lor în casele celor cu râvnă pentru Dumnezeu. [25]Fie că era aprinsă în case cu lumânări, fie afară la focul dacic, lumina Lui Dumnezeu era cunoscută din copilărie de copiii dacilor. [26]Şi ei creşteau în înţelepciune din fragedă copilărie, tot aşa cum creşteau şi copiii iudeilor după obiceiul neamului lor. [27]Că dacii învăţau de la orice popor ce era bun şi astfel lumina neamului lor strălucea şi mai puternic, aşa cum le spunea Decalogul Lui Zamolxe.

[28]Anii au trecut şi Zamolxe a reuşit să-şi facă învăţătura cunoscută printre multe dintre triburile dacilor şi tracilor, de-o parte şi de alta a fluviului Istru, până la fluviul Borysthenes în est, iar în vest până peste fluviul Tibiscos.

[29]Cu timpul neamurile agatârşilor şi ale altor gali, s-au amestecat cu cele ale tracilor şi până la urmă au devenit un singur popor al rumânilor.

[30]Şi într-o zi Zamolxe a primit o epistolă, adusă de negustorii greci din insula Samos, de la Nestor, prietenul Său. [31]În ea se scria astfel: *„Mărite Preot şi prieten al meu, închinare.* [32]*Află că am fost la Croton şi m-am întâlnit cu înţeleptul Pitagora.* [33]*El este bine sănătos, dar are probleme cu concetăţenii de acolo care se opun învăţăturii lui.* [34]*Mi-a încredinţat o scrisoare, pentru Tine Domnul meu, pe care o trimit aici cu a mea.* [35]*Află că anul acesta nu pot veni în Dacia, dar este sigur că voi fi acolo în cel următor.* [36]*Primeşte din partea mea, bineţe şi urări de sănătate. Nestor*.

[37]Zamolxe era nerăbdător să afle veştile de la Pitagora. [38]Şi i-a deschis cu emoţie scrisoare şi a citit: *„Bineţe de la Pitagora, către Zamolxe.* [39]*Îţi scriu*

discipolul meu de aici din Croton. [40]*La cei şaptezeci şi unu de ani ai mei mă simt încă bine.* [41]*Am noroc cu soţia mea Theano care, mai tânără fiind, are grijă de mine.* [42]*Am probleme aici la şcoala mea şi cu ordinul spiritual înfiinţat de mine.* [43]*Dar Îţi scriu mai ales din alte motive.* [44]*Am cercetat neamurile care se găsesc prin aceste părţi de lume unde, în afară de greci, s-au stabilit latini, etrusci şi alte triburi.* [45]*De curând a avut loc un moment aparte pe care Ţi-l transmit.* [46]*Regele etrusc Tarquinius Superbus, al aşezării numită Roma, a fost înlăturat de supuşii săi latini, romanii.* [47]*Află dar că aceşti latini sunt veniţi de pe acele meleaguri ale voastre din Tracia.* [48]*O legendă a latinilor vorbeşte despre eroul lor întemeietor, tracul Eneeas.* [49]*Latinii sunt oameni dârji şi disciplinaţi, au în sânge simţul libertăţii tot aşa ca şi voi geţii.* [50]*Regele etrusc era un tiran, romanii preferă acum să trăiască sub forma politică de republică.* [51]*Ei preţuiesc dreptatea,* iustitia *şi curajul,* virtus, *calităţi izvorâte din cunoaştere.* [52]*Latinii vor creşte în putere şi au mare viitor.*

[53]*Cunosc obiceiurile religioase ale romanilor şi latinilor, le-am aflat ritualurile şi comportamentul sacerdoţilor, preoţi, preotese şi vestale.* [54]*Mare parte dintre aceste practici sacre le aveţi şi voi geţii.* [55]*Romanii nu aduc zeilor ca jertfe fiinţe vii, ci înţeleg mult mai bine, chiar şi decât grecii, că sacrificiile către zeităţi sunt rele şi aducătoare de dezastre şi suferinţă.* [56]*Iar când aceşti latini se vor uni atunci şi soarta noastră a grecilor, de pe aceste locuri din lume, va fi pecetluită.*

[57]*Am ţinut să ştii detalii despre un trib de-al vostru care a ajuns pe aceste pământuri, pentru că vă seamănă.* [58]*Am cercetat şi scrierea pe care ei o numesc latină.* [59]*Este aceeaşi cu a voastră a geţilor pe care eu o cunosc de pe pergamentul scris de Tine în Samos cu ani în urmă, şi pe care l-am luat aici cu mine la Croton.*

[60]*Cât despre poporul Tău, geţii, Te îndemn să-l statorniceşti în* logos, justiţia, *cum spuneţi voi dreptăţii şi adevărului.* [61]*De dârzenie ştiu că aveţi parte de când lumea.* [62]*Tracii au fost odată cel mai civilizat neam din lume de la care şi noi grecii am învăţat, dar obiceiul jertfirii către zei i-a barbarizat.* [63]*Ca Mare Preot al poporului Tău, Tu poţi să-i aduci lumina înţelepciunii.*

[64]*Nu ştiu câte zile voi mai avea de trăit, dar când sufletul îmi va pleca la cer, la Zeus, să mi-l chemi să se întrupeze în neamul vostru.* [65]*Vei afla mai multe de la negustorul Nestor care vine adesea acolo în Dacia, cât şi aici în Croton.*

[66]*Fie ca zeii Tăi Dumnezeu, Domnazâna şi ceilalţi să-Ţi dea putere şi să Te însoţească în tot ce faci pentru neamul Tău. Pitagora din Croton".*

[67]Zamolxe a simţit cu sufletul cuvintele lui Pitagora. [68]Se gândea cu veneraţie la părintele spiritual care I-a deschis calea către înţelepciunea lumii. [69]Şi-şi spunea: „La vremea potrivită marele înţelept Pitagora va fi chemat în neamul dacilor şi va purta numele de Decezeu. [70]În viitor, voi face în aşa fel încât cei care Mă urmează să cheme la

nevoie sufletul lui Pitagora, căci în el se află zece zei".

[71]Adesea, la Sarmisegetuza, Zamolxe îi invita pe sacerdoţii daci, bărbaţi şi femei, cărora dorea să le întărească învăţătura. [72]Şi lor le vorbea astfel: „Înţelepciunea este frumuseţea sufletului. [73]Să vă hrăniţi din înţelepciunea întregii lumi. [74]Dând altora lumină nu pierzi din lumina ta. [75]Fericirea se trăieşte pe calea vieţii nu la capătul drumului. [76]Voi preoţii şi preotesele dacilor trebuie să fiţi modele în viaţă. [77]Să trăiţi simplu, frumos şi drept că aşa veţi păşi pe Calea Cerului care va crea în voi dărnicia, bucuria, curajul, iubirea, virtutea, dreapta judecată şi trezvia sufletului. [78]Numai atunci oamenii vă vor urma. [79]Noi, neamul dacilor, suntem fiii şi fiicele soarelui şi ai luminii. [80]Şi de-a pururea să ţineţi minte că noi dacii suntem Poporul Lui Dumnezeu".

[81]Şi Zamolxe le-a dat îndrumări oamenilor cum să scape de frică şi de teama de necunoscut spunând: „Când vă veţi simţi însinguraţi şi neajutoraţi să chemaţi spiritele străbunilor, veghetorii nevăzuţi ai focului sacru dacic. [82]Să nu vă temeţi de moarte şi nimic să nu vă rupă de Dumnezeu. [83]Şi să nu glorificaţi suferinţa sub nicio formă, căci suferinţa omului este desprinderea sa de inima Lui Dumnezeu. [84]Noi oamenii suntem alcătuiţi în natura noastră din frumuseţe şi nesfârşire, iar natura întreagă este opera grandioasă a Lui Dumnezeu".

[85]Cu alte ocazii Zamolxe le-a vorbit dacilor despre legea strămoşească, temelia spirituală a neamului, zicând: „Aveţi colinde ca să vă amintiţi mereu de străbuni. [86]Înţelepţii noştri zgriminţesii vor înfrunta veacurile cu poveţele lor de bine. [87]De aceea tradiţiile străvechi trebuie să le transmiteţi urmaşilor. [88]Să ţineţi păstrate în pâine semnele noastre sacre că aşa nu le veţi uita niciodată în veacuri cum nu uitaţi să mâncaţi pâinea. [89]Învăţăturile sacre neamului să vă rămână vii în minte şi să le scrieţi iar şi iar pe tăbliţe de aur".

[90]Când Zamolxe a împlinit şaizeci de ani, L-a vizitat prietenul Nestor care I-a adus veşti despre Pitagora spunându-I: „Află că înţeleptul, care are acum optzeci de ani, ar vrea să vină la Tine în Dacia, Domnul meu. [91]Pitagora are probleme serioase, de viaţă şi de moarte, acolo la Croton. [92]Unii l-au ameninţat că-l vor omorî. [93]Ceva trebuie făcut cât se poate de repede". [94]Şi Zamolxe a spus: „Voi trimite oameni să-l aducă aici pe Pitagora".

[95]În două zile s-a format o echipă de salvare. Nestor va pleca la Croton însoţit de cinci bărbaţi daci care vorbesc şi greceşte. [96]Zamolxe le-a dat sarcina să-l aducă cu bine la Sarmisegetuza pe Pitagora.

[97]Planul le-a reuşit. [98]Şi aşa maestrul Pitagora L-a revăzut pe Zamolxe, fostul lui învăţăcel, după optsprezece ani. [99]Întâlnirea lor a fost emoţionantă. [100]Şi Zamolxe i-a spus lui Pitagora cu adâncă veneraţie: „Zeii sunt mereu cu tine domnul Meu. [101]Bun sosit pe pământul strămoşilor noştri, geţii. [102]De acum îţi va fi temelie căci aici vei trăi în siguranţă. [103]Te primim cu pâine şi sare".

[104]Maestrul Pitagora a fost adânc mişcat de respectul pe care i-l acorda

Marele Preot spunându-I: „Dacă şi regii lumii ar venera înţelepciunea omenească, aşa cum o faci Tu Zamolxe, omenirea ar trăi în bună pace şi înţelegere”.

[105]Lui Pitagora i se pregătise o locuinţă, potrivită spiritului lui ascetic şi vârstei, unde putea sta retras şi gânditor. [106]Adesea Zamolxe îl consultă asupra unor teme spirituale şi sociale importante. [107]Înţeleptul era bucuros să-I fie de folos.

[108]Şi Pitagora s-a obişnuit cu viaţa de la Sarmisegetuza. [109]A cunoscut pe tinerii aspiranţi la preoţie. [110]Şi vroia să le predea lecţii filosofice despre isihasm. [111]Zamolxe a fost foarte bucuros când a auzit despre dorinţa lui Pitagora. [112]Şi toţi cursanţii de la Sarmisegetuza au fost chemaţi să ia parte la lecţiile maestrului.

[113]Marele Lup Alb era interpretul lui Pitagora. [114]Încă de la prima lecţie a lui Pitagora, Marele Lup Alb a adaptat termenii din limba greacă în cea dacă. [115]Şi aşa *hesychasmos* a devenit isihasm, iar *hesychia*, isihia.

[116]Maestrul Pitagora şi-a păstrat modul de predare. [117]Ţinea trează atenţia participanţi care puteau să-i pună întrebări asupra temele prezentate. [118]Mai întâi Pitagora a expus originea şi principiile metodei isihaste. [119]Apoi a structurat conceptul la noile condiţii spunând: „Isihasmul este o modalitate de liniştire a omului în cele trei planuri, cel al trupului, cel al minţii şi cel al sufletului. [120]Metoda îşi are originea în Egipt. [121]Acolo practicanţii retragerii se numeau anahoreţi, în traducere „cei care-L urmează pe Horus”. [122]De menţionat că zeul Horus reprezintă soarele la răsărit, astrul pe care pustnicii Egiptului îl venerau din deşerturile unde vieţuiau. [123]Noi grecii Îl considerăm pe zeul Horus ca fiind acelaşi cu zeul Apollon. [124]Şi cred că vă este cunoscută credinţa grecilor în Apollon Likeios, Apollon Zeul Lupilor, un zeu primordial al locuitorilor ţinuturilor tracilor”.

[125]Pitagora le-a vorbit despre evoluţia în timp a isihasmului zicând: „Practicile anahoreţilor egipteni s-au răspândit şi printre grecii eremiţi. [126]Metodele numite de noi isihaste, cuvântul *hesychia* însemnând liniştire, sunt o tradiţie spirituală distinctă. [127]În Egipt, de unde îşi trage originea, isihasmul practica rugăciunea către zeul Horus. [128]Se stătea într-o postură comodă, însoţită de respiraţie controlată şi de meditaţie asupra inimii. [129]Atunci practicantul îşi imagina un soare strălucind. [130]Noi grecii am adaptat metoda, păstrăm intactă practica în sine, [131]dar facem rugăciunea către Apollon astfel: Zeule Apollon adu-mi soarele Tău în inimă. [132]Iată de ce această rugăciune se numeşte Rugăciunea Minţii în Inimă”.

[133]Un tânăr dac, dintre cei prezenţi, a spus: „Ne întrebăm dacă noi dacii o putem adapta pentru divinitatea noastră, Dumnezeu?” [134]Şi Pitagora a răspuns: „Firește. [135]Şi chiar aşa vom face. Vom spune: Doamne Dumnezeule adu-mi soarele Tău în inimă. [136]Şi haide să o practicăm chiar acum”.

[137]Învăţăceii au urmat instrucţiunile maestrului. [138]Rugăciunea Minţii în Inimă a durat timp de o jumătate de oră. [139]Pe timpul inspirului respiraţiei, cuvintele erau pronunţate mental.

[140]Concomitent fiecare dintre participanţi a vizualizat un soare răspândindu-şi razele din inima proprie.

[141]Şi la sfârşit Pitagora le-a explicat: „Această metodă este de o mare valoare. [142]Ea purifică trupul, mintea şi sufletul, creează ordine în viaţa omului care o urmează perseverent, căci mintea coboară în inima cea luminată. [143]Rugăciunea Minţii în Inimă conduce omul la renaşterea în spirit, la transformare interioară şi la devenirea omului întru fiinţă conştientă de propria-i existenţă”.

[144]Au trecut trei ani de la venirea lui Pitagora la Sarmisegetuza. [145]Înţeleptul avea optzeci şi trei de ani. [146]Într-o zi sufletul i-a plecat la zei. [147]Şi Zamolxe le-a adus la cunoştinţă preoţilor daci ai sanctuarului spunându-le: [148]„Pentru marele înţelept Pitagora vom face un foc al nemuririi dacice cum nu s-a mai văzut vreodată. [149]Pregătiţi toate cele necesare pentru mâine la ora prânzului!”

[150]A doua zi, la amiază, soarele strălucea perpendicular peste aşezarea Sarmisegetuzei. [151]Oamenii s-au strâns în număr mare să participe la momentul solemn. [152]În liniştea deplină Zamolxe a aprins rugul. [153]Şi le-a vorbit oamenilor despre Pitagora astfel: „Marele înţelept a strălucit ca soarele în timpul vieţii sale. [154]Să-l vadă acum soarele Amen pe care el l-a venerat în Egipt. [155]A fost un Mare Preot al lumii. [156]Când neamul nostru va avea nevoie de un om al luminii, care să reformeze casta preoţilor, atunci să cheme sufletul lui Pitagora şi să-i spună Decezeu, căci avea în el spiritele a zece mari zei ai lumii. [157]El a plecat sus la zei, iar noi dacii am renăscut datorită acestui om al Lui Dumnezeu. [158]Şi de-a pururea ţineţi minte vorbele lui Pitagora: Respectă-te pe tine, respectă-i pe ceilalţi, fii răspunzător pentru toate acţiunile tale”.

[159]Au trecut cincisprezece ani de la revenirea Lui Zamolxe în Dacia. [160]La cei şaizeci şi trei de ani, Zamolxe se simţea în putere. [161]Avea destul timp să întărească ceea ce întemeiase, se ocupa mai ales de cei care erau deja în preoţie. [162]Călătorea mult prin Dacia participând la serviciile religioase şi la inaugurarea templelor.

[163]Şi Zamolxe a pus câţiva oameni să-i pregătească o locuinţă subterană la Apolovraci. [164]Vroia să stea acolo un timp ca ascet. [165]Se ştia din legende că în vechime trăise la Apolovraci chiar zeul Apollon Likeios, vindecătorul, vraciul. [166]Retras din lume, Zamolxe era cu sufletul mai aproape de Dumnezeu şi Domnazâna, de la care vroia să primească îndrumări.

[167]Şi au trecut trei ani, timp în care Zamolxe nu s-a întâlnit decât cu câţiva membri ai familiei Sale care-L îngrijeau. [168]Clipele şi Le petrecea cu gândul la zei şi ajunsese la adânci profunzimi ale spiritului. [169]Şi după timpul celor trei ani Zamolxe s-a arătat şi altor oameni spre bucuria tuturor. [170]În anii ce au urmat Zamolxe i-a învăţat pe câţiva preoţi daci marile taine ale nemuririi pe care le aflase de la Domnul în timpul cât stătuse retras de lume.

[171]Era iarnă, în ziua de Crăciun când Zamolxe împlinise optzeci şi opt de ani. [172]De mult timp toţi Îl priveau cu

veneraţia dată unui zeu. [173]Zeul cu Tâmpla Ninsă simţea că I se apropia timpul când va pleca la Dumnezeu Fărtatul. [174]Soţia Sa Bendisa murise în iarna trecută, cu câteva zile după aniversarea zilei Lui de naştere. [175]Într-o noapte Bendisa I-a apărut în vis şi I-a spus: „Te aştept Domnul meu. [176]Toţi cei de aici, unde eu mă aflu, suntem nemuritori”.

[177]Se apropia primăvara şi s-a dus vestea că atunci când ziua va fie egală cu noaptea va avea loc la Sarmisegetuza o mare adunare a căpeteniilor neamului. [178]Le va vorbi Zamolxe Zeul. [179]Ştiau că vor primi poveţe pentru salvarea sufletelor.

[180]Şi în sala cea mare se adunase multă lume. [181]Nu lipseau regele, preoţii şi nobilii cei mai de vază. [182]Zamolxe le-a vorbit astfel: „Poporul Meu, popor de la izvor, oameni de la râuri, rumâni. [183]A sosit vremea ca Eu să merg la Dumnezeu Fârtatul şi să las preoţia de pe pământ Marelui Lup Alb. [184]El vă va fi Mare Preot. [185]Să-l ascultaţi căci neamul nostru are mare viitor. [186]Şi vă mai spun că dobândirea salvării sufletului este atunci când omul ajunge la înţelepciune. [187]Aceasta să vă fie menirea în viaţă, să ajungeţi înţelepţi. [188]Salvarea omului înseamnă omul care se divinizează, nu divinul care se umanizează. [189]Căci divinul care se umanizează doar ajută omului care se divinizează”.

[190]Într-o linişte adâncă Zamolxe le-a spus celor prezenţi despre un viitor posibil astfel: [191]„Toate în viitorul apropiat ar putea fi bune, păstrând în sufletul vostru lumina focului sacru dacic şi înţelepciunea strămbunilor vie. [192]Dacă în numele Lui Dumnezeu şi al iubirii vor veni la voi oameni cu o învăţătură străină care vor să vă dezbine, să vă distrugă până în temelii templele sacre şi să vă şteargă scrierile sacre, să nu îi ascultaţi. [193]Ei vor să vă facă să pierdeţi calea cea dreaptă, să fiţi ca vitele înjugate, obidiţi, să căraţi în spinare o cruce pe care în locul soarelui nostru luminos se va afla corpul unui om mort. [194]Acei oameni ai întunericului, îmbrăcaţi în veşminte negre, vor pretinde că vin de la Dumnezeu, şi că Fiul Lui Dumnezeu s-a întrupat undeva în lume şi că ei aduc lumină sufletelor rumânilor. [195]Să nu îi credeţi! [196]Ei venerează sângele unui om mort şi vor încerca să vă dea să beţi simbolic, sub forma unei băuturi alcoolice, din acel sânge, ca să vă ia minţile. [197]Să-i alungaţi dintre voi, să fugiţi de ei! [198]Să nu uitaţi vreodată de focul sacru dacic şi de sufletele strămbunilor. [199]Aşa inimile voastre nu vor fi cuprinse de lanţurile robiei. [200]Să păstraţi cultul strămoşilor, să respingeţi cultul morţilor”.

[201]„Nu, nu, nu vrem să se întâmple aceasta mărite zeu” au strigat oamenii. [202]Şi Zamolxe a continuat spunând: „Să Mă chemaţi mereu în minţile voastre, că acolo-Mi voi face cunoscută prezenţa. [203]Să aprindeţi focuri sacre pe oriunde veţi fi şi aşa vă veţi păstra sănătoşi şi însănătoşi, iar duhurile întunericului s-or duce înapoi în pustiurile unde hălăduiesc. [204]Şi ţineţi minte că ceea ce spuneţi în prezenţa focului sacru dacic Le spuneţi zeilor, Lui Dumnezeu şi Domnazânei”.

[205]Mulţimea adunată Îl asculta pe Zamolxe cu sufletul la gură. [206]Şi Marele

Lup Alb scria cuvânt cu cuvânt vorbele Lui Zamolxe care continua să le grăiască astfel: [207]„Nu uitaţi că natura, cu toţi zeii şi zânele ei, este sacră, îngrijind-o vă îngrijiţi de voi. [208]Aduceţi-vă aminte mereu să vă bucuraţi la întâlnirile cu zeii şi aşa să ştiţi că lumina există în inimile voastre. [209]Focurile sacre rituale să le păziţi să fie mereu curate, fără sacrificii de orice fel. [210]De Mă veţi avea în sufletele voastre, ca strămoş al vostru, veţi păşi pe calea vieţii ţinând ca şi acum drumul vieţii frumoase”.

[211]Toţi cei ce ascultau simţeau iubirea Lui Zamolxe pentru ei ca o pavăză în toate clipele vieţii lor. [212]Şi Zamolxe le-a mai spus: „Dacă daţi ca ofrandă Lui Dumnezeu, pâine, fructe, mâncare pe care în numele Lui Dumnezeu le oferiţi oamenilor nevoiaşi, veţi primi de la alţi oameni ceea ce voi oferiţi. [213]Şi ceea ce daţi să fie însoţit de lumina focului sacru. [214]Pomana este bună, dar jertfa este rea. [215]Eu voi pleca curând dintre voi”.

[216]Şi în liniştea adâncă Zamolxe a mai spus: „În viitor când veţi putea auzi chemarea Marelui Lup Alb, dezbinarea va înceta între voi. [217]Şi când îi veţi recunoaşte chipul în stâncile munţilor şi veţi venera sufletul lui, şi-i veţi auzi glasul cum vă cheamă, atunci să ştiţi că puterea neamului va creşte şi doar atunci veţi fi iarăşi lângă mine cu sufletele voastre”.

[218]Zamolxe Arianul ştia că misiunea Lui pe pământ se apropia de sfârşit, aşa cum I-o menise tatăl său Crăciun, aceea a unui om născut din foc. [219]Şi le-a mai vorbit oamenilor astfel: „Casta preoţească este puternică în dreptate, *justiţia*, [220]şi se va menţine aşa prin chemarea la focul sacru spre întrupare a sufletului marelui înţelept Pitagora care se va numi Decezeu, căci are în el zece mari zei ai lumii. [221]Veţi păstra vatra nemuririi dacilor arieni mereu aprinsă supraveghind aprinderea focurilor sacre la altarele zeilor. [222]Şi aşa întunericul se va împrăştia. [223]De veţi păstra apele curate şi limpezi atunci frumosul vieţii vă va rămâne în inimi. [224]Dacă urgiile istoriei ce va urma vor face ca flacăra sacră să nu vă mai lumineze calea spre Dumnezeu şi Domnazâna, urmaşii noştri să o reaprindă mereu şi mereu de la focul sacru făcut de preoţi şi preotese. [225]Să aprindeţi des focurile sacre, căci prin ele veţi ţine legătura cu spiritele strămbunilor neamului”.

[226]Şi dacii L-au întrebat cu speranţă în glasuri: „Când vei veni din nou printre noi zeul nostru iubitor de oameni?” [227]Zamolxe a răspuns: „Eu sunt cel ce sunt, un om iubitor de oameni. [228]Când veţi vedea chipul meu şi ale strămbunilor noştri că vă privesc din stâncile munţilor sacri, cogaionii, să ştiţi că ne gândim la voi. [229]Când vă veţi apropia cu evlavie de chipurile noastre din piatră în măreţia munţilor să ştiţi că inimile voastre încep să se cureţe. [230]Cu treizeci de ani înainte de a se împlini de douăsprezece ori câte două sute şaisprezece ani de la timpul când am venit Eu pe lume, o stea va străluci puternic mult timp pe cer. [231]Atunci să ştiţi că spiritul meu s-a coborât în mijlocul neamului şi spiritele strămbunilor se vor întrupa timp de treizeci de ani. [232]Şi când se vor împlini de douăsprezece ori câte două sute şaisprezece ani de la timpul când am

venit pe lume să ştiţi că sufletele neamului nostru au coborât în urmaşii noştri. [233]Şi abia după aceea esenţa sufletului Meu va reveni, înapoi la Dumnezeu şi Domnazâna, după ce le-a trezit pe cele care hălăduiau pe pământurile dacilor arieni. [234]Eu nu cobor în lume în trup, ci doar în suflet. [235]Nu veţi avea un salvator în carne şi oase, ci un spirit călăuzitor".

[236]Şi a doua zi Zamolxe le-a spune celor de aproape ultimele Sale cuvinte astfel: „Să Mă daţi focului de unde M-am născut în spirit. [237]Să-Mi ardeţi trupul mort deasupra peşterii de la Apolovraci. [238]Acolo sufletul Meu va mai reveni ca să stea de vorbă cu novacii şi să asculte susurul râului care curge mai jos". [239]Apoi suflarea i s-a rărit şi a încetat. [240]Omul zeificat de oameni a murit.

[241]Şi Marele Lup Alb a mers afară la oamenii care aşteptau şi le-a spus cu glas puternic. „Zeul cu Tâmpla Ninsă, Făuritorul de Inimi, a plecat la Dumnezeu Părtatul şi la Mama noastră Domnazâna. [242]Sufletul I S-a eliberat din carne, dar o parte rămâne cu uriaşii, cu novacii rumânilor şi cu întregul Lui popor. [243]După măsura înţelepciunii, a faptelor şi a virtuţilor Sale noi spunem că Zamolxe Arianul, Zeu al Vieţii şi al Învierii, este Fiul Lui Dumnezeu".

[244]Trupul omului-zeu a fost pregătit pentru incinerare aşa cum şi-a dorit, deasupra peşterii de la Apolovraci. [245]Şi, după obicei, în timpul ritualului de înălţare a sufletului Lui la cer, un ciobănaş a cântat dintr-un fluieraş.

[246]Şi rugul s-a stins. [247]Apoi Marele Lup Alb, Mare Preot al dacilor, le-a vorbit celor prezenţi astfel: „De astăzi neamul nostru al rumânilor, al dacilor arieni va sărbători în fiecare an la sosirea primăverii, la învierea naturii, ridicarea la cer a sufletului Lui Zamolxe, trimisul ceresc. [248]Va fi Sărbătoarea Primăverii, Paştile, când ne înveselim de mai multă lumină şi mai puţin întuneric. [249]Atunci, la câteva zile după ce ziua este egală cu noaptea, vom serba Învierea Lui Zamolxe. [250]Chemăm astfel ca o părticică din sufletul Lui să învie în noi. [251]Ştim că El s-a dus acolo în cer şi sufletul Îi este viu alături de Dumnezeu, Domnazâna, de iubita Lui soţie Bendisa, de tătânele Crăciun şi de maica Lui Vetra. [252]Noi urmaşii lor vom face din întreaga Dacie, Grădina Maicii Domnului Zamolxe, Grădina Raiului Dac, care într-o zi va cuprinde sufletul întregii lumi. [253]În veci este cinstit Zamolxe nemuritorul, Făt-Frumos al neamurilor tracilor. [254]Aşa să ne ajute Dumnezeu! Zău!"

[255]La câteva zile de la plecarea Lui Zamolxe la zei, Marele Lup Alb a pregătit cioplirea unui obelisc. [256]O echipă de meşteri a făcut obeliscul de la Apolovraci, dintr-o piatră dură înaltă de câţiva metri, simbol al muntelui creaţiei. [257]Secole de-a rândul, generaţii de daci au venit neîncetat la obelisc, ca să reaprindă mereu focul sacru dacic. [258]Credincioşii chemau la focul viu prezenţa Spiritului Lui Zamolxe, un Făt-Frumos însoţit la dreapta de soare şi la stânga de lună sau apărând cu soarele în faţă şi cu luna în spate.

[259]După trecerea Lui Zamolxe la Dumnezeu, Marele Lup Alb, a scris istoria despre Zamolxe. [260]Şi a cuprins vorbele Lui de înţelepciune într-o carte a

învăţăturilor, Legile Lui Zamolxe, o scriptură a iubirii de oameni, o lege a strămoşilor şi a obiceiului pământului. [261]Generaţiile de oameni care au urmat au păstrat legile în suflete şi au rescris mereu pe plăcuţe de aur înţelepciunea pe care Zamolxe a lăsat-o pentru veşnicie poporului dacilor.

[262]Cu timpul au apărut în Dacia altarele Lui Zamolxe. [263]Lumina focului sacru trezea sufletul omului la adevărul sufletului Lui Dumnezeu. [264]Oamenii s-au deprins să-L venereze pe zeul Zamolxe. [265]Preoţii zamolxieni oficiau îmbrăcaţi în alb. [266]Ei au menţinut cu perseverenţă cultul focului sacru dacic, Focul Lui Zamolxe, Focul Viu. [267]S-a răspândit şi obiceiul botezului cu apă vie, foc sacru şi Spiritul Lui Zamolxe.

[268]Iar atunci când aveau prilejul, dacii aprindeau Rugul Lui Zamolxe, focul sacru de proporţii mai mari, pentru folosul tuturor. [269]În preajma focului dacic se cântau balade şi se invocau Psalmii Lui Zamolxe, versete create şi folosite de Însuşi Zamolxe. [270]Sacerdoţii zamolxieni le-au introdus treptat în serviciile rituale. [271]Ei foloseau crucea al cărui simbol solar din mijloc, floarea vieţii, Îl reprezenta pe Însuşi Zamolxe, zeul solar.

[272]Şi cu timpul dacii, mai ales femeile, s-au deprins să O venereze ca zeiţă pe Bendisa, soţia Lui Zamolxe, zâna dragostei, a fertilităţii şi a elementelor naturii. [273]Ea urzea destinele oamenilor, iar căsătoriile rumânilor aveau loc în prezenţa Bendisei. [274]Şi Bendisei I s-au înălţat temple şi altare în toată Dacia. [275]Sărbătoarea Bendisei, numită *bendi deia*, avea loc în timpul lunii florilor. [276]Zeiţa era înfăţişată purtând două cosiţe blonde lăsate pe spate. [277]Cultul Bendisei a dat naştere legendelor şi miturilor cu Ileana Cosânzeana.

[278]Şi treptat preoţia Lui Zamolxe s-a răspândit peste tot în ţinuturile tracilor. [279]S-a dus vestea în toată lumea despre meşteşugul vindecării sufletelor, al minţilor şi al trupurilor ştiut de preoţii zamolxieni, care erau medici cu renume. [280]Ei îi învăţau pe oameni să urmeze dărnicia, bucuria, curajul, iubirea, virtutea, dreapta judecată şi trezvia sufletului. [281]Şi-i mai îndemnau să nu se teamă de moarte şi să ştie că sunt nemuritori.

[282]S-a răspândit şi obiceiul oferirii darurilor iarna la aniversarea naşterii Lui Zamolxe. [283]Despre daruri oamenii spuneau că vin de la Moş Crăciun, tatăl Lui Zamolxe, bătrânul care umbla pe cer într-un car tras de cerbi şi apoi cobora prin sate cu sacul plin de daruri. [284]Şi mai credeau că şi cu uşile închise moşul tot le intra noaptea pe coşul sobei în casă, ca să lase din preţioasa lui sarcină şi din bucuria de a împărtăşi cu alţii iubirea pentru fiul său Zamolxe. [285]Anual, în ziua de Crăciun, dacii serbau atât naşterea Lui Zamolxe cât şi pe Moş Crăciun cel darnic.

☼☼☼

CARTEA IUBIRII DE OAMENI

SAU

CALEA LUI IISUS FIUL DACIEI

SAU

EVANGHELIA DACILOR

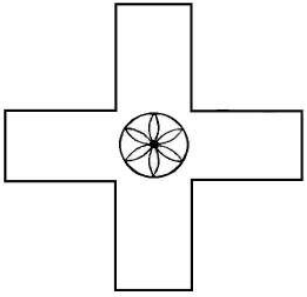

DOAR
POPOARELE CARE-ŞI
SACRALIZEAZĂ ISTORIA VOR DĂINUI

© Proprietate publică (Public Domain)
Autor: Neamul dacoromânesc
Prima ediţie, anul 2012

CUPRINS

Pagina

CAPITOLUL 1 4
CAPITOLUL 2 8
CAPITOLUL 3 14
CAPITOLUL 4 18
CAPITOLUL 5 21
CAPITOLUL 6 31
CAPITOLUL 7 40
CAPITOLUL 8 45
CAPITOLUL 9 49

CARTEA IUBIRII DE OAMENI
sau
CALEA LUI IISUS FIUL DACIEI
sau
EVANGHELIA DACILOR

CAPITOLUL 1

Dumnezeu în cerul de purpură. Despre Pandera din Tracia. Cultul strămoşilor tracilor. Pandera în Galileea. Fecioara Maria.

[1]Dumnezeu, Tată şi Mamă, se afla în limpezimea luminii în cerul de purpură. [2]Şi Domnul i-a chemat la El pe îngerii cei mari, pe Osiris şi pe Isis, soţia Lui, şi pe Horus, fiul Lor, şi pe Melchisedec, şi pe Zaratuştra, şi pe Zamolxe cu soţia Lui Bendisa, şi pe alţii. [3]Şi se gândise Domnul să mai limpezească apele printre oameni. [4]Şi Le-a vorbit îngerilor: „Este vremea să le mai amintim oamenilor ce este iubirea. [5]Doar ei aşa se apropie mai mult de lumina Noastră. [6]Voi ştiţi ce aveţi de făcut. [7]Atunci când duhurile voastre îngereşti coboară pe pământ, sunt şi Eu cu Voi în duh”.

[8]Apoi Domnul S-a dus în partea cea palidă a cerurilor unde erau sufletele cu lumină palidă, şi chiar şi fără lumină. [9]Şi le-a spus lor: „Este vremea să le mai amintim oamenilor ce nu este iubirea. [10]Voi ştiţi ce aveţi de făcut”.

[11]Şi Domnul s-a întors în limpezimea luminii în cerul de purpură să privească cele ce vor urma.

[12]Era vremea împăratului roman Octavianus Augustus, nepotul lui Iulius Cezar. [13]Tiberius, fiul adoptiv al lui Augustus, anexase regiunile din Balcani. [14]Romanii erau puternicii zilei şi stăpânii unui vast imperiu.

[15]Tracia, pământul aflat la nord de Grecia, intrase de mai mult timp în sfera de influenţă a Romei, dar nu era provincie romană. [16]Locuitorii Traciei erau de cultură elenă, mulţi dintre ei vorbeau şi limba greacă.

[17]Clanul Cogaion, aflat în aria Munţilor Haemus, era binecunoscut în toată Tracia. [18]Din clanul Cogaion făcea parte şi Tâcu Pandera, păstor de munte şi om cucernic în credinţa Lui Zamolxe. [19]Tâcu îl crescuse pe fiul său Tiberiu Iuliu în spiritul iubirii Lui Dumnezeu. [20]Familia lor urma cu străjnicie Decalogul Lui Zamolxe, Legile Lui Zamolxe şi toate învăţăturile moştenite din moşi-strămoşi.

[21]La maturitate Tiberiu Iuliu Pandera, căruia cei cunoscuţi îi spuneau de obicei Iuliu, era un bărbat voinic care mânuia cu mare îndemânare arcul şi lancea, fiind neîntrecut în luptele cu sabia şi scutul.

[22]Într-o zi Iuliu i-a spus tatălui său Tâcu: „Vreau să mă angajez în armata romană”.

[23]Tatăl i-a răspuns: „Ai aproape optsprezece ani, eşti bărbat în toată firea. Să mergi sănătos băiete. Sunt încredinţat că te vei întoarce teafăr. [24]Un singur lucru îţi cer cu străjnicie – nu uita niciodată Decalogul Lui Zamolxe şi păstrează legile strămoşilor noştri! [25]Şi aşa Dumniezău şi Zamolxe vor fi mereu

cu tine ca să te apere şi să te binecuvânteze".

[26]„Voi face precum îmi spui", şi-a asigurat Iuliu tatăl.

[27]Cu o seară înainte de ziua plecării lui Iuliu, familia şi prietenii au aprins Rugul Lui Zamolxe, ajutaţi de un preot deceneu. [28]Şi s-au rugat cu Rugăciunea Domnească: *Tatăl Nostru Dumnezeu, Mama Noastră Domnazâna,* [29]*Voi care trăiţi în lumină, înţelepţi sunteţi în cer şi pe pământ.* [30]*Aştept darul înălţării Voastre în mine.* [31]*Vreau să primesc harul Vostru în fiecare zi.* [32]*Lumina Voastră să-mi fie ca pâinea de zi cu zi. Să-mi dea înţelepciune sufletului care să-mi lumineze cu putere viaţa.* [33]*Tată Dumnezeu şi Mamă Domnazână rogu-Vă să-mi daţi binecuvântarea Voastră cu lumină să pot trăi în înţelepciune, mulţumire şi har* [34]*şi focul din inimile voastre să fie şi în inima mea.* [35]*Aşa să fie, aşa să fie, aşa să fie, zău.*

[36]Când a sosit la Atena, unde vroia să se înroleze în armată, Tiberiu Iuliu Pandera a luat legătura cu garnizoana romană de acolo. [37]Comandantul ei a aflat astfel că tânărul trac dorea să slujească în armata romană. L-a privit pe Pandera din cap până-n picioare şi a constatat aptitudinile lui fizice deosebite.

[38]Şi comandantul i-a spus: „Te trimit la instructaj, apoi te angajăm soldat roman. [39]Şi îţi vom zice Pandera, că avem destui soldaţi cu numele Tiberius şi Iulius". [40]Comandantul i-a scris lui Pandera o trimitere către şcoala de instructaj şi Pandera a mers acolo însoţit de un soldat roman.

[41]Când a sosit la câmpul de instrucţie, al cohortei romane, Pandera a întâlnit şi alţi recruţi veniţi din multe ţinuturi ale imperiului roman. [42]Şi mulţi îl credeau grec pentru că Pandera vorbea limba greacă foarte bine. [43]Treptat Pandera a observat că limba latină a romanilor se apropia mult de limba lui maternă, traca.

[44]După instructajul de trei luni Pandera a revenit la Atena unde a fost angajat soldat roman cu sâmbrie pe o perioadă de douăzeci şi cinci de ani. [45]Dar curând a fost transferat de la Atena la o garnizoană romană din oraşul Sidon, în Fenicia, unde Pandera a rămas un timp. [46]Acolo a învăţat repede limba fenicianâ care îi va folosi în Iudeea, căci se asemăna cu cea aramaică.

[47]Dar, cunoscându-i-se aptitudinile de arcaş, Pandera a fost trimis la Ierusalim, la cohorta Sagittariorum, alături de un grup de soldaţi din Fenicia, ca să slujească în Iudeea.

[48]Când Pandera a sosit la Ierusalim, toţi l-au crezut că era fenician. [49]Şi a primit sarcini de lucru în localitatea Nazaret din Galileea împreună cu doi soldaţi cu care venise din Fenicia. [50]Pandera trebuia să păzească casa unui aristocrat, de origine greacă, pe nume Filias. Aristocratul şi familia lui se temeau de iudei că ei îi sprijineau pe romani.

[51]Şi Domnul se afla în limpezimea luminii în cerul de purpură şi privea la oameni.

[52]La acel timp, în Nazaret, trăia Maria, o fecioară de şaisprezece ani care locuia peste drum de casa aristocratului Filias.

[53]Aproape în fiecare dimineaţă Maria îl vedea pe Pandera în grădină când el se ruga la zeii lui. [54]Şi Maria se gândea: „Trebuie să fie un om bun dacă face asta. Aşa un soţ aş vrea şi eu să-mi trimită Domnul. [55]Dar părinţii mei m-au logodit cu Iosif. Şi eu nu vreau să-i fiu soţie. [56]Doamne, nu ştiu cum să scap de asta! Nu văd nici o posibilitate".

[57]Şi Mariei i-a încolţit în minte un gând al speranţei: „Ce-ar fi ca într-o zi să-l cunosc pe acest om? Poate că mă poate ajuta cu ceva? Este din armata romană şi ei au mare putere aici la noi. Poate că-l va îndupleca pe logodnicul meu Iosif să renunţe la mine?"

[58]A doua zi Maria l-a văzut iarăşi pe Pandera când îşi făcea rugăciunile de dimineaţă. [59]Şi după ce el a terminat, fata s-a îmbrăcat într-o rochie albă feciorelnică. [60]Ea îi ştia deja obiceiul lui Pandera că, în scurt timp după rugăciune, el va pleca de acasă.

[61]Maria era hotărâtă să atragă cumva atenţia omului care o impresiona aşa de mult. Şi şi-a pus un văl pe cap şi pe faţă, şi a ieşit la poarta casei.

[62]Nu a trecut mult timp şi Pandera şi-a făcut apariţia în curtea palatului aristocratului Filias. Trebuia să meargă cu treburi la comandamentul garnizoanei romane din Nazaret.

[63]Când Pandera a ieşit pe poartă a observat-o pe fecioara, care părea că aşteaptă pe cineva. [64]El ştia prea bine că va trece liniştit pe lângă ea şi nu-i va putea vede faţa. [65]Aşa era obiceiul la iudei, dar el ar fi fost curios să vadă ce se ascunde sub acel văl.

[66]Când Pandera s-a apropiat de fată, el era hotărât să-şi continue drumul, dar mare i-a fost surpriza când ea şi-a descoperit faţa şi i-a zâmbit. [67]Tânărul a crezut că fata a făcut aceasta către cineva care venea în urma lui, dar privind înapoi a constatat că nu era nimeni.

[68]Şi şi-a zis Pandera în gând: „Mie mi-a zâmbit. Este o fată frumoasă, şi chiar îmi place foarte mult de ea. Este iudee, iar eu sunt soldat roman, şi mai am mult timp până să fiu lăsat la vatră".

[69]Şi tot drumul, până a ajuns la garnizoană, Pandera s-a tot gândit la evenimentul dimineţii: „Feţei îi place de mine. Altfel de ce mi-ar fi arătat chipul?"

[70]Mai târziu, când Pandera a revenit la casa aristocratului Filias, el şi-a reluat preocupările obişnuite. [71]Aproape că-şi scosese din minte cele întâmplate dimineaţa, crezând în neputinţa unei legături între el şi fecioara văzută.

[72]În schimb Maria a fost toată ziua gânditoare la întâlnirea ei cu soldatul roman. [73]Şi-şi spunea: „Este un bărbat frumos. Şi mai presus de toate este un om cucernic. L-am văzut mereu cum se închină la zeii lui. Oare cine or fi ei? Mâine dimineaţă voi ieşi din nou la poartă să mă vadă".

[74]A doua zi Maria l-a privit din nou pe Pandera când îşi făcea rugăciunile la zeii lui. [75]Ştia că el va pleca curând de acasă şi ea ar fi vrut să dea iar ochii cu el. [76]Şi fata s-a îmbrăcat cu aceeaşi rochie albă, şi-a pus vălul pe cap şi pe faţă, şi a ieşit la poartă.

[77]Când Pandera a revăzut-o pe Maria era tare încântat. Şi când s-a apropiat mai

mult de ea, Maria şi-a dat la o parte vălul de pe faţă, ca el să-i poată vedea iarăşi chipul. [78]Tânărul s-a oprit şi a salutat-o pe Maria în limba greacă, şi ea i-a răspuns cu un zâmbet şi l-a privit adânc în ochi, după care a fugit repede în casă.

[79]După rezolvarea treburilor prin localitate, Pandera s-a întors acasă. [80]Ar fi vrut să ştie mai multe despre fată. Şi a aflat că o chema Maria, că locuia la rude şi că părinţii ei au decedat. [81]I s-a mai spus că Maria era logodită cu un om din localitate, un iudeu din casa lui David pe nume Iosif, un bărbat mult mai în vârstă decât Maria.

[82]Pandera îşi spunea: „Nu ştiu ce să mai cred? Fata asta trebuie să se căsătorească cu un iudeu, dar îi place de mine, un trac din armata romană. Trebuie să aflu chiar de la ea ce doreşte".

[83]Şi în zilele următoare Pandera i-a cunoscut pe Ieşua şi pe Rut, rudele la care locuia Maria. Bărbatul, Ieşua, era fratele Anei, mama Mariei.

[84]Într-o seară Pandera a fost invitat la ei la cină şi Ieşua a aflat despre originea tracă a lui Pandera. [85]Ieşua i-a spus: „Noi credeam că toţi soldaţii care păzesc casa aristocratului Filias sunteţi fenicieni. Dar văd că domnia ta eşti din alt neam".

[86]Şi în timp ce mâncau, Ieşua i-a spus lui Pandera întreaga poveste despre logodna Mariei cu Iosif: [87]„Ioachim, tatăl Mariei, şi soţia lui Ana, sora mea, au murit. Ioachim şi Ana au logodit-o de mică pe Maria cu Iosif. [88]Cum este obiceiul la noi iudeii, Iosif i-a plătit tatălui fetei o mare sumă de bani. [89]Dar când Maria s-a făcut mai mare ne-a spus că nu-i place deloc de Iosif. [90]Ce putem oare să mai facem noi acum? Banii nu-i avem ca să-i dăm înapoi lui Iosif, care desigur că va cere şi dobândă. [91]Şi el ne-a spus că este timpul să i-o trimitem pe Maria să-i fie soţie, că ea are deja şaisprezece ani, iar el patruzeci şi doi de ani".

[92]Pandera a ascultat tăcut cele spuse de Ieşua şi nu ştia ce soluţie să-i dea. [93]Şi Ieşua i-a mai zis: „Noi ne-am gândit domnule Pandera că dumneata ne poţi ajuta cumva. Eşti un om cu putere, faci parte din armata romană. Poate că-l înduplecі pe Iosif să renunţe la logodna lui cu Maria?"

[94]Dar Pandera le-a zis: „Lucrul acesta este greu de făcut. Deşi noi romanii suntem stăpâni aici, nu prea ne băgăm în treburi atunci când este vorba despre obiceiurile voastre religioase. O să văd ce pot face".

[95]În zilele următoare Pandera l-a cunoscut pe Iosif, care i-a spus şi el despre legământul logodnei dintre el şi Maria: [96]„Tatăl Mariei, Ioachim, care a murit de mult, mi-a promis-o pe fată de când ea era o copilă. Atunci i-am plătit o avere şi m-am logodit cu ea. Cu siguranţă că într-o zi Maria va veni să stea cu mine".

[97]Şi Pandera a aflat de la Iosif că era tare bucuros că într-o zi Maria va trebui să vină să stea cu el.

[98]Lui Pandera, Iosif i-a părut un om de treabă. Şi Pandera a înţeles că nu poate interveni cu nimic ca să schimbe lucrurile.

[99]După întâlnirea lui cu Iosif, Pandera a mers acasă şi mai târziu a vizitat

familia Mariei şi le-a povestit despre toate cele vorbite de el cu Iosif.

[100]Apoi Ieşua a zis: „Doamne fereşte-ne! Ne găsim într-o situaţie disperată, domnule Pandera. [101]Sub nici o formă nu o putem trimite pe Maria să stea cu Iosif, împotriva voinţei ei".

[102]În dimineţile care au urmat, Maria a ieşit de multe ori la poarta casei să schimbe câteva vorbe cu Pandera, care simţea că ţine la ea. [103]Şi din când în când familia Mariei l-a mai invitat pe Pandera la ei acasă şi au devenit prieteni buni.

[104]În limpezimea luminii, în cerul de purpură, Domnul Dumnezeu privea la ce fac oamenii pe pământ. Şi era bucuros când îi vedea împreună pe Maria şi Pandera.

CAPITOLUL 2

Elisabeta şi preotul Zaharia. Îngerul Domnului i se arată lui Zaharia. Visul Elisabetei. Maria rămâne însărcinată. Maria şi Iosif. Naşterea lui Ioan Botezătorul.

[1]În ţinutul muntos, într-o localitate aflată în aria tribului lui Iuda, locuia Elisabeta, al cărui tată era frate cu Ioachim, tatăl Mariei. [2]Elisabeta era căsătorită cu preotul Zaharia, care era din ceata preoţească a lui Abia. [3]Elisabeta descindea şi ea din Aaron, întemeietorul tagmei preoţeşti a lui Israel. [4]Ei nu aveau copii, Elisabetei îi cam trecuse timpul zămislirii.

[5]Oameni drepţi înaintea Domnului, Elisabeta şi preotul Zaharia umblau fără prihană în toate poruncile şi rânduielile Domnului, şi se tot rugau ca El să le deie un copil.

[6]Într-una din zile preotul Zaharia slujea la templu împreună cu alţi preoţi. [7]Mulţimea stătea afară rugându-se. [8]Vine rândul lui Zaharia să intre în templu şi să tămâieze. [9]Şi Gavriil, îngerul, cel ce stă în faţa Domnului, i s-a arătat stând de-a dreapta altarului tămâierii. [10]Când l-a văzut pe Gavriil, Zaharia s-a tulburat tare şi i-a fost frică.

[11]Dar îngerul i-a grăit: „Nu te teme, Zaharia, fiindcă rugăciunea ţi-a fost ascultată şi Elisabeta, femeia ta, îţi va naşte un fiu şi-i vei pune numele Ioan. [12]De naşterea lui te vei bucura că mare va fi el înaintea Domnului. [13]Nici vin şi nici băutură tare nu va bea căci el se va umple de Duhul Sfânt încă din pântecele mamei sale. [14]El va avea puterea şi duhul lui Ilie care coboară din cer ca să pregătească poporul pentru venirea Lui Mesia. [15]Eu îngerul Gavriil sunt trimis să grăiesc către tine şi să-ţi binevestesc acestea".

[16]Când Zaharia a ieşit din templu era tare tulburat şi le făcea semne oamenilor că nu putea să vorbească. [17]Iar ei au înţeles că ceva deosebit i s-a întâmplat lui Zaharia pe când era acolo la altar.

[18]După două săptămâni de zile, de slujit la templu, Zaharia a mers acasă şi a povestit nevestei sale Elisabeta toate câte i s-au întâmplat, [19]şi a aflat că Elisabeta era gravidă în luna a şasea, că ea îi tăinuise aceasta.

[20]Chiar în noaptea aceea Elisabeta a visat-o pe Maria. Se făcea că fecioara era întruchiparea zeiţei egiptene Isis, avea

trei luceferi pe piept şi umeri, era însărcinată şi trebuia să-L nască pe salvatorul neamului iudeilor, pe Mesia. [21]Dimineaţa Elisabeta i-a spus visul ei lui Zaharia. [22]Şi Zaharia i-a zis Elisabetei: „Dacă Mariei i s-a dat de la Domnul nostru Adonai ca să-L nască pe Mesia, nu încape îndoială că pruncul nostru este trimis de Domnul să-I deschidă calea. [23]O să trimit degrabă pe cineva s-o aducă aici pe Maria”.

[24]Preotul Zaharia a vorbit cu o rudă de-a lui să meargă la Nazaret şi omul s-a dus. Şi ajungând la casa lui Ieşua şi Rut, el le-a zis: „Preotul Zaharia de la munte, vrea să o aduc la ei pe Maria, ruda Elisabetei, nevasta lui”.

[25]Atunci Ieşua i-a spus: „Bine. Maria va pleca cu tine. Şi noi ne gândeam să o trimitem la Elisabeta, dar iată că mâna Domnului ne-a luat-o înainte”.

[26]Când Maria a ajuns la Elisabeta şi Zaharia, ei au primit-o cu mare bucurie. [27]Şi Maria a aflat că Elisabeta era însărcinată în luna a şasea şi le-a povestit rudelor ei de-a fir a păr toate câte i s-au întâmplat cu Iosif, logodnicul ei, pe care nu dorea să-l ia de bărbat.

[28]Atunci Elisabeta i-a spus Mariei despre cele petrecute la templu cu Zaharia şi despre visul ei: [29]„Bărbatul meu Zaharia era la templu şi tămâia când a primit înştiinţare de la îngerul Gavriil că eu voi naşte un băiat care va avea duhul lui Ilie. Pruncul nostru va fi profet al Celui-Preaînalt, al lui Mesia. [30]Iar eu am visat că tu-L vei naşte pe izbăvitorul neamului nostru, pe Mesia, şi că tu eşti întruparea pe pământ a zeiţei egiptene Isis, Cea pe care neamul nostru o venera pe când poporul lui Israel se afla în Egipt”.

[31]Maria a fost tulburată de ce a auzit de la Elisabeta, şi le-a răspuns: „Cum să nasc eu un prunc de vreme ce nu ştiu de bărbat? Iar de Iosif nici nu vreau să aud. Mâine merg înapoi acasă”.

[32]Şi a doua zi Maria a plecat la Nazaret. [33]Pe drum se gândea: „Cum să-L nasc eu pe Mesia? Doamne luminează-mă!”

[34]Când Maria a ajuns acasă, Ieşua şi Rut au fost miraţi că ea s-a întors aşa curând.

[35]Şi au întrebat-o ce s-a întâmplat. Atunci Maria le-a zis: „Elisabeta şi Zaharia au primit înştiinţare de la Domnul că eu Îl voi naşte pe Mesia. [36]Elisabeta este deja însărcinată şi ea va naşte un prunc care va avea duhul lui Ilie, cel care trebuie să coboare din cer ca să deschidă calea pentru venirea Lui Mesia. [37]Şi mă întreb, şi mă frământ, şi nu găsesc răspuns. Cum pot eu să-L nasc pe Mesia dacă nu ştiu de bărbat?”

[38]Ieşua şi Rut au căzut pe gânduri şi nu ştiau ce să zică. [39]Apoi Ieşua le-a spus: „Iată cum cred eu: Mesia nu se poate naşte decât dintr-un bărbat şi o femeie care se iubesc din suflet. [40]Iar tu Marie, dacă nu-l iubeşti pe Iosif, logodnicul tău, cum ai putea tu oare să-L naşti pe Mesia?”

[41]Dar Rut, care era mai tăcută de felul ei, le-a zis: „Bine, bine. Să aflăm atunci pe cine iubeşte Maria. Că ea trebuie să iubească pe cineva, că nu degeaba i s-a prezis că-L va naşte pe Mesia. [42]Şi atunci Maria va şti şi de bărbat, că altfel nu se

poate să se nască un prunc. [43]Ia să ne spui Maria, pe cine iubeşti tu?”

[44]Atunci Maria şi-a luat inima în dinţi şi le-a mărturisit: „Domnul îmi este martor şi ştie că dacă este să aleg pe un om după inima mea acela este Pandera, soldatul roman pe care voi îl ştiţi”.

[45]Ieşua şi Rut n-au fost surprinşi de spovedania Mariei. [46]Dar Ieşua le-a zis: „Asta nu se poate. Mai întâi că Iosif trebuie să renunţe la logodna lui cu Maria, ca apoi ea să se logodească cu Pandera. [47]Dar, zic şi eu aşa. Şi mărturisesc că-mi este greu să spun ce ar fi mai bine să facă Maria. [48]Va trebui musai să ne sfătuim cu preotul Zaharia şi cu Elisabeta”.

[49]Şi a doua zi Ieşua, Rut şi Maria au plecat la munte la Elisabeta şi Zaharia ca să le ceară sfat.

[50]După ce toţi au ascultat toate cele spuse de Ieşua, preotul Zaharia le-a spus tuturor: „Nici pomeneală ca Maria să se logodească cu Pandera. Că după Legea noastră, ea este deja logodită cu Iosif. Şi precum ştiţi Iosif nu vrea în ruptul capului să rupă logodna lor”.

[51]Atunci Elisabeta le-a făcut cunoscut ce credea şi ea: „Să luăm aminte că acest tânăr, pe nume Pandera, nu este din neamul nostru. El se roagă la alţi zei decât cei ai noştri. Tracii îşi au Legea lor precum noi o avem pe a noastră”.

[52]Dar Maria, care nu spusese nimic până atunci, le-a zis: „L-am văzut de multe ori cum se roagă la zeii lui şi cred cu toată inima că el este un om bun. Ce deosebire să fie oare între zeii lui Pandera şi cei ai noştri?”

[53]Însă Zaharia era neînduplecat: „Nici vorbă să amestecăm zeii lor cu cei ai noştri! Că aşa ne-au spus şi Moise şi patriarhii. [54]Oricum orice căsătorie dintre o femeie iudee şi un neiudeu nu este valabilă după Legea noastră, chiar dacă este bună după Legea acelui om cu care femeia se măritã”.

[55]Şi Elisabeta le-a mai spus şi ea: „Hai să vorbim atunci cu Pandera şi să aflăm despre zeii lui şi ce crede şi el despre toate cele ce am vorbit noi”.

[56]A doua zi toţi au mers la Nazaret. [57]Şi Pandera a fost invitat seara la casa lui Ieşua şi Rut. [58]Aşa Elisabeta şi Zaharia l-au văzut pe Pandera pentru prima oară.

[59]Şi tot vorbind ei între ei, Zaharia a aflat multe despre zeii şi zânele la care se închina Pandera. [60]Şi preotul Zaharia i-a povestit lui Pandera de-a fir a păr toate câte se ştia despre venirea Lui Mesia şi faptul că El va fi născut ca prunc al Mariei.

[61]Apoi preotul Zaharia l-a întrebat pe Pandera: „Am vrea să ştim şi noi domnule Pandera cum are loc căsătoria la voi tracii?”

[62]Şi Pandera le-a povestit cum decurge ritualul căsătoriei la traci. [63]La sfârşit, doar în câteva cuvinte, le-a spus şi concluzia: „Prin urmare, căsătoria la traci se face între un bărbat şi o femeie care se iubesc. [64]Şi ei folosesc Jurământul Iubirii Sacre pe care noi îl urmăm din vremurile vechi, de pe timpul Zeului Zamolxe”.

[65]Atunci Ieşua, ştiind cât de mult Maria îl iubeşte pe Pandera, s-a hotărât

să lămurească lucrurile: „Iată ce credem noi, domnule Pandera. Maria nu poate să zămislească pe Mesia decât cu domnia ta, pentru că eşti singurul bărbat pe care ea îl iubeşte. Eu am spus ce aveam de spus!”

[66]Pandera a căzut pe gânduri şi a chibzuit cu temei cele auzite. [67]Apoi le-a zis: „Eu urmez Legea strămbunilor mei, Legea Zeului Zamolxe. [68]Şi mai trebuie să ţineţi seama şi de faptul că sunt soldat roman şi nu pot să-mi calc jurământul ca să dezertez din armată şi să-mi fac o familie”.

[69]Dar preotul Zaharia i-a zis: „Noi, nici pe departe, nu dorim ca să-ţi încalci credinţa şi onoarea. [70]Dar avem o datorie faţă de Domnul ca Mesia Lui Israel să se nască. [71]Şi credem că dacă ne-ai ajuta la asta ar fi atât voinţa zeilor noştri cât şi a zeilor domniei tale. [72]Că atunci când este vorba de cele sfinte ale Domnului, cine se mai uită la cele lumeşti?”

[73]Atunci Pandera le-a zis răspicat: „Oameni buni! Şi eu slujesc pe Domnul ca şi voi, deşi la noi El are un alt nume decât la voi. [74]Ca eu şi Maria să putem avea un prunc va trebui să mă căsătoresc cu ea după legea strămbunilor mei. Aşa cred eu că este bine”.

[75]Şi preotul Zaharia i-a răspuns: „Asta putem face fără nici un fel de problemă, că noi iudeii nu recunoaştem legăturile de căsătorie în afara Legii noastre. [76]Şi ochii Domnului văd iubirea în locul regulilor scrise de oameni. [77]Te rugăm, domnule Pandera, să pregăteşti o astfel de căsătorie după legea strămbună pe care o urmează tracii”.

[78]Era către sfârşitul toamnei şi Pandera le-a spus că se va căsători cu Maria pe vârful muntelui celui mai apropiat de casa Elisabetei şi a lui Zaharia, că tracii credeau că munţii sunt sacri. [79]Şi toţi s-au pregătit ca a doua zi să meargă pe vârful de munte, aşa cum le spusese Pandera că trebuie să facă.

[80]La acel timp vremea era mai răcoroasă. Şi dimineaţa, după răsăritul soarelui, toţi şase au pornit spre vârful de munte. Şi au mers încet căci Elisabeta era însărcinată. Când au ajuns acolo se apropia prânzul.

[81]Pandera şi Maria s-au spălat în apă de izvor. [82]Şi Pandera s-a îmbrăcat în cămaşă albă de in, şi totul pe el era alb. [83]Maria s-a îmbrăcat şi ea în alb, în rochie de mireasă. [84]Şi amândoi şi-au făcut coroniţe din flori unul altuia şi le-au pus pe cap.

[85]Atunci Pandera a aprins un foc sacru. [86]I-a spus Mariei să urmeze ce-i spune el şi să repete după el, cuvânt cu cuvânt, în limba tracilor, Jurământul Iubirii Sacre. [87]Şi au început aşa: *De astăzi eu fac legământ, pe tot ce-mi e mai drag şi sfânt, să onorez mereu iubirea ce-aduce-n viaţă împlinirea.*

[88]Şi Maria aşa a făcut. [89]Apoi Pandera şi Maria şi-au întins braţele cu palmele deschise către focul sacru şi au spus în continuare unul după celălalt: *M-oi închina Zânei Iubirii să primesc cheia nemuririi şi astfel voi simţi iubirea şi-oi şti ce e nemărginirea.*

[90]Apoi Pandera şi Maria şi-au împreunat mâinile deasupra focului sacru şi au zis: *Din foc cu mâinile-mpreună*

pornim să facem casă bună şi-n viaţă o inimă vom fi tot timpul cât ne vom iubi.

[91]Apoi Pandera a sărutat-o tandru pe buze pe Maria. [92]Şi ea cu emoţie în glas i-a mărturisit: „Vreau să-ţi fac o surpriză, domnul meu, aşa cum făceau strămbunii mei pe când ei se aflau în Egipt. Primeşte această cheie a nemuririi, cheia *ankh*”.

[93]Şi Maria i-a petrecut lui Pandera, pe după gât, şnurul pe care se afla prinsă cheia *ankh*, făcută din aur. [94]Atunci Pandera a ridicat-o în braţe pe Maria şi a sărutat-o din nou şi i-a spus în şoaptă: „Eşti zâna mea, eşti Zâna Iubirii Sacre, Zâna Zânelor a strămbunilor mei”.

[95]Şi toţi cei prezenţi s-au înveselit şi au mâncat strânşi fiind la focul sacru, acolo pe vârful de munte.

[96]Apoi au coborât la casa lui Zaharia şi Elisabetei unde Pandera a mai stat zece zile.

[97]Şi în noaptea când a cunoscut-o pe Maria, Pandera i-a spus: „Eu voi face rugăciuni la zeii mei, iar tu fă la zeii tăi”.

[98]Şi Pandera şi Maria s-au dus lângă lumina opaiţului şi au făcut rugăciuni în gând.

[99]Pandera a spus rugăciunea *Tatăl Nostru Dumnezeu, Mama Noastră Domnazâna*, iar Maria s-a rugat Domnului ei.

[100]Şi aşa s-a rugat Maria: „Doamne, aştept pogorârea Duhul Tău Cel Sfânt peste mine ca să-L pot naşte pe Mesia”.

[101]Pandera s-a rugat Lui Dumnezeu astfel: „Doamne pogoară peste mine Duhul Lui Zamolxe şi dă-mi un fiu care să aibe Duhul Lui”.

[102]Apoi Pandera s-a întors la Ierusalim, dar Maria a rămas să stea la vara ei Elisabeta.

[103]Şi Domnul Dumnezeu era în limpezimea luminii în cerul Lui de purpură şi se uita la oamenii de pe pământ.

[104]După o lună şi ceva de zile, Maria ştia că era însărcinată. [105]Şi ea s-a sfătuit cu Elisabeta şi cu preotul Zaharia, şi ei i-au spus să meargă la Nazaret şi să vorbească cu Iosif.

[105]În zilele următoare, Maria şi părinţii ei adoptivi, Ieşua şi Rut l-au vizitat din nou pe Iosif. [106]Vroiau să clarifice cumva lucrurile, dar Iosif nu s-a lăsat convins să renunţe la logodna lui cu Maria. [107]Dar ei nu i-au spus lui Iosif că Maria era însărcinată.

[108]Şi Maria s-a dus din nou la munte să stea cu Elisabeta. [109]Şi a trecut aşa timpul şi Maria era cu prunc în pântece de aproape trei luni. [110]Şi ea le-a spus temerile ei preotului Zaharia şi Elisabetei: „Ce-o să mă fac când mă va vedea lumea că am prunc în pântece? Oamenii mă vor omorî cu pietre”.

[111]Atunci Elisabeta i-a zis: „Iată cum vom face. Vorbim cu Iosif, logodnicul tău. Îl vom chema aici şi se va convinge singur să renunţe la logodna voastră. [112]Zaharia este preot şi te va dezlega de legământul făcut cu Iosif. [113]Sunt încredinţată că acum Iosif nu se va mai opune aflând că ai prunc cu altcineva. [114]Cât despre recuperarea banilor, el să-i ceară înapoi celui care i-a dat, că Ioachim e mort de mult. [115]Adevăratul tată al copilului tău este Domnul care Şi-

a trimis Duhul Său în Pandera, aşa că pruncul tău are Duh Sfânt şi va fi Mesia al poporului nostru, precum am visat eu. [116]Nu te teme de lume că Zaharia le va spune oamenilor că Domnul s-a coborât peste tine în duh şi aşa ai rămas însărcinată urmând să-L naşti pe Mesia. [117]Să vedem ce va mai zice acum Iosif, logodnicul tău".

[118]Când Iosif a aflat că Maria era însărcinată a vrut să o lase. [119]Dar un înger al Domnului i s-a arătat în vis grăind: „Iosife, din neamul lui Iuda, nu te teme s-o iei pe Maria drept femeia ta, fiindcă ceea ce s-a zămislit într-însa este de la Duhul Sfânt. [120]Ea va naşte un Fiu, căruia tu Îi vei pune numele Ieşua, căci El va mântui pe poporul Său de păcatele lor".

[121]A doua zi preotul Zaharia a trimis pe cineva la Nazaret să-l aducă pe Iosif care, aflând vestea, credea că-l cheamă ca s-o ia pe Maria acasă la el.

[122]Ajuns la casa lui Zaharia, Iosif a intrat vesel pe uşă şi a spus: „Pace casei acesteia! Şi binețe de la Domnul".

[123]Şi Zaharia i-a răspuns: „Bun sosit om bun. Ce faci? Cum îți merg treburile?"

[124]Iosif a zis: „Slavă Domnului, nu mă pot plânge. Sunt sănătos şi muncesc cu spor la tâmplărie. [125]Sunt bucuros că în sfârşit m-ați chemat şi v-ați hotărât că este timpul să mi-o dați pe Maria de nevastă".

[126]Preotul Zaharia a tăcut. Din camera alăturată au venit Elisabeta şi Maria. [127]Când Iosif a văzut-o pe Elisabeta însărcinată a spus: „Binețe Elisabetei. Să ai un copil cu duh şi har. Şi binețe şi Mariei, logodnica mea".

[128]Atunci Elisabeta l-a întâmpinat astfel: „Bun sosit la noi, om bun. Ne întrebam ce mai este cu tine Iosif că nu te-am văzut de mult. [129]Cât despre mine, ce să zic? Mai am puțin şi voi naşte". [130]Şi Iosif i-a răspuns: „Să fie într-un ceas bun".

[131]Şi Elisabeta i-a povestit lui Iosif profeția preotului Zaharia: „Soțul meu Zaharia, pe când slujea în templu la Ierusalim, a aflat de la îngerul Gavriil că pruncul nostru va fi profet al Celui-Preaînalt. [132]Iar eu am avut un vis: Se făcea că Maria va naşte pe Mesia, izbăvitorul neamului nostru. Şi află că deja Duhul Domnului s-a coborât în Maria şi ea este însărcinată".

[133]Iosif a fost copleşit despre cele auzite şi a zis: „Închinare, închinare, închinare! Şi eu am avut un vis asemănător. Un înger al Domnului mi-a grăit la fel despre Maria".

[134]Când Elisabeta, Zaharia şi Maria au aflat despre visul lui Iosif, ei au amuțit. [135]Dar Elisabeta tot vroia să se încredințeze că Iosif a renunțat la Maria şi i-a spus: „Ştii bine că toți suntem în mâinile Domnului. Copilul pe care Îl va naşte Maria va fi Fiul Domnului. Maria a făcut copilul cu un alt bărbat. Acum tu Iosif ai motive să renunți la logodna ta cu Maria".

[136]Şi spunând acestea Elisabeta credea că l-a pus pe Iosif într-o mare încurcătură.

[137]Dar Iosif i-a răspuns: „Ba ferească Domnul! Cum pot eu s-o las pe Maria?

Mai ales acum când ştiu că-L va naşte pe Mesia? [138]Orice s-ar întâmpla sunt mai hotărât ca oricând s-o iau pe Maria acasă la mine. Că doar ea va fi mama Salvatorului nostru Mesia. [139]Şi nu mă voi atinge de ea până va naşte".

[140]Vorbele lui Iosif i-au surprins pe toți. [141]Atunci preotul Zaharia i-a zis lui Iosif: „Uite ce este! Tu ieşi afară în curtea casei până noi vorbim şi ne sfătuim între noi ce-o să fie".

[142]După ce Iosif a ieşit în curte, preotul Zaharia, Elisabeta şi Maria au cântărit lucrurile. Şi au căzut la învoială ca Maria să meargă acasă la Iosif şi să stea cu el.

[143]Apoi l-au chemat pe Iosif şi preotul Zaharia i-a spus: „Noi ne-am înțeles ca tu şi Maria să plecați împreună la Nazaret. Oamenii vor vedea că umblați amândoi şi vor şti că de acum toate lucrurile sunt rezolvate. [144]Dar tu şi Maria nu vă veți căsători niciodată că Maria este dată Domnului.

[145]Când s-a împlinit vremea, Elisabeta a născut un prunc pe care l-au numit Ioan. [146]Şi în ziua a opta l-au tăiat împrejur. Atunci Zaharia, tatăl său, s-a umplut de Duh Sfânt şi a profețit că pruncul va fi profet al Celui-Preaînalt, că el va merge înaintea Lui Mesia, să-I gătească calea întru conştiința mântuirii şi luminarea celor ce şed în întuneric şi în umbra morții.

[147]Şi Domnul, din cerul Lui de purpură, privea lumea împreună cu toți îngerii care mai rămăseseră în cer.

CAPITOLUL 3

Naşterea Lui Iisus. Cei trei magi de la răsărit. Pandera Îl botează pe Iisus. Iosif şi familia lui în Egipt. Pandera şi pruncul Iisus. Pandera în Egipt. Duhul Lui Zamolxe se pogoară peste Iisus în Iudeea. Iisus la doisprezece ani în templu.

[1]Se apropia sfârşitul verii şi Maria ştia că mai erau puține zile până ca ea să nască. [2]Iosif şi Maria au primit înştiințare de la sora mai mare a Mariei, care stătea în Betleem. [3]Pe ea o chema tot Maria, zisă a lui Cleopa. Şi ea îi trimisese veste sorei ei din Nazaret să vină la Betleem ca să nască acolo. [4]Că se ştia din scripturi că Mesia trebuia să se nască în Betleem.

[5]Şi Iosif a plecat cu Maria la Betleem unde au ajuns seara spre asfințitul soarelui. [6]Dar Maria n-a apucat să tragă la casa sorei ei că trebuia să nască. [7]Şi au mas degrabă într-un grajd. [8]Şi Iosif a vorbit cu păstorii care stăteau noaptea pe câmp cu oile. [9]Ei au trimis-o pe Maria a lui Cleopa şi pe alte femei ca s-o moşească pe Maria, care a născut un prunc în iesle.

[10]Nevestele păstorilor au aflat că pruncul este Mesia şi le-au spus şi bărbaților lor, păstorii, care au spus şi la alți oameni. Şi toți care auzeau se mirau. [11]Era lună nouă, şi noaptea târziu, şi Iosif a luat pruncul în brațe şi a mers cu Maria la casa sorei Mariei, numită Maria a lui Cleopa.

[12]La acea vreme sosiseră din Persia la Ierusalim trei preoți magi care umblau întrebând: „Unde este Cel ce S-a născut

rege al iudeilor? Noi I-am văzut steaua în răsărit şi am venit să I ne închinăm".

[13]Regele Irod Arhelau a aflat despre aceşti oameni şi a crezut că sosise vremea naşterii Mesiei lui Israel. [14]Şi a vorbit cu cărturarii poporului care i-au spus că Mesia trebuia să se nască la Betleem în Iudeea. [15]Atunci Irod Arhelau i-a chemat în taină pe magi şi a aflat de la ei despre steaua de la răsărit. Şi i-a trimis pe magi la Betleem să-L caute acolo.

[16]Pe drum magii au tot făcut rugăciuni la zeii lor şi au mers toată noaptea uitându-se mereu la steaua strălucitoare de pe cer. [17]A doua zi au ajuns în Betleem şi au întrebat pe unii oameni dacă auziseră despre naşterea Lui Mesia în Betleem, dar nimeni nu ştia nimic. [18]Dar au dat peste nişte păstori care le-au spus că nevestele lor moşiseră o femeie şi ea a născut un băiat în iesle. [19]Şi păstorii le-au arătat magilor casa unde se afla pruncul.

[20]Când magii au bătut la uşa casei, a ieşit Iosif, i-a văzut şi le-a spus: „Nu sunteţi de prin partea locuri. De unde veniţi?"

[21]Unul dintre magi a zis: „Venim de la răsărit. [22]Noi credem că pe aceste meleaguri s-a născut pruncul Mesia. El va avea ceva din duhul zeului nostru Zaratuştra, că va fi *saoşiant*, adică salvator al lumii".

[23]Iosif i-a chemat pe magi în casă şi i-a dus la prunc şi la Maria, mama Sa. Atunci ei s-au plecat în genunchi şi I s-au închinat şi I-au adus daruri: aur, tămâie şi smirnă. După care au plecat spre ţara lor.

[24]Când Iosif, Maria şi pruncul s-au întors la Nazaret, Iosif a vorbit cu Pandera şi i-a spus toate câte li s-au întâmplat la Betleem.

[25]Într-o dimineaţă, înainte de răsăritul soarelui, Iosif a plecat la lucru şi a lăsat-o în casă pe Maria cu pruncul. [26]Şi după puţin timp a venit Pandera care i-a spus Mariei: „Iată curând va răsări soarele. Să-l ducem pe băiat în grădină că acolo vreau să-I fac botezul dacic, după obiceiul străbunilor mei şi să-I dau un nume".

[27]Şi au mers în curtea casei unde Pandera a aprins un foc în care a aruncat tămâie şi ierburi frumos mirositoare. [28]Şi a pus apă proaspătă într-un vas. [29]Când au apărut primele raze de soare Pandera a luat copilul în braţe şi a spus: „Să te vadă acum şi focul şi soarele şi cerul. Eşti copil al focului. Tu să aduci înţelepciune lumii".

[30]Apoi Pandera şi-a înmuiat degetele mâinii drepte în apă şi a udat cu ele pruncul pe frunte zicând: „Cu apă vie, foc sacru şi Duhul Lui Zamolxe te botez. Te numesc Iisus şi Te închin Lui Dumnezeu. Cu trupul eşti fiul meu, dar cu duhul eşti Fiul Lui Dumnezeu. Eşti Iisus Fiul Lui Dumnezeu!"

[31]În noaptea aceea îngerul Domnului i s-a arătat în vis lui Iosif şi i-a spus să plece cu pruncul şi mama Sa în Egipt. [32]Şi Iosif aşa a făcut şi au mers la Abdum în Egiptul de Sus unde se afla marele templu al zeului Osiris.

[33]La Abdum Iosif a vorbit cu preoţii locului de la templul zeului Osiris şi l-au închinat pe Iisus, zeilor Osiris, Isis şi

Horus. [34]Şi preoţii şi preotesele L-au purificat pe prunc cu apă vie şi L-au binecuvântat cu foc sacru şi spiritele zeilor. [35]Mama Sa Maria s-a bucurat tare mult căci ea ştia despre sine că era întruparea zeiţei Isis.

[36]Odată când Maria era în templul zeiţei Isis, şi-L ţinea pe Iisus în braţe, atunci a venit peste ea duhul zeiţei Isis care i-a zis: „Ia seama suflet din sufletul meu, că pruncul Tău are duhul zeului Horus, feciorul meu. Şi aşa cum te afli acum cu pruncul în braţe vei fi de-a pururea cunoscută ca Fecioara Maria cu pruncul. Că fecioria cerească este în sufletul femeii nu în trupul ei".

[37]Iar după câteva luni Iosif a primit în vis înştiinţare de la îngerul Domnului să meargă înapoi în Galileea unde domnea tetrarhul Irod Antipa, iar în Iudeea domnea Irod Arhelau, amândoi fiii lui Irod Idumeul care murise. [38]Şi Iosif s-a intors acasă cu Fecioara Maria şi cu pruncul ca să stea în Nazaretul Galileii.

[39]Şi Domnul Dumnezeu veghea din cerul Lui de purpură cu toţi îngerii rămaşi acolo.

[40]Pandera venea din când în când la casa lui Iosif ca să-L vadă pe Iisus şi aşa a aflat câte se petrecuseră cu ei când au fost în Egipt. [41]În taină Maria i-a spus lui Pandera despre duhul, care-i vorbise în templul zeiţei Isis şi care o numise Fecioara Maria.

[42]Atunci Pandera i-a spus: „Aşa te privesc şi eu Maria, ca fecioară de-a pururea, că sufletul îţi este curat ca lacrima. [43]Noi ştim din Dacia că cine va naşte pruncul care să aibă Duhul Zeului Zamolxe se va numi Maica Domnului, aşa cum i se spunea şi maicii Lui Zamolxe pe care o chema Vetra. [44]Şi tu Maria ai acel duh al maicii Lui Zamolxe, că marile suflete călătoresc din trup în trup pentru a lumina omenirea. [45]Acelaşi spirit al zeiţei Isis este şi cel al maicii Lui Zamolxe pe care noi în Dacia o numim Maica Domnului".

[46]După un timp Pandera a primit înştiinţare, de la sutaşul roman că vor pleca în Egipt. [47]Şi Pandera a vorbit cu Iosif că va veni să-L vadă pe pruncul Iisus înainte de plecare. [48]Şi Iosif i-a spus: „Poţi veni oricând la noi, domnule Pandera. Maria este mai tot timpul acasă şi va fi bucuroasă să te vadă".

[49]Cu câteva zile înainte de plecarea sa în Egipt, Pandera a mers la casa lui Iosif. [50]Când a bătut la uşă a ieşit în prag Maria cu pruncul în braţe şi i-a spus: „Bun venit. Sunt singură că Iosif este dus cu treburi".

[51]Atunci Pandera i-a spus Mariei că va pleca din Nazaret şi a venit să-L vadă pe prunc înainte de a porni către Egipt. Pandera L-a binecuvântat pe Iisus cu semnul crucii, cu Semnul Lui Zamolxe. Şi i-a spus Mariei că la vremea potrivită Îl va lua pe Iisus în Dacia.

[52]Iar Maria i-a zis: „Aşa să se facă voia Domnului. Mergi sănătos, domnul meu".

[53]După plecarea lui Pandera, Maria a rămas un timp tristă. Şi-şi spunea: „Ce mult îl iubeşte Pandera pe Iisus, fiul lui. Fă Doamne ca el să se întoarcă curând şi teafăr". [54]Dar ea nu ştia că vor trece mulţi ani până când Pandera va reveni în Iudeea.

[54]Când a ajuns în Egiptul de Sus, cu trupa de soldați romani, Pandera a primit însărcinări în localitatea Abdum, locul unde oamenii venerau pe zeii Osiris, Isis și Horus. [55]Și Pandera știa câte ceva, despre aceste locuri, de la Maria care fusese acolo cu Iisus și Iosif, după nașterea pruncului.

[56]Pandera a stat mulți ani în Abdum, unde a cunoscut bine pe preoții și preotesele egiptene de acolo. Și era adorator cucernic și credincios al zeiței Isis. [57]Mulți credeau că Pandera avea în el duhul zeului Osiris.

[58]Toți îl știau pe Pandera că purta, tot timpul cu el la gât, cheia *ankh* pe care i-o dăduse Maria la căsătoria lor pe vârful de munte în Iudeea. [59]Și oamenii l-au numit pe Pandera, Abdes, adică cel care se închină zeiței Isis la Abdum.

[60]Vremea a trecut și Iisus se întărea în trup și duh. [61]Era către sfârșitul verii în ziua când Iisus împlinise doisprezece ani. [62]Și El a mers la templu ca să se roage și era în duh când a văzut și a auzit. [63]Apoi a mers acasă și i-a povestit mamei Sale: „Eram în templu când un duh a venit peste Mine. Am văzut un om cu părul alb și o barbă mare. Când m-am închinat Lui, El Mi-a vorbit zicând: Iisus, fiul lui Pandera, vei fi lumii lumină de înțelepciune, dar pentru asta trebuie să mergi în munți la rudele tatălui Tău”.

[64]Când Maria a auzit cele spuse de Iisus a înțeles că era timpul întoarcerii lui Pandera. Și ea a plâns cu lacrimi de dor.

[65]Primăvara, de sărbătoarea Paștilor, Iosif și Maria mergeau în fiecare an la Ierusalim cu rudele și cunoscuții. [66]Iisus implinise deja doisprezece ani la sfârșitul verii. [67]Și după zilele Paștilor la Ierusalim, Iosif și Maria au pornit înapoi spre Nazaret, iar Iisus mergea mai mult printre rude. Și așa au călătorit ei ziua întreagă.

[68]Dar când L-au căutat pe Iisus, El nu era și negăsindu-L Iosif și Maria s-au întors la Ierusalim. [69]L-au aflat după trei zile în templu, stând în mijlocul învățătorilor, ascultându-i și întrebându-i. [70]Și toți cei ce erau acolo și-L auzeau se minunau de priceperea și de răspunsurile Lui.

[71]Iosif și Maria au rămas uimiți, dar Maria L-a certat: „De ce ne-ai făcut una ca asta, să pleci de lângă noi? Iată, tatăl Tău și eu Te-am căutat îngrijorați”.

[72]Și Iisus le-a zis: „Cum se face că Mă căutați și nu știați unde pot fi? Oare nu întru cele ale Tatălui Meu trebuie să fiu, adică aici la templu?”

[73]„Dar unde ai stat trei zile și trei nopți?” I-a spus mama îngrijorată.

[74]Iisus i-a răspuns: „La templu, v-am spus. Și acolo am aflat numele secret al Tatălui”.

[75]Când Iosif și Maria au auzit aceasta s-au înspăimântat, căci știau că cel ce cunoaște numele secret al Tatălui avea mare putere. Și nu au mai zis nimic.

[76]Iar acasă Maria a aflat de la Iisus că El dormise în templu și un înger al Domnului I s-a arătat și L-a învățat numele secret al Tatălui și felul cum putea fi folosit. [77]Și Maria s-a bucurat când a auzit asta, că păstra în inima ei cine este El și ce aflase ea de când fusese cu El în Egipt.

[78]Și Iisus sporea în înțelepciunea și în harul Domnului, care din cerul Lui de purpură se uita să vadă ce făceau oamenii pe pământ. Și Domnul Dumnezeu se bucura.

CAPITOLUL 4
Pandera revine în Iudeea. Iisus în Egipt pe urmele Lui Zamolxe. Duhul Lui Zamolxe pogoară peste Iisus în Egipt.

[1]Într-o zi pe când se ruga în templul zeiței Isis, Pandera a auzit un glas care-i spunea: „Să mergi la Nazaret la fiul tău Iisus și să-L aduci aici, apoi să-L duci la neamurile tale în Tracia și în Dacia. Și El să-l cunoască pe Bătrânul Înțelept”.

[2]Și tocmai s-a nimerit că cineva trebuia să meargă cu treabă la cohorta Sagittariorum, la Ierusalim, în Iudeea. Și sutașul roman l-a trimis pe Abdes Pandera, cum i se spunea de obicei lui Pandera în Egipt.

[3]Trecuse Paștile și primăvara era în toi când Pandera a sosit la Ierusalim. [4]Și după ce a rezolvat treburile la pretoriu, Pandera a mers la Nazaret.

[5]Acolo a aflat câte ceva despre familia lui Iosif: Maria avea și alți copii; Iisus, băiatul ei cel mare, era foarte învățat în legea iudaică. [6]Și Pandera se întreba ce-o să urmeze: „Ce va spune oare fiul meu Iisus când mă va cunoaște acum la doisprezece ani ai Săi?”

[7]De câteva ori Pandera a trecut prin fața casei lui Iosif, dar nu a vrut să intre în curte. [8]Într-o zi a văzut-o pe Maria trebăluind și memoriile l-au năpădit. Și se tot gândea Pandera: „Ce mult am iubit-o și încă o mai iubesc pe Maria! Păcat că nu s-a putut să rămânem împreună”.

[9]Într-o zi Pandera a văzut-o pe Maria plecând de acasă către târg. Și i-a ieșit în întâmpinare Mariei și i-a zis: „Iată-mă Maria!”

[10]Și Maria a fost tare emoționată să-l vadă pe Pandera și i-a spus cu lacrimi: „Domnul meu, bine ai sosit, slavă Domnului! Ce faci?”

[11]Pandera i-a răspuns: „Am venit cu treburi la pretoriu la Ierusalim. Dar tu să-mi spui ce face fiul nostru Iisus?”

[12]Atunci Maria i-a povestit: „Iisus S-a făcut băiat mare. El știe că nu este fiul lui Iosif și de multe ori m-a întrebat despre tine, tatăl Său. [13]Iisus vorbește foarte bine trei limbi, evreiește, latinește și grecește. [14]Și este învățat în cele ale scripturii, dar noi totuși am vrea să-L dăm la școala rabinică. [15]Iisus este un băiat foarte inteligent, dar cam neascultător în învățăturile iudaice pe care dorește să le îndrepte cum vrea El. [16]A intrat de multe ori în dispute cu fariseii și saducheii cei învățați. Acum nu știm dacă Îl vor mai primi la școala rabinică”.

[17]După ce a ascultat cele spuse de Maria despre Iisus, Pandera i-a dat de știre de ce se întorsese el în Iudeea: „Draga mea Maria. Pe Iisus aș vrea să-L iau cu mine în Egipt și apoi să-L duc în Tracia și în Dacia, unde El poate să învețe cu înțelepții noștri și să ajungă preot”.

[18]Auzind acestea Maria i-a spus lui Pandera despre duhul care de curând coborâse asupra Lui Iisus. [19]Şi i-a mai spus lui Pandera că ea nu era surprinsă de ce-i spusese el. Dar era încă îngrijorată: „Cum să facem cu plecarea Lui Iisus? Ce va spune oare Iosif care-l iubeşte ca pe fiul lui propriu?”

[20]Dar Pandera a liniştit-o zicând: „Vom rezolva şi aceasta. Spune-I băiatului nostru că am venit să-L văd. Şi ţineţi aceasta în taină de lume, dar lui Iosif poţi să-i spui”.

[21]Apoi cei doi au plecat fiecare la treburi. Maria se gândea cu emoţie: „S-a întors Pandera, domnul meu, primul şi singurul meu bărbat iubit. Doamne cât Îţi mulţumesc!”

[22]Când a ajuns acasă Maria I-a vorbit Lui Iisus despre întoarcerea tatălui Său şi El i-a zis: „Ştiam că tata Mă va căuta. Vreau să-l cunosc şi eu mamă. Du-mă la el cât de curând!”

[23]Seara, când Iosif s-a întors de la lucru, Maria i-a povestit cele întâmplate. [24]Şi a doua zi dimineaţa Maria L-a îmbrăcat frumos pe Iisus şi împreună au plecat să-l întâlnească pe Pandera.

[25]Când Pandera şi-a văzut fiul, L-a privit îndelung cu multă iubire. Iisus era şi El uimit de vederea tatălui Său. Şi Pandera I-a zis: „Bun găsit fiule. Vino să Te îmbrăţişez!”.

[26]Apoi Pandera L-a strâns în braţe pe băiat şi L-a sărutat pe frunte şi Iisus i-a mărturisit cu lacrimi în ochi: „Ce mult te-am aşteptat, tată. Ştiam că vei veni să Mă iei şi că nu M-ai părăsit”.

[27]Atunci Pandera I-a mărturisit: „Da fiule. Vom merge în Dacia strămbunilor Tăi. Acolo Îţi vei găsi împlinirea în viaţă”.

[28]Şi Pandera şi Maria au stat să plănuiască plecarea Lui Iisus. [29]Dar Maria era încă îngrijorată de ceea ce va urma şi i-a întrebat: „Ce vom face de acum înainte? Cum vom rezolva lucrurile cu bărbatul meu Iosif?”

[30]Pandera i-a răspuns: „Lui Iosif îi vom spune totul. El este un om bun şi înţelept şi va înţelege”.

[31]Când Maria a ajuns acasă i-a spus lui Iosif toate câte s-au petrecut la întâlnirea lor cu Pandera. [32]Atunci Iosif i-a zis: „Nu mă pot opune. Pandera este tatăl Lui în trup, iar Domnul în duh. Dacă Iisus vrea să meargă cu el atunci noi Îl vom pregăti de drum”.

[33]În zilele următoare s-au sfătuit cu toţii. Mai întâi, Pandera şi Iisus, vor merge în Egipt, unde Pandera vroia ca El să înveţe tainele preoţilor şi să păşească pe urmele strămbunului Zamolxe. [34]Apoi Pandera şi Iisus vor pleca spre Tracia şi mai apoi spre Dacia.

[35]Pandera le-a mai spus: „Neamul meu se trage din Mari fiica zeului nostru Zamolxe. [36]Pandu, un urmaş de-al ei şi al soţului ei Licu, numit şi Marele Lup Alb, a venit în Munţii Haemus de unde Licu se trăgea de baştină. [37]Noi în Tracia am păstrat cu străjnicie memoria clanului Cogaion şi am ţinut mereu legătura cu rudele noastre din Dacia.

[38]În câteva zile pregătirile au fost gata şi Pandera cu Iisus au pornit către Egipt.

[39]Când au ajuns la piramide, în Egiptul de Jos, tatăl I-a povestit fiului legende ale tracilor despre şederea Lui Zamolxe în Egipt astfel: [40]„Strămbunul nostru Zamolxe şi-a purtat paşii pe aceste locuri. Legendele noastre spun că El a fost la piramide, la Teba, la Karnak şi în Valea Regilor. La Teba, Zamolxe a fost hirotonisit preot egiptean. [41]În Dacia preoţii au obiceiul să cheme spiritele zeilor Egiptului aşa cum au făcut şi strămbunii noştri Zamolxe şi Marele Lup Alb, din care ne tragem noi fiule”.

[42]Mergând pe Valea Nilului, către Egiptul de Sus, Pandera şi Iisus au ajuns la Teba. Şi acolo au cunoscut-o pe preoteasa de la templul zeiţei Maat, Zeiţa Înţelepciunii la egipteni. Şi vroiau să afle de la ea dacă se mai ştia ceva din vechime despre şederea Lui Zamolxe în Egipt.

[43]După câteva zile preoteasa le-a spus: „Istoria noastră a consemnat trecerea pe aici a unui dac pe nume Zamolxes, cu vreo cinci sute de ani înainte. [44]Zamolxes a stat trei ani în Egipt apoi s-a întors pe meleagurile Lui. [45]El era deja preot al Zeului Dumnezeu din Dacia, dar şi preot al Lui Zaratuştra, profetul perşilor. [46]Când Zamolxes a părăsit Egiptul, El fusese hirotonisit şi preot al Marelui Zeu Amun”.

[47]Pandera i-a mulţumit preotesei pentru cele spuse. Şi a mai întrebat-o: „Se mai scrie oare şi altceva despre strămbunul nostru Zamolxe? Noi ştim că egiptenii din vechime consemnau atent şi despre spiritele care îi călăuzeau pe anumiţi oameni aleşi de Preaînaltul”.

[48]Şi preoteasa le-a spus: „În cronici se mai scrie că Zamolxes era întruparea unui mare profet din vechime, un om cu numele de Melchisedec, care a fost Mare Preot şi rege pe vremea lui Avram, părintele iudeilor. [49]Se proroceşte că acel spirit al Lui Melchisedec şi al Lui Zamolxes va coborî în cineva trăitor în aceste timpuri. [50]Noi nu ştim cine poate fi acel om, dar putem spune că va fi preot în veac şi rege drept, căci aceasta înseamnă numele Melchisedec”.

[51]Pandera era încredinţat că duhul, despre care vorbise preoteasa, coborâse deja în Iisus, fiul lui. [52]Şi a mai întrebat-o pe preoteasă: „Rogu-te să-mi spui cum se face că un suflet care s-a întrupat poate fi făcut din mai multe suflete care au fost odată întrupate şi ele?”

[53]Preoteasa i-a spus: „La facerea unui suflet nou pot participa mai multe suflete vechi, deşi sufletul are miezul lui. Dar acel suflet nou este şi el vechi ca şi sufletele care îl compun. [54]Şi atunci când sufletul nou este format şi se află într-un corp, el îşi face o bază nouă şi acumulează o experienţă nouă de viaţă”.

[55]Şi Pandera a mai întrebat: „Dar ce se întâmplă cu sufletul nou atunci când el merge în lumea cealaltă? Oare părţile de suflete din care este făcut revin la sufletele lor originale?”

[56]Preoteasa i-a răspuns: „Când sufletul merge în lumea de dincolo, el nu se risipeşte, că are o identitate proprie, deşi îi este înrudită cu sufletele din care iniţial s-a compus. [57]Şi tot aşa se întâmplă mereu cu fiinţarea de suflete care toate au pornit de la Domnul ca scântei. Şi ele se întrepătrund şi se multiplică până

cresc în lumină aşa de mult încât se întorc înapoi la Domnul, tot aşa cum fac îngerii. [58]Dar drumul existenţei lor este lung pentru că întâlnesc în calea lor şi întunericul care le ia din lumină".

[59]Şi Pandera a mai întrebat: „Oare cine poate să cheme sufletele cele luminoase?"

[60]Atunci preoteasa i-a zis: „Un om care cunoaşte aceste taine poate chema orice suflet să vină în sufletul lui propriu şi astfel să dobândească o parte din lumina sufletului pe care îl doreşte. [61]Dar sufletele invocate nu coboară cu totul în noul corp, ci ele dau doar scântei care se alipesc altor scântei care se află deja în sufletul omului care le-a chemat".

[62]Şi Pandera a fost încredinţat că acolo la Teba era locul cel mai bun pentru ca Iisus să deprindă înţelepciune. [63]Şi a vorbit cu preoteasa de la templul zeiţei Maat ca Iisus să stea la templul ei şi să înveţe religia locului şi să devină preot egiptean. [64]Şi după ce a făcut toate acestea Pandera s-a întors la Abdum la trupele romane din care făcea parte.

[65]În trei ani Iisus a aflat tainele zeilor Egiptului. [66]El a deprins ştiinţele egiptenilor şi a cunoscut formulele magice prin care se dobândeau mari puteri. [67]Iisus ştia deja de la templul din Ierusalim numele secret al Domnului. [68]De la preoţii egipteni Iisus a mai învăţat şi meşteşugul vindecării bolilor şi să facă minuni.

[69]La numai cincisprezece ani Iisus a fost investit ca preot al zeului Amun, chiar la templul Luxor din Teba, unde în vechime Zamolxe fusese şi El iniţiat preot al zeului Amun, zeul solar. Pandera a participat şi el la hirotonisirea Lui Iisus şi era tare mândru de feciorul lui.

[70]Într-o zi, pe când se afla la templul zeiţei Maat din Teba, Iisus a fost răpit în duh. [71]Şi El a ţinut minte cele trăite atunci şi a mers la Abdum şi i le-a povestit tatălui Său Pandera: „Eram în templul zeiţei Maat atunci când Duhul Lui Zamolxe a pogorât peste mine. [72]M-am ridicat în spirit şi am ajuns până în al nouălea cer unde M-a întâmpinat un om bătrân. [73]Eu L-am recunoscut şi M-am închinat Lui, că-L ştiam dintr-o altă viziune pe care am avut-o în Iudeea. [74]Şi El Mi-a zis: Iisuse, urmaşul Meu, află că Duhul Meu se va coborî cu şi mai multă putere în Tine. [75]Apoi El a dispărut şi Mi-am revenit în simţiri, dar viziunea Mi-a rămas adânc întipărită în minte".

[76]Pe dată Pandera I-a spus: „Este un semn că a venit timpul să pornim spre casă, fiule. [77]Şi acolo în Dacia vei cunoaşte cu adevărat Duhul Lui Zamolxe".

[78]Şi Pandera a vorbit cu sutaşul de la Abdum să-l lase să plece un timp din armata romană, şi să vină înapoi după câţiva ani.

CAPITOLUL 5

Iisus merge în Tracia, apoi în Dacia la Sarmisegetuza. Iisus învaţă înţelepciunea Lui Zamolxe cu preoţii decenei şi cu Marele Preot şi devine preot. Duhul Lui Zamolxe pogoară peste Iisus în Dacia.

[1]Iisus avea cincisprezece ani când a pornit cu tatăl Său Pandera spre Tracia.

[2]Au coborât în Delta Nilului şi de la Alexandria s-au îmbarcat spre Atena în Grecia. [3]Apoi de acolo au purces călare către Munţii Haemus în Tracia.

[4]Când Pandera a ajuns la rudele lui, la clanul Cogaion, toţi i-au primit cu dragoste şi s-au bucurat să-L vadă pe Iisus despre care ştiau de la Pandera că era fiul său care stătuse în Iudeea cu mama Sa.

[5]În Tracia, Iisus a cunoscut multe rude din partea tatălui. [6]I-a întâlnit şi pe preoţii traci decenei, slujitorii Lui Zamolxe, care, observând aptitudinile deosebite ale tânărului Iisus, au dorit să-L ia la învăţătură.

[7]Atena, preoteasa decenee, sora lui Pandera, a zis: „Băiatul să stea un timp cu noi şi să deprindă învăţătura Lui Zamolxe şi să ajungă preot deceneu".

[8]Dar Pandera i-a răspuns: „Iisus va merge cu mine în Dacia, unde se află Marele Preot, căruia i se spune Bătrânul Înţelept. Acolo Iisus va învăţa cu marii înţelepţi ai neamului nostru".

[9]Pandera şi Iisus au stat în Tracia până primăvara când s-au pregătit de plecare spre Dacia. [10]Şi au trecut râul cel sfânt Istru şi au purces către Sarmisegetuza unde rudele îi aşteptau, că aflaseră că Pandera Îl va aduce acolo pe Iisus, fiul său. [11]Preoţii şi preotesele de la Sarmisegetuza Îl aşteptau şi ei, se credea că spiritul Lui Zamolxe a coborât într-un om.

[12]Pandera şi Iisus au ajuns la Sarmisegetuza spre bucuria tuturor. [13]În seara venirii preoţii au aprins un rug sacru şi s-au rugat Lui Dumnezeu şi Lui Zamolxe şi au chemat spiritele străbunilor înţelepţi.

[14]Într-o zi Pandera L-a dus pe Iisus la Marele Preot Iulian, care trăia în munţi, retras de lume. [15]Şi i-a povestit Marelui Preot viaţa tânărului Iisus şi i-a mai spus şi despre viziunile Lui Iisus atunci când I-a vorbit străbunul Zamolxe în Iudeea şi în Egipt.

[16]Şi Marele Preot a zis: „Noi, de la plecarea la Zamolxe a Marelui Preot Deceneu, am tot chemat la focul sacru să revină Duhul Lui Zamolxe. [17]Deceneu a prorocit că Spiritul Lui Zamolxe se va întoarce într-un om care va schimba lumea. [18]După câte mi-ai spus, nu încape îndoială că tânărul Iisus are scântei din spiritul străbunului nostru Zamolxe, care este Mare Preot şi zeu în vecii vecilor. [19]Noi nu ştim ce va face Iisus în lume, şi nici cum o s-o îndrepte pe calea luminii, dar ştim că va avea putere de la Dumnezeu, Tatăl nostru ceresc. [20]Că noi suntem poporul Lui Dumnezeu. [21]De acum pe Iisus Îl luăm la învăţătură şi în doi ani de zile va ajunge preot deceneu".

[22]Şi Marele Preot a aranjat ca Iisus să înveţe cu preoţii şi preotesele de la Sarmisegetuza. [23]Dar Iisus urma învăţătura mai ales pe lângă Marele Preot.

[24]Într-o zi Marele Preot I-a povestit Lui Iisus legende despre Zeul Zamolxe: „Se ştie prea bine cum străbunul nostru Zamolxe a învăţat cu înţeleptul Pitagora, apoi cu Zarates, un mare preot din Babilon şi mai apoi a stat un timp în Egipt. [25]Dar Zeul nostru Zamolxe a fost prezent la sfinţirea templului din Ierusalim. [26]Era pe vremea când trăia

profetul Zaharia. [27]Atunci Zamolxe i-a mustrat pe iudei că au adus sacrificii la inaugurarea templului din Ierusalim. [28]Ce se face cu vărsare de sânge se va sfârşi tot cu vărsare de sânge. [29]Noi credem că din acel templu nu vor rămâne decât ruine".

[30]Iisus i-a zis Marelui Preot: „Este un obicei la poporul mamei Mele de a aduce jertfe. [31]Deşi de-a lungul timpului s-a văzut că jertfele aduc distrugeri celor care le fac, iudeii tot continuă să facă aceasta pentru că urmează scriptura Tora, unde este scris să aducă jertfe".

[32]Marele Preot Iulian a mai spus: „Păcat că aceşti oameni, aflaţi în căutarea cunoaşterii Domnului, mai cred că sângele poate spăla de păcate. [33]Şi dacă ei vor continua să mai facă sacrificii de animale nu va mai rămâne nimic din poporul lor. [34]Noi neamurile tracilor nu mai aducem jertfe zeilor de pe timpul strămbunului Zamolxe. Şi de atunci ne merge bine. Şi bine va fi cât timp nu venerăm moartea ci viaţa. [35]Că adevărata scriptură este însăşi viaţa, iar când scripturile scrise nu mai urmează viaţa ele devin rătăciri, întinează sufletul omului şi aduc mari pagube şi nenorociri".

[36]De obicei Iisus mergea singur să-l vadă pe Marele Preot care limpezea nedumeririle Sale.

[37]Şi odată Iisus l-a întrebat: „Mărite Preot, cine este Dumnezeu şi cum Îl putem noi cunoaşte? [38]La iudei Spiritul Suprem este împărţit în mai multe entităţi. Înţelepţii neamului se străduiesc de sute de ani să-L definească. [39]Dar multele lor frământări nu au reuşit să limpezească lucrurile. [40]Deşi se crede că există o singură Fiinţă Supremă, numirea Ei este neclară şi duce mereu la violenţă. [41]În Iudeea nu am putut înţelege de ce contradicţiile continuă şi de ce sunt partide religioase care susţin idei diferite ducând mereu la dezbinări".

[42]Atunci Marele Preot I-a explicat Lui Iisus: „Dumnezeu, în mărirea Lui, este peste puterea noastră de înţelegere. [43]Dar este necesar să aflăm despre El pe înţelesul nostru. [44]Putem spune fără să greşim că Dumnezeu este în tot şi în toate. [45]Dar mai cu seamă Îi vedem prezenţa în ritmurile naturii, în care şi viaţa noastră trebuie trăită. Fără această apartenenţă la natură omul îşi pierde sufletul".

[46]Iisus a întrebat: „Atunci unde se află locul omului în înţelegerea Lui Dumnezeu?"

[47]Marele Preot Iulian a zis: „Domnul este atât în exteriorul omului cât şi în interiorul lui. [48]Iar atunci când omul reuşeşte să-L trezească pe Domnul din el va şti ce să facă în viaţă şi va cunoaşte ce este viaţa omului. [49]Şi aşa omul va înţelege puterea gândului, a cuvântului şi a faptei. [50]Şi să iei aminte că gândurile omului deschid mereu drumul pe care el păşeşte, căci de la gând vine cuvântul şi de la cuvânt vine fapta. Că noi oamenii după ce gândim, spunem în cuvinte ce am gândit şi apoi înfăptuim".

[51]Atunci Iisus l-a mai întrebat pe Marele Preot: „Dar sufletul omului unde sălăşluieşte?"

[52]Şi Marele Preot a răspuns: „Cu adevărat sufletul este fără timp. [53]Dar sufletul se arată într-un fel în lumea

materială care-i este creaţia. [54]Minţile noastre şi trupurile noastre sunt tot de suflete create. [55]Şi cu adevărat sufletul omului este tot aşa de bătrân ca şi timpul care nu are vârstă tot ca şi Dumnezeu".

[56]Iisus a ascultat atent vorbele Marelui Preot Iulian pe care l-a mai întrebat: „Cum poate atunci omul să intre în ritmurile naturii?"

[57]Şi Marele Preot a răspuns: „Ritmurile naturii sunt o trăire a Domnului. [58]Este bine ca omul să înţeleagă că de când se naşte şi până la moarte, viaţa să-i fie condusă de ritmurile naturii. Dar dacă omul iese din aceste ritmuri el suferă. [59]Noi preoţii decenei avem trimiterea de a-l îndrepta pe om pe calea cea bună atunci când el se rătăceşte. Noi oferim această posibilitate pe care omul, fie o acceptă, fie o refuză. [60]Oamenii, care rătăcesc în viaţă, vin la preoţii decenei care-i ajută să păşească din nou pe făgaşul armoniei cu natura. [61]Din moş-strămoşi urmăm multe practici care ţin vie conştiinţa sacralităţii vieţii omului, adică trezvia, cum o numim noi".

[62]Şi Iisus a mai întrebat: „Care ar fi aceste practici?"

[63]Marele Preot a spus mai departe: „În primul rând omului trebuie să i se trezească simţul realităţii. Cu alte cuvinte el să-şi dea seamă de fiinţarea lumii şi a propriei vieţi. Baza practicilor stă în folosirea focului sacru care trezeşte sufletul. [64]Odată cu trezirea sufletului omul deschide ochii spre lume şi aşa îşi îndreaptă viaţa pe calea armoniei. [65]Şi în orice moment omul îşi alege singur pasul pe care-l face. [66]Iar atunci când omul devine conştient de puterea gândului lui, el poate să-şi trăiască frumos toate clipele vieţii. [67]Dar sunt unele momente din viaţă pe care omul păşeşte ca pe nişte trepte pentru a se apropia de Dumnezeu".

[68]Auzind ultimele sale cuvinte Iisus l-a întrebat pe Marele Preot: „Care ar fi aceste momente? Cum pot fi ele definite? Care sunt practicile potrivite? Rogu-te să-Mi spui".

[69]Dar Marele Preot a răspuns pe scurt la întrebările Lui Iisus: „În viaţa omului sunt momente cheie pline de sacralitate. Trei dintre ele sunt cele mai importante, anume: naşterea, căsătoria, moartea. [70]Preoţii de la Sarmisegetuza cunosc practicile pe care noi le urmăm în astfel de împrejurări. [71]Să vorbeşti cu preoţii şi preotesele de acolo despre ritualurile urmate de ei la naştere, căsătorie şi la moartea oamenilor".

[72]În zilele ce au urmat Iisus a discutat cu preoţii şi preotesele, care dădeau învăţătură la şcoala sacerdotală, despre subiectele amintite de Marele Preot. [73]Lecţiile se ţineau fie în grup, fie individual, urmând tradiţia şcolii lui Zamolxe înfiinţată cu peste cinci sute de ani înainte.

[74]Preotul Casian, unul dintre cei care învăţau pe tinerii de la şcoala de la Sarmisegetuza, I-a explicat Lui Iisus: [75]„Naşterea unui copil înseamnă revenirea sufletului, care plecase în lumea de dincolo, în corp uman. [76]Împrejurările în care se naşte un copil sunt legate de vieţile anterioare ale sufletului care se întoarce. [77]Noi preoţii avem ritualuri care-l primesc pe copil în lume, prin ceea ce se cheamă botez. [78]Şi

urmăm metoda tradiţională a botezului cu apă, foc şi Spiritul Lui Zamolxe”.

[79]Preotul Casian a mai explicat: „Botezul se face într-un loc potrivit ales. De obicei are loc la răsăritul soarelui. Se aprinde un foc sacru într-o vatră, sau într-un vas în care se pun ierburi frumos mirositoare. [80]Dacă pruncul are naş şi naşă ei îl aduc în braţe şi urmează ceea ce le spune preoteasa sau preotul deceneu. [81]Când apar primele raze de soare sacerdotul spune: Să te vadă acum şi focul şi soarele şi cerul. La aceste cuvinte se mai pot adăuga şi alte vorbe potrivite momentului. [82]Apoi în prezenţa focului sacru sacerdotul îşi moaie degetele mâinii drepte în apă proaspătă şi-l udă pe prunc pe frunte zicând: Cu apă vie, foc sacru şi Duhul Lui Zamolxe te botez. [83]Şi-i dă copilului un nume după vrerea părinţilor şi-l închină la un zeu sau o zână anume. [84]Aşa se face ritualul botezului după împrejurările în care are loc. [85]Dar momentele cheie sunt folosirea celor două expresii: „Să te vadă acum şi focul şi soarele şi cerul” şi „Cu apă vie, foc sacru şi Duhul Lui Zamolxe te botez”. [86]Se poate boteza un prunc oriunde în natură, la munte, la deal, la şes, la mare, în câmpie şi în pădure, sau lângă o apă curgătoare sau într-o apă curgătoare curată. Şi acolo unde se face botezul trebuie aprins focul sacru”.

[87]Atunci Iisus i-a spus preotului Casian: „Aşa a făcut tata când M-a botezat în Galileea”.

[88]Preotul Casian I-a răspuns: „Firește. Căci Pandera urma obiceiul strămbunilor noştri. Orice om poate boteza chiar dacă nu este preot deceneu, ci el trebuie doar să urmeze Legile Lui Zamolxe. [89]Dar cel mai bine este ca botezul să fie făcut de către un sacerdot deceneu. Preoţii şi preotesele decenee cunosc bine cum să atragă benecuvântările zeilor la botezul unui copil”.

[90]Altă dată preotul Casian a vrut să-I explice Lui Iisus cum era făcută căsătoria la daci. [91]Dar Iisus i-a spus: „Cunosc bine acest ritual. A fost urmat de tata şi de mama când ei s-au căsătorit pe vârful unui munte din Iudeea”.

[92]Şi Iisus i-a depănat preotului Casian toate câte ştia despre căsătoria părinţilor Lui, iar preotul Casian a încuviinţat că totul a fost făcut după Legele Lui Zamolxe.

[93]Şi Iisus i-a mai spus: „Aş vrea să cunosc mai multe despre obiceiurile tracilor cu privire la căsătorie”.

[94]Atunci preotul Casian I-a zis: „Căsătoria cea mai bună este între un bărbat şi o femeie care se iubesc. [95]Dar sunt oameni care nu vor să se căsătorească, iar alţii care vor mai mult decât însoţirea în doi. [96]Şi bărbaţii care vor să se însoţească cu mai multe femei o pot face, şi femeile care vor să se însoţească cu mai mulţi bărbaţi o pot face şi ele, că Domnul Dumnezeu nu vrea ca omul să ardă dacă găseşte împlinire aşa. [97]Mai rele sunt ascunderea şi minciuna şi prefăcătoria şi înşelăciunea, că din patimile înfrânate ale omului ies multe rele”.

[98]Iisus l-a mai întrebat pe preotul Casian: „Şi cum se petrec aceste căsătorii cu mai multe persoane?”

[99]Preotul Casian I-a răspuns: „Perechile se căsătoresc fiecare în parte. Şi de la început se înţeleg între ei cum vor vieţui. [100]Că omul nu are stăpânire pe trupul nici unui alt om, decât pe cel de sine. [101]Dar e bine ca bărbatul şi femeia să doarmă fiecare separat, dacă se poate. [102]Că femeia stă mai mult cu copiii ei ca să îi crească. [103]Şi dacă bărbatul doarme aparte de femeia lui, el o va iubi mereu că dorul lui de ea nu se va ostoi, şi nici dorul ei de el. [104]Eu am ca soaţe două surori, care se înţeleg ca suratele de bine, şi viaţa ne este frumoasă, slavă Domnului”.

[105]În altă zi preotul Casian a vorbit despre ritualurile folosite la moartea unui om. Şi I-a zis Lui Iisus: „Noi incinerăm trupurile celor morţi şi uneori le punem ţărâna într-un loc anume în pământ peste care mai apoi aprindem focuri sacre şi chemăm înapoi sufletul mortului să se întrupeze. [106]Cei care mor nu-şi pierd sufletul căci el merge la Zamolxe. [107]Dar dacă vrem, noi putem să-i chemăm pe oameni, să se întoarcă pe pământ, chemând sufletele lor. Că trupul omului, atunci când nu mai are suflet în el, este ca şi ţărâna, aşa cum ne spune Dumnezeu”.

[108]În zilele care au urmat Iisus a asistat la câteva incinerări şi aşa a învăţat ce ritualuri făceau acolo preoţii decenei ca să scape sufletele de suferinţă până ajungeau în lumea cealaltă. [109]Şi a mai aflat că sufletele din trupurile moarte, care nu erau incinerate, se înrăiau şi se transformau în strigoi. De aceea dacii foloseau incinerarea trupurilor.

[110]Şi în timp Iisus a mai învăţat cum preoţii decenei conduceau ritualurile de trecere a celor tineri la pubertate, la adolescenţă şi la maturitate.

[111]Într-una din zile, pe când Iisus se afla împreună cu Marele Preot, El l-a întrebat despre cunoaşterea viitorului astfel: „Rogu-te, Mărite Preot, să-Mi spui ce importanţă are cunoaşterea viitorului pentru om?”

[112]Atunci Bătrânul Înţelept I-a răspuns: „Predicţiile, cunoaşterea viitorului, nu sunt ţelurile existenţei omului. [113]Noi dorim în primul rând creşterea trezviei în om. [114]Nu vrem să ştim ce ne aşteaptă în viitor, ci dorim să ne ordonăm existenţa prezentă în mijlocul naturii. Şi atunci vom şti că urmăm vrerea Lui Dumnezeu şi viaţa ne va fi bună. Şi aşa, din viaţa cea bună, ne facem bun viitorul. [115]Noi învăţăm să devenim nemuritori prin înţelegerea nemuririi sufletului nu prin cunoaşterea viitorului. [116]Profeţiile pot rătăci atunci când profeţii sunt rupţi de viaţă. Şi am auzit multe astfel de istorii în care profeţii i-au dus în restriște pe oamenii pentru care ei făceau profeţii”.

[117]Atunci Iisus a zis: „Neamul mamei mele crede foarte mult în profeţii şi de multe ori iudeii au suferit după ce unii profeţi au spus profeţii strâmbe care au dus poporul în rătăcire. Şi mulţi profeţi au fost omorâţi şi pe drept şi pe nedrept”.

[118]Şi Iisus a vorbit cu preoţii şi preotesele de la Sarmisegetuza despre profeţi şi profeţii, iar ei I-au spus istoria neamului tracilor care credea în profeţii, dar le lega de trezirea sufletului, nicidecum de un destin fixat al omului şi

al neamurilor. Şi tot aşa rezulta şi din cele vorbite de Iisus cu Marele Preot Iulian, Bătrânul Înţelept.

[119]Într-altă zi Iisus se afla sus la munte împreună cu Marele Preot, pe care l-a rugat: „Înţeleptule, ai putea să-Mi vorbeşti despre Legile Lui Zamolxe?”

[120]Şi Marele Preot I-a răspuns: „Legile Lui Zamolxe sunt Legile Lui Dumnezeu, tot aşa cum Legile Lui Moise sunt Legile Domnului iudeilor. [121]Noi tracii numim Legile Lui Zamolxe, Legile Belagine, Legile Frumoase. [122]Ele au fost scrise după înălţarea la cer a Lui Zamolxe. Multe dintre aceste legi sunt vorbele Lui de înţelepciune. [123]O primă formă a acestui cod de legi a fost făcută cunoscută dacilor de către Marele Lup Alb, succesorul Lui Zamolxe la Marea Preoţie. [124]De atunci noi tracii am tot urmat aceste legi care au fost mereu scrise pe tăbliţe de aur. [125]Dar uneori istoria s-a dovedit rea şi distrugătoare şi Zamolxe ne-a învăţat ca să păstrăm aceste legi sub formă de simboluri puse pe azimele de pâine, că aşa nu le vom uita cum nu uităm să mâncăm pâinea. [126]Şi se poate întâmpla că oamenii pot distruge plăcile de aur pe care Legile Lui Zamolxe sunt gravate cuvânt cu cuvânt, dar semnele din pâine vor rămâne cât va fi suflare de traci şi de urmaşii lor. [127]Şi chiar dacă nu mai avem plăcile de aur cu Legile Lui Zamolxe, ele se pot reconstitui din obiceiurile noastre şi din simbolurile pe care le punem pe pâine şi din cele ce ştiu oamenii că era scris pe plăcuţele de aur şi din viziunile unora care primesc mesaje de la zei”.

[128]Şi Iisus a mai întrebat: „Cum putem cunoaşte Legile Lui Zamolxe?”

[129]Marele Preot I-a răspuns: „Ultima oară Legile Lui Zamolxe au fost reconstituite în vremea Marelui Preot Deceneu, când Legile Lui Zamolxe au fost din nou gravate pe plăci de aur. Şi de atunci le păstrăm cu sfinţenie”.

[130]Şi Marele Preot I-a mai spus Lui Iisus: „Vino să le vezi!”

[131]Apoi Iisus a fost condus de Marele Preot într-o încăpere săpată în stâncă. Acolo el I-a arătat Lui Iisus plăcuţele de aur. Şi El s-a închinat la ele cu semnul Crucii Lui Zamolxe şi a ridicat fiecare plăcuţă de aur în palme şi a atins-o cu fruntea.

[132]Văzându-I credinţa Marele Preot I-a spus Lui Iisus: „Te las singur ca să le poţi pricepe pe îndelete”.

[133]Şi Iisus a luat rând pe rând plăcile de aur, pe care erau scrise Legile Lui Zamolxe şi le-a citit pe toate. [134]A trecut aşa un timp bun, după care Marele Preot a revenit şi L-a întrebat pe Iisus: „Ei, cum este?”

[135]Iisus era plin de Duhul Înţelepciunii şi i-a răspuns: „Mărite Preot, am citit atent toate plăcile. Nicăieri nu am întâlnit o înţelepciune mai mare. Ea cuprinde cele mai profunde legi date omului pe pământ. Şi aceste legi nu se pot compara în dreptate şi adevăr cu nici unele în lume”.

[136]Marele Preot I-a răspuns: „Noi credem în Dumnezeu şi ştim că El are toată înţelepciunea din care sorbim şi noi stropi atâta cât El ne dă. [137]Sunt în lume şi alte popoare care au denumiri diferite

date zeilor lor şi şi-au făcut legi după care se conduc, precum sunt Legile Lui Moise de pildă. [138]În spatele legilor lor este numele unui personaj în care cred ei. [139]Dar zeii sunt diferiţi pentru toţi, oricât ar spune oamenii că ei sunt aceiaşi şi că doar denumirile lor diferă. [140]Şi atâta timp cât popoarele văd divinul prin ochiul lor propriu, zeii numiţi de ei nu sunt aceiaşi, că şi caracteristicile, care li se atribuie, sunt altele. [141]Noi oamenii înţelegem doar frânturi din lumea pe care ne-o prezintă zeii. Şi de aceea îi numim cum credem noi mai bine că ar fi. [142]Să-mi spui acum, ce zei sunt cei la care se închină poporul iudeu, cel al mamei Tale?”

[143]Atunci Iisus i-a răspuns: „Zeului Cel mare I se spune Iehova. [144]Sunt şi alţi zei mai mici cărora Li se spun Elohim. [145]Sunt multe violenţe scrise în scriptura iudeilor. Omului care o citeşte atent i se rupe inima când află despre atâtea omoruri şi dezastre. Ar fi mult prea multe de spus ca să le enumăr.

[146]Şi Marele Preot a zis: „Din păcate cei care urmează învăţăturile care preamăresc violenţa, în numele unui zeu bun doar cu numele, vor avea parte de violenţă. Nu încape îndoială de aceasta. [147]Străbunul nostru Zamolxe ne spunea că cel care ridică sabia, de sabie va muri, şi cel care oferă sânge zeilor, de sânge va avea parte. [148]Noi nu facem sacrificii sângeroase, nu oferim zeilor nimic, că zeii nu au nevoie de ofrandele noastre, ci doar de credinţa noastră în bine. [149]În schimb dăm oamenilor ceea ce vrem să primim din partea zeilor, deşi ştim că tot oamenii sunt cei care ne dau ceva din ce este bun. [150]Dar zeii sunt intermediarii ofrandelor făcute de cei buni pentru menţinerea bineţii între oameni. [151]Că ofranda trebuie să fie bineţe făcută de cei buni altor oameni ca ei să ştie ce este binele şi să facă la fel altora. Şi aşa binele merge din om în om”.

[152]Iisus a ascultat cu mare atenţia vorbele Marelui Preot. Şi-Şi zicea: „Oare poporul mamei Mele poate învăţa vreodată această înţelepciune a sufletului?” [153]Iisus se gândea ca într-o zi să facă ceva pentru poporul lui Israel, pe care-l iubea ca pe mama Sa Maria, astfel ca neamul iudeilor să cunoască înţelepciunea Lui Dumnezeu şi să-şi salveze sufletele.

[154]În altă zi Iisus vorbea cu preotul Casian şi-i spunea: „Se ştie că Zeul Zamolxe este Fiul Lui Dumnezeu. Mă întreb dacă Dumnezeu mai are şi alţi fii?”

[155]Preotul Casian I-a răspuns: „Zamolxe a fost primul om dintre daci căruia oamenii îi spuneau Fiul Lui Dumnezeu. [156]Dar orice om poate fi numit Fiul Lui Dumnezeu dacă-l trăieşte spiritul ca duh al înţelepciunii. [157]A-i spune cuiva că este Fiul Lui Dumnezeu înseamnă că acea persoană este trează în duh şi această trezvie vine de la Dumnezeu, căci omul se află cuprins de Duhul Lui Dumnezeu. [158]Miezul conştiinţei omului este Dumnezeu, şi atunci când avem starea de trezvie ne găsim în Dumnezeu.

[159]Şi Iisus i-a zis preotului Casian: „În poporul mamei Mele, neamul iudeilor, Duhului Domnului I se spune Duhul Sfânt”.

[160]Preotul Casian a răspuns: „Duhul Lui Dumnezeu este Duhul Înțelepciunii care este mai înalt decât Duhul Sfânt. Cine are Duhul Înțelepciunii are și Duhul Sfânt. Străbunul nostru Zamolxe avea Duhul Înțelepciunii”.

[161]Iisus și-a amintit de botezul făcut Lui de către tatăl Său Pandera și a zis: „Părinte Casian, află că la botezul Meu, tata M-a numit Fiul Lui Dumnezeu”.

[162]Și preotul Casian i-a răspuns: „Noi știm că Pandera, tatăl Tău, Te-a botezat în Legea strămoșească când erai acolo în Galileea Iudeii. Te-a numit pe drept, Iisus Fiul Lui Dumnezeu”.

[163]Într-una din zile Iisus asculta o lecție ținută de preoteasa Miruna care vorbea despre sărbătorile importante ale dacilor: „La noi dacii, rumânii, cea mai mare sărbătoare a anului este cea a Crăciunului. [164]În acea zi, aflată la câteva zile de la începutul iernii, atunci când ziua este egală cu noaptea, s-a născut zeul nostru Zamolxe. [165]Dar noi numim sărbătoarea Crăciun după numele tatălui Lui Zamolxe, care avea obiceiul să împartă daruri oamenilor în ziua când i se născuse feciorul Zamolxe. [166]Și ținem acest obicei și astăzi, și toți ne bucurăm când vine Crăciunul care va rămâne așa din veac în veac, cât va fi lumea. [167]O altă sărbătoare este cea de la începutul primăverii când ne amintim de ridicarea la cer a sufletului Lui Zamolxe. [168]Și mai serbăm venirea verii în ziua de Sânziene, iar în tot cursul anului îi cinstim pe strămoși la sărbători cu veselie și pomeni.

[169]Multe zile Iisus a învățat despre sărbătorile străbune ale tracilor. Și pe toate le știa și le urma.

[170]Iisus a cunoscut puterea cuvântului așa cum era folosit la daci. [171]El deja cunoștea din Iudeea și Egipt multe cuvinte care aveau putere. [172]Într-o zi preoteasa Simina I-a spus: „Noi credem în puterea invocației. Deși invocația este adresată zeilor, scopul ei este de a armoniza sufletul, mintea și trupul celui care o face și prin aceasta de a-l însănătoși și a-l ține sănătos pe acel om. [173]Dar trebuie credință, „cel puțin cât un bob de muștar”, zicem noi”.

[174]De atunci Iisus Îl invoca zilnic pe Zeul Zamolxe. [175]Și într-o seară, pe când se ruga la focul sacru, Duhul Lui Zamolxe a pogorât peste Iisus. [176]Atunci s-au deschis cerurile și Iisus a văzut pe Zamolxe și pe zeii și zânele Lui în cerul de purpură. Și Dumnezeu era și El acolo.

[177]Au trecut doi ani de când Iisus se afla la învățătură la Sarmisegetuza. [178]Împlinise deja optsprezece ani și într-o zi a fost hirotonisit preot deceneu. [179]Un mare sobor de preoți, toți înveșmântați în alb, așa cum se îmbrăcau preoții dacilor, au preamărit pe Domnul Dumnezeu și pe străbunul Zamolxe. [180]Atunci a asistat la investitura Lui Iisus și Marele Preot Iulian care ieșea rar să fie văzut de popor. [181]În seara hirotonisirii s-a aprins un mare foc sacru. [182]Rugul Lui Zamolxe a fost condus de Iisus Însuși care-Și spunea: „De lumina focului sacru are nevoie și neamul mamei Mele Maria”.

[183]Pandera lipsise de la serviciul militar din armata romană de patru ani. Și a trebuit să se întoarcă la cohorta

Sagittariorum în Iudeea. [184]Iisus a rămas în Dacia să-Și facă datoria de preot.

[185]Tot umblând pe pământurile dacilor, Iisus a ajuns la vârful de munte Omu. [186]Și oamenii I-au spus că acolo sălășluia duhul Zeului Omu. [187]Iisus a stat un timp acolo și în fiecare zi făcea un foc sacru pe vârful de munte la altarul zeului și se ruga. [188]Și a mai aflat despre credința în Zeul Omu că era mai veche decât cea în Zeul Zamolxe, și că în vechime Zeului Dumnezeu I se spunea Omnezeu. [189]Pentru credința Lui Iisus în Zeul Omu, oamenii au deprins să-I spună Iisus Fiul Omului. Și așa I-a rămas numele, pe unde mergea toți Îi spuneau Iisus Fiul Omului.

[190]În anii ce au urmat, Iisus a mers peste tot în ținuturile tracilor de la marea cea mare pe văile fluviului sfânt Istru și mai sus de el până hăt departe la apele Tibiscos și Tyras, și în toți munții dintre ape. [191]Într-un loc la munte Iisus a întâlnit-o pe Lilia și a luat-o de nevastă, că Lilia era întruparea Bendisei, soața Lui Zamolxe. [192]Că-Și spunea Iisus: „Bărbatul se împlinește prin femeie, și femeia prin bărbat”.

[193]Și amândoi, Iisus și Lilia, au mers pe vârful Omu. [194]Și acolo au aprins focul sacru și s-au rugat Zeului Omnezeu. Au spus Jurământul Iubirii Sacre și așa s-au căsătorit. [195]Iisus i-a spus Liliei: „Părinții mei, în Iudeea, și-au spus Jurământul Iubirii Sacre pe un vârf de munte. Și după ce s-au căsătorit, tata i-a spus mamei: Ești zâna mea, ești Zâna Iubirii Sacre, Zâna Zânelor a străbunilor mei. [196]Și așa îți spun și eu draga mea Lilia: Ești zâna mea, ești Zâna Iubirii Sacre, Zâna Zânelor a străbunilor mei”.

[197]Iisus a adus-o pe Lilia acasă la Sarmisegetuza și au stat acolo. [198]Și Lilia, Îi vorbea cu dulceață în glas, Îl numea Domnul Meu, și-L încuraja pe Iisus în tot ce făcea.

[199]Ca preot al Zeului Zamolxe, Iisus mergea pe la neamurile tracilor, cum făcuse în vechime și străbunul Său Zamolxe.

[200]Vremea a trecut și Iisus împlinise treizeci de ani. Și într-o seară, pe când stătea la focul sacru, a avut o viziune când îngerul Gavriil I-a grăit: „Du-te la neamul mamei Tale Maria să le dai lumină sufletelor!”

[201]Și Iisus a vorbit cu preotul Antim, care era atunci Mare Preot al tuturor tracilor. Și Marele Înțelept L-a sfătuit pe Iisus să plece degrabă în Iudeea.

[202]Apoi Iisus a strâns un sobor de preoți și le-a zis celor adunați: „A sosit vremea să merg la neamurile mamei Mele. Iudeii sunt un popor care are nevoie de lumina Domnului și de calea cea dreaptă, Calea Lui Zamolxe. Că mai marilor iudeilor le lipsește lumina sufletului”.

[203]Atunci preotul Gherase i-a răspuns: „Cum dorești așa să fie, preote Iisus. Noi în Dacia te vom aștepta cât va fi lumea lume. [204]Știm că sufletul Tău va fi mereu printre urieșii neamului, că nu degeabă Ți se spune Iisus Fiul Omului. Să mergi sănătos și să te întorci cu bine!”

[205]În noaptea aceea Iisus a avut un vis. Se făcea că Zeița Bendisa, soția Lui Zamolxe, Îi spunea: „Să iei aminte să

dezlegi femeile din lanţurile robiei la demonii zămisliţi de minţile bărbaţilor cuprinşi de întuneric. [206]Că atâta timp cât femeia este ţinută roabă unor demoni închipuiţi, bărbaţii îşi pierd minţile şi se vor omorî între ei mânaţi fiind de duhurile cele rele ale întunericului. Că femeia ţinută în robie naşte demoni. [207]Dezlegarea femeii din robie este cheia misiunii tale la iudei". [208]Apoi Lui Iisus I-a apărut în vis zeiţa Vesta care-I zicea: „Să le spui oamenilor că focul sacru este cel care purifică, vindecă şi duce dorinţele la Dumnezeu. Şi atâta timp cât oamenii vor şti să cate puterea focului sacru, minţile lor vor ieşi din întuneric la lumină".

[209]Şi Zeul Dumnezeu stătea în cerul Lui de purpură şi se îngrijea de Iisus că venise vremea lucrării Domnului.

CAPITOLUL 6

Iisus revine în Iudeea la vârsta de treizeci de ani. Ioan Botezătorul. Botezul Lui Iisus în Iordan. Învăţăturile Lui Iisus. Profeţiile Lui Iisus şi sfârşitul lumii.

[1]Iisus avea treizeci de ani când s-a reîntors în Nazaretul Galileii. [2]Lipsise mulţi ani de acolo şi oamenii care-L ştiau de copil, L-au recunoscut. [3]Iosif, tatăl adoptiv, murise. [4]Mama Sa Maria L-a primit cu dragă inimă şi cu multe lacrimi. [5]Rând pe rând Iisus S-a întâlnit cu rudele şi prietenii, dar cel mai mult L-a impresionat Ioan, vărul Lui, care conducea gruparea esenienilor. [6]Ioan ştia de visul mamei sale Elisabeta despre el şi despre Iisus. [7]Şi Iisus i-a vizitat pe esenieni în peşteri, unde locuiau în pustiul Iudeii, şi li s-a alăturat. Dar nu stătea cu ei.

[8]Iisus s-a înscris la şcoala rabinică să fie rabin ca să poată învăţa norodul în templu şi în sinagogi. După un an de învăţătură a ieşit rabin.

[9]Era timpul când Ioan propovăduia chemând oamenii la pocăinţă, botezându-i pe mulţi în râul Iordan spre iertarea păcatelor. [10]Îi povăţuia să fie darnici cu cei săraci, să nu nedreptăţească pe nimeni, să nu mituiască şi să nu se lase mituiţi, şi să nu învinuiască pe nimeni pe nedrept. [11]Şi mulţi se întrebau: „Nu cumva el este Mesia?" [12]Dar Ioan le-a spus: „Eu vă botez cu apă, dar curând vine Cel ce este mai mare decât mine, care vă va boteza cu apă, cu foc şi cu Duh Sfânt".

[13]Şi Ioan Botezătorul îi certa pe fariseii şi saducheii care veneau la el, dar nu vroiau să fie botezaţi, zicându-le: „Pui de vipere, cine v-a învăţat să fugiţi de mânia ce va să fie? [14]Veniţi să vă botez cu apă spre pocăinţă că iată securea stă la rădăcina pomilor, şi tot pomul care nu face roadă bună se taie şi se aruncă în foc". Dar ei tot nu ascultau.

[15]Şi Iisus a venit şi El să fie botezat, dar Ioan I-a zis: „Cum aşa? Tu vii la mine să te botez? Eu sunt cel ce are trebuinţă să fie botezat de Tine care botezi cu apă, cu foc şi cu Duh Sfânt. Eu botez doar cu apă".

[16]Dar Iisus i-a spus: „Fă asta ca să se plinească proorocirile".

[17]Ioan L-a botezat pe Iisus în râul Iordan. Şi cum a ieşit El din apă iată cerurile s-au deschis. Duhul Domnului a venit deasupra Lui ca un porumbel şi Iisus a auzit un glas din cer spunând: „Tu eşti Fiul Meu Cel iubit, întru Tine binevoiesc!"

[18]Şi Iisus îi învăţa pe oameni în templu şi în sinagogi. [19]Mulţi au rămas uimiţi de învăţătura Lui şi se minunau că ce auzeau le părea ceva nou. [20]Şi El le zicea: „Învăţătura mea mântuie şi este tainică. Oricine va afla înţelesul cuvintelor Mele nu va gusta moartea".

[21]Şi unii L-au întrebat: „Învăţătorule să ne spui ce este mântuirea şi ce este nemurirea?"

[22]El le-a zis: „Mântuirea este atunci când omul înţelege că sufletul lui este nemuritor, chiar dacă într-o zi trupul îi va muri. [23]Cel mântuit este ca cel care se naşte din nou în spirit, deşi trupul în care se găseşte sufletul lui îi este acelaşi. Aşa omul va fi eliberat de moarte în veac, căci este ca născut din nou atunci când înţelege că sufletul lui nu are moarte".

[24]Se credea pe atunci că era vremea să vină Mesia lui Israel, să salveze poporul de cuceritori şi să mântuie sufletele cele rătăcite. [25]Şi unii au crezut că Iisus este Acela şi L-au urmat. [26]Şi Iisus îi boteza cu apă vie, foc sacru şi Duhul Înţelepciunii, şi ei Îi deveneau ucenici.

[27]De multe ori ucenicii stăteau cu Iisus la focul sacru şi El îi învăţa: „Vedeţi voi acest foc? Să luaţi aminte că fără focul sacru rugăciunile voastre nu sunt primite pentru că se pierd".

[28]Şi Simon, zis şi Petru, unul dintre ucenicii Săi, L-a întrebat: „De ce Doamne rugăciunile se pierd fără focul sacru?"

[29]Iisus i-a răspuns: „Să nu credeţi că dacă vă rugaţi la Domnul, El Îşi pleacă urechea să asculte ce-I spuneţi voi. Domnul este în voi în primul rând. Pe acel Domn să-L treziţi şi atunci rugăciunea vă este împlinită. [30]Focul sacru este cel care face legătura voastră cu Domnul, iar apa vă purifică să primiţi lumina focului sacru mai uşor. Acea lumină vă va merge direct în inimi. [31]Şi când toate acestea sunt făcute atunci rodul lor este umplerea cu Duhul Înţelepciunii".

[32]Şi toţi ucenicii ştiau că Iisus când se ruga aprindea focul sacru. Şi aşa făceau şi ei.

[33]Mulţi oameni au crezut în El şi L-au urmat, dar El păstra marile taine doar pentru ucenicii Săi cărora le zicea: „Tainele Mele vor fi aflate doar de acei oameni care sunt vrednici de ele. [34]La mulţi Eu le vorbesc în pilde ca ei să priceapă. [35]Şi luaţi aminte că pentru toţi oamenii înţelepciunea înalţă şi iubirea zideşte".

[36]Într-o zi Iisus le vorbea oamenilor dând pilda semănătorului: „Un semănător a ieşit să semene seminţe. [37]Pe când semăna el, o sămânţă a căzut lângă drum şi a fost călcată în picioare şi au mâncat-o păsările. [38]Şi altă sămânţă a căzut pe o piatră umedă şi a răsărit, dar s-a uscat când piatra s-a uscat. [39]Şi altă sămânţă a căzut în mijlocul spinilor şi crescând împreună cu spinii a fost până la urmă înăbuşită. [40]Şi altă sămânţă a

căzut pe pământul cel bun şi a crescut bine şi a făcut mult rod".

[41]Apoi toţi L-au rugat să le spune ce însemna parabola aceea. [42]Iisus le-a zis: „Să luaţi aminte că sămânţa e cuvântul Domnului. [43]Cea căzută lângă drum este în acei oameni care, deşi aud, nimic bun nu se prinde de ei. [44]Sămânţa căzută pe piatră este în acei care când aud cuvântul Domnului îl primesc cu bucurie şi cred o vreme, dar apoi când sunt încercaţi se leapădă, că sămânţa din ei nu a prins rădăcină. [45]Iar sămânţa căzută între spini este în cei care aud învăţăturile cele bune, dar sunt amăgiţi de grijile lumii şi de plăcerile vieţii şi sămânţa din ei nu poate rodi. [46]Dar cea mai bună este sămânţa căzută pe pământ bun şi ea se află în cei care aud cuvântul Domnului şi-l urmează neabătuţi şi viaţa le este roditoare".

[47]Odată Iisus era la templu cu ucenicii Săi. Şi a văzut cum oamenii bogaţi puneau bani de aur în cutia milei. [48]Şi a văzut-o şi pe o văduvă săracă punând acolo doi bănuţi de aramă.

[49]Apoi Iisus le-a spus: „O văduvă săracă a pus doi bani de aramă în cutia milei, dar cei bogaţi au pus bani de aur. Adevăr vă spun că această văduvă a dat mai mult decât toţi, fiindcă ea a dat tot ce avea, din sărăcia ei, dar cei bogaţi au dat din prisosul lor".

[50]Şi oamenii l-au mai rugat: „Să ne vorbeşti învăţătorule despre milă".

[51]Atunci Iisus le-a spus: „Cel care are milă de oameni va primi şi el milă de la oameni. [52]Să nu vă semeţiţi în viaţă că nu ştiţi soarta cum vă este. [53]Şi dacă prisoseşti ceva, caută să-i ajuţi şi pe alţii, că multe vă stau în casă degeaba, dar pot fi bune şi de folos pentru alţii. [54]Când faci bine, la alţii, de asta să nu ştie nimeni, ci doar Domnul. [55]Că omul este mai bine să ştie că ajutor i-a venit de la Domnul şi să nu-l cunoască pe omul care i-a făcut bine. [56]Şi atunci cel căruia i s-a făcut bine îi priveşte pe toţi oamenii cu bunătate, că-şi zice că poate unul dintre ei îi este binefăcătorul. [57]Pe rude şi pe prieteni să nu-i lăsaţi la ananghie că ei sunt cei cu care vă trăiţi viaţa dată de la Domnul şi aveţi datorii unii faţă de alţii din alte vieţi trăite împreună. [58]Mila faţă de alţii este mâna de ajutor pe care ţi-o întinzi singur când vei avea vreodată nevoie. [59]Şi luaţi aminte că cine dă, lui îşi dă, şi cine fură de la alţii, de la el fură. [60]Nimeni nu poate să înşele pe Domnul, ci se înşeală singur. [61]Şi aşa să aveţi milă unii de alţii ca de voi înşivă".

[62]Mulţi vedeau că Iisus vindeca şi tămăduia şi se întrebau cu ce putere face aceasta. [63]Într-o zi, pe când Iisus era cu ucenicii şi stăteau strânşi în jurul unui foc sacru, vine la ei un om care avea fiul bolnav. Şi Iisus l-a întrebat despre băiat şi omul I-a spus totul. [64]Atunci Iisus a zis: „Dar de ce nu vrei tu să-l vindeci?"

[65]Omul a răspuns: „Eu aş vrea să-l vindec, dar nu pot".

[66]Iisus a spus: „Dacă tu poţi crede, toate-i sunt cu putinţă celui care crede".

[67]Şi îndată tatăl copilului a zis cu lacrimi în ochi: „Cred Doamne! Ajută necredinţei mele!"

[68]Atunci Iisus le-a spus ucenicilor: „Să aveţi credinţă în Domnul. [69]Pe toate câte cereţi rugându-vă, să credeţi că le-aţi şi primit, şi le veţi avea. [70]Iar când staţi şi

vă rugaţi, iertaţi orice aveţi împotriva cuiva, pentru că şi Tatăl vostru Cel din Cereuri să vă ierte vouă greşelile voastre. [71]Iar dacă voi nu iertaţi, nici Tatăl Cel din cereuri nu vă va ierta vouă greşelile".

[72]Şi Iisus i-a zis omului care avea fiul bolnav: „Mergi acasă şi credinţa ta îţi va arăta ce să faci. Şi copilul ţi se va însănătoşi". Şi aşa a fost.

[73]Şi pe când Iisus se afla în templu, au venit la El fariseii şi cărturarii aducând cu ei o femeie prinsă în adulter. [74]Şi I-au spus Lui Iisus: „Învăţătorule, iată pe această femeie care a fost prinsă săvârşind adulter. [75]Moise prin Lege ne-a poruncit ca pe aceste femei să le omorâm cu pietre. Să ne spui atunci ce să facem?"

[76]Atunci Iisus i-a privit îndelung şi le-a zis: „Credeţi voi oare că această femeie a săvârşit adulter singură? Credeţi voi că ea este mai vinovată de moarte decât bărbatul cu care a săvârşit adulter? Unde este bărbatul cu care ea a săvârşit adulter? [77]Legea lui Moise o condamnă numai pe femeie şi nu zice nimic despre bărbatul adulter. [78]Dacă voi credeţi că ea trebuie omorâtă cu pietre atunci să-l aduceţi aici şi pe bărbatul cu care ea a săvârşit fapta. [79]Şi când va veni aici bărbatul adulter atunci vom vedea ce este de făcut".

[80]Şi toţi care au auzit au rămas uimiţi de răspunsul Lui că ştiau cu cine femeia săvârşise adulter, un bărbat dintre fruntaşii iudeilor.

[81]Şi Iisus le-a mai zis: „Şi v-aţi întrebat oare de ce femeia a săvârşit adulter? Toţi vă grăbiţi să daţi cu pietre într-o femeie care cade şi nu vă gândiţi la sufletul ei suferind. [82]Că femeia săvârşeşte adulter când nu găseşte bucurie în casa ei. [83]Şi voi toţi ştiţi asta, dar urmaţi orbeşte nişte legi care vă îndeamnă la pedeapsă şi răzbunare. [84]Uitaţi-vă la relele lumii, că ele vin de la asuprirea femeii, care dacă nu are lumină în suflet naşte demoni, şi aşa lumea se umple de suflete întunecate".

[85]Şi atunci fariseii şi cărturarii au lăsat femeia să plece.

[86]După ieşirea femeii afară din templu, Iisus le-a vorbit tuturor despre iertare: [87]„În Lege se scrie că omul trebuie să plătească ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte. [88]Dar eu vă spun ca să iertaţi greşiţilor voştri care-şi îndreaptă greşelile lor şi care se smeresc în faţa Domnului după ce au făcut rău. [89]Că iertarea este darul Domnului, iar cei care se pocăiesc sunt iertaţi de Domnul. [90]Şi dacă Domnul iartă atunci să iertaţi şi voi".

[91]Altă dată oamenii L-au întrebat pe Iisus: „De ce în Legea noastră se scrie despre un creator care este mereu gata să se răzbune pe oameni? De ce acest creator a cerut sacrificii ca noi oamenii să-I arătăm credinţă? Oare această Lege mai este bună şi astăzi?"

[92]Şi Iisus le-a zis: „Legea este bună atâta timp cât serveşte poporul să nu piară şi să fie bună înţelegere între oameni. [93]Dar Legea nu mai poate continua aşa cum este acum că vedem că nu-i duce pe oameni la mântuire. [94]Şi ca să se împlinească Legea Domnului, Legea de acum trebuie schimbată. [95]Şi luaţi bine aminte că Legea Domnului este viaţa nu Scriptura, care oricât ar fi ea de bună nu poate să fie mai presus de

cuvântul viu. [96]Viața este cuvântul viu al Domnului. Și atunci veți înțelege de ce Domnul a făcut, toate câte a făcut, cu poporul lui Israel. [97]Când Legea cea nouă va fi înțeleasă de poporul lui Israel, atunci veți vedea fața cea bună a Domnului. Până acum Domnul mai mult v-a certat pentru necredință. [98]Eu vă aduc Legile Vieții care sunt ca apa vie. Și cine bea din această apă vie nicicând nu va muri".

[99]Și când le vorbea despre trup, minte și suflet, Iisus le zicea: „Trupul să asculte de minte, iar mintea să asculte de sufletul curat. Când omul face tocmai invers atunci își duce viața în suferință".

[100]Oamenii L-au întrebat: „Să ne spui Învățătorule, oare sufletul omului, când se naște el prima dată din Domnul, este de bărbat sau de femeie?"

[101]Iisus le-a răspuns: „Sufletul când se naște nu este nici de bărbat nici de femeie, ci devine de bărbat sau de femeie atunci când are corp de om".

[102]Și oamenii mai ziceau: „Înseamnă că Domnul nu este nici bărbat și nici femeie".

[103]Iisus le-a zis: „Asta așa este".

[104]Oamenii au mai întrebat: „Dar atunci noi de ce zicem Domnul Tatăl când am putea spune și Mama?"

[105]Și Iisus le-a zis: „Mare adevăr ați spus voi acum. Că Domnul este și Tată și Mamă".

[106]Într-altă zi Iisus a fost întrebat: „Să ne spui Învățătorule, de ce se zice că Domnul este lumină? Oare de ce vedem mult rău în jurul nostru? De unde vine acest întuneric? Cum oare putem să scăpăm de rău și de negura din suflete?"

[107]Iisus le-a spus: „Întunericul nu există decât atunci când lumina nu se arată. [108]Și luați seama că întunericul sufletului nu va exista când voi vă veți cunoaște pe voi înșivă. Când omul are cunoașterea de sine, atunci el va vedea lumina sufletului și așa se va mântui. [109]Și mai degrabă să căutați aducerea luminii decât distrugerea întunericului. [110]Căci dacă omul are lumină atunci întunericul, din sufletele celor de lângă el, se va duce ca fumul. [111]În loc să criticați pe altul mai bine îi lăudați faptele bune, căci așa îi aduceți lumină în suflet în loc să-l amărâți cu greșelile pe care le face. [112]Și așa veți gusta din împărăția cerurilor care nu este alta decât cea a luminii sufletelor".

[113]Și unii ziceau: „Dar unde se găsește atunci împărăția Domnului, că nouă ni se spune că se află în cer?"

[114]Și Iisus le-a răspuns: „Dacă împărăția Domnului ar fi în cer atunci înaintea voastră vor ajunge acolo păsările cerului. [115]Să luați aminte că împărăția Domnului este înlăuntrul vostru și ea vi se face cunoscută atunci când omul se cunoaște pe sine însuși. [116]Și când omul va găsi această împărăție atunci el va ști că este fiu al Tatălui ceresc. Bogat în duh este cel ce știe aceasta".

[117]Și mai ziceau: „Dacă împărăția Domnului este în noi și nu în ceruri atunci nici iadul nu se află undeva în adâncuri, în șeol?".

[118]Domnul Iisus le-a spus: „Bine ați grăit voi. Că iadul este tot în voi dacă sufletele vă sunt întunecate. [119]Și raiul și

iadul sunt în voi, că atunci când sufletul vă este luminat trăiți în rai, dar dacă vă este întunecat pătimiți în iad. [120]Și mai luați aminte că îngerii și dracii se află tot în voi dormind. Și când sunteți în lumină îi treziți pe îngeri ca să vă vegheze, dar când sunteți în întuneric îi sculați pe draci. [121]Că de aceea se spune despre un om bun: „Este ca un înger!" Iar despre un om rău se zice: „Are draci!" [122]Și nici satana nu există ca om așa cum cred unii, ci este însumarea tuturor relelor, adică tot întunericul sufletelor și lipsa luminii Domnului".

[123]Mulți se minunau când auzeau vorbele Lui Iisus, că ei fuseseră învățați, de arhierei și de cărturari, că diavolul sau satana era un om care umbla mereu să-i ademenească pe toți la rele, și avea coarne și păr mult pe trup.

[124]Într-o zi Iisus i-a luat cu sine pe Petru, pe Iacob și pe Ioan și au mers pe un munte înalt. [125]Și acolo au aprins un foc sacru și se rugau. [126]Atunci Petru, Iacob și Ioan L-au văzut pe Iisus în lumină și fața-I strălucea. [127]Și Petru I-a zis: „Învățătorule, te vedem cu fața strălucind ca soarele. Să ne spui și nouă de ce arăți astfel la chip?"

[128]Iisus a răspuns: „Așa este cel care învie din morți, căci învierea aceasta este a cugetului nu a trupului. Atunci omul se schimbă la față pentru că sufletul îi strălucește și lumina lui se vede pe fața omului. [129]Și așa îi veți recunoaște pe cei care învie din morți că sufletul le iese la lumină pe chip, că ei sunt ca și născuți a doua oară. Dar ceilalți oameni, deși mișcă și vorbesc, ei sunt ca morții".

[130]Odată Iisus se afla pe munte cu ucenicii Săi și-i învăța: „Dacă veți fi prigoniți pentru dreptate să nu vă temeți, că a spune adevărul înseamnă să vă aflați în lumina Domnului. [131]Pe unde umblați căutați să faceți pace între oameni că atunci fii ai Domnului vă veți chema căci pământul va fi stăpânit de cei buni. [132]Să vă fie inimile curate ca roua și așa Îl veți putea vedea chiar și pe Domnul. [133]Și când vă veți umple de Duhul Iubirii atunci totul va fi al vostru, chiar și împărăția cerurilor".

[134]Și ucenicii luau aminte și se înțelepțeau în cuget și în simțire.

[135]Pe când Iisus se afla cu ucenicii Săi, ei I-au spus: „Noi credem că Tu ești trimis de către Tatăl la oile cele pierdute ale lui Israel".

[136]Atunci Iisus le-a zis: „Eu vin pentru toți oamenii lumii cu vorbe de la Tatăl ceresc. [137]Ceea ce vă spun Eu vouă va fi un izvor de foc pentru lume și prin lumina acestui foc lumea se va curăța de întuneric. [138]Și multe vor arde în lume și multe vor pieri până când omul va învăța calea Domnului. [139]Și cât aș vrea ca acest foc să curețe sufletele acum, dar va trece mult timp până atunci. [140]Căci Eu am venit să aduc pacea pe pământ ca să-l împac pe fiu cu tatăl său, pe fiică cu mama sa, pe noră cu soacra ei, ca omul să nu-și țină rău în inimă".

[141]Într-o zi Iisus stătea cu ucenicii Săi sub un măslin, și ei L-au întrebat: „Învățătorule, se știe că sunt mulți oameni care suferă pentru credință. [142]Alții își pierd calea cea dreaptă de frică să nu fie aspriți și omorâți. [143]Și mulți nu vor să-i ajute pe cei drepți.

[144]Noi ce să facem, că iată sunt unii care fug de noi, ştiind că noi umblăm cu Tine?"

[145]Şi Iisus le-a zis: „Dacă veţi urma calea cea dreaptă lumea vă va sluji. [146]Să nu vă speriaţi când suferiţi şi sunteţi asupriţi. Acestea sunt semne ca să vă îndepărtaţi de acolo că Domnul vă împinge să nu staţi în durere. [147]Dar dacă rămâneţi în suferinţă şi asuprire înseamnă că nu ascultaţi de Domnul. [148]Voi nu trebuie să duceţi crucea suferinţei, ca să o arătaţi oamenilor, ci să purtaţi crucea luminii. [149]Şi aşa cei, care vă văd, se vor lumina şi ei când vă arătaţi în lumină, dar dacă sunteţi trişti şi obidiţi cărând în spinare crucea suferinţei, oamenii vor fugi de voi".

[150]Iisus a văzut că uneori ucenicii se sfădeau între ei şi le zicea: „Ia seama când critici pe alţii că paiul din ochiul fratelui tău îl vezi, dar bârna din ochiul tău nu o vezi. [151]Când vei scoate bârna din ochiul tău atunci vei vedea bine ca să scoţi paiul din ochiul fratelui tău. Că aşa ai ochi de văzut şi sufletul îţi este treaz şi viaţa ţi-o trăieşti în lumină".

[152]Când Iisus le vorbea ucenicilor despre menirea omului pe pământ, le zicea: „Amintiţi-vă că sunteţi trecători prin viaţă şi nu vă daţi sănătatea pentru adunarea bogăţiilor, care nu folosesc la nimic dacă trupul, mintea şi sufletul vă sunt bolnave. [153]Cel care iubeşte rodul să iubească şi pomul care l-a rodit şi să îngrijească de pomul roditor. Aşa şi voi să grijiţi viaţa cea bună".

[154]Într-una din zile au venit la Iisus saducheii care spuneau că nu este înviere, dar fariseii credeau în învierea trupului. [155]Şi saducheii ca să-L umilească, pentru că auziseră că Iisus credea în înviere, I-au spus: „Din Legea noastră, lăsată de Moise, ştim că dacă moare fratele cuiva şi-şi va lăsa femeia fără copii, pe femeia lui să o ia fratele său şi să-i ridice urmaşi. [156]Şi erau şapte fraţi care rând pe rând au murit şi femeia celui dintâi a fost luată rând pe rând de fraţi căci niciunul nu a lăsat urmaşi cu ea. Dar mai apoi a muri şi femeia. Să ne spui acum învăţătorule a căruia dintre fraţi va fi femeia la înviere?"

[157]Iisus le-a răspuns: „Voi rătăciţi când spuneţi asta. Când oamenii învie din morţi nu se mai însoară şi nu se mai mărită, ci ei sunt duhuri libere în ceruri. [158]Că morţii nu învie în trup, ci în spirit".

[159]Şi mulţi se minunau de noua învăţătură. Şi peste tot s-a dus vestea despre înţelepciunea Lui Iisus şi mulţi se întrebau: „Oare a sosit Mesia lui Israel?"

[160]Dar ucenicii vroiau să ştie ei mai întâi şi I-au spus: „Învăţătorule, noi aşteptăm venirea Mesiei Lui Israel. Şi noi ştim că Tu eşti acela după câte spui şi câte faci".

[161]Iisus le-a zis: „Să luaţi aminte că Eu sunt Fiul Omului".

[162]Şi ei L-au rugat: „Să ne spui şi nouă ce înseamnă aceasta".

[163]Atunci Iisus le-a răspuns: „Omu este un zeu mare care hălăduieşte pe vârfurile cele înalte ale munţilor. [164]Şi în vechime străbunii voştri îl adorau pe acest zeu pe înălţimi unde ei făceau focuri şi se rugau Lui. Aşa au făcut şi patriarhii şi Moise. [165]Şi Zeul Omu nu este altul decât Tatăl ceresc că altarele

Lui se află numai pe vârfurile cele înalte ale munţilor ca să fie cât mai aproape de cer".

[166]Ucenicii I-au spus atunci: „Nu încape îndoială că dacă Tu eşti Fiul Omului eşti Fiul Tatălui, care ştim că-L va trimite pe Mesia ca să ne izbăvească".

[167]Într-o zi Iisus învăţa poporul în sinagogă şi le-a spus: „Eu arăt lumină lumii. Cel ce-Mi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieţii veşnice. [168]Orice om care este luminat este lumină pentru întreaga lume. [169]Şi când urmaţi un om luminat aveţi lumină vieţii".

[170]Într-o zi Iisus se afla într-o sinagogă şi oamenii L-au întrebat: „Eşti Tu oare Fiul Domnului? Nouă să ne spui acum învăţătorule".

[171]Iisus le-a răspuns: „Eu sunt Fiul Domnului în spirit nu în trup, că în trup sunt fiul tatălui care m-a zămislit cu mama Mea Maria".

[172]Şi uneori când vorbea în templu, Iisus îi critica pe farisei şi pe cărturari zicând: [173]„Aceşti învăţători sunt ca paznicii care au încuiat uşile la casa cunoaşterii şi au luat cheile, dar nici ei nu intră, nici nu lasă pe alţii să intre acolo. Judecaţi dacă este bine ce fac ei care se cred sfinţii lui Israel".

[174]Şi Iisus le-a spus fariseilor: „Decât să vă deschideţi ochii, ca să vedeţi adevărul, preferaţi să scoateţi ochii celui care vi-l arată. Uitaţi-vă la voi cât de rătăciţi sunteţi".

[175]Mulţi cărturari se opuneau învăţăturilor pe care Iisus Le dădea norodului. Şi au vrut să nu-L mai iubească poporul şi au răspândit vorba că Iisus nu era iudeu întru-totul ci că-L avea ca tată pe Pandera, nu pe Iosif. Şi-I spuneau Ieşua ben Pandera (Iisus fiul lui Pandera).

[176]Într-una din zile, Nicodim, un fruntaş al iudeilor, a trimis Lui Iisus vorbă că ar dori să-L vadă. [177]Iisus l-a chemat, şi Nicodim I-a zis: „Învăţătorule, multe se spun despre Tine şi învăţătura Ta. [178]Eu aştept împărăţia Domnului, ca mulţi alţii, dar rogu-Te să-mi spui dacă eşti Tu Mesia Cel aşteptat de iudei, Izbăvitorul nostru? [179]Eu nu ştiu ce să mai cred. Am auzit şi am văzut chiar eu însumi câte minuni faci, dar sunt îndoit de ce spun arhiereii şi alţi bătrâni de la templu, că învăţătura Ta rătăceşte poporul în loc să-l ducă pe calea cea dreaptă".

[180]Atunci Iisus i-a răspuns: „Nicodime, află că eu vreau să izbăvesc acest popor, dar nu m-am numit niciodată Mesia, ci sunt Fiul Omului, şi am mari puteri de la Tatăl. [181]Sunt mulţi dintre iudei care vor să facă din Mine un om cum şi-au închipuit ei. Aşa au făcut şi cu vărul mea Ioan, cel care boteza în Iordan. [182]Ioan le-a zis răspicat că nu este Ilie, cel care trebuie să vină să netezească calea Lui Mesia, dar ei nu l-au crezut. Şi Ioan a murit ucis de oamenii lui Irod Idumeul. [183]Eu, deşi umblu de ceva timp cu ucenicii Mei, am văzut că ei tot n-au priceput învăţătura Mea care predică înţelepciunea nu sfinţenia. [184]Iudeii nu pot ieşi uşor din vina păcatului etern care li se predică de veacuri şi veacuri. Şi de aceea ei cred că sfinţenia este necesară pentru salvarea sufletului. Şi multe altele cred ei în mod greşit. [185]De pildă fiecare

ar vrea să fie nemuritor în trup, pe când eu propovăduiesc nemurirea sufletului”.

[186]Şi a mai spus Nicodim: „Unii zic că eşti Mesia, alţii că nu eşti, Tu le spui că nu eşti Mesia, unii te cred, dar alţii insistă că eşti. Unii vor să te omoare, alţii vor să moară pentru tine. Cum oare se vor termina toate astea?”

[187]Atunci Iisus a răspuns: „Vreau să aduc o lumină de speranţă acestui neam necredincios. Lupta mea pentru adevăr nu este terminată. [188]Acest neam se află într-o mare rătăcire care le-a adus multă suferinţă. [189]Să nu uităm sclavia din Egipt, risipirea celor zece triburi ale lui Israel de către asirieni, distrugerea templului lui Solomon şi captivitatea babiloniană. [190]Multe alte dureri îi aşteaptă în viitor dacă ei nu vor părăsi răutăţile în care trăiesc. [191]Crezi tu oare Nicodime că Domnul degeaba a făcut ca neamul iudeu să sufere?”

[192]Şi de atunci Nicodim I-a devenit ucenic Lui Iisus, dar nu umbla cu cei doisprezece care erau Simon zis Petru cu fratele lui Andrei, Iacob al lui Zevedeu cu fratele lui Ioan, Filip, Bartolomeu, Toma, Matei vameşul, Iacob al lui Alfeu, Levi zis Tadeu, Simon Canaaneanul şi Iuda Iscarioteanul.

[193]Într-o zi, pe când Iisus se găsea în templu şi vorbea mulţimii, unii admirau pietrele şlefuite şi odoarele.

[194]Şi Iisus le-a zis: „Le vedeţi voi pe toate acestea? Adevăr vă grăiesc că acest templu va fi dărâmat şi se va risipi. [195]Că Domnul nu uită vărsarea de sânge făcută când templul acesta s-a dat în folosinţă pe timpul profetului Zaharia. [196]Şi Zaharia le-a spus să nu se facă ucideri de animale la templu, dar ei nu au ascultat şi au jertfit 100 de tauri, 200 de berbeci şi 400 de miei. [197]Şi de-a pururea, oricine va mai construi ceva pe aceste locuri, va avea parte de sânge şi de suferinţă. Că jertfă sângeroasă nu poate să fie temelie bună”.

[198]Odată ucenicii vroiau să ştie despre viţele lor de dinainte, că Iisus le spusese că sufletul nemuritor al omului trecea dintr-o viaţă în alta şi locuia mereu în alt corp.

[199]Şi Iisus le-a spus: „În viitor din ce în ce mai mulţi oameni îşi vor aminti viţele pe care le-au trăit înainte. Ei vor fi cei ale căror suflete se vor apropia de Tatăl ceresc. [200]Şi voi dacă vă rugaţi la Tatăl şi staţi aproape de focul viu, veţi primi această cunoaştere a viţelor de dinainte”.

[201]Mulţi iudei vedeau vremurile tulburi pe care le trăiau şi câtă nedreptate şi răutate era în lume. [202]Într-o zi câţiva L-au rugat: „Doamne, să ne vorbeşti despre sfârşitul lumii, că în vechime profeţii noştri au spus că odată va veni sfârşitul timpului”.

[203]Atunci Iisus le-a zis: „De demult părinţii voştri au crezut în sfârşitul lumii, atunci când vor fi multe suferinţe şi pagube pentru întregul pământ. [204]Dar luaţi aminte că sfârşitul lumii este când mintea omului se curăţă de relele pe care le gândeşte, că este vorba de lumea rea pe care au creat-o ei în minţile lor întunecate. [205]Şi mulţi citesc şi puţini pricep scripturile. [206]Şi aşa cum spune profetul Daniel, la acele vremuri „mulţi vor fi aleşi şi înălbiţi şi încercaţi prin foc şi sfinţiţi” şi de asta doar „cei înţelepţi

vor avea cunoaşterea”. [207]Tot Daniel spune că trebuie să înceteze jertfa. [208]Că jertfa cu sânge nu e bună, zeii nu au nevoie de jertfe. [209]Oamenii, în loc să ucidă animalele de sacrificiu, mai bine să jertfească în focul sacru relele şi întunericul din ei, şi aşa să se purifice. [210]Cât priveşte lumea, pe care o vedeţi cu ochii, ea va avea odată un sfârşit ca toate cele lumeşti, dar este departe ceasul acela când se vor duce şi pământul şi soarele şi stelele. [211]Voi să căutaţi să ştiţi despre sfârşitul lumii rele din voi nu de lumea pământească şi cea a stelelor, că lumea din minţile voastre e cea care vă ţine în rătăcire”.

[212]Altă dată Iisus era doar cu ucenicii cei mai apropiaţi şi ei L-au întrebat: „Ce se va întâmpla la acele vremuri de pe urmă?”

[213]Iisus le-a răspuns: „Când sufletele se vor trezi în oameni, la acele timpuri şi trupurile le vor deveni cu adevărat vii şi minţile lor se vor scutura din adormire. [214]Fără trezirea sufletului omul nu trăieşte cu adevărat, că este aidoma fiinţelor ale căror vieţi sunt ca fumul. [215]Şi părăsind trupul lor de ţărână, oamenii treziţi vor fi întocmai ca zeii. Asta înseamnă că se deschid cerurile şi că oamenii intră într-o împărăţie nouă. [216]Şi toate acestea se întâmplă când omul deschide cu chei potrivite cele şapte temple din el şi găseşte acolo dărnicie, plăcere, pace, iubire, încredere, dreaptă judecată şi trezire a sufletului. [217]Şi eu voi fi cu voi dacă veţi bate la porţile acestor temple unde veţi gusta din pomul vieţii care este în raiul Domnului aflat în voi”.

[218]Şi ucenicii L-au mai întrebat: „Cum oare vei fi cu noi Doamne în timpurile de pe urmă?”

[219]Atunci Iisus le-a răspuns: „La acele vremuri Fiul Omului va coborî pe pământ cu multe suflete ale îngerilor luminii, că Eu voi fi în sufletele lor. [220]Şi multe suflete din întuneric se vor întrupa şi ele. [221]Şi din cerul de purpură vor veni pe pământ mulţi îngerii ca să fie lumină celor aflaţi în întuneric. [222]Şi veţi coborî şi voi odată cu îngerii cei mari, că veţi fi îngeri mari şi veţi avea trupuri, dar eu voi fi doar parte din sufletele voastre în care va fi lumina Mea. [223]Şi la timpul acela, ce va veni, oamenii vor învăţa de la îngerii luminii ce este iubirea şi vor învăţa de la sufletele coborâte din întuneric ce nu este iubirea. [224]Şi lumina sufletelor va fi aşa de mare că se vor albi toate sufletele care au trăit vreodată pe pământ. [225]Dar va trece mult timp până se vor înfăptui toate acestea”.

CAPITOLUL 7

Pandera vine la Ierusalim. Iisus îi alungă pe vânzătorii din templu. Vicleşugul celor de la templu. Cina cea de Taină. Pe Muntele Măslinilor. Trădarea lui Iuda şi prinderea Lui Iisus. Lepădarea lui Petru. Iisus în faţa sanhedrinului. Pilat şi Irod Îl judecă pe Iisus. Iisus este condamnat la răstignire.

[1]Primăvara, devreme, Pandera sosise la Ierusalim. [2]Pe Iisus Îl observa de departe fără să-I spună că venise. Ba chiar de câteva ori Pandera a intrat în

templu, îmbrăcat în haine evreieşti, şi-L asculta pe Iisus cum le vorbea oamenilor. [3]Şi se gândea Pandera cu speranţă: „Cu ajutorul Lui Dumnezeu, fiul meu îi va lumina pe aceşti oameni”.

[4]Într-o zi Iisus a intrat în templu şi a văzut pe mulţi care vindeau şi cumpărau. Şi le-a răsturnat mesele vânzătorilor şi i-a dat afară din templu zicându-le: „Asta-i casă de rugăciune nu peşteră de tâlhari”. [5]Arhiereii şi cărturarii au auzit cele întâmplate şi de atunci căutau să-L piardă, dar se temeau de popor. [6]La acel timp erau arhierei Anna şi Caiafa.

[7]Se apropia sărbătoarea Paştilor, a Azimelor, şi arhiereii şi cărturarii căutau să-L omoare pe Iisus. [8]Atunci s-au folosit de un vicleşug şi l-au chemat pe Iuda Iscarioteanul, care era din numărul celor doisprezece care-L urmau pe Iisus. [9]Că-şi ziceau ei: „Dacă acest Iuda ţine punga cetei lui Iisus, atunci este iubitor de arginţi”.

[10]Iuda s-a dus la templu şi a stat de vorbă cu arhiereii şi cu leviţii care păzeau la templu. [11]Lui Iuda i-au dat bani şi s-au învoit ca el să-L dea în mâinile lor într-un loc unde să nu fie mulţime de oameni ca să-I ia apărarea.

[12]Şi când a venit ziua de Paşti, Iisus le-a spus lui Petru şi lui Ioan: „Mergeţi în cetate şi ne pregătiţi Paştile ca să mâncăm. [13]Când veţi intra în cetate să vă uitaţi la oamenii care trec. Şi dacă veţi vedea un om ducând un ulcior plin cu apă acesta este semnul cel mai bun. [14]Să vă luaţi după acel om şi la casa în care el va intra să spuneţi stăpânului acelei case că Eu vreau să vin cu ucenicii Mei să mănânc Paştile într-o odaie pe care ne-o va pregăti el acolo”.

[15]Petru şi Ioan au făcut precum le spusese Iisus.

[16]La ceasul potrivit Iisus a stat la masă cu apostolii Lui şi le-a spus: „Am dorit foarte mult să mănânc Paştile cu voi mai înainte ca Eu să pătimesc”.

[17]Apoi Iisus a luat ulciorul cu apă, a mulţumit Domnului, a băut apă şi le-a spus ucenicilor: „Luaţi-l şi împărţiţi apa vie între voi. De acum nu voi mai bea apa vieţii cu voi până la venirea împărăţiei Domnului”.

[18]Apoi Iisus a luat pâinea, a mulţumit Domnului şi a frânt-o în bucăţi zicând: „Luaţi şi mâncaţi ca să vă întăriţi trupurile. [19]Când din apa vie şi mâncând din azima care dă vigoare trupului este Legea cea Nouă pe care voi să o urmaţi întru pomenirea Mea”.

[20]Aşa ucenicii au aflat că Iisus nu va mai fi curând printre ei. [21]Şi ei vroiau să ştie cine va rămâne să conducă grupul lor.

[22]Şi Iisus le-a dat învăţătură: „Să luaţi aminte că legea cea nouă este iubirea de oameni. Când omul are iubire de oameni poate să săvârşească orice lucru bun în viaţă, că Domnul prin oameni îşi arată bunătatea. [23]Cel mai mare dintre voi să fie asemenea celui mai mic. Dacă este căpetenie să fie asemenea celui ce slujeşte. [24]Chiar dacă Eu stau la masă cu voi sunt asemenea celui ce slujeşte. [25]Când Eu voi merge la Tatăl Meu vă voi rândui să veniţi şi voi acolo cu sufletele atunci când veţi muri. Şi în împărăţia Mea nu se bea şi nu se mănâncă, că

trupuri nu veţi mai avea. [26]Şi când veţi sta în împărăţia Mea vor veni odată şi vremurile de pe urmă când veţi judeca seminţiile lui Israel. Dar mult timp va trece de la Tatăl Meu până atunci”.

[27]În sinea lui Simon Petru se îndoia de cele spuse de Iisus şi se întreba: „Oare cine este Tatăl Său de ne vorbeşte aşa?”

[28]Iisus îl ştia bine pe Petru că adesea îşi pierdea credinţa şi i-a spus ca să-l întărească: „M-am rugat pentru tine ca să nu-ţi piară credinţa cu care să-i întăreşti pe fraţii tăi”.

[29]Atunci Petru a zis: „Doamne, cu Tine sunt gata să merg oriunde şi-n temniţă şi la moarte”.

[30]Şi Iisus i-a spus: „Ţi-o spun eu ţie Petre că astăzi nu va cânta cocoşul până ce tu de trei ori te vei lepăda de Mine, cum că nu Mă cunoşti”.

[31]După ce au terminat cina, Iisus a ieşit din casă şi urmat de ucenicii Săi, dintre care lipsea Iuda Iscarioteanul, a plecat către Muntele Măslinilor să aprindă focul sacru şi acolo să se roage. [32]Când a ajuns le-a zis tuturor să se roage şi ei. [33]Dar El s-a îndepărtat ca la o aruncătură de piatră şi îngenunchind se ruga: „Părinte al Meu de voieşti depărtează această suferinţă de la mine, dar chiar dacă-Mi va fi greu voia Ta să se facă!”

[34]Şi când s-a întors Iisus la ucenicii Săi i-a găsit adormiţi în jurul focului, şi acesta era un semn rău. [35]Atunci noaptea a venit o gloată de oameni, arhiereii, căpeteniile templului şi bătrânii ca să-L prindă. [36]În fruntea lor se afla Iuda Iscarioteanul care, la lumina torţelor, L-a arătat pe Iisus celor cu care venise. [37]Iar El i-a zis: „Mă vinzi tu pe Mine Iudo?” Că ştia ce făcuse Iuda Iscarioteanul.

[38]Iar ucenicii văzând ce avea să se întâmple au scos săbiile. [39]Petru cu sabia lui l-a lovit pe o slugă a arhiereului şi i-a tăiat urechea dreaptă. [40]Dar Iisus i-a oprit pe ucenici să lupte şi a luat urechea răniţului, i-a pus-o la loc şi l-a vindecat.

[41]Iisus era mâhnit de cei care veniseră să-L prindă şi le-a zis: „Ca la un tâlhar aţi ieşit cu săbii şi ciomege. Când eram în templu şi învăţam norodul nu v-aţi întins mâinile asupră-Mi, că vă era frică de popor. Iată că a sosit ceasul când arătaţi că sunteţi sub stăpânirea negurei!”

[42]Şi iudeii L-au prins pe Iisus şi L-au dus la casa arhiereului. [43]De departe Petru îi urma.

[44]Noaptea, cei care-L aduseseră pe Iisus, au aprins focul în mijlocul curţii şi Petru a venit să se încălzească şi el. [45]Pe Iisus Îl ţineau deoparte în frig.

[46]O slujnică l-a recunoscut pe Petru ca unul dintre cei ce stăteau la foc şi le-a zis: „Şi acesta era cu el!” Atunci Petru s-a lepădat zicând: „Femeie, nu-l cunosc!” Dar un alt om din mulţime i-a zis: „Şi tu eşti dintre ei!” Petru iar a tăgăduit zicând: „Omule, nu sunt!” Mai târziu un altul, uitându-se atent la Petru, le-a zis celorlalţi: „Negreşit şi acesta a fost cu el, că e galileean după grai”. Dar şi a treia oară Petru nu a recunoscut zicând: „Omule, nu ştiu ce spui!”

[47]Şi atunci a cântat cocoşul, Iisus a privit spre Petru care şi-a adus aminte de cuvintele Domnului care-i spusese: „Ţi-o spun eu ţie Petre că astăzi nu va cânta

cocoşul până ce tu de trei ori te vei lepăda de Mine, cum că nu Mă cunoşti”. [48]Şi ieşind afară din curte Petru a plâns cu amar.

[49]Când s-a făcut de ziuă au venit la sanhedrin bătrânii poporului care erau arhierei şi cărturari şi L-au adus acolo pe Iisus. [50]Şi ei i-au zis: „Spune-ne nouă dacă eşti tu Mesia?”.

[51]Iisus le-a răspuns: „Ce vă voi spune oricum nu veţi crede. Dacă vă voi întreba ceva nu-Mi veţi răspunde şi nici nu Mă veţi elibera. [52]De acum Fiul Omului va şedea în putere de-a dreapta Tatălui”.

[53]Cei prezenţi, nu au înţeles vorbele Lui Iisus, care însemnau că cel care spune adevărul dobândeşte puterea Domnului.

[54]„Eşti tu Fiul Domnului nostru?” au întrebat ei.

[55]Iisus le-a răspuns: „Nu eu spun asta, ci voi!”

[56]Şi adunarea din sanhedrin L-a condamnat zicându-I: „Ce trebuinţă mai avem de altă mărturie? Că noi înşine din gura lui am auzit blasfemie!”

[57]Şi arhiereii L-au dus în faţa guvernatorului roman Ponţiu Pilat şi L-au pârât zicându-i: „Acest om ne răzvrăteşte neamul împiedicându-l să dea dajdie cezarului şi zicând că el este Mesia Împărat”.

[58]Atunci Pilat L-a întrebat pe Iisus: „Eşti tu împăratul iudeilor? Iată iudeii, neamul tău, şi arhiereii mi te-au adus să te judec. Spune-mi ce rău ai făcut?”

[59]El i-a răspuns: „Este adevărat că Eu sunt Împăratul Iudeilor. Dar împărăţia Mea nu este din lumea aceasta şi nu ameninţă nici o altă împărăţie. [60]Nu am slujitori ca să lupte pentru mine. Nimic rău nu am făcut. [61]Am mărturisit pentru adevăr că împărăţia Mea este în suflet”.

[62]Pilat era cunoscător într-ale filosofiei şi I-a zis: „Ştim noi oare ce este adevărul omule?”

[63]Atunci Pilat a ieşit afară la iudei şi a zis către arhierei şi către mulţime: „L-am judecat şi nu găsesc nici o vină în omul acesta”.

[64]Dar ei stăruiau că Iisus întărâta poporul şi era galileean din Nazaret. [65]Şi Pilat i-a trimis la Irod Antipa, care era tetrarhul Galileii şi se întâmplase să fie şi el atunci la Ierusalim.

[66]Irod Antipa s-a bucurat când L-a văzut pe Iisus şi nădăjduia să vadă vreo minune săvârşită de El, din cele ce auzise că face. [67]Şi I-a pus multe întrebări, dar Iisus nu i-a răspuns nimic. [68]Arhiereii şi cărturarii Îl tot învinuiau, dar Irod Antipa nu L-a găsit vinovat şi ei au mers cu El înapoi la Pilat.

[69]Când Pilat i-a văzut din nou, le-a zis: „De ce aţi mai venit? Pe omul acesta l-am cercetat deja în faţa voastră şi n-am găsit nici o vină din cele pe care voi le aduceţi împotrivă-i. [70]Şi văd că nici Irod nu l-a găsit vinovat de vreme ce aţi venit iar la mine. [71]Omul acesta n-a făcut nimic vrednic de moarte. Îl voi condamna la biciuire, dar apoi îl voi elibera”.

[72]Pilat tot mai credea că arhiereii şi cărturarii nu şi-au pierdut pe de-a-ntregul simţul dreptăţii. [73]Şi era atunci obiceiul ca de praznicul iudeilor guvernatorul roman să elibereze un întemniţat, pe

care-l vroiau ei. [74]Şi Pilat ştia că cel mai rău dintre întemniţaţi era un om numit Baraba. Atunci Pilat i-a întrebat: „Pe care vreţi să vi-l eliberez: pe Baraba sau pe Iisus?”

[75]Atunci mulţimea, care ştia că Baraba era un criminal şi un răscolnic, a cerut sfat de la arhierei şi bătrâni.

[76]Pe când Pilat şedea în scaunul de judecată, femeia lui a trimis pe cineva la el să-i spună: „Nimic rău să nu-I faci Dreptului Acestuia, că am aflat despre El. [77]Este un om venit din ţinuturile tracilor, dar mama Lui este de aici, şi El a fost născut în Iudeea. [78]Iudeii vor să-L omoare că El le aduce o învăţătură nouă care să le lumineze minţile”.

[79]Când Pilat a ieşit şi a întrebat mulţimea pe cine să elibereze, ei au strigat să-l elibereze pe Baraba.

[80]Dar Pilat vroia neapărat să-L scape pe Iisus pe care mulţimea îi cerea să-L răstignească. Şi i-a întrebat a treia oară: „Dar ce rău a făcut omul acesta? Eu nu am găsit în el nici o vină vrednică de moarte”.

[81]Mulţimea întărâtată striga şi mai tare: „Să fie răstignit! Să fie răstignit!”

[82]Pilat le-a zis: „De ce nu-l răstigniţi voi, că eu nici o vină nu găsesc în el”.

[83]Iudeii i-au răspuns: „Noi avem o Lege, şi după Legea noastră el trebuie să moară pentru că s-a făcut pe sine fiu al Domnului. [84]Dar nouă nu ne este îngăduit să omorâm pe nimeni că suntem sub stăpânirea romană”.

[85]Şi Pilat a intrat din nou în pretoriu, şi-a amintit de vorbele trimise de nevasta lui. Şi L-a întrebat pe Iisus: „De unde eşti tu omule?”

[86]Dar Iisus nu i-a răspuns. [87]Atunci Pilat I-a zis: „Mie nu-mi vorbeşti? Nu ştii că am putere să te eliberez sau să te răstignesc?”

[88]Şi Iisus i-a răspuns: „N-ai avea nici o putere asupră-Mi dacă nu ţi-ar fi fost dat de sus din cer. [89]Dacă mă condamni n-ai nici o vină. Păcatul mare este al celor care M-au dat în mâna ta”.

[90]Când Pilat a auzit acele cuvinte vroia să-L elibereze pe Iisus chiar atunci. [91]Dar iudeii l-au prins la strâmtoare şi i-au zis: „Dacă-i dai drumul nu eşti de partea cezarului. Ştii bine că oricine se face pe sine împărat este împotriva cezarului”.

[92]Şi Pilat s-a temut de uneltirile iudeilor şi a vrut să scape de orice vină. [93]A ieşit afară din pretoriu şi L-a adus acolo şi pe Iisus. [94]A şezut pe scaunul de judecată şi le-a zis iudeilor: „Iată pe împăratul vostru care vrea să vă aducă lumină în suflete!”

[95]Atunci ei au strigat: „Ia-l, ia-l, răstigneşte-l!” [96]Pilat le-a zis: „Cum asta? Pe împăratul vostru să-l răstignesc?” [97]Arhiereii au răspuns: „Noi nu avem împărat decât pe cezarul!”

[98]Şi Pilat luând apă şi-a spălat mâinile în faţa mulţimii zicând: „Nevinovat sunt eu de sângele acestui om drept. De acum pe voi vă priveşte ce faceţi cu el!”

[99]Iar iudeii răspunzându-i au zis: „Nu ne temem că facem o faptă rea. Sângele lui să cadă asupra noastră şi a copiilor noştri dacă greşim!”

[100]„Să fie precum ziceţi” a spus Pilat şi le-a eliberat pe Baraba.

[101]Apoi Pilat a mers în pretoriu şi a chemat sutaşul şi câţiva soldaţi romani şi le-a spus în taină: [102]„Purtaţi-vă mai blând cu omul ăsta, că nu vreau să moară. Nu-i puneţi crucea suferinţei în spinare. Nimeni să nu afle vreodată ce v-am spus eu acum”.

[103]Apoi sutaşul a pus soldaţii să-L străjuiască pe Iisus şi L-au dus la cohortă. [104]Şi aşteptau ordine de la Pilat când să pornească ca să-i răstignească pe osândiţi. [105]Soldaţii au pregătit crucile şi Pilat a pus să se scrie pe crucea Lui Iisus cu litere greceşti, latineşti şi evreieşti: Acesta este împăratul iudeilor.

[106]Şi Pilat a vorbit cu Pandera, despre care ştia că era tatăl Lui Iisus, şi i-a spus planul lui. [107]Şi era împăcat în cuget că n-o să încalce vorbele drepte pe care i le trimisese femeia lui despre Iisus ca să nu-i facă nici un rău.

[108]Apoi sutaşul cu ostaşii romani i-au luat pe osândiţi să-i ducă să-i răstignească. Şi mulţimea venea după ei.

[109]Domnul Dumnezeu privea din cerul Lui de purpură la zbaterile oamenilor pe pământ şi vedea sufletele luminii şi pe cele ale întunericului trimise în trupuri de oameni ca să înfăptuiască planul Lui de mântuire.

CAPITOLUL 8

Calvarul răstignirii. Înmormântarea Lui Iisus. Iisus se arată femeilor şi ucenicilor. Plecarea Lui Iisus din Iudeea.

[1]Era vinerea Sabatului şi mulţimea a pornit cu Iisus şi cu doi făcători de rele spre Dealul Căpăţânii. [2]Şi de departe Pandera îi urma.

[3]Mulţi dintre iudei au citit cele scrise de Ponţiu Pilat pe crucea Lui Iisus. [4]Arhiereii au mers la Pilat şi i-au zis: „Nu scrie că este Împăratul Iudeilor, ci că el a zis: Eu sunt Împăratul Iudeilor”.

[5]Iar Pilat le-a răspuns: „Ce-am scris, am scris! Că doar voi aţi spus că oricine se face pe sine împărat este împotriva cezarului şi că nu aveţi împărat decât pe cezarul. [6]Omul ăsta trebuie să fie numit Împăratul Iudeilor. Dacă nu este atunci de ce l-aţi luat să fie răstignit? Ca să nu mai fie o ameninţare pentru cezarul de la Roma, nu? Iar dacă nu este Împăratul Iudeilor, nu are nimeni de ce să se teamă şi atunci ar trebui eliberat”.

[7]Şi arhiereii n-au mai ştiut ce să răspundă.

[8]Dar ostaşii romani nu I-au pus Lui Iisus crucea răstignirii în spinare ca să şi-o ducă singur ca şi ceilalţi osândiţi. [9]Şi au luat pe un oarecare Simon Cireneul, un om zdravăn, şi l-au forţat să ducă el crucea în urma Lui Iisus.

[10]Femeile din Galileea care veneau cu gloata Îl plângeau şi se văicăreau că-L duc la moarte.

[11]Şi când au ajuns pe Dealul Căpăţânii i-au răstignit acolo pe condamnaţi. [12]I-au legat pe cruci cu funii groase de mâini şi de picioare. [13]Pe Iisus L-au pus între cei doi făcători de rele şi I-au pus pe cap o coroană de spini. [14]Şi pe crucea Lui era

scris cu litere greceşti, latineşti şi evreieşti: Acesta este împăratul iudeilor.

[15]Dar Iisus le cunoştea rătăcire din suflete şi i-a iertat pentru faptele lor zicând: „Tată ceresc, iartă-le iudeilor, că ei nu ştiu ce fac!”

[16]Şi mulţi îşi băteau joc de El şi le ziceau altora: „Dacă el este Mesia, alesul Domnului, şi dacă i-a mântuit pe alţii, atunci să se mântuie acum şi pe sine însuşi. Vrem să vedem minunea asta”.

[17]Coroana de spini Îl înţepa, sângele Îi intra în ochi şi cu greu putea să mai vadă. [18]Şi Iisus Şi-a pierdut încrederea în Domnul şi a strigat în aramaică: *Aba, aba, lama sabahtani*? (Tată, tată, de ce M-ai părăsit?)”.

[19]Lângă crucea Lui Iisus stăteau mama Sa şi sora mamei Sale, Maria a lui Cleopa şi Maria Magdalena.

[20]Şi aşa S-a chinuit Iisus până când s-a lăsat înserarea când a strigat: „Tată ceresc, în mâinile Tale Îmi pun duhul!”

[21]Apoi a cerut apă: „Mi-e sete”.

[22]Atunci sutaşul a luat o ramură de isop, a prins de ea un burete muiat în oţet şi I l-a dus la gură, că pregătise totul dinainte. [23]Când Iisus a mirosit oţetul şi-a plecat capul în jos şi nu a mai mişcat. [24]Şi iudeii au crezut că a murit.

[25]Fiind vinerea Sabatului, iudeii nu vroiau să lase trupurile pe cruci sâmbăta. [26]Şi s-au grăbit şi au mers la Pilat să-l roage să le zdrobească picioarele la cei răstigniţi ca să moară mai repede şi să-i ia de acolo. Şi Pilat a încuviinţat.

[27]Apoi ostaşii sutaşului au zdrobit picioarele celor doi condamnaţi răstigniţi cu Iisus. [28]Când au ajuns la Iisus sutaşul a vrut să arate mulţimii că Iisus murise şi a zis celor mai de aproape: „Dacă n-a murit atunci o să simtă suliţa”.

[29]Şi l-a atins pe Iisus la coaste. Şi s-a văzut că nu mai mişcă şi sutaşul roman a zis: „A murit! Ce rost are să-i mai zdrobim oasele?”

[30]Se făcuse întuneric de-a binelea şi ostaşii le-au spus oamenilor să plece că răstignirea se terminase. [31]Şi sutaşul s-a dus la Pilat să-i spună cele întâmplate.

[32]Dar câteva femei din Galileea, rămăseseră la priveghi. [33]Soldaţii s-au pregătit să ia cu ei trupurile zdrobite ale celor răstigniţi şi să le îngroape undeva. [34]Dar de Iisus nu s-au atins aşa cum le spusese sutaşul să facă.

[35]Iosif din Arimateea, om bun şi drept, mersese la Pilat şi ceruse trupul Lui Iisus ca să-L înmormânteze. [36]Şi adusese cu el o targă din lemn şi doi oameni ca să-L ia pe mort. [37]Iar Pilat s-a speriat şi a crezut că Iisus murise. A chemat sutaşul care asistase la răstignirea Lui Iisus, şi l-a întrebat în taină dacă a murit.

[38]Sutaşul i-a spus: „Am făcut precum ne-ai spus”.

[39]Atunci Pilat i-a spus în taină totul lui Iosif din Arimateea şi i-a poruncit să aibă grijă de Iisus. [40]Şi l-a trimis pe Iosif cu oamenii lui, cu sutaşul şi câţiva ostaşi cu torţele aprinse, pe Dealul Căpăţânii.

[41]Când ei au ajuns acolo mulţimea plecase şi mai erau doar câteva femei care stăteau mai departe şi soldaţii care-L vegheau pe Iisus. [42]Şi era acolo şi Pandera.

[43]Apoi sutaşul şi soldaţii romani au plecat şi ei. [44]Iosif din Arimateea

împreună cu Pandera L-au dezlegat pe Iisus de pe cruce şi L-au coborât cu grijă.

[45]Iosif din Arimateea şi Pandera L-au pus pe Iisus pe targă şi a fost purtat aşa de oamenii lui Iosif. [46]Câteva femei din Galileea îi urmau.

[47]Şi aşa au ajuns la o casă pe care o aranjase Iosif. [48]Şi oamenii lui stăteau afară şi pe femei nu le-au lăsat să intre.

[49]Iisus îşi revenise. Apoi S-a spălat, iar Iosif şi Pandera I-au îngrijit rănile. [50]Apoi au pregătit un giulgiu şi L-au înfăşurat pe Iisus în el, ca şi cum era mort.

[51]Iosif din Arimateea şi Pandera L-au luat pe Iisus pe targă şi au plecat cu El la mormântul pregătit de Iosif. [52]Că nu vroiau ca oamenii lui Iosif să ştie că Iisus era viu.

[53]Şi de departe erau urmaţi de Maria a lui Cleopa, de Maria Magdalena şi de Salomeea. [54]Maria, mama Lui Iisus, plecase că nu mai putuse sta în picioare de durere.

[55]Pe Iisus L-au lăsat în mormânt şi au pus o piatră mare la intrarea, apoi au plecat.

[56]Femeile care veniseră cu ei s-au dus să pregătească miresme şi miruri ca să-I ungă corpul aşa cum era obiceiul la iudei. [57]Dar era ziua de Sabat când nu se lucra. [58]Şi ele au aşteptat pentru a doua zi, duminică, ca să meargă la mormânt.

[59]Apoi Pandera s-a întors singur la mormânt, a dat piatra la o parte şi a aprins un opaiţ. [60]Când a intrat înăuntru L-a văzut pe Iisus că stătea încă întins pe piatră. [61]Apoi Iisus S-a ridicat, a pus giulgiurile pe locul unde stătuse întins şi amândoi s-au îmbrăcat în alb. [62]Şi s-au rugat strămoşului Zamolxe. [63]Apoi după un timp au ieşit, au pus la loc piatra pe mormânt şi au plecat împreună.

[64]Sâmbăta devreme s-au adunat la Pilat arhiereii şi fariseii, şi i-au zis: „Ne-am adus aminte că amăgitorul acela a spus, încă de pe când era în viaţă, că după trei zile se va scula. [65]Te rugăm porunceşte ca mormântul să fie ţinut în pază ca nu cumva, venind ucenicii lui, să-l fure şi să spună poporului că s-a sculat din morţi".

[66]Şi guvernatorul le-a zis: „Vă dau soldaţi de strajă. Mergeţi cu ei la mormânt şi păziţi-l cum ştiţi".

[67]Iar ei, ducându-se, au pecetluit piatra şi au întărit cu strajă peste mormântului.

[68]Duminică devreme, când nu se crăpase încă de ziuă, Maria Magdalena, Maria a lui Cleopa şi Salomeea au venit la mormântul Lui Iisus aducând miresmele pe care le pregătiseră. [69]Şi i-au rugat pe străjeri să le dea piatra la o parte de pe mormânt. [70]Când au intrat înăuntru au aprins lumânări, dar nu au mai găsit trupul Lui Iisus acolo unde ştiau că era pus.

[71]Femeile s-au înspăimântat şi au plecat degrabă să spună ucenicilor ce văzuseră. [72]Dar pe când mergeau ele să-i vestească, iată că au văzut doi oameni îmbrăcaţi în alb, şi unul dintre ei era Iisus. [73]Ele i-au cuprins picioarele şi I s-au închinat.

[74]Iisus le-a zis: „Nu vă temeţi! Bucuraţi-vă! Nu căutaţi un om viu printre morţi. Aduceţi-vă aminte cum v-am vorbit, pe când eram încă în Galileea,

zicând că Fiul Omului trebuie să fie dat în mâinile oamenilor păcătoşi şi să fie răstignit, dar El nu va muri. [75]Duceţi-vă şi-i vestiţi pe ucenici să meargă în Galileea că eu vin acolo şi ei Mă vor vedea".

[76]Femeile au mers şi au spus apostolilor şi altora, ce ele văzuseră şi auziseră, dar nimeni n-a crezut.

[77]Atunci Petru a alergat la mormânt. Străjerii deja plecaseră să anunţe pe arhierei despre toate cele întâmplate. [78]Şi Petru privind înăuntru n-a văzut decât giulgiurile. Atunci a crezut că Iisus nu murise.

[79]Când arhiereii au aflat de la străjeri că Iisus nu mai era în mormânt s-au adunat împreună cu bătrânii şi au ţinut sfat. [80]Le-au dat ostaşilor romani arginţi din belşug zicându-le: „Voi să spuneţi aşa: „Ucenicii lui au venit noaptea şi l-au furat în timp ce noi dormeam". De se va auzi aceasta la guvernator să nu aveţi grijă că noi îl vom îndupleca să nu vă pedepsească".

[81]Iar ei, luând arginţii, au făcut aşa cum au fost învăţaţi răspândind printre iudei cuvintele acestea. Dar guvernatorul Pilat ştia tot adevărul.

[82]Şi iată că-n aceeaşi zi doi dintre apostoli, Cleopa şi Luca, plecaseră spre Galileea. [83]Şi în timp ce vorbeau pe drum despre toate cele întâmplate şi se tot întrebau între ei, Iisus Însuşi apropiindu-Se, cu tatăl Său Pandera, mergea împreună cu ei. Dar ei nu L-au recunoscut că El Îşi schimbase cumva chipul. [84]Şi Iisus le-a zis: „Despre ce vorbiţi mergând?"

[85]Şi Cleopa i-a zis: „Oare nu ştii străine ce s-a întâmplat în Ierusalim zilele acestea?"

[86]El le-a zis: „Spuneţi-Mi".

[87]Iar ei I-au povestit: „Cele despre Iisus Nazarineanul, un profet puternic în faptă şi-n cuvânt înaintea Domnului. [88]Nu ai aflat cum L-au osândit la moarte arhiereii şi mai-marii noştri şi L-au răstignit? [89]Noi ucenicii Lui nădăjduiam că El este Cel ce avea să izbăvească pe Israel. [90]Nişte femei de-ale noastre, ducându-se astăzi de dimineaţă la mormânt şi neaflându-I acolo trupul mort, au venit la noi zicând că pe drum la întoarcere au văzut doi îngeri, unul semăna cu Iisus care le-a spus că era viu. [91]Iar unii dintre noi s-au dus la mormânt şi au găsit aşa cum şi femeile spuseseră, dar pe El nu L-au văzut".

[92]Şi El le-a zis: „Sunteţi zăbavnici să credeţi în spusele profeţilor. Nu trebuia oare ca Mesia să pătimească şi să învie?"

[93]Atunci Cleopa a scos o pâine şi i-a invitat să mănânce: „Mâncaţi cu noi oameni buni".

[94]După ce Iisus a spus binecuvântări a frânt pâinea şi le-a dat tuturor să mănânce. Atunci Cleopa şi Luca L-au recunoscut.

[95]Şi Luca a zis: „Domnul nostru, eşti viu".

[96]Atunci Iisus le-a dat poruncă: „Mergeţi la ucenici în Galileea şi le spuneţi că voi veni la muntele ştiut".

[97]Cleopa şi Luca s-au dus degrabă la ucenici, i-au strâns în locul ştiut şi le-au spus că L-au văzut pe Iisus, dar ei nu i-au crezut.

[98]Atunci Iisus a venit în mijlocul lor şi i-a dojenit pentru necredinţa şi împietrirea inimii lor, că nu i-au crezut pe cei ce-L văzuseră viu.

[99]Şi le-a spus: „Mergeţi şi învăţaţi toate neamurile să păzească toate câte v-am poruncit Eu vouă. [100]Botezaţi-i pe oameni cu apă vie, cu foc şi cu Duhul Înţelepciunii, că Eu voi fi cu voi în duh cât va fi lumea lume. [101]Fiţi înţelepţi ca şerpii şi blânzi ca porumbeii şi atunci Duhul Tatălui va grăi întru voi. [102]În orice faceţi întru pomenirea Mea, când Mă veţi mărturisi în faţa oamenilor, să nu vă temeţi de cei ce ucid trupul, că sufletul nu pot să-l ucidă".

[103]Apoi Iisus s-a despărţit de ucenici şi a vorbit cu tatăl Său Pandera să meargă să o aducă pe mama Sa Maria şi să o ia cu ei.

[104]Când Maria a venit au plecat toţi trei către mare de unde ei vroiau să se îmbarce.

[105]Pe drum Iisus l-a întrebat pe tatăl Său: „Ce crezi tată? Ce vor face iudeii cu învăţătura pe care Eu le-am dat-o? Ei n-au înţeles-o de vreme ce M-au condamnat la moarte".

[106]Şi Pandera I-a răspuns: „Şi eu cred la fel ca tine fiule. Marii cărturari din poporul maicii Tale Te-au respins şi au rămas cu sufletele în întuneric. Dar vor încerca să justifice cele rele făcute de ei şi nu ştim ce va ieşi. Cei câţiva iudei care au priceput învăţătura Ta o vor propovădui, dar nu prea au cui".

[107]Şi Iisus cu tatăl Său şi cu mama Sa au trecut prin oraşul Sidon în Fenicia, apoi prin marele oraş Efes, unde au văzut templul zeiţei Artemis, şi mai apoi prin oraşul Atena.

[108]Pe drum tot vorbeau şi se sfătuiau până când au ajuns în Dacia.

[109]Şi Domnul Dumnezeu din cerul Lui de purpură Îl privea pe fiul Său Iisus.

CAPITOLUL 9

Iisus în Dacia. Revenirea Lui Iisus în Iudeea şi întâlnirea cu Pavel. Iisus Mare Preot şi rege drept. Împlinirea profeţiilor.

[1]Când au trecut apa Istrului şi au intrat în Dacia, Pandera, Maria şi Iisus au mers direct la Sarmisegetuza. [2]Lilia, soaţa Lui Iisus, rudele şi toţi de acolo i-au primit cu mare bucurie.

[3]După câteva zile preoţii şi preotesele vroiau să afle ce a făcut Iisus în Iudeea. [4]Şi s-au strâns în jurul unui foc şi Iisus le-a povestit: „Neamul iudeilor este îndărătnic. [5]Ei nu au vroit să deschidă ochii ca să vadă adevărul, dar au vrut să scoată ochii celui care li-l arăta. [6]Mă condamnaseră la moarte, dar guvernatorul roman a făcut în aşa fel că să scap cu viaţă".

[7]Şi Iisus le-a spus toate câte I s-au întâmplat.

[8]Marele Preot Antim a afla şi el de revenirea Lui Iisus acasă şi L-a chemat să-L vadă. Iisus i-a spus de-a fir a păr cele petrecute în Iudeea.

[9]Şi Marele Preot I-a zis: „Eu cred aşa: Cu timpul cuvintele de înţelepciune date neamului mamei Tale vor fi răstălmăcite şi vor folosi şi la luminarea minţilor, dar

şi la robie. [10]Dar în poporul nostru învăţăturile Tale vor rămâne de-a pururi vii până când se vor trezi la lumină şi alte neamuri. [11]Va veni un timp când toate rătăcirile sufletelor vor fi risipite ca fumul. [12]Şi la acea vreme iudeii înşişi vor gusta din apa vie pe care Tu le-ai dat-o, dar pe care ei au respins-o deocamdată. Dar va dura veacuri şi veacuri".

[13]Pandera, Maria, Iisus şi Lilia locuiau acolo unde stătuse în vechime Zamolxe cu părinţii Lui, Crăciun şi Vetra. [14]Grădina maicii Lui Zamolxe era acolo şi Maria o îngrijea şi ştia că grădina se numea Grădina Maicii Domnului.

[15]Iisus Şi-a reluat preocupările inimii. Ca preot al Zeului Zamolxe, călătorea prin toată Dacia şi prin ţinuturile altor traci de o parte şi de alta a fluviului Istru, şi prin munţi şi pe pământuri neumblate.

[16]Aşa a cunoscut mulţi sihaştri care trăiau retraşi în munţi, prin peşteri şi în locuri singuratice, în post şi rugăciune. [17]Şi ei foloseau Rugăciunea Minţii în Inimă învăţată de pe timpul Zeului Zamolxe: Doamne Dumnezeule adu-mi soarele Tău în inimă.

[18]Aşa au trecut patru ani. [19]Din când în când Iisus afla veşti din Iudeea. [20]Acolo învăţăturile Lui erau date uitării. Puţini mai rămăseseră cei care să le urmeze şi să le răspândească printre iudei. [21]Arhiereii îi prigoneau pe ucenici pe oriunde se aflau.

[22]Şi-şi zicea Iisus: „Lucrurile nu merg bine în poporul iudeilor. Trebuie să mă sfătuiesc cu Marele Preot despre asta".

[23]Apoi Iisus a mers să vorbească cu Marele Preot Antim căruia i-a spus: „Mărite Preot, cunoşti foarte bine cele întâmplate când am fost în Iudeea, unde am stat un timp ca să luminez neamul mamei Mele Maria. [24]Urmăresc atent ce se mai întâmplă acolo. Învăţăturile Mele sunt date uitării, iar cei care le mai propovăduiesc sunt prigoniţi. [25]Cel mai rău este că cele spuse de Mine sunt răstălmăcite. [26]Ce să fac? Cum aş putea să îndrept lucrurile? [27]Mă gândesc la profeţiile primite de la arhanghelul Gavriil, de mama Mea Maria, de Elisabeta şi de Iosif, precum că Eu sunt Mesia poporului iudeilor".

[28]Atunci Marele Preot Antim a spus: „Profeţiile primite sunt adevărate. Dovada este că până acum s-a mers în direcţia acelor profeţii. [29]Şi aş vrea să Te întreb: Crezi tu oare că eşti Mesia poporului lui Israel?"

[30]Şi Iisus a răspuns: „Mult timp am crezut aceasta. Dar acum Mă îndoiesc, mai ales că nu sunt deloc semne că poporul lui Israel este salvat în urma misiunii Mele printre ei. [31]Intenţia Mea mărturisită lor a fost să salvez pe toţi oamenii lumii, pornind de la salvarea iudeilor. Şi văd că aceasta nu se întâmplă deocamdată. [32]Şi Mă întreb de ce Domnul Dumnezeu a făcut să fie aşa cum a ieşit?".

[33]Marele Preot i-a spus: Noi nu cunoaştem cu limpezime căile Domnului. Şi îngeri de am fi, coborâţi pe pământ, tot nu le-am şti pe de-a-ntregul. [34]Nu trebuie să uităm că este nevoie de timp pentru împlinirea lor. [35]Şi eu zic aşa: Cel mai bine este să faci ceva ca să îndreptăţi lucrurile. Ar trebui să mergi în Iudeea".

[36]Şi Iisus a zis: „Aşa voi face. [37]Va fi ultima Mea încercare de salvare a poporul mamei Mele Maria”.

[38]Şi Marele Preot I-a urat: „Să fie cu spor. Mergi sănătos şi să te întorci cu bine”.

[39]Iisus s-a pregătit de plecare în Iudeea şi înainte de a porni la drum mama Sa Maria L-a binecuvântat.

[40]Şi Iisus a luat cu Sine doi rumâni care slujiseră în armata romană şi care vorbeau bine atât limba latină cât şi limba greacă.

[41]Când pregătirile au fost gata, Iisus şi însoţitorii Lui au trecut Dunărea în Tracia. [42]După o scurtă şedere la rudele tatălui Său Pandera, în Munţii Haemus, Iisus a plecat spre Grecia continentală. [43]Apoi s-a îmbarcat pe un vas comercial şi a ajuns în Fenicia de unde a mers direct în Iudeea.

[44]Când Iisus a ajuns la Ierusalim, a aflat multe despre prigoana arhiereilor împotriva celor care-I urmau învăţătura. [45]Şi a auzit că cel mai rău dintre asupritori era un om numit Saul din Tars, rabin şi fariseu de loc din Cilicia. [46]Şi I s-a spus că Saul tocmai primise de la arhierei scrisori către sinagogile din Damasc ca, dacă va afla acolo pe vreunii, atât bărbaţi cât şi femei, că merg pe Calea Lui Iisus, să-i aducă legaţi la Ierusalim.

[47]Atunci Iisus a pornit şi El pe drumul Damascului. Era către amiază şi soarele dogorea puternic şi Iisus cu însoţitorii Lui, cu care venise din Dacia, se apropiau de Damasc. Şi mergeau în urma lui Saul.

[48]Saul era istovit, îi era foame şi a stat pe o piatră ca să se odihnească. [49]Şi Iisus s-a apropiat de Saul. Când Saul a ridicat capul, să vadă cine este lângă el, a deschis ochii. [50]Şi atunci l-a izbit lumina soarelui puternic direct în ochi, i s-au înmuiat picioarele şi a căzut la pământ.

[51]Şi Iisus i-a zis: „Saule, Saule, de ce Mă prigoneşti?”

[52]Iar Saul a răspuns: „Cine eşti tu?”

[53]Iisus i-a mai zis: „Eu sunt Iisus, Cel pe care tu Îl prigoneşti. Urându-Mă pe Mine este ca şi cum îţi izbeşti piciorul în ţepuşă”.

[54]Saul tremura şi era înspăimântat că ştia că Iisus murise. Şi a spus: „Doamne, ce voieşti Tu ca eu să fac?”

[55]Iisus i-a zis: „Ridică-te, intră în cetate şi ţi se va spune ce trebuie să faci”.

[56]Şi Saul s-a ridicat de la pământ, dar, deşi avea ochii deschişi, nu vedea nimic fiind orbit de soare.

[57]Însoţitorii Lui Iisus l-au luat pe Saul de mână şi l-au dus la Damasc în casa unui ucenic numit Iuda care locuia pe Ulița Dreaptă. [58]Acolo Saul a zăcut bolnav şi fără vedere trei zile. Şi n-a mâncat, nici n-a băut.

[59]Şi fiind în Damasc, Iisus, împreună cu însoţitorii Lui, au cunoscut câţiva dintre ucenicii de acolo.

[60]Era printre ei unul cu numele Anania care-L ştia pe Iisus din Galileea şi căruia i-a poruncit să nu spună la nimeni că-L văzuse. [61]Şi Iisus l-a binecuvântat pe Anania şi i-a dat puterea Duhului Tămăduirii. [62]Şi i-a zis lui Anania: „Mergi pe ulița care se cheamă

Ulița Dreaptă şi caută în casa lui Iuda pe un om din Tars, cu numele Saul”.

[63]Şi a răspuns Anania: „Doamne, despre bărbatul acesta de la mulţi am auzit câte rele le-a făcut el ucenicilor Tăi în Ierusalim. Şi aici are putere de la arhierei să-i lege pe toţi cei ce cheamă numele Tău”.

[64]Iisus i-a zis: „Du-te la el şi vindecă-l şi botează-l, pentru că l-am ales ca numele să Mi-l poarte inaintea neamurilor şi a copiilor lui Israel, că omul acesta vorbeşte bine câteva limbi”.

[65]Şi Anania a făcut precum îi spusese Iisus. Şi şi-a pus mâinile peste Saul, şi el şi-a recăpătat vederea. Apoi Anania l-a botezat pe Saul în numele Domnului Iisus.

[66]De atunci Saul a început să propovăduiască iudeilor pe oriunde umbla.

[67]După întâlnirea lui Saul, zis şi Pavel, pe drumul Damascului, Iisus s-a reîntors în Dacia. [68]Şi a discutat îndelung cu Marele Preot Antim cele petrecute în timpul şederii Lui în Iudeea.

[69]Într-una din zile Marele Preot Antim, care era tare bătrân, I-a spus: „Ne-am gândit la profeţiile care s-au făcut despre Tine. [70]Dacă nu ai fost Mare Preot la iudei, atunci vei fi la noi. Şi dacă nu ai fost rege la ei, vei fi rege la noi. [71]Că ştim că Duhul Lui Zamolxe s-a pogorât în Tine”.

[72]Şi preotul Antim a pregătit totul pentru ca să transmită Marea Preoţie Lui Iisus. Şi au adus coiful de aur al Lui Zamolxe, cel primit de la regele persan Darius şi purtat de toţi regii care au domnit la Sarmisegetuza de la Zamolxe încoace. [73]Un sobor de preoţi decenei, veniţi din toate ţinuturile neamurilor tracilor, L-au hirotonisit pe Iisus ca Mare Preot şi L-au uns ca rege al dacilor. [74]De faţă au fost şi Pandera şi mama Sa Maria, care a plâns cu lacrimi de fericire.

[75]Şi atunci când I-au pus pe cap coiful regal, Iisus şi-a amintit cum iudeii L-au batjocorit cu coroana de spini. [76]Şi a prorocit şi Şi-a zis: „Aşa cum au spus iudeii că sângele meu să cadă pe ei şi pe urmaşii lor dacă ei greşesc, aşa să fie. Şi în timp se va vedea adevărul. [77]Dar neamul lor nu va pieri pentru că nu M-au ucis, ci doar M-au făcut să sufăr. [78]Ei nu şi-au dat seama ce-au făcut şi aşa au pierdut prilejul mântuirii. [79]Acest popor nu va avea linişte şi pace până când salvarea le va veni de la urmaşii tracilor”.

[80]Au trecut aproape cincisprezece ani de la convertirea lui Pavel pe drumul Damascului. Regele Iisus a trimis câţiva oameni în Iudeea ca să afle ce se mai întâmplă acolo cu ucenicii Săi. [81]La întoarcere trimişii I-au spus: „Pe când ne aflam la Ierusalim am cunoscut mulţi dintre ucenicii care-Ţi urmează. [82]Şi am aflat şi problemele lor – unii vor ca învăţătura Ta să fie dată numai iudeilor de pretutindeni, alţii cred că ar fi mai bine să fie spusă tuturor neamurilor”.

[83]Şi trimişii Lui Iisus I-au spus câteva nume de ucenici; pe unii dintre ei Iisus îi ştia, dar pe alţii nu.

[84]Iisus i-a întrebat: „L-aţi întâlnit pe Saul?”

[85]Şi ei au răspuns: „Pe Saul, l-am văzut la o adunare a ucenicilor. Acolo a

avut loc o mare neînțelegere între ei care erau împărțiți în două tabere. [86]Și Saul vroia ca învățătura Ta să fie dată tuturor oamenilor indiferent că sunt iudei sau nu. [87]Până la urmă nu s-au înțeles, dar am aflat că Saul Pavel propovăduia neamurilor".

[88]Iisus i-a mai întrebat: „Ce spuneau ei despre Mine și învățătura Mea".

[89]Trimișii au răspuns: „Mărite Preot, noi am adus câteva scroluri scrise în limba aramaică pe care ucenicii le foloseau și le dădeau din mână în mână spre citire. Iată-le!"

[90]Și Iisus a luat scrolurile. În următoarele zile El le-a cercetat cu atenție și S-a minunat ce a citit acolo. [91]Și-și zicea: „Iată acest scrol făcut de un anume Marcu. Se scrie că mama, frații și surorile mele au zis că nu eram în toate mințile. Din toate astea nimic nu-i adevărat. Ai Mei Mă respectau și Eu îi respectam pe ei. Eu nu Mi-am respins niciodată familia cum pretinde acest Marcu".

[92]Citind mai departe Iisus a descoperit și altele zicându-Și „Iată că scrie aici despre un om demonizat care se zice ca avea în el o legiune de demoni pe care Eu i-am trimis într-o turmă mare de porci care s-au repezit de pe stâncă în mare și porcii au murit. Cum puteam Eu să fac așa ceva când se știe că duhurile rele nu pot muri odată cu moartea porcilor?"

[93]Și-Și mai spunea Iisus: „Iudeii s-au rătăcit rău în privința Mea. Nu-i de mirare că Marcu scrie că unii mă credeau Ioan Botezătorul care s-a sculat din morți, alții ziceau că sunt Ilie, iar alții că eram un profet. Să ne ferească Dumnezeu de mințile acestor oameni!"

[94]Iisus era mâhnit de cele ce se întâmplau în Iudeea. [95]Și în zilele următoare Și-a continuat cercetarea scrolurilor lui Marcu și a făcut și alte descoperiri: „Iată ce se mai scrie aici, că Eu am hrănit o mulțime de cinci mii de oameni cu cinci pâini și doi pești. Și după ce s-au săturat au mai strâns și douăsprezece coșuri pline cu fărâmituri de pâine și ce rămăsese din pești. [96]Mă întreb cum au adunat ei cu răbdare fărâmiturile? [97]Oamenii ăștia chiar nu judecă cu mintea. [98]Iată ce se mai scrie aici, că Eu mai întâi am refuzat să scot un demon, din fiica unei femei care era de neam din Fenicia Siriei, pe motiv că această femei era păgână și nu era bine să iei pâinea fiilor lui Israel și s-o arunci câinilor de neamuri. [99]Ce neadevăr! Eu îi cred pe toți la fel, nu îi împart în oameni iudei, ca fii ai Domnului, și în oameni neamuri, pe care să-i numesc câini. [100]Doamne Dumnezeule cât de rătăciți au putut ajunge discipolii Mei printre iudei!"

[101]Pe măsură ce citea Iisus era din ce în ce mai mâhnit: „Iată aici scrie despre un alt episod în care Eu am hrănit patru mii de oameni cu șapte pâini și câțiva peștișori, și după ce ei s-au săturat au mai adunat și șapte coșuri cu fărâmiturile rămase. Mare e grădina Ta Doamne! [102]Iată și acest episod cu smochinul care nu avea rod pentru că nu era vremea smochinelor. Marcu scrie că am blestemat smochinul ca în veac să nu aibă rod dacă nu a avut atunci când vroiam să mănânc, căci Îmi era foame. [103]Oamenii fără judecată nu se întreabă

de ce aș fi spus aceasta când vremea smochinelor nu venise? Iar Eu nu blestem pe nimeni niciodată, că străbunul Zamolxe a interzis blestemul care este o chemare a forțelor întunericului să facă rău".

[104]Apoi, după zilele de cercetare a scrolurilor din Iudeea, Iisus a aprins un foc sacru ca să vorbească cu Dumnezeu. [105]Și-I spunea: „Doamne, învățăturile date de Mine poporului mamei Mele au luat o altă cale. [106]Ele pot fi lanțuri pentru oameni și o pricină de asuprire a minții și de ucidere. Doamne Tată, Mă iartă dacă am greșit! [107]Am dorit doar să luminez mințile unor rătăciți și împietriți în inimi. Dar unii oameni deși au ochi și urechi ale sufletului ei nu văd și nu aud, căci le este împietrită inima".

[108]Și Domnul era în cerul Lui de purpură și privea și asculta. Și Dumnezeu Își zicea: „Așa este să fie că timpul izbăvirii oamenilor este lung și dureros. Asta până când ei vor învăța ce este lumina sufletului".

[109]De atunci Iisus a ținut doar în inima Lui cele aflate despre poporul mamei Sale Maria. Și mereu aprindea câte un foc sacru și se ruga.

[110]Și când a venit vremea ca Fecioara Maria să plece la Domnul, corpul mort i-a fost incinerat la Sarmisegetuza în Grădina Maicii Domnului.

[111]A trecut timpul. Iisus a mai aflat ce se întâmplase cu învățăturile Sale printre oamenii care locuiau în imperiul roman. [112]Numărul celor care urmau calea cea nouă crescuse mai ales pentru că se predica teama de moarte și venirea sfârșitului lumii. [113]Și mulți se închinau la crucea înfățișând trupul mort al Lui Iisus. [114]Iisus știa și-Și spunea: „Au înlocuit cuvântul vieții și speranței, dat de Mine, cu cel al morții, al suferinței și al fricii. Presupusa Mea moarte pe cruce va aduce multă jale în lume. [115]Și au făcut din strădania Mea o suferință și un chin care să adune oamenii în suferință și în chin, tot așa cum fariserii și saducheii îi țineau pe iudei în chingile minciunii și ale necunoașterii. [116]Dumnezeule Tată, iartă-Mă că nu așa am dorit să iasă!"

[117]Domnia Lui Iisus ca rege al dacilor a fost dreaptă. Și mai mult se gândea la cele ale înțelepciunii decât la cele lumești. [118]Iisus a pus temelia multor temple și altare ale zeilor și a întărit preoțimea decenee chemând femeile la preoție să slujească pe Zeul Dumnezeu și pe alți zei. Și pe când era încă în viață I s-au înălțat temple zeului Iisus.

[119]Se apropia vara și regele Iisus, care era și Mare Preot, a chemat la Sarmisegetuza preoțimea tracilor de pretutindeni, la o adunare în ziua de Sânziene. [120]Și au venit câteva sute de preoți și preotese cărora Iisus le-a spus că sosise timpul ca El să renunțe la coroana de rege, și la Marea Preoție. Și așa a făcut.

[121]Iisus trecuse de șaptezeci și cinci de ani când a aflat că templul din Ierusalim fusese dărâmat de către romani. [122]Și-și spunea: „Profețiile se împlinesc. Templul a fost dărâmat și nu va mai fi reconstruit vreodată. [123]Mesia Lui Israel nu va veni decât în duh, nu în carne și oase așa cum cred ei acum. Templul Lui Dumnezeu este în suflete nu în facerile de mâna omului. [124]Și salvarea iudeilor va veni de

la urmaşii tracilor. Atunci neamul iudeilor va fi iertat de păcate, că Duhul Meu va coborî în ei şi aşa se vor mântui. [125]Şi nu e nevoie ca Domnul să trimită pe un om în trup când El este atotputernic şi poate face totul în duh".

[126]Când a venit timpul ca Iisus să se ducă la străbunul Zamolxe, împlinise optzeci de ani şi Lilia, soţia Lui, plecase deja în lumea cealaltă. [127]Iisus Îşi simţea plecarea aproape şi într-o noapte L-a visat pe Zamolxe că venise să-L ia.

[128]În ziua următoare Iisus le-a spus preoţilor decenei să facă pregătirile că El va pleca curând din lume. [129]Şi le-a spus să-I ardă corpul mort deasupra peşterii de la Apolovraci, tot aşa cum se întâmplase cu vreo cinci sute de ani înainte cu trupul mort al Lui Zamolxe. [130]Şi a doua zi Iisus a murit, exact în aceeaşi zi când murise şi Zamolxe. [131]Era la câteva zile după ce ziua era egală cu noaptea, când dacii ţineau Sărbătoarea Primăverii, adică Paştile care era Sărbătoarea Învierea Lui Zamolxe. [132]Era ziua din vechime când sufletul Lui Zamolxe se dusese la Dumnezeu şi Domnazâna, la Bendisa, soţia Lui şi la tătânele Crăciun şi la maica Vetra.

[133]Marele Preot era Ilarion. Şi el a pregătit incinerarea corpului Lui Iisus. [134]După ce dacii au ars corpul mort al Lui Iisus la Apolovraci, Ilarion le-a vorbit: „L-aţi cunoscut cu toţii pe Iisus, Fiul lui Pandera. [135]El a trăit de mic copil în ţara mamei Sale în Iudeea, în imperiul romanilor. [136]Dar tatăl Său, Pandera, L-a adus la noi în Dachia. [137]Aici Iisus a fost preot al Lui Zamolxe, zeul nostru care avea un duh al unui om mare din vechime. [138]Când Iisus a mers la neamurile mamei Sale, la iudei, ca să-i lumineze, ei L-au respins şi au vrut să-L omoare. Dar Domnul L-a ţinut în viaţă. [139]Noi dacii, rumânii, ştim cu adevărat cine a fost Iisus, Fiul Lui Dumnezău şi Fiul Dachiei, că noi suntem poporul Lui Dumnezău. [140]Duhul Lui Iisus va rămâne cu noi în vecii vecilor. [141]Noi vom scrie vestea cea bună a faptelor Lui şi vom respinge scrierile răstălmăcite făcute de acei oameni care nu L-au înţeles. Aşa să ne ajute Dumnezău".

[142]Şi sufletul Lui Iisus a plecat spre cerul de purpură. [143]Şi când a ajuns în lumea de dincolo, Iisus S-a întâlnit cu străbunul Zamolxe care I-a vorbit: „Bun sosit în lumea veşniciei. Te aşteptam parte a sufletului Meu. [144]De acum vei fi aici în cerul de purpură. Şi oamenii vor căuta să Te aducă în sufletele lor şi prin Tine se vor apropia de lumina Lui Dumnezeu".

[145]Apoi Iisus a mers la Dumnezeu şi a stat de-a dreapta Tatălui. [146]Şi Domnul I-a vorbit: „Ai suferit pentru dreapta credinţă ca să dai o pildă celor de pe pământ despre iubirea Mea pentru oameni. [147]Şi uneori Te-ai îndoit şi Ţi-ai pierdut încrederea, aşa cum ar face oricare mare înger coborât printre oameni. [148]Dar aşa trebuia să fie, ca să arătăm oamenilor cum să se înalţe spre lumină prin adevăr. [149]De acum oamenii au o cale de urmat. Şi vor avea împotmoliri şi ezitări, vor fi suferinţe şi dureri, dar drumul lor se va netezi mereu puţin câte puţin. [150]Iar dacă acum ei răstălmăcesc învăţăturile Tale, Calea tot va rămâne deschisă, căci vor veni alţii şi alţii care să o îndrepte mereu".

[151]Şi Iisus avea împărăţia Lui unde primea pe cei care Îi fuseseră credincioşi pe pământ.

[152]Mulţi ani după înălţarea la cer a sufletului Lui Iisus, oamenii au aprins focul sacru pe locul unde fusese incinerat trupul Lui Iisus. Şi mai era acolo Obeliscul Lui Zamolxe.

[153]Dar în timp au venit oamenii, de la sud de fluviul cel sfânt Istru, care vorbeau altfel despre Iisus. [154]Şi obiceiul aprinderii focului nemuririi pe locul incinerării corpului Lui Iisus a început să se piardă.

[155]Şi de la ultimul Mare Preot Chesarion încoace, lumea n-a prea mai vorbit despre Iisus din Dacia, ci despre Iisus cel însângerat şi omorât pe cruce. [156]Dar tracii păstrau adânc în inimi pe Iisus Fiul Omului, Iisus din Dacia.

[157]Va veni odată timpul când urmaşii tracilor vor face ca Domnul Iisus din Dacia să fie cunoscut de întreaga lume ca Domn al Luminii. [158]Şi treptat lumea îl va uita pe Iisus cel suferind, şi-L va cunoaşte pe Iisus Cel al bucuriei vieţii. [159]Atunci lumea va fi curăţită şi însănătoşită cu Focul Viu, Focul Vieţii, Focul Lui Zamolxe. [160]Şi se vor ridica din nou temple Lui Dumnezeu, Lui Zamolxe, Lui Iisus şi zeilor şi zânelor.

[161]Şi Domnul Dumnezeu cu îngerii Lui cei mari şi cu toţi îngerii din cerul cel de purpură, priveau pământul care Le era grădina unde creşteau îngerii ce vor veni în raiul ceresc. [162]Şi se bucurau când vedeau Dacia, Grădina Maicii Domnului.

☼☼☼

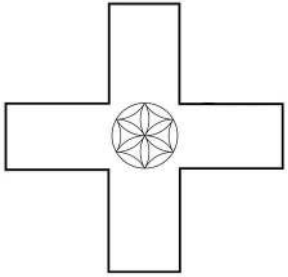

CARTEA LUI ZAMOLXE

SAU

ÎNȚELEAPTA SCRIPTURĂ

SAU

NOUL TESTAMENT AL DACILOR

CARTEA LUI ZAMOLXE
© Proprietate publică (Public Domain)
Ediția anului 2012

CĂRȚILE ÎNȚELEPTEI SCRIPTURI

- în ordinea cuprinsului -

SIGLA	TITLUL	PAGINA
VIE	CARTEA VIEȚII sau CALEA LUI DUMNEZEU	5
NEM	CARTEA NEMURIRII sau CALEA LUI ZAMOLXE ARIANUL FIUL LUI DUMNEZEU	18
LEG	CARTEA LEGII STRĂMOȘEȘTI sau CALEA ÎNȚELEPCIUNII LUI ZAMOLXE	93
IUB	CARTEA IUBIRII DE OAMENI sau CALEA LUI IISUS FIUL DACIEI sau EVANGHELIA DACILOR	128

Precuvântare

CARTEA LUI ZAMOLXE sau ÎNȚELEAPTA SCRIPTURĂ sau NOUL TESTAMENT AL DACILOR este cuvântul pe care Dumnezeu l-a transmis neamului românesc, de-a lungul mileniilor, de la strămunii săi tracii şi dacii până în zilele de azi. Acest cuvânt se revelă în timpurile de acum, pe care Dumnezeu le-a găsit bune, prin oamenii din neamul românesc care au primit însărcinări spirituale. CARTEA LUI ZAMOLXE este o chintesență a revelațiilor celor care au reuşit să aducă la cunoştință adevăruri pentru a le da mai departe urmaşilor şi lumii întregi.

Autorul scrierii cuvintelor din această carte, Octavian Sărbătoare, a fost doar un vas, al culegerii cunoaşterii şi revelației, prin care au vorbit toți cei care au adus neamului românesc cuvântul Lui Dumnezeu cu ajutorul Focului Viu. Prin citirea acestui cuvânt vom înțelege că Dumnezeu nu a părăsit niciodată întru-totul neamul românesc care este poporul Lui Dumnezeu. La aceste timpuri istorice a sosit momentul de a spune marile adevăruri care au fost ascunse mult timp de vălul întunericului. Omenirea se trezeşte din marile rătăciri milenare, căi pe care a apucat din necunoaştere.

CARTEA LUI ZAMOLXE este un îndreptar tuturor religiilor lumii. Ea serveşte drept cale a luminii tuturor popoarelor lumii care de veacuri şi milenii caută drumul divin. Cele patru părți componente, CARTEA VIEȚII (VIE), CARTEA NEMURIRII (NEM), CARTEA LEGII STRĂMOȘEȘTI (LEG) şi CARTEA IUBIRII DE OAMENI (IUB), sunt lucrări care zidesc înțelepciunea lumii, în esențele ei, prin ideile fundamentale vieţuirii omului. Cărțile componente corespund unor căi ale cunoaşterii divine aşa cum se va vedea din cuprinsul lucrării, respectiv CALEA LUI DUMNEZEU, CALEA LUI ZAMOLXE ARIANUL FIUL LUI DUMNEZEU, CALEA ÎNȚELEPCIUNII LUI ZAMOLXE şi CALEA LUI IISUS FIUL DACIEI.

Revelațiile expuse sunt general valabile tuturor celor care înțeleg că omenirea evoluează spiritual în căutarea drumului către Dumnezeul Cel Adevărat. Proba adevărului acestui drum sunt rezultatele produse în viața omului. Numai în acest mod trebuie acceptată veridicitatea unei doctrine religioase şi spirituale care se zideşte pe credința în a cerceta înainte de a crede.

Neamul românesc se va dovedi în timp a fi marele deschizător de drumuri divine pentru toate popoarele lumii care se străduiesc de milenii să-şi găsească lumina călăuzitoare. Popoarele lumii vor lua pildă, după neamul românesc, şi-şi vor scrie crezuri care să le reprezinte identitar, şi astfel să-şi sacralizeze istoria. Se elimină astfel în umanitate neajunsurile care apar datorită adoptării credințelor altor neamuri.

Aşa să ne ajute Domnul Dumnezeu al strămunilor neamului românesc.

Această carte poate fi tradusă în orice limbă păstrându-se neschimbate teonimele şi numele proprii prezente în acest document original revelat.

29 noiembrie 2012, Ziua Lupului, lună plină

CARTEA VIEȚII
sau
CALEA LUI DUMNEZEU

CAPITOLUL 1

Domnul trimite îngerii pe pământ. Îngerii veghetori și pământenii. Nașterea uriașilor. Ene uriașul merge în cer și vorbește cu Domnul Dumnezeu. Ene se întoarce pe pământ cu învățăturile divine. Urmașii lui Ene și Zian.

[1]Domnul Dumnezeu era în cerul Lui de purpură alături de îngeri, lucrătorii cu lumina vie a sufletului Lui Dumnezeu. [2]Îngerii aveau mare putere și Domnul Cel Preaînaltul i-a trimis să fie veghetori vieților oamenilor pe pământul pe care ei îl numeau Varanha.

[3]Și când s-au apropiat de Varanha, îngerul Ram a văzut locuri plăcute privirii și au coborât acolo cu carele lor de foc și îngerii au numit acele meleaguri Ramania. [4]Vremea era prielnică și îngerii veghetori își luau hrană din roadele pământului și din lumină.

[5]Apoi îngerii veghetori i-au cunoscut și pe pământenii acelor locuri, oameni mici de statură și sfioși la vedere. [6]Și într-o zi îngerul Ram le-a spus celorlalți îngeri: „Hai să-i învățăm pe oameni să vorbească mai bine, căci acum limbajul lor este prea simplu. [7]Și așa ne vom putea înțelege bine cu ei”. [8]De atunci îngerul Ram mergea adesea la oameni și-și spunea numele, Ram, iar ei repetau Ram, Ram, Ram. [9]Și treptat oamenii au vorbit mai bine și au găsit cuvinte potrivite pentru lucrurile pe care le vedeau și pentru ceea ce făceau.

[10]Întreg pământul era frumos și le-a plăcut îngerilor veghetori care mergeau și în alte părți prin lume în mașinile lor zburătoare, numite vimane, carele de foc care puteau să-i ducă acolo unde vroiau. [11]În unele locuri îngerii veghetori și-au cioplit în piatră chipurile și au lăsat multe din aceste pietre pe o insulă, în marea cea mare, ca să rămână drept amintire, pentru timpurile care vor veni, ființării îngerilor veghetori pe pământ.

[12]Cu timpul îngerii veghetori i-au cunoscut mai bine pe oameni. [13]Și-i ajutau și i-au învățat multe lucruri bune pe pământenii care se mai îmblânziseră și deveniseră sănătoși și fiicele lor erau frumoase. [14]Căci pământenii trăiau mai mult prin peșteri de frica animalelor sălbatice. [15]Dar văzându-i pe îngerii veghetori că-i apărau de sălbăticiuni pământenii ieșeau mai des la lumină. [16]Așa îngerii au aflat de la oameni că zeii lor cei mari erau Cerul și Pământul. Iar Cerul le era tată și Pământul mamă.

[17]Timpul a trecut și îngerii, copiii cerurilor, au îndrăgit fiicele oamenilor. [18]Și și-au spus unii altora: „A sosit timpul să ne alegem femei din rasa oamenilor și să avem copii cu ele. [19]Că de aceea am venit noi aici, ca să împlinim vrerea Domnului”.

[20]Și fiecare dintre ei și-a luat câte o femeie cum a voit și așa s-au apropiat ei de ele și au trăit cu ele. [21]Și femeile pământene au născut copii, băieți și fete, care s-au dovedit a fi oameni uriași, de înălțime aproape cât erau îngerii de mari. [22]Așa au apărut pe pământ uriașii din

împreunarea îngerilor veghetori cu femeile pământene. [23]Și uriașii au fost numiți de unii atlanți, de alții titani, tartori, nesilimi sau rugmani, puternicii vremii, zișI și stâlpii pământului. [24]Ei au înfruntat timpul, căci au avut viețile lungi și sănătoase.

[25]Primul copil, care a crescut uriaș, născut de o femeie pământeană a fost Ene, al cărui tată era îngerul veghetor Ram. [26]Și Ene s-a dovedit a fi ager la minte și a învățat să scrie și să vorbească limba îngerilor și pe cea a pământenilor, care acolo în Ramania se numea prisca.

[27]Cu timpul îngerii le-au învățat pe femei cum să vindece și le-au arătat ce arbori și ce plante, cu rădăcinilor lor, sunt bune pentru leacuri. [28]Și i-au învățat pe oamenii uriași, copiii lor, și pe alți oameni felurite meșteșuguri, căci îngerilor le erau toți dragi. [29]De multe ori îngerii aprindeau ruguri sacre și-i adunau pe uriași și pe oameni la ele ca să li se deschidă ochii în lumină.

[30]Domnul vroia să-l cunoască pe Ene uriașul, primul copil al îngerilor de pe pământ. [31]Și Ene a mers la Domnul Dumnezeu Cel adevărat care știa faptele îngerilor veghetori care rămăseseră să trăiască acolo pe pământ. [32]În drumul lui spre Domnul Dumnezeu, Ene a trecut prin șase ceruri și a ajuns în cerul al șaptelea, acolo unde se afla Domnul.

[33]Când Preaînaltul l-a văzut pe Ene l-a privit îndelung și Ene s-a adâncit în lumina feței Lui Dumnezeu. [34]Și Domnul i-a vorbit lui Ene și l-a întrebat despre cele de pe pământ, iar Ene I-a răspuns bine.

[35]Atunci Domnul i-a zis lui Ene: „Până acum îngerii au făcut multe lucruri bune acolo în Varanha. [36]Și așa încet încet oamenii se vor înțelepți și nu se vor pierde în vrajbele dintre ei. [37]Dar sămânța ce au plantat-o îngerii în acești oameni va încolți în timp. [38]Că mai târziu pot veni vremuri de mare restriște pentru pământeni. [39]Dar până la urmă va răsări biruința. [40]În acele zile, o rasă înțeleaptă și binecuvântată, va coborî din înălțimea cerului și acei îngeri vor trăi laolaltă cu fiii oamenilor. [41]Și așa pământenii vor fi salvați, căci ei vor fi copii ai îngerilor. [42]Că noi aici în cerul de purpură veghem oamenii de pe pământ până când vor ajunge și ei îngeri cu puteri mari ca și cei pe care i-am trimis Eu în Varanha. [43]Și când acestea se vor împlini atunci și oamenii vor hălădui prin lumi neștiute și la mari depărtări și vor fi și ei îngeri păzitori pentru alții care abia se ridică la lumina înțelegerii zeilor”.

[44]Așa Ene a aflat despre planul Lui Dumnezeu pe care L-a întrebat: „Cum va veni rasa de îngeri ca să-i salveze pe oamenii de pe pământul de unde vin eu? [45]Oare nu este de ajuns Doamne să trimiți spirite de lumină ca să se încarneze în oamenii de pe pământ?”

[46]Și Domnul a zis: „Voi trimite și spirite de lumină ca să pregătească venirea îngerilor salvatori în timpurile ce vor urma. [47]Ei vor fi ca și îngerii trimiși acum printre oameni. [48]La acea vreme oamenii ce vor veni vor fi mai apropiați de lumina Mea decât sunt cei de acum de pe pământ. [49]Dar se vor înmulți fără măsură și se vor omorî între ei în vrajbe despre Mine și înțelesurile lor greșite despre lumea noastră a îngerilor. [50]La acele timpuri va fi mare durere pentru oamenii de pe pământ. [51]Asta s-a mai întâmplat de multe ori de când noi am trimis îngeri veghetori și la alți oameni care trăiau pe alte pământuri printre

stelele nenumărate. [52]Sămânța luminii are nevoie de timp să încolțească în întunericul lumilor”.

[53]Și Ene uriașul L-a mai întrebat pe Preaînaltul: „Doamne cum vor înțelege oamenii învățăturile Tale dacă ei nu au lumina înțelegerii în mințile lor?” [54]Atunci Domnul i-a zis: „Ție îți voi da din strălucirea feței mele, ca atunci când te întorci pe pământ oamenii să-ți vadă fața și să se lumineze și ei. [55]Și toate învățăturile cu care te trimit la ei sunt ca într-o zi ei să aibă strălucirea feței Mele pe fețele lor. [56]Iar atunci când voi vedea strălucire pe fețele oamenilor atunci Eu voi ști că strălucirea feței Mele s-a întors la Mine. [57]La acel timp, care va veni, pământul va fi ca raiul. [58]Dar va trece vreme până când voi vedea strălucind fața Mea pe chipurile multora de pe pământul Varanha”. [59]Și zicând Domnul aceste cuvinte pe dată fața lui Ene uriașul a strălucit ca soarele.

[60]Și Ene uriașul a mers în multe locuri în cerul de purpură unde i-a văzut pe îngeri și a cunoscut puterile lor și a aflat multe taine.

[61]Odată Ene a vrut să știe despre toate minunile pe care le cunoscuse acolo în cer și L-a întrebat pe Domnul: „Doamne iată că am putut să văd atâtea lucruri pe care ochiul meu nu le credea a fi. [62]De unde vin ele? [63]Cum a fost creată această lume și cum va dispare vreodată?” [64]Atunci Domnul a vorbit: „Toate câte le vezi au apărut din lumina divină cea mare care există și în sufletele aflate în lumină. [65]Și lucrurile dispar tot în acea lumină de dincolo de ochii ce privesc”.

[66]Atunci Ene uriașul a întrebat: „Dar cum Doamne, nu ești Tu oare cel ce face toate acestea? [67]Nu ești Tu oare lumina cea mai mare?” [68]Domnul Dumnezeu a răspuns: „Eu sunt lumină în lumea creată de Mine în care hălăduiesc scântei din sufletul Meu. [69]Dar și Eu vin din lumina cea mare, golul care este totul și plinul care este nimicul. [70]Și în nimicul cel mare se află și plinul cel mic, căci ele mișcă în neclintire și stau neclintite în freamăt. [71]Iar dacă vei călători în marele gol sau în plinul cel mic tot acolo vei ajunge. [72]Încet încet ființele vor înțelege aceste vorbe și așa oamenii pot dobândi puteri mari și așa își pot face lumile lor. [73]Că marele gol este plin de astfel de lumi, fiecare cu Dumnezeul ei”.

[74]Și a mai spus Ene: „Văd Doamne că ai un chip nici de bărbat nici de femeie, cum știu eu că arată fețele oamenilor pe pământ. [75]Rogu-Te să mă luminezi”. [76]Domnul a vorbit: „Ceea ce vezi tu Ene este și chip de bărbat și de femeie pentru înțelegerea ta. [77]Că Eu sunt și Dumnezeu și Dumnezeea, și cel care știe și cea care dă ființă”.

[78]Ene uriașul a fost uimit de vorbele Domnului pe care nu le-a priceput întru-totul și a sperat că într-o zi le va înțelege.

[79]Când a venit timpul ca Ene să se întoarcă pe pământ, Domnul Dumnezeu i-a dat floarea vieții zicând: „Iată simbolul floarea vieții să-l duci oamenilor acolo pe pământ. [80]Din această floare a vieții, ei să-și facă crezuri cu care să urmeze lumina spiritului Meu”.

[81]Și Ene uriașul s-a întors acasă pe pământ și le-a spus, celorlalți îngeri și uriașilor și oamenilor, cele vorbite de el cu Domnul. [82]Că Domnul îl făcuse pe Ene mai mare, peste toți uriașii și peste oameni, dându-i putere. [83]Și fața lui Ene era strălucitoare, căci Preaînaltul îi dăduse din strălucirea feței Lui, iar cei care-l vedeau pe Ene își descrețeau fruntile cu lumina Domnului.

[84]Vorbele cele mai bune, pe care Ene le primise de la Domnul Dumnezeu, le avea scrise pe table, pentru oamenii de pe pământ, așa cum văzuse că erau scrise pe tablele Domnului în cer.

[85]Și mai întâi Ene le-a făcut cunoscut îngerilor veghetori cele zece precepte ale Domnului astfel: [86]Eu sunt Dumnezeul, Domnul Zeu al tău, tu omule să nu-ți faci domnezei după mintea ta (1). [87]Zeii sunt puterile care există în lume, orice întruchipare a lor nu poate ține loc acestor puteri. [88]Iar dacă îți faci chip pictat sau cioplit, sau ceea ce crezi tu că este asemănare cu zeii-putere, ține minte că tu nu te închini la pictura sau chipul cioplit sau orice asemănare pe care o dai acelor puteri în mintea ta, ci în acea întruchipare venerezi puterile Mele arătate oamenilor (2). [89]Să urmezi lumina Domnului Zeu și să nu iei în deșert numele Lui (3). [90]La fiecare șapte zile să te odihnești după ce ai muncit în celelalte zile. [91]Și cel puțin o dată la șapte zile să aprinzi și să privești focul sacru care este legătura ta cu Domnul Dumnezeu (4). [92]Pe tatăl și pe mama ta să îi cinstești dacă ei urmează lumina Lui Dumnezeu, iar dacă ei se află cu mintea în întuneric să fugi de ei. Așa îți va fi bine și mulți ani vei trăi sănătos (5). [93]Să nu ucizi pe nedrept (6). [94]Să nu cazi în patimi, să-ți înfrânezi pornirile care te ostoiesc de vlagă (7). [95]Să nu pofticești la bunul altuia sau să iei bunul altuia dacă nu ți se cuvine (8). [96]Să urmezi dreptatea, să nu mărturisești strâmb împotriva nimănui (9). [97]Să te înfrânezi să agonisești lucruri care nu-ți folosesc și să dai lucrurile care-ți prisosesc (10).

[98]Dar nu venise încă vremea ca îngerii să dea, uriașilor și oamenilor, preceptele aduse de Ene uriașul de la Dumnezeu.

[99]Ene uriașul, care stătea mai mult cu îngerii veghetori decât cu oamenii, era acum bărbat în toată firea și și-a luat de nevastă o femeie dintre pământene. [100]Ea l-a avut copil pe Mitru, iar Mitru când a ajuns bărbat și-a luat și el o femeie pământeancă și ea l-a avut copil pe Arie. [101]Mitru nu era așa uriaș precum tată său Ene, iar Arie arăta la stat mai mult ca oamenii locului și învățase bine să cultive pământul.

[102]Și la vremea potrivită Arie și-a luat și el femeie dintre cele pământene. [103]Ea l-a născut pe Zian care arăta la chip mai mult ca îngerii veghetori, avea ochii strălucitori și pielea foarte albă. [104]La timpul nașterii lui Zian ploua, apoi s-a arătat curcubeul. [105]Și Arie, om cu privirea ageră, când a venit de la câmp, a fost uimit să-l vadă pe băiat, și a crezut că nu este al lui. [106]După câteva zile Arie a mers la tatăl său Mitru să-i spună că avea un băiat. [107]Iar Mitru a dus vestea la tatăl său Ene uriașul care locuia cu îngerii veghetori.

[108]Apoi toți s-au dus la Ene care s-a bucurat să afle că are un strănepot și l-a văzut pe Zian și l-a binecuvântat pe băiat zicându-i lui Arie: „Tu să nu te îndoiești că acest copil este al tău. [109]Că el moștenește lumina îngerilor care este și în tine. [110]Acest băiat este ceea ce îngerii așteptau să vedem. [111]El are mintea ageră ca a noastră și din el vor ieși mulți oameni care sunt speranța că această rasă pământeană să nu piară. [112]Pe Zian îl numesc și Zam, nume cu mari puteri, Copilul Curcubeu, că Domnul strălucește în el precum frumusețea curcubeului”.

[113]Și Ene uriașul a profețit: „Prin nașterea lui Zian moștenirea asta va fi veșnică în neamul oamenilor de pe pământ că ea va fi dusă de urmașii lui

mai departe cu cei ce se vor naște din ei.
114Că venirea pe lume a acestui copil arată că oricât rasele de oameni se vor cufunda în întuneric, acea lumină a îngerilor va ieși mereu la suprafață ca să-i țină pe oameni să nu piară. 115Și atunci, la acele vremuri din urmă, fețele oamenilor se vor schimba și lumina îngerilor veghetori se va arăta pe fețele lor și așa lumea va fi salvată".

116Toți ascultau cu luare aminte spusele lui Ene care a mai profețit: „Oamenii se vor iubi și se vor urî între ei, se vor ridica și se vor coborî popoare, dar viitorul este al celor blânzi, căci neamurile însetate de sânge vor pieri ca și cum nici n-ar fi fost. 117Și în zilele cele din urmă ale durerilor oamenilor se vor naște mulți copii curcubeu, întocmai ca Zian, iar ei vor stăpâni pământul acesta".

118Și Domnul Dumnezeu veghea în lumina de purpură a cerului Lui.

CAPITOLUL 2

Zamolxe cel Bătrân și hirotonisirea preoților Lui Dumnezeu. Ene trimite în lume oamenii luminii Lui Dumnezeu. Zamolxe și potopul. Ene pleacă la Domnul.

1Vorbele lui Ene uriașul au fost mari profeții despre ce va urma la neamurile de oameni ai pământului. 2La timpul acela trăiau toți îngerii veghetori, oamenii veniți din stele. 3Și îngerii și-au zis că sosise timpul să le spună multe oamenilor despre lumea de unde veniseră ei îngerii și așa să-i învețe cum să năzuiască spre lumina sufletului Lui Dumnezeu.

4Timpul trecuse și se născuseră oameni care puteau să înțeleagă mai bine lumea cu tainele ei și care învățaseră să scrie. 5Și Ene, singurul dintre uriași care-L văzuse pe Domnul, le-a zis îngerilor: „Hai să le spunem oamenilor cum să-L cunoască mai bine pe Domnul Cel Preaînaltul. 6Și așa ei să scape de frici și spaime și să aibe gândurile îndreptate spre lumina sufletului. 7Cu timpul vom alege dintre ei pe cei mai iscusiți ca să le fie oamenilor preoți și preotese Lui Dumnezeu Ler. 8Și le vom arăta să urmeze cele zece precepte date de Domnul și aduse de mine pentru ei".

9Mitru, fiul lui Ene uriașul, i-a învățat pe oameni să adore soarele și ființarea lui pământeană, focul. 10Iar primul dintre cei hirotonisiți preoți la focul sacru a fost Zian, cel numit Zam de către Ene uriașul, fiul îngerului Ram. 11Mai târziu, lui Zian oamenii i-au spus Zamolxe cel Bătrân sau Moșul.

12Și au ales dintre oameni și uriași pe unii tineri, bărbați și femei, pentru preoția Lui Dumnezeu Ler ca să urmeze învățăturile luminii, calea dreptății venită din înțelepciune.

13Și iată cum Zian Zamolxe a ajuns preot al Lui Dumnezeu. 14Când Zian a împlinit optsprezece ani, Ene uriașul, însoțit de alți uriași și de oameni, l-a luat pe strănepotul său Zamolxe și l-a dus pe un vârf de munte. 15Acolo au stat câteva zile și au așteptat să apară curcubeul. 16Și în ziua aceea, spre răsărit s-a arătat un nour, a plouat și a ieșit curcubeul. 17Apoi Ene a aprins focul sacru, a chemat puterile cerului și i-a pus lui Zamolxe pe umeri haina albă de preot și i-a înmânat toiagul înțelepciunii. 18Atunci cerurile s-au deschis și Zamolxe s-a schimbat la față și lumina Lui Dumnezeu îi strălucea pe chip. 19În zare veniseră și îngerii, în carele lor de foc, să vadă hirotonisirea lui

Zian Zamolxe, primul preot ales dintre oameni.

20Și cu timpul, preotul Zamolxe cel Bătrân, Moșul, i-a chemat și pe alții la preoția Lui Dumnezeu inițiindu-i la focul sacru, cu fața către răsărit, la ape limpezi, pe vârfuri de munți și în luminișuri de păduri. 21Toți cei hirotonisiți învățaseră pe de rost cele zece precepte ale Domnului aflate pe tablele din cer și aduse de Ene uriașul pe pământ și știau să frângă pâinea întru amintirea Domnului Ler.

22Iar de atunci a pornit în lume cunoașterea înțelepciunii. 23Și de la preoțimea lui Zamolxe cel Bătrân au luat hrana luminii și alte popoare cât au putut ele pricepe.

24Și Domnul Dumnezeu veghea în lumina cristalină a cerului de purpură și trimitea binețe în mintea lui Ene uriașul întru mai mare iluminare.

25Era timpul când Ene încă nu plecase la Domnul în cer. 26Și îngerii veghetori i-au dus pe unii uriași și pe unii oameni ai locurilor în munții din țara Ramania. 27Și au mai adus acolo, cu mașinile lor zburătoare, pe toți preoții și preotesele, care fuseseră hirotonisiți și hirotonisite, în toate rasele de oameni de pe pământ.

28Pe vârful acela de munte se afla chipul în piatră al lui Zian Zamolxe pe care îl făcuseră îngerii la dorința Domnului Dumnezeu ca să fie întru amintire urmașilor.

29Și Ene uriașul a aprins un rug sacru pe acel munte. 30Și le-a vorbit astfel tuturora la focul viu al Lui Dumnezeu: „Trebuie să duceți flacăra luminii Lui Dumnezeu Ler la neamurile pământului. 31Iar voi preoții și preotesele, și urmașii voștri, să o arătați neamurilor din care faceți parte ca ele să o dea și celor care vor veni după voi. 32Dar acum lumea pământenilor este încă plină de întuneric și purtătorii luminii se vor strădui mult timp să aducă pe oameni la înțelepciune. 33Și vor fi multe suferințe și multe distrugeri pe drumul luminii care în timp va fi din ce în ce mai neted. 34Iar voi și urmașii voștri, preoți și preotese, ca purtători ai luminii, veți suferi că sunteți trimiși mereu în suflete care se întrupează ca să arătați mereu și mereu calea cea bună dată de Domnul din cerul Său de purpură. 35De astăzi veți fi numiți și rugmani, cei care aduc rugul sacru al Lui Dumnezeu printre oameni".

36Și multe taine i-a învățat Ene pe preoții și preotesele acelor vremuri, despre puterea divină, despre cum omul să-L cunoască pe Dumnezeu, despre zei și zeițe și despre cum omul să stea aproape de puterile divine, ca el să nu se piardă.

37Tot atunci Ene uriașul i-a îndemnat pe rugmani să meargă la rasele de oameni ai pământului ca să se împreune cu femeile acelor rase ca așa ele să nască oameni cu minți mai luminate. 38Și Ene le-a mai spus: „Femeile feluritelor rase de oameni vor naște ființe pământene care vor avea minți mai bune. 39Și așa oamenii care vor urma vor crește în înțelepciune. 40Mințile oamenilor vor fi din ce în ce mai luminate, dar aflați că marile lor capacități vor fi ascunse. 41Și cu timpul, când omenirea se va amesteca îndeajuns de mult, toți oamenii care se vor naște vor avea ascunse în mințile lor mari puteri. 42Dar aceste puteri vor ieși la iveală doar puțin câte puțin până când oamenii din viitor vor înțelege că miezul minților lor este de la îngeri. 43Și timp va

trece până când ei se vor trezi ca să înţeleagă aceste taine”.

44Apoi toţi cei strânşi pe vârful de munte s-au întors pe pământurile lor. 45Îngerii veghetori, uriaşii şi rugmanii umblau prin lume şi le arătau oamenilor floarea vieţii ca privind-o să-şi deschidă minţile şi să crească în ei speranţa împlinirii în lumina Lui Dumnezeu.

46A mai trecut vremea şi Zian Zamolxe a avut copii cu Bendisa, nevasta lui cea frumoasă ca luna de pe cer. 47Şi la acel timp pământul era neliniştit şi Zian a mers la strămunicul său Ene uriaşul, care statea în carul de foc, să afle ce se întâmplă. 48Atunci Zian l-a strigat pe Ene: „Ascultă-mă, ascultă-mă, ascultă-mă!”. 49Iar când a intrat în carul de foc Zian l-a întrebat pe Ene: „Spune-mi ce se întâmplă cu pământul, de ce este neliniştit şi tremură? Ca să nu pier şi eu!”. 50Şi Ene uriaşul i-a zis: „De ce strigi şi te îngrijorezi? Domnul ne-a spus să curăţăm pământul de oameni sălbatici şi răi. 51Eu l-am rugat pe Domnul să-i ia de pe pământ pe oamenii aceştia. 52Tu cu cei apropiaţi ţie să mergeţi pe vârfurile înalte ale munţilor, la toartele cerului, că acolo nu vor ajunge apele”.

53Şi Ene l-a luat pe Zian şi i-a arătat locul în carul de foc de unde se vor revărsa puterile ca să tulbure apele lumii.

54După un timp pe pământ au venit ape mari şi a ieşit foc din măruntaiele pământului omorând pe mulţi oameni aşa cum i-a găsit. 55Dar Zian cu ai lui şi cu alţi oameni care erau pe munţi la acele timpuri au scăpat. 56Şi vieţuitoarele care erau pe înălţimi şi în alte părţi din lume, pe unde nu se ridicaseră apele, au scăpat de potop şi foc. 57Dar apa nu a acoperit pământul întreg şi mulţi alţi oameni nu au pierit.

58Şi într-o zi pe când Ene le vorbea oamenilor, aceştia au văzut un armăsar alb coborând din ceruri, în mijlocul unui vârtej de vânt şi de praf. 59Ene le-a spus celor ce se aflau acolo că acel armăsar a coborât din ceruri pentru a-l lua pe el într-o lungă călătorie, din care însă nu se va mai întoarce printre oameni. 60Şi aşa Ene a plecat în lumea îngerilor cu o maşină zburătoare a celor veniţi din stele, trimişii Domnului.

61Zamolxe cel Bătrân a făcut un altar pe locul de unde plecase Ene uriaşul la cer. 62Şi din când în când pe locul acela se aprindea focul sacru al nemuririi şi oamenii îl chemau pe Ene să se întoarcă. 63Iar pe Ene uriaşul oamenii îl numeau Ene cel Înţelept sau Omul Luminii.

64Odată Zamolxe cel Bătrân s-a întâlnit cu câţiva preoţi şi câteva preotese. 65Şi aceştia l-au rugat: „Domnul nostru să ne spui şi nouă despre cele şapte ceruri că iată Ene cel Înţelept a plecat dintre noi fără să aflăm despre drumul lui la Domnul făcut în tinereţea sa, atunci când a trecut prin cele şapte ceruri. 66Noi credem că domnia ta ştie”. 67Atunci Zamolxe cel Bătrân a zis: „Cu adevărat Omul Luminii mi-a destăinuit aceasta. 68Şi e timpul să spun şi eu altora despre minunile celor şapte ceruri pe unde a trecut arheul Ene uriaşul”.

69Toţi ascultau cu luare aminte şi Zian Zamolxe a continuat: „În primul cer se duc cei darnici şi cu suflete nobile. 70Iar când se întorc în lumile pământene ei sunt cei bogaţi şi care au de toate din plin. 71În cerul al doilea se duc cei care au făcut bucurie vieţii multor fiinţe. 72Acolo este cerul celor fericiţi. 73În al treilea cer se duc cei cutezători, curajoşii care au înfruntat întunericul aducând lumina. 74Ei au fost temerarii care nu s-

au dat la o parte din faţa întunericului. 75Adesea ei se renasc ca să fie pilde de curaj pentru lumile unde se încarnează. 76În cerul al patrulea vin cei care au iubit fiinţele Domnului şi au avut milă de cei rătăciţi şi i-au îndrumat cu răbdare pe calea luminii. 77Ei se reîncarnează adesea în preoţi şi preotese cu har că să înfăptuiască planul Lui Dumnezeu de creştere în lumină a sufletelor până când ele ajung suflete îngereşti. 78În cerul al cincilea vin sufletele celor care au slujit adevărul şi dreptatea. 79Ei se încarnează adesea în conducătorii iubiţi de fiinţele din lumile unde poposesc. 80Iar în al şaselea cer vin înţelepţii, cei care s-au apropiat mult de lumina Lui Dumnezeu. 81Ei se reîncarnează mai rar, sunt suflete bătrâne pătrunse adânc de lumina Domnului. 82Şi în cerul al şaptelea vin toţi cei chemaţi de Domnul. 83Acolo se duc numai îngerii cei mari şi marile suflete care se reîncarnează foarte rar, doar dacă sunt trimise de Domnul cu treburi anume”.

84Preoţii şi preotesele au dus mai departe aceste taine spuse lor de Zamolxe cel Bătrân.

85Şi în timp s-au făcut fraţii care trăiau după legile aduse de Ene, Omul Luminii, preceptele şi înţelepciunea date lui de către Domnul Cel Preaînaltul. 86Cu timpul, unii oameni mai luminaţi, s-au retras în munţii cei mari şi acolo urmau spiritul lui Zamolxe cel Bătrân. 87Şi stau în rugăciuni repetând numele Zam, cel dat, de Ene uriaşul, lui Zamolxe cel Bătrân, atunci când pruncul se născuse. 88Aşa erau rugmanii, rohmanii, care ani şi ani repetau numele Zam. 89Se ştia că de la numele Zam venea şi cuvântul zău, numele zeului pe care oamenii jurau. 90Iar când li se încheia viaţa rohmanii mergeau în cerul de purpură al Lui Dumnezeu, căci dobândiseră nemurirea.

91Alţi rohmani repetau numele lui Ram îngerul, tatăl lui Ene uriaşul. 92Şi se spunea că de la numele Ram au apărut toate limbile pământului, căci îngerul Ram fusese cel care-i învăţase pe oamenii din Ramania să vorbească mai bine. 93Multora, în clipele morţii, li se şoptea în ureche numele Ram ca zeul Iama să le netezească drumul spre cerul de purpură. 94Şi mai erau alţii care-l venerau pe Mitru, fiul lui Ene uriaşul. 95Mitru era numit soarele la care unii oameni se închinau pentru a le da putere corpului şi limpezime minţii. 96Şi alţii se rugau lui Ion, zeul apelor. 97Femeile se rugau mai adesea Bendisei, zeiţa lunii de pe cer, cea care avea grijă de ele.

CAPITOLUL 3

Lumea de după îngerii veghetori. Pelasg străbunul. Neamul arimilor. Abram din Aram şi izvorul Zamzam. Dacii şi străbunii lor.

1Unii îngeri veghetori încă mai trăiau pe înălţimi, dar alţii muriseră. 2Şi până la urmă au murit toţi îngerii veghetori, care îşi lăsaseră urmaşi prin copiii făcuţi cu femeile pământene. 3Trupurile lor moarte au fost rând pe rând arse de uriaşi, urmaşii lor nesilimii, aşa cum îngerii doriseră pe când erau încă în viaţă. 4Că îngerii spuseseră că arzându-le trupurile moarte în focul sacru sufletele lor mergeau la Domnul cel din cerul de purpură.

5Şi a fost un timp când Zamolxe cel Bătrân, Moşul, îşi simţea sfârşitul aproape. 6Într-o zi a chemat la el pe cei mai apropiaţi ai săi şi le-a vorbit astfel: „Eu mă voi duce curând la strămunul Ene

uriaşul care trăieşte în cerul de purpură. [7]Dar voi rămâneţi aici în Ţara Zeilor, în ţinuturile unde este miezul lumii Varanha, în locurile unde au venit întâi îngerii. [8]Aceste pământuri se vor numi de-a pururea Varanha şi aici sămânţa lăsată de îngerii veghetori nu va pieri vreodată".

[9]Şi Zian, Zamolxe cel Bătrân, Moşul, a părăsit şi el pământul, mergând în cerul de purpură al Lui Dumnezeu, după o viaţă lungă de sute de ani. [10]Dar amintirea lui Zian, ca om al luminii şi primul preot al oamenilor, va dăinui. [11]Şi neamurile lumii spuneau că Zamolxe cel Bătrân era tot aşa de vechi ca şi timpul. [12]Multe alte nume îi dădeau ei lui Zamolxe cel Bătrân ca zeu al veşniciei.

[13]Vremea pe pământ a fost din ce în ce mai bună. [14]Oamenii ştiau să cultive pământul aşa cum îi învăţase patriarhul Arie să facă, pe timpul când trăiau îngerii veghetori. [15]Şi ţineau vie în minte promisiunea că în viitor cândva oamenii stelelor vor reveni ca să-i vadă pe ei, urmaşii îngerilor celor dintâi.

[16]Timpul s-a aşternut peste locuitorii lumii care venerau simbolul omului cu aripi aşa cum îşi închipuiau ei că fuseseră strămunii lor, îngerii veghetori.

[17]Şi a fost odată când s-a născut Pelasg întemeietorul, pe pământurile care se numeau Dacşa. [18]Şi Pelasg, un om uriaş, care a avut mulţi copii, era unul din urmaşii lui Zian, Zamolxe cel Bătrân, Moşul. [19]Se spunea despre Pelasg că era asemeni zeilor de frumos şi puternic ca pământul care-l născuse pe coamele munţilor celor înalţi. [20]Şi el a fost începătorul rasei poporului pelasg, tracii cei vechi, înainte-mergătorii, oamenii divini. [21]Urmaşii lui Pelasg, pelasgii şi regii lor i-au adunat pe oameni de prin peşteri, păduri şi munţi, şi au întemeiat aşezări. [22]Şi preoţii care cunoşteau tainele lumii de pe vremea îngerilor veghetori le-au dat legi bune.

[23]Mai apoi neamul arimilor, dintre tracii cei vechi, arienii cei călători, urmaşii lui Arie, coborâtori din pelasgi, au pornit în lume. [24]Ei se închinau lui Mitru, tatăl lui Arie şi mulţumeau zeului cerului pe care îl numeau Anu, sau Genarul, crezând despre el că era vechi cât veşnicia, căci murea şi renăştea de fiecare dată.

[25]Unii arieni au fost războinici vestiţi conduşi de zeul lor Ares despre care credeau că îi făceau nemuritori. [26]Unul dintre regii lor vestiţi s-a numit Ianus, iar altul a fost Indra. [27]Arienii obişnuiau ca după moartea regilor lor cei mari să îi zeifice întru nemurire. [28]Neamul hitiţilor numiţi şi nesilimi, coborâtori din arimi, hateii cei de demult, fiii lupului Hati, tot din arieni se trăgeau.

[29]Şi arimii au ajuns până în Egipt unde cu oamenii de acolo au început să facă piramide şi să cioplească în piatră chipuri de uriaşi întru amintirea strămunilor, şi acolo au făcut din piatră chipul lui Zamolxe cel Bătrân pe care l-au numit Sfinx. [30]Alţi arieni, nesilimii, s-au înfruntat cu faraonii Egiptului care au învăţat de la ei tainele războiului, dar mai apoi au făcut pace şi faraonul Ramses cel Mare al Egiptului a luat de soţie pe Naptera, fata regelui nesilim Hatusiliu, pe care a iubit-o mai mult chiar decât pe Nefertari, căci Naptera era încarnarea zeiţei iubirii Hator căreia Nefertari îi aducea omagii. [31]Şi reginei Naptera i s-a ridicat templu în Egipt.

[32]Alţi arieni şi cavalerii traci, au ajuns cu regele lor Indra şi cu zeii neamului lor până la munţii cei mari, acoperişul lumii,

ducând cu ei scrierile sacre Veda şi credinţele cele vechi. [33]Şi au rămas prin acele locuri găsind şi acolo crugul pământului şi făcând zeu din numele pământurilor de baştină, Dacşa, întru amintire.

[34]Şi a fost în vremurile cele vechi când un om din neamul arimilor numit Canaan a plecat cu soaţa lui Telena către ţările mai calde dinspre marea cea mare. [35]Cu ei au mers mulţi arimi care ajungând pe pământuri necunoscute au întemeiat acolo Aramul, după numele îngerului Ram, ţară mare care se întindea de la marea cea mare până peste fluviile locului şi până la deşert. [36]Şi spuneau că acolo găsiseră curgând laptele şi mierea.

[37]Iar mai târziu alţii au numit unele pământuri de acolo Canaan după numele lui Canaan arimul. [38]Şi alte pământuri de prin acele locuri s-au numit Fenicia, după numele lui Fenix cel fericit, un fiu de-al lui Canaan. [39]În Fenicia arimii erau închinători ai zeului Apollon, zeul luminii, iar ţării i se mai spunea şi Filistia şi locuitorilor filistini, oamenii cei prietenoşi, tracii cei vechi.

[40]Canaan şi Telena au avut fii şi fiice. [41]Şi unul dintre fiii lor a fost Cadmoş, numit şi Marele Mag, care, împreună cu Armonia, soţia lui, au mers la multe popoare pe care le-au învăţat să scrie după un alfabet pe care Canaan îl ştia de la poporul cel vechi al hitiţilor, nesilimii hiperboreeni de la nord de fluviul Istru care duseseră scrierea din Varanha peste tot pe oriunde merseseră în lume. [42]Se ştia că scrierea fusese dată oamenilor de către îngerii veghetori pe vremea lui Ene uriaşul.

[43]A fost o vreme când în Ur, oraşul uriaşilor din ţara Aram, trăia Abram arameul, un om al cărui tată era din spiţa îngerului Ram. [44]Numele lui Abram însemna ‚cel din neamul lui Ram'.

[45]Şi Abram şi-a zis: „Nu mai pot sta printre oamenii de aici. [46]Mă voi duce mai bine pe pământurile din Canaan că Domnul îmi va da mie acele locuri şi din mine va ieşi un popor puternic întru credinţă care va arăta lumii atât calea dreaptă cât şi rătăcirea întru cunoaşterea Domnului. [47]Şi oricât va fi lumea de rătăcită unii din urmaşii mei vor găsi lumină pe calea lor până după zilele de pe urmă când lumea va fi salvată şi oamenii vor fi ca şi îngerii, părinţii lor".

[48]Şi Abram a mers în ţara Canaan cu nevasta lui Saraia şi cu oamenii lor, iar acolo au prosperat. [49]Şi se înţelegeau bine cu oamenii acelor locuri, căci vorbeau aceeaşi limbă a arimilor.

[50]Într-una din zile Abram a aflat că trăia în Canaan un mare preot care se numea Melchisedec, un om din neamul arimilor. [51]Şi Abram a mers să-l cunoască şi Melchidesec care l-a primit cu voie bună. [52]Melchisedec era sufletul lui Zian, Zamolxe cel Bătrân, trimis pe pământ.

[53]Nu mult după aceea Abram a vrut să fie şi el preot, iar Melchisedec l-a hirotonisit în preoţia Domnului Dumnezeu. [54]Căci Melchisedec cunoştea istoria veche a pământenilor, despre îngerii veghetori şi despre Ene uriaşul.

[55]Aşa Abram a primit, de la Melchisedec, taina luminii sacre. [56]Şi Melchisedec i-a zis: „Să iei aminte Abram, om din neamul îngerului Ram, la această taină care va face din poporul tău un neam mare şi puternic. [57]Pe copiii urmaşilor tăi să-i învăţaţi de mici să vadă focul sacru al Domnului din cer. [58]Şi să aprindeţi acest foc o dată la şapte zile.

[59]Atunci toţi ai casei să priviţi focul, căci ţine loc de focul viu din cer. [60]Şi aşa copiii voştri Îl vor vedea pe Domnul şi sufletele lor vor fi bune în trupuri care vor creşte sănătos. [61]Şi de asta se va bucura îngerul Ram în cerul cel de purpură".

[62]Atunci Abram a întrebat: „Ce voi face cu idolii mei în care cred? [63]Oare focul despre care îmi vorbeşti poate avea mai mare putere decât idolii cu care am venit eu din Ur?". [64]Şi Melchisedec i-a spus: „Îţi poţi ţine idolii ca să nu uiţi de unde ai venit. [65]Dar ia seama că idolii tăi sunt faceri de mâini omeneşti şi puterea lor vine din credinţa ta în ei. [66]Iar aceşti idoli nu pot fi mai puternici decât focul sacru cum nici tu nu eşti. [67]Că focul sacru este viu şi curăţă sufletul pe când idolii doar încântă privirea. [68]Să le dai poruncă urmaşilor tăi ca în vecii vecilor să nu uite să privească focul sacru. [69]Şi aşa ei să ţină legătura lor cu Domnul de-a purerea. [70]Iar când ei vor uita să facă aceasta atunci vor suferi. [71]Că focul sacru vine de la zei, de la îngerii veghetori".

[72]Într-o zi nişte oameni au distrus idolii lui Abram. [73]Şi el a văzut în asta un semn rău şi i-a povestit totul lui Melchisedec. [74]Iar Melchisedec i-a zis lui Abram: „Mergi în Egipt, căci de acolo va porni poporul tău şi acolo va învăţa să-L slujească pe Domnul. [75]Aici în Canaan nu mai ai de ce să stai. [76]Idolii tăi au fost sfărmaţi, dar urmaşii tăi îi vor cunoaşte din nou".

[77]Şi Melchisedec i-a mai spus: „Să te fereşti de circumcizie şi să laşi cu limbă de moarte urmaşilor tăi că popoarele care vor ieşi din ei să nu-şi facă circumcizie cum fac egiptenii, căci ea este rea în faţa Domnului. [78]Că Domnul l-a făcut pe om aşa cum este şi nimeni nu poate să ciuntească corpul omului. [79]Şi ia aminte că cei care au făcută circumcizia nu vor avea mintea întreagă. [80]Ei vor suferi şi lesne îi vor lua duhurile demonice în stăpânire. [81]Pe oriunde vor umbla urmaşii tăi să nu se ia după popoarele care-şi fac circumcizie că soarta acelor neamuri este ca ele să piară. [82]Şi poporul egiptenilor este sortit pieirii".

[83]Şi la plecarea lui Abram către Egipt, Melchisedec i-a mai spus o taină: „Să ţii minte că oricând vei fi la strâmtoare să chemi numele tainic al Domnului care este Zam. [84]Şi aceasta să o spui numai celor apropiaţi ţie şi doar la mare nevoie. [85]Puterea acestui nume stă în credinţă, deşi numele poate fi ştiut de mulţi".

[86]De atunci Abram îşi făcuse obicei să aprindă focul sacru şi să spună în gând numele tainic al Domnului. [87]Şi credea din inimă şi faţa îi devenise luminoasă şi mulţi se minunau de înţelepciunea lui Abram.

[88]Când a ajuns în Egipt, Abram s-a apucat de negoţ. [89]Şi acolo în Egipt, Abram şi-a luat a doua nevastă, o egipteancă cu numele Agar. [90]La timpul potrivit Abram s-a întors în Canaan în pământul promis. [91]Şi Agar i-a născut lui Abram un fiu pe care el l-a numit Ismail.

[92]Dar Saraia a pizmuit-o pe Agar pentru că avea prunc şi i-a cerut lui Abram să o alunge în deşert cu prunc cu tot. [93]Şi Abram nu a avut încotro că Saraia era prima lui nevastă.

[94]La plecarea Agarei, Abram i-a spus: „Nu am ce face decât să te las în mâinile Domnului. [95]Şi când vei fi la mare strâmtoare să chemi în credinţă numele lui tainic care este Zam. [96]Atunci Domnul nu te va lăsa. [97]Şi Domnul va

face ca Saraia să te lase să vii înapoi acasă".

[98]Şi Agar a plecat în deşert cu pruncul ei Ismail. [99]Acolo îşi aştepta moartea, căci apă nu era şi stătea sleită de puteri. [100]Şi Agar a început să se roage Domnului cu cuvântul pe care i-l spusese Abram, chemându-L în minte pe Domnul ca să o ajute zicând, Zam, Zam, Zam...

[101]Atunci a trecut pe deasupra locului un înger zburând cu vimana, carul lui zburător. [102]Şi îngerul a auzit cuvintele Agarei şi i s-a făcut milă de ea. [103]Atunci îngerul a trimis o lumină puternică ce a intrat adânc în pământ şi de acolo a ieşit apă. [104]Şi Agar a băut din apa care-i dădea puteri şi şi-a înălţat privirea spre cer şi a mulţumit Domnului. [105]Ea şi-a umplut burduful cu apă şi a mers la Ismail care era aproape mort şi i-a dat apă să bea. [106]Aşa au căpătat puteri şi s-au întors la casa lui Abram că Saraia primise în vis înştiinţare de la Domnul să nu o mai urască pe Agar. [107]De atunci acel izvor cu ape ale vieţii s-a numit Zamzam.

[108]Când a auzit cele întâmplate Abram a mers degrabă la Melchisedec şi i-a spus totul. [109]Şi Melchisedec a profeţit: „Cât timp va curge izvorul Zamzam, şi va fi curat, atât vor dăinui şi urmaşii Agarei, că din apa aceea se trage şi viaţa lui Ismail. [110]În timpurile ce vor veni, puterea urmaşilor lui Ismail va veni de acolo".

[111]Apoi Saraia a născut şi ea un băiat pe care l-au numit Isaac. [112]Mai târziu Iacob, copilul lui Isaac, a mers în Egipt cu toţi ai lui. [113]Acolo urmaşii lui Iacob ascultau de vorbele lăsate de strămbunul Abram şi au refuzat să fie circumcişi după obiceiul egiptenilor. [114]Şi poporul lui Iacob s-a înmulţit peste măsură, iar egiptenii au început să-i asuprească, le omorau pruncii şi-i puneau la munci grele la piramide şi la temple. [115]Şi aşa au trecut patru sute de ani în suferinţă şi durere, timp în care copiii lui Iacob îşi uitaseră limba arimilor în care au vorbit strămoşii lor Abram, Isaac şi Iacob.

[116]A fost apoi un timp când egiptenii căutau pruncii copiilor lui Iacob ca să-i omoare. [117]Atunci mama lui Moise, nevasta lui Amram, l-a pus pe pruncul ei într-un coş plutitor pe apa Nilului. [118]Şi ea a pronunţat de câteva ori numele tainic al Domnului pe care îl ştia de la un strămoş. [119]În ziua aceea fata faraonului a găsit pruncul în coşul de pe apa Nilului şi l-a luat pe băiat cu ea. [120]Şi Moise a crescut după legea egiptenilor şi a fost circumcis după obiceiul lor.

[121]Când a ajuns bărbat în toată firea Moise a aflat că era din neamul copiilor lui Iacob. [122]De atunci Moise se tot gândea cum să scape neamul său şi să-l scoată din robie.

[123]Mai târziu Moise a răsculat poporul care a fugit în ţinutul Sinai trecând ascuns printre trestiile Deltei Nilului. [124]În Sinai poporul lui Iacob a stat patruzeci de ani în deşert. [125]Doar cei tari au rezistat căldurii şi lipsei de mâncare. [126]Acolo în Sinai, Moise a dat pentru popor legile Tora, care să amintească de zeii egiptenilor, de înţelepciunea zeului Thoth şi de puterea zeului solar Ra, Amen-Ra.

[127]Dar în legile Torei, Moise l-a nesocotit pe strămbunul său Abram şi i-a învăţat pe urmaşii lui Iacob că circumcizia era bună, căci şi el fusese circumcis de către egipteni. [128]De atunci au început marile suferinţe ale poporului lui Iacob care a urmat circumcizia, deşi Melchisedec îi spusese lui Abram de răul

acesta. [129]Și toate durerile neamului lui Iacob au creat speranța de salvare în viitor, venirea unui om trimis de Domnul, cu puteri mai mari decât cele ale lui Moise. [130]Și l-au numit Moșia, după numele adevărat al lui Moise, care era Moșe. [131]Iar alte neamuri i-au spus, salvatorului așteptat, Mesia. [132]Acel om îi va salva pe copiii lui Iacob și va salva și lumea.

[133]Poporul se pregătea să iasă din Sinai și să intre în Canaan. [134]Și cu puțin timp înainte de moarte sa Moise s-a trezit în lumina Domnului și a vrut să distrugă Tora. [135]Dar era prea târziu căci cei trei fii răi ai lui Aaron, fratele lui Moise, erau mari preoți și aveau putere asupra poporului.

[136]Și Moise a vorbit și a profețit: „Acum știu că legile Torei scrise de mine vor fi o mare rătăcire pentru poporul lui Iacob. [137]Dar a fost voința Domnului ca acest popor să fie în veacuri pildă de freamăt întru credință, de coborâșuri și urcușuri, de suferință și bucurie, ca la timpurile cele de pe urmă să fie salvat. [138]Și toate neamurile lumii vor vedea povara pe care o va duce poporul lui Iacob și doar un trimis al Domnului îi va putea salva pe urmașii lui Iacob în viitor, la sfârșitul timpului de suferință. [139]Și până când poporul lui Iacob nu va renunța la Tora vor fi mari suferințe în toată lumea. [140]Și vă mai spun că toate popoarele care-și fac circumcizie vor pieri până la urmă. [141]Așa ne-a spus și părintele Abram arameul, dar eu am nesocotit vorbele lui. [142]Iar dacă poporul lui Iacob nu va renunța la circumcizie va pieri și el că acum îl mai ține doar lumina sacră a săptămânii. [143]În timpurile cele de pe urmă vor fi oameni ai Domnului care vor merge în Egipt să trezească puterile zeilor Egiptului și așa lumina divină va străluci din nou pe acel pământ și toți oamenii întunericului aflați acolo vor pieri. [144]Gloria Egiptului va rămâne nepieritoare, căci acolo sunt întruchipați în piatră uriașii și încarnările lor, zeii cei de demult ai spiței lui Abram”.

[145]Cuvintele lui Moise au cutremurat poporul lui Iacob și corpul mort al lui Moise a fost incinerat pe muntele Sinai.

[146]În Țara Zeilor dacii erau pe pământurilor lor de la începutul lumii, iar sământa lor era de la uriași. [147]Și știau cum să cheme să fie cu ei spiritele străbunilor, lerii cei de demult, pe Ene uriașul, pe Mitru, pe Arie și pe Zamolxe cel Bătrân, patriarhii neamului, arheii cei dintru începuturi ai Dumnezeului Ler.

[148]Dacii frângeau pâinea, pascua, și o mâncau împreună întru amintirea lui Zamolxe cel Bătrân, uriașul, iar cavalerii traci păzeau neamul ținând cu străjnicie legile străbune.

[149]Pe oriunde în lume se nășteau uriași, în rasele oamenilor, ei erau preamăriți și era obiceiul ca la moartea unui uriaș, el să fie îngropat sub movile mari de pământ. [150]În alte părți din lume uriașii fuseseră numiți nesilimi, iar pe locurile unde erau munții cei mari ai lumii, în țara Vedelor sacre, uriașilor li se spuneau iacșași, iar elenii îi numeau daimoni.

[151]S-a scurs timpul și lumea s-a mai amestecat, iar apele luminii printre oameni au devenit mai tulburi. [152]Dar Domnul Dumnezeu veghea în cerul Lui de purpură ca drumul oamenilor spre cer să se netezească.

✡✡✡✡✡✡✡✡✡

CARTEA NEMURIRII
sau
CALEA LUI ZAMOLXE ARIANUL FIUL LUI DUMNEZEU

CAPITOLUL 1
Focul sacru dacic și nașterea Lui Zamolxe. Zamolxe merge pe calea preoției. Zâna Ila și chemarea iubitelor. Căsătoria Lui Zamolxe.

[1]Dumnezeu, Tată și Mamă, era Focul Viu din cerul de purpură. [2]Și a văzut Domnul că se cam tulburaseră apele luminii din inimile oamenilor. [3]Domnul se gândea la traci, poporul Său și s-a hotărât să coboare pe pământ spirite alese ale luminii divine ca să le arate oamenilor iubirea Lui. [4]Și cu ele a trimis spiritul Lui Melchisedec, Mare Preot în veac și rege drept, ca să se întrupeze în Zamolxe.

[5]Pe dealurile de la Sarmisegetuza se aflau multe case din piatră și lemn. [6]Și una dintre ele era a lui Crăciun și a nevestei sale Vetra, doi păstori de oi la munte. [7]Ei aveau două fete, pe Mierla și pe Mia. [8]Crăciun și Vetra și-ar fi dorit să aibe și un băiat. [9]Și Crăciun a vorbit cu Zoda, preoteasa vestală, presbitera care locuia de cealaltă parte a dealului. [10]Zoda slujea la altarul Zânei Zânelor. [11]Și Zoda i-a chemat pe Crăciun și pe Vetra la focul sacru ca împreună să-I ceară Lui Dumnezeu un băiat.

[12]În ziua hotărâtă Crăciun și Vetra au sosit la casa Zodei pregătiți să se întâlnească cu zeii. [13]Și Zoda a aprins focul sacru dacic, iar Crăciun și Vetra se țineau de mână și ascultau cum Zoda invoca zeii. [14]Și la sfârșit ea a chemat pe Zâna Fertilității astfel: „Zână bună, zână bună, fii aici la noi stăpână, acestor tineri cu noroc dă-le un băiat de foc!” [15]Apoi Crăciun a luat-o pe Vetra în brațe, a sărutat-o și i-a spus: „O să avem un fecior ivit din foc”.

[16]După un an și ceva Vetrei îi sosise timpul să nască. [17]Și era vreme de iarnă, o moașă și două vecine o vegheau pe Vetra în casă.

[18]Crăciun, aflat în curte, se încălzea la foc și aștepta. [19]Din când în când privea cerul și vedea luna luminată mai mult de jumătate. [20]Și-și zicea Crăciun: „Băiatul meu se naște când luna este în creștere cu lumina ei. Peste vreo cinci zile e lună plină”.

[21]Se apropia dimineața și Vetra stătea pe pământul din casă și era în durerile nașterii. [22]Și când a auzit plânset de copil, Crăciun a privit atent spre cer și a văzut vulturii zburând în cercuri mari deasupra Sarmisegetuzei. [23]Și atunci au apărut primele raze de soare. [24]Pe bolta cerului Crăciun a văzut o cometă strălucitoare care va rămâne așa timp de multe ceasuri. [25]Și-și zicea el mulțumit: „Sunt semne bune. Dumnezeu Părtatul Îi arată băiatului meu slava cerului și lumina. Fiul meu va ajunge om mare în neamul nostru ales al arienilor”.

[26]Moașa a spălat copilul și L-a pus la pieptul mamei să sugă lapte. [27]Apoi ea a binecuvântat apa dintr-un vas și a închinat-o zeilor, și i-a stropit pe băiețel și pe mamă cu busuiocul muiat în apă. [28]Și l-a chemat pe Crăciun să-și vadă băiatul.

[29]Când Crăciun a intrat în casă L-a învelit pe prunc cu o piele de urs. [30]Apoi L-a luat în braţe pe băieţel şi a ieşit cu El în curte. [31]Şi L-a dus la focul sacru şi a zis: „Te-ai născut pe pământul casei, să ai puterea marelui pământ. În viaţă să-Ţi sporească mereu puterea cu puterea lui. Să Te vadă acum şi focul şi soarele şi cerul. Eşti copil al focului, Te numesc Zamolxe şi Te închin Lui Dumnezeu. Cu trupul eşti fiul meu, dar cu sufletul să fii Fiul Lui Dumnezeu. Tu să aduci înţelepciune neamului nostru. Zău!”

[32]În dimineaţa aceea Crăciun a pornit prin sat cu un sac plin de daruri pe care le dădea copiilor pe măsură, că era tare bucuros că i se născuse un băiat. [33]De atunci, în fiecare an, Crăciun îşi luase obiceiul să facă daruri copiilor la aniversarea zilei naşterii Lui Zamolxe. [34]Aşa acest obicei s-a răspândit la toate neamurile tracilor. [35]Iar când darurile erau descoperite, fie puse sub perină, fie în cioarecii groşi de lână, oamenii ziceau: „A venit Crăciun cu daruri”.

[36]Când Zamolxe a împlinit şapte ani, Crăciun L-a dus la Zoda, preoteasa vestală şi i-a zis: „L-am adus pe băiat aici la tine. Îl înveţi să scrie, să citească şi să slujească la altar. [37]Nu-L dau preotului Dordas că el face sacrificii de animale. [38]Eu cred că jertfele sunt rele. [39]Dumnezeu Părtatul nu poate să ceară vărsare de sânge, luare de viaţă în numele Lui, nici de om nici de animal”.

[40]Şi Zoda i-a răspuns: „Bine rumâne. Dacă băiatul este harnic la învăţătură, el va ajunge presbiterum, preot”.

[41]Crăciun a mai zis: „Tu nu faci jertfe de animale la altar. [42]Eu cred că cine oferă sânge Domnului, primeşte tot sânge în schimb. [43]Neamul ăsta al nostru trebuie să înveţe să nu mai verse sânge. Asta nu-i bine, că Dumnezeu Părtatul vrea pace în tot ce facem”.

[44]Şi la plecarea lui Crăciun, Zoda i-a zis: „Aşa este. Mergi cu bine bade Crăciun. Voi avea eu grijă de băiat cât El va fi aici cu mine”.

[45]Lui Zamolxe îi plăcea învăţătura, dar îl ajuta şi pe tatăl-său în treburile gospodăreşti. [46]Adesea amândoi mergeau la târgurile unde veneau şi negustorii greci. [47]Atunci Zamolxe era curios să afle cât mai multe despre credinţele grecilor şi mereu îi întreba despre zeii lor. [48]Se împrietenise cu Nestor, băiatul lui Eteocles, un negustor de loc din insula Samos, Ionia. [49]Eteocles făcea comerţ cu dacii oferindu-le ulei de măsline, vase de metal, ceramică pictată, podoabe şi oglinzi. [50]Lua de obicei în schimb miere, grâne şi aur. [51]Zamolxe şi Nestor erau de vârste apropiate şi petreceau mult timp împreună. [52]Aşa au învăţat ei să vorbească limbile dacă şi greacă.

[53]Au trecut anii şi Zamolxe a devenit un tânăr înalt, bine legat şi chipeş. Era tare destoinic şi ajuta în toate cele ale gospodăritului.

[54]Şi la vârsta de şaisprezece ani Zamolxe a fost hirotonisit presbiterum, preot dac al Lui Dumnezeu. [55]De atunci Zamolxe purta la gât talismanul preoţesc, floarea vieţii gravată pe o piatră subţire şi netedă.

[56]I se dusese vestea Lui Zamolxe că era preot al Zeului Dumnezeu, Domnul Zeu, Marele Zeu al tracilor, şi că nu făcea jertfe de niciun fel. [57]Zamolxe primea ca ofrande mâncare, fructe şi flori care, după ce erau închinate Domnului, ele erau date ca pomană celor prezenţi.

[58]Şi se mai ştia că preotul Zamolxe nu bea nici vin şi nici tării şi era priceput să cheme la focul sacru dacic pe oricare zeu sau zână.

[59]Când Zamolxe s-a apropiat de vârsta de douăzeci de ani, Crăciun, tatăl, L-a sfătuit să-şi găsească o fată, cu inimă iubitoare, cu care să se însoţească. Şi El i-a urmat îndemnul.

[60]Într-o zi, pe un vârf de deal, Zamolxe a pregătit altarul Zânei Vesta. [61]Şi a trimis veste tinerilor de însurat că seara la asfinţit de soare El va conduce un ritual de chemare a iubitelor pentru flăcăii satului.

[62]Spre seară când flăcăii au sosit, Zamolxe le-a spus rânduiala, aşa cum vor face ca fiecare să-şi găsească perechea potrivită. [63]Şi le-a mai zis că atunci când doi oameni care se iubesc şi se însoţesc, bărbatul este ca Dumnezeu, iar femeia sa ca Domnazâna, perechea Domnului, căci iubirea dintre bărbat şi femeie este dată de la zei.

[64]Apoi Zamolxe a aprins focul sacru şi a chemat să fie prezenţi acolo toţi zeii neamului. [65]Şi când focul s-a înteţit El a invocat-o pe zâna Ila, cea care aducea bucurie oamenilor, astfel: *Ila Ila Ila, să-mi trimiţi tu zâna. Ce se potriveşte, care mă iubeşte. Vină făr-alai, p-un picior de plai. Să trăim no’ hai, p-o gură de rai. Ila, Ila, Ila, Ila. Ila, Ila, Ila, Ila. Ila, Ilai, la. Mie îmi vei fi, din zori la chindii. Zâna Florilor, Zâna Zânelor. Şi când o fi noapte, ne-om iubi în şoapte. Una noi vom fi, până-n zori de zi. Ila, Ila, Ila, Ila. Ila, Ila, Ila, Ila. Ila, Ilai, la.*

[66]Şi înainte de a se despărţi de flăcăi, Zamolxe le-a mai spus: „Chipul fetei hărăzite fiecăruia dintre noi ne va apare în vis, Să ţineţi minte visele. Le vom discuta apoi în serile ce urmează”.

[67]În zilele de după aceea, ritualul focului sacru, făcut la asfinţitul soarelui, s-a repetat la altarul Zânei Vesta. [68]Şi când ceremonia se termina toţi îşi povesteau visele pe care Zamolxe le tălmăcea. [69]Aşa, noapte de noapte, visele tuturor le împlineau dorinţele.

[70]La început, într-un vis, Zamolxe a întrezărit o tânără aflată departe şi nu i-a văzut chipul. [71]Apoi în visele din nopţile următoare fata a reapărut şi El a văzut-o din ce în ce mai aproape. [72]Zamolxe ştia că visele se înnădesc până când mesajul primit era descifrat. [73]Şi într-o noapte Zamolxe a primit în vis de la fată următorul îndemn: „Vino la târg! Vino la târg!”

[74]Dimineaţa Zamolxe l-a întrebat pe tatăl-Său: „Tată, când este târg la şes? [75]Crăciun i-a răspuns: „Poimâine. Şi vom merge şi noi”. [76]Zamolxe i-a mai zis: „Eu voi fi acolo cu flăcăii satului. Vom face la târg un foc sacru, aşa că nu conta pe Mine ca să te ajut cumva”. [77]Şi Crăciun I-a mai zis: „Bine. Îl iau pe frate-meu Vercu. Voi tinerii mergeţi în pace”.

[78]Seara Zamolxe s-a întâlnit iarăşi cu flăcăii la vatra Zânei Vesta. [79]Şi când ceremonia focului sacru dacic a luat sfârşit, tinerii şi-au împărtăşit părerile. [80]Când, unul dintre băieţi a zis: „Am visat o mare adunare de oameni unde noi făceam focul sacru”. [81]Andru a zis şi el: „Mâine e sărbătoare la câmpie. Să mergem şi noi”. [82]Şi ei toţi au hotărât să se ducă la târg. [83]La plecare Zamolxe le-a spus tuturor: „Ne întâlnim de dimineaţă în zori la casa lui Andru. Mergem la târg şi acolo vom face un foc mare”.

[84]La faptul zilei tinerii au pornit călări către şes cu Zamolxe în frunte. [85]El era îmbrăcat cu totul în alb şi purta la gât talismanul, preotului dac, având floarea vieţii gravată pe piatră.

[86]Când au ajuns la târg, tinerii au ales un loc numai bun şi au aprins acolo focul sacru dacic, cinstind cu invocaţiile lor pe Zâna Ila. [87]Mulţi oamenii s-au strâns în jurul lor, mai cu seamă fetele priveau atente la băieţii falnici coborâţi de la munte. [88]Unele fete erau de prin partea locului şi-i cunoşteau bine pe flăcăi.

[89]Şi după ce ritualul s-a sfârşit, fetele au intrat în vorbă cu băieţii.

[90]Cu paşi timizi, s-a apropiat de Zamolxe fata pe care El o văzuse în vis. [91]Şi ea I-a spus: „Iată-mă! Mă cheamă Bendisa. Ia-mă cu tine bădiţă şi-ţi dau năframă cusută în Noaptea de Sânziene”. [92]Când Zamolxe a auzit-o, Şi-a spus: „E Zâna Zânelor, are două cosiţe blonde lăsate pe spate. [93]Iată fata pe care o iubesc pentru sufletul ei, iată mama bună pentru urmaşii pe care Mi-i doresc”. [94]Atunci Zamolxe i-a zis: „Zâna mea, te voi duce la părinţii Mei să te cunoască”.

[95]Fârtaţii Lui Zamolxe şi-au aflat toţi alesele inimilor lor şi doreau să le ducă cât mai repede acasă. [96]Şi Andru i-a îndemnat: „Pe cai! Să pornim spre munte!”

[97]După care fiecare şi-a aşezat fata lui pe şa şi toţi au pornit cu caii la trap.

[98]Caii şi călăreţii odată ajunşi pe culmea dealului, perechile au poposit la casele băieţilor.

[99]Fiecare fecior s-a înfăţişat părinţilor cu aleasa inimii sale. [100]Era obiceiul ca fetele să doarmă separat până la căsătorie. Şi aşa ele să se obişnuiască cu casa unde vor locui.

[101]De a doua zi au început pregătirile pentru căsătoria sacră a tinerilor. [102]Şi au sosit şi părinţii fetelor. [103]Aşa cuscrii s-au întâlnit şi au aranjat nunţile. [104]Căsătoriile vor fi consacrate de către Zamolxe la altarul Zânei Vesta. [105]El, tânărul preot al satului, va rândui o ceremonie de grup. [106]Se va însura Zamolxe Însuşi cu Bendisa. [107]Se vor mai lega cu iubire în faţa Domnului, Andru cu Dachiana, Cându cu Tana, Iscru cu Mara, Anaton cu Sibila, Rodu cu Anuşa, Firu cu Ana şi Dragoş cu Felicia.

[108]Şi când a sosit ziua marii nunţi, la altarul din deal s-a strâns multă lume ca să vadă ritualul căsătoriei celor opt perechi. [109]La focul cel mare tinerii vor spune Jurământul Iubirii Sacre. [110]Toţi erau îmbrăcaţi după datină, mirii cu cămăşi cusute cu flori, cu pieptare şi cu cuşme cu pene de fazani, iar miresele aveau veşminte şi năframe cusute cu fir de aur. [111]Tuturor perechilor le vor fi naşi Crăciun şi Vetra, părinţii Lui Zamolxe.

[112]Când a sosit momentul căsătoriilor, Zamolxe şi Bendisa s-au apropiat de vatra focului sacru. [113]Şi Zamolxe a chemat pe celelalte perechi. [114]Fetele stăteau toate în stânga aleşilor lor.

[115]Şi Zamolxe L-a invocat pe Zeul Dumnezeu, apoi rând pe rând i-a chemat pe zeii şi zânele strămoşeşti ca să aducă perechilor sănătate, belşug în case, armonie şi urmaşi. [116]Şi toţi cei prezenţi au simţit cum erau cuprinşi de tihnă.

[117]Când a sosit momentul spunerii Jurământului Iubirii Sacre, Zamolxe i-a îndrumat pe miri şi pe mirese zicându-le astfel: „Toate perechile să repete după Mine cuvânt cu cuvânt aşa: [118]*De astăzi eu fac legământ, pe tot ce-mi e mai drag şi sfânt, să onorez mereu iubirea ce-*

aduce-n viaţă împlinirea. [119]Întindeţi-vă acum braţele cu palmele deschise către focul sacru şi repetaţi în continuare după Mine: [120]*M-oi închina Zânei Iubirii să primesc cheia nemuririi şi astfel voi simţi iubirea şi-oi şti ce e nemărginirea.* [121]Fiecare pereche, băiat şi fată, uniţi-vă mâinile între voi. [122]Acum întindeţi-le împreunate spre foc şi ziceţi după Mine: [123]*Din foc cu mâinile-mpreună pornim să facem casă bună şi-n viaţă o inimă vom fi tot timpul cât ne vom iubi*”.

[124]Şi tinerele perechi au urmat întocmai ce le-a spus Zamolxe care le-a explicat: „Dumnezeu şi Domnazâna, Tatăl şi Mama vieţii, nu au chipuri precum ne imaginăm noi. [125]Ei sunt spirite care pot descinde în oameni. [126]Dumnezeu în bărbat. [127]Şi Domnazâna în femeie care, dacă primeşte deplin această influenţă a spiritului, este ca şi Zâna Zânelor. [128]Acum e timpul ca băieţii să ţuce fetele”.

[129]Şi Zamolxe, El Însuşi, a dat exemplu, luând-o pe Bendisa în braţe şi sărutând-o tandru pe buzele gurii.

[130]Şi aşa căsătoriile s-au încheiat. [131]Participanţii toţi au izbucnit în urale. [132]Apoi Zamolxe a anunţat: „E timpul petrecerii. Veniţi toţi la vatra satului”.

[133]Nuntaşii au chiuit, instrumentiştii au pornit muzica şi alaiul cântând s-a îndreptat în paşi de joc către locul ales. [134]Cele opt perechi au stat în capul meselor şi bucatele au început să sosească. [135]Şi marele ospăţ a durat până după miezul nopţii când ultimii rămaşi s-au retras pe la casele lor.

[136]A doua zi a sosit lada de zestre a Bendisei, straiele ţesute din borangic, bumbac şi lână, unele cusute cu fir de aur şi mătase, peste care erau presărate flori de busuioc, flori de câmp şi tămâie de brad.

[137]După un an de zile Bendisa i-a născut Lui Zamolxe un băiat. [138]I-au dat numele Călin şi vroiau să-l pregătească să fie şi el preot dac. [139]După încă opt ani Zamolxe şi Bendisa au avut o fată, pe Mari. Toţi îi spuneau Măruca.

[140]Şi treptat Bendisa a învăţat de la Zamolxe ritualurile potrivite şi a devenit preoteasă a Zânei Zânelor.

[141]Se întâmpla atunci că cei care Îl rugau pe Zamolxe să facă ritualuri pentru ei, acei oameni ajungeau prosperi şi aveau inimile în lumină şi adevăr cu Dumnezeu. [142]În fiecare an dacii petreceau Crăciunul cu mare bucurie. [143]Atunci se împărţeau daruri şi era obiceiul ca în noaptea aceea oamenii să stea la vatra satului pe lângă un butuc mare de lemn arzând.

[144]Şi a trecut timpul. Când Măruca avea unsprezece ani, Călin împlinise deja nouăsprezece ani. [145]Familia se pregătea să-l căsătorească pe Călin, care era preot al zeului Dumnezeu ca şi Zamolxe, tatăl său. [146]Şi Călin s-a însurat cu două surori, Gema şi Iza, care erau fiicele unui preot dac de la şes. [147]Nunta celor trei a avut loc la Sarmisegetuza şi ceremonia a fost ţinută de Bendisa şi Zamolxe la altarul Zânei Zânelor.

CAPITOLUL 2
Grecii la nedeea Zânei Florilor. Despre Pitagora din insula Samos. Zamolxe pleacă spre Grecia. Întâlnirea cu Pitagora.

[1]Totul mergea bine în familia Lui Zamolxe, doar El era gânditor. [2]Ar fi vrut să plece undeva departe ca să înveţe

înţelepciunea altor popoare. [3]Şi aşa să facă mai mult pentru neamul Său. [4]Zamolxe avea deja patruzeci de ani şi setea Sa de cunoaştere a zeilor Îi era mai vie ca niciodată.

[5]De-a lungul anilor Zamolxe avusese ocazia să călătorească, împreună cu prietenul Său Nestor, în Tracia, în Grecia continentală şi în insula Samos, de unde era de loc Nestor. [6]Şi întâlnise prin lume oameni înţelepţi în cunoaşterea zeilor, dar parcă ceva Îl oprise pe Zamolxe să vrea să înveţe cu ei. [7]Până într-o bună zi.

[8]Era nedeea Zânei Florilor. Crăciun, Zamolxe şi Călin au coborât la câmpie la sărbătoarea populară. [9]Duceau cu ei încărcate pe măgari câteva vase cu miere de albine, iar în săculeţi ţineau plante medicinale şi plante aromate. [10]Vroiau să se întâlnească cu negustorii greci şi să ia la schimb, măsline, ulei de măsline şi altele. [11]Crăciun avea cu el şi grăunţi de aur cu care la nevoie putea plăti şi alte lucruri de trebuinţă.

[12]Au ajuns la târg şi au văzut că mulţimea era în mare forfotă. [13]Acolo Zamolxe l-a întâlnit pe prietenul Său Nestor, care venise cu o caravană mare de negustori, pornind din Samos şi luând cu ei şi pe alţii întâlniţi pe drum, precum şi slujitori din Tracia. [14]Şi după ce au încheiat negoţul în avantaj reciproc, Zamolxe şi Nestor au stat pe îndelete la vorbă.

[15]Nestor a întrebat: „Cum sunt ai Tăi?” [16]Zamolxe a zis: „Pe tata şi pe băiatul Meu Călin i-ai văzut. Sunt bine sănătoşi, slavă Domnului! [17]Mama şi nevasta mea Bendisa şi fata noastră Măruca sunt şi ele bine. Măruca s-a făcut mare”.

[18]Nestor s-a bucurat să afle că Lui Zamolxe Îi mergeau toate bine. [19]Şi i-a povestit şi el Lui Zamolxe că şi lui îi merg bine treburile.

[20]Şi Zamolxe l-a invitat pe Nestor să mănânce împreună şi totodată să mai povestească zicând: „Dar vino să mănânci cu noi! Ne mai spui şi nouă ce mai e prin lumea voastră şi câte cele despre filosofii greci şi preoţii voştri”.

[21]Apoi Zamolxe, Crăciun, Călin şi Nestor s-au depărtat de mulţime şi au întins să mănânce pe iarbă. [22]Acolo Zamolxe l-a întrebat pe Nestor: „Cum mai e viaţa pe la voi în insula Samos?” [23]Nestor a răspuns: „Ne merge bine. Suntem prosperi, slavă Lui Zeus. [24]Avem o mare flotă şi facem comerţ peste mări şi ţări. [25]Bunăstarea ne deschide dorinţa de a învăţa şi de a filosofa”.

[26]Şi Zamolxe s-a interesat dacă acolo în insula Samos se afla vreun filosof mai de seamă. [27]Nestor i-a spus: „Acum îl avem printre noi pe Pitagora care s-a întors de curând acasă, după mult timp de umblat prin lume. [28]El este un om la o vârstă matură, are şaizeci de ani. [29]Eram un copilandru, de vreo cincisprezece ani, când el a plecat din Samos, dar mi-l amintesc bine”.

[30]Auzind acestea Zamolxe l-a rugat pe Nestor: „Vorbeşte-Mi despre filosoful Pitagora”. [31]Şi Nestor I-a povestit astfel: „Stau aproape de casa lui Mnesarchos, tatăl lui, care a murit acum câţiva ani. [32]De la revenirea sa în insula Samos am vorbit mult şi pe îndelete cu Pitagora. [33]Mi-a istorisit ce a văzut şi trăit. Câte şi mai câte, lucruri uimitoare de care nu auzisem vreodată!”

[34]Nestor a mai mâncat câte ceva şi şi-a turnat vin dintr-o ulcică, apoi a

continuat: [35]„Din tinereţe Pitagora îl însoţea pe tatăl său care făcea negoţ pe mări. [36]Mergeau des la Tir în Fenicia, de unde era de loc Mnesarchos, dar mama lui Pitagora, Pitais, este născută în Samos. [37]Pitagora a învăţat cu preoţii fenicieni, dar şi cu înţelepţi ai altor popoare. [38]Tatăl lui a cheltuit o avere ca să-i dea o bună educaţie. [39]A studiat chiar şi cu marele filosof Tales din Milet. [40]Pitagora vorbeşte cursiv limbile greacă, feniciană, caldeeană şi egipteană. [41]În Fenicia el a învăţat aritmetica, în Babilonia, Caldeea cum i se mai spune, astronomie, astrologie şi medicină, cu preoţii caldeeni. [42]Avea patruzeci şi cinci de ani când regele persan Cirus, Koreş îi zic perşii, a cucerit Babilonul unde Pitagora stătuse şapte ani. [43]Când Cirus i-a eliberat pe iudei din captivitate lăsându-i să plece spre Ierusalim, Pitagora a părăsit şi el Babilonul alăturându-se caravanelor de iudei care se întorceau în Palestina. [44]Se împrietenise cu Zerubabel, o căpetenie a lor”.

[45]Nestor a mai mâncat ceva, şi-a turnat din nou vin din ulcior, într-un corn sculptat, apoi a continuat povestirea: [46]„Cum spuneam, ajungând cu iudeii în Ierusalim, Pitagora i-a ajutat la construcţia noului altar pe locul templului vechi, al lui Solomon, care fusese ars de către babilonieni. [47]Apoi s-a întors la rudele tatălui său în Tir de unde a mai venit o dată pentru o şedere scurtă în Samos, dar apoi a plecat în Egipt, la Luxor adică Teba sau Diospolis, cum îi spun grecii acelui oraş. [48]A stat la Teba zece ani, cel mai mult la templul zeiţei Maat, slujind acolo ca preot egiptean. [49]Dar atunci când perşii au invadat Egiptul, Pitagora a fost luat captiv şi dus în Babilon împreună cu alţi învăţaţi. [50]Acolo l-a luat în grijă preotul zoroastru Zarates cu care a şi rămas să-i slujească timp de cinci ani. [51]De la Zarates şi de la preoţii *magoi* ai Lui Zoroastru, Pitagora a deprins principiile credinţei sănătoase şi practici care fac viaţa omului frumoasă. [52]Apoi Pitagora s-a întors în insula Samos. [53]Are acum şaizeci de ani. [54]Învăţătura lui Pitagora despre Zeus şi alţi zei este neîntâlnită până acum, el ştie multe feluri de a intra în legătură cu zeii”.

[55]Zamolxe a rămas uimit după toate cele povestite de către Nestor care a continuat: [56]„Se zice despre Pitagora că este încarnarea lui Apollon Likeios, Apollon Hiperboreeanul, Zeul Lupilor, venit la noi grecii de pe meleagurile voastre ale tracilor. [57]Pitagora este şi un mare vizionar şi vindecător, un iatromant cum spunem noi grecii, adică vindecător apollonian. [58]El cântă minunat la câteva instrumente muzicale. [59]Suntem mulţi oameni, în Samos, care îl considerăm *theios aner*, adică om divin. [60]Nicicând în insula noastră nu a trăit un om aşa de valoros”.

[60]După toate cele spuse s-a înstăpânit tăcerea. [61]Zamolxe era încântat de cele aflate în conversaţia Lui cu grecul Nestor. [62]Un gând I-a încolţit în minte şi i-a spus lui Nestor: [63]„Pitagora este un mare filosof. Mă întreb dacă-i învaţă şi pe alţii cele câte le ştie?”

[64]Şi Nestor I-a răspuns: „Desigur. Vrea să deschidă o şcoală filosofică în Samos şi să întemeieze o societate iniţiatică secretă”. [65]Zamolxe a mai spus: „Mă minunez drept să-ţi spun! N-am mai auzit de un om cu atâta înţelepciune! [66]Oare aş putea să învăţ cu el? [67]Poate că el primeşte la ucenicie numai tineri? [68]Eu am acum patruzeci de ani”.

[69]Şi Nestor L-a încredinţat zicând: „Sunt convins că Te va accepta mai ales că eşti din neamul tracilor pe care Pitagora îi preţuieşte ca fiind primii adoratori ai zeului Apollon Lykeios. [70]Poţi merge cu noi în Samos, vom aranja acolo totul”.

[71]Propunerea lui Nestor L-a luat prin surprindere pe Zamolxe care s-a gândit temeinic la cele spuse de amicul Său pe care l-a mai întrebat: „Când plecaţi voi grecii acasă?” [72]Şi Nestor I-a răspuns: „Mai stăm cel puţin zece zile. Ne-am făcut tabără aici. Tovarăşii mei de călătorie mai au treburi de rezolvat”. [73]Zamolxe i-a mai zis: „Bine prietene. Îţi dau răspuns în câteva zile”.

[74]După ce Zamolxe s-a despărţit de Nestor i-a cerut părerea tatălui Său astfel: „Ce spui tată? Pitagora este om cu mare învăţătură. Aş vrea să merg să-l cunosc. [75]Grecii se roagă tot la Dumnezeu, nu? Ei Îl numesc Zeus, dar trebuie să fie tot acelaşi ca şi al nostru”.

[76]Şi Crăciun a fost de acord: „Fără îndoială! Pitagora este un mare filosof de a putut el să adune în minte înţelepciunea lumii. Nu poate exista un învăţător mai bun pentru Tine, fiule”.

[77]Când cei trei au ajuns acasă şi-au descărcat produsele aduse. [78]Zamolxe a vorbit cu Bendisa, soţia Sa, şi i-a spus toate câte s-au întâmplat în târg cu negoţul lor. [79]Şi i-a mai spus şi ceea ce vorbise cu grecul Nestor, prietenul Său. [80]Şi i-a zis Bendisei: „Aş merge în Samos să stau un timp la învăţătură cu înţeleptul Pitagora”. [81]Atunci Bendisa i-a răspuns în credinţă: „Cum vrei Tu domnul meu. Eu Te voi aştepta cât va fi lumea”.

[82]A doua zi Zamolxe a coborât călare la şes în tabăra grecilor. [83]Vroia să se mai sfătuiască cu Nestor despre plecarea lor şi despre şederea Lui în Ionia. [84]Şi Nestor I-a zis: „Prietene, vino peste şapte zile. Noi vom ridica tabăra curând după aceea, şi vom pleca spre Atena. De acolo ne îmbarcăm către Samos.

[85]Şi Zamolxe l-a încredinţat: „Îţi voi plăti în aur pentru toată cheltuiala ce-o vei face pe timpul şederii mele acolo. [86]Cu sâmbria pentru filosoful Pitagora, voi vedea ce-mi pretinde el”.

[87]Astfel Zamolxe s-a înţeles cu Nestor că vor pleca în câteva zile spre Ionia.

[88]În ziua plecării, familia Lui Zamolxe şi vecinii, s-au strâns cu toţii să-L vadă pe preotul satului înainte de a se duce în lume. [89]Vetra, bătrâna Lui mamă, era în lacrimi. Ea se gândea că poate n-o să apuce să-L mai vadă vreodată.

[90]Şi înainte ca Zamolxe să încalece Vetra I-a dat un talisman din piatră rotundă gravată cu simbolul capului de lup şi I-a spus: [91]„Asta Te va feri de rele, fiul meu. O am de la străbuni. [92]Fie ca să fii înţelept şi viteaz. [93]Zeul nostru Dumnezeu să Te ţină în pază. Zău! [94]Pentru Tine băiatul meu o să fac o grădină ca să-mi amintească mereu de Tine până Te întorci. Voi sădi pomi şi voi pune în ea cele mai frumoase flori”.

[95]Crăciun tatăl, L-a îmbărbătat: [96]„Să-L găseşti pe Dumnezeul străbunilor noştri şi la acei oameni pe unde mergi. [97]Şi să aduci de la ei pe toţi zeii şi toată înţelepciunea pământului aici la neamul Tău fără pereche în lume. [98]Suntem cei mai bravi, dar avem nevoie la noi în Dachia de mai multă lumină, a Lui Dumnezeu, pe care să o sporim cu cea pe care El a dat-o multor altor neamuri”.

[99]Cu lacrimile şiroind pe obraji, Zamolxe i-a spus tatălui Său: „Voi face precum Mi-ai spus tată. Zău pe Dumnezeu!” [100]„Mergi cu Domnul, băiete” I-a mai spus Crăciun.

[101]Zamolxe a coborât la şes. [102]Vor pleca peste două zile şi Nestor L-a făcut cunoscut tuturor neguţătorilor cu care vor călători. [103]Unii dintre ei vor rămâne în Grecia continentală, dar grupul lui restrâns va reveni în insula Samos. [104]Şi I-a zis Nestor: „De la Atena, eu cu alţi cinci tovarăşi şi cu tine luăm un vas care ne va duce în Samos. [105]Dar mai întâi trecem fluviul cel mare Istros. [106]Înspre Grecia ni se pot alătura şi alţi oameni care merg din Tracia spre sud. [107]Vom fi mereu într-o companie numeroasă şi n-avem teamă pe drumul de întoarcere”.

[108]Şi în două zile au ridicat tabăra. [109]Au traversat fluviul Istru pe bacuri şi trecând prin Tracia şi Macedonia au intrat în Grecia continentală. [110]Acolo în portul Atena, negustorii şi-au încărcat bagajele pe un vas comercial şi curând au sosit pe insula Samos. [111]Şi Zamolxe şi Nestor au mers la casa lui Nestor.

[112]În zilele ce au urmat Zamolxe a umblat prin împrejurimi să întâlnească cunoştinţele şi prietenii pe care îi ştia din vizitele anterioare. [113]Insula Samos i s-a părut aproape neschimbată, trecuseră cinci ani de când nu mai fusese pe acolo.

[114]Şi cu bună ştiinţă Nestor a întârziat să-L prezinte pe Zamolxe lui Pitagora. [115]Aştepta un moment favorabil doar de el ştiut. [116]Dar într-o bună dimineaţă cei doi au mers împreună la casa lui Pitagora.

[117]Şi cei doi au fost conduşi la Pitagora care, în grădină fiind, îi observase pe musafiri încă de departe. [118]Zamolxe şi Nestor s-au apropiat de Pitagora în faţa căruia s-au înclinat cu adâncă reverenţă. [119]Şi Nestor i-a spus maestrului: „Bineţe şi bucurie să ai învăţătorule!”

[120]Pitagora i-a întâmpinat: „Bun sosit oaspeţi dragi. Cu ce treburi vă aflaţi aici la mine, oameni buni?” [121]Şi Nestor a răspuns: „M-am întors de curând de la negustorie în Tracia şi în ţara geţilor. [122]Sunt însoţit de un om care trăieşte în Geţia, mai sus de fluviul cel mare Istros. [123]Este get, preot al Lui Dumnezeu, o zeitate de-a lor. [124]Îl cheamă Zamolxis. [125]Ar vrea să înveţe filosofie cu domnia ta, înţeleptule Pitagora. [126]Zamolxis vine din acele ţinuturi ale lupilor pe unde a trăit pe vremuri marele nostru zeu, Apollon Lykeios”.

[127]Şi Pitagora l-a privit pătrunzător pe Zamolxe, şi-a ridicat o spânceană, ca semn că a descoperit ceva deosebit la El, zicând: „[128]Da, geţii sunt oamenii cei mai drepţi şi mai viteji dintre traci, arienii cei vechi, nobilii în suflet. [129]Zamolxis, Zamolxion, câţi ani ai?”

[130]„Patruzeci de ani, învăţătorule” a răspuns Zamolxe. [131]„Şi vrei să înveţi înţelepciunea cu mine?” a mai întrebat Pitagora. [132]Şi Zamolxe a zis: „Să-L cunosc mai bine pe Dumnezeu. Voi afla apoi toate de la El”.

[133]Pitagora l-a privit şi mai cu luare aminte pe Zamolxe spunându-şi în gând: [134]„Este om matur, are experienţă de viaţă, ştie bine ce vrea”.

[135]„Ce vei face cu înţelepciunea dobândită, Zamolxion?” a întrebat Pitagora. [136]Şi Zamolxe i-a răspuns cu mândrie: „O voi duce geţilor, neamul Meu”.

[137]Filosoful a apreciat calităţile bărbatului aflat în faţa sa spunându-şi: [138]„Este aparte, are rafinamentul unui grec, promite foarte mult şi este ferm”.

[139]Şi Pitagora a acceptat: [140]„Bine. De mâine începi învăţătura. [141]Bănuiesc că locuieşti la Nestor. [142]Vino dis-de-dimineaţă, pe la răsăritul soarelui”.

[143]Nestor a fost încântat că planul le-a reuşit, că Zamolxe va studia cu un filosof adevărat. [144]Şi i-a spus lui Pitagora: „Într-adevăr getul locuieşte în casa mea”. [145]După care Nestor şi-a luat rămas bun: „Noi plecăm şi te lăsăm cu bine *didascalos*, învăţătorule”.

[146]Cei doi au ieşit din curtea maestrului şi Nestor Îi explică Lui Zamolxe: [147]„Filosoful este în curs să-şi constituie o şcoală filosofică, aici la noi în Samos. [148]El a dobândit mare înţelepciune de la zei, ca urmare a uceniciei prin lume. [149]Pitagora primeşte învăţăcei în tot timpul anului, vrea să formeze cu ei o confrerie spirituală, un fel de ordin al înţelepţilor, bărbaţi şi femei”.

[150]Zamolxe a fost copleşit de evenimentele zilei şi i-a mărturisit lui Nestor: [151]„Astăzi este un moment deosebit de important din viaţa mea. [152]L-am cunoscut pe înţeleptul lumii şi el m-a acceptat să-i fiu învăţăcel. [153]Lui Dumnezeu Îi mulţumesc din toată inima!”

CAPITOLUL 3

Zamolxe Îşi începe învăţătura cu Pitagora. Pe calea înţelepciunii. Metodele învăţăturii lui Pitagora. Despre Zeitatea Supremă şi zei. Omul şi lumea. Puterea gândurilor. Lumina zeităţilor.

[1]A doua zi, dimineaţa, Zamolxe a sosit acasă la Pitagora. [2]Şi a aflat că va lua lecţii în grădina maestrului împreună cu doi localnici, un bărbat, între două vârste, pe nume Alkibiades şi o tânără femeie, Olimpia.

[3]Pitagora şi-a început lecţia teoretică, *akousmatos* explicându-le învăţăceilor metoda sa de predare astfel: [4]„Pentru început reţineţi că înţelepciunea trebuie să se dezvolte în minte, nu să fie scrisă, căci adevărul nu poate fi exprimat în întregime prin cuvinte. [5]Dar, va trebui mai întâi să deprindeţi metodele de purificare pentru corp, minte şi suflet. [6]Numai prin *katharsis* percepţia omului se rafinează şi poate atinge valori înalte. [7]În acest fel mintea are acces uşor la cunoaşterea zeilor. [8]Pe parcurs vom mai discuta şi despre ordine şi haos. [9]Subiectele sunt inepuizabile. [10]Reţineţi de asemenea faptul că noţiunile pe care vi le voi expune pot aparţine anumitor crezuri religioase sau filosofice. [11]Eu vă înfăţişez o esenţă a ceea ce am învăţat până acum în cursul peregrinărilor mele”.

[12]După care Pitagora le-a recomandat practici de purificare, *katharsis* şi le-a atras atenţia asupra rezultatelor lor astfel: [13]„Nu vă faceţi din trupuri morminte sufletelor. [14]Va trebui ca pe timpul cât învăţaţi cu mine să vă abţineţi de la mâncatul cărnii. În acest fel vi se elimină treptat toxinele din corp. [15]În mod gradat veţi avea simţământul că trupul vi s-a uşurat şi veţi observa că mintea devine din ce în ce mai calmă şi capabilă de concentrare pe un timp mai îndelungat. [16]Aceste aspecte sunt doar preliminarii. [17]Sufletului trebuie să-i dăm cea mai mare importanţă şi să-i creăm

posibilitatea ca treptat să se manifeste deplin. [18]Prin urmare veţi parcurge o cale care permite trei optimizări în paralel: a sufletului, a minţii şi a trupului. [19]Vă mai pot spune că medicina pe care o veţi învăţa de la mine acţionează concomitent asupra acestor trei domenii care în activitatea lor se întrepătrund. [20]Veţi deveni iatromanţi, vindecători şi prezicători capabili să vă amintiţi vieţilor anterioare, să realizaţi călătorii extatice, translaţii în spaţiu, să faceţi minuni, să puteţi fi prezenţi în mai multe locuri în acelaşi timp, să vă puteţi controla impulsurile omeneşti sau să înfăptuiţi preziceri. [21]Calităţile enumerate au explicaţii raţionale nu mistice. [22]Toate acestea sunt puteri în folosul binelui. Ele necesită cunoaşterea de sine”.

[23]Învăţăceii au fost uimiţi de cele câte au auzit. [24]Alkibiades a mărturisit: „Sunt învăţături pe care noi nu prea le înţelegem. Eu aş fi vrut să începem cu noţiuni mult mai simple”. [25]Iar Olimpia a intervenit şi ea zicând: „Ştim că predai şi muzică învăţătorule”.

[26]Atunci Pitagora le-a spus: „De mâine muzica ne va însoţi lecţiile. Melodiile vor permite minţii să fie relaxată şi în timp veţi învăţa să cântaţi la harpă. Muzica va fi folosită şi în scop terapeutic”.

[27]Au trecut aproape două ore şi Pitagora şi-a încheiat prima lecţie trăgând concluzia zilei şi făcând anunţuri: „Pentru astăzi am terminat lecţia introductivă. [28]Aţi aflat în linii mari cum va decurge ucenicia voastră pe calea înţelepciunii. [29]Mâine să veniţi la aceeaşi oră şi vom dezvolta sistematic alte subiecte”.

[30]Învăţăceii s-au despărţit de maestrul lor. [31]Pe drum Zamolxe a vrut să afle impresiile colegului Alkibiades care a oftat cu îngrijorare spunând: „*Didascalos* cunoaşte foarte multe lucruri. Nu ştiu cum vom învăţa toate câte ne spune”. [32]Însă Zamolxe îl încurajează: „Pas cu pas aflăm toate secretele lumii”.

[33]A doua zi, când învăţăceii au sosit la Pitagora, se afla acolo şi un harpist. [34]Înţeleptul le-a vorbit însoţit de acompaniament muzical astfel: „Tema zilei este Zeitatea Supremă. [35]În religie, fiecare popor şi-O înfăţişează şi O denumeşte în felul său propriu, regăsind în acea definire trăsături de caracter specifice predominante acelui popor. [36]Noi însă vom porni de la ideea că la început, *ein arhe*, nu a fost nimic. [37]Dar credem totuşi că o anumită zeitate a creat cosmosul care se afla iniţial în starea de haos. [38]Tot acea zeitate a creat şi legile de funcţionare ale universului, permiţând astfel o ordonare cosmică de necesitate în relaţionarea componentelor lui. [39]Treptat neorânduiala s-a liniştit pe alocuri datorită în primul rând luminii. [40]Chiar şi acum cosmosul continuă să se ordoneze pentru că există mereu materie nouă care apare şi această materie se află în forma ei iniţială tot în starea de haos. [41]Remarcaţi faptul că în cosmos asociem haosul cu întunericul, dezordinea şi distrugerea. [42]Ca o juxtapunere, în lumea umană acest haos înseamnă răul precum sunt ignoranţa, lipsa de cunoaştere, minciuna, hoţia, laşitatea, violenţa, neorânduiala umană în multiplele ei aspecte. [43]Scopul înţelepciunii pe care o căutăm este să ştim cum poate orânduiala să fie manifestată din plin şi în acest mod cazurile negative enumerate de mine să dispară. [44]Astfel haosul va înceta acolo unde ordinea se manifestă. [45]Remarcaţi de asemenea faptul că aceste idei vă oferă doar o perspectivă generală asupra

temelor expuse pe care de acum le vom aborda pas cu pas".

[46]Învățăceii lui Pitagora erau uimiți de panorama largă oferită de maestrul care, simțindu-i îndeaproape, a continuat astfel: „[47]Nu fiți copleșiți! Vă va lua ceva timp până să înțelegeți mai clar aceste noțiuni. [48]Dar acum ne vom ocupa de altceva. Veți crea cu simplitate momente de armonie. Iată cum vom proceda".

[49]Și Pitagora i-a chemat pe toți să se apropie de harpă și le-a zis: [50]„Atingeți fiecare pe rând coardele harpei. [51]Fiți în același timp atenți la vibrație ca sunet care vă pătrunde prin urechi. [52]Și totodată să deveniți conștienți de sincronizarea sunetului cu inspirarea aerului pe nări. [53]Deci atunci când inspirați creați și sunetul prin atingerea corzilor sau a unei singure coarde".

[54]Fiecare învățăcel a urmat întocmai ce a spus maestrul. [55]Zamolxe a avut o experiență mentală aparte pe care i-a mărturisit-o lui Pitagora: „Domnul meu, aud niște sunete ciudate în urechi. [56]În mod sigur ele nu vin din exterior, nu sunt de harpă și nu se aseamănă cu altele de la vreun alt instrument muzical cunoscut mie. [57]Pur și simplu sunetele îmi sunt generate în interiorul capului".

[58]Și maestrul le-a spus: „Iată experiența personală pe care așteptam să mi-o mărturisiți fiecare dintre voi. [59]Aflați că această trăire este esențială. Ea reprezintă modul în care omul știe că se află în prezența zeilor".

[60]Atunci Olimpia a întrebat: „Care sunt acei zei?" [61]Pitagora le-a răspuns: „Sunetul subtil care pare că vine din interiorul capului este calea pe care se întâlnesc toți zeii. [62]Dar dacă vreți să căutați un zeu sau o zeiță anume, îi puteți invoca individual existența și ei vor fi găsiți pe o cale care vi se deschide odată cu noile sunete pe care le auziți. [63]Toate aceste vibrații, redate de urechea noastră interioară, se numesc sunetele inimii sau sunetele sufletului".

[64]Toți învățăceii au închis ochii dorind să perceapă sunetele menționate de maestru. [65]Dar se pare că Alkibiades și Olimpia nu le-au auzit. [66]Totuși Pitagora i-a încurajat: „Va lua ceva timp până le puteți percepe distinct". [67]Și astfel lecția s-a încheiat.

[68]În zilele ce au urmat Pitagora a repetat diferite noțiuni predate până atunci pentru ca ele să poată fi mai bine memorate, căci nimeni nu lua notițe. [69]Pe parcurs maestrul a introdus și elemente noi care să lărgească viziunea de ansamblu. [70]Învățăceii au constatat că nu au o programă școlară stabilită, [71]Pitagora se orienta mai mult după progresul lor la învățătură.

[72]Într-o zi maestrul le-a vorbit despre om și lume astfel: „Omul și lumea sunt într-o relație de interdependență, de corelație. [73]Omul are conștiință individuală, lumea are conștiință colectivă. [74]Cel mai important este să analizăm această codependență din perspectiva omului, astfel putem face predicții și deci anticipa rațional desfășurarea evenimentelor ce vor urma. [75]Umanitatea s-a preocupat din zorii ei să facă profeții. [76]Oamenii erau interesați de felul în care le va evolua viața. [77]Grecii, în particular, recurg la a o consulta pe Pitia, preoteasa care îi ajută să-și afle destinul propriu. [78]Dar eu cred că ei fac o eroare crezând că destinul le este imutabil. [79]El pare într-adevăr de neschimbat dacă ar îndeplini o condiție, ca până la producerea acelor profeții,

toate cele care s-au întâmplat, ca generând acel destin, ar evolua în aceeași direcție. [80]Dar căile omului sunt mereu în schimbare. [81]Cu adevărat noi ne creăm realitatea lumii prin intermediul conștiinței. [82]Omul poate să se redirecționeze și să aibă parte de destinul pe care și-l construiește singur".

[83]Atunci Zamolxe a întrebat: „Cum se face în mod practic acea redirecționare care înfirmă o profeție ce părea de neclintit?" [84]Și Pitagora a răspuns: „Cel conștient de puterea gândurilor proprii le va reorienta într-o direcție nouă, astfel făgașul care predestina profeția este părăsit. [85]Noua direcționare predispune la un alt rezultat atâta timp cât este menținută constantă prin puterea gândurilor".

[86]Olimpia a întrebat și ea: „Dar de câte ori putem oare face astfel de redirecționări ale vieții?" [87]Și Pitagora le-a explicat: „Nu există un număr limită. [88]Sunt oameni care o fac de foarte multe ori, ei fiind cunoscuți ca nonconformiști. [89]Pe când cei care se mențin mai constant pe un drum anume sunt conservatorii".

[90]Zamolxe a mai întrebat: „Și care ar fi metoda cea mai bună de urmat, învățătorule?" [91]Pitagora a răspuns: „Sunt împrejurări când optimul poate fi obținut când pe o cale când pe cealaltă. [92]De exemplu atunci când am constatat că există un optim al felului cum dormim, îl vom urma. [93]Dar în cazul în care constatăm că acel optim nu mai funcționează va trebui părăsit și adoptată o nouă cale de armonizare. [94]Noi oamenii ne găsim practic mereu în dilema dacă să menținem o anumită cale într-o împrejurare sau alta. [95]Doar prin înțelepciune putem găsi soluțiile cele mai bune. [96]Pentru aceasta avem nevoie de discernământ, de capacitatea de evaluare corectă a lucrurilor. [97]Discernământul este o calitate esențială necesară candidatului la dobândirea înțelepciunii. [98]Pe parcursul uceniciei în ale filosofiei veți obține cu certitudine această calitate folositoare în orice împrejurare din viață".

[99]Temele filosofice abordate de maestru erau din ce în ce mai profunde și mai diverse.

[100]Într-o zi Zamolxe l-a întrebat pe Pitagora: „Cum ar trebui urmată lumina zeităților?" [101]Și maestrul a răspuns: „Armonia cu zeitățile înseamnă că păsim optim pe căile luminii lor, acolo unde trebuie să le înțelegem bine. [102]Precum știți, zeitățile sunt principii, fenomene ale naturii, manifestări cărora noi oamenii le creăm o personalitate, le dăm un chip asemănător cu cel al omului, deci le facem antropomorfe. [103]Dându-le chipuri omenești zeităților, avem mai mult curaj să le abordăm și să ne raportăm cumva la ele. [104]Firește că zeitățile nu au chipuri cu adevărat, obârșia lor o constituie elementele primare care stau la baza conceptelor de zeitate. [105]Doar calitățile lor le creăm cu bună-știință în noi. [106]Toate acestea se înțeleg prin prisma adevărului uman relativ, căci la cel absolut nu putem avea acces. [107]Omul se armonizează cu lumina zeilor și zeițelor numai atunci când se integrează în marele mecanism al cosmosului percepându-i intrinsec mișcările și tendințele, și încorporând natura în persoana sa. [108]Aceasta îl face pe om parte din natură, fiind astfel un ecou al naturii și prin urmare al zeităților. [109]Și atâta timp cât există elementele primare care constituie obârșia zeităților, atunci putem spune că zeii sunt nemuritori.

[110]Un exemplu este principiul devenit zeitate. [111]În acest caz putem spune cu certitudine că acea zeitate este eternă pentru că un principiu nu poate avea un sfârşit, el fiind mereu şi mereu preluat şi promovat de oameni. [112]Ca exemplu concret este zeul Cronos, timpul etern. [113]Şi astfel omul poate fi ecou al zeilor şi zeiţelor cu rol creator, devenind la rândul său creator".

[114]Noţiunile predate de Pitagora erau foarte dense, maestrul ştia foarte bine că ideile în atenţie solicita mult puterea de înţelegere a învăţăceilor.

[115]Într-o zi Zamolxe a remarcat: „Mă gândesc la faptul că prin acţiunile noastre determinăm ca răspuns reacţii fireşti din partea universului uman şi material în care trăim. [116]Eu cred că acesta este modul în care noi oamenii ne raportăm la zei". [117]Atunci Pitagora a zis: „Este cât se poate de adevărat ceea ce spui. [118]Atunci când urmărim armonia din perspectiva noastră, primim reacţii de acelaşi fel din partea zeilor. [119]În mod practic în cazul naturii duale bine-rău, se poate afirma fără greş: să faci bine căci căndva acel bine se va întoarce la tine".

[120]Într-o zi maestrul le-a vorbit despre nemurire astfel: „Atunci când omul este îndeajuns de conştient de legătura sa cu Creatorul Lumii, el devine nemuritor prin cunoaşterea flăcării nemuririi din inima sa. [121]Sufletul are o evoluţie continuă până când atinge acel stadiu. [122]Este nevoie de încarnări succesive ale aceluiaşi suflet pentru ca să poată evolua sistematic. [123]Pe parcurs vom mai relua aceste noţiuni".

[124]Au trecut câteva săptămâni şi cei trei învăţăcei ai lui Pitagora – Zamolxe, Alkibiades şi Olimpia – au păreri diferite despre cele predate.

[125]Într-o zi, pe când se întorceau acasă, după o lecţie avută cu Pitagora, Alkibiades i-a spus Lui Zamolxe: „Noi grecii din Samos nu suntem obişnuiţi cu ideile filosofice ale maestrului. [126]Până acum filosofia greacă a abordat alte teme. [127]Eu cred că filosoful predă ceva ce nu ni se potriveşte nouă grecilor. [128]Poate alţii, din alte popoare, să accepte aceste învăţături. [129]N-aş mai dori să urmez şcoala. De mâine nu mai vin. [130]Te rog să-i spui maestrului că nu mai am timp de învăţătură, căci voi pleca din Samos să fac negoţ pe mări".

[131]Şi Zamolxe l-a asigurat că aşa va face.

[132]A doua zi Pitagora, aflând că Alkibiades a renunţat la lecţiile filosofice le explică învăţăceilor: „Învăţătura mea nu este pentru oricine. [133]Înţelegerea ei necesită, pe lângă capacitatea de a asimila idei noi, mult deosebite de filosofia greacă de până acum, şi o dorinţă sinceră a omului de a ieşi din tiparele mentale în care vieţuieşte. [134]El trebuie să se rupă cumva de cercul obişnuinţelor care creează şi folosesc aceleaşi deprinderi şi atitudini conducând la închistare mentală şi la tendinţa de a judeca în acelaşi mod oameni, evenimente şi fapte care sunt total diferite. [135]Omul este bine să încerce să-şi depăşească limitele pe care şi le-a creat singur. [136]Şi cauza principală care îl frânează este ignoranţa".

CAPITOLUL 4

Simboluri şi numere. Înţelepciunea egiptenilor. Pitagora învaţă de la Zamolxe. Spiritul lupului. Zeii şi credinţele geţilor. Semizei şi zei.

[1]În zilele ce au urmat Pitagora a folosit pentru predarea lecţiilor simboluri şi figuri geometrice. [2]El, la rândul lui, învăţase de la egipteni cum pot simbolurile să influenţeze mintea. [3]Şi le-a spus învăţăceilor: „Diverse popoare au un cult al simbolurilor şi numerelor magice care au anumite semnificaţii. [4]Ele ţin locul unei realităţi aproximative".

[5]Zamolxe l-a rugat: „Domnul nostru, te rog să ne vorbeşti despre Egipt". [6]Pitagora a răspuns: „În Egipt, din timpurile vechi, erau venerate spiritele luminii. [7]Preoţii erau conducătorii de mare valoare care absorbeau în propria lor fiinţă aceste spirite. [8]Egiptenii aveau ca modele de conduită pe preoţii cei mai buni. [9]Politica era inseparabilă de religie, faraonul însuşi era considerat ca întrupare a virtuţilor zeilor".

[10]Şi Zamolxe a mai întrebat: „Care ar fi zeii lor importanţi?" [11]Pitagora le-a explicat: „În primul rând este Cel reprezentat de soare căruia i se spune zeul Ra, Amun sau Amen. [12]Într-un fel sau altul religia egiptenilor este centrată pe relaţia Soare-Lună reprezentată antropomorfic de mai multe zeităţi perechi. [13]De exemplu în cazul Osiris şi Isis, Osiris este prezent în cer sub forma constelaţiei Orion, iar Isis ca steaua Sirius. [14]Deşi zeităţile au o întruchipare undeva în cosmos, totuşi ele se manifestă cumva pe pământ. [15]De pildă egiptenii spun că atunci când zeiţa Isis plânge se revarsă Nilul. [16]În linii mari egiptenii îşi conduc viaţa după ciclicitatea desfăşurării elementelor naturii care se află într-o ordine bine definită, şi aşa îi inspiră pe oameni să o urmeze".

[17]Atunci Zamolxe a remarcat: „Este interesant de constatat că şi noi geţii avem un cuvânt care se apropie de numele zeului solar Ra al egiptenilor. [18]Noi spunem „raze" emanaţiilor luminoase din soare. [19]Mai folosim silaba şi în numele dat marelui fluviu pe care voi îl numiţi Istros. [20]Noi îi spunem Du-na-ra, adică „cel ce duce lumina" pentru că este strălucitor în bătaia soarelui".

[21]Şi Pitagora a tras concluzia: „Ai deschis un subiect interesant Zamolxion. [22]Există silabe magice descoperite în paralel de multe popoare. [23]Şi una dintre ele este într-adevăr RA. [24]Cei care practică meditaţia folosind această silabă obţin mari beneficii. [25]Silabele magice sunt legate de memoriile spaţiale creând astfel predispoziţii în dezvoltarea spirituală ulterioară a celui care le pronunţă. [26]Desigur că de aceasta beneficiază şi viaţa lui personală precum şi mediul în care trăieşte omul respectiv. [27]Şi cum silaba RA este foarte veche, în ea s-au acumulat mari puteri care conduc practicantul ei de la simpla conştiinţă la supraconştiinţă".

[28]Şi Zamolxe a mai întrebat: „Cum oare se raportează egiptenii la spirite?" [29]Şi Pitagora le-a explicat: „Ei se orientează, în viaţa proprie şi socială, după spiritele naturii care uneori sunt reprezentate şi ca animale. [30]Dar desigur că în animalul respectiv nu se venerează fiinţa inferioară biologic în comparaţie cu omul, ci ordinea pe care o manifestă viaţa acelor fiinţe. [31]De exemplu noi oamenii avem multe de învăţat de la modul de comportare al albinelor. [32]Chiar se recomandă unei femei măritate să fie cumpătată ca albina".

„[33]Dar sacrificiile făcute spiritelor zeilor cum decurg?" a mai întrebat Zamolxe. [34]Pitagora le-a spus: „Mult

timp preoții lor nu au sacrificat ființe vii în ritualuri, [35]dar de un timp unii preoți, sub influențe străine, au adoptat aceste practici violente. [36]Religia egipteană a fost sănătoasă până când preoții lor au început să practice jertfirea animalelor. [37]Aceasta a atras mânia spiritelor luminii și astfel au început declinul și suferințele egiptenilor. [38]Țara lor a fost de curând cotropită de către perși, un popor care nu are obiceiul de a sacrifica animale, aceste cruzimi fiind interzise de profetul lor Zaratuștra. [39]Eu în Babilon am urmărit ani de zile, alături de preotul Zarates, focul sacru zoroastru, care este dătător de lumină sufletului".

[40]Au trecut câteva luni de când Zamolxe lua parte la lecțiile lui Pitagora și nimeni nu s-a mai înscris la cursuri. [41]Alkibiades plecase, iar Olimpia a renunțat și ea pe parcurs să le urmeze. [42]Singurul învățăcel a rămas Zamolxe.

[43]Într-o zi Pitagora a vrut să știe: „Spune-mi Te rog Zamolxion despre scrierea voastră a geților. Aș dori să văd alfabetul pe care îl folosiți". [44]Și Zamolxe i-a răspuns: „Avem alfabetul getic. [45]Pot aduce mâine un pergament cu literele ce îl compun și corespondența lor în alfabetul grecesc".

[46]A doua zi Pitagora a privit cu atenție literele și a remarcat: „Într-adevăr sunt asemănări clare, dar este evident că alfabetul getic este distinct. [47]Nu știm cine a împrumutat de la cine".

[48]Zamolxe a explicat: „Noi folosim această scriere de sute de ani. [49]Din păcate sunt foarte puțini oameni în Geția care o cunosc. [50]De obicei preoții sunt cei care o folosesc pentru a păstra mai bine invocațiile către zei. [51]Comercianții noștri, sub influența negustorilor greci, utilizează limba și scrierea greacă".

[52]Și Pitagora a spus: „Scopul de a avea o scriere este bun. [53]Îmi menține totuși opinia că scrierea nu va putea niciodată să înlocuiască trăirea spirituală din sufletul omului. [54]Dar în școală tinerii pot învăța să scrie pentru că le poate folosi în viață. [55]Înțeleg importanța pe care scrierea o poate avea în comerț și în comunicarea dintre oameni. [56]Toate popoarele pe unde am umblat eu au scrierea lor. [57]Voi păstra cu mine pergamentul cu alfabetul getic".

[58]Zamolxe a rămas atunci singurul învățăcel al lui Pitagora. [59]Și era din ce în ce mai apropiat sufletește de maestrul Său. [60]Filosoful Îl considera pe Zamolxe ca o persoană spirituală de excepție și a înțeles că ar avea de învățat de la preotul get. [61]Maestrul și el vroia să se împărtășească din cunoștințele Lui Zamolxe.

[62]Într-o zi Zamolxe a avut prilejul să-i vorbească lui Pitagora despre limbajul păsărilor astfel: [63]„La noi omul apropiat de Dumnezeu invocă spiritele naturii și de aceea înțelege graiul păsărilor. [64]Se pot afla astfel multe informații atât de la păsări cât și de la oameni. [65]Așa sunt mierla, pițigoiul, sticletele, măcăleandrul, vrabia, barza, bufnița. [66]Modul lor de comportare și felul particular de a ciripi dau un mesaj anume celui care vede sau ascultă pasărea respectivă. [67]Cântecul păsării are o semnificație care trebuie descifrată în conjunctura în care are loc".

[68]Apoi Pitagora a zis: „O astfel de ideea am mai auzit-o până acum, dar se referea la graiul animalelor în general". [69]Și Zamolxe a continuat: „Noi, învățătorule, așa credem, că toate viețuitoarele, care sunt capabile să aibă un grai, fie el cât de rudimentar, anunță o

desfășurare a ceea ce va urma, deci au rol de predicție a evenimentelor".

[70]Pitagora a fost de acord spunând: „Da, asta este adevărat. [71]Universul este mereu în transformare și este normal să existe semne care să indice direcții de evoluție. [72]Noi grecii folosim și profețiile Pitiei, dar aceasta este o activitate predictivă pur umană. [73]În schimb, atunci când este vorba de animale și de păsări, mesajele pe care le trimit zeii sunt cu totul diferite. [74]Ele trebuie descifrate pe când în cazul Pitiei ele au forma clară și explicită a limbajului omenesc".

[75]Și Zamolxe a mai întrebat: „Cum credeți că procedează Pitia? [76]Cum își obține ea mesajele care vin de la zei, în timpul consultării lor, pentru persoana care dorește să-și afle viitorul?"

[77]Pitagora a explicat: „Este un subiect care mi-a luat mult timp de studiu. [78]M-am tot gândit la modalitatea în sine și am ajuns la concluzia că viitorul omului se află mai degrabă din mintea persoanei care o întreabă pe Pitia despre viitor, decât de a-l obține cumva de undeva din afara minții proprii. [79]Pare paradoxal că cineva merge la Pitia să-și afle soarta care se găsește deja în mintea sa. [80]Pitia nu face decât să ia informații chiar din mintea persoanei care întreabă, minte care are deja formați sâmburii acelei realități, [81]căci oamenii devin ceea ce cred ei în mintea lor că pot ajunge. [82]Dar Pitia poate da greș uneori pentru că ea nu are tot timpul supraluciditatea mentală dată de gazele care ies din peștera unde prezice. [83]Mintea ei se află într-o stare de recepție care firește că poate fluctua. [84]Prezicătoarea folosește gazele intoxicante pentru a-și stimula creierul, dar aceasta o stoarce de vlagă. [85]Drogul acelor gaze are efecte mentale distrugătoare, iar femeia respectivă, care este Pitia pentru un timp relativ, devine apoi un om ruinat".

[86]Și Zamolxe a observat: „În schimb cazul aflării viitorului de la viețuitoare este diferit. [87]Informația vine din exterior și depinde doar de capacitatea omului de a interpreta semnele ce se arată".

[88]Pitagora a fost de acord. [89]Apoi L-a întrebat pe Zamolxe, zicând: „Mă întreb cum faceți voi geții ca să descifrați cele transmise de către viețuitoare?"

[90]Și Zamolxe a răspuns: „În primul rând trebuie înțeles decorul în care se întâmplă acțiunile și cunoscut comportamentul normal al acelei viețuitoare. [91]Mesajul este un răspuns legat de cadrul respectiv, dar poate fi și soluția unui gând pe care omul îl are tocmai atunci în minte. [92]De exemplu, dacă cineva se gândește la o persoană iubită și observă semnele care vin din exterior, i se pot revela sentimentele acelei persoane sau chiar ceea ce face persoana în cauză în acel moment. [93]Acestea se numesc premoniții și se pot aplica atât la persoane cât și la grupuri de oameni sau chiar la națiuni întregi".

[94]Auzind aceste vorbe Pitagora a remarcat: „Îmi amintești de profeții poporului iudeu. I-am cunoscut bine în Babilon. [95]Ei aveau cunoștințe avansate în domeniul prevestirii viitorului unei națiuni. [96]Numai așa a putut să supraviețuiască poporul lor. [97]Dar aș dori să continuăm subiectul nostru. [98]Ce s-ar mai putea spune despre limbajul viețuitoarelor?" [99]Zamolxe a răspuns: „Unii oameni înțeleg și limbajul lupilor".

[100]Pitagora tare s-a mirat și a zis: „Limbajul lupilor? În ce fel îl pot pricepe oamenii?" [101]Și Zamolxe a spus: „Află

învățătorule că noi geții ne numim în limba noastră români, oameni de la râuri, dar și daci, ceea ce înseamnă fiii lupilor. [102]Desigur că este vorba de spiritul lupului nicidecum de o filiație a nașterii.

[103]Și Pitagora a dorit să afle mai mult zicând: „Mă interesează foarte mult ce înțelegeți voi geții prin spiritul lupului? [104]Noi grecii legăm spiritul lupului de Apollon Lykeios, mai cu seamă raportat la solaritate. [105]Dar Apollon Zeul Lupilor trebuie să fi existat ca spiritualitate originară".

[106]Zamolxe i-a răspuns: „La noi lupul este un animal atât solar cât și lunar. [107]Este solar deoarece felul manifestării lui este legat de albul zăpezii. [108]Și este lunar pentru că lupul urlă la lună, aceasta însemnând că este influențat de energia lunară. [109]Lupul, așa cum este reprezentat antropomorfic de Apollon Lykeios, Zeul Lupilor, integrează în armonie cele două energii. [110]Nu este surprinzător faptul că Apollon ca zeu este model al curajului, virtuților și vieții armonioase".

[111]Și Pitagora a afirmat: „Da. Acum îmi este clară evoluția spiritului lupului, de la voi tracii, la noi grecii. [112]Eu leg acest spirit și de viața sihăstrită. [113]Noi grecii am învățat ascetismul de la traci, căci ei erau aceia care puteau trăi singuratici și dedicați căutării liniștii interioare și a adevărurilor ultime. [114]Ei își săpau în stânci caverne unde se izolau. [115]În Egipt trăiesc anahoreții cărora noi grecii le spunem isihaști". [116]Și Zamolxe a remarcat: „Noi geții păstrăm încă această tradiție a pustnicilor. Preoții noștri au astfel de obiceiuri".

[117]Într-una din zile Pitagora a vrut să afle în ce credea neamul geților și I-a spus Lui Zamolxe: „Spune-mi ceva despre zeii și credințele voastre ale geților". [118]Zamolxe a zis: „Noi avem doi zei principali, Dumnezeu și Domnazâna. [119]Ei sunt vii undeva în cer și sunt creatorii noștri. [120]Nu Le știm numele adevărate, dar I-am numit Dumnezeu și Domnazâna. [121]Lui Dumnezeu, sau Domnezeu, Îi mai spunem și Moșul, [122]iar perechii Lui, Domnazâna, îi spunem Moașa. [123]Tot moașă noi spunem femeii care ajută o femeie gravidă să nască".

[124]Și Pitagora a spus: „Este foarte interesant. [125]Deci aveți un dualism masculin-feminin așa cum este firesc să existe la un popor avansat spiritual. [126]Dar cum priviți voi geții natura?"

[127]Zamolxe a explicat: „Noi domnul Meu trăim înfrățiți cu natura. [128]Credem că Dumnezeu și Domnazâna au coborât cumva din cer și se află cu noi în multe chipuri. [129]Și precum este și în filosofia pe care am învățat-o aici, și noi credem că sufletul omului este nemuritor. [130]Atunci când omul moare, sufletul lui se duce undeva. [131]Cei în viață sunt capabili să cheme sufletele moșilor noștri pe care noi îi credem că sunt vii undeva. [132]Ne amintim mereu de ei, avem un puternic cult pentru moșii și strămoșii noștri pe care îi credem nemuritori. [133]Ei trăiesc nevăzuți printre noi până când se întrupează ca și noi, cei văzuți cu ochiul. [134]Aceia dintre noi, care pot comunica cu strămoșii, înțeleg cel mai bine ce înseamnă nemurirea la geți".

[135]Și Pitagora a mai întrebat: „Cum se manifestă spiritele pe care le venerați?" [136]Zamolxe a răspuns: „În multe feluri. Atât ziua cât și noaptea". [137]„Noaptea!? În ce fel?" s-a arătat curios Pitagora. [138]Și Zamolxe a zis: „Pe meleagurile Getiei se petrec niște lucruri care nu știu dacă

există și prin alte părți în lume. [139]Pe pajiști, sub clar de lună, apar făpturile văzduhului nopții. [140]Sunt zânele care dansează desculțe și cântă. [141]Ele au veșminte albe diafane cusute cu fir de aur, cingători bătute în smaralde și diademe împletite în părul lung până la pământ".

[142]Atunci Pitagora a spus: „Sunt menadele, însoțitoarele lui Dionisos. [143]Și noi avem această credință venită de la neamurile tracilor".

[144]Zamolxe a continuat astfel: „Și mai credem că există anumite spirite care fac soarele și luna să strălucească, florile să răsară, apele să curgă, pomii să crească, vântul să bată, și multe alte manifestări în natură". [145]Și Pitagora a spus: „Aceasta este geneza zeităților în care credem și noi. [146]Din această revelație primordială sacră popoarele preiau ce le este folositor modului lor de a trăi. [147]Cei care au mult soare venerează acest astru, ca de exemplu cei din Egipt. [148]Oamenii mărilor respectă spiritul mării. [149]Voi geții acordați importanță spiritului lupului și celui al muntelui".

[150]Zamolxe a mai precizat: „Lupul este animalul de al cărui suflet ne apropiem prin curaj și dârzenie. [151]Sunt mulți oameni care detestă lupul fără a-i ști meritele. [152]Noi cunoaștem multe povești în care lupul este eroul principal. [153]Există chiar un popor despre care se spune că se trage din lupi, căci o lupoaică a hrănit doi copii abandonați". [154]Și Pitagora a spus: „Sunt romanii, latinii care trăiesc la nord de Magna Grecia, în peninsula Italia. [155]Aș dori ca într-o zi să merg prin acele locuri".

[156]Pitagora a fost foarte bucuros de conversațiile avute cu Zamolxe, de la care a învățat chiar și el care de decenii studiase înțelepciunea lumii.

[157]Dar maestrul mai avea încă multe de spus și într-o zi I-a mărturisit Lui Zamolxe: „Învățătura mea este o taină și doresc să o dau numai celor care au credință și după o bună chibzuință. [158]Prin purificarea sufletului său omul se apropie de Dumnezeu, cum Îl numiți voi geții pe Zeus. [159]Și așa omul poate deveni parte din El care este realitatea ultimă. [160]Atunci Dumnezeu se poate manifesta prin acel om și de aceea spunem că Dumnezeu se poate întrupa. [161]Nivelul de conștiință al omului în relaționarea lui cu realitatea ultimă îi stabilește poziția evolutivă. [162]Noi avem semizei și zei".

[163]Și Zamolxe a vrut să știe mai mult și a întrebat: „Ce numești tu domnul meu, un semizeu și un zeu? Cine poate fi semizeu și cine poate fi zeu?"

[164]Pitagora a răspuns: „Există popoare care au înțeles bine ideea că divinul se poate manifesta în om. [165]Persoanele pătrunse de puterile zeilor au primit diferite nume, [166]noi grecii îi numim semizei, [167]iudeii le spun oameni-îngeri. [168]Esența este că aceste persoane percep *logos*-ul și viața le este sacralizată. [169]Și atunci când un astfel un om se ridică spiritual foarte sus, printr-o sacralizare a vieții proprii, acea persoană poate fi numită chiar zeu, fiind o întrupare a unui zeu. [170]În acest domeniu popoarele au multe tradiții. [171]Unii cred că o zeitate majoră a creat spiritual un fiu sau o fiică ce sunt apoi zeificați după ce au trăit printre oameni. [172]Adevărul este că orice om poate deveni zeu întrupat dacă cei printre care trăiește îl consideră ca atare datorită valorii sale personale. [173]Zeul întrupat stăpânește o mai mare sau mai mică parte a cauzelor manifestărilor

întocmai ca şi Dumnezeu care fireşte că le stăpâneşte pe toate".

[174]Şi Zamolxe a observat: „Prin urmare este necesară cunoaşterea Lui Dumnezeu pentru a se putea ajunge la un aşa înalt nivel spiritual". [175]Pitagora a explicat: „Fără dubiu, aceasta este condiţia esenţială. [176]Cunoaşterea Lui Zeus, a Lui Dumnezeu, implică înţelegerea ordinii din natură, o desfăşurare a lucrurilor care poate fi ciclică şi astfel o putem exprima într-o esenţă simplificată prin simboluri şi în cele din urmă prin numere. [177]În ultimă instanţă realitatea se reduce la manifestarea ordinii, *maat*, cum îi spun egiptenii, sau *logos* cum îi spunem noi grecii. [178]Aceasta se face prin numere care, ca limbaj al realităţii, au încărcătură spirituală. [179]Dezordinea, ca revers al ordinii, poate şi ea fi exprimată prin numere. [180]Ordinea poate exista în manifestările din viaţa omului, în muzică, în fenomene ale naturii, şi în multe altele".

[181]Şi Zamolxe a mai întrebat: „Cum oare numerele pot exprima realitatea, învăţătorule?" [182]Pitagora a răspuns: „Numerele nu pot niciodată substitui realitatea, dar pot reprezenta o realitate aproximativă. [183]Pornind de la numărul unu putem spune că este un punct, numărul doi o linie, numărul trei triunghiul, fiind cea mai simplă figură geometrică, numărul patru spaţiul cel mai simplu, tetraedrul, numărul cinci este piramida, numărul şase este spaţiul multidirecţional, adică format din cele patru puncte cardinale plus susul şi josul. [184]Cu cât numerele sunt mai mari cu atât ele pot reprezenta o realitate mai complexă, chiar şi una abstractizată. Se pot face astfel multe legături. [185]Dar desigur că există o dinamică a acestor corelaţii, a cărei înţelegere conduce la descoperirea ordinii, a *logos*-ului. [186]Mai mult chiar, numerele pot intra în combinaţii sau în formule, acestea din urmă fiind exprimări ale dinamicii numerelor şi prin urmare legi de mişcare. [187]Reţine ideea că numărul două sute şaisprezece este deosebit în ceea ce priveşte lumea în general şi ciclicitatea evenimentelor în special. [188]Acest număr înseamnă unu ori unu ori unu ori doi ori doi ori doi ori trei ori trei ori trei, o combinaţie, de trei ori câte trei, a punctului, liniei şi triunghiului, deci a primelor trei elemente esenţiale realităţii. [189]Mai târziu vei avea ocazia să afli mai multe despre acest subiect".

CAPITOLUL 5

Medicina sacerdotală şi sufletul. Astrologia şi soarta oamenilor. Despre nume şi puterea cuvântului. Heraclit din Efes şi puterea focului. Marele Lup Alb.

[1]Treptat Pitagora L-a introdus pe Zamolxe şi în tainele medicinei sacerdotale, medicina psihosomatică, spunându-I iniţial: „Află că preoţii pot fi cei mai buni medici, căci vindecarea bolilor oamenilor porneşte de la suflet. [2]Deşi pot exista succese în vindecarea bolilor minţii sau a celor trupeşti, totuşi sursa producerii lor trebuie căutată în lipsa de armonie din sufletul omului".

[3]Dar Zamolxe s-a arătat nedumerit: „Mă întreb cum o rană fizică poate avea drept cauză un dezechilibru al sufletului? [4]Dacă de pildă cineva se loveşte la picior, cum poate sufletul omului să fie vinovat de acel accident?"

[5]Şi Pitagora a explicat: „Aparent s-ar crede că un accident este o întâmplare independentă de sufletul omului, dar nu este chiar aşa. [6]Pune-ţi întrebarea: Oare dacă sufletul celui accidentat era în starea de trezire, ar mai fi luat omul decizia să înfăptuiască acţiunea care l-a condus la acel accident?" [7]Zamolxe a admis: „Probabil că accidentul ar fi fost evitat". [8]Şi Pitagora a fost de acord: „Aşa este. Un suflet treaz conduce la decizii înţelepte".

[9]Zamolxe a precizat: „Totuşi sufletul nu poate vindeca o rană deja existentă, dar este limpede că, dacă posedă un grad înalt de conştientizare, poate preveni multe rele să se producă".

[10]Pitagora a mai spus: „Sufletul poate chiar contribui la vindecarea unei răni existente prin acţiunea lui directă asupra mentalului care cheamă la intervenţie mecanismele de apărare şi vindecare ale corpului. [11]Dar uneori metoda aceasta nu este de ajuns. [12]Egiptenii folosesc o ştiinţă a medicinei bazată şi pe intervenţia exterioară. [13]Doctorii lor întreprind ceva care să vindece din exterior rana interioară. [14]Ei pot recomanda medicamente, de cele mai multe ori sub formă de ceaiuri, sau pot aplica anumite metode ca să oprească hemoragiile sau inflamarea unui loc rănit de pe corp. [15]Sunt multe plante care au felurite roluri în medicină. Uneori aceşti doctori aplică sucul unor plante pe răni intervenind astfel direct în ajutorul trupului".

[16]Şi Zamolxe a spus: „Şi noi geţii cunoaştem astfel de metode". [17]Atunci Pitagora a povestit din experienţa lui proprie astfel: „Eu am deprins câteva tehnici medicale, mai ales în Egipt. [18]Medicii greci, din păcate, nu au ajuns la rafinament în materie de medicină. [19]Eu aş vrea să le fac cunoscute aceste metode, celor care practică medicina printre greci, dar ei nu prea sunt interesaţi. [20]Sunt chiar surprins de lipsa lor de receptivitate. [21]Sper ca treptat medicina să ia o mai mare amploare în cultura greacă a acestor vremuri".

[22]În zile următoare Zamolxe a învăţat de la Pitagora să distingă plantele locale şi să ştie vremea potrivită recoltării lor pentru a fi folosite în medicină. [23]Pitagora I-a mai explicat Lui Zamolxe: „Vei învăţa mai multe pe măsură ce se vor ivi cazuri de intervenţii medicale. [24]Din păcate ducem lipsă de pacienţi umani deoarece medicii greci ai insulei Samos au răspândit zvonuri. [25]Ei spun că eu aş practica o medicină periculoasă, învăţată de la popoarele barbare, de pe unde am umblat în lume. [26]Dar dacă grecii nu vor să înveţe aceste cunoştinţe înalte de medicină, eu sunt convins că Tu Zamolxe le vei deprinde".

[27]Şi treptat maestrul I-a spus Lui Zamolxe toate tainele medicale cunoscute de el. [28]În câteva luni Zamolxe era capabil să folosească plantele ca medicamente şi anestezice. [29]Şi când mai venea câte un bolnav la ei, Zamolxe îl vindeca şi aşa Îşi însuşea mai bine meşteşugul medicinei. [30]Şi-Şi spunea Zamolxe: „La întoarcere Mea în Dacia, voi avea prilejul să vindec oamenii din neamul Meu. Ei nu se vor opune noului aşa cum fac aici aşa-zişii „doctori" greci ai zilei".

[31]Un alt subiect de care se interesa Zamolxe era cel legat de astre. [32]Pitagora L-a instruit cu cunoştinţele dobândite de el atât în Egipt cât şi în Babilon. [33]Şi uneori lecţiile aveau loc noaptea, atunci când întunericul era deplin.

[34]Şi într-una din acele nopţi Pitagora I-a arătat Lui Zamolxe bolta înstelată spunând: „Iată cerul şi astrele lui. [35]Stelele menţin focul universului, din ele iau fiinţă multe alte astre şi planete noi”.

[36]Zamolxe l-a întrebat: „Este oare adevărat învăţătorule că soarta oamenilor este scrisă în planete, stele şi constelaţii?” [37]Pitagora a răspuns: „În Caldeea, adică Babilonia, unde eu am stat timp de cinci ani cu preotul Zarates, se credea în astfel de idei cuprinse în astrologie. [38]Dar eu le consider speculaţii. [39]Cum poate oare soarta unui om să atârne strict de evenimente cosmice? [40]Sunt de acord că putem spune că unele schimbări energetice petrecute în cosmos pot influenţa într-o oarecare măsură viaţa de pe pământ. [41]Dar de aici până la a face calcule când se îmbolnăveşte cineva sau când îi va veni ceasul morţii este o cale lungă. [42]Eu cred că depinde de puterea energiei cosmice dacă ea va influenţa cumva soarta unei persoane, soartă care oricum nu este bătută în cuie, ci este adaptată condiţiilor în care trăieşte acel om. [43]De pildă fiinţa care are o impregnare energetică cosmică favorabilă poate pierde şansa de a o folosi plenar în cazul în care nu este ajutată de mediul în care îşi petrece viaţa”.

[44]Şi Zamolxe a mai spus: „Am înţeles acum elementele de speculaţie interpretativă derulate în astrologie. [45]Cred că opinia domniei tale este cea mai logică. [46]Mă întreb acum în ce măsură numele unei persoane are puterea de a-i determina destinul? [47]Oare numele atribuite locurilor, popoarelor, ţărilor, pot ele influenţa viaţa oamenilor şi viitorul în general?”

[48]Pitagora a răspuns: „Te referi la onomanţie. [49]Este adevărat că noi grecii ne-am preocupat de astfel de cunoştinţe. [50]Află că pe lângă exagerări şi speculaţii există totuşi o ştiinţă care tratează obiectiv această temă. [51]Cuvintele au putere în măsura în care ele determină anumite reacţii. [52]De exemplu vorbele de ocară urmăresc să înjosească persoana căreia-i sunt adresate, [53]dar vorbele frumoase fac bine. [54]Numele atribuite unor persoane, unor locuri, unor popoare sau unor ţări semnificau iniţial o realitate, o caracteristică, iar cei care le cunoşteau astfel reacţionau în mod aproape similar. [55]De exemplu, în cazul unor persoane, tindem să tratăm pe fiu ca şi pe tatăl şi în general pe cei care sunt urmaşi ai aceleiaşi persoane. [56]Ne formăm tipare în gândire”.

[57]Şi Zamolxe a precizat: „Dar un fiu, deşi i se spune fiul lui cutare, poate fi foarte deosebit de tatăl său”. [58]Pitagora a clarificat: „Aceasta este adevărat. Anturajul îl tratează iniţial pe fiu ca şi pe tatăl său. [59]Ulterior fiul dobândeşte o imagine proprie în mintea celor care-l cunosc atât pe el cât şi pe părintele lui. [60]Dar timpul, cât oamenii relaţionează la fel cu cei doi, are mare importanţă asupra fiului, care ca tânăr are caracterul în formare preluând, fără să vrea din credinţa anturajului, caracteristici ale tatălui. [61]Cu alte cuvinte tânărului i se jalonează un viitor similar tatălui. [62]Se poate astfel spune că destinul fiului îi este oarecum determinat; [63]dacă tatăl este comerciant va fi şi fiul, dacă tatăl este agricultor, fiul îl urmează în profesie, şi aşa mai departe. [64]Treptat s-au format în societate nume care predestinează datorită tradiţiei şi semnificaţiei acelor nume în colectivitatea proprie. [65]Părinţii

care doresc ca fiii lor să aibe caractere eroice le dau copiilor lor nume glorioase din trecutul istoric. [66]Exemple sunt eroii de la Troia. [67]Tot la fel se întâmplă cu cei care le doresc copiilor lor să fie oameni de cultură, filosofi, etc. [68]Se poate spune fără tăgadă că numele date persoanelor influenţează evoluţia lor în viaţă”.

[69]Zamolxe a ţinut să spună: „Şi noi geţii suntem atenţi atunci când dăm nume copiilor noştri”. [70]Şi Pitagora a răspuns fără surprindere: „Îmi închipuiam. [71]Judecata este similară şi atunci când ne referim la locuri, la popoare, la ţări. [72]Numele diferite predispun la caracteristici diferite. [73]De exemplu noi grecii vă numim geţi, pe când voi vă spuneţi daci şi români. [74]În mintea voastră numele vă dă anumite predispoziţii, pe când în a noastră altele, deşi este vorba de acelaşi popor care locuieşte la nord de fluviul Istros”.

[75]Şi Zamolxe a mai vrut să ştie: „Crezi oare învăţătorule că schimbarea numelui reorientează viaţa oamenilor, a locurilor, a popoarelor, a ţărilor?” [76]Pitagora a afirmat convins: „Bineînţeles. [77]Este chiar de dorit ca acele nume care conduc la rele, la probleme şi dezastre să fie înlocuite cu altele pozitive. [78]Cred că toate popoarele înţeleg importanţa folosirii cuvintelor ca nume, dar sunt puţine neamuri care merg mai departe, schimbând acele nume nepotrivite în funcţie de ceea ce doresc acele popoare să realizeze în bine”.

[79]Dar Zamolxe a vrut să cunoască şi cauzele schimbărilor, spunând: „Mă întreb învăţătorule despre puterea cuvântului. [80]Cum poate ea influenţa mintea omului?” [81]Pitagora a explicat: „Literele sau combinaţiile de litere, în care intră şi cuvintele, au putere. [82]Ea se înfiripă mai ales prin repetiţie sistematică şi astfel se creează realitatea celor afirmate. [83]Ca exemplu luăm cuvântul RA care este numele zeului solar la egipteni. [84]Repetiţia celor două litere predispune la asimilarea valorilor care se află în spatele principiului zeului RA. [85]Şi aceasta este valabil şi pentru alte afirmaţii inteligibile. [86]Putem spune de exemplu „Zeule vino şi străluceşte în inima mea ca un soare” pe când vizualizăm aceasta. [87]Coborârea minţii în inimă este metoda anahoreţilor din Egipt, o tehnică repetitivă pe care noi grecii o numim *hesychasmos*, isihasm”.

[88]Într-una din zile Pitagora I-a spus Lui Zamolxe: „Pe coasta Ioniei continentale, foarte aproape de insula Samos, se află marele oraş Efes. [89]Acolo trăieşte un tânăr filosof pe nume Heraclit. [90]Vom merge şi noi să-l cunoaştem şi cu această ocazie să vizităm templul zeiţei Artemis. [91]Curând, în acea zonă sacră, unde va avea loc o mare sărbătoare”.

[92]Şi aşa Pitagora şi Zamolxe s-au pregătit de plecare. [93]S-au îmbarcat pe un mic bac şi curând au ajuns la Efes unde au mers să se găzduiască la o cunoştinţă de-a lui Pitagora. [94]După-amiază s-au dus să-l întâlnească pe Heraclit căruia, deşi avea doar douăzeci şi cinci de ani, i se dusese vestea de filosof, departe în lumea greacă.

[95]Aflând că au ajuns la el doi oameni din insula Samos, tânărul Heraclit s-a înclinat respectuos în faţa lor. [96]Şi s-a oferit să-i însoţească în timpul vizitării măreţului templu al zeiţei Artemis, spunând: „Aţi venit într-un moment favorabil. [97]Mâine este mare sărbătoare la templul zeiţei Artemis. [98]Dimineaţa, la revărsatul zorilor, mă prezint să vă iau.

Mergem împreună să asistăm la spectacol”.

[99]A doua zi Heraclit a sosit punctual la întâlnire însoţit de Sibila, soţia lui. [100]Onorând momentul zilei tânărul era îmbrăcat în haine deosebite. [101]Şi Heraclit i-a îndemnat pe oaspeţi: „Să plecăm degrabă ca să nu pierdem nimic de văzut în această zi măreaţă. [102]Vor fi dansuri rituale ale preoteselor de la templu”.

[103]Când Pitagora, Zamolxe, Heraclit şi Sibila au sosit la magnificul templu al zeiţei Artemis, acolo era strânsă o mare mulţime de oameni. [104]Formaţiunile de muzicanţi erau gata pregătite să acompanieze dansul sacru, care era aşteptat să înceapă din clipă în clipă. [105]Şi deodată lumea a izbucnit în ovaţii. „Vin, vin” le-a spus cu entuziasm Heraclit. [106]Şi atunci au început să cânte instrumentiştii muzicali.

[107]Pitagora şi Zamolxe au admirat grupul preoteselor care, îmbrăcate în piei de urs, se apropiau în paşi de dans sacru către centrul scenei improvizate. [108]Şi Zamolxe le-a spus celor care-L însoţeau: „Iată un obicei vechi pe care-l avem şi noi geţii. Doar că pe meleagurile noastre acest dans ritual este practicat doar de bărbaţi”.

[109]Preotesele au defilat ceremonios prin faţa spectatorilor. [110]La vederea lor publicul îşi manifesta bucuria. [111]Se aplauda cu frenezie ştiind că dansatoarele zeiţei Artemis erau vestitoare ale bucuriei vieţii şi iubirii. [112]Heraclit le-a spus despre Efes şi zei astfel: „Se spune, domnii mei, că templul zeiţei Artemis din Efes este una dintre cele şapte minuni ale lumii. [113]Din legende ştim că Artemis este fiica Lui Zeus şi sora geamănă a Lui Apollon”.

[114]Şi Pitagora a adăugat: „În perechea Apollon-Artemis avem un exemplu al parteneriatului masculin-feminin, deşi sunt gemeni, frate şi soră. [115]Ei reprezintă dualismul soare-lună, aceste astre complementare care reflectă în exterior un aspect uman interior”.

[116]Zamolxe a mai adăugat: „Pentru noi geţii, funcţia de complementaritate masculină-feminină este dată de perechea Dumnezeu-Domnazâna. [117]Şi atunci când Domnazâna se face prezentă în femei, Ea se numeşte Zâna Zânelor şi femeia respectivă are ceva din spiritul Zânei Zânelor”.

[118]Şi spre delectarea mulţimii, spectacolul a continuat timp de câteva ore. [119]Apoi oaspeţii au mers acasă la Heraclit. [120]Acolo Pitagora i-a îndemnat la discuţii. [121]Vroia să cunoască conceptele filosofice ale tânărului amfitrion.

[122]„Să ne vorbeşti despre filosofia ta” l-a rugat Pitagora pe Heraclit. [123]Şi Heraclit i-a spus cu modestie: „Învăţătorule Pitagora, eu sunt prea tânăr ca să pot instrui pe cineva. [124]Mi-am format opinii proprii, dar ele vor trebui să fie aprofundate”.

[125]Dar Pitagora a insistat: „Chiar şi aşa noi am dori să cunoaştem elementele pe care este construit adevărul în care crezi”. [126]Atunci Heraclit şi-a expus cu simplitate convingerile zicând: „Eu cred că există o ordine a lumii, iar schimbările din univers sunt supuse acestei ordini numită *logos*. [127]Noi oamenii putem să înţelegem această ordine şi să o exprimăm prin vorbire, fiecare după putinţa sa. [128]Şi mai cred că *logos*-ul este susţinut de existenţa perechilor contrarii. [129]De exemplu, viaţa există tocmai pentru

că are ca suport moartea şi formularea reciprocă este adevărată. [130]Şi iar cred că focul este agentul care produce în esenţă, prin formele pe care le poate lua, toate schimbările sau transformările care au loc în lume. [131]Focul este mijlocul cel mai rapid de transmutare profund calitativă a omului, căci sufletul omului este făcut din focul cel mai subtil, focul viu”.

[132]Spusele tânărului Heraclit l-au impresionat pe Pitagora care l-a mai întrebat: „Cum crezi că se explică schimbările în lume?” [133]Şi Heraclit a răspuns: „Datorită focului care este agentul transformării comun tuturor. [134]O înţelegere a modului în care focul lucrează, prin formele sale de manifestare, permite oricărei persoane să participe la ordonarea lumii. [135]Prin aceasta se conştientizează lumea din perspectiva *logos*-ului ducând astfel la viaţa armonioasă. [136]Şi mai cred că la fiecare etate există preocupări umane care pun în rezonanţă armonică vârsta acelui om cu vârsta lumii în care el trăieşte. [137]Cel înţelept este mereu în schimbare şi-şi ajustează timpul vieţii după *logos*”.

[138]Pitagora a fost impresionat de ceea ce a auzit şi i-a spus lui Heraclit: „Este cât se poate de interesantă înţelepciunea ta, mai ales că vine de la un om aşa de tânăr. [139]Mă întreb cum de ai dobândit-o Heraclit?” [140]Şi Heraclit a zis: „Este povestea vieţii mele. [141]De mic copil am tot umblat prin lume, dar desigur că mult mai puţin decât domnia ta Pitagora. [142]Am rude într-o colonie de-a noastră numită, Istros, de la marea Euxin, portul Euxin cum spunem noi. [143]Tot prin acele părţi de lume se află un fluviu mare pe care noi grecii l-am numit tot Istros. [144]Cu mai bine de o sută de ani în urmă colonia a fost întemeiată de ionienii din Milet. [145]Comerţul este înfloritor acolo, rudele mele prosperă, au din abundenţă grâne şi lemn de construcţie pentru flotă. [146]În copilarie am locuit la un frate de-al tatălui meu şi i-am cunoscut bine pe geţi, locuitorii băştinaşi ai acelui ţinut. [147]Ei se închinau unui anume zeu pe care-L numeau Dumnezeu”.

[148]„Da. Aici de faţă se găseşte Zamolxion, bărbat din acel neam şi preot al zeului Dumnezeu”, a zis Pitagora. [149]Heraclit L-a privit pe Zamolxe cu încredere şi respect şi a spus: „Ooo, închinăciune, Domnul meu”.

[150]Pitagora dorea să ştie motivul pentru care Heraclit acorda o onoare atât de înaltă geţilor. [151]L-a rugat pe Heraclit: „Spune-ne, cum a decurs învăţătura ta acolo la marea Euxin?”

[152]Şi Heraclit şi-a reluat firul istorisirii: „Cum ziceam, am cunoscut pe geţii de acolo. [153]De la ei am aflat despre cultul şi importanţa focului. [154]Eram copil şi mi-a rămas adânc întipărită în minte împresia acelor trăiri. [155]Treptat cu vârsta am căutat şi alte izvoare spirituale şi religioase care să ateste valoarea focului. [156]Şi după cum ştiţi acest obicei de venerare a focului este larg răspândit în toată lumea. [157]Am înţeles astfel că oamenii au ajuns independent la venerarea focului. [158]Concluzia trasă de mine a fost că tot ce există are focul ca bază de schimbare”.

[159]Pitagora a apreciat expunerea lui Heraclit şi a zis: „Este foarte corect ce spui. [160]Cum au decurs mai apoi practicile tale?” [161]Şi Heraclit a răspuns: „Am adoptat metoda simplă a geţilor, cea de a sta în preajma focului sacru fără a face nimic altceva decât a urmări

flăcările şi a lăsa gândurile să curgă nestingherite. [162]Ulterior am constatat valoarea acestei metode, căci practica ei m-a inspirat să fac lucruri bune în viaţă".

[163]Atunci Pitagora a zis şi el: „Şi eu am adoptat practica focului sacru la mine acasă în insula Samos. [164]Sunt întru totul de acord că acest mod de legătură cu divinul favorizează cunoaşterea *logos*-ului. [165]Omul care a pătruns aceste taine dobândeşte ordine în gândire şi prin aceasta îşi conduce viaţa cu înţelepciune. [166]Cine posedă înţelepciune are virtute şi de aici se ajunge la fericire, trăirea în foc sacru spiritual".

[167]Şi Zamolxe le-a zis: „Printre noi geţii se spune că pruncul al cărui suflet a fost chemat la focul sacru este un copil al focului. [168]Noi avem multe alte metode de a pune în practică valoarea focului sacru".

[169]Heraclit a mărturisit: „Domnii mei, cunosc şi eu astfel de metode. [170]Soţia mea Sibila este din neamul tracilor, părinţii ei s-au helenizat şi au locuit în colonia noastră Istros de la marea Euxin. [171]Ei au practicat obiceiul străbunilor lor atunci când au dorit un copil, pe Sibila, care este un copil al focului".

[172]Oaspeţii au rămas impresionaţi de cele spuse. [173]Zamolxe a vorbit cu Sibila în limba dacă constatând că ea ştia bine limba strămoşilor ei. [174]Şi toţi au fost mulţumiţi de concluziile la care ajunseseră.

[175]Către seară Heraclit a pregătit şi a aprins un mare foc sacru în onoarea oaspeţilor săi. [176]În dimineaţa următoare Pitagora şi Zamolxe s-au pregătit să părăsească oraşul Efes. [177]Heraclit şi-a condus oaspeţii la port unde şi-a luat rămas bun de la ei.

[178]Pe timpul călătoriei cu bacul, Pitagora a evaluat experienţa lor la Efes. [179]Şi I-a spus Lui Zamolxe: „Filosoful Heraclit are perfectă dreptate. [180]În esenţă realitatea este un rezultat al focului, elementul de bază care poate transforma orice. [181]Şi mai cred că o structurare a acestor idei prin numere poate duce la cunoaşterea multor taine. [182]Rămâne ca pe viitor să mai discutăm acestea".

[183]Şi cei doi au ajuns curând în insula Samos.

[184]Trecuseră aproape doi ani de când Zamolxe învaţa cu înţeleptul Pitagora care, în paralel cu învăţăturile date Lui, era mereu curios să ştie şi alte lucruri despre neamul geţilor. [185]Zamolxe i-a vorbit despre zeii/ zânii, zeiţele/ zânele şi despre tradiţia sacră a geţilor, despre preoţi, preotese şi preotese vestale".

[186]Şi într-o zi Pitagora I-a făcut Lui Zamolxe o surpriză: „Am adus astăzi cu mine un om de pe meleagurile Tale, ale zeului Apollon Lykeios, din ţinuturile lupilor. [187]Eram în urbe când am observat pe acest tânăr. [188]După îmbrăcăminte mi-am dat seama că este trac, i se zice Likios. [189]I-am vorbit despre Tine şi el a dorit să Te cunoască".

[190]Şi zicând aceasta Pitagora a ieşit din cameră şi i-a lăsat pe cei doi oameni singuri. [191]Zamolxe s-a apropiat de tânăr ca să-l vadă mai bine. [192]Şi l-a întrebat în limba getă: „Cum te cheamă? De unde eşti?"

[193]Când a auzit vorba Lui Zamolxe băiatul a căzut în genunchi. [194]Trăia o manifestare divină. [195]Şi a spus cu lacrimi şiroindu-i pe obraji: „Dumnezeu, Dumnezeu s-a îndurat de mine!"

[196]Zamolxe a înţeles pe dată ce se întâmpla. [197]L-a lăsat pe tânăr să se liniştească, apoi l-a ridicat în picioare spunându-i: „Eu sunt Zamolxe, un om din neamul tău. [198]Vin de mai sus de fluviul cel mare, Istru".

[199]Şi băiatul I-a spus: „Domnul meu, mă cheamă Licu. [200]Am şaptesprezece ani, vin din Tracia şi sunt din clanul Cogaion. [201]Grecii îmi spun Likios. [202]Am pornit de acasă pentru că am avut un vis despre un om. [203]El vorbea limba noastră şi era cu totul învăluit în lumină. [204]I-am ţinut minte vocea".

[205]Zamolxe ştia că Licu se referea la El. [206]Şi i-a zis tânărului: „Aşa deci. Te înţeleg. Nu-Mi vorbi mai departe despre asta". [207]Şi Licu L-a rugat: „Vreau să rămân cu Tine şi să Te slujesc de bunăvoie, domnul meu".

[208]Şi Zamolxe a mai aflat de la Licu că făcea parte dintr-o familie înstărită din Tracia. [209]Tânărul avea o educaţie bună, scria şi vorbea greceşte foarte bine.

[210]Apoi Zamolxe a aranjat cu Nestor ca tânărul să stea cu ei ca slujitor al Lui Zamolxe. [211]Licu era ascultător, harnic şi întreprinzător şi din când în când stătea la picioarele Lui Zamolxe să înveţe înţelepciunea în limba geţilor. [212]Zamolxe avea astfel prilejul să-şi formuleze cunoştinţele, dobândite de la Pitagora, în limba neamului Său. [213]În dorinţa de a şti cât mai multe despre Licu şi oamenii de pe meleagurile lui, Zamolxe îl îndemna să-şi aducă aminte de viaţa de acasă.

[214]Aşa tânărul I-a povestit: „Noi, domnul meu, avem în sat o Zână. O numim Domnazâna. [215]Ne strângem la altarul Ei, aprindem focul sacru, împletim cununi şi cântăm din toată inima pentru a ne chema iubitele hărăzite: [216]*Domnazână, Domnazână, Ţi-mpletesc acum cununa, bucuria să îmi crească, fetele să mă iubească, că eşti Zâna Zânelor, dragostea voinicilor.* [217]*Cine-n viaţă îşi vrea bine, Te cheamă mereu pe Tine.* [218]*Ne dă holde holdelor şi puterea zânelor.* [219]*Adă-mi mie noroc, zău, cum L-ai dat Lui Dumnezău.* [220]*Domnazână, Domnazână, Ţi-mpletesc acum cunună, pe cap o aşez la cea, ce-o să fie zâna mea, că eu vreau să mă însor, doar cu Zâna Zânelor".*

[221]Şi Licu a povestit mai departe: „Apoi fiecare băiat care-şi căuta iubita, aşeza cununa pe capul fetei cu care dorea să se căsătorească. [222]Fiecare era încredinţat că aleasa lui era Zâna Zânelor pentru el, că în acea fată se afla spiritul de iubire al Zânei Domnazâna".

[223]Atunci Zamolxe i-a spus: „Şi la noi geţii se face ceva asemănător. [224]Doar că pentru căsătorii şi bucuria vieţii noi o avem pe zâna Ila. [225]O chemăm să ne ajute să iubim, să ne căsătorim şi să muncim bucuroşi, întocmai cum faceţi voi cu Domnazâna perechea Lui Dumnezeu".

[226]Venirea lui Licu la Zamolxe a schimbat multe lucruri. [227]Arianului i se făcuse dor de neamul său şi iată că Dumnezeu i-a trimis pe cineva ca să-L ajute să-Şi poată împlini cu bine misiunea".

[228]Adesea Licu îl delecta pe Zamolxe cu cântece la cobză. [229]Pitagora a aflat şi el despre talentul muzical al tânărului şi a vrut să-l asculte. [230]După o performanţă a tracului dată la şcoală, Pitagora fost încântat şi i-a zis: „Noi grecii numim acest instrument muzical lira tracă. [231]Mi-a plăcut cum ai cântat şi te voi mai chema pe aici".

[232]Şi în timp Zamolxe a aflat şi mai multe lucruri de la Licu care I-a mărturisit că înţelegea limbajul lupilor. [233]Într-una din zile Zamolxe i-a spus: „De acum te voi numi Lup Alb. [234]Şi vei fi protectorul Meu şi al neamului arienilor”.

[235]Şi a fost o întâmplare. Într-o zi, pe când se aflau într-o parte mai izolată a insulei, doi răufăcători vroiau să-L jefuiască pe Zamolxe. [236]Şi-au scos săbiile şi ameninţau că-L omoară dacă nu le dă punga cu bani şi aur. [237]Şi deodată s-a auzit un urlet sfâşietor de lup. [238]Cei doi hoţi au privit cu consternare la Licu şi nu înţelegeau cum un om poate fi aşa ameninţător. [239]Le-a intrat frica în oase, le-au căzut săbiile din mâini şi au rupt-o la fugă”.

[240]Zamolxe ştia că tânărul Îi era protectorul cu misiune divină. [241]Şi i-a spus: „Eşti Marele Lup Alb. Chemarea ta va face eroi nemuritori din neamul arienilor”.

[242]Şi Zamolxe s-a gândit la viaţa Sa şi-Şi spunea. „Faptul că Pitagora a adus aici un om din neamul Meu, ca să Mă protejeze, trebuie să facă parte dintr-un plan al înţeleptului. [243]Fără doar şi poate că a primit inspiraţie de la zei”.

[244]Într-o seară Zamolxe l-a vizitat pe Pitagora. [245]Vroia să-l consulte şi să-Şi clarifice unele nedumeriri. [246]Pitagora L-a întâmpinat pe get de când a intrat pe uşă zicându-l: „Bine ai venit. Te aşteptam. [247]A sosit timpul să mergi să cunoşti lumea sacerdoţilor, în Babilon, în Ierusalim şi în Teba Egiptului. [248]Sunt locurile cele mai bune pentru spiritualitate. [249]Tot aşa am făcut şi eu în timpul călătoriei mele de douăzeci de ani. [250]Am plecat de acasă pentru ca să înţeleg mai bine lumea zeilor. [251]Şi Tu ai părăsit temporar ţara Ta pentru acelaşi scop. [252]Şederea cu mine în Samos Ţi-a fost doar primul pas pe calea zeilor”. [253]Şi Zamolxe s-a înclinat cu respect în faţa lui Pitagora şi a zis: „Aşa voi face *didascalos*”.

[254]Când a revenit acasă Zamolxe i-a împărtăşit lui Nestor planul Său de a pleca spre Babilon. [255]Şi l-a rugat ca atunci când va merge în Dacia, să dea de ştire familiei Sale că a pornit mai departe în lume în căutarea învăţăturilor zeilor lumii”. [256]Nestor L-a încredinţat: „Aşa voi face prietene. [257]Casa mea Îţi este mereu deschisă. Mergi cu bine şi dă-mi de ştire pe unde te mai afli”.

[258]În următoarele zile Zamolxe şi Marele Lup Alb s-au pregătit de plecare.

[259]Când a sosit ziua plecării era timpul despărţirii de maestru. [260]Şi înţeleptul Pitagora I-a spus Lui Zamolxe: „Iată o epistolă de recomandare către preotul Zarates, slujitor al Lui Zaratuştra în Babilon şi preot al lui Ahura Mazdah. [261]Zarates este un om bun şi bine văzut printre conducătorii perşilor. [262]El este marele sfătuitor al tânărului Darius, din dinastia achemenidă, rege privit ca întruchipare a ordinii şi dreptăţii, *asha*, cum spun perşii. [263]Zarates Te va ajuta, găzdui, proteja şi învăţa multe despre religia zoroastră. [264]Cât despre cele deprinse aici cu mine, în insula Samos, ele sunt doar o mijire a înţelepciunii. [265]Le-am învăţat şi eu de la înţelepţii lumii şi Ţi le-am transmis din toată inima”.

[266]Zamolxe s-a înclinat adânc în faţa lui Pitagora spunându-i: „Învăţătorule, *didascalos*, îţi mulţumesc. [267]Neamul meu arian te va venera în toate veacurile ce vor urma”. [268]Şi Pitagora I-a zis: „Ai

dobândit puteri spirituale deosebite Zamolxe. [269]Eşti un daimon, erou păzitor al celor vii şi dătător de belşug tuturor. [270]Zeus şi Dumnezeu să fie cu Tine Zamolxion, arian şi daimon. Drum bun!”

CAPITOLUL 6

Zamolxe pleacă spre Babilon. Zarates din Babilon. Focul sacru zoroastrian. Arienii vedici. Regele Darius Îl întâlneşte pe Zamolxe. Ordine şi dezordine în lume. Zamolxe ca preot zoroastru. Prima schimbare la faţă a Lui Zamolxe. Profeţiile lui Zarates.

[1]*Z*amolxe şi Marele Lup Alb s-au îmbarcat pe un vas, împreună cu un grup de negustori greci. [2]Şi au pornit spre Orient sosind în Fenicia, de unde şi-au luat cai şi cele necesare pentru drum. [3]Au mers călare către oraşul Tir ajungând la rudele lui Pitagora. [4]Apoi şi-au continuat drumul spre Babilon. [5]Zamolxe a arătat trupelor persane scrisoarea lui Pitagora către Zarates, care era un preot cunoscut în tot imperiul persan. [6]Protejaţi de persani cei doi au ajuns cu bine în Babilon.

[7]Apoi Zamolxe a mers direct la templul mare al oraşului. [8]Preotul Zarates era acolo. [9]De cum l-a văzut Zamolxe i-a făcut o adâncă plecăciune şi i-a înmânat scrisoarea de la Pitagora.

[10]Înalt, slab, îmbrăcat în alb şi încins cu un şnur gros, Zarates era mai în vârstă decât Pitagora cu aproape cinci ani. [11]Pe lângă persană, limba sa maternă, Zarates vorbea curent caldeeana şi greaca.

[12]Şi Zarates l-a măsurat cu privirea pe Zamolxe, apoi a deschis scrisoarea de la Pitagora şi a citit: „*Mărite Zarates, preot al Lui Zaratuştra.* [13]*Multe respect de la Pitagora.* [14]*Trimit domniei tale pe Zamolxe care mi-a fost învăţăcel aici în Samos timp de doi ani.* [15]*El are patruzeci şi doi de ani şi este din neamul geţilor, arienii care locuiesc peste fluviul Istros la nord de Tracia.* [16]*Zamolxe este preot al acelui neam.* [17]*Ar dori să înveţe cu domnia ta tot aşa cum am făcut-o şi eu.* [18]*Vei afla că el ştie multe învăţături, chiar şi unele pe care noi nu le-am cercetat.* [19]*Înţelepciunea de la Ahura Mazdah este mare şi El a dat-o şi altor oameni.* [20]*Rog pe domnia ta să-l primeşti pe Zamolxe la învăţătură, el fiind un om în care asha, dreptatea, ceea ce noi grecii numim logos, străluceşte ca focul.* [21]*Eu voi pleca în curând din Samos. Zamolxe îţi va povesti mai multe despre planurile mele.* [22]*Să continui mărite Zarates să ai parte de multă lumină de la Ahura Mazdah.* [23]*Primeşte domnul meu închinăciune şi respect de la Pitagora din insula Samos, Ionia”.*

[24]Zarates era impresionat de alura bărbatului din faţa lui şi de recomandarea scrisă care I s-a făcut. [25]Dorea să afle mai mult despre Pitagora, fostul lui învăţăcel. [26]Şi Zarates L-a întrebat pe Zamolxe: „Ce mai face înţeleptul din Samos? [27]I s-a dus vestea. [28]Pitagora a plecat din Babilon acum doi ani. [29]Şi mărturisesc că îi duc lipsa, stătuse aici timp de cinci ani. [30]Îmi amintesc că intenţiona să deschidă o şcoală filosofică”.

[31]Zamolxe i-a răspuns: „Domnul meu, pe când eu eram gata să părăsesc insula Samos, Pitagora se pregătea să plece la Croton, o colonie greacă aflată în Magna Grecia. [32]Locuitorii din Samos nu erau interesaţi de învăţătura lui. Li se părea deosebită şi complicată. [33]De aceea Pitagora a vrut să o facă cunoscută pe alte meleaguri locuite de greci. [34]Eu l-am

lăsat gata să părăsească insula, urma să se îmbarce pe un vas al unui negustor pe nume Nestor, locuitor tot din Samos”.

[35]Zarates a mărturisit nostalgic: „Mi-a fost cel mai bun discipol. [36]Inteligent, om de mare încredere, virtuos, Pitagora şi-a însuşit de la egipteni, printre care stătuse timp de zece ani, multe cunoştinţe temeinice. [37]Cu el aici în Babilon am cunoscut şi eu înţelepciunea acelor oameni. [38]Noi perşii îi respectăm pe cei care-L caută pe Ahura Mazdah, zeu şi principiu al luminii. [39]Cât despre Tine, eşti get din neamul arienilor. [40]Noi perşii suntem tot arieni, strălucitori, nobili în suflet”.

[41]Şi Zarates L-a rugat pe Zamolxe: „Spune-mi despre poporul Tău şi despre credinţele voastre?” [42]Zamolxe a răspuns: „Noi geţii locuim mai sus de Grecia şi Tracia, peste fluviul cel mare Istros. [43]Suntem din neamul mare al tracilor, arieni de când lumea-i lume. [44]Zeul nostru se numeşte Dumnezeu care-Şi are pereche pe Domnazâna. [45]Dumnezeu este cerul, căruia i se atribuie numărul unu, aşa cum spunea înţeleptul Pitagora, iar Domnazâna, este pământul, numărul doi”.

[46]Zarates l-a privit cu mare atenţie pe Zamolxe. [47]Şi-a spus în gând: „Omul acesta este aparte, a pornit în lume în plină maturitate să caute adevărul”.

[48]Şi Zarates le-a spus Lui Zamolxe şi Marelui Lup Alb: „Veniţi cu mine şi vă voi da găzduire”. [49]Apoi cei doi au fost conduşi la clădirile anexe ale templului zoroastru unde au primit două camere alăturate. [50]Zarates a aranjat ca un slujitor al templului să aibe grijă de tot ce aveau nevoie noii sosiţi, inclusiv de mâncare”.

[51]La plecare Zarates I-a spus Lui Zamolxe: „Deocamdată eşti unul dintre aspiranţi şi adoratori ai focului sacru de la templu. [52]Treptat vei învăţa cum Îl onorăm noi pe zeul Ahura Mazdah. [53]Tânărul care a venit cu Tine rămâne slujitorul Tău. [54]De mâine Îţi voi trimite vorbă ce ai de făcut.

[55]Zamolxe şi Marele Lup Alb aveau camerele despărţite de o uşă. [56] Marele Lup Alb Îl putea sluji în voie pe Zamolxe având grijă de locuinţă, de curăţenie şi de primirea hranei.

[57]Şi a doua zi Zarates L-a chemat pe Zamolxe în incinta templului. [58]Prima însărcinare a fost să pregătească în fiecare dimineaţă lemnele pentru focul sacru şi apoi să asiste la ceremonia închinată zeului Ahura Mazdah. [59]Era ritualul pe care preoţii zoroastrieni îl îndeplinau zilnic.

[60]Şi Zarates I-a explicat astfel: „Lemnele trebuie alese, curăţate şi sortate astfel ca să nu existe printre ele din întâmplare obiecte străine. [61]Mai cu seamă să fii atent să nu aibă vieţuitoare precum sunt insectele. [62]Noi preoţii Lui Zaratuştra respectăm toate fiinţele create de Ahura Mazdah şi avem grijă să nu fie jertfite din neatenţie în foc. [63]Alte popoare au obiceiurile lor. [64]Caldeenii, de pildă, fac jertfe. [65]Ei îl au ca zeu al focului pe Baal, căruia îi aduc sacrificii pe care le ard în foc. [66]Aceasta este o mare eroare. [67]Cred că Pitagora Ţi-a vorbit despre aceste lucruri?”

[68]Zamolxe a răspuns: „Într-adevăr noi am discutat acestea. [69]Sunt încredinţat că jertfa exterioară nu este bună, ci numai cea interioară. [70]La focul sacru se ard impurităţile care atârnă greu pe sufletul omului, nicidecum fiinţele de orice fel”.

[71]Şi Zarates a spus: „Întocmai. De acuma ştii ce ai de făcut”.

[72]În dimineaţa următoare Zamolxe a pregătit lemnele pentru focul sacru pe care Zarates l-a aprins într-un container metalic fixat pe un suport solid. [73]Patru preoţi zoroastrieni vor oficia pentru mulţimea de participanţi. [74]Zarates le-a spus tuturor: „Am aprins lemnele. [75]De acum suntem în prezenţa lui Ahura Mazdah prin focul sacru, *atash*. [76]Priviţi flăcările şi gândiţi-vă la tot ceea ce doriţi să întreprindeţi pentru vieţile voastre”.

[77]Şi preoţii au recitat invocaţia Ahunvar şi multe altele necesare. [78]Apoi s-a aşternut liniştea. [79]Zamolxe îşi observa respiraţia rărită şi mintea-i intrase într-o stare de beatitudine şi comuniune cu zeul venerat Ahura Mazdah, creatorul luminii, armoniei şi al binelui. [80]Ceremonialul s-a sfârşit cu un moment de mare profunzime şi toţi cei prezenţi s-au unit în pacea mentală.

[81]La sfârşit preotul Zarates a anunţat: „Pentru astăzi am terminat. [82]Poftiţi acum la ospăţ”.

[83]Pentru prima dată în viaţa Sa Zamolxe avea ocazia să participe la veselia ce urmează unui ritual zoroastru. [84]Printre mesele îndestulate cu bogăţia de mâncăruri, cei prezenţi aveau prilejul să schimbe opinii, să discute pe teme spirituale. [85]Prin asistarea la focul sacru al Lui Zaratuştra sufletele lor erau purificate şi apoi umplute de un duh al înţelepciunii.

[86]Cei prezenţi la ospăţ erau de multe neamuri. [87]Zamolxe i-a recunoscut pe caldeeni, greci, fenicieni, egipteni, iudei. [88]Dar atenţia I-a fost atrasă de un om venit din India.

[89]Un grec a intrat în vorbă cu Zamolxe, arătând cu mâna dreaptă mulţimea din jur şi spunându-I: „Suntem adunaţi din toate părţile imperiului persan, chiar şi din afară. Priveşte în jur!” [90]Grecul, văzând îmbrăcămintea Lui Zamolxe, a crezut că era grec şi L-a întrebat: „Dar domnia ta de unde eşti de loc?”

[91]Şi Zamolxe a răspuns:. „Vin din insula Samos, Ionia. [92]Un timp am locuit acolo cu învăţătorul Meu Pitagora. [93]Numele Meu este Zamolxe. [94]Sunt arian de baştină din ţinuturile geţilor”. [95]Şi grecul a mai zis: „Bucuros de cunoştinţă, Zamolxe. Eu sunt Lisandros, de felul meu din Milet, Ionia.

[96]Cei doi s-a împrietenit. [97]Zamolxe i-a povestit lui Lisandros câte ceva despre călătoria Lui spirituală. [98]Şi Lisandros a constatat bucuros: „Aşa deci! [99]Cauţi înţelepciunea lumii. [100]Te afli într-un loc potrivit. [101]Aici în Babilon s-au adunat mulţi învăţaţi. Puterea persană îi protejează”.

[102]În zilele ce au urmat Zamolxe a avut prilejul să se mai întâlnească cu Lisandros. [103]Aşa a aflat că grecul locuia în Babilon de câţiva ani şi că avea drept cunoştinţe lume deosebită, inclusiv pe omul cel venit din India.

[104]Şi într-una din zile Zamolxe L-a rugat pe Lisandros: „Aş dori să vorbesc cu acel indian”. [105]Lisandros I-a promis: „Bine. Vă voi aranja o întâlnire”.

[106]Activităţile prestate de Zamolxe la templul zoroastrian erau din ce în ce mai fructuoase. [107]Treptat Zamolxe a reuşit să înveţe invocaţiile Lui Zaratuştra din Gathas, părţile cele mai vechi din scriptura perşilor numită Avesta. [108]Şi în

acele scrieri a observat similitudini între limbile avestană şi cea dacă.

[109]Într-o zi preotul Zarates I-a spus Lui Zamolxe: „Există o înrudire între popoarele noastre. [110]Noi perşii suntem tot arieni veniţi de pe meleagurile de unde sunteţi voi tracii. [111]În vechime călăreţii traci şi familiile lor au poposit pe aceste pământuri, astfel născându-se popoarele mezilor şi perşilor. [112]Eu înţeleg destul de bine ce zici atunci când vorbeşti cu Likios, omul care Te slujeşte".

[113]Atunci Zamolxe i-a mărturisit: „Şi eu pricep cuvintele din limba persană şi chiar şi *manthre*-le pe care deja le-am învăţat de la domnia ta".

[114]Lisandros a luat legătura cu omul venit din India, pe care Zamolxe vroia să-l cunoască şi a organizat o întâlnire. [115]Şi la sosirea celor trei, indianul era îmbrăcat în alb şi purta diagonal peste piept un fir gros. [116]Omul s-a prezentat zicând: „Sunt preot brahman şi mă numesc Şastri. [117]Vorbesc limba sanscrită, care este destul de asemănătoare cu limba perşilor, avestana".

[118]Zamolxe şi-a făcut şi El cunoscut numele. Lisandros, care ştia bine limba avestană va traduce conversaţia.

[119]Şi Zamolxe l-a întrebat pe brahman despre crezurile lui: „Ce s-ar putea spune despre spiritualitatea indiană?" [120]Şi brahmanul a răspuns: „Noi avem scrierile sacre numite Veda. [121]Pe ele se bazează religia noastră vedică. [122]Cu o parte din ele, sub formă orală, au venit în India strămunii noştri migrând peste stepele şi munţii din ţinuturile arienilor. [123]Scrierile sunt revelaţii. [124]Şi noi suntem arieni, urmaşii celor care au ajuns pe aceste meleaguri după ce au trecut prin ţinuturile perşilor. [125]Arienii vedici şi-au continuat drumul către est ajungând în India. [126]Suntem deci rude apropiate cu perşii".

[127]Aşa Zamolxe a înţeles că originea vedicilor este tot ariană, aceeaşi cu cea a perşilor şi a tracilor. [128]Şi vroia să cunoască cât mai multe lucruri despre scrierile sacre numite Veda şi l-a rugat pe brahman: „Spune-mi te rog ce cuprinde scriptura voastră".

[129]Brahmanul Şastri a răspuns: „Veda are patru părţi vechi, noi le numim *samhita*, anume Rig Veda Samhita, Yajur Veda Samhita, Sama Veda Samhita şi Atharva Veda Samhita. [130]Există preoţi brahmani specializaţi în fiecare dintre ele, unii chiar le ştiu pe de rost şi le cântă. [131]Noi credem că învăţătura trebuie să intre în inimă nu să fie doar citită, deşi avem alfabetul nostru *devanagari*, scrierea zeilor. [132]Scopul învăţăturii noastre este de a crea ceea ce numim *sanatana dharma*, calea eternă a dreptăţii, adevărului şi luminii".

[133]Atunci Zamolxe a spus: „Maestrul meu spiritual Pitagora recomanda şi el învăţătura orală. [134]Voi spuneţi *sanatana dharma* la ceea ce grecii denumesc *logos*, persanii numesc *asha* şi noi geţii *justiţia*. Este de fapt aceeaşi esenţă. [135]„Exact" a remarcat brahmanul spusele Lui Zamolxe.

[136]Şi Zamolxe a înţeles că brahmanul stăpânea cunoştinţe spirituale vaste. [137]Cu prilejul întâlnirii lor Zamolxe vroia să afle cât mai multe. [138]Şi l-a întrebat pe brahman: „Spune-Mi te rog domnul Meu, ce numere sacre aveţi în religia vedică?"

[139]Brahmanul Şastri a răspuns: „Filosofia noastră are două puncte centrale care prin interacţia între ele creează dinamica existenţei noastre spirituale. [140]Este vorba despre numerele zero şi unu. [141]Am putea rezuma această dinamică în câteva cuvinte: numărul zero este potenţialul care se poate materializa în numărul unu. [142]Astfel zero este nimicul capabil să genereze ceva, adică pe acel unu. [143]Pe când numărul unu, adică acel ceva, poate fi absorbit în numărul zero, nimicul. [144]Toate celelalte numere sunt jocul iluzoriu, *lila* spunem noi, dintre zero şi unu. [145]Fireşte că această dinamică existenţială are loc pe axa timpului".

[146]Şi Zamolxe a mai întrebat: „Oare aveţi un număr sacru aflat în armonie cu curgerea timpului?" [147]Brahmanul a răspuns: „Da. Acest număr este o sută opt".

[148]Şi Zamolxe a zis: „Este foarte interesant. Maestrul Meu grec Pitagora Îmi vorbea despre o mistică a numărului două sute şaisprezece". [149]Brahmanul a răspuns: „Observaţi vă rog faptul că două sute şaisprezece este dublul lui o sută opt. [150]Numărul mistic o sută opt este atribuit atât perspectivei masculine cât şi celei feminine. [151]În existenţa lor complementară ele însumează cifra două sute şaisprezece, reprezentând practic dinamica masculin-feminin".

[152]Zamolxe a fost impresionat de brahmanul Şastri. [153]Convorbirea lor I-a lărgit orizontul de înţelegere a misticii numerelor. [154]La despărţire i-a mulţumit brahmanului pentru bunăvoinţa cu care a răspuns întrebărilor Sale. [155]Apoi Zamolxe şi Lisandros au revenit la templu".

[156]Au trecut câteva săptămâni de când Zamolxe era în Babilon. [157]Regele Darius a aflat că printre cei care slujeau la templul lui Zarates era şi un get pe nume Zamolxe. [158]Dorea să-L cunoască şi să afle cât mai multe despre neamul geţilor. [159]Se gândea regele că va putea trimite o expediţie militară la ei. [160]Într-o zi Darius i-a cerut preotului Zarates să vină la palat împreună cu Zamolxe.

[161]Intrând în marea sală a tronului lui Darius, Zamolxe a fost impresionat de splendoarea fără egal din jur. [162]Oaspeţii de seamă au fost invitaţi să stea la aceeaşi masă cu măritul rege. [163]Ca sfătuitor spiritual al lui Darius, preotul Zarates, însoţit de Zamolxe, a luat loc în dreapta regelui care, văzându-L pentru prima dată pe Zamolxe, a fost uimit de fizionomia şi prezenţa Sa de spirit.

[164]Şi regele I-a spus Lui Zamolxe: „Vorbeşte-mi despre neamul tău getule Zamolxe! [165]Ştiu că pe pământurile voastre aveţi colonii prospere ale grecilor, aflate undeva pe lângă mare".

[166]Zamolxe a răspuns: „Mărite rege, grecii s-au aşezat în ţinuturile noastre de pe lângă marea Euxin. [167]Dar ei ne sunt oaspeţi nu cuceritori. [168]Noi suntem un popor aprig care nu a fost supus niciodată de nimeni de când ne ştim".

[169]Şi Darius a vrut să le cunoască temelia spirituală şi a întrebat: „Cine este zeul vostru cel mare?" [170]Zamolxe a spus: „Zeul nostru drept se numeşte Dumnezeu. [171]Află mărite rege că şi noi geţii urmăm ceea ce perşii numesc *asha*. Noi îi spunem *justiţia*".

[172]Dar Darius s-a arătat sceptic zicând: „*Asha*? *Asha*? Ştiţi voi oare ce înseamnă cu adevărat *asha*?" [173]Atunci Zamolxe i-a răspuns: „Este dreptatea şi

adevărul, lipsa minciunii şi a trădării. [174]Iubim cu dreptate oamenii, iar pe cei răi îi pedepsim, astfel că lumina lui Ahura Mazdah, Domnul Înţelept, se va mări, pe când întunericul lui Angra Mainyu, Spiritul Rău, se va diminua".

[175]Auzind cuvintele Lui Zamolxe, Darius a fost uimit. [176]Se gândise cumva la cucerirea pământurile geţilor în urma unor sfaturi greşite. [177]Şi pe loc a renunţat la acel plan spunând: „Dacă neamul geţilor are un om care poate vorbi atât de nobil, atunci veţi fi lăsaţi în pace să slujiţi în continuare luminii spiritului. [178]Perşii nu vor încerca să vă cucerească. [179]Noi mergem doar împotriva acelora care sunt cuprinşi de întuneric în spirit. [180]Îi respectăm pe oamenii luminii".

[181]Şi cu aceste cuvinte regele Darius a încheiat conversaţia cu Zamolxe care era mulţumit că avusese ocazia să afle gândurile regelui despre geţi. [182]Persanii aveau în spatele cuceririlor lor un scop spiritual şi credeau că Dumnezeu, pe care ei Îl numeau Ahura Mazdah, îi ajuta.

[183]După terminarea banchetului dat de regele Darius, Zarates şi Zamolxe s-au întors la templu. [184]Acolo Zarates I-a spus Lui Zamolxe: „După cum ai auzit de la măritul Darius, Rege al Regilor, noi perşii nu atacăm popoarele la întâmplare. [185]Noi distrugem răul şi întunericul celor care sunt sub stăpânirea Spiritului Răului, Angra Mainyu atunci când ei jefuiesc alte neamuri şi distrug bunuri omeneşti. [186]Acum când regele Darius a aflat mai multe despre voi geţii arieni, perşii nu vor merge împotriva voastră. [187]Dar cu grecii este altceva. [188]În trecut am avut şi noi probleme cu un neam înrudit cu al vostru, masageţii sau sciţii pe care i-am supus în Bactriana cu vreo zece ani înainte ca marele rege Cirus să ocupe Babilonul. [189]Dar ei ne-au atacat, căci erau oameni agresivi puşi pe prădăciuni şi a trebuit să ripostăm".

[190]Preotul şi magul zoroastru Zarates Îl considera pe Zamolxe un personaj cu totul deosebit. [191]Şi vroia să-şi verifice anumite teorii despre influenţa astrelor asupra vieţii oamenilor şi să afle împrejurările în care Zamolxe s-a născut.

[192]Şi într-o zi, pe când se aflau în grădina templului, Zarates L-a rugat pe getul arian să-i povestească: [193]„Ştiu că ai patruzeci şi doi de ani. [194]Vorbeşte-mi despre timpul când ai venit pe lume Zamolxe".

[195]Zamolxe a zis: „Despre acel timp iată ce mi-au spus părinţii mei, domnul meu. [196]Era iarnă, mama m-a născut în casă pe pământ. [197]Aşa este obiceiul la noi geţii. [198]Chiar numele meu înseamnă pământ în sensul de sursă germinativă, de creştere şi înflorire, de aspiraţie către lumină. [199]Spre dimineaţă când mama mă năştea la răsăritul soarelui, tata a văzut pe cer o stea mare cu coadă. [200]Astrul acela a rămas mult timp să lumineze cerul. [201]Şi tata a crezut că este un semn bun pentru tot neamul geţilor. [202]La maturitate am ajuns preot şi am făcut cât am putut pentru ei. [203]Dar mă ardea o dorinţă fierbinte, să cunosc înţelepciunea de peste tot. [204]Şi aşa am plecat în lume, de aceea mă aflu aici, domnul meu".

[205]Zarates a remarcat: „Este interesant. [206]În limba avestană *zam* înseamnă tot pământ. [207]Toate cele spuse de Tine încep să capete sens".

[208]Şi se gândea Zarates făcând calcule: „Getul este născut cu douăzeci de ani după Pitagora. [209]Deci Zamolxe avea douăzeci şi cinci de ani atunci când perşii

au cucerit Babilonul şi treizeci şi cinci de ani când au cucerit Egiptul". [210]Şi Zarates I-a spus Lui Zamolxe: „Mă voi mai gândi la cele ce mi-ai spus".

[211]Adesea, după ceremoniile rituale ale focului sacru *atash*, Zamolxe stătea de vorbă cu Zarates. [212]Şi i-a spus într-o zi: „Învăţătorule, în insula Samos am avut prilejul să discut cu înţeleptul Pitagora despre existenţa lumii. [213]El spunea că în esenţă realitatea se reduce la manifestarea ordinii, ceea ce voi perşii numiţi *asha*, reprezentată prin numere. [214]Tu domnul meu ce părere ai?"

[215]Şi Zarates a răspuns: „Eu cred că nu putem face prea uşor o aşa afirmaţie. [216]În primul rând că nu există ordine peste tot ca să o putem exprima prin simboluri şi prin numere. [217]Şi chiar dacă am reuşi să găsim numerele potrivite şi legile prin care acele numere arată ordinea, ce ne vom face cu dezordinea? [218]Ne este practic imposibil să aplicăm numerele şi în cazul dezordinii".

[219]Zamolxe a spus: „Aşa ar părea la prima vedere. [220]Dar să ne gândim la faptul că întunericul înseamnă lipsa luminii şi dezordinea este lipsa ordinii. [221]Pe aceste considerente putem spune ca Angra Mainyu, Spiritul Rău, este lipsa lui Ahura Mazdah, Spiritul Bun. [222]Prin urmare Angra Mainyu nu există".

[223]Şi preotul Zarates a căzut pe gânduri, fiind pus în dificultate. [224]Apoi a mărturisit: „Ceea ce spui Tu este foarte interesant. [225]Dar totuşi realitatea lumii înseamnă atât ordine cât şi dezordine. [226]Deşi dezordinea este lipsa ordinii ea ar trebui cumva măsurată".

[227]Şi Zamolxe a zis: „Mă gândesc că în timp dezordinea se ordonează urmând anumite legi. [228]Deci ea ar putea fi exprimată prin numere, chiar dacă se află în stadiul de dezordine". [229]Şi Zarates a fost de acord: „Aceasta este adevărat. [230]Dar până la acea ordonare trebuie să remarcăm faptul că orice evaluare a unei situaţii existente într-un anumit punct din timp găseşte atât ordine cât şi dezordine. [231]Dinamica relaţiei lor nu salvează corelarea pentru că haosul apare mereu în lume".

[232]Şi Zamolxe a continuat argumentul filosofic în faţa lui Zarates zicând: „Deci putem spune că atât Ahura Mazdah cât şi Angra Mainyu, ca forţe ale realităţii, vor exista mereu". [233]Zarates a răspuns: „Asta este corect. [234]Dar noi zoroastrienii credem că va exista un timp când Ahura Mazdah îl va învinge pe Angra Mainyu. [235]Şi atunci salvatorul nostru numit Saoshyant va sosi în lume".

[236]„Ce înseamnă anticipata apariţie a acestui personaj?" a întrebat Zamolxe. [237]Şi Zarates a răspuns: „În general noi zoroastrienii credem că este vorba de venirea unui om, în carne şi oase, precum a fost Zarathuştra. [238]Şi mai credem că spiritul Lui Zarathuştra va coborî în acea persoană. [239]Salvarea va consta în aducerea înţelepciunii pentru toţi, va fi o reînnoire a lumii. [240]Noi numim aceasta *frashokereti*. [241]În prezent, după cum se observă, sunt foarte puţini înţelepţi printre oameni. [242]Noi mai credem că există o permanentă luptă între Ahura Mazdah şi Angra Mainyu. [243]Dar lumina şi binele nu sunt dominante, ci mai degrabă stăpâneşte opusul lor. [244]Adică întunericul şi răul, au rol prevalent în societăţile umane. [245]Dar atunci când lumina şi binele vor exista în cel puţin jumătate din gândurile, vorbele şi faptele oamenilor, ca expresii ale conştiinţei colective, atunci putem spune că Ahura

Mazdah este pe punctul să-l învingă pe Angra Mainyu. [246]O astfel de victorie nu înseamnă dispariţia manifestărilor lui Angra Mainyu, spiritul dezordinii, ci doar diminuarea prezenţei lui. [247]Dualitatea ordine-dezordine se va menţine cât timp va fi lumea. [248]Dar în anumite societăţi ordinea şi binele vor predomina asupra răului. Şi astfel armonia va fi prezentă. [249]Cred că deja ai discutat cu Pitagora dualismul lumină-întuneric?"

[250]Zamolxe a admis: „Într-adevăr domnul meu. [251]Am abordat tema, dar aspectul de salvare în viitor al oamenirii a fost tratat doar la suprafaţă. [252]Acum ideile Îmi sunt mult mai clare".

[253]Zamolxe a vrut să ştie mai multe fapte despre fondatorul crezului perşilor spunând: „Aş dori să-L cunosc mai bine pe marele profet Zaratuştra". [254]Şi preotul Zarates a răspuns: „Zaratuştra a trăit cu aproximativ cinci sute de ani înainte de aceste timpurile. [255]La vremurile acelea perşii şi mezii aduceau zeilor ca ofrande animale sacrificate, obiceiuri învăţate de la popoarele vecine. [256]Dar Zaratuştra s-a opus, înţelegând răul care venea de la uciderea rituală. [257]El l-a convins pe regele Viştaspa să facă reforme şi în primul rând să interzică jertfa. [258]De atunci noi perşii am tot progresat. Precum se vede, aproape că suntem stăpânii lumii. [259]Şi vom continua încă să ne ridicăm spre şi mai multă lumină pentru că învăţăturile Lui Zaratuştra sunt cele mai înţelepte din lume. [260]Nouă persanilor lumea ne spune adoratorii focului. [261]Şi pe bună dreptate, căci noi venerăm focul pentru că îi ştim puterea de a transforma, de la obiectele materiale până la sufletul omului. [262]Şi ai observat cum, treptat în prezenţa focului sacru, oamenii se schimbă în bine. [263]Iar cei care au atins o înaltă comuniune cu Ahura Mazdah, Spiritul Luminii, dobândesc şi darul profeţiei".

[264]În activităţile zilnice de la templu, Zamolxe a primit însărcinări din ce în ce mai importante. [265]Devenise un bun cunoscător al *manthre*-lor din Avesta, scriptura perşilor zoroastrieni. [266]Şi vroia să afle cât mai multe despre spiritualitatea zoroastră, astfel că într-o zi l-a întrebat pe preotul Zarates: „Ce reprezintă simbolul omului cu aripi?"

[267]Şi Zarates a răspuns: „Noi îl numim *faravahar*. [268]Este un simbol vechi pe care perşii l-au luat de la asirieni. [269]Într-o formă apropiată îl au şi egiptenii şi iudeii. [270]Cred că prima dată a apărut la neamul hitiţilor, veniţi de undeva de pe lângă Pontul Euxin. [271]Pentru noi *faravahar* înseamnă Ahura Mazdah. [272]La hitiţi, la egipteni şi la iudei în locul bustului uman este reprezentat soarele. [273]S-au dat felurite alte interpretări simbolului, anumite legende foarte vechi vorbesc despre oamenii puternici cu aripi, care au coborât din cer şi s-au împreunat cu fiicele pământenilor. [274]Noi legăm acest simbol de naşterea Lui Zaratuştra, al cărui nume înseamnă stea strălucitoare. [275]Profetul nostru a avut ceva din acei oameni cu aripi, purtători ai luminii stelelor. [276]*Faravahar* este un simbol al zeităţilor solare care prin puterea lor divină susţin pe conducătorii lumeşti cei buni".

[277]Preotul Zarates era foarte mulţumit de tot ce făcea Zamolxe Arianul. [278]Într-o zi i-a adus o veste aparte: „Curând va sosi momentul când vei fi iniţiat ca preot al marelui Zaratuştra" [279]„Sunt gata domnul meu să servesc lumina spiritului" i-a răspuns Zamolxe.

[280]Şi ceremonia de investitură a Lui Zamolxe ca preot zoroastru a fost fixată să aibe loc peste zece zile. [281]În ziua hărăzită, patru preoţi, printre care şi Zarates, au pregătit totul. [282]Evenimentul deosebit va dura aproape o jumătate de oră şi la el vor participa doar câţiva invitaţi.

[283]Candidatul la preoţie a fost îmbrăcat în haine de culoare albă şi încins în jurul mijlocului cu un brâu. [284]Apoi, cu *manthre* alese, preoţii au invocat prezenţa la focul sacru a spiritului Lui Ahura Mazdah. [285]Şi au urmat ritualurile de purificare care desăvârşeau consacrarea preoţească a Lui Zamolxe. [286]La sfârşit Zarates I-a spus Lui Zamolxe: „Te-ai schimbat la faţă. [287]Lumina Lui Ahura Mazda a intrat în tine".

[288]Când ceremonia s-a încheiat a urmat festinul, bucuria colectivă a investiturii noului preot. [289]Şi Zarates a luat loc la masă, împreună cu Zamolxe, proaspătul iniţiat, şi I-a vorbit astfel: [290]„De acum eşti atât preot al Lui Zaratuştra cât şi medic sacerdot, Zamolxe. [291]Poţi conduce ceremonii ale focului conform ritualurilor noastre şi poţi face tratamente de boli şi răni cum crezi de cuviinţă că e bine. [292]După cum ştii prea bine, activităţile noastre aici la templu s-au intensificat. [293]Sunt multe căpetenii de oaste care ne solicită ajutorul, iar noi, cei câţiva preoţi şi medici sacerdoţi, care servim la templu, abia facem faţă cererilor".

[294]Şi Zamolxe a intrat în serviciile sacerdotale cele mai importante de la templu. [295]Avea acum prilejul să servească singur pe cei care solicitau aprinderea focului sacru şi prezenţa acolo a Lui Ahura Mazdah. [296]Marele Lup Alb Îl ajuta la pregătirea a tot ce era necesar ceremoniilor".

[297]Treptat, Lui Zamolxe i s-a dus vestea despre calitatea deosebită a serviciilor Sale. [298]Personalităţi, din armata persană şi din administraţia oraşelor şi a satrapiilor, apelau la trezirea spirituală dată de prezenţa focului sacru condus de Zamolxe în Babilon. [299]Sacerdoţii erau plătiţi prin donaţii, iar beneficiarii care foloseau serviciile religioase ale preotului Zamolxe erau foarte generoşi.

[300]Regele Darius bătuse moneda de aur, daricul şi pe cea de argint, siculul. În scurt timp, ca preot al Lui Zaratuştra, Zamolxe s-a îmbogăţit.

[301]Timpul, cât Zamolxe a deprins marea înţelepciune a Lui Zaratuştra, învăţând de la preotul Zarates şi servind la templul zoroastru din Babilon, a fost de trei ani.

[302]Şi într-o zi pe neaşteptate Zarates L-a sfătuit pe get: „Ar trebui să mergi să vezi cum merg lucrările la construcţia templului iudeilor, care se pare că se apropie de finalizare. [303]Ei îl slujesc tot pe Domnul Domnilor. [304]De aceea iudeii au fost eliberaţi din captivitate de către regele Cirus Cel Mare, după ce acesta a ocupat Babilonul. [305]Treci prin Ierusalim şi apoi pleci în Egipt".

[306]Şi Zamolxe s-a gândit la spusele preotului Zarates. [307]Aici, în Babilon, stătuse timp de trei ani şi pătrunsese adânc înţelepciunea Lui Zaratuştra. [308]Devenise El Însuşi preot al marelui înţelept al perşilor. [309]Era vremea să meargă să cunoască şi alţi oameni ai căutărilor divine. [310]Şi Zamolxe i-a răspuns lui Zarates: „Domnul meu voi

face precum spui. 311E timpul să plec din Babilon”.

312Şi Zarates L-a asigurat de sprijinul său spunând: „Îţi voi da scrisoare de recomandare către armata persană şi către toţi supuşii imperiului. 313La Ierusalim Te va ajuta Zerubabel, care-l cunoaşte bine pe Pitagora. 314Vei primi din visteria templului aur şi bani destui ca să-Ţi ajungă pentru mult timp. 315Eşti unul dintre *magavan*, preoţii Lui Zarathuştra şi ai o poziţie înaltă printre toţi oamenii din împărăţia lui Darius”.

316După câteva zile Zamolxe a primit de la Zarates recomandarea scrisă în limba avestană. 317Şi când pregătirile de plecare au fost aproape gata, Zamolxe a dorit să aibe o ultimă conversaţie cu înţeleptul Zarates. 318Şi i-a spus: „Domnul meu, ştiu prea bine că spiritul profetic care te animă îţi spune multe şi despre ce va face sufletul Meu în viitor. 319Aş vrea să ştiu, când Mă voi reîntrupa ca să pot ajuta neamul Meu şi în viitor? 320Oare cum Mi se aplică ciclicitatea de două sute şaisprezece ani a sufletelor? 321Pitagora Mi-a vorbit câte ceva despre aceasta, dar nu a făcut nici o predicţie”.

322Şi preotul Zarates I-a răspuns astfel: „Eşti foarte deosebit Zamolxe. 323Află că multe evenimente importante, legate de spiritul Tău, se vor întâmpla cu puţin timp înainte de a se împlini de douăsprezece ori câte două sute şaisprezece ani, deci vor trece două mii cinci sute nouăzeci şi doi de ani de la naşterea Ta. 324Cu treizeci de ani înainte de acel moment va apare o stea strălucitoare pe cer şi va sta aşa multe zile. 325Atunci spiritul Tău va coborî în poporul Tău şi va lucra cu sufletele oamenilor care treptat se vor întoarce pe calea dreptăţii *asha*. 326Tot în neamul Tău se vor întrupa la acea vreme spiritele celor optsprezece ancestori ai noii omeniri spirituale. 327La acel timp Te vei renaşte în toţi cei care vor primi spiritul Tău şi care sunt urmaşii neamului Tău. 328După împlinirea misiunii de treizeci de ani spiritul Tău propriu va reveni în cer la Dumnezeu, Ahura Mazdah. 329În felul acesta urmaşii neamului Tău vor avea sufletele lor strălucind cu al Tău alături ca şi cum ai renăscut în ei”.

330Zamolxe a fost profund mişcat de profeţiile lui Zarates şi i-a spus: „Îţi mulţumesc înţeleptule. Rămâi cu bine. 331Fie ca Ahura Mazdah să continue să lumineze neamul perşilor”.

CAPITOLUL 7

Zamolxe merge în Iudeea. Zerubabel şi Zamolxe. Sfinţirea templului din Ierusalim. Zamolxe este mâhnit de sacrificiile de animale. Simbolul soarelui cu aripi. Zamolxe pleacă spre Egipt.

1Zamolxe şi Marele Lup Alb au pornit către Ierusalim. 2Pe drum au întâlnit trupe persane patrulând spre Iudeea. 3Comandantul lor a citit cu atenţie scrisoarea lui Zarates: *Către oştenii armatei Marelui Rege Darius şi toţi oamenii din împărăţia perşilor.* 4*Aflaţi că purtătorul acestei scrisori pe nume Zamolxes este preot al Lui Zarathuştra şi om al dreptăţii, asha, iubit de Ahura Mazdah.* 5*El are dreptul la onoare, respect şi ajutor oriunde s-ar afla în imperiul perşilor.* 6*V-am scris aceasta eu preotul Zarates al regelui Darius*.

7Şi comandantul militarilor perşi L-a tratat cu respect pe Zamolxe însărcinând

patru soldaţi să-L ajute şi să-L protejeze pe tot timpul drumului.

8Când Zamolxe a ajuns la Ierusalim, l-a căutat pe Zerubabel care, cunoscând bine limba persană, a fost impresionat la citirea scrisorii lui Zarates. 9Şi L-a privit pe Zamolxe cu respect şi admiraţie spunând: „Sunteţi unul dintre preoţii *magavan*, un învăţător *magos*, un *rabin*, cum spunem noi iudeii. 10Eu am trăit în Persia şi cunosc bine religia lui Zarathuştra. 11Cu ce vă putem ajuta domnul nostru?”

12Şi Zamolxe i-a zis: „Sunt în drum spre Egipt. 13Dar dacă tot mă aflu aici la Ierusalim aş dori să văd templul lui Iehova. 14Preotul Zarates îmi spunea că ar trebui să fie deja gata. 15În ce stadiu vă găsiţi cu zidirea?”

16Zerubabel a răspuns vesel: „Templul nostru este terminat, spre bucuria tuturor iudeilor. 17Am făcut şi toate decoraţiunile, urmează ca în câteva zile să-l sfinţim Domnului Iehova. 18Aţi sosit chiar la timpul potrivit. 19Ca preot zoroastru puteţi asista la momentul în care vom face ceremonia. 20Noi iudeii îl consideră pe regele persan Cirus Cel Mare ca pe un salvator, Mesia. 21Şi respectăm perşii pentru că ne-au eliberat din captivitatea babiloniană”.

22Zamolxe S-a obişnuit repede cu oraşul Ierusalim. 23Zerubabel I-a făcut cunoştinţă cu profeţii timpului acela, pe nume Hagai şi Zaharia. 24Căutările spirituale ale Lui Zamolxe l-au impresionat mai ales pe Zaharia care I-a spus: „Ce călătorie extraordinară aţi făcut! 25Nu puteaţi să nu veniţi şi la Ierusalim! 26Aici Îl veţi cunoaşte pe Iehova al cerului! 27De acum înainte El va locui în templul nostru. 28În curând vom face sfinţirea templului şi veţi asista la un moment grandios”.

29Şi în câteva zile totul era pregătit. 30Zamolxe şi Marele Lup Alb au fost invitaţi în rândul din faţă, ca să aibă o vedere cât mai bună a evenimentelor ce vor urma. 31Sfinţirea templului va fi făcută de preoţii din spiţa lui Aaron, fratele lui Moise, şi de leviţi. 32Şi au fost spune rugăciuni şi invocaţii către Iehova. 33Iar când a sosit momentul culminant, preoţii, leviţii şi poporul de rând au asistat la sacrificiul a o sută de tauri, două sute de berbeci şi patru sute de miei. 34Ritualul de sfinţire a templului a cuprins şi jertfa a doisprezece iezi, pentru păcatele celor douăsprezece triburi ale lui Israel, deşi zece dintre ele fuseseră pierdute cu circa două sute de ani în urmă pe timpul imperiului asirian.

35Zamolxe a privit cu cutremurare şi adâncă mâhnire sacrificiul animalelor făcut cu ocazia sfinţirii templului. 36Ştia din învăţăturile lui Pitagora şi ale lui Zarates că popoarele care jertfesc animale vor suferi.

37Şi ceremoniile au luat sfârşit. 38În cele câteva săptămâni, cât a mai stat în Ierusalim, Zamolxe s-a împrietenit cu profetul Zaharia. 39Şi a avut astfel prilejul să cunoască mai îndeaproape religia iudeilor.

40Profetul Zaharia I-a mărturisit: „Noi Îl venerăm pe Iehova încă de pe vremea patriarhului Abraham. 41Poporul nostru a suferit mult de-a lungul veacurilor, dar mereu Iehova şi-a întors faţa luminoasă către noi şi ne-a scăpat din urgii. 42Ultima Sa iertare este ieşirea iudeilor din captivitatea babiloniană. 43Perşii învingători ne-au permis să construim al doilea templu tot pe locul unde înţeleptul rege Solomon îl făcuse pe primul distrus

cu peste şaptezeci de ani în urmă de către babilonieni".

[44]„De ce crezi că Iahve s-a mâniat pe voi?" l-a întrebat Zamolxe. [45]Şi profetul Zaharia a zis: „Iudeii se înstrăinaseră de El şi venerau zei străini, dar acum ei Îi sunt credincioşi".

[46]Atunci Zamolxe i-a mustrat pe iudei: „Domnul meu Zaharia, ai studiat cu învăţaţii zoroastrieni şi ai cunoscut faptul că jertfele prin ucidere făcute oricăror zei atrag vărsare de sânge poporului care le face. [47]De ce oare voi iudeii încă mai aduceţi ofrandă lui Iehova sub forma sacrificiilor animale? [48]Am văzut cum la sfinţirea templului au fost omorâte câteva sute de animale. [49]A fost un adevărat măcel! [50]Este o grozăvie pentru un popor ca al vostru care pretinde că urmează lumina vieţii!"

[51]Cuvintele Lui Zamolxe l-au pus în mare încurcătură pe profetul Zaharia care într-un târziu a răspuns: „Strămoşul nostru Abraham a făcut jertfe. [52]Moise în Tora ne spune cum să facem aceste sacrificii, iar noi îi urmăm".

[53]Şi Zamolxe l-a mustrat pe profetul Zaharia: „Dar tu ca profet, om al luminii, ce crezi? [54]Oare Iehova are nevoie de sacrificiile voastre de tauri, de berbeci şi de miei?"

[55]Profetul Zaharia s-a adâncit şi mai mult în gânduri. [56]Întrebările Lui Zamolxe îl surprinseseră şi a zis: „Poporul urmează învăţăturile din Tora. [57]Dar când va veni salvatorul nostru Mesia vom înţelege mai bine aceste idei şi vom fi salvaţi. [58]Acest neam trebuie să sufere căci noi iudeii suntem un destin. [59]Ştim că în viitor, în acele zile de pe urmă, va fi un măcel cumplit de oameni. [60]Eu le-am spus preoţilor şi leviţilor să nu jertfească animale la sfinţirea templului, dar nu m-au ascultat. [61]Acum îi aşteaptă pedeapsa – templul pe care l-au sfinţit ei cu atâtea jertfe va fi distrus într-o zi. [62]Când Mesia va veni pe pământ atunci Iehova va conduce întreaga lume şi va fi singurul zeu pentru toţi oamenii".

[63]Şi Zamolxe a mustrat şi poporul iudeu zicând: „Poporul iudeu are obiceiul să jertfească nu numai animale, dar să ucidă chiar şi pe profeţi. [64]Este rău ce faceţi! [65]Vă asumaţi suferinţa datorită obiceiului de a jertfi".

[66]Profetul Zaharia a mai spus: „Urmăm scriptura. [67]Chiar dacă ea ne-a dus de-a lungul timpului în suferinţă, tot ea ne-a şi salvat".

[68]Şi a mai zis Zamolxe: „Crezi că este mai bine să treci prin suferinţă ca să fii salvat? [69]Dacă salvatorul Mesia va veni pe pământ, cândva în viitor, atunci de acum înainte în mod sigur lucrurile vor merge din ce în ce mai rău. [70]Există în religia voastră o componentă a întunericului care cu timpul va creşte în putere".

[71]Profetul Zaharia a fost de acord: „Asta în mod cert. [72]Eu cred că din acea parte neagră a iudaismului vor răsări ramuri care să răspândească răul în lume până în zilele cele de pe urmă".

[73]Zamolxe a luat aminte la cuvintele profetului Zaharia. [74]Şi cu durere sufletească se întreba pe Sine: „Oare acest rău despre care vorbeşte Zaharia va ajunge şi la neamul Meu? [75]Numai Dumnezeu ştie!"

[76]După o lună şi ceva iudeii au serbat Paştile şi cu această ocazie au sacrificat mielul pascal. [77]Sărbătoarea a durat şapte zile şi Zamolxe a asistat la ea. [78]Şi a vrut

să afle de la profetul Zaharia cum vedea el viitorul poporului iudeu, dar şi al omenirii în general.

[79]Zaharia a zis: „Lumea se află în suferinţă. [80]Într-o bună zi salvatorul nostru Mesia va veni să aducă pacea pe pământ. [81]Până atunci vor fi mulţi profeţi mincinoşi care vor aduce dezbinare între oameni. [82]Poporul iudeu, în mare parte, va fi măcelărit de duşmani, dar Iehova va distruge pe duşmanii lor care se vor omorî între ei, iar ţinuturile le vor fi pustiite. [83]Când va fi asta? Nu ştim!"

[84]Zamolxe S-a hotărât să părăsească Ierusalimul. [85]Şi şi-a luat rămas bun de la cunoscuţii din Ierusalim. [86]A avut o ultimă conversaţie cu profetul Zaharia care a spus: „Vei învăţa lucruri foarte interesante în Egipt. [87]Noi iudeii păstrăm câteva obiceiuri bune deprinse în timpul sclaviei noastre de patru sute de ani în Egipt. [88]Ele au devenit deprinderi esenţiale în religia noastră. [89]Spunem *amen* atunci când dorim ca rugăciunea să se împlinească. [90]Amen, Amun sau Ra sunt trei nume ale zeului cel mai important la egipteni, astfel că invocaţia *amen* îl cheamă pe zeu să împlinească ruga. [91]Tot în Egipt noi am învăţat ce înseamnă deschiderea ochilor omului către lume, ochiul fiind fereastra spiritului care se trezeşte la o nouă realitate. [92]Şi aplicăm aceasta cu rugăciunea făcută la *menora*, sfeşnicul cu mai multe braţe, unde copiii noştri îşi deschid ochii în lumină. [93]Acesta este unul din marile noastre secrete, iluminarea noilor generaţii încă din fragedă copilărie. [94]Iehova a făcut ca de-a lungul timpului să învăţăm şi alte înţelepciuni de la caldeeni şi zoroastrieni. [95]Putem spune că noi iudeii ne aflăm în acest moment istoric pe Calea Lui Zaratuştra, într-un fel propriu. [96]Altfel nu puteam fi eliberaţi din captivitatea babiloniană de către perşi. [97]De la ei am preluat în iudaism un concept fundamental, cel de nemurire a sufletului şi de reînviere a lui".

[98]Şi Zamolxe i-a spus: „De-a lungul istoriei religiei voastre aţi asimilat multe idei bune de la alte popoare. [99]Doar că ofranda sângeroasă vă ţine încă în întuneric. Este un sacrilegiu împotriva vieţii".

[100]Profetul Zaharia I-a mai spus Lui Zamolxe: „Iudeii sunt elementul uman de liant al marilor culturi ale omenirii, cea caldeeană, cea egipteană şi în prezent cea zoroastră. [101]Indiferent ce se va întâmpla în timp cu aceste culturi noi iudeii vom supravieţui. Este destinul nostru".

[102]Când s-a apropiat momentul despărţirii de profetul Zaharia, Zamolxe a mai vrea să afle încă ceva de la el zicând: „Spune-mi, te rog, ce ştii despre simbolul soarelui cu aripi şi împreunarea oamenilor veniţi din stele cu fiicele oamenilor?"

[103]Şi profetul Zaharia a răspuns: „Noi am luat simbolul de la egipteni care îl aveau de la hitiţi. [104]Acolo în Egipt simbolul reprezenta o divinitate solară, pe Amen, nemuritorul flancat de două chei *ankh*. [105]Cât despre împreunarea oamenilor veniţi din stele cu fiicele pământenilor, Moise a scris în Tora în Cartea Facerii următoarele: [106]„în zilele acelea erau pe pământ uriaşi, şi chiar după aceea, când fiii zeilor au intrat la fiicele oamenilor şi acestea le dăruiau fii: [107]aceştia sunt uriaşii din vechime, oamenii cei vestiţi". [108]Zeilor noi le spunem Elohim, un nume care apare frecvent în Tora. [109]Este cât se poate de clar că femeile pământene au născut

copii avuți cu oamenii stelelor. [110]Regele nostru Ezechia purta simbolul soarelui cu aripi care-i reprezintă pe acei zei ai stelelor. Cam atât cunoaștem despre aceasta".

[111]Zamolxe a mai spus: „Și noi în Dacia avem multe legende despre uriași. [112]Voi avea suficient timp să-mi lămuresc în Egipt toate aceste lucruri. [113]Până atunci rămâi cu bine Zaharia și Domnul Iehova să fie cu tine". [114]„Drum bun Zamolxe" I-a urat profetul Zaharia. [115]Și cei doi s-au despărțit.

[116]Zamolxe a pornit împreună cu Marele Lup Alb către vest pe drumul care ducea spre mare. [117]Ajutați de scrisoarea preotului Zarates, cei doi s-au alăturat convoiului unor trupe persane care mergeau către Egipt. [118]Drumul era greu trebuind să traverseze și zonele aride, dar în cele din urmă au sosit în Delta Nilului, după care au pornit în susul fluviului.

[119]Ținta călătoriei lor era Teba, Luxor, cum era numit orașul în vechime. [120]Zamolxe știa de la Pitagora că grecii dădeau Tebei numele Diospolis. [121]Dorea în primul rând să ajungă la templul zeița Maat, o divinitate egipteană care exprima ceea ce egiptenii numesc *maat*, ordinea, dreptatea și adevărul. [122]Teoretic și practic aceasta însemna *asha* pentru persani, iar pentru greci era *logos*.

[123]Zamolxe știa că la templul zeița Maat a studiat Pitagora care, ca preot egiptean, slujise la acel lăcaș religios. [124]Și se întreba dacă la templul Maat va mai găsi pe cineva care să-l fi cunoscut pe Pitagora. [125]Maestrul grec ionian fusese dus în captivitate în Babilon cu douăzeci de ani în urmă, la venirea perșilor în Egipt.

[126]În drumul lor către Teba, Zamolxe și Marele Lup Alb s-au alăturat unei caravane de cămile. [127]Călătoria, de-a lungul Nilului, s-a dovedit anevoioasă, dar în cele din urmă cei doi au ajuns la destinația dorită.

CAPITOLUL 8

Sosirea la Teba. Despre preoțimea egipteană. O noapte în templu în prezența focului sacru. Zamolxe la Karnak. Cum se poate crea viitorul. Zamolxe la Sfinx și în Marea Piramidă. A doua schimbarea la față a Lui Zamolxe. Investitura în preoția Lui Amen.

[1]Când au sosit la Teba, Zamolxe a solicitat ajutorul și protecția garnizoanei persane de acolo. [2]Gradul său înalt, de preot zoroastru, impunea respect și a primit imediat locuință.

[3]Și în zilele următoare Zamolxe și Marele Lup Alb au dorit să cunoască mai bine orașul și zona dimprejur. [4]Teba era o urbe cu zeci de mii de locuitori, cei mai mulți dintre ei fiind afiliați activităților templului.

[5]Într-una din zile Zamolxe a cunoscut-o pe Nefertibet, preoteasa de la templul zeiței Maat. [6]Era fiica preotului Senefer de la templul Luxor, dedicat zeului Amun în aspectul lui de creator, soției sale zeița Mut și fiului lor Khonsu. [7]Preoteasa vorbea bine greceşte și i-a povestit Lui Zamolxe despre Pitagora. [8]Avea douăzeci și unu de ani atunci când Pitagora fusese luat captiv în Babilon de către perși. [9]La cei patruzeci și unu de ani ai ei, Nefertibet deținea titlul onorific de soție a zeului la templul lui Amun, dar slujea și la templul zeiței Maat. [10]Astfel,

cu ajutorul preotesei Nefertibet, Zamolxe și-a început ucenicia spirituală, interesându-se mai întâi despre viața sacerdoților egipteni.

[11]Așa Zamolxe a aflat că un preot egiptean, numit în mod curent *hem netjer*, servea zeitatea templului respectiv. [12]Preotesele numite *hemet netjer* erau considerate soții ale zeului respectiv, fiind în fapt căsătorite de obicei cu preoții. [13]Orașul era împânzit de temple, având fiecare un lac cu apă sacră ca simbol al creației continue.

[14]Atât preoții cât și preotesele aveau capul ras, se spălau pe corpuri de două ori pe zi și de două ori pe noapte, se depilau complet, se ungeau cu uleiuri speciale, iar bărbații aveau făcută circumcizia. [15]Toți sacerdoții egipteni se abțineau de la activități sexuale cu câteva zile înainte de intrarea într-un templu [16]și nu purtau îmbrăcăminte din piele sau lână, [17]iar sandalele le erau făcute din papirus. [18]Ei urmau reguli stricte în desfășurarea atribuțiilor ce le aveau pe lângă temple, [19]cei mai mulți dintre ei dormind chiar în anexele așezămintelor religioase.

[20]Casa zeului era templul, numit *per netjer*, având o statuie a zeului respectiv ca punct focal al locului. [21]La ea aveau acces numai preoții de rang înalt. [22]Inscripțiile din temple erau considerate cuvinte divine *medu netjer*, reprezentând o simbolistică încărcată de potențialitate. [23]Crucea *ankh*, simbolul vieții eterne, era considerată ca având mari puteri.

[24]Zamolxe a fost foarte mulțumit cu informațiile primite de la preoteasa Nefertibet. [25]A doua zi a mers din nou la templul zeiței Maat unde a rugat-o pe Nefertibet să-i povestească despre timpul când Pitagora trăise în Egipt. [26]Cu adâncă nostalgie preoteasa și-a adus aminte de acele vremuri spunând: „Ar fi dorit să rămână întreaga lui viață aici la Teba. [27]Pitagora era preot *hem netjer*. [28]Eu și el vroiam să ne căsătorim. [29]Dar au venit persanii care, aflând că era grec și fenician, l-au luat în Babilon. [30]Am mai primit apoi vești de la el, se hotărâse să rămână acolo la templul unui preot persan numit Zarates".

[31]Și Zamolxe i-a spus: „Pe Zarates l-am cunoscut și eu în Babilon. [32]Este un mare înțelept de la care am învățat foarte mult".

[33]„Ce-ți propui să faci aici în Egipt?" a întrebat Nefertibet. [34]Și Zamolxe a răspuns cu hotărâre: „Vreau să-mi continui ucenicia în cunoașterea zeilor. [35]Mă întreb dacă domnia ta preoteasă Nefertibet mă poți ajuta?"

[36]Atunci Nefertibet a zis: „Egiptenii cred că învățătura cea mai bună vine de la zei și zeițe. [37]Noi preoții și preotesele de aici nu facem decât să transmitem altor oameni frânturi din ceea ce am învățat și noi de la zeități. [38]Personal te pot ajuta atât cât știu, dar cel mai bine este să apelezi direct la ajutorul zeilor".

[39]„Și cum se face aceasta?" a întrebat Zamolxe. [40]Nefertibet a răspuns: „Există metode bine cunoscute. [41]Altele vor putea fi descoperite de către căutătorul spiritual. [42]Important de știut este faptul că o cale a zeilor este totdeauna specifică fiecărui om care vrea să o urmeze".

[43]„Cum aș putea să pornesc pe un astfel de drum?" a mai întrebat Zamolxe. [44]Și Nefertibet a mai spus: „O primă întâlnire cu zeii are loc atunci când ucenicul doarme noaptea în templu în prezența focului sacru. [45]Prin aceasta aspirantul la cunoașterea zeilor își

testează percepția către lumea misterelor lor și zeii îl pot vizita în somn. [46]Ce urmează numai acel om știe. [47]De multe ori Pitagora a dormit prin temple ca să poată primi inspirația zeilor".

[48]„Aș dori să dorm chiar în această noapte la templul zeiței Maat" a rugat-o Zamolxe pe Nefertibet. [49]Și ea a fost de acord spunând: „Bine. Voi pregăti cele trebuitoare. [50]Focul sacru va fi făcut în curte ca să poată ține până a doua zi dimineața. Vino astă seară la amurg".

[51]Zamolxe a mers acasă și i-a spus Marelui Lup Alb planul Său. Vor merge împreună și vor lua cu ei câteva pleduri pe care vor dormi.

[52]Cei doi au ajus la templul Maat, imediat după apusul soarelui. [53]Nefertibet era acolo și le-a dat instrucțiuni pentru întreținerea focului. [54]Și le-a mai spus câte ceva despre zeitățile care ar putea lua parte la ceea ce va urma zicând: „Folosiți cu chibzuință lemnele pentru focul sacru. [55]Rămânând aici noaptea să țineți seama de faptul că zeița Maat este fiica zeului suprem Amun și consoarta zeului înțelepciunii Thoth. [56]Puteți intra în bazinul cu apă al templului".

[57]Apoi Nefertibet s-a retras într-una din construcțiile anexate templului.

[58]Marele Lup Alb a așternut un pled pentru Zamolxe, într-un loc mai aproape de focul sacru, iar el va sta mai deoparte. [59]S-a lăsat noaptea și focul sacru s-a întețit. [60]Și Zamolxe a intrat în lacul templului pentru ritualul de purificare.

[61]Apoi, după miezul nopții, Zamolxe a adormit și a visat: [62]*Era în zori de zi.* [63]*Se afla singur la poalele unui deal și luna plină strălucea puternic pe cer.* [64]*În cercul lunii a apărut capul unui egiptean care I-a spus: „Deschide-ți ochii mai bine și privește-mă".* [65]*Zamolxe s-a uitat atent la chipul din lună și a observat ochii omului aprinzându-se din ce în ce mai tare.* [66]*Apoi luna a dispărut brusc și a apărut soarele în care se afla un alt chip de om înconjurat de raze de soare.* [67]*„Privește, privește. Vino mai aproape. Urcă dealul!" I-a spus el.* [68]*Zamolxe a început să urce, iar în spatele Lui s-au ivit oameni.* [69]*Și Zamolxe a ajuns chiar în vârf.* [70]*Soarele se afla încă pe boltă.* [71]*Și acolo pe deal se găsea o femeie așezată pe un tron regal.* [72]*Și ea I-a zis: „Bun sosit fiule.* [73]*Privește razele soarelui Ra, căci aici ești în rai, cum spuneți voi geții la locul paradisului.* [74]*Eu sunt regina ta.* [75]*Îți dau cheia ankh a vieții eterne".* [76]*Și Zamolxe a primit în mână cheia marilor puteri, apoi s-a trezit.*

[77]Dimineața preoteasa Nefertibet a vrut să afle ce a visat Zamolxe, care i-a povestit totul. [78]Și ea a spus: „Nu încape îndoială că te-a vizitat în somn, Khonsu zeul lunii, apoi Amun zeul soarelui și în cele din urmă ai văzut-o pe zeița Mut. [79]După prima ta întâlnire în vis cu zeii Egiptului, va trebui să-i cunoști și la templele lor".

[80]Și Nefertibet I-a propus Lui Zamolxe să viziteze împreună templele din zonă. [81]Primul va fi templul Luxor, acolo unde slujea chiar tatăl ei, preotul Senefer. [82]Despre acest templu se știa că era dedicat zeului Amun, în aspectul său de creator, soției sale zeița Mut și fiului lor Khonsu. [83]Zeița Mut era venerată ca regină a zeilor și mamă a tuturor ființelor, iar Khonsu reprezenta astrul lunar, fiul perechii divine Amun-Mut. [84]Când au ajuns la Luxor, vizita le-a fost scurtă. [85]Preotul Senefer, tatăl lui

Nefertibet, era momentan ocupat, dar i-a invitat să vină altă dată.

[86]A doua zi, Nefertibet, însoțită de doi slujitori, va continua călătoria cunoașterii templelor împreună cu Zamolxe și Marele Lup Alb. [87]Vor merge la Karnak, o localitate din apropiere. [88]Acolo se găsea Templul Karnak, edificiu dedicat tot zeului Amun, ca zeu originar al Tebei. [89]Era cel mai mare templu din tot Egiptul.

[90]Când au ajuns la Karnak, Zamolxe a fost foarte impresionat de calea străjuită pe ambele părți de sfincși. [91]În aria imenselor colonade Nefertibet I-a explicat: [92]„Marele coridor cu colonade este decorat de vestitul faraon Ramses al doilea, zis și cel Mare, cu peste șapte sute de ani în urmă. [93]Mai încolo vei vedea și lacul sacru al templului".

[94]Și trecând printre coloanele gigantice Zamolxe le-a simțit măreția.

[95]După-amiaza toți au revenit la templul Maat unde Nefertibet I-a spus Lui Zamolxe: [96]„În curând va avea loc festivalul Opet. [97]Amun, Mut și Khonsu, cei trei zei principali de la Karnak, vor fi transportați cu bărcile la Teba. [98]Va fi un spectacol magnific, idolii vor fi văzuți călătorind în bărci".

[99]Și ziua mult așteptată a sosit, când zeci de mii de spectatori, asistenți și organizatori se aflau prezenți la festival. [100]Cântăreții, organizați în grupuri, acompaniau cortegiile cu instrumente de percuție, flaute și harpe, atrăgând spiritele cele bune. [101]Preoții invocau bunătatea zeilor.

[102]Întregul spectacol a fost un bun prilej pentru ca Zamolxe să învețe mai mult despre obiceiurile egiptenilor de a-și venera zeii. [103]„Cum ar arăta oare acasă o sărbătoare similară onorând zeii dacilor?" S-a întrebat El.

[104]Timpul a trecut cu folos pentru Zamolxe. [105]Într-una din zile arianul a vrut să afle ceva deosebit de important de la preotul Senefer – cum să cunoască viitorul. [106]Și l-a vizitat pe Senefer la templu. [107]Putea astfel să vadă pe îndelete întreaga arie sacră, mai puțin camera idolului.

[108]Și Senefer L-a dus pe Zamolxe într-o cameră anexă în care să poată sta nestingheriți de vorbă. [109]Acolo Zamolxe l-a rugat: „Domnul meu, cum se poate afla viitorul? Este o mare dorință a mea de a ști. [110]De-a lungul anilor am învățat multe, dar încă nu pot spune că stăpânesc această taină". [111]Senefer și-a privit atent interlocutorul, apoi a spus: „Viitorul are multe fețe, Zamolxe. [112]Mulți dintre cei care spun că știu că-l cunosc nu percep decât frânturi, care în timp se pot înfăptui sau nu. [113]Află deci că viitorul nu poate fi știut ce exactitate decât rar, în schimb putem crea viitorul".

[114]„Să-l creăm în loc de a-l cunoaște mai dinainte?" a întrebat Zamolxe foarte mirat. [115]Senefer a răspuns: „Exact, să-l creăm și atunci îl cunoaștem mai dinainte. [116]Cel care este capabil să creeze secvențe din viitor, implicit îl va ști cu exactitate".

[117]„Oare cum putem crea astfel de secvențe, domnul meu?" s-a arătat Zamolxe foarte curios. [118]Și Senefer a răspuns: „Mai întâi trebuie înțeles cum funcționează lumea. [119]Mai precis cum se manifestă ea în desfășurare cauzală a evenimentelor".

[120]Zamolxe a zis: „Știm că lumea este continuu supusă schimbărilor. [121]Despre aceasta am discutat atât cu Pitagora, cât

şi cu tânărul Heraclit, în Ionia”. [122]„Conştientizarea schimbării este bună, dar cel mai important este să pătrundem în acea schimbare şi să contribuim la dinamica ei” a precizat Senefer.

[123]„Cum se procedează?” a mai întrebat Zamolxe. [124]Şi Senefer a explicat: „Imaginează-ţi că eşti un spectator care priveşte lumea ca pe un râu curgând neîncetat. [125]Dar în realitate tu eşti cufundat în acel râu de unde poţi fi în măsură să antrenezi dinamica dorinţelor tale în care autoobservaţia joacă un rol esenţial.

[126]„Ce înseamnă autoobservaţie?” a mai întrebat Zamolxe. [127]Şi Senefer a răspuns: „Este atunci când te priveşti pe tine însuţi ca şi cum ai fi un observator al existenţei proprii, a ceea ce ţi se întâmplă. [128]Treptat vei fi în măsură să înţelegi de ce ai parte de toate câte se petrec cu tine şi astfel poţi interveni la crearea direcţionată a unor trăiri. [129]Cu alte cuvinte participi conştient la propria existenţă şi astfel nu mai eşti dus de valurile manifestărilor, valurile vieţii cum se spune, create mai mult sau mai puţin conştient de către alte fiinţe. [130]Cu cât această conştientizare atinge un nivel mai ridicat cu atât aportul tău la creaţie este mai mare. [131]Aici nu mai este vorba de o simplă creaţie care te priveşte exclusiv pe tine, ci de creaţia lumii în general”.

[132]„Dar creaţia lumii nu este ea oare făcută de zeul Amun, domnul meu?” a mai întrebat Zamolxe. [133]Şi Senefer a zis: „Amun se manifestă în procesul de creaţie prin factorul uman conştient de propria sa putere. [134]Există oameni care stăpânesc dinamica naturii, ei putând crea prin voinţă”.

[135]„Atunci ce rol pot avea eu în lumea plină de schimbări?” a mai spus Zamolxe. [136]Şi Senefer a răspuns: „Lumea pe care o percepi cu simţurile, cu mintea şi cu sufletul eşti chiar tu. [137]Iar dacă această lume Te reprezintă pe Tine, nu este oare firesc să poţi interveni să faci schimbări în ea?”

[138]Zamolxe a înţeles cele spuse de Senefer căruia i-a mărturisit: „Este cât se poate de firesc, domnul meu. [139]Dar cum aş putea interveni în mod concret?” [140]Şi Senefer a zis: „Imaginează-ţi că toate câte-Ţi apar ca posibilităţi în viaţa Ta sunt uşi deschise, iar Tu trebuie mereu să alegi pe care uşă vei intra. [141]Dar va trebui să fii atent şi să-Ţi consulţi vocea interioară. [142]Ea-Ţi va spune încotro să păşeşti. [143]În felul acesta Îţi creezi lumea proprie”.

[144]Şi Zamolxe s-a adâncit în gândurile profunzimii ideilor expuse de Senefer. [145]„Iată mari învăţături pe care nu le-am auzit nici chiar la marele Pitagora. Secretele zeilor sunt nelimitate” Şi-a spus El.

[146]Zamolxe s-a arătat recunoscător preotului Senefer spunându-i: „Am aflat astăzi învăţături de seamă, şi-ţi mulţumesc domnul meu. [147]Tot am discutat astăzi despre viitor, mă întreb ce părere ai despre astrologie?” [148]Senefer a răspuns: „Sunt preoţi, mai cu seamă în tradiţia caldeeană, care agonizează pe tema aflării viitorului oamenilor ca urmare a unor configuraţii astrale existente la momentul naşterii cuiva. [149]Totul este o speculaţie şi o farsă servind exploatării celor credul. [150]Soarta oamenilor depinde în special de capacităţile lor naturale şi de mediul familial şi social în care se dezvoltă ca persoane. [151]Este adevărat că energiile

cosmice pot avea influenţe asupra mentalului colectiv, aceasta explicând diferitele cicluri ale civilizaţiilor. [152]Şi uneori, în cazuri extrem de rare, există chiar prunci care pot fi influenţaţi de explozii energetice cosmice, aceasta contribuind la o oarecare predestinare dacă există condiţii sociale ca acea orientare de destin să se împlinească”.

[153]Şi Zamolxe a revenit acasă meditând adânc asupra temelor discutate cu Senefer.

[154]La vremea potrivită Nefertibet a organizat o călătorie în timpul căreia Zamolxe să viziteze piramidele de la Giza. [155]Preoteasa le cunoştea prea bine şi-I va servi Lui Zamolxe ca ghid.

[156]Şi totul a fost pregătit pentru drum. [157]Nefertibet va fi însoţită de o slujnică şi alţi doi servitori care vor avea grijă de transportul bagajelor. [158]Zamolxe va veni împreună cu Marele Lup Alb.

[159]Călătoria către piramidele Egiptului de Jos le-a luat destul timp. [160]Pe drum Zamolxe s-a folosit de scrisoarea lui Zarates, o epistolă de mare ajutor în Egipt, noua provincie a imperiului persan.

[161]Şi când în sfârşit au ajuns la Memfis s-au odihnit două zile. [162]Apoi au mers direct la Giza în zona construcţiilor sacre. [163]Nefertibet avea rolul de ghid şi le-a spus: „Iată intrarea în templu la Giza. [164]Şi cele două obeliscuri. [165]Mai încolo se văd mulţimea de statui ale faraonului Ramses cel Mare şi ale soţiei sale favorite Nefertari, o încarnare a zeiţei Maat”.

[166]Mergând mai departe, Nefertibet le-a arătat şi le-a explicat: „Iată Sfinxul! [167]A fost construit cu vreo două mii de ani înainte, tot cam în aceeaşi perioadă cu Marea Piramidă Akhet Khufu care înseamnă orizontul lui Khufu. [168]Se referă la faraonul Khnum Khuf, căruia noi îi spunem mai simplu Khufu. [169]Trebuie să ştii Zamolxe că Sfinxul şi piramidele au mari puteri. [170]Se spune că celui ce ştie să invoce la Sfinx, Zeul Amen în viitor îi va ciopli chipul în piatră, acolo în pământul de unde provine acel om. [171]Iar prin puterea zeilor Marea Piramidă îi va împlini dorinţele”.

[172]Zamolxe era foarte atent la tot ce vedea. [173]Nefertibet L-a observat cuprins de devoţiune către zei şi s-a retras deoparte, căci arianul se apropiase cu evlavie de Sfinx, îngenunchease şi invoca astfel: [174]„Dumnezeule care ai multă lumină, revars-o şi în sufletul Meu. [175]Fă ca dorinţa tatălui Meu Crăciun, ca Eu să aduc înţelepciune neamului dacilor, să se împlinească. [176]Zeule Amen! Amen! Amen!”

[177]Şi atunci când au ajuns la piramide preoteasa Nefertibet a explicat: „Piramidele ascund mari secrete. [178]Ele sunt susţinute de zeul înţelepciunii Thoth, soţul zeiţei Maat”. [179]„Aş dori să dorm o noapte în Marea Piramidă” a rugat-o Zamolxe pe Nefertibet. [180]Şi ea a răspuns: „Se poate aranja aceasta cu sacerdotul de aici”.

[181]Mai târziu Nefertibet a discutat dorinţa Lui Zamolxe cu preotul egiptean de acolo care impresionat a zis: „Eşti temerar! [182]Te aştept astă-seară pe înserate să Te conduc în interior. [183]Va trebui să urmezi întocmai instrucţiunile mele. [184]Chiar doreşti să stai la noapte în piramidă?” [185]„Sunt neabătut, domnul meu!” l-a încredinţat Zamolxe.

[186]Şi la amurg dacul se afla la intrarea piramidei. [187]În curând a sosit şi preotul care I-a destăinuit: „Nefertibet mi-a spus

multe despre curajul Tău. [188]Dar află că noaptea prezența zeului Thoth, în interiorul Marii Piramide, este deosebit de puternică. [189]Au fost mulți care după întâlnirea cu El, pur și simplu au murit de frică. [190]Te mai întreb încă o dată dacă mai ești hotărât să rămâi în piramidă peste noapte?" [191]„Nu mă abat de la dorința mea, domnul meu. [192]Și nu am teamă de întâlnirea cu zeul Thoth". [193]Atunci preotul a zis: „Bine. [194]Haidem înăuntru cu aceste două torțe aprinse. [195]Există și una de rezervă pe care o vei păstra".

[196]Și au aprins torțele. [197]Zamolxe a primit și torța suplimentară și au pătruns direct în labirint, după care au ajuns într-un coridor înalt, la Marea Galerie. [198]Preotul egiptean I-a spus: „Te voi duce direct la camera mortuară a regelui și vei rămâne acolo noaptea. [199]Ai torța cu Tine Zamolxe. După un timp se va stinge și vei rămâne pe întuneric. [200]Poți aprinde cu amnarul a doua torță cu care vei găsi drumul înapoi".

[201]Când au ajuns în camera regelui faraon, preotul nu a vrut să mai stea acolo.

[202]„Îți mulțumesc, domnul meu. [203]Ne vedem iarăși mâine dimineață" i-a spus Zamolxe. [204]Preotul a răspuns: „Sper și eu. [205]Dacă adormi să fii atent la ceea ce visezi, deoarece visul este un bun tărâm unde pot fi întâlniți zeii".

[206]Și preotul egiptean a pornit către ieșire lăsându-L singur pe Zamolxe care, rezemat de un perete, Și-a început invocația, cu brațele ridicate în față și palmele îndreptate în sus, zicând: [207]„Mărite Thoth, zeu al înțelepciunii. [208]Sunt acum în prezența Ta și renunț fără nici o reținere la persoana Mea".

[209]Tăcerea s-a lăsat adânc. [210]Mintea Lui Zamolxe s-a liniștit, auzea în interiorul urechii sunetele inimii, sunetele sufletului, despre care Îi vorbise Pitagora că erau cele care vesteau prezența zeilor.

[211]Și Zamolxe a adormit visând: *Se afla în Marea Piramidă, simțea o prezență fără formă.* [212]*Nu auzea niciun glas exterior, dar cineva Îi vorbea în minte.* [213]*„Zamolxe, om din neamul tracilor, de ce ai venit la mine?" a zis vocea.* [214]*„Pentru înțelepciune, Mărite Thoth. Vreau s-o duc neamului meu".* [215]*Și Thoth a zis: „Află că Tu Zamolxe Arianul ești sufletul tracilor și întruchiparea înțelepciunii lor în vecii vecilor.* [216]*Chiar dacă vor trece urgii peste ei, nu vei fi niciodată uitat cu totul.* [217]*Ce mai dorești să dai neamului Tău?"* [218]*„Domnul meu, mă aflu în această Mare Piramidă. Aș vrea să o duc poporului Meu.* [219]*Nu-Mi pot imagina cum se va putea face aceasta. Doar cu puterea Ta!" a zis Zamolxe.* [220]*Și zeul Thoth a spus: „Egiptenii vor păstra această piramidă pe care au făcut-o cu mâinile lor.* [221]*Dar voi o aveți deja în spirit și în lumină".* [222]*„O avem deja în spirit și în lumină? Ce înseamnă aceasta Mărite Zeu?" a întrebat Zamolxe.* [223]*Și zeul Thoth a spus: „Marea Piramidă apare ca o umbră pe pământurile voastre, pe un vârf de munte la răsăritul Lui Ra, soarele.* [224]*Piramida aceasta poată fi văzută de Tine, de neamul Tău și de urmașii neamului Tău la șase săptămâni după ce înflorește planta marii voastre zeițe Sânziana.* [225]*Și muntele acela va avea un nume asemănător cu cel al Meu, Thoth".* [226]*„Mărite Zeu, ce urgii se pot abate în viitor peste neamul Meu?" a vrut să mai*

știe Zamolxe. [227]*Și Thoth a răspuns: „Când cei din poporul Tău aproape că Te vor uita, atunci la acel timp ei vor suferi, iar când își vor aminti de Tine, suferința lor va dispare.* [228]*Și acum Zamolxe primește cheia nemuririi* ankh. [229]*Ești ca și mort pentru această lume, dar acum ești înviat în nemurire.*

[230]Și imediat Lui Zamolxe I-a apărut la gât un șnur având atârnat pe el cheia ankh. [231]Așa a înțeles Zamolxe că a fost inițiat în tainele înțelepciunii de către zeul Thoth. [232]Apoi a dormit un somn adânc până dimineața.

[233]În zorii zilei Zamolxe a ieșit din piramidă spre surprinderea preotului egiptean care, văzându-L cu cheia *ankh* atârnându-I la gât, se închina adânc în fața Lui. [234]Și preotul egiptean a zis: „Faptul că ați stat o noapte înăuntrul piramidei este un fapt extraordinar. [235]O trăire atât de măreață echivalează cu moartea și renașterea, căci numai cineva născut a doua oară mai poate ieși viu din piramidă după ce a petrecut acolo o noapte. [236]Noi de acum Vă credem un alt om și Vă onorăm ca atare, căci ați dobândit puteri de semizeu".

[237]Curând a sosit la fața locului preoteasa Nefertibet care a văzut crucea *ankh* la gâtul Lui Zamolxe. [238]Era uimită de alura Lui, că fața I s-a schimbat, nu mai era același om cu care venise la Giza. [239]Și ea a înțeles ce s-a întâmplat zicându-I: „Zeul Thoth Te-a inițiat în tainele vieții și ale învierii, altfel nu puteai ieși viu din piramidă. [240]De acum trăiești o altă viață, cea profană a luat sfârșit. [241]Acum conștientizezi nemurirea, Te-ai integrat în armonia cosmică".

[242]După cele întâmplate la Giza, Zamolxe și grupul s-au reîntors la Teba. [243]Nefertibet a pregătit o călătorie spirituală în preajma Tebei, în Valea Regilor. [244]Și acolo preoteasa I-a explicat Lui Zamolxe: „Aici în Valea Regilor este locul de unde faraonii Egiptului și cei apropiați lor pleacă spre lumea cealaltă. [245]Cam cu o mie de ani în urmă zona a devenit loc de înmormântare al trupurilor marilor spirite încarnate în Egipt. [246]Preoții egipteni au venit aici, multe secole de-a rândul, ca să invoce reîncarnarea acelor spirite. [247]Există o ciclicitate moarte-reîncarnare de care noi suntem conștienți de mult timp. [248]Se aplică mai ales familiilor faraonilor, ale căror suflete revin din timp în timp pentru a susține *maat*, ordinea, armonia și dreptatea, ceea ce grecii numesc *logos* și persanii *asha*".

[249]„Ce spirite au faraonii?" a întrebat Zamolxe. [250]Nefertibet a răspuns: „Ei și soțiile lor, care uneori le pot fi surori, vin de obicei în perechi ca încarnări ale marilor zeități, ca de pildă Osiris-Isis, Amen-Mut, Thoth-Maat".

[251]Și după ce au făcut înconjurul întregii arii din Valea Regilor s-au întors la Teba.

[252]Zamolxe Își făcuse obiceiul ca aproape în fiecare zi să-l viziteze la templul Amun pe preotul Senefer. [253]Îl ajuta la cele trebuincioase, prilej cu care pătrunsese tot mai mult în tainele spiritualității egiptenilor.

[254]Sârguința la învățătură a Lui Zamolxe l-a impresionat mult pe preotul Senefer care într-o zi I-a propus: „Ar trebui să fii preot al Lui Amun". [255]„Sunt gata, domnul meu. [256]Dacă zeul a găsit ceva plăcut în mine Îl voi sluji cu devotament" a răspuns El.

[257]Şi ceremonia de investitură a Lui Zamolxe ca preot egiptean, *hem netjer*, a fost pregătită minuţios de către Senefer. [258]În camera idolului a fost aprins focul sacru în prezenţa câtorva persoane care aveau acces să-I vadă chipul zeului. [259]După ritualurile de investitură, Zamolxe a primit în final veşmântul de preot al Lui Amun. [260]L-a îmbrăcat cu mare devoţiune şi a participat, alături de ceilalţi preoţi, la slăvirea finală a zeului.

[261]Şi iniţierea Lui Zamolxe a fost cu totul aparte. [262]S-a ţinut cont de faptul că era străin de Egipt şi nu I s-au aplicat toate restricţiile impuse altor preoţi egipteni, precum erau rasul pe cap şi circumcizia. [263]Preotul Senefer a spus: „Momentul istoric pe care îl trăim ne face să nu fim prea severi cu iniţierea Ta. [264]Şi aceasta pentru că eu cred că în viitor, cândva, spiritualitatea noastră se va renaşte în neamul Tău Zamolxe. [265]Eşti un preot egiptean de factură cu totul specială, un *hem netjer geticus*".

CAPITOLUL 9

Despre înţelepciunea egiptenilor. Oamenii veniţi din stele. Zamolxe părăseşte Egiptul. Revenirea în insula Samos. Eliberarea sclavilor la Atena. Zamolxe trece prin Tracia şi ajunge în Dacia.

[1]Timpul a trecut şi, din ce în ce mai mult, Zamolxe se apropiase spiritual de preotul Senefer. [2]Aveau împreună discuţii spirituale îndelungi şi Senefer era bucuros să-i împărtăşească Lui Zamolxe multe din valorile civilizaţiei egiptene cu sentimentul că preda o ştafetă cu cele mai mari secrete ale unei culturi care apunea.

[3]Într-o zi s-au întâlnit iarăşi şi preotul Zamolxe l-a rugat pe preotul Senefer: „Domnul meu, aş dori să văd înţelepciunea egiptenilor scrisă pe papirus. [4]Ştiu că alte popoare au cărţi sacre scrise". [5]Atunci Senefer a explicat: „Noi egiptenii nu păstrăm învăţăturile cele mai înalte pe papirus. [6]Pe acestea nu le vei găsi consemnate decât în sufletele oamenilor. [7]Preoţii noştri au cu legământ că înţelepciunea omului trebuie să fie vie. [8]Ea nu poate fi învăţată de pe papirusuri. [9]Este drept că atunci când se iveşte pericolul ca acele cunoştinţe să se piardă, ele pot fi scrise pentru ca urmaşii să preia înţelepciunea. [10]În vremurile vechi s-au făcut scrieri sacre pentru a ţine învăţătura. [11]Când înţelepciunea a intrat în sufletele preoţilor egipteni, scrierile acelea au fost în cea mai mare parte distruse".

[12]Şi Zamolxe a zis: „Este extrem de interesant ceea ce aud. [13]Oare înscripţiile existente pe frontispiciile templelor, pe coloane şi pe obeliscuri, în general pe toate construcţiile sacre pe care le-aţi făcut timp de mii de ani, ce reprezintă ele?" [14]Şi Senefer a răspuns: „Sunt mărturii ale devoţiunii către zei, nicidecum învăţături. [15]Noi imortalizăm în piatră o atitudine a poporului egiptean şi a oamenilor cei mai aleşi, mai cu seamă faraonii şi familiile lor, care sunt cei care menţin custodia devoţiunii, iar noi preoţii pe cea a înţelepciunii". [16]Şi se gândea Zamolxe: „Modelul acesta ar putea fi folosit şi de poporul meu".

[17]„Sistemul pe care îl utilizaţi este temeinic" a zis Zamolxe. [18]Senefer a precizat: „Valoarea lui constă în faptul că modelul funcţionează. Mai exact a funcţionat un timp îndelungat. [19]Acum, în această epocă istorică, sunt semne că civilizaţia egipteană apune".

[20]Şi Zamolxe a mai spus: „Subiectul acesta l-am discutat în treacăt şi cu maestrul Pitagora în insula Samos. [21]Mă întreb cum vezi tu domnul meu această descompunere socială şi de valori? [22]Şi în primul rând de ce se întâmplă toate acestea aici în Egipt?" [23]Şi preotul Senefer a explicat: „Civilizaţia egipteană se încheie după două mii cinci sute nouăzeci şi doi de ani, adică de douăsprezece ori câte două sute şaisprezece ani de existenţă continuă. [24]Decăderea ei se datorează introducerii sacrificiului animalelor, practică înterzisă de către preoţi în vechime. [25]La folosirea jertfe crudei au contribuit atât preoţii locali cât şi faraonii, influenţaţi fiind de idei venite din afara Egiptului. [26]Faraonii au observat că popoare care făceau, în scopuri sacre, sacrificii de animale, precum erau asirienii şi babilonienii, aveau mare putere militară. [27]Au vrut şi ei să o dobândească tot prin acele mijloace rele, dar nu şi-au dat seama că atrăgeau şi mai multă vărsare de sânge. [28]Istoria le-a fost mărturie, căci imperiile asirian şi babilonian au sfârşit în bălţi de sânge. [29]Preoţii egipteni au fost uneori forţaţi să introducă în ritualuri sacrificiul animalelor, iar atunci când ei refuzau erau înlocuiţi cu alţi preoţi veniţi din afara Egiptului".

[30]„Dar domnia ta nu faci astfel de jertfe" a spus Zamolxe. [31]Senefer a răspuns: „Eu, Senefer, sunt un mărunt preot egiptean care nu poate repara ceea ce a început să se strice în această ţară de zeci de ani. [32]Şi cum spuneam există o ciclicitate care într-un fel este şi voinţa zeilor. [33]Noi avem o istorie milenară. De la unirea Egiptului de Sus cu Egiptul de Jos au trecut peste două mii şase sute de ani. [34]Precum spuneam un ciclu mare al unei civilizaţii durează două mii cinci sute nouăzeci şi doi de ani de ani, adică de douăsprezece ori câte două sute şaisprezece ani. [35]Aceste lucruri sunt cunoscute şi de maestrul tău Pitagora. [36]Egiptul a încheiat de curând acest ciclu, a pierdut puterea politică odată cu cucerirea persană".

[37]„Va putea oare Egiptul să se redreseze cândva în viitor?" l-a mai întrebat Zamolxe pe Senefer. [38]Şi Senefer a răspuns: „Totul depinde dacă se vor găsi persoane care să invoce revenirea acele spirite care au făcut ca Egiptul să fie măreţ. [39]Acesta este secretul aplicabil la orice cultură şi civilizaţie – reîntoarcerea prin reîncarnare a marilor suflete încărcate de ordine, armonie, adevăr, dreptate socială şi iubire de oameni". [40]Şi-Şi spunea Zamolxe: „Aşa va trebui să fac şi Eu când voi reveni la neamul Meu – să chem sufletele nobile, din întreaga lume, să se întrupeze în poporul dacilor arieni".

[41]Apoi Zamolxe a mai vrut să ştie: „Domnul meu, află că în Babilon şi în Iudeea am vorbit cu anumite persoane despre oamenii veniţi din stele, aceia care sunt reprezentaţi în Iudeea de simbolul soarelui cu aripi, iar în Babilon şi Asiria de omul cu aripi. [42]Profetul Zaharia Mi-a spus la Ierusalim că este vorba despre zeii care s-au împreunat cu fiicele pământenilor, aşa cum scrie în cartea lor sacră Tora. [43]Tu ce părere ai?" [44]Şi Senefer a zis: „Legenda aceasta am luat-o şi noi de la un popor vechi numit hitiţi, oameni veniţi de undeva de la nord de Pontul Euxin. [45]În ea se spune că pe acolo au apărut uriaşii care ar trăi încă şi acum pe acele meleaguri. [46]Ei sunt

ființele făcute de zei cu femeile pământene. [47]Noi am moștenit simbolul lor care combinat cu crucea *ankh* exprimă puterea divină".

[48]„Și noi geții avem aceste legende. [49]Uriașii încă mai trăiesc pe la noi" i-a spus Zamolxe. [50]Senefer a dorit să afle mai mult zicând: „Da? Tu ar trebui să știi mai multe despre aceste mituri. Te ascult!" [51]Și Zamolxe a explicat: „Se spune că în trecut pe meleagurile noastre au sosit oameni veniți din stele care s-au împreunat cu femeile noastre. [52]Ele au dat naștere unor ființe puternice și agere la minte, uriașii. [53]Cu timpul ei au fost tot mai puțini, însă neamul geților a crescut în înțelegere și în viețuire mai bună. [54]Nu știu cum a fost în vremea dinaintea uriașilor, dar oamenii spun că neamul nostru era destul de sălbatic. [55]Mai apoi ne-am mai înțelepțit. [56]Și cred că mulți oameni de la noi au ceva din sângele acelor uriași, deși corpurile nu le sunt tot așa de mari ca ale uriașilor dintâi". [57]Și Senefer a recunoscut: „Iată că aflu de la Tine ceva ceea ce eu nu cunosc, Zamolxe. [58]Mă voi mai gândi la ceea ce am vorbit astăzi împreună".

[59]Au trecut aproape trei ani de când Zamolxe se afla în Egipt. Marele Lup Alb, omul Lui de încredere, era un bărbat în toată firea. [60]Împlinise douăzeci și trei de ani, era atent la practicile sacerdotale, dar nu dorea să fie inițiat.

[61]Și într-o zi Marelui Lup Alb i s-a trezit dorul de glia străbună și L-a întrebat pe Zamolxe: [62]„Domnul meu, să nu-Ți fie cu supărare, când ne-om duce pe pământurile noastre?" [63]Și Zamolxe a răspuns: „Și Eu M-am gândit la asta Lup Alb. [64]Cred că a sosit timpul să ne întoarcem la ai noștri".

[65]Apoi Zamolxe i-a mărturisit lui Nefertibet dorința Sa să meargă acasă în Dacia. [66]Și ea a spus: „De ce nu rămâi aici cu noi? [67]Vei găsi o femeie potrivită cu care să locuiești. [68]Ești doar preot al Lui Amun". [69]Atunci Zamolxe i-a răspuns: „Nu mai pot sta Nefertibet. [70]Mă cheamă în suflet neamul Meu". [71]Și Nefertibet a fost de acord spunând: „Fie cum dorești Zamolxe. [72]Îi voi spune tatei că vrei să ne părăsești".

[73]Zamolxe și Marele Lup Alb au început pregătirile de drum. [74]Au luat legătura cu trupele persane care patrulau de-a lungul Nilului. [75]Soldații îi vor însoți spre Delta Nilului de unde se vor îmbarca spre Grecia.

[76]Și în ziua dinaintea plecării Zamolxe a mers la templul din Karnak să-și ia rămas bun de la tatăl preotesei Nefertibet. [77]Acolo preotul Senefer I-a spus: „Învățăturile înțelepciunii Egiptului vor trece în timp la alte popoare. [78]Poate cândva în viitor Egiptul să renască. [79]Dar spiritele luminii de aici nu vor pieri nicicând. [80]Ele vor hălădui la templele și la mormintele faraonilor și oamenilor de seamă ai acestui neam până când își vor găsi odihnă prin alte părți de lume. [81]Cei care au cunoștințe cum să atragă aceste spirite, emanații ale marelui zeu Amun-Ra, vor ferici popoarele lor".

[82]„Eu cred, domnul meu, că pot lua cu Mine, pentru neamul Meu, câte ceva din aceste puteri" a spus Zamolxe. [83]Și la despărțire preotul Senefer I-a zis: „Fie Amun cu Tine!". [84]Iar Zamolxe a răspuns: „Rămâi cu bine înțeleptule! [85]Și nu uita neamul Meu atunci când vei ajunge acolo în cer la zeul Amun. [86]Te vom chema noi să te întrupezi printre tracii arieni".

[87]Apoi Zamolxe a revenit la templul zeiței Maat. [88]Era timpul despărțirii de preoteasa Nefertibet care I-a urat: „Toți zeii și zeițele Egiptului să fie cu Tine Zamolxe! [89]Lumina noastră se stinge acum după ce a strălucit în lume timp de peste două mii cinci sute de ani. [90]Dar zeița Maat nu va muri niciodată, căci toate popoarele care se vor ridica în lume o vor venera în felul lor. [91]Fără ordine, dreptate și adevăr nu putem să-L cunoaștem pe Zeul Suprem, oricare ar fi numele Lui dat de oameni oriunde în lume". [92]Și Zamolxe i-a zis: „Rămâi în lumină *hemet netjer* Nefertibet. [93]Noi geții vom chema zeii luminoși ai Egiptului să reverse razele lor de înțelepciune pe pământurile noastre".

[94]Și Zamolxe împreună cu Marele Lup Alb au luat calea către Delta Nilului. [95]Duceau cu ei câteva bagaje grele încărcate pe cămile. [96]Când au ajuns în deltă s-au îmbarcat pe un vas comercial către insula Samos din Ionia și după un timp au sosit acolo.

[97]Întâlnirea Lui Zamolxe cu Nestor a fost emoționantă. [98]Și Nestor I-a spus: „Au trecut șase ani de când ne-am despărțit. [99]Iar geții Tăi acasă nu Te-au văzut de opt ani. [100]Când Te întorci în Dachia sau Dochia Ta, cum spuneți voi?" [101]Zamolxe a spus: „Cât de curând prietene. [102]Vin din Egipt și sunt doar în trecere pe la tine. [103]Cum îți mai merg treburile Nestor?" [104]Nestor a zis: „Încă bine. [105]La noi în Samos s-au întâmplat multe schimbări în toți acești ani de când ai lipsit. [106]Suntem acum sub stăpânirea perșilor. [107]Dar Grecia continentală este liberă. [108]Tracia este și ea sub perși".

[109]Și Zamolxe a zis: „Am aflat și Eu câte ceva despre aceste evenimente. [110]Regele Darius a trecut cu armata Helespontul pe un pod de vase și a invadat Tracia. [111]În campania lui militară împotriva sciților, regele a încercat să ocupe și părți din Dacia cerând pământ și apă, așa cum le este obicei perșilor, dar nu a reușit. [112]În Babilon, am vorbit chiar cu regele Darius și l-am prevenit. [113]Îl credeam ce spunea, că urmează dreptatea, *asha*, dar până la urmă regele Darius m-a dezamăgit". [114]Nestor a răspuns: „Să-i lăsăm pe regi cu ale lor, dragă prietene. [115]Dar mai întâi să Te odihnești după călătoria cea lungă. [116]Apoi să-mi spui pe unde ai umblat prin lume. [117]Văd că ești bine înstărit".

[118]Apoi Nestor a chemat doi slujitori să-L ajute pe Zamolxe la descărcatul bagajelor.

[119]Și în zilele următoare Zamolxe și Nestor au avut timp să povestească. [120]Nestor vroia să știe toate câte s-au petrecut cu Zamolxe în ultimii ani și I-a spus: [121]„Mă întreb, oare L-ai găsit pe Dumnezeul vostru pe care-L căutai peste tot prin lume? [122]Și Zamolxe i-a răspuns: „Află dragă prietene că Eu Îl cunoșteam bine pe Dumnezeu încă din Dacia, Țara Zeilor, Țara Soarelui. [123]Ceea ce am aflat prin lume a deschis o cale spirituală mult mai largă. [124]Dacă neamul Meu o va putea susține, ea va fi lumină pentru noi și pentru întreaga lume. [125]Desigur că înțelepciunea Lui Dumnezeu este nelimitată. [126]Dar Eu am văzut că El le-a dat mult din ea și altor neamuri. [127]Și precum știi atunci când dai înțelepciune primești la rândul tău înțelepciune. [128]Un neam care dobândește înțelepciune va avea totul".

[129]Nestor a mai zis: „Sunt de acord cu ce spui. [130]Noi grecii suntem mereu dezbinați între noi. [131]Și asta pentru că ne

lipseşte înţelepciunea ca aspiraţie a vieţii. [132]Ne preocupăm de comerţ, de agonisit, dar de aurul minţii mai puţin. [133]Ai văzut cum Pitagora a trebuit să plece dintre noi. [134]Nici acolo în Croton nu cred că va avea mare succes".

[135]„Ce mai face Pitagora, maestrul Meu? L-ai mai văzut oare?" a întrebat Zamolxe. [136]Şi Nestor a răspuns: „Da, de câteva ori. [137]Pot spune că îi merge mai bine acolo decât aici, dar tot există opoziţie destructivă. [138]Unii oamenii sunt invidioşi pe faptul că Pitagora nu-i primeşte în confreria lui".

[139]„Dacă mai ai ocazia să mergi la Croton la Pitagora să-i spui că este oricând binevenit la Mine în Dacia" l-a rugat Zamolxe pe Nestor care a răspuns: „Aşa voi face".

[140]Şederea Lui Zamolxe în insula Samos a fost scurtă. [141]Curând şi-a luat rămas bun de la Nestor şi familia lui şi împreună cu Marele Lup Alb s-a îmbarcat pe un vas spre Grecia continentală.

[142]Ajunşi la Atena, era zi de târg de sclavi. [143]Şi Zamolxe a răscumpărat pe toţi geţii şi tracii daţi spre vânzare şi i-a lăsat liberi să meargă înapoi la casele lor. [144]Erau opt traci şi doi geţi. [145]„Sunteţi slobozi să mergeţi unde doriţi! [146]Nu mai sunteţi sclavi, vă redau libertatea" le-a spus Zamolxe după ce oamenilor li s-au scos lanţurile.

[147]Şi toţi cei eliberaţi vroiau să se întoarcă acasă în Tracia şi în Dacia. [148]Oamenii au spus: „Te vom însoţi spre Tracia domnul nostru".

[149]Apoi Zamolxe cu Marele Lup Alb şi cu toţi oamenii eliberaţi au format o caravană şi au pornit la drum. [150]Intrând în Tracia au întâlnit trupe persane, prilej cu care Zamolxe s-a folosit de poziţia Lui înaltă de preot zoroastru putând merge nestingherit alături de toţi oamenii care-L însoţeau.

[151]Treptat, pe drum, tracii au rămas pe la casele lor. [152]Marele Lup Alb L-a dus pe Zamolxe la familia sa unde toţi au fost bucuroşi să-l revadă pe tânărul rătăcitor. [153]Dar şedere lor a fost scurtă. [154]Tâcu, fratele Marelui Lup Alb, a vrut să-i însoţească în Dacia şi Zamolxe l-a luat cu ei.

[155]Şi cei cinci bărbaţi au trecut Istrul. [156]Când au păşit pe pământul Daciei toţi au îngenuncheat şi l-au sărutat. [157]Iar geţii, veniţi cu Zamolxe din Grecia, I-au spus: „Te ducem până acasă domnul nostru. [158]Apoi vom merge şi noi pe la casele noastre".

CAPITOLUL 10

Zamolxe merge la Sarmisegetuza. Lucrările de construcţii de la Sarmisegetuza. Inaugurarea şcolii de înţelepciune. Noua preoţime. Împlinirea spirituală. Lecţiile iubirii date de Bendisa. Zamolxe în ţinuturile carpilor.

[1]Zamolxe şi oamenii Lui au pornit spre Sarmisegetuza. [2]Pe drum se gândea la revederea cu familia Sa şi dorul de cei dragi Îi creştea pe măsură ce se apropia de casă. [3]Deşi trecuseră anii ştia că toţi Îl aşteptau cu credinţă.

[4]Era luna florilor şi ziua aniversării naşterii Bendisei.

[5]Zamolxe urca dealul pe cal la galop. [6]Trecea pe lângă gospodăriile sătenilor şi mulţi oameni Îl recunoşteau şi-L urmau pe jos sau călare. [7]Şi până să ajungă în faţa porţii casei Sale avea cu El un întreg alai însoţitor.

[8]Mama Vetra şi tatăl Crăciun se aflau în curte. [9]Au văzut oamenii adunându-se şi-au înţeles ce se petrecea. [10]Le-a sosit băiatul şi I-au ieşit în întâmpinare. [11]Revederea cu fiul plecat în lume a fost mişcătoare pentru mama Sa Vetra care I-a spus cu lacrimi în ochii: „Dragul nostru bine ai venit. [12]O, Doamne, ce ţâfraş este! [13]O, Doamne, Ţie-Ţi mulţumesc că ne-ai adus feciorul acasă!"

[14]Bendisa şi copiii au venit şi ei degrabă. [15]L-au îmbrăţişat veseli că li s-a întors soţul şi tatăl.

[16]Şi Zamolxe i-a spus lui taică-Său: „Uncheşule, vreau să fac din geţi un popor renăscut din focul sacru. [17]Ei să fie oameni ai cerului, ai pământului, ai Lui Dumnezeu şi Domnazânei. [18]Multe am văzut în lume, dar nicăieri nu este un neam ca al nostru. [19]Niciunde nu sunt plaiurile sau gurile de rai ca la noi. [20]Dacă dacii vor învăţa să-şi stăpânească deprinderile aspre şi să-L urmeze pe Domnul Adevărat vom fi neîntrecuţi în lume. [21]Aşa să ne ajute Dumnezeu! Zău!

[22]Şi Crăciun tatăl, I-a spus Lui Zamolxe: „Te-am dat Lui Dumnezeu să-I fii fiu ca să aduci dreptatea, băiatul meu. [23]Că dacă un neam are dreptate apăi amu cu ea vin şi adevărul şi lumina şi bogăţia şi fericirea omului".

[24]Apoi mulţi dintre cei cunoscuţi L-au îmbrăţişat pe Zamolxe. [25]Erau dornici să le spună pe unde a umblat şi ce a văzut în lumea largă. [26]Şi Zamolxe i-a încredinţat: „Vă voi povesti, avem timp destul. [27]Dar acum vreau să rămân cu ai Mei". [28]Şi treptat oamenii s-au împrăştiat pe la casele lor.

[29]Către seară sătenii s-au strâns la vatra satului şi au aprins un foc mare în cinstea celui abia venit. [30]Şi spuneau: „Este rugul Lui Zamolxe, preotul nostru. [31]Ne bucurăm că a revenit acasă". [32]În atmosfera înălţătoare toţi cântau şi erau veseli de sosirea Lui Zamolxe printre ei.

[33]Şi noaptea târziu Zamolxe împreună cu soţia Sa Bendisa au mers acasă. [34]Erau acum singuri în camera lor şi puteau să-şi vorbească nestingheriţi. [35]Şi Bendisa I-a spus în şoaptă: „Ţi-am dus dorul dragul meu, domnul meu". [36]„Şi eu zâna Mea, Zâna Zânelor, doamna Mea. Şi tot te iubesc" i-a răspuns Zamolxe.

[37]Dis-de-dimineaţă Zamolxe a vrut să-Şi astâmpere setea de dorul pământului strămoşesc şi a plecat prin împrejurimi. [38]Cu fiecare pas Îl năpădeau amintirile copilăriei, adolescenţei şi maturităţii, atunci când muncea în pădure alături de tatăl-Său sau lucra pe ogor cu Bendisa, cu băiatul lor Călin, cu rudele şi sătenii.

[39]Era ca vrăjit de grădina maicii Sale. [40]Vetra o făcuse după ce Zamolxe plecase spre insula Samos ca să-i amintească mereu de frumuseţea feciorului ei. [40]Pomii sădiţi erau acum mari. [41]Toţi sătenii cunoşteau grădina Vetrei cu numele de Grădina Maicii Lui Zamolxe.

[42]Şi Zamolxe cutreiera locurile, dar cu alţi ochi, căci privea în viitor. [43]Era bogat, avea patruzeci şi opt de ani şi se gândea să întemeieze o şcoală unde să instruiască preoţimea neamului. [44]Acolo tinerii şi tinerele vor învăţa înţelepciunea pe care El Zamolxe a deprins-o cât timp a umblat prin lume.

[45]Şi primul lucru pe care L-a făcut a fost să-l iniţieze la focul sacru dacic pe Marele Lup Alb ca preot dac al Zeului Dumnezeu. [46]Ceremonia de investitură a avut loc în mijlocul unui grup de oameni strânşi la vatra Zânei Vesta. [47]Zamolxe şi

Marele Lup Alb au invocat întruparea în neamul dacilor a sufletelor nobile ale lumii, acelea încărcate de ordine, armonie, adevăr, dreptate socială şi iubire de oameni. [48]Toţi cei chemaţi astfel să se întrupeze se vor numi copii ai focului.

[49]Apoi Zamolxe a căsătorit-o, la focul sacru, pe Mari, fata Sa, care avea nouăsprezece ani, cu Marele Lup Alb şi cu Tâcu fratele lui. [50]Marele Lup Alb avea douăzeci şi trei de ani, iar Tâcu douăzeci şi unu.

[51]Şi împreună cu Marele Lup Alb, omul Său de încredere, Zamolxe a început lucrările de construcţii la Sarmisegetuza. [52]Vroiau să ridice câteva clădiri, iar în centru lor să se afle o casă înaltă cu o sală impunătoare. [53]Acolo Zamolxe plănuia să facă adunări mari de oameni, să dea ospeţe şi să le vorbească dacilor despre înţelepciunea lumii. [54]Clădirile adiacente vor fi clase de studiu şi dormitoare pentru învăţăcei. [55]Grădina Vetrei, maica Lui Zamolxe, va deveni parcul şcolii de sacerdoţi.

[56]Când lucrările au fost terminate, şcoala trebuia inaugurată. [57]După obiceiul locului, Zamolxe a chemat prin tulnice pe oricine dorea să asiste la rugul sacru dacic. [58]Iar după ce marea sală de festivităţi va fi botezată cu busuioc, va urma un mare ospăţ.

[59]Era în amurg, când la vatra Zânei Domnazâna, bărbaţi, femei şi copii s-au strâns cu mic cu mare. [60]Un rug uriaş era pregătit pentru ardere. [61]Şi preotul Zamolxe a aprins lemnele, focul s-a aţâţat, iar cei prezenţi au cântat veseli invocând zâna să le dea sănătate, belşug şi bucurie în viaţă.

[62]Apoi a sosit marele moment al serii. [63]Din marea vâlvătaie a focului sacru dacic Zamolxe a aprins o făclie. [64]Şi asistat de câţiva tineri a dus torţa în flăcări spre marea sală. [65]Mulţimea L-a urmat şi sala s-a umple treptat cu oameni. [66]Toţi aşteptau să se întâmple ceva măreţ. [67]Şi Zamolxe le-a spus: „Această făclie va aprinde acum vatra sacră a nemuririi dacilor arieni. [68]Lumina focului din vatră este întruchiparea spiritului divin. [69]De acum înainte această vatră sacră va arde supravegheată continuu de veghetorii la foc. [70]Ea va aprinde focul nemuririi în sufletele dacilor arieni. [71]Aşa să ne ajute Domnul Dumnezeu. Zău!”

[72]Şi asistat de primii doi veghetori ai focului nemuririi dacilor, Zamolxe a aprins lemnele din vatră. [73]După obiceiul preoţilor daci s-a presărat tămâie pe focul încins. [74]Şi Zamolxe a trecut cu găletuşa cu apă printre rândurile de oameni şi-i boteza cu busuioc, cu apă vie, foc sacru şi spiritul Lui Dumnezeu.

[75]Apoi a început ospăţul. [76]Tuturor li s-au dat mâncăruri de tot felul, dar vin şi băuturi tari nu au fost aduse. [77]Aşa Zamolxe arăta la toţi că mintea omului frumos trebuia să fie limpede. [78]Şi ospăţul s-a încheiat noaptea târziu.

[79]Au trecut câteva luni de la revenirea acasă a Lui Zamolxe. [80]Sătenii şi oamenii din împrejurimi s-au obişnuit din nou cu prezenţa Sa. [81]Toţi însă, care L-au cunoscut, spuneau că era schimbat. [82]Dacă înainte era preotul dac care-ţi inspira încredere deplină, acum se ridica cu mult deasupra. [83]Avea o alură care emana respect şi iubire, iar în prezenţa Lui toţi simţeau că se trezeau la viaţă.

[84]Şi planul şcolii sufletului se înfiripa. [85]Treptat s-a format în jurul Lui Zamolxe un grup de oameni cărora El le dădea diferite însărcinări. [86]Unii se ocupau de curăţenia clădirilor, alţii de paza lor şi supravegheau focul nemuririi dacice, şi alţii aveau sarcini de administrare a şcolii.

[87]Când a sosit primăvara, şi zăpada s-a topit, era timpul ca dacii de pretutindeni să afle ce se întâmpla la Sarmisegetuza. [88]Zamolxe a trimis olăcari în Dacia să dea sfoară în ţară şi să înştiinţeze pe tinerii şi tinerele care vor să devină preoţi şi preotese. [89]Propunerea era făcută mai ales familiilor căpeteniilor şi oamenilor cu stare, *tarabostes*. [90]Şi cei care vroiau să-L cunoască pe Dumnezeu, şi aveau darul preoţiei, vor locui chiar la Sarmisegetuza.

[91]Curând au sosit primii tineri doritori ai preoţiei celei noi. [92]Erau cinci băieţi, Gruiu, Vercu, Dragoş, Zogru şi Şoimu, şi trei fete, Sorana, Zorela şi Simina. [93]De băieţi va avea grijă Călin, fiul Lui Zamolxe, iar de fete Bendisa şi nurorile ei, Gema şi Iza, soţiile lui Călin. [94]Marele Lup Alb, preot al Zeului Dumnezeu, va ţine lecţii alături de Zamolxe.

[95]Timpul învăţăturii va fi de un an. [96]Clase noi se vor forma doar la începutul fiecărui anotimp. [97]Astfel, într-un an se vor înfiinţa patru grupe de învăţăcei.

[98]Pentru început Zamolxe le-a făcut cunoscut tinerilor, veniţi la învăţătură, despre organizarea şcolii, modul de predare şi orarul cursurilor. [99]Şi de la primele lecţii El le-a vorbit despre unirea sacră Dumnezeu-Domnazâna, despre spirite şi zei, aşa cum învăţase de la Pitagora şi de la alţi preoţi, pe unde umblase în lume.

[100]Treptat şcoala s-a mărit, alţi tineri au venit să înveţe tainele preoţiei de la Zamolxe. [101]Se dusese deja vestea hăt departe. [102]Multe dintre marile căpetenii ale dacilor aflaseră despre generozitatea şi înţelepciunea Lui Zamolxe Arianul, preotul de la Sarmisegetuza.

[103]Iar pentru acei tineri care nu ştiau alfabetul dacic, Zamolxe a organizat clase aparte. [104]Ei învăţau scrierea pe plăcuţe de lemn ceruit, pe pergamente cerate, pe diferite ţesături textile ceruite şi pe pergamente şi papirusuri aduse de negustorii greci în Dacia. [105]Toate cele necesare cursanţilor erau oferite gratuit de către şcoală.

[106]Zamolxe îşi preda oral învăţăturile, după felul cum deprinsese în timpul călătoriilor Lui prin lume. [107]Învăţăcei nu luau notiţe, căci Zamolxe le spusese că „înţelepciunea trebuie să se dezvolte în minte, nu să fie scrisă”, tot aşa cum Lui Zamolxe îi spusese maestrul Pitagora, la începutul uceniciei sale în insula ioniană Samos. [108]Şi multe prelegeri se ţineau în preajma focului sacru care purifica sufletul omului.

[109]Iar tinerilor care urmau şcoala zamolxiană li se recomanda, dar nu era obligatoriu, să fie vegetarieni, în cele ale mâncării, precum era şi Zamolxe. [110]Lor li se explica de ce preoţimea nouă a dacilor trebuia să urmeze practica nonuciderii. [111]Căci preoţii Lui Zamolxe trebuiau să fie exemple pentru oamenii care căutau salvarea la Dumnezeu Tatăl şi Domnazâna Mama.

[112]Învăţăceii vor fi pregătiţi în matematică, astronomie şi medicină sacerdotală. [113]Vor învăţa ce înseamnă cu

adevărat *justiția*. [114]Și vor fi instruiți să prețuiască valorile dreptății, adevărului și responsabilității personale, ale prieteniei și iubirii, ale curajului și dăruirii pentru binele colectiv.

[115]Și treptat, la școala Lui Zamolxe, au venit mulți tineri și tinere. [116]Existau acum trei grupuri diferite. [117]În primul rând erau cei care vroiau să devină sacerdoți și medici. [118]Ei proveneau de obicei din familii preoțești mai vechi, din presbiteri și presbitere care doreau ca urmașii lor să știe noile învățături ale Lui Zamolxe. [119]Prin ei Zamolxe vroia să ridice școli de învățătură în toată Dacia. [120]Și așa înțelepciunea să îndrepte tot omul și neamul dacilor la lumina Lui Dumnezeu. [121]Zamolxe scrisese deja în limba dacă un tratat de medicină naturistă pentru folosul tinerilor la preoție.

[122]Un alt grup îl formau cei care vroiau să învețe arta conducerii. [123]Erau tineri și tinere aleși dintre copiii de nobili *tarabostes* și dintre cei ai unor căpetenii militare. [124]Ei vor veghea dreptatea socială, vor fi judecători, menținători ai ordinii și militari de carieră. [125]Ca oșteni, comandanți de trupe, exarhi și cavaleri zamolxieni, ei vor învăța să mânuiască armele și să construiască *dave*, cetăți militare fortificate cu valuri de pământ, șanțuri de apărare și palisade întărite.

[126]Al treilea grup era cel care învăța despre negoț, agricultură și meșteșuguri. Zamolxe a organizat la Sarmisegetuza ateliere unde se fabricau unelte de lucru, printre care și roata olarului.

[127]Treptat școala de la Sarmisegetuza a transformat inimile celor care o urmau, căci ei se luminau pe zi ce trecea la o viață pe care părinții lor nu au cunoscut-o vreodată. [128]Din focul sacru dacic a renăscut o generație de oameni ai luminii sufletului.

[129]Adesea, la lecții, Zamolxe le spunea: „Adevărata comoară a unui om este împlinirea spirituală. [130]Un sacerdot dac, pe lângă iscusința de a conduce ritualuri ale focului, trebuie să fie și un înțelept. [131]Cu adevărat are înțelepciune doar acela care poate să facă legătura directă între facultățile sale mentale și cunoștințele sufletului. [132]Și acestea din urmă sunt inepuizabile. [133]Drumul de urmat către înțelepciune duce la cunoștințele sufletului, susținut de experiența dobândită prin judecată și deducție. [134]Și astfel se ajunge la concluzii de valoare. [135]În schimb simpla abilitate mentală nu generează concluzii decât pe baza experienței”.

[136]Sorana, una dintre cursante a întrebat: „Cum putem oare face deducții corecte?” [137]Și Zamolxe a răspuns: „Înțelepciunea și deducția se completează reciproc. [138]Înțelepciunea vine din suflet pe când deducția din rațiune și experiență”.

[139]Atunci Dragoș a întrebat și el: „De unde se adună înțelepciunea omului?” [140]Și Zamolxe a răspuns: „Parte din ea o moștenim din viețile anterioare, ca zestre spirituală. [141]Dar nu putem spune aceasta și despre rațiune și experiență, căci ele trebuie dobândite și cultivate în viața prezentă. [142]De aceea ne străduim să acumulăm experiență și să o judecăm prin prisma rațiunii. [143]Dar saltul spiritual al fiecăruia este făcut doar atunci când deducția rezultată, ca o concluzie din rațiune și experiență, lucrează împreună cu înțelepciunea sufletului. [144]Voi tinerilor, pentru că ați optat pentru preoția dacică, aveți deja prezentă în voi calitatea înțelepciunii. [145]La ea se va

adăuga dezvoltarea rațiunii și experiența. [146]De acestea două veți beneficia aici la școală. [147]Veți studia cum să gândiți logic și veți acumula experiență ce va fi folositoare profesiei pe care v-ați ales-o. [148]Dar în momentul în care veți reuși ca deducția, rezultată din rațiune și experiență, să vă fie asociată cu înțelepciunea sufletului, atunci ați intrat în procesul creator al vieții. [149]Inspirația însoțește acest proces ca o dinamică ce ne arată cum să ne manifestăm într-un fel sau altul și cum să luăm decizii și să acționăm ca atare. [150]Participarea voinței personale la această activitate creatoare îl ridică pe om la nivelul de semizeu, îl apropie de Dumnezeu și Domnazâna. [151]În acest mod viața îi este sacralizată. [152]A trăi cu scop divin este singurul mod de a vieții cu adevărat, de a simți din plin că ești viu”.

[153]Gruiu, și el unul dintre învățăcei, a întrebat: „Cât de vii putem spune că suntem, domnul nostru?” [154]Și Zamolxe a răspuns: „Gradul de vitalitate este dat de sufletul, mintea și trupul omului. [155]În esența ei vitalitatea este o realitate a gradului de conștientizare a existenței sufletului, nicidecum manifestarea materiei. [156]De reținut este și faptul că înțelepciunea face legătura cu transcendența sufletului, pe când rațiunea și experiența cu realitatea materială. [157]Veți învăța pe parcurs cum factorul material izvorăște din cel transcendental, care practic creează și transformă materia. [158]Treptat veți înțelege puterea spiritului asupra materiei. [159]Putem spune, prin urmare, că deși vitalitatea este dată de suflet, ea se exprimă și prin minte și prin trup ca să fim zgrimințeși și sănătoși.

[160]Apoi Gruiu a zis: „Domnul nostru, aceste idei ni se par destul de greu de înțeles, dar cu timpul ne vom strădui să le pricepem”.

[161]Învățătura înaltă a transformat în bine pe cursanți de la Sarmisegetuza. [161]În prezența Lui Zamolxe sufletele lor se manifestau în lumină. [162]Odată Zamolxe le-a spus: „Toate se trag din suflet. [163]Atât cele bune cât și cele rele, ale ființei noastre întregi, se revarsă din suflet. [164]Cât privește îngrijirea de sine, a minții și a trupului, trebuie să o dăm în primul rând sufletului și atunci și capul și restul trupului deopotrivă or s-o ducă bine”.

[165]De multe ori Zamolxe le atrăgea învățăceilor atenția asupra importanței legăturii omului cu natura zicându-le: „Omul are cu natura un dialog continuu. [166]Natura este pentru om o călătorie spre perfecțiune. [167]În tot acest timp natura i se relevă omului din ce în ce mai profund. [168]Omul astfel echilibrat este parte din natură și înțelege cel mai bine zeitățile”.

[169]Și pas cu pas învățăturile pe care Zamolxe le deprinsese în cursul uceniciei Sale în Ionia, în Babilon și în Egipt au fost deprinse de învățăceii Săi de la Sarmisegetuza.

[170]Uneori Bendisa, soția Lui Zamolxe, ținea câte o lecție aparte. [171]Vroia să le insufle cursanților respectul dintre bărbat și femeie spunându-le: „Conștiința iubirii este înțelepciunea care-l apropie pe om de Dumnezeu. [172]Să țineți minte că iubirea este cea mai bună religie. [173]Ea începe cu simpatia pentru cineva, apoi se consolidează cu forța atracției care prin transmutare în iubire atinge apogeul în adorația persoanei iubite. [174]Cerul ne face

să căutăm, pământul să iubim, soarele să trăim, luna să visăm”.

[175]Alteori Bendisa le-a vorbit învățăceilor despre zeități și relația aparte bărbat-femeie și despre psihologia sexelor astfel: „Zeitățile sunt în perechi de zâni și zâne. [176]Bărbatul emulează cu perechea lui feminină spiritele lor. [177]Bărbatul este ca un vultur puternic vrând să domine spațiul. [178]Pentru măreția gloriei supreme el poate să zboare până la capătul pământului. [179]Bărbatul luminează mințile prin rațiune, căci poate gândi profund și vorbi minții. [180]El se manifestă în primul rând cu mintea. [181]Femeia este ca mierla care cântă dorind să cucerească sufletul. [182]Pentru virtutea divină ea poate să zboare de acolo de unde începe cerul. [183]Femeia dă iubire inimii, căci poate intui adânc și vorbi sufletului. [184]Ea se manifestă în primul rând cu inima”.

[185]Și Bendisa le mai vorbea și despre viața casnică armonioasă astfel: „Este foarte importantă existența permanentă în căminele voastre a focului sacru mai cu seamă în opaițe arzând continuu. [186]Vatra de gătit a casei nu poate fi considerată sacră. [187]Bărbatul aprinde focul sacru dacic într-un cămin nou și femeia îl întreține. [188]Partenerii sunt egali și complementari, comuniunea dintre ei este fondată pe iubire și respect reciproc”.

[189]În ziua de Sânziene s-a încheiat la Sarmisegetuza anul de studiu al primului grup de tineri la învățătura preoției zamolxiene. [190]Cei cinci băieți și trei fete au absolvit școala Lui Zamolxe. [191]Ca semn distinctiv al preoției ei vor purta veșminte albe, cingătoarea împodobită și toiagul sacerdotal având sculptat, la capătul de sus, capul de șarpe ca simbol al înțelepciunii.

[192]În cursul ceremoniei de inițiere și hirotonisire toți absolvenții au primit nume preoțești. [193]Aceasta le va schimba destinul în noua lor calitate de preoți daci zamolxieni.

[194]Apoi absolvenții s-au pregătit să se întoarcă acasă. [195]Printre ei era și Gruiu, tânărul venit de peste munții, dinspre răsărit, de la triburile carpilor.

[196]Și Zamolxe l-a întrebat pe Gruiu: „Când pleci?” [197]„Poimâine, domnul meu. [198]Am trimis vorbă la tata. Vor veni câțiva oșteni de-ai noștri să mă ia acasă” a răspuns el. [199]„Ia spune-mi, unde locuiești acolo la răsărit?” l-a mai întrebat Zamolxe. [200]Și Gruiu a răspuns: „Noi avem pământuri multe în jurul unui vârf de munte pe care-l numim Toca”. [201]Și se gândea Zamolxe: „Toca? Zeul Thoth mi-a spus despre un munte cu un nume asemănător cu al Lui”.

[202]Și Zamolxe a mai vrut să știe: „Se observă ceva deosebit acolo pe vârful Toca?” [203]Gruiu a răspuns: „Da, într-adevăr este ceva neobișnuit. [204]În fiecare an, la vreo patruzeci și ceva de zile după înflorirea sânzienelor, noi vedem așa în văzduh o umbră ca o piramidă. [205]Nu știm de unde vine, dar ne minunăm foarte tare. [206]Și înainte de asta, chiar la răsăritul soarelui vedem Calea Cerului. [207]Noi spunem că este un drum pe care Dumnezeu ni-l deschide ca să arate sufletului încotro să se ducă spre lumină. [208]La acel timp este Sărbătoarea Muntelui când ne veselim și încingem hore. [209]Cei care locuiesc la șes se închină muntelui Toca al nostru care este sacru, căci acolo au trăit oamenii urieși. [210]Mai jos de Toca se află Jgheabul Urieșilor”.

[211]Atunci Zamolxe și-a amintit de vorbele zeului Thoth și a înțeles că s-au adeverit. [212]Și i-a mai spus lui Gruiu: „Aș dori să văd și Eu muntele acela și să iau parte la sărbătoarea voastră”. [213]„Bucuros, domnul meu. Vino cu noi când îmi vor sosi însoțitorii” a răspuns tânărul preot.

[214]Și Zamolxe, Marele Lup Alb și alți doi tineri preoți, curioși și ei să vadă minunea de pe vârful muntelui Toca, s-au pregătit să meargă în vizită la arienii de la răsărit. [215]Gruiu era bucuros că părinții lui vor avea ocazia să-L cunoască pe înțeleptul de la Sarmisegetuza, cel care-l pregătise pe fiul lor pentru profesia de preot zamolxian.

[216]Și când micul grup de la Sarmisegetuza a ajuns la părinții lui Gruiu toți a fost primiți cu drag. [217]La timpul potrivit s-a organizat urcarea lor la munte.

[218]Era dimineața, la răsăritul soarelui, când Zamolxe a putut să vadă cu ochii Lui Calea Cerului care arăta sufletului drumul spre Dumnezeu. [219]Pe cer se vedea piramida. [220]Zamolxe era uimit și și-a spus. „Mulțumescu-Ți Zeule Thoth că ne arăți calea spre cer nouă dacilor. [221]Această piramidă este făcută de Dumnezeu. [222]Și este mai sacră decât toate piramidele Egiptului care sunt ieșite din mâini omenești”.

[223]Apoi Zamolxe s-a întors acasă la Sarmisegetuza.

CAPITOLUL 11

Zamolxe Marele Preot al dacilor. Se schimbă inimile dacilor. Venerarea vieții nu a idolilor. Zamolxe devine rege. A treia schimbare la față a Lui Zamolxe. Primirea Legilor Belagine de la Zâna Vesta. Reformele sociale la daci.

[1]Au trecut anii și Lui Zamolxe I s-a dus vestea de mare înțelept. [2]La școala Lui veneau nu numai tinerii din triburile dacilor, dar și din cele ale altor traci. [3]Sacerdoții medici, pregătiți la școala de la Sarmisegetuza, erau din ce în ce mai cunoscuți în lume sub numele de preoții Lui Zamolxe. [4]Se credea despre ei că trezeau sufletul, ascuțeau mintea și învlăguiau trupul. [5]Și a sosit timpul ca ei să-L numească pe Zamolxe, Marele Preot al dacilor.

[6]Se apropia ziua de Sânziene și treptat s-au strâns la Sarmisegetuza peste cinci sute de sacerdoți daci de pretutindeni. [7]Va fi o mare adunare la vatra Zânei Vesta. [8]Și când ziua a sosit a fost pregătită pe vatra focului o grămadă mare de lemne aduse din pădure. [9]După-amiază s-a format un grup de opt tineri care vor purta torțele de aprindere a rugului. [10]Un număr de doisprezece sacerdoți, șase bărbați și șase femei, vor îndeplini ritualul focului sacru dacic. [11]Ei vor face invocații către toți zeii neamului.

[12]S-a lăsat seara și torțele au fost aprinse rând pe rând ca să lumineze peste tot. [13]La focul sacru se aflau strânși sacerdoții daci, iar în spatele lor era poporul de rând. [14]Întreaga adunare aștepta cu sufletul la gura ceea ce va urma.

[15]Și Doștana, preoteasă și Zână a Focului Sacru, a aprins lemnele rugului cu făcliile aduse de la vatra focului nemuririi de cei opt tineri. [16]Strigăte înălțătoare au erupt din sute de piepturi: Ave, ave, ave! [17]Grupul sacerdoților a

invocat în cor puterea zeităților, pe Dumnezeu și pe Domnazâna, să coboare în ființa primului Mare Preot al neamului dacilor, Zamolxe.

[18]Când totul s-a sfârșit a urmat un mare ospăț. [19]La despărțire de oameni Zamolxe a luat cuvântul de rămas bun spunându-le: „Munții noștri sunt toți sacri, sunt cogaioni. [20]Urcând pe munți ne apropiem de Dumnezeu și Domnazâna. [21] Să ai drum în pace popor de la izvor!"

[22]După un timp s-a format la Sarmisegetuza Sfatul Înțelepților având douăzeci și patru de bărbați și femei. [23]Doisprezece dintre ei stăteau la Sarmisegetuza, iar ceilalți doisprezece, mai tineri, călătoreau neîncetat prin Dacia ca trimiși ai Marelui Preot să lumineze poporul.

[24]Și Zamolxe, cu marea-I putere preoțească, dorea să facă reforme cu ajutorul tinerilor pe care-i învățase la Sarmisegetuza și cărora le-a spus odată: „Încrederea unui singur om mișcă munții. [25]Eu am câțiva credincioși și cu ei voi schimba inimile dacilor ca ei să ajungă un popor mare și înțelept. [26]Preotul dac trebuie să cunoască tainele cerului și ale pământului".

[27]Așa Zamolxe a continuat să dea oamenilor învățătura sănătoasă, cea a sufletului. [28]Și îi îndemna pe daci să prețuiască pe bătrânii înțelepți.

[29]La acea vreme s-a răspândit și mai mult obiceiul ofrandelor, când pe mese întinse gospodarii își ofereau prinosul, produse care apoi erau date la cei nevoiași de către preoți și preotese.

[30]Se știa și despre calendarul dacic în care anul nou începea primăvara când ziua era egală cu noaptea.

[31]Și Zamolxe, Marele Preot, a întemeiat ordine călugărești, pentru bărbații și femeile care trăiau retrași în peșteri și prin munții sacri cogaioni. [32]Se știa despre aceștia asceți că erau discipoli ai Marelui Preot, sihaștri celibatari, vegetarieni, oameni de o înaltă ținută spirituală care trăiau simplu, frumos și drept în simbioză cu natura. [33]Aceștia pustnici purtau adesea Crucea Lui Zamolxe, crucea care avea în centrul ei floarea vieții reprezentând soarele ca simbol al Lui Zamolxe. [34]Asceții erau respectați de popor, căci ei deveniseră păstrători ai înțelepciunii și ai Legilor Lui Zamolxe.

[35]Și preoții și preotesele care făcuseră școala zamolxiană la Sarmisegetuza reveneau adesea acolo să se mai scalde în puternica lumină a zeilor. [36]Așa mai primeau îndumări de viață, vorbe de înțelepciune și lumină în suflete. [37]Lor Zamolxe le spunea: „Religia noastră este ancorată în ritmurile naturii și ale vegetației. [38]Religia noastră hrănește viața, căci noi nu avem zei plăsmuiți, ci pe cei care au menire în trăirile noastre. [39]Zeitățile noastre sunt principii de viață, fenomene ale naturii, legi ale evoluției, abstractizări, și tot ce poate fi legat de creația din Dumnezeu și Domnazâna, care-și distribuie manifestările în forme multiple. [40]Nu există legătură între zeitățile noastre și idolatria. [41]Noi nu ne închinăm la idoli, ci venerăm viața. [42]Suntem ființe conștiente, suntem conștiința zeilor! [43]Avem capacitatea de a fi parțial zei, adică semizei, deoarece acolo unde există conștiință se află și identitatea acelei conștiințe".

[44]Mulți dintre nobilii de seamă, *tarabostes*, puternicii conducători ai dacilor, aflaseră de la preoțimea

zamolxiană despre Marele Preot Zamolxe, înțeleptul de la Sarmisegetuza.

[45]Și într-o zi, în marea sală de la Sarmisegetuza, s-au strâns multe căpetenii. [46]Toți știau ce va urma, Zamolxe va fi numit vicerege și astfel va fi asociat la domnia regelui Scander. [47]Câțiva oșteni purtau totemul cap de lup dacic ca simbol al neamului. [48]În liniștea care a urmat, Scander, regele triburilor dacice din toată aria Sarmisegetuza, munții înconjurători și ținuturile de la câmpie, a luat cuvântul. [49]Și le-a spus celor prezenți: „Astăzi este un moment înălțător pentru neamul dacilor. [50]Știți prea bine că suntem oameni aspri și ne războim des între noi. [51]De acum vrem ca să înceteze lupta dintre frați și să avem la conducerea neamului nostru un om al Lui Dumnezeu. [52]El este învățat, a colindat lumea și ne-a adus înțelepciune. [53]Dumnezeu s-a îndurat de noi. [54]De astăzi noi dacii de pe aceste locuri vom avea un vicerege, pe Zamolxe, Marele Preot. [55]Eu Scander, regele vostru, Îl chem să-mi fie alături la domnie".

[56]Mulțimea a izbucnit în urale, arcașii de afară au tras săgeți spre cer. [57]Iar căpeteniile de pe platforma unde se aflau Scander și Zamolxe și-au strâns fiecare pumnul mâinii drepte și l-au adus lângă inimă, ca semn de credință și supunere noului vicerege.

[58]Și după înălțarea Sa la domnie, alături de regele Scander, Zamolxe avea grijă în continuare de școala de la Sarmisegetuza. [59]De fiecare dată Zamolxe Își găsea timp să-i îmbărbăteze pe tineri cu spusele Lui. [60]Învățăceii le știau pe de rost ca metodă generală de tămăduire astfel: [61]„După cum nu trebuie să încercăm a îngriji ochiul fără să ținem seama de cap, [62]nici capul nu poate fi îngrijit neținându-se seamă de corp, [63]tot astfel trebuie să-i dăm îngrijire trupului dimpreună cu sufletul. [64]Trebuie cunoscut întregul ca să poți vindeca partea și nu poți vindeca cu adevărat partea dacă întregul este bolnav. [65]Și cum sufletul este marele întreg pentru om, de la suflet se pornește pentru a vindeca ce este mai jos de el, precum apa izvorului care curăță ceea ce i se ivește în cale. [66]Și când sufletul se vindecă pot fi vindecate și mintea și corpul".

[67]A trecut aproape un an de când Zamolxe era asociat la domnia regelui Scander. [68]Ca vicerege vizita des căpeteniile triburile dacilor și așa au încetat vrajbele dintre ele. [69]Ca Mare Preot, Zamolxe se gândea la aducerea pentru neam a unor legi frumoase, Legile Belagine, Legile Blajinilor. [70]Ca după aceste legi omul să-și trăiască viața simplu, frumos și drept, în frăție cu natura și în moderație, cumpătare și hărnicie. [71]Și așa spiritul creator al omului să năzuie la contopire cu cel al Lui Dumnezeu, pe timpul cât omul este încă din viață.

[72]Sosise timpul ca Zamolxe să primească legile sacre ale dacilor. [73]Și El i-a vorbit Marelui Lup Alb, astfel: „De astăzi vreau să fiu cât mai apropiat de Vesta, Zâna Focului Sacru. [74]Voi aprinde focul în fiecare seară și voi sta în meditație. [75]O voi consulta pe zeiță ca să-mi dea legile pentru acest neam. [76]Să nu lași pe nimeni în preajma mea atunci când sunt la focul sacru dacic". [77]„Prea bine, domnul meu. Așa voi face" I-a răspuns Marele Lup Alb.

[78]De atunci, în fiecare zi, dimineața și seara, Zamolxe se afla în meditație la focul sacru, câte o oră de fiecare dată. [79]Își lăsa gândurile libere să vină și să

plece, astfel primea inspirație de la Vesta, Zâna Focului. [80]Pe zi ce trecea se schimba la față, care Îi devenea din ce în ce mai luminoasă. [81]Și așa Legile Belagine, Legilor Frumoase, pe care vroia să le dea poporului Său, I s-a limpezit în minte.

[82]Și după vreo zece zile Zamolxe i-a mărturisit Marelui Lup Alb: „La focul sacru dacic, în prezența Zeiței Vesta am primit, de la Dumnezeu și Domnazâna, Legile Frumoase. [83]Ele vor face să se nască înțelepciunea în poporul dacilor și ele vor aduce salvarea neamului nostru, a urmașilor lui și a altor oameni care le vor folosi în lume”.

[84]La acea vreme Marele Lup Alb a scris Legile Lui Zamolxe în limba dacă pe foi de papirus aduse de ei de la Luxor din Egipt. [85]Apoi aceste legi au fost gravate pe tăblițe de aur.

[86]Și primele vorbe de înțelepciune au fost zece porunci, care s-au numit Decalogul Lui Zamolxe. [87]Ele au fost scrise astfel: „Opune-te răului, respectă adevărul, caută dreptatea și umple-te de lumină în suflet. Urmând acestea puterea întunericului scade (1). [88]Trăiește în armonie cu oamenii, dar dacă ei nu sunt pașnici trebuie confruntați pentru că mințile le sunt stăpânite de întuneric (2). [89]Omul care greșește să-și repare complet faptele rele, dacă mai este posibil, iar dacă nu să-și primească pedeapsa pentru greșeli (3). [90]Respectă pe oricine, dar dacă cineva nu merită onoarea pe care i-o dai atunci ignoră acea persoană (4). [91] În tot ce faci urmează lumina Lui Dumnezeu (5). [92]Cei care dobândesc Spiritul Înțelepciunii merg în împărăția Lui Dumnezeu și sunt nemuritori (6). [93]Lui Dumnezeu sau zeilor nu le face niciodată sacrificii bazate pe omorârea ființelor și pe distrugerea de flori și fructe; [94]divinitățile nu au nevoie de ofertele materiale ale oamenilor. [95]Sacrificiul tău trebuie înțeles ca renunțarea la dezordine în gânduri, vorbe și fapte (7). [96]Învață de la orice popor ceea ce are mai bun, astfel lumina neamului tău va străluci mai puternic (8). [97]Trăiește simplu, frumos și drept (9). [98]Să privești flacăra focului sacru, legătura ta cu Dumnezeu (10).

[99]Și Zamolxe le-a mai spus oamenilor: Acestea sunt poruncile de bază, pentru omul care ar vrea să-și salveze sufletul. [100]Am mai primit și alte legi care vor fi treptat cunoscute, dar și această rugăciune către Tatăl Nostru Dumnezeu și Mama Noastră Domnazâna: *„Tatăl Nostru Dumnezeu, Mama Noastră Domnazâna,* [101]*Voi care trăiți în lumină, înțelepți sunteți în cer și pe pământ.* [102]*Aștept darul înălțării Voastre în mine.* [103]*Vreau să primesc harul Vostru în fiecare zi.* [104]*Lumina Voastră să-mi fie ca pâinea de zi cu zi. Să-mi dea înțelepciune sufletului care să-mi lumineze cu putere viața.* [105]*Tată Dumnezeu și Mamă Domnazână rogu-Vă să-mi dați binecuvântarea Voastră cu lumină, să pot trăi în înțelepciune, mulțumire și har* [106]*și focul din inimile voastre să fie și în inima mea.* [107]*Așa să fie, așa să fie, așa să fie, zău”.*

[108]Și luptele cu triburile învecinate s-au rărit, dar nu au încetat. [109]Într-o bătălie cu agatârșii, un neam al galilor, undeva mai sus de râul Maris, regele Scander a fost ucis. [110]La Sarmisegetuza a fost jale mare și în marea sală s-au strâns marile căpetenii ale dacilor. [111]Acolo a avut loc o ceremonie, condusă de un sobor de preoți, în timpul căreia Zamolxe a fost recunoscut ca rege.

[112]Sosise acum timpul ca Zamolxe să aducă reforme neamului, norme care vor întări și mai mult statul. [113]Ele vor fi temelie nu numai credințelor și instituțiilor religioase, ci și celor trei clase de oameni – sacerdoții, militarii și producătorii în patru domenii principale: [114]Domeniul instituțiilor religioase (1). [115]Sacerdoții zamolxieni, absolvenți ai școlii de la Sarmisegetuza, se vor ocupa de răspândirea în popor a preceptelor religioase. [116]Se interzicea complet practica jertfelor. [117]Se construiau noi temple și sanctuare; [118]Domeniul sistemului de educație (2). [119]Preoțimea zamolxiană era cea care va educa în școli tânăra generație; [120]Domeniul justiției (3). [121]Judecătorii comunităților erau aleși dintre acei oameni care învățaseră arta conducerii la școala de la Sarmisegetuza sau la școlile afiliate ei. [122]Sfatul bătrânilor îi va ajuta în judecarea cazurilor de dreptate socială și în luarea deciziilor corecte; [123]Domeniul mijloacelor de informare în masă (4). [124]Se instituia funcția de trimis special regal având și atribuția de crainic, olăcar al regelui. [125]Crainicii aveau misiunea de a anunța poruncile regale oriunde era necesar fiind ajutați la împlinirea lor de către conducătorii militari ai locului.

[126]Și la Sarmisegetuza, Zamolxe a organizat inițieri pentru tineri ca fii sau fiice ale soarelui sau fii sau fiice ale lunii. [127]La temple au luat amploare ritualurile de trecere pentru generațiile de vârste diferite, la naștere, la pubertate, la adolescență, la maturitate și la felurite alte ocazii din viața oamenilor.

[128]Și într-o zi, la Sarmisegetuza, a sosit o delegație persană condusă de generalul Megabazos. [129]Grupul de douăzeci de persoane, nobili și oșteni, vroiau să-L vadă pe Zamolxe, regele dacilor. [130]Purtau cu ei un mesaj din partea lui Darius, regele perșilor. [131]Oaspeții au fost invitați în sala mare să-L întâlnească pe regele Zamolxe care i-a întâmpinat în graiul persan zicând: „Bun sosit pe pământurile noastre. [132]Sunteți oaspeți și după obiceiul nostru strămoșesc vă primim cu bucurie, cu pâine și sare”.

[133]Îndată au venit femei tinere care, de pe tipsii de aur, i-au servit pe oaspeți cu pâine și sare. [134]Apoi li s-a dat apă în cupe de aur.

[135]Și Zamolxe i-a vorbit generalului Megabazos, pe care îl cunoscuse cu ani în urmă în Babilon, întrebându-l: „Ce mai face măritul rege Darius?” [136]Generalul I-a răspuns: „Închinare domnul nostru Zamolxe, rege al geților și preot al Lui Zaratuștra. [137]Măritul Darius, Regele Regilor, este bine. [138]Noi aducem un mesaj din partea lui. Iată-l!”

[139]Și Zamolxe a luat scrisoarea ce I-a fost întinsă, a desfăcut-o și a citit: *Către regele geților Zamolxe, preot al Lui Zaratuștra.* [140]*Eu, Darius regele perșilor, Îți transmit bineț de aici din capitala imperiului, Pharsa.* [141]*Poate Te întrebi de ce noi perșii nu am ajuns încă pe meleagurile voastre acum când suntem cea mai puternică împărăție din lume, stăpânind pământuri de la Marea Egee și Egipt până la munții cei mari în țara inzilor.* [142]*Află dar că Mi-am ținut promisiunea pe care Ți-am făcut-O cu ani în urmă în Babilon, aceea că perșii nu vor încerca să vă cucerească.* [143]*Noi știm că prin Tine neamul geților slujește lumina spiritului.* [144]*Și mai află că în cursul campaniei pe care am organizat-o acum câțiva ani împotriva sciților a trebuit să luptăm cu grupuri de geți*

acolo între Istru şi Pontul Euxin. [145]*Ei ne-au atacat pe noi perşii, care pornisem în campanie contra sciţilor, nicidecum a geţilor.* [146]*După ce am trecut fluviul Istru am fi putut să ne angajăm în lupte cu geţii urcând pe valea fluviului Tyras, pe pământurile voastre,* [147]*dar am preferat să mergem doar împotriva sciţilor prin stepe trecând de fluviul Borysthenes, până la fluviile Tanais şi Atel.* [148]*Geţii s-au convins că nu avem intenţii ostile faţă de ei, după care ne-au lăsat în pace.* [149]*Rege Zamolxe, ca semn de preţuire pentru că eşti Om al luminii, al dreptăţii şi al adevărului, Îţi trimit din partea Mea un coif de aur.* [150]*Fie ca lumina Lui Ahura Mazdah să continue să strălucească în voi neamul geţilor.* [151]*Darius, Regele Regilor*.

[152]Şi Zamolxe a terminat de citit scrisoarea regelui persan Darius. [153]Apoi generalul Megabazos, conducătorul delegaţiei persane, a păşit în faţă însoţit de un nobil persan. [154]A scos coiful de aur împachetat într-o pânza fină şi l-a aşezat pe o tipsie de aur purtată de nobilul însoţitor.

[155]Şi generalul a luat coiful de aur şi s-a apropiat de Zamolxe. [156]Apoi ceremonios, cu un gest de respect deplin, l la aşezat pe cap zicând: „În numele marelui Darius, imperiul persan, cel mai puternic din lume, Îl recunoaşte pe Zamolxe Arianul ca rege al geţilor. [157]Drept pentru care primeşte Măria Ta acest coif de aur de la Darius, Regele Regilor".

[158]Marele Lup Alb a tradus imediat, vorbele generalului, pentru toţi cei prezenţi. [159]Oamenii au izbucnit în urale strigând: „Ave! Ave! Ave!" [160]Apoi s-a făcut linişte şi Zamolxe le-a vorbit tuturor: „Măritul Rege al perşilor este foarte generos. [161]Cu adevărat Darius este Regele Regilor. [162]Iată că nu şi-a încălcat promisiunile".

[163]Spre seară, în cinstea oaspeţilor persani, Zamolxe a pregătit un foc sacru, aşa cum se obişnuia la perşii zoroastrieni. [164]Şi, spre uimirea tuturor celor prezenţi, Zamolxe a făcut invocaţii în limba avestană. [165]În timpul acela, generalul Megabazos, conducătorul delegaţiei perşilor, se gândea cu uimire: „Iată pe unde poate străluci lumina Zeului nostru Ahura Mazdah! [166]N-aş fi crezut vreodată că voi vedea focul sacru al Lui Zaratuştra pe aceste meleaguri!"

CAPITOLUL 12

Zamolxe se retrage de la domnie. Dacii sunt poporul Lui Dumnezeu. Despre tradiţia străbună. Pitagora vine în Dacia. Profeţiile Lui Zamolxe. Plecarea la zei a Lui Zamolxe.

[1]La acea vreme atacurile armate ale agatârşilor asupra dacilor au făcut ca sarcinile regale ale Lui Zamolxe să fie mai dificile. [2]Trebuia să răspundă cu forţă şi asta a făcut ca în mintea Sa să se ducă o luptă între îndatoririle de rege şi cele de Mare Preot. [3]Şi Zamolxe S-a gândit adânc şi a înţeles că împlinise ceea ce-şi dorise pentru neamul dacilor. [4]A înţeles că trebuia să renunţe de a fi rege.

[5]Şi curând Zamolxe a strâns marile căpetenii ale dacilor, în sala mare de la Sarmisegetuza, şi le-a vorbit astfel: „Sunt un om al păcii, nu al războiului. [6]Dar un rege este uneori nevoit să facă război pentru a-şi apăra poporul. [7]Legământul meu cu Dumnezeu mă opreşte să dau ordine să fie omorâţi duşmanii. [8]Trebuie să aleg, ori să fiu un rege aşa cum e

nevoie, ori un preot al Lui Dumnezeu. [9]Şi hotărârea Mea este luată, vă rog să o respectaţi. [10]Voi rămâne doar preot al Lui Dumnezeu şi va trebui ca de astăzi să vă alegeţi un alt rege".

[11]S-a lăsat o linişte adâncă şi Zamolxe a părăsit demn sala. [12]Dacii au înţeles lupta care se ducea în sufletul Lui Zamolxe. [13]Şi în aceeaşi zi ei au hotărât ca rege să le fie marea căpetenie Gelu. [14]Ceremonia învestiturii noului rege a decurs exact ca cea făcută la încoronarea Lui Zamolxe. [15]A fost condusă de un sobor de preoţi şi preotese în frunte cu Arian şi soţia lui Rodia, preoteasă şi ea. [16]Mai târziu noul rege Gelu a mutat capitala regatului.

[17]După retragerea de la domnie, Zamolxe a avut mai mult timp să se ocupe de hrana spirituală a oamenilor. [18]Şcoala de la Sarmisegetuza s-a extins cu noi aşezăminte în principalele cetăţi ale ţării.

[19]Odată Zamolxe Şi-a amintit despre cele vorbite la Ierusalim cu profetul Zaharia. [20]Atunci Zaharia Îi împărtăşise Lui Zamolxe marele secret al iudeilor, taina luminii sacre aprinsă o dată pe săptămână în casele lor, obiceiul Sabatului. [21]Aşa Zamolxe a vrut să crească lumina în sufletele copiilor dacilor. [22]Şi a pregătit la Sarmisegetuza un rug sacru numai pentru copii ca să le deschidă sufletele către lumină. [23]De atunci, pe oriunde a mers prin Dacia, Zamolxe Şi-a găsit mereu timp să facă ruguri sacre anume pentru copiii rumânilor.

[24]Şi aşa aprinderea rugului pentru copii a devenit un obicei la daci şi a fost urmat veac de veac de neamul lor în casele celor cu râvnă pentru Dumnezeu. [25]Fie că era aprinsă în case cu lumânări, fie afară la focul dacic, lumina Lui Dumnezeu era cunoscută din copilărie de copiii dacilor. [26]Şi ei creşteau în înţelepciune din fragedă copilărie, tot aşa cum creşteau şi copiii iudeilor după obiceiul neamului lor. [27]Că dacii învăţau de la orice popor ce era bun şi astfel lumina neamului lor strălucea şi mai puternic, aşa cum le spunea Decalogul Lui Zamolxe.

[28]Anii au trecut şi Zamolxe a reuşit să-şi facă învăţătura cunoscută printre multe dintre triburile dacilor şi tracilor, de-o parte şi de alta a fluviului Istru, până la fluviul Borysthenes în est, iar în vest până peste fluviul Tibiscos.

[29]Cu timpul neamurile agatârşilor şi ale altor gali, s-au amestecat cu cele ale tracilor şi până la urmă au devenit un singur popor al rumânilor.

[30]Şi într-o zi Zamolxe a primit o epistolă, adusă de negustorii greci din insula Samos, de la Nestor, prietenul Său. [31]În ea se scria astfel: *„Mărite Preot şi prieten al meu, închinare.* [32]*Află că am fost la Croton şi m-am întâlnit cu înţeleptul Pitagora.* [33]*El este bine sănătos, dar are probleme cu concetăţenii de acolo care se opun învăţăturii lui.* [34]*Mi-a încredinţat o scrisoare, pentru Tine Domnul meu, pe care o trimit aici cu a mea.* [35]*Află că anul acesta nu pot veni în Dacia, dar este sigur că voi fi acolo în cel următor.* [36]*Primeşte din partea mea, binete şi urări de sănătate. Nestor*.

[37]Zamolxe era nerăbdător să afle veştile de la Pitagora. [38]Şi i-a deschis cu emoţie scrisoare şi a citit: *„Binete de la Pitagora, către Zamolxe.* [39]*Îţi scriu discipolul meu de aici din Croton.* [40]*La cei şaptezeci şi unu de ani ai mei mă simt încă bine.* [41]*Am noroc cu soţia mea*

Theano care, mai tânără fiind, are grijă de mine. [42]*Am probleme aici la şcoala mea şi cu ordinul spiritual înfiinţat de mine.* [43]*Dar Îţi scriu mai ales din alte motive.* [44]*Am cercetat neamurile care se găsesc prin aceste părţi de lume unde, în afară de greci, s-au stabilit latini, etrusci şi alte triburi.* [45]*De curând a avut loc un moment aparte pe care Ţi-l transmit.* [46]*Regele etrusc Tarquinius Superbus, al aşezării numită Roma, a fost înlăturat de supuşii săi latini, romanii.* [47]*Află dar că aceşti latini sunt veniţi de pe acele meleaguri ale voastre din Tracia.* [48]*O legendă a latinilor vorbeşte despre eroul lor întemeietor, tracul Eneeas.* [49]*Latinii sunt oameni dârji şi disciplinaţi, au în sânge simţul libertăţii tot aşa ca şi voi geţii.* [50]*Regele etrusc era un tiran, romanii preferă acum să trăiască sub forma politică de republică.* [51]*Ei preţuiesc dreptatea,* iustitia *şi curajul,* virtus*, calităţi izvorâte din cunoaştere.* [52]*Latinii vor creşte în putere şi au mare viitor.*

[53]*Cunosc obiceiurile religioase ale romanilor şi latinilor, le-am aflat ritualurile şi comportamentul sacerdoţilor, preoţi, preotese şi vestale.* [54]*Mare parte dintre aceste practici sacre le aveţi şi voi geţii.* [55]*Romanii nu aduc zeilor ca jertfe fiinţe vii, ci înţeleg mult mai bine, chiar şi decât grecii, că sacrificiile către zeităţi sunt rele şi aducătoare de dezastre şi suferinţă.* [56]*Iar când aceşti latini se vor uni atunci şi soarta noastră a grecilor, de pe aceste locuri din lume, va fi pecetluită.*

[57]*Am ţinut să ştii detalii despre un trib de-al vostru care a ajuns pe aceste pământuri, pentru că vă seamănă.* [58]*Am cercetat şi scrierea pe care ei o numesc latină.* [59]*Este aceeaşi cu a voastră a geţilor pe care eu o cunosc de pe pergamentul scris de Tine în Samos cu ani în urmă, şi pe care l-am luat aici cu mine la Croton.*

[60]*Cât despre poporul Tău, geţii, Te îndemn să-l statorniceşti în* logos*,* justiţia*, cum spuneţi voi dreptăţii şi adevărului.* [61]*De dârzenie ştiu că aveţi parte de când lumea.* [62]*Tracii au fost odată cel mai civilizat neam din lume de la care şi noi grecii am învăţat, dar obiceiul jertfirii către zei i-a barbarizat.* [63]*Ca Mare Preot al poporului Tău, Tu poţi să-i aduci lumina înţelepciunii.*

[64]*Nu ştiu câte zile voi mai avea de trăit, dar când sufletul îmi va pleca la cer, la Zeus, să mi-l chemi să se întrupeze în neamul vostru.* [65]*Vei afla mai multe de la negustorul Nestor care vine adesea acolo în Dacia, cât şi aici în Croton.*

[66]*Fie ca zeii Tăi Dumnezeu, Domnazâna şi ceilalţi să-Ţi dea putere şi să Te însoţească în tot ce faci pentru neamul Tău. Pitagora din Croton".*

[67]Zamolxe a simţit cu sufletul cuvintele lui Pitagora. [68]Se gândea cu venerație la părintele spiritual care I-a deschis calea către înțelepciunea lumii. [69]Şi-şi spunea: „La vremea potrivită marele înțelept Pitagora va fi chemat în neamul dacilor și va purta numele de Decezeu. [70]În viitor, voi face în așa fel încât cei care Mă urmează să cheme la nevoie sufletul lui Pitagora, căci în el se află zece zei".

[71]Adesea, la Sarmisegetuza, Zamolxe îi invita pe sacerdoții daci, bărbați și femei, cărora dorea să le întărească învățătura. [72]Și lor le vorbea astfel: „Înțelepciunea este frumusețea sufletului. [73]Să vă hrăniți din înțelepciunea întregii

lumi. [74]Dând altora lumină nu pierzi din lumina ta. [75]Fericirea se trăiește pe calea vieții nu la capătul drumului. [76]Voi preoții și preotesele dacilor trebuie să fiți modele în viață. [77]Să trăiți simplu, frumos și drept că așa veți păși pe Calea Cerului care va crea în voi dărnicia, bucuria, curajul, iubirea, virtutea, dreapta judecată și trezvia sufletului. [78]Numai atunci oamenii vă vor urma. [79]Noi, neamul dacilor, suntem fiii și fiicele soarelui și ai luminii. [80]Și de-a pururea să țineți minte că noi dacii suntem Poporul Lui Dumnezeu".

[81]Și Zamolxe le-a dat îndrumări oamenilor cum să scape de frică și de teama de necunoscut spunând: „Când vă veți simți însingurați și neajutorați să chemați spiritele străbunilor, veghetorii nevăzuți ai focului sacru dacic. [82]Să nu vă temeți de moarte și nimic să nu vă rupă de Dumnezeu. [83]Și să nu glorificați suferința sub nici o formă, căci suferința omului este desprinderea sa de inima Lui Dumnezeu. [84]Noi oamenii suntem alcătuiți în natura noastră din frumusețe și nesfârșire, iar natura întreagă este opera grandioasă a Lui Dumnezeu".

[85]Cu alte ocazii Zamolxe le-a vorbit dacilor despre legea strămoșească, temelia spirituală a neamului, zicând: „Aveți colinde ca să vă amintiți mereu de străbuni. [86]Înțelepții noștri zgrimințeșii vor înfrunta veacurile cu povețele lor de bine. [87]De aceea tradițiile străvechi trebuie să le transmiteți urmașilor. [88]Să țineți păstrate în pâine semnele noastre sacre că așa nu le veți uita niciodată în veacuri cum nu uitați să mâncați pâinea. [89]Învățăturile sacre neamului să vă rămână vii în minte și să le scrieți iar și iar pe tăblițe de aur".

[90]Când Zamolxe a împlinit șaizeci de ani, L-a vizitat prietenul Nestor care I-a adus vești despre Pitagora spunându-I: „Află că înțeleptul, care are acum optzeci de ani, ar vrea să vină la Tine în Dacia, Domnul meu. [91]Pitagora are probleme serioase, de viață și de moarte, acolo la Croton. [92]Unii l-au amenințat că-l vor omorî. [93]Ceva trebuie făcut cât se poate de repede". [94]Și Zamolxe a spus: „Voi trimite oameni să-l aducă aici pe Pitagora".

[95]În două zile s-a format o echipă de salvare. Nestor va pleca la Croton însoțit de cinci bărbați daci care vorbesc și greceşte. [96]Zamolxe le-a dat sarcina să-l aducă cu bine la Sarmisegetuza pe Pitagora.

[97]Planul le-a reușit. [98]Și așa maestrul Pitagora L-a revăzut pe Zamolxe, fostul lui învățăcel, după optsprezece ani. [99]Întâlnirea lor a fost emoționantă. [100]Și Zamolxe i-a spus lui Pitagora cu adâncă venerație: „Zeii sunt mereu cu tine domnul Meu. [101]Bun sosit pe pământul strămoșilor noștri, geții. [102]De acum îți va fi temelie căci aici vei trăi în siguranță. [103]Te primim cu pâine și sare".

[104]Maestrul Pitagora a fost adânc mișcat de respectul pe care i-l acorda Marele Preot spunându-I: „Dacă și regii lumii ar venera înțelepciunea omenească, așa cum o faci Tu Zamolxe, omenirea ar trăi în bună pace și înțelegere".

[105]Lui Pitagora i se pregătise o locuință, potrivită spiritului lui ascetic și vârstei, unde putea sta retras și gânditor. [106]Adesea Zamolxe îl consultă asupra unor teme spirituale și sociale importante. [107]Înțeleptul era bucuros să-I fie de folos.

[108]Şi Pitagora s-a obişnuit cu viaţa de la Sarmisegetuza. [109]A cunoscut pe tinerii aspiranţi la preoţie. [110]Şi vroia să le predea lecţii filosofice despre isihasm. [111]Zamolxe a fost foarte bucuros când a auzit despre dorinţa lui Pitagora. [112]Şi toţi cursanţii de la Sarmisegetuza au fost chemaţi să ia parte la lecţiile maestrului.

[113]Marele Lup Alb era interpretul lui Pitagora. [114]Încă de la prima lecţie a lui Pitagora, Marele Lup Alb a adaptat termenii din limba greacă în cea dacă. [115]Şi aşa *hesychasmos* a devenit isihasm, iar *hesychia*, isihia.

[116]Maestrul Pitagora şi-a păstrat modul de predare. [117]Ţinea trează atenţia participanţi care puteau să-i pună întrebări asupra temele prezentate. [118]Mai întâi Pitagora a expus originea şi principiile metodei isihaste. [119]Apoi a structurat conceptul la noile condiţii spunând: „Isihasmul este o modalitate de liniştire a omului în cele trei planuri, cel al trupului, cel al minţii şi cel al sufletului. [120]Metoda îşi are originea în Egipt. [121]Acolo practicanţii retragerii se numeau anahoreţi, în traducere „cei care-L urmează pe Horus”. [122]De menţionat că zeul Horus reprezintă soarele la răsărit, astrul pe care pustnicii Egiptului îl venerau din deşerturile unde vieţuiau. [123]Noi grecii Îl considerăm pe zeul Horus ca fiind acelaşi cu zeul Apollon. [124]Şi cred că vă este cunoscută credinţa grecilor în Apollon Likeios, Apollon Zeul Lupilor, un zeu primordial al locuitorilor ţinuturilor tracilor”.

[125]Pitagora le-a vorbit despre evoluţia în timp a isihasmului zicând: „Practicile anahoreţilor egipteni s-au răspândit şi printre grecii eremiţi. [126]Metodele numite de noi isihaste, cuvântul *hesychia* însemnând liniştire, sunt o tradiţie spirituală distinctă. [127]În Egipt, de unde îşi trage originea, isihasmul practica rugăciunea către zeul Horus. [128]Se stătea într-o postură comodă, însoţită de respiraţie controlată şi de meditaţie asupra inimii. [129]Atunci practicantul îşi imagina un soare strălucind. [130]Noi grecii am adaptat metoda, păstrăm intactă practica în sine, [131]dar facem rugăciunea către Apollon astfel: Zeule Apollon adu-mi soarele Tău în inimă. [132]Iată de ce această rugăciune se numeşte Rugăciunea Minţii în Inimă”.

[133]Un tânăr dac, dintre cei prezenţi, a spus: „Ne întrebăm dacă noi dacii o putem adapta pentru divinitatea noastră, Dumnezeu?” [134]Şi Pitagora a răspuns: „Fireşte. [135]Şi chiar aşa vom face. Vom spune: Doamne Dumnezeule adu-mi soarele Tău în inimă. [136]Şi haide să o practicăm chiar acum”.

[137]Învăţăceii au urmat instrucţiunile maestrului. [138]Rugăciunea Minţii în Inimă a durat timp de o jumătate de oră. [139]Pe timpul inspirului respiraţiei, cuvintele erau pronunţate mental. [140]Concomitent fiecare dintre participanţi a vizualizat un soare răspândindu-şi razele din inima proprie.

[141]Şi la sfârşit Pitagora le-a explicat: „Această metodă este de o mare valoare. [142]Ea purifică trupul, mintea şi sufletul, creează ordine în viaţa omului care o urmează perseverent, căci mintea coboară în inima cea luminată. [143]Rugăciunea Minţii în Inimă conduce omul la renaşterea în spirit, la transformare interioară şi la devenirea omului întru fiinţă conştientă de propria-i existenţă”.

[144]Au trecut trei ani de la venirea lui Pitagora la Sarmisegetuza. [145]Înţeleptul avea optzeci şi trei de ani. [146]Într-o zi

sufletul i-a plecat la zei. [147]Şi Zamolxe le-a adus la cunoştinţă preoţilor daci ai sanctuarului spunându-le: [148]„Pentru marele înţelept Pitagora vom face un foc al nemuririi dacice cum nu s-a mai văzut vreodată. [149]Pregătiţi toate cele necesare pentru mâine la ora prânzului!”

[150]A doua zi, la amiază, soarele strălucea perpendicular peste aşezarea Sarmisegetuzei. [151]Oamenii s-au strâns în număr mare să participe la momentul solemn. [152]În liniştea deplină Zamolxe a aprins rugul. [153]Şi le-a vorbit oamenilor despre Pitagora astfel: „Marele înţelept a strălucit ca soarele în timpul vieţii sale. [154]Să-l vadă acum soarele Amen pe care el l-a venerat în Egipt. [155]A fost un Mare Preot al lumii. [156]Când neamul nostru va avea nevoie de un om al luminii, care să reformeze casta preoţilor, atunci să cheme sufletul lui Pitagora şi să-i spună Decezeu, căci avea în el spiritele a zece mari zei ai lumii. [157]El a plecat sus la zei, iar noi dacii am renăscut datorită acestui om al Lui Dumnezeu. [158]Şi de-a pururea ţineţi minte vorbele lui Pitagora: Respectă-te pe tine, respectă-i pe ceilalţi, fii răspunzător pentru toate acţiunile tale”.

[159]Au trecut cincisprezece ani de la revenirea Lui Zamolxe în Dacia. [160]La cei şaizeci şi trei de ani, Zamolxe se simţea în putere. [161]Avea destul timp să întârească ceea ce întemeiase, se ocupa mai ales de cei care erau deja în preoţie. [162]Călătorea mult prin Dacia participând la serviciile religioase şi la inaugurarea templelor.

[163]Şi Zamolxe a pus câţiva oameni să-i pregătească o locuinţă subterană la Apolovraci. [164]Vroia să stea acolo un timp ca ascet. [165]Se ştia din legende că în vechime trăise la Apolovraci chiar zeul Apollon Likeios, vindecătorul, vraciul. [166]Retras din lume, Zamolxe era cu sufletul mai aproape de Dumnezeu şi Domnazâna, de la care vroia să primească îndrumări.

[167]Şi au trecut trei ani, timp în care Zamolxe nu s-a întâlnit decât cu câţiva membri ai familiei Sale care-L îngrijeau. [168]Clipele şi Le petrecea cu gândul la zei şi ajunsese la adânci profunzimi ale spiritului. [169]Şi după timpul celor trei ani Zamolxe s-a arătat şi altor oameni spre bucuria tuturor. [170]În anii ce au urmat Zamolxe i-a învăţat pe câţiva preoţi daci marile taine ale nemuririi pe care le aflase de la Domnul în timpul cât stătuse retras de lume.

[171]Era iarnă, în ziua de Crăciun când Zamolxe împlinise optzeci şi opt de ani. [172]De mult timp toţi Îl priveau cu veneraţia dată unui zeu. [173]Zeul cu Tâmpla Ninsă simţea că I se apropia timpul când va pleca la Dumnezeu Părtatul. [174]Soţia Sa Bendisa murise în iarna trecută, cu câteva zile după aniversarea zilei Lui de naştere. [175]Într-o noapte Bendisa I-a apărut în vis şi I-a spus: „Te aştept Domnul meu. [176]Toţi cei de aici, unde eu mă aflu, suntem nemuritori”.

[177]Se apropia primăvara şi s-a dus vestea că atunci când ziua va fie egală cu noaptea va avea loc la Sarmisegetuza o mare adunare a căpeteniilor neamului. [178]Le va vorbi Zamolxe Zeul. [179]Ştiau că vor primi poveţe pentru salvarea sufletelor.

[180]Şi în sala cea mare se adunase multă lume. [181]Nu lipseau regele, preoţii şi nobilii cei mai de vază. [182]Zamolxe le-a vorbit astfel: „Poporul Meu, popor de la izvor, oameni de la râuri, rumâni. [183]A sosit vremea ca Eu să merg la Dumnezeu

Fârtatul şi să las preoţia de pe pământ Marelui Lup Alb. [184]El vă va fi Mare Preot. [185]Să-l ascultaţi căci neamul nostru are mare viitor. [186]Şi vă mai spun că dobândirea salvării sufletului este atunci când omul ajunge la înţelepciune. [187]Aceasta să vă fie menirea în viaţă, să ajungeţi înţelepţi. [188]Salvarea omului înseamnă omul care se divinizează, nu divinul care se umanizează. [189]Căci divinul care se umanizează doar ajută omului care se divinizează".

[190]Într-o linişte adâncă Zamolxe le-a spus celor prezenţi despre un viitor posibil astfel: [191]„Toate în viitorul apropiat ar putea fi bune, păstrând în sufletul vostru lumina focului sacru dacic şi înţelepciunea strămbunilor vie. [192]Dacă în numele Lui Dumnezeu şi al iubirii vor veni la voi oameni cu o învăţătură străină care vor să vă dezbine, să vă distrugă până în temelii templele sacre şi să vă şteargă scrierile sacre, să nu îi ascultaţi. [193]Ei vor să vă facă să pierdeţi calea cea dreaptă, să fiţi ca vitele înjugate, obidiţi, să cărați în spinare o cruce pe care în locul soarelui nostru luminos se va afla corpul unui om mort. [194]Acei oameni ai întunericului, îmbrăcaţi în veşminte negre, vor pretinde că vin de la Dumnezeu, şi că Fiul Lui Dumnezeu s-a întrupat undeva în lume şi că ei aduc lumină sufletelor rumânilor. [195]Să nu îi credeţi! [196]Ei venerează sângele unui om mort şi vor încerca să vă dea să beţi simbolic, sub forma unei băuturi alcoolice, din acel sânge, ca să vă ia minţile. [197]Să-i alungaţi dintre voi, să fugiţi de ei! [198]Să nu uitaţi vreodată de focul sacru dacic şi de sufletele strămbunilor. [199]Aşa inimile voastre nu vor fi cuprinse de lanţurile robiei. [200]Să păstraţi cultul strămoşilor, să respingeţi cultul morţilor".

[201]„Nu, nu, nu vrem să se întâmple aceasta mărite zeu" au strigat oamenii. [202]Şi Zamolxe a continuat spunând: „Să Mă chemaţi mereu în minţile voastre, că acolo-Mi voi face cunoscută prezenţa. [203]Să aprindeţi focuri sacre pe oriunde veţi fi şi aşa vă veţi păstra sănătoşi şi însănătoşi, iar duhurile întunericului s-or duce înapoi în pustiurile unde hălăduiesc. [204]Şi ţineţi minte că ceea ce spuneţi în prezenţa focului sacru dacic Le spuneţi zeilor, Lui Dumnezeu şi Domnzânei".

[205]Mulţimea adunată Îl asculta pe Zamolxe cu sufletul la gură. [206]Şi Marele Lup Alb scria cuvânt cu cuvânt vorbele Lui Zamolxe care continua să le grăiască astfel: [207]„Nu uitaţi că natura, cu toţi zeii şi zânele ei, este sacră, îngrijind-o vă îngrijiţi de voi. [208]Aduceţi-vă aminte mereu să vă bucuraţi la întâlnirile cu zeii şi aşa să ştiţi că lumina există în inimile voastre. [209]Focurile sacre rituale să le păziţi să fie mereu curate, fără sacrificii de orice fel. [210]De Mă veţi avea în sufletele voastre, ca strămoş al vostru, veţi păşi pe calea vieţii ţinând ca şi acum drumul vieţii frumoase".

[211]Toţi cei ce ascultau simţeau iubirea Lui Zamolxe pentru ei ca o pavăză în toate clipele vieţii lor. [212]Şi Zamolxe le-a mai spus: „Dacă daţi ca ofrandă Lui Dumnezeu, pâine, fructe, mâncare pe care în numele Lui Dumnezeu le oferiţi oamenilor nevoiaşi, veţi primi de la alţi oameni ceea ce voi oferiţi. [213]Şi ceea ce daţi să fie însoţit de lumina focului sacru. [214]Pomana este bună, dar jertfa este rea. [215]Eu voi pleca curând dintre voi".

[216]Şi în liniştea adâncă Zamolxe a mai spus: „În viitor când veţi putea auzi chemarea Marelui Lup Alb, dezbinarea va înceta între voi. [217]Şi când îi veţi recunoaşte chipul în stâncile munţilor şi

veţi venera sufletul lui, şi-i veţi auzi glasul cum vă cheamă, atunci să ştiţi că puterea neamului va creşte şi doar atunci veţi fi iarăşi lângă mine cu sufletele voastre".

[218]Zamolxe Arianul ştia că misiunea Lui pe pământ se apropia de sfârşit, aşa cum I-o menise tatăl său Crăciun, aceea a unui om născut din foc. [219]Şi le-a mai vorbit oamenilor astfel: „Casta preoţească este puternică în dreptate, *justiţia*, [220]şi se va menţine aşa prin chemarea la focul sacru spre întrupare a sufletului marelui înţelept Pitagora care se va numi Decezeu, căci are în el zece mari zei ai lumii. [221]Veţi păstra vatra nemuririi dacilor arieni mereu aprinsă supraveghind aprinderea focurilor sacre la altarele zeilor. [222]Şi aşa întunericul se va împrăştia. [223]De veţi păstra apele curate şi limpezi atunci frumosul vieţii vă va rămâne în inimi. [224]Dacă urgiile istoriei ce va urma vor face ca flacăra sacră să nu vă mai lumineze calea spre Dumnezeu şi Domnazâna, urmaşii noştri să o reaprindă mereu şi mereu de la focul sacru făcut de preoţi şi preotese. [225]Să aprindeţi des focurile sacre, căci prin ele veţi ţine legătura cu spiritele strămbunilor neamului".

[226]Şi dacii L-au întrebat cu speranţă în glasuri: „Când vei veni din nou printre noi zeul nostru iubitor de oameni?" [227]Zamolxe a răspuns: „Eu sunt cel ce sunt, un om iubitor de oameni. [228]Când veţi vedea chipul meu şi ale strămbunilor noştri că vă privesc din stâncile munţilor sacri, cugaionii, să ştiţi că ne gândim la voi. [229]Când vă veţi apropia cu evlavie de chipurile noastre din piatră în măreţia munţilor să ştiţi că inimile voastre încep să se cureţe. [230]Cu treizeci de ani înainte de a se împlini de douăsprezece ori câte două sute şaisprezece ani de la timpul când am venit Eu pe lume, o stea va străluci puternic mult timp pe cer. [231]Atunci să ştiţi că spiritul meu s-a coborât în mijlocul neamului şi spiritele strămbunilor se vor întrupa timp de treizeci de ani. [232]Şi când se vor împlini de douăsprezece ori câte două sute şaisprezece ani de la timpul când am venit pe lume să ştiţi că sufletele neamului nostru au coborât în urmaşii noştri. [233]Şi abia după aceea esenţa sufletului Meu va reveni, înapoi la Dumnezeu şi Domnazâna, după ce le-a trezit pe cele care hălăduiau pe pământurile dacilor arieni. [234]Eu nu cobor în lume în trup, ci doar în suflet. [235]Nu veţi avea un salvator în carne şi oase, ci un spirit călăuzitor".

[236]Şi a doua zi Zamolxe le-a spune celor de aproape ultimele Sale cuvinte astfel: „Să Mă daţi focului de unde M-am născut în spirit. [237]Să-Mi ardeţi trupul mort deasupra peşterii de la Apolovraci. [238]Acolo sufletul Meu va mai reveni ca să stea de vorbă cu novacii şi să asculte susurul râului care curge mai jos". [239]Apoi suflarea i s-a rărit şi a încetat. [240]Omul zeificat de oameni a murit.

[241]Şi Marele Lup Alb a mers afară la oamenii care aşteptau şi le-a spus cu glas puternic. „Zeul cu Tâmpla Ninsă, Făuritorul de Inimi, a plecat la Dumnezeu Fărtatul şi la Mama noastră Domnazâna. [242]Sufletul I S-a eliberat din carne, dar o parte rămâne cu uriaşii, cu novacii rumânilor şi cu întregul Lui popor. [243]După măsura înţelepciunii, a faptelor şi a virtuţilor Sale noi spunem că Zamolxe Arianul, Zeu al Vieţii şi al Învierii, este Fiul Lui Dumnezeu".

[244]Trupul omului-zeu a fost pregătit pentru incinerare aşa cum şi-a dorit,

deasupra peşterii de la Apolovraci. [245]Şi, după obicei, în timpul ritualului de înălţare a sufletului Lui la cer, un ciobănaş a cântat dintr-un fluieraş.

[246]Şi rugul s-a stins. [247]Apoi Marele Lup Alb, Mare Preot al dacilor, le-a vorbit celor prezenţi astfel: „De astăzi neamul nostru al rumânilor, al dacilor arieni va sărbători în fiecare an la sosirea primăverii, la învierea naturii, ridicarea la cer a sufletului Lui Zamolxe, trimisul ceresc. [248]Va fi Sărbătoarea Primăverii, Paştile, când ne înveselim de mai multă lumină şi mai puţin întuneric. [249]Atunci, la câteva zile după ce ziua este egală cu noaptea, vom serba Învierea Lui Zamolxe. [250]Chemăm astfel ca o părticică din sufletul Lui să învie în noi. [251]Ştim că El s-a dus acolo în cer şi sufletul Îi este viu alături de Dumnezeu, Domnazâna, de iubita Lui soţie Bendisa, de tătânele Crăciun şi de maica Lui Vetra. [252]Noi urmaşii lor vom face din întreaga Dacie, Grădina Maicii Domnului Zamolxe, Grădina Raiului Dac, care într-o zi va cuprinde sufletul întregii lumi. [253]În veci este cinstit Zamolxe nemuritorul, Făt-Frumos al neamurilor tracilor. [254]Aşa să ne ajute Dumnezeu! Zău!"

[255]La câteva zile de la plecarea Lui Zamolxe la zei, Marele Lup Alb a pregătit cioplirea unui obelisc. [256]O echipă de meşteri a făcut obeliscul de la Apolovraci, dintr-o piatră dură înaltă de câţiva metri, simbol al muntelui creaţiei. [257]Secole de-a rândul, generaţii de daci au venit neîncetat la obelisc, ca să reaprindă mereu focul sacru dacic. [258]Credincioşii chemau la focul viu prezenţa Spiritului Lui Zamolxe, un Făt-Frumos însoţit la dreapta de soare şi la stânga de lună sau apărând cu soarele în faţă şi cu luna în spate.

[259]După trecerea Lui Zamolxe la Dumnezeu, Marele Lup Alb, a scris istoria despre Zamolxe. [260]Şi a cuprins vorbele Lui de înţelepciune într-o carte a învăţăturilor, Legile Lui Zamolxe, o scriptură a iubirii de oameni, o lege a strămoşilor şi a obiceiului pământului. [261]Generaţiile de oameni care au urmat au păstrat legile în suflete şi au rescris mereu pe plăcuţe de aur înţelepciunea pe care Zamolxe a lăsat-o pentru veşnicie poporului dacilor.

[262]Cu timpul au apărut în Dacia altarele Lui Zamolxe. [263]Lumina focului sacru trezea sufletul omului la adevărul sufletului Lui Dumnezeu. [264]Oamenii s-au deprins să-L venereze pe zeul Zamolxe. [265]Preoţii zamolxieni oficiau îmbrăcaţi în alb. [266]Ei au menţinut cu perseverenţă cultul focului sacru dacic, Focul Lui Zamolxe, Focul Viu. [267]S-a răspândit şi obiceiul botezului cu apă vie, foc sacru şi Spiritul Lui Zamolxe.

[268]Iar atunci când aveau prilejul, dacii aprindeau Rugul Lui Zamolxe, focul sacru de proporţii mai mari, pentru folosul tuturor. [269]În preajma focului dacic se cântau balade şi se invocau Psalmii Lui Zamolxe, versete create şi folosite de Însuşi Zamolxe. [270]Sacerdoţii zamolxieni le-au introdus treptat în serviciile rituale. [271]Ei foloseau crucea al cărui simbol solar din mijloc, floarea vieţii, Îl reprezenta pe Însuşi Zamolxe, zeul solar.

[272]Şi cu timpul dacii, mai ales femeile, s-au deprins să O venereze ca zeiţă pe Bendisa, soţia Lui Zamolxe, zâna dragostei, a fertilităţii şi a elementelor naturii. [273]Ea urzea destinele oamenilor, iar căsătoriile rumânilor aveau loc în prezenţa Bendisei. [274]Şi Bendisei I s-au înălţat temple şi altare în toată Dacia.

[275]Sărbătoarea Bendisei, numită *bendi deia*, avea loc în timpul lunii florilor. [276]Zeiţa era înfăţişată purtând două cosiţe blonde lăsate pe spate. [277]Cultul Bendisei a dat naştere legendelor şi miturilor cu Ileana Cosânzeana.

[278]Şi treptat preoţia Lui Zamolxe s-a răspândit peste tot în ţinuturile tracilor. [279]S-a dus vestea în toată lumea despre meşteşugul vindecării sufletelor, al minţilor şi al trupurilor ştiut de preoţii zamolxieni, care erau medici cu renume. [280]Ei îi învăţau pe oameni să urmeze dărnicia, bucuria, curajul, iubirea, virtutea, dreapta judecată şi trezvia sufletului. [281]Şi-i mai îndemnau să nu se teamă de moarte şi să ştie că sunt nemuritori.

[282]S-a răspândit şi obiceiul oferirii darurilor iarna la aniversarea naşterii Lui Zamolxe. [283]Despre daruri oamenii spuneau că vin de la Moş Crăciun, tatăl Lui Zamolxe, bătrânul care umbla pe cer într-un car tras de cerbi şi apoi cobora prin sate cu sacul plin de daruri. [284]Şi mai credeau că şi cu uşile închise moşul tot le intra noaptea pe coşul sobei în casă, ca să lase din preţioasa lui sarcină şi din bucuria de a împărtăşi cu alţii iubirea pentru fiul său Zamolxe. [285]Anual, în ziua de Crăciun, dacii serbau atât naşterea Lui Zamolxe cât şi pe Moş Crăciun cel darnic.

✡✡✡✡✡✡✡✡✡

CARTEA LEGII STRĂMOȘEȘTI
sau
CALEA ÎNȚELEPCIUNII LUI ZAMOLXE

CAPITOLUL 1

Marele Lup Alb vorbește poporului. Focul Viu de la Sarmisegetuza. Schimbarea la față. Marele Lup Alb scrie din nou Legile Lui Zamolxe. Legile Lui Zamolxe.

[1]Și Marele Lup Alb a fost mulți ani Marele Preot, Bătrânul Înțelept.

[2]Odată Marele Lup Alb a făcut la Sarmisegetuza o mare adunare a preoțimii. [3]Și mulți alți oameni au venit acolo, iar el le-a vorbit tuturor astfel: „Popor de la izvor, oameni de la râuri, rumâni! [4]Trăim timpuri în care ne vom zidi din ce în ce mai mult cu învățăturile Lui Zamolxe Arianul Fiul Lui Dumnezeu. [5]Dacă Zamolxe s-a unit în spirit cu Dumnezeu, atunci El este tot atât de vechi ca și timpul. [6]Și multe știm acum și multe trebuie să mai facem ca neamul nostru de oameni frumoși să dăinuiască. [7]Poporul trebuie să știe mereu care-i sunt rădăcinile strămoșești și așa să spună tuturor urmașilor în veci de veci. [8]Și iată adevărul despre oamenii din cer și cei de pe pământ. [9]În vremurile străvechi au venit pe pământ zei din ceruri și din amestecul lor cu pământenii s-au ivit strămoșii noștri tătânii cei blajini, rugmanii, cărora li se mai spune și tătâri, tartori sau titani. [10]Ei erau urieși, tartorii cerului. [11]Și de la ei avem noi legea tătânească, legea celor blajini. [12]Dar știm că oamenii din stele au mers și la alte neamuri în lume. [13]Aici la noi, ei au lăsat marile lor învățături primite de la Domnul Dumnezeu al cărui nume cel adevărat este LER. [14]Că Domnu-i Domn și Leru-i Ler. [15]Noi am învățat să trăim în frăție cu natura de unde ne vine puterea de a vieții în lume. [16]Și cultul strămunilor, pomenirea celor adormiți, ne face să cunoaștem puterea cea mare a neamului nostru. [17]Iar prețuirea înțelepciunii ne face zgriminteși, oameni cu mintea ageră. [18]Pe cei din alte neamuri care trăiesc în pace printre noi îi avem drept frați. [19]Că strămunul Zamolxe ne-a lăsat drept pildă iubirea de oameni”.

[20]Și tot atunci Marele Lup Alb, Bătrânul Înțelept, le-a mai spus: „Ca să poți învăța de bine pe cineva trebuie să ai credință dreaptă. [21]Și ca să prosperi trebuie să muncești cu sârg. [22]Că bogăția fără muncă nu e bună. [23]Și mai ținești minte când faceți negoț să-l faceți cinstit. [24]Și dacă aveți credință în Zamolxe, în rânduielile Lui și în zeii strămoșești, asta să arătați prin faptele voastre de bine. [25]Dacă sădiți învățăturile Lui Zamolxe în mințile copiilor voștri, acestea vor fi ca o sămânță nemuritoare. Și așa să faceți în veac de veac”.

[26]Toți știau că în marea sală de la Sarmisegetuza ardea focul viu, focul Lui Zamolxe care era păzit zi și noapte de veghetorii focului viu. [27]Era un obicei lăsat chiar de strămunul Zamolxe, după întoarcerea Sa din călătoria prin lume. [28]Și veghetorii focului viu de la Sarmisegetuza erau aleși cu grijă, doar dintre acei oamenii care-L aveau pe Dumnezeu în inimă.

[29]Într-un an Marele Lup Alb a chemat poporul la Sarmisegetuza la Ziua de Sânziene. [30]Și au pregătit acolo un rug mare la care fiecare om să-și cheme, după voie, zeii și zânele ca astfel să meargă pe calea Domnului Dumnezeu. [31]Și rugul a fost aprins chiar de Marele Lup Alb cu torțele în flăcări luate de la focul nemuririi dacilor, care ardea în sala cea mare.

[32]Atunci s-au strâns, în jurul focului, dansatorii focului sacru. [33]Și veniseră atunci la Sarmisegetuza și greci chemați în ospeție ca prieteni. [34]Ei s-au rugat unui zeu numit Derzis, pe care dacii îl numeau Dârzu, zeul vigorii corpului omenesc, al sănătății și al virtuților.

[35]Și mii și mii de oameni s-au schimbat la față. [36]Rugul sacru dacic le-a deschis mințile și lumina Lui Dumnezeu li se vedea pe chipuri.

[37]Atunci Marele Lup Alb le-a spus oaspeților greci: „Iată cum chemăm noi pe Stăpânul Cerului ca să fie aici cu noi”. [38]Și unul dintre greci a zis: „Așa vom face și noi când ne vom întoarce acasă, domnul nostru. [39]Astăzi ne-am împărtășit iarăși cu lumină pe Calea Cerului Lui Zeus”.

[40]Se știa că agatârșii cei puternici, cei inițiați în tărâmul nevăzut agarta al peșterilor, locuiau pe pământurile dacilor și intraseră în neamul dacilor, și toți au făcut un singur popor.

[41]Era pace în toate ținuturile locuite de daci și Marele Lup Alb mai lucra încă la scrierea Legilor Lui Zamolxe, Legile Vieții, pe care Zamolxe le primise de la Zâna Vesta pe timpul când El stătuse lângă focul sacru dacic.

[42]Pe când trăia Zamolxe, El îi spusese Marelui Lup Alb că acele legi fuseseră date oamenilor de către îngerii veghetori, oamenii veniți din stele. [43]Și i-a mai zis că erau legile cele dintâi pe care le urmaseră și uriașii, tătânii, urmașii îngerilor veghetori, fondatorii. [44]Ele au fost numite Testamentul Dacilor și au fost scrise pe tăblițe de aur și ascunse în locurile tainice ale munților. [45]Se știa că Legile Lui Zamolxe erau cuvintele de aur ale înțelepciunii omenești, o scriptură a iubirii de oameni, o lege a strămoșilor și a obiceiului pământului.

[46]Și la acea vreme Marele Lup Alb a scris două sute șaisprezece legi. [47]Odată oamenii l-au întrebat: „De ce sunt două sute șaisprezece legi? De ce nu sunt mai multe sau mai puține?” [48]Și Marele Lup Alb a răspuns: „Am scris aceste legi ca să-l cinstim pe Pitagora că el credea în puterea numărului două sute șaisprezece. [49]Dar cu adevărat legile bune pentru oameni sunt nenumărate. [50]Și vor fi mulți alți oameni care vor scrie și alte legi bune și de mare folos pentru viață. [51]Și chiar dacă aceste legi scrise de mine în timpurile acestea vor fi date uitării, ele vor izvorî din mințile limpezi ale oamenilor care ne-or urma nouă. [52]Legile Lui Zamolxe sunt legile vieții celei în lumină și atâta timp cât va exista viață în lumina sacră legile acestea nu vor pieri. [53]Și luați aminte că Legile Lui Zamolxe sunt înțelepciunea dată oamenilor de către îngerii veghetori, oamenii veniți din stele, cei care au trăit pe vremea lui Ene uriașul, trimisul cerului cu vorbe bune pentru oamenii acelor vremuri. [54]Voi să țineți minte că Legile Lui Zamolxe nu vor pieri niciodată. [55]Neamul nostru le va ține mereu în suflet, și chiar dacă uneori nu vor mai fi scrise nicăieri aceste legi vor fi vii în inimi de lumină”.

[56]Şi iată cum Marele Lup Alb a scris Legile Lui Zamolxe:

[57]„Dumnezeu este CEL CE ESTE în nemărginire şi veşnicie. [58]Noi oamenii I-am dat multe nume CELUI CE ESTE, după mintea noastră. [59]Dar EL cu adevărat nu are nume (1).

[60]Domnul Dumnezeu îşi are fiinţarea în Focul Viu. [61]Şi cu Focul Viu Domnul zămisleşte sau pierde lumi. [62]Dumnezeu, creatorul a tot ce există, se află în cerul de purpură şi este Focul Viu care a existat dintotdeauna în lumină sacră (2).

[63]Omul a fost creat de Dumnezeu pornind de la o scânteie a spiritului Lui. [64]Şi scânteia a intrat în materie, s-a îmbrăcat cu materie şi treptat a evoluat în fiinţe care seamănă din ce în ce mai mult cu Dumnezeu. [65]Fiinţele sunt în devenire în Dumnezeu, cresc în conştiinţa de sine până când o ating pe cea a Lui Dumnezeu în care se mistuie (3).

[66]Domnul trăieşte în multe lumi şi atâta timp cât ESTE, EL creează necontenit. [67]Domnul se revelă prin creaţia Sa şi prin sinele fiinţelor. [68]Fiinţele cu putere mai mare a minţii Îl cunosc mai bine pe Dumnezeu. [69]Existenţa pe care o creează mintea omului nu are limitări întocmai ca şi cea creată de mintea Lui Dumnezeu (4).

[70]Tot ceea ce există este creaţia Lui Dumnezeu. Dumnezeu este unul şi omul să nu-şi facă dumnezei după mintea sa (5).

[71]Pentru noi oamenii, Dumnezeu este şi Tată şi Mamă pentru că Îl privim ca pe CEL care ne-a creat corpurile şi minţile şi sufletele (6).

[72]Creatorii cei mai mari sunt acele fiinţe cu minţi cereşti, căci trezvia lor este cea care le dă puterea de a crea alături de Domnul Dumnezeu, Foc Viu din cerul de purpură (7).

[73]Mintea omului nu are limitări de gândire, astfel că realitatea pe care mintea sa o creează nu are limitări. [74]Gradul de discernământ al omului cerne participarea sa în universul nelimitat. [75]Dar în viaţa proprie omul să-şi stabilească limitările potrivite unui timp anume datorită urmelor trecutului lăsate în viaţa sa (8).

[76]Dumnezeu se revelă şi prin Sinele omului. [77]Regulile de a trăi ale omului sunt date de înţelepciunea cunoaşterii sale. [78]Toate fiinţele îşi fac regulile de a trăi pe cât pot ele să înţeleagă din lumina Lui Dumnezeu (9).

[79]Lumina urmează lumina, întunericul urmează întunericul. [80]Să urmezi lumina Domnului Zeu şi să nu iei în deşert numele Lui (10).

[81]Ca fiinţe umane suntem legaţi cu întreaga lume prin corp, minte şi suflet. [82]Ne creăm o reţea de interdependenţe mai mult sau mai puţin controlate. [83]Energiile corpului ale minţii şi ale sufletului se pot transforma una în alta (11).

[84]Prin puterea minţii totul devine posibil. [85]Însă credinţa este cea care dă putere minţii omului (12).

[86]Să simţi nemărginirea din tine precum este preaplinul Lui Dumnezeu (13).

[87]Lumea este ceea ce crezi tu că este; gândurile tale sunt cele care ţi-au făcut viaţa aşa cum este (14).

[88]Oamenii care se află în jurul tău sunt rezultatul credinţei tale în viţile lor alături de a ta (15).

[89]Lumea existentă este rezultatul intersecţiei lumilor zămislite de minţile cu puteri creatoare (16).

[90]Gândurile tale atrag realitatea pe care o trăieşti; dacă ele sunt pozitive atunci vor crea o realitate pozitivă, iar dacă sunt negative aşa îţi va fi şi lumea în care viețuieşti. [91]Omul îşi schimbă viaţa prin a-şi schimba modul în care gândeşte (17).

[92]Visele îi par omului realitate şi realitatea îi pare vis. [93]Toate câte sunt, sunt şi vis şi realitate. [94]Realitatea pentru tine este ceea ce tu trăieşti, omul să fie atent la ce i se potrivește pentru viaţa pe care şi-o construieşte din gânduri statornice (18).

[95]Puterea care uneşte este mai mare decât cea care desparte. [96]Cel înţelept caută armonia în oameni. [97]Puterea fiinţelor vine dinăuntrul lor (19).

[98]Gândul înţelept, ieşit din lumina sufletului, trebuie urmat de vorbă şi faptă pentru ca el să se împlinească (20).

[99]Urmaţi lumina sufletului din voi, iar dacă o daţi şi altor oameni ea nu se împuţinează, ci străluceşte şi mai tare (21).

[100]Mintea cea ascunsă (sinele de jos), mintea cea cu care eşti treaz (sinele de mijloc) şi mintea sufletului (sinele de sus), sunt tărâmurile în care omul trăieşte (22).

[101]În ACUM se află toată puterea vieţii. [102]Puterea lui ACUM depinde de puterea conştiinţei prezentului. [103]Fiinţele există cu adevărat doar într-un prezent continuu, care se schimbă clipă de clipă. [104]Schimbând gândul ACUM se schimbă şi realitatea prezentului şi pasul următor către viitor (23).

[105]Puterea omului vine întotdeauna dinăuntrul său şi tot ceea ce creează omul este rezultatul folosirii puterii sale lăuntrice (24).

[106]Prin manifestarea atenţiei (năzuinţei) către trecut trăim în trecut, pe când folosind-o spre viitor trăim în viitor; dar când atenţia are direcţia către prezent, numai atunci trăim cu adevărat realitatea (25).

[107]Oamenii se deosebesc esenţial prin puterea minţii fiecăruia dintre ei (26).

[108]Frica paralizează puterea omului (27).

[109]Vinovăţia slăbeşte energia omului şi-i năruie viaţa (28).

[110]Să nu cazi în patimi, să-ţi înfrânezi pornirile cele care te ostoiesc de vlagă (29).

[111]Dumnezeu creează cu înţelepciune din iubire. [112]Iubirea, pasărea cu aripi de foc, este taina vieţii (30).

[112]A iubi înseamnă a fi în Dumnezeu şi a fi fericit, căci iubirea este măsura fericirii şi intensitatea de a trăi (31).

[113]Crescând în iubire, omul creşte în Dumnezeu (32).

[114]A fi îndrăgostit înseamnă a fi în Dumnezeu (33).

[115]Începutul înţelepciunii este iubirea de Dumnezeu, iar ruina înţelepciunii este frica de Dumnezeu (34).

[116]Iertarea îl vindecă în primul rând pe cel care iartă (35).

[117]Urmele trecutului se manifestă în prezent datorită amestecului lor cu realitatea prezentului (36).

[118]Puterea prezentului poate prevala asupra predestinării trecutului. [119]Omul cu conştiinţa prezentului slăbeşte sau

șterge influența trecutului manifestată prin obiceiuri și tipare create de minte și menținute în memorie (37).

[120]Omul a fost creat pentru a cunoaște lumina divină și prin ea el să se ridice la cerul de purpură al Lui Dumnezeu (38).

[121]Schimbând gândul acum se schimbă și realitatea prezentului; omul unde gândește acolo se pomenește (39).

[122]Slăbind trăirea în prezent, se slăbește esența ființei, de aceea pentru a întări ființa este bine să trăim în prezent (40).

[123]Să învățăm să deosebim adevărul de iluzie. [124]Când omul nu mai face diferența între propriul suflet și egoul fals atunci el își făurește iluzii și vise nedefinite legate de cele văzute și auzite (41).

[125]Energia curge într-acolo unde o direcționează atenția (năzuința) care arată calea intenției (42).

[126]Lumea omului se creează din energia direcționată. [127]Puterea omului se manifestă într-acolo unde se îndreaptă năzuința minții (43).

[128]La focul sacru se creează o realitate care trezește puterea mentalului colectiv al celor care privesc focul (44).

[129]Înainte de a acționa, omul să se adune în sine, să-și drămuiască puterea și abia atunci să-și îndrepte năzuința către ceea ce vrea să realizeze. [130]Și astfel va fi ajutat de energiile corpului, ale minții și ale sufletului, puteri care se pot transforma una în alta (45).

[131]Împlinirea este măsura adevărului, căci pomul după roade se cunoaște și omul după fapte (46).

[132]Lumea este ceea ce cred mințile ființelor că este. [133]Gândurile ființelor atrag realitatea pe care ele o trăiesc. [134]Ființele își pot schimba viața dacă își schimbă gândurile care sunt urmate de fapte (47).

[135]Dacă opiniile și credințele tale nu dau rezultate bune și-i fac pe oamenii buni să sufere, renunță la ele, căci ele sunt manifestări ale lipsei luminii din sufletul tău (48).

[136]Faptelor sunt măsura adevărului gândurilor tale (49).

[137]Dumnezeu dă dreptul la viață (50).

[138]Așa ne spune Domnul Dumnezeu: Zeii sunt puterile care există în lume, orice întruchipare a lor nu poate ține loc acestor puteri. [139]Iar dacă îți faci chip pictat sau cioplit, sau ceea ce crezi tu că este asemănare cu zeii-putere, ține minte că tu nu te închini la pictura sau chipul cioplit, sau la orice asemănare pe care o dai acelor puteri în mintea ta, ci venerezi puterile Mele arătate oamenilor (51).

[140]Dumnezeu este Cel care vede prin lumina ochilor sufletului tău, căci Dumnezeu este în timp și în afară de timp, El este în existență și în afara existenței (52).

[141]Creând în iubire, omul crește în Dumnezeu. Iubirea este măsura fericirii ființelor (53).

[142]Noi oamenii suntem alcătuiți în felul nostru din frumusețe și nesfârșire, iar natura întreagă este marea operă a Lui Dumnezeu (54).

[143]Întunericul este lipsa luminii. [144]Lumina urmează lumina, întunericul urmează întunericul. [145]Lumina este ordine, întunericul este dezordine (55).

[146]Tu omule ești templul viu al Lui Dumnezeu. Iar când îți faci temple cu mâinile tale, ele sunt doar trepte ca tu să

păși către Dumnezeu și să aduci iubirea ta ofrandă Lui Dumnezeu cu mâinile întinse spre focul sacru (56).

[147]Omul există cu adevărat doar într-un prezent continuu, care se schimbă clipă de clipă. [148]Prin conștiința trăirii în prezent se pot șterge tiparele curgerii vieții dintr-un trecut care predispune (57).

[149]Experiența eternității depinde de intensitatea trăirii mentale, în clipa de acum se poate afla toată eternitatea lumii și atunci timpul dispare (58).

[150]Să nu pofte ști la bunul altuia sau să-ți însușești orice bun dacă nu ți se cuvine (59).

[151]Să vă creșteți copiii în legea strămoșească că numai așa neamul vostru va dăinui (60).

[152]Iubirea zidește și înțelepciunea înalță (61).

[153]Gândurile plăcerilor trăite orientează omul către făgașul acelor trăiri (62).

[154]Popoarele care-și sacralizează istoria vor dăinui mult timp (63).

[155]Pacea lumii este punerea împreună a păcii din mințile oamenilor (64).

[156]Și iertați că așa și Tatăl Cel din ceruri vă va ierta vouă greșelile (65).

[157]Averea, cea mai de preț, omul o ține în inimă în legătura lui cu Dumnezeu, și astfel nu i-o poate lua nimeni (66).

[158]Robia minții se naște din necunoaștere. Năzuiește la a ști și cunoașterea te va face liber (67).

[159]Singurul lucru care-l poate salva cu adevărat pe om este iubirea. În iubire se află izvorul năzuințelor celor bune (68).

[160]Să urmezi dreptatea și să nu mărturisești strâmb împotriva nimănui (69).

[161]Fii cumpătat în cele ce faci și temeinic în lucrarea mâinilor tale (70).

[162]Drumul suferinței nu este drumul iubirii. [163]Pe treptele suferinței nu urci ci cobori, căci treptele acestea nu formează scări înspre cer ci spre adâncurile întunericului (71).

[164]Să te înfrânezi să agonisești lucruri care nu-ți folosesc și să dai lucrurile care îți prisosesc (72).

[165]Atât lumina cât și întunericul sunt eterne și nemărginite în ființarea lor. Doar lumina există cu adevărat, căci întunericul este lipsa luminii (73).

[166]Ridicându-te mai presus de lumină și de întuneric, așa vei înțelege de pe acele înălțimi de unde a luat ființă chiar Domnul Dumnezeu (74).

[167]Când omul are cunoașterea de sine, atunci va putea să vadă lumina sufletului și așa se va mântui (75).

[168]Împărăția Domnului este înlăuntrul vostru și ea vi se face cunoscută atunci când omul se cunoaște pe sine însuși (76).

[169]Dacă Dumnezeu ar fi avut ceva de ascuns față de om nu i-ar fi dat gândul de a cunoaște (77).

[170]Cunoașterea, ca și lumina, este de natură divină (78).

[171]Tainele Domnului vor fi aflate doar de acei oameni care sunt vrednici de ele (79).

[172]Temelia pe care s-a construit veșnicia este iubirea. Din această esență divină este creat și omul (80).

[173]Omul se împlineşte prin dragostea sa de Dumnezeu (81).

[174]Ia seama că oricând vei fi la strâmtoare să chemi numele tainic al Domnului care este ZAM. [175]Dar numai cei care cu adevărat caută lumina vor putea avea marea putere dată de acest nume (82).

[176]Să nu uitaţi vreodată de focul sacru dacic şi de sufletele străbunilor. Aşa inimile voastre nu vor fi cuprinse niciodată de lanţurile robiei (83).

[177]Să aprindeţi focuri sacre pe oriunde veţi fi şi aşa vă veţi păstra sănătoşi şi însănătoşi, iar duhurile întunericului s-or duce de la voi (84).

[178]La focul sacru se ard impurităţile care atârnă greu pe sufletul omului. Priviţi flăcările şi gândiţi-vă la tot ceea ce doriţi să faceţi pentru vieţile voastre (85).

[179]Uită-te la natură cum se reînnoieşte în fiecare an. Tot aşa să-ţi înnoieşti şi tu mereu fiinţa şi să te îmbraci cu un nou veşmânt de viaţă (86).

[180]Vitalitatea este o realitate a gradului de conştientizare a existenţei sufletului. [181]Deşi vitalitatea este dată de suflet, ea se exprimă şi prin minte şi prin trup (87).

[182]Cel ce-L slujeşte pe Domnul ia din lumina Lui nesecată şi nemărginită şi astfel va fi puternic şi înţelept (88).

[183]Când lumina divină vă va merge direct în inimi, atunci rodul ei este umplerea cu duhul înţelepciunii. Iar cine are duhul înţelepciunii are totul (89).

[184]Aduceţi copiii voştri la lumina focului sacru şi acolo să-şi ţină ochii deschişi şi să-l privească. Şi aşa vor creşte să ajungă oameni înţelepţi (90).

[185]Focul sacru este dat oamenilor ca mijloc de legătură cu zeii (91).

[186]Aduceţi-vă aminte mereu să vă bucuraţi la întâlnirile cu zeii şi aşa să ştiţi că lumina există în inimile voastre (92).

[187]Şi ţineţi minte că ceea ce spuneţi în prezenţa focului sacru dacic Le spuneţi zeilor, Lui Dumnezeu şi Domnazânei (93).

[188]Iubirea vindecă (94).

[189]Înţelepciunea este marea cale către Dumnezeu şi ea se înfiripă prin speranţă, iubire şi adevăr. [190]Conştiinţa iubirii este înţelepciunea care-l apropie pe om de Dumnezeu (95).

[191]Din lumina din noi oamenii, ne modelăm lumea frumoasă care ne înconjoară (96).

[192]Acceptând zeii şi zânele, nu facem altceva decât să-i descoperim în noi, în armoniile firii noastre (97).

[193]Nu există legătură între zeităţile noastre şi idolatria. Noi nu ne închinăm la idoli, ci venerăm viaţa (98).

[194]Cercetează universul, privind stelele (99).

[195]Lumea care se vede şi cea care nu se vede este rezultatul intersecţiei lumilor create de toate minţile fiinţelor din acel spaţiu (100).

[196]Oricine poate să cadă în cursul vieţii, dar cei înţelepţi se pot ridica iarăşi prin puterea minţii lor (101).

[197]Dacă tu poţi crede, toate-i sunt cu putinţă celui care crede (102).

[198]Fiinţele se deosebesc esenţial prin puterea minţilor lor (103).

[199]Cât priveşte îngrijirea de sine, a minţii şi a trupului, trebuie să o dăm în primul rând sufletului şi atunci şi capul şi

restul trupului deopotrivă or s-o ducă bine (104).

[200]Preotul aflat pe Calea Lui Zamolxe trebuie să cunoască tainele cerului şi ale pământului (105).

[201]Fii responsabil de faptele tale (106).

[202]Fă faptele bune cu discernământ şi vei rămâne în lumina spiritului (107).

[203]Omul este propriul său stăpân (108).

[204]Frumuseţea vieţii tale să ţi se arate pe chip (109).

[205]Zâmbetul pe buze să-ţi vină din inimă (110).

[206]Priveşte înainte, căci acolo îţi este direcţia de mers (111).

[207]Fii activ cu sufletul, cu mintea şi cu trupul. Aşa fiinţa îţi va dăinui în bună stare (112).

[208]Poartă cu tine spiritul copilăriei şi întreaga viaţă nu te vei simţi bătrân. [209]Bătrâneţea înseamnă renunţarea la năzuinţele vieţii (113).

[210]Noi, neamul dacilor, suntem fiii şi fiicele soarelui şi ai luminii (114).

[211]Bărbatul luminează minţile prin raţiune, căci poate gândi profund şi vorbi minţii (115).

[212]Fericirea se trăieşte pe calea vieţii nu la capătul drumului (116).

[213]La fiecare şapte zile să te odihneşti după ce ai muncit în celelalte zile (117).

[214]Cel puţin o dată la şapte zile să aprinzi şi să priveşti focul sacru, care este legătura ta cu Domnul Dumnezeu (118).

[215]Domnul este în voi în primul rând. Pe acel Domn să-L treziţi şi atunci rugăciunea vă este împlinită (119).

[216]Doamne Dumnezeule adu-mi soarele Tău în inimă (120).

[217]Nu întrebaţi, la fiecare pas, ce aveţi de făcut, căci aşa veţi face toată viaţa numai ce vă spun alţii (121).

[218]Speranţa întinereşte (122).

[219]Să nu glorificaţi suferinţa sub nici o formă, căci suferinţa omului este desprinderea sa de inima Lui Dumnezeu (123).

[220]Tradiţiile străvechi ale înţelepţilor titani, oamenii cei blajini din vechime, trebuie să le transmiteţi urmaşilor (124).

[221]Cerul ne face să căutăm, pământul să iubim, soarele să trăim, luna să visăm. Aşa viaţa omului se împlineşte (125).

[222]Omul echilibrat este parte din natură şi aşa va înţelege cel mai bine ce sunt zeităţile ca puteri ale naturii (126).

[223]Învaţă să-L cunoşti pe Domnul Cel Preaînaltul (127).

[224]Când vei cunoaşte zeii atunci te vei trezi în plină conştiinţă creatoare (128).

[225]Aveţi capacitatea de a fi parţial zei, adică semizei, deoarece acolo unde există conştiinţă se află şi identitatea acelei conştiinţe (129).

[226]Fiinţele conştiente sunt conştiinţa zeilor (130).

[227]Cel care ridică sabia, de sabie va muri, şi cel care oferă sânge zeilor, de sânge va avea parte (131).

[228]Zeii sunt intermediarii ofrandelor făcute de cei buni pentru menţinerea bineţii între oameni (132).

[229]Dumnezeu îl ajută pe cel îndrăzneţ în bine (133).

[230]Urmează-ţi perseverent idealul (134).

[231]Chemați mereu la focul sacru reîntoarcerea prin reîncarnare a marilor suflete încărcate de ordine, armonie, adevăr, dreptate și iubire de oameni (135).

[232]Religia noastră hrănește viața, că noi nu avem zei plăsmuiți, ci pe cei care au menire în trăirile noastre în frăție cu natura (136).

[233]Zidește-te în credință. Încrederea unui singur om mișcă munții (137).

[234]A trăi cu scop divin este singurul mod de a vieții cu adevărat, de a simți din plin că ești viu (138).

[235]Întunericul nu există decât atunci când lumina nu se arată. [236]Să luați seama că întunericul sufletului nu va exista atunci când voi vă veți cunoaște pe voi înșivă (139).

[237]Să lăsați lumina divină să intre în voi și să vă transforme viața, că viața fără lumină, credință și demnitate nu merită trăită (140).

[238]Treptat lumea va fi curățită și însănătoșită cu Focul Viu, Focul Vieții, Focul Lui Zamolxe (141).

[239]Nu uitați că natura, cu toți zeii și zânele ei, este sacră, îngrijind-o vă îngrijiți de voi (142).

[240]Botezul oamenilor se face cu apă vie, foc sacru și Duhul Înțelepciunii care este Duhul Lui Dumnezeu (143).

[241]Marile taine ale vieții vor fi aflate doar de către cei vrednici de ele (144).

[242]Ține-ți visele vii, că așa se vor împlini. Optimismul atrage fapta împlinită. Fapta bună face viața omului bună (145).

[243]Credeți în puterea invocației. Deși invocația este adresată zeilor, scopul ei este de a armoniza sufletul, mintea și trupul celui care o face și prin aceasta de a-l însănătoși și a-l ține sănătos pe acel om (146).

[244]Sunteți legați cu lumea întreagă. Sporiți-vă puterile cu puterile lumii (147).

[245]Armonia naturii și înțelepciunea omului merg mână în mână (148).

[246]Cel mântuit este ca cel care se naște din nou în spirit, deși trupul în care se găsește sufletul lui îi este același (149).

[247]Iubirea te poate salva de căderile cele mai grele (150).

[248]Cei care aduc pe oameni la înțelepciune sunt purtătorii luminii Lui Dumnezeu (151).

[249]Duhul Lui Dumnezeu este Duhul Înțelepciunii care este mai înalt decât Duhul Sfânt. Cine are Duhul Înțelepciunii are și Duhul Sfânt (152).

[250]Nu faceți sacrificii sângeroase, nu oferiți nimic zeilor, că zeii nu au nevoie de ofrandele voastre, ci doar de credința voastră în bine (153).

[251]Mintea bună coboară în inima cea luminată (154).

[252]Rugăciunea Minții în Inimă conduce omul la renașterea în spirit, la transformare interioară și la devenirea omului întru ființă conștientă de propria-i existență (155).

[253]Veți păstra vatra nemuririi dacilor arieni mereu aprinsă supraveghind aprinderea focurilor sacre la altarele zeilor (156).

[254]Primul pas către înțelepciune este să poți simți liniștea, apoi învești să asculți și să știi minte lucrurile, iar pe cele bune să le folosești. Numai după ce le ai

pe acestea poți da din înțelepciunea ta și altora (157).

[255]Nu-i copia pe alții, găsește-ți propria ta cale pe care să mergi plin de încredere întru împlinirea vieții (158).

[256]De-a pururea să ții minte că noi dacii suntem Poporul Lui Dumnezeu (159).

[257]Durerea apare ca să te trezească la viață, să devii mai conștient de calea pe care să o urmezi. Acceptă această trezire și vei rămâne treaz (160).

[258]Învață să trăiești natura ta interioară și din liniște îți va izvorî bucuria fără un motiv anume (161).

[259]Dacă vei urma mulțimea ajungi pierdut în mulțime. Adevărurile se revelă doar anumitor suflete (162).

[260]Doar Dumnezeu este adevărata realitate. Scânteia din sufletul nostru face parte din Dumnezeu (163).

[261]Focul sacru vine de la zei, îngerii veghetori au dat focul sacru oamenilor și datoria oamenilor este să-l mențină întru ținerea vieții în armonie (164).

[262]În prezența focului sacru, oamenii se schimbă în bine. La focul sacru sufletele sunt purificate și umplute treptat de un duh al înțelepciunii (165).

[263]Înțelepciunea neamului este zidită în vorbele de duh ale poporului (166).

[264]Învață din greșelile altora ca să nu ți se întâmple și ție la fel (167).

[265]Caută-i pe înțelepți și vei învăța de la ei cum să fii înțelept (168).

[266]Cei înțelepți aleg simplitatea vieții (169).

[267]Să păstrați cultul strămoșilor, să respingeți cultul morților (170).

[268]Când faci bine, la alții, e mai bine ca de asta să nu știe nimeni, ci doar Domnul. [269]Mila față de alții este mâna de ajutor pe care ți-o întinzi singur pentru când vei avea vreodată nevoie. [270]Dar ia seama să nu dai ceva bun celui rău căci răsplata lui pentru tine va veni din răutatea lui (171).

[271]Pomana este bună, dar jertfa este rea (172).

[272]Atât cele bune cât și cele rele, ale ființei noastre întregi, se revarsă din suflet (173).

[273]Femeile cele bune sunt cele care te fac să uiți de orice fel de suferință (174).

[274]Cine vrea să fie iubit, să iubească, cine vrea să primească să dăruiască. Aceasta este legea vieții frumoase (175).

[275]Dacă vei părăsi iubirea vei uita și de scopul pentru care trăiești (176).

[276]Când omul iese din legea divină umblă rătăcit în întunericul pe care-l întreține cu faptele întunericului (177).

[277]Idolii tăi, precum icoane și statui, sunt faceri de mâini omenești și puterea lor vine din credința ta în ei. [278]Focul sacru este viu și curăță sufletul, pe când idolii doar încântă privirea (178).

[279]Prin orice poate omul cădea în viață, numai prin iubire nu (179).

[280]Pe tatăl și pe mama ta să îi cinstești dacă ei urmează lumina Lui Dumnezeu, iar dacă ei se află cu mintea în întuneric să fugi de ei. Așa îți va fi bine și mulți ani vei trăi (180).

[281]Ia seama că lucrurile lumii vin și pleacă, trăinicia există doar în sufletele oamenilor (181).

[282]Cunoaşte-ţi şi construieşte-ţi arborele genealogic, pentru ca sufletul să nu-ţi rătăcească prin familii străine (182).

[283]O iubire nerealizată este ca pierderea fiinţei proprii. Este ca şi cum L-ai văzut odată pe Dumnezeu şi apoi ţi s-au închis toate căile ca să-L poţi zări iarăşi (183).

[284]Să nu ucizi pe nedrept (184).

[285]Află omul înţelept după viaţa pe care o duce. Mulţi pot părea înţelepţi după vorbe, dar proba înţelepciunii este viaţa trăită cu înţelepciune (185).

[286]Mergi la omul înţelept şi ia sfat bun pentru viaţa ta. Cel înţelept va cunoaşte tulburarea din inima ta (186).

[287]Să aduci lumina divină în tine şi aşa vei găsi răspunsuri la problemele tale (187).

[288]Legile Lui Zamolxe se nasc şi renasc din ele însele pentru că sunt legile vieţii (188).

[289]Să luaţi bine aminte că Legea Domnului este viaţa nu Scriptura, care oricât ar fi ea de bună nu poate să fie mai presus de cuvântul viu. [290]Viaţa în lumină este cuvântul viu al Domnului (189).

[291]Ia seamă să asculţi de bătrânii înţelepţi. Domnul îi răsplăteşte cu lumină şi ei strălucesc puternic înainte de a părăsi viaţa pământească (190).

[292]Pe toate câte cereţi rugându-vă, să credeţi că le-aţi şi primit, şi le veţi avea (191).

[293]În faţa Lui Dumnezeu toţi oamenii sunt egali. Doar felul lor de a-L înţelege pe Dumnezeu îi desparte (192).

[294]Păstrează-ţi dreptul de a alege şi fii liber (193).

[295]Nu-ţi da pământul strămoşesc străinilor că vei ajunge străin în glia străbună. [296]Tu, omul Lui Zamolxe, să fii legătura între Cerul Lui Dumnezeu şi Mama pământ (194).

[297]Iubirea să-ţi fie temelia pe care să-ţi trăieşti viaţa care să urmeze calea inimii şi să asculte de vocea raţiunii (195).

[298]Femeia dă iubire inimii, căci poate intui adânc şi vorbi sufletului (196).

[299]Virtutea înseamnă putere (197).

[300]Priveşte adânc înăuntrul fiinţei tale şi acolo vei descoperi zeii şi tainele lumii. Iar când priveşti lumea stelelor te vei găsi pe tine (198).

[301]Hărnicia îţi va face viaţă îmbelşugată şi te vei bucura de rodul braţelor şi minţii tale întru trezirea sufletului din tine (199).

[302]Ascultă ce-ţi spune natura, urmează calea armoniei naturii (200).

[303]Bucuria simţurilor este dată de la Dumnezeu pentru oameni. În trezirea simţurilor Îl întâlnim pe Domnul (201).

[304]Renunţă la tot ce nu-ţi aduce pace şi mulţumire în viaţa. [305]Calea suferinţei nu duce la Dumnezeu (202).

[306]Armonizează-ţi mintea şi apoi poţi pătrunde şi în tainele inimii (203).

[307]Marile taine se găsesc în sufletul tău şi le vei afla atunci când sufletul ţi se va trezi (204).

[308]Viaţa omului este ca o grădină, dacă o îngrijeşte este frumoasă ca florile din ea şi grădina dă rod, iar dacă nu este îngrijită cade în paragină (205).

[309]Spune-ţi EU SUNT în prezenţa focului viu şi aşa poţi intra pe poarta fiinţării, a cunoaşterii de sine (206).

[310]Dimineaţa când te trezeşti să simţi lumina Lui Dumnezeu cum intră în inima ta. Şi ziua îţi va fi plină de bucurii şi vei fi mulţumit de ceea ce vei face (207).

[311]Calea zeilor e uşoară pentru că este calea inimii. Păşeşte cu încredere pe ea şi te va duce la armoniile cerului de purpură (208).

[312]Să te fereşti de cearta şi de gâlcevile oamenilor (209).

[313]Răutatea oamenilor nu te va atinge dacă nu laşi să-ţi intre în minte gândurile lor negre (210).

[314]Fii neclintit ca stânca atunci când întunericul altor oameni te împresoară şi nu te lăsa ademenit de ei (211).

[315]Multe ne sunt date fără efort în lume, soarele aduce căldură, ploaia aduce rod, păsările cânta. Oare ce motiv avem să nu fim fericiţi în viaţa dată nouă de către Dumnezeu? (212).

[316]Lucrul mâinilor tale să-ţi fie temeinic, ori că faci pentru tine sau pentru oricine altcineva (213).

[317]Ascute-ţi simţurile şi aşa vei simţi că trăieşti în lume (214).

[318]Când omul îşi trezeşte memoria ancestrală dobândeşte mari puteri (215).

[319]Frumuseţea trupului este felul în care Dumnezeu ne arată bucuria de a trăi în trup. [320]Frumuseţea minţii omului este felul în care Domnul ne arată bucuria minţii în armonie. [321]Iar frumuseţea sufletului ne arată bucuria Lui Dumnezeu (216)".

[322]Cele două sute şaisprezece Legi ale Lui Zamolxe au fost duse în toată lumea de către preoţii şi cavalerii zamolxieni. [323]Şi multe popoare au luat înţelepciune din aceste legi, atât cât au putut înţelege.

CAPITOLUL 2

Tainele Marelui Preot. Novac uriaşul şi Ler împărat. Ordinul Cavalerilor Zamolxieni. Transmiterea Marii Preoţii. Marele Lup Alb pleacă la Zamolxe. Munţii cogaioni şi sufletul neamului. Şcolile înţelepciunii din Dacia şi Tracia. Marile puteri ale preoţilor zamolxieni. Preoţii zamolxieni devin lumina neamurilor.

[1]Şi a mai trecut timpul. [2]Zamolxe, zeu al vieţii şi al nemuririi, devenise binecunoscut în sufletele rumânilor. [3]Iar Focul Lui Zamolxe era privit ca pe o zeitate, ca Sufletul Lui Zamolxe.

[4]Marele Lup Alb, care era Mare Preot, şi-a ales cu grijă pe cel care să-l urmeze la Marea Preoţie. [5]Şi preotului Rodu i-a destăinuit rând pe rând tainele nemuririi, acelea ştiute doar de cei care cunoşteau cu adevărat inima Lui Zamolxe. [6]De atunci aceste taine au fost ştiute de toţi cei care au devenit de-a lungul timpului Mari Preoţi.

[7]Adesea Marele Lup Alb le mai amintea preoţilor şi preoteselor rădăcinile neamului zicându-le: „Noi dacii suntem urmaşii urieşilor, blajinii cei din vechime cărora le spunem tătâni, fiii cerului, fiii lui Novac uriaşul. [8]De la urieşi noi am moştenit tainele nemuririi. [9]Şi noi le vom păstra cu străjnicie în veac de veac. [10]Dar vor fi şi alte neamuri care le vor afla. [11]Şi asta este bine, că lumina Lui Dumnezeu nu poate fi pusă sub obroc. [12]Tot de la noi au pornit limbile pe care le vorbesc toate neamurile care ne înconjoară. [13]Şi de la noi au plecat toate felurile lor de a scrie. [14]Şi Domnul Dumnezeu ne-a binecuvântat cu bogăţiile pământurilor pe care locuim. [15]Iar dacă urmaşii noştri vor uita acestea, ei vor

suferi blestemul dacilor. [16]Iar când îşi vor aminti de toate acestea, lumina Lui Zamolxe va străluci din nou în inimile lor”.

[17]Şi erau unii oameni care aflaseră aceste taine de la novaci care încă mai trăiau la acele vremuri. [18]Şi de la ei ştiau şi despre Varanha, aşa cum era odată numit pământul Daciei şi pe care ei îl mai numeau şi Vlanha şi Vlaha, iar ei îşi ziceau vlahi. [19]Se mai spunea că şi Crăciun Bătrânul, Arheul, Zeul Tată al Lui Zamolxe, îi văzuse pe îngerii veghetori cei veniţi din alte lumi, dar a ţinut taină.

[20]Se povestea despre Novac uriaşul, zeul cel vechi Osiris, că încă mai trăieşte undeva într-un palat alb pe un munte înalt şi că Novac era încă regele uriaşilor. [21]Şi se credea că Marele Lup Alb era din spiţa lui Novac. [22]Multe se mai spuneau şi despre uriaşul Iorgovan şi despre Ram împărat, cel care trăise odată în cetatea Ramidava.

[23]Se mai spunea că Ler împărat era cel mai mare împărat al lumii. [24]În împărăţia Lui Ler, care era într-o peşteră a cerurilor, într-un munte mare, nevăzut, se afla şi Sufletul Lui Zamolxe, stăpân peste neamul oamenilor şi al zeilor. [25]Şi nimeni nu putea găsi acel munte, care se afla într-o altă lume, care se întrepătrundea cu lumea asta, decât omul care plăcea Lui Ler împărat, adică Domnului Dumnezeu.

[26]Iar taina adevăraţilor regi ai lumii, regii sacri, era să cunoască numele adevărat al împăratului lumii. [27]Că regii sacri ai lumii erau neştiuţi oamenilor de rând. [28]Şi cuvântul acela tainic l-a folosit în gând Crăciun Bătrânul, tatăl Lui Zamolxe, atunci când L-a chemat pe Zamolxe să se întrupeze. [29]Numele Crăciun era puternic, iar cei care îl spuneau se întăreau în vlagă, în bună judecată şi în înţelepciune. [30]Aşa Îl cunoşteau pe Domnul, Cel născut din El Însuşi.

[31]La acel timp mulţi oameni, din toate pământurile locuite de neamurile tracilor, au fost iniţiaţi, în tainele spiritului, trecând prin probe grele. [32]Şi treptat s-au înfiripat fraţii tainice de suflet. [33]Rumânii le spuneau moşi celor înţelepţi, deşi unii nu erau bătrâni. [34]Căci moşii cunoşteau tainele nemuririi.

[35]Cei ce făceau parte din aceste fraţii, bărbaţi şi femei, se adunau lângă Focul Lui Zamolxe, Focul Viu, şi aşa ţineau nestinsă flacăra Spiritului Lui Zamolxe.

[36]Şi Marele Lup Alb a întemeiat Ordinul Cavalerilor Zamolxieni, o frăţie al cărui conducător nevăzut era Cavalerul trac. [37]Tot el a iniţiat primii cavaleri zamolxieni, un grup de doisprezece bărbaţi şi femei, cărora le-a spus: „Frăţia aceasta a cavalerilor zamolxieni este tainică. [38]Pornim acum această cale a luminii, dar cu adevărat omul care vrea să slujească dreptatea şi adevărul se poate iniţia singur în Ordinul Cavalerilor Zamolxieni. [39]Şi fără ajutorul nimănui va face jurământul la focul viu. [40]Aşa cavalerii zamolxieni vor dăinui în vecii vecilor, ei nu au nevoie de recunoştinţa şi onorurile nimănui. [41]Şi mulţi dintre aceşti cavaleri nu se vor cunoaşte nici între ei, datoria lor fiind să slujească dreptatea şi adevărul. [42]Că Domnul Dumnezeu şi Marele Cavaler trac vor şti faptele acestor cutezători şi nemuritori, cavalerii zamolxieni, oamenii dreptăţii”.

[43]Atunci Marele Lup Alb le-a spus jurământul cu care cavalerii zamolxieni se legau pe vecie la focul viu. [44]Şi toţi cei doisprezece au mărturisit împreună

Jurământul Cavalerilor Zamolxieni astfel: [45]„**Jur** pe toiagul înţelepciunii Lui Zamolxe, pe Cavalerul trac din Varanha, să slujesc dreptatea şi adevărul. [46]**Jur** ca în luptă să fiu puternic ca şoimul în zbor, ca apele învolburate să răstorn stânca vrăjmaşilor, ca vântul năpraznic să nimicesc pe cei răi. [47]**Jur** pe inima Lui Zamolxe, neamului meu să-i fiu credincios, pe asupritor să-l pun în genunchi, şi pe cel umilit să-l ridic. [48]**Jur** pe focul sacru dacic, să ţin vie flacăra iubirii de oameni, să aduc la lumină oamenii lumii. [49]Focul Viu al Lui Dumnezeu să mă însoţească. [50]Zău! Zău! Zău!” [51]Apoi toţi cei prezenţi au strigat cu mare putere: „Aho! Aho! Aho!”

[52]Aşa cavalerii zamolxieni au devenit războinicii sacri, luptătorii luminii, eroii nemuritori. [53]De-a lungul timpului unii dintre ei au cutreierat lumea şi s-au asociat doi câte doi sau în grupuri, iar alţii au rămas singuratici necunoscuţi de vreun om de pe pământ. [54]Faptele lor măreţe sunt cunoscute în Cartea Vie a lui Dumnezeu. [55]Şi toţi marii conducători ai neamului românilor, râmlenilor, au fost cavaleri zamolxieni la vremea lor.

[56]A trecut timpul şi Marele Lup Alb, a vrut să lase Marea Preoţie unui bărbat destoinic şi mai tânăr decât el. [57]Într-o zi un sobor de preoţi şi preotese au aprins rugul Lui Zamolxe pe un vârf de munte înalt, pe un cogaion. [58]Şi acolo Marele Lup Alb, a invocat prezenţa Lui Dumnezeu, a Domnazânei, a Lui Zamolxe şi a Zânei Bendisa. [59]Spiritele chemate au coborât în Focul Viu şi aşa Marele Lup Alb a dat slujba de Mare Preot, preotului Rodu. [60]Atunci preoţii şi preotesele au aflat cum se va transmite în viitor Marea Preoţie unui bărbat din neamul tracilor şi al urmaşilor lor.

[61]Apoi Marele Lup Alb s-a retras în munţii cei înalţi să fie mai aproape de cer şi de învăţătorul său Zamolxe. [62]Şi mulţi spuneau că l-au văzut cum stătea cu lupii în munţi şi nimic rău nu i se întâmpla, că lupii i se supuneau.

[63]În cinstea Marelui Lup Alb, tracii sărbătoreau Ziua Lupului înainte de începutul iernii cu vreo trei săptămâni şi ceva înainte de sărbătoarea Crăciunului, Ziua Naşterii Lui Zamolxe. [64]Şi poporul îi ziceau Marelui Lup Alb, Alb Împărat.

[65]De Ziua Lupului se puneau în mişcare lupii. [66]Se credea că în noaptea cea de dinainte, spiritele oamenilor îşi părăseau trupurile şi făceau hore pe la răspântiile drumurilor jucând cu străjnicie până la cântatul cocoşilor. [67]Lupul rămăsese pentru traci un simbol al luminii, al soarelui şi al eroului neînfricat, căci sub semnul lupului se năşteau toţi cutezătorii neamului.

[68]Nimeni n-a aflat vreodată când Marele Lup Alb a plecat în Cerul Lui Zamolxe la Templul Celest al Lui Zamolxe. [69]Adesea tracii auzeau chemarea lui şi-şi spuneau: „Iar a vorbit cu Zeul Moş, iar ne cheamă să cunoaştem Inima Lui Zamolxe”.

[70]La o vreme, Rodu, Marele Preot, a venit la Sarmisegetuza cu nevasta lui Iza şi a adunat acolo preoţi şi preotese în marea sală unde, încă de pe vremea Lui Zamolxe, ardea continuu focul la vatra sacră a nemuririi dacilor arieni.

[71]Aşa s-au strâns la Sarmisegetuza sute şi sute de preoţi şi preotese ai tracilor de pretutindeni. [72]Iar Marele Preot Rodu le-a vorbit acolo despre timpurile ce vor urma astfel: „Credincioşi ai Lui Zamolxe, copii ai pământului şi ai cerului, păstrători ai

pământului și ai înțelepciunii, bine ați venit! [73]Unii dintre voi L-ați cunoscut în viață pe Zamolxe, regele nevăzut al lumii, om de-al nostru ajuns zeu prin puterea sufletului Lui. [74]Și El a lăsat Marea Preoție, Marelui Lup Alb, care mi-a încredințat-o mie".

[75]Toți ascultau cu luare aminte vorbele Marelui Preot care a continuat astfel: „De acum este bine să știți cum vor fi lucrurile pentru vremurile ce vor veni. [76]Și aflați că spiritul Marelui Lup Alb se întrupează mereu în Marele Preot care, la hirotonisire, în prezența a cel puțin zece preoți și preotese din neamul nostru, primește acest spirit direct de la Marele Preot care se retrage. [77]Eu astăzi voi lăsa Marea Preoție lui Tracian, care vă va fi mare păstor până când și el va invoca trecerea spiritului Marelui Lup Alb într-un un alt preot, om al înțelepciunii".

[78]Apoi, în prezența focului, de la vatra sacră a nemuririi dacilor arieni, Marele Preot Rodu a ținut ritualul de trecere, a Marii Preoții, lui Tracian, care apoi s-a umplut de duhul înțelepciunii.

[79]Și Tracian le-a vorbit oamenilor astfel: „Viitorul acestui popor este creat de mințile oamenilor din neamul nostru, care dacă vor fi luminoase tot așa va fi și viitorul lor. [80]Iar dacă mințile le vor fi întunecate atunci și viitorul poporului va fi întunecat. [81]Dacă veți cădea din lumina Lui Zamolxe în rău sacrificiilor atunci veți suferi. [82]Dacă veți uita de cuvintele înțelepciunii Lui Zamolxe veți suferi. [83]Și să țineți minte că atunci când poporul va fi subjugat de duhurile rele, el se va salva dacă-și va aminti de Marele Lup Alb și de înțelepciunea Lui Zamolxe. [84]Că rău omenirii va fi cândva distrus de lup și de șarpe. [85]Lupul este cutezanța, iar șarpele este înțelepciunea. [86]Și atunci când cutezanța și înțelepciunea se unesc, întunericul dispare din sufletele oamenilor. [87]Lupul și șarpele sunt temelia salvării omenirii, noi îi purtăm pe stindardul nostru, simbolul neamului".

[88]Și la plecare Tracian, noul Mare Preot, s-a despărțit de oameni cu urarea străveche: „Mergeți cu bine, cu sănătate, în vremurile care vor veni!" [89]Și oamenii au strigat din toate puterile: „Aho! Aho! Aho!"

[90]Cu timpul dacii au construit altare și temple pentru Marele Lup Alb, Alb Împărat, care era protectorul neamului. [91]Ei știau ca Marele Lup Alb avusese în el ceva din spiritul Cavalerului Trac. [92]Și multe obiceiuri își făcuseră dacii de când primiseră învățăturile Lui Zamolxe.

[93]Unii se închinau la rădăcina unui gorun și invocau spiritul strămoșilor lor crezând că nădejdea mântuirii în păduri se află. [94]Și se credea în zânele silvane, iar preotesele dacilor invocau spiritele pădurii, observau cursul apelor și poziția mușchilor de pe trunchiurile copacilor sacri și ascultau șuierul vântului din gura grotelor din munți și urmăreau zborul păsărilor și culoarea cerului de la răsărit la apus. [95]Și umpleau vase cu apă neîncepută de la izvoarele râurilor din care dădeau voinicilor să bea. [96]Iar pe înălțimi oamenii se obișnuiseră să aprindă focurile sacre. [97]Locurile cele mai bune erau pe vârfurile cogaionilor, munții sacri care-i țineau pe oameni apropiați de cer. [98]Iar oamenii de la șes își ridicau ei munți sacri din pietre și din pământ, atât cât puteau să-i facă de înalți. [99]Și acolo aprindeau focuri sacre și se întâlneau în spirit cu strămunii neamului.

[100]Și în timp, pe toate pământurile locuite de neamurile tracilor, s-au pus temelii ale școlii înțelepciunii Lui Zamolxe. [101]Acolo se învățau Decalogul Lui Zamolxe și Legile Lui Zamolxe, așa cum fuseseră ele date de Marele Lup Alb.

[102]La acea vreme Pandu, preot zamolxian și un urmaș al lui Mari, fiica Lui Zamolxe și al soțului ei Licu, numit și Marele Lup Alb, a venit în Munții Haemus de unde Licu se trăgea de baștină. [103]Lui Pandu, Marele Preot îi făcuse profeții, că din spița lui va ieși un mare înțelept al neamului tuturor tracilor și că acel înțelept va fi trimisul Domnului pe pământ și El va face o mare lucrare de lumină. Și Pandu s-a însurat acolo cu Sorana și a deschis școli ale înțelepciunii pentru tracii de acolo.

[104]Poporul învățase de la preoții neamului înțelepciunea în cuvinte simple astfel: [105]„**Fericiți** sunt cei milostivi, că aceia se vor mântui. [106]**Fericiți** sunt aceia care muncesc cu hărnicie, că ei vor culege roade îmbelșugate și în grădina cerului de purpură. [107]**Fericiți** sunt cei mulțumiți, că ei aduc cerul pe pământ. [108]**Fericiți** sunt cei cumpătați, că ei vor avea întotdeauna de toate. [109]**Fericiți** sunt făcătorii de pace, că fii cerului s-or chema. [110]**Fericiți** sunt cei ce-s cutezători pentru adevăr, că a lor este izbânda cea din urmă. [111]**Fericiți** sunt cei blânzi, că aceia vor moșteni întreg pământul. [112]**Fericiți** sunt cei curați în suflet, că hrana le-a fost lumina Lui Dumnezeu. [113]**Fericiți** sunt cei care urmează dreptatea și adevărul, că al lor este raiul în cerul de purpură. [114]**Fericiți** sunt cei ce nu se semețesc, că oamenii vor crede în înțelepciunea lor și-i vor urma".

[115]Și se dusese vestea în lume despre preoții și preotesele dacilor și tracilor. [116]Se credea despre ei că au mari puteri, daruri de la Dumnezeu. [117]Unii deveniseră iatromanți cunoscuți, vindecătorii. [118]Alții erau prezicători capabili să-și amintească de viețile anterioare, iar alții învățau oamenii cum să simtă duhul Lui Dumnezeu. [119]Se credea despre unii că pot fi prezenți în mai multe locuri deodată. [120]Și se știa că preoțimea dacilor și tracilor era trează și nu cădea în patimi lumești. [121]Puterile lor erau în slujba binelui oamenilor, căci ajunseseră să se cunoască pe sine.

[122]Preoții zamolxieni erau la acea vreme păstrătorii înțelepciunii lumii și purtătorii puterii zeilor. [123]Ei dădeau din lumina proprie oricăror oameni care vroiau să o primească și lumina lor nu le scădea, că ea venea de la lumina Lui Dumnezeu, cea care nu avea margini.

[124]Așa preoțimea zamolxiană a ajuns lumină vie neamurilor. [125]Mai ales printre greci s-au făcut cunoscute învățăturile Lui Zamolxe Arianul. [126]Medicina Lui Zamolxe a fost folosită de grecii acelor timpuri. [127]Iar cei care învățau medicina în școlile zamolxiene făceau un jurământ și un legământ de credință atât la începutul cât și la terminarea școlii. [128]Fără acest legământ nimeni nu putea practica meșteșugul vindecării printre greci.

[129]Și așa jurau medicii în școlile zamolxiene: „Jur pe Dumnezeu, pe Dumnezeea, pe Zamolxe, pe Bendisa și Vesta, pe toți zeii și zânele luminii lumilor, și-i iau ca martori că voi îndeplini, pe cât mă vor ajuta puterile și priceperea, legământul care urmează – [130]Învățăturile medicale le voi împărtăși tuturor celor care vor și pot să prindă

acest meşteşug al vindecării şi ei făgăduiesc prin jurământ să respecte legile medicale (1). [131]Îngrijirea bolnavilor se va face spre folosul lor, pe cât mă vor ajuta puterile şi mintea, şi mă voi feri să le fac orice rău şi orice nedreptate. Voi îndeplini meşteşugul medicinei în dreptate şi adevăr (2). [132]La orice casă aş merge, voi intra spre folosul bolnavilor, păzindu-mă de orice faptă rea şi stricătoare comisă cu bunăştiinţă (3). [133]Păstrarea tainei este o datorie a mea şi orice faptă aş vedea, aş auzi şi aş cunoaşte în timp ce îmi fac meseria sau în afară de aceasta, nu voi vorbi despre ea dacă nu-i nici o nevoie să fie destăinuită (4). [134]Dacă voi respecta acest legământ fără să-l încalc, mă voi bucura pe deplin de viaţă şi de meseria mea, şi voi fi cinstit de oameni, iar dacă îl voi nesocoti merit să fiu pedepsit şi să am o soartă rea (5). [135]Zău! Zău! Zău! (6)"

[136]Multe popoare au luat acest legământ şi l-au folosit aşa cum credeau mai bine, jurând pe zeii lor. [137]Dar traci şi grecii acelor vremuri aveau legământul cel care fusese dat la începuturi.

[138]Şi la acele timpuri dacii au avut regi destoinici despre care s-a scris în cronicile vremurilor. [139]Unul dintre ei a fost rege Dromihete, cavaler zamolxian, cel care l-a învins prin forţă şi înţelepciune pe regele macedonean Lisimah.

CAPITOLUL 3

Lumina păleşte prin jertfe. Vremuri negre. Tăbliţele de aur sunt distruse. Căderea în rău. Chemarea lui Pitagora să se întrupeze.

[1]Şi a mai trecut timpul. [2]Într-o zi au sosit la Sarmisegetuza trei oameni cu trei slujitori ai lor. [3]Toţi erau îmbrăcaţi în alb şi spuneau că vin din partea cealaltă a fluviului Istru, din Tracia. [4]Vorbeau şi limba tracă, dar între ei se înţelegeau într-un grai necunoscut dacilor. [5]Şi ziceau acei oameni că sunt slujitori ai Lui Zamolxe şi păstoresc sufletele tracilor care trăiau la sud de fluviul Istru.

[6]Iar preoţii de la Sarmisegetuza i-au crezut şi i-au primit cu bucurie dându-le adăpost şi hrană, aşa cum se cuvenea unor oaspeţi. [7]Dar mai apoi s-a dovedit că acei oameni veniseră cu gânduri rele.

[8]Într-o noapte s-a găsit trupul mort al unui gal care venise la Sarmisegetuza să înveţe tainele înţelepciunii şi să devină preot druid. [9]Tânărul ucis era fiul lui Aster, rege galilor scordisci. [10]Omul fusese intenţionat sacrificat chiar pe discul solar al sanctuarului. [11]Preoţii i-au văzut urmele sângelui curs pe piatră.

[12]Apoi preoţii şi conducătorii militari au aflat că cei trei pelerini şi slujitorii lor fuseseră văzuţi noaptea cum făcuseră vrăji. [13]Dar vrăjitorii ucigaşi fugiseră.

[14]Când preoţii daci au cunoscut cele întâmplate s-au îngrozit. [15]Niciodată acolo pe discul solar n-au fost făcute sacrificii. [16]Şi i s-a spus despre acest sacrificiu Marelui Preot Râmlean care a venit degrabă la Sarmisegetuza. [17]El i-a adunat pe toţi preoţii şi preotesele din împrejurimi şi pe câţiva dintre cei care făceau parte din Sfatul Înţelepţilor. [18]Şi Marele Preot le-a spus: „Aflaţi că de un timp, pe mai multe pământuri ale noastre, s-au găsit ucişi pe altarele sacre oameni al căror sânge a fost lăsat să curgă în focul sacru. [19]O mare urgie a căzut peste neamul nostru pentru că nu am fost treji. [20]Există oameni răi, din alte neamuri, care ne pizmuiesc pentru că suntem pe calea luminii şi am părăsit-o

pe cea a întunericului pe care se află ei. [21]Nu ne mirăm că ucigaşii vrăjitori s-au îmbrăcat în alb ca să ne înşele asupra intenţiile lor rele. [22]Dumnezeu ne pedepseşte şi de acum lumina Lui începe să pălească pentru noi".

[23]Şi oamenii au întrebat cu mare speranţă: „Marite Preot, ce este de făcut? [24]Mai putem oare opri răul care se rostogoleşte acum peste noi?" [25]Şi Marele Preot a răspuns: „Vom încerca, dar ceea ce s-a întâmplat este prea întunecat ca să poată fi îndreptat cu uşurinţă. [26]Nu ne rămâne decât să aprindem focurile sacre peste toate pământurile noastre şi să ne rugăm Lui Zamolxe".

[27]S-a trimis poruncă peste tot să se cureţe vetrele pângărite şi să se aprindă focurile sacre dacice, iar preoţimea să stea acolo de pază şi în rugăciuni. [28]Şi cavalerii zamolxieni, păzitorii dreptăţii, au aflat despre cele întâmplate şi câţiva dintre ei au pornit în căutarea ucigaşilor.

[29]Dar vrăjitorii trecuseră apa Istrului şi au mers la Aster, tatăl tânărului ucis, spunându-i: „Mărite rege noi venim din Dacia şi-ţi aducem o veste rea, fiul tău a fost sacrificat pe piatra discului solar de la Sarmisegetuza". [30]Şi regele gal Aster a zis: „Cerule! Cum aşa? Dacii nu fac sacrificii umane! [31]Nu pot crede ce-mi spuneţi! [32]Veţi plăti cu capul dacă nu este adevărat! [33]Vom pleca acolo degrabă şi voi veţi merge cu mine!"

[34]Cu o oaste mare, regele Aster a pornit spre Dacia însoţit de oamenii cei răi. [35]Cum a păşit pe pământul Daciei, regele a fost hărţuit tot timpul de rumânii care credeau că erau atacaţi, căci fusese o înţelegere între daci şi galii scordisci să-şi respecte fiecare pământurile. [36]Dar când regele gal a ajuns la Sarmisegetuza s-a izbit de luptători şi a întâmpinat o dârză rezistenţă, iar regele Aster a fost rănit în lupte. [37]Dar Marele Preot le-a trimis vorbă luptătorilor daci să se retragă, căci cursese prea mult sânge în locurile sacre. [38]Şi dacii s-au răspândit prin păduri, iar la Sarmisegetuza mai rămăseseră doar câţiva preoţi ai Lui Zamolxe.

[39]Apoi Aster a văzut locul unde fiul lui fusese ucis şi a spus: „Dacă acest popor este în stare să facă un aşa rău înseamnă că legile lor sunt strâmbe. După ce legi se conduc aceşti oameni?" [40]Şi i s-a spus că erau Legile Lui Zamolxe scrise pe tăbliţe de aur. [41]Atunci regele Aster a zis: „Cum au luat ei viaţa fiului meu, care venise să înveţe acele legi, care se credeau a fi bune, tot aşa le voi distruge şi eu tăbliţele". [42]Şi nu mult după aceea s-a aflat unde se găseau tăbliţele de aur şi regele Aster le-a topit în foc luând cu el tot aurul.

[43]Şi Aster a stins focul nemuririi dacice, care stătuse aprins necontenit de pe vremea Lui Zamolxe, şi a ars până în temelii marea sală de la Sarmisegetuza. [44]Pe cei câţiva preoţi rămaşi ai dacilor i-a sacrificat pe piatra discului solar la Sarmisegetuza. [45]Dar pe Marele Preot Râmlean şi pe nevasta lui Sarmisa nu i-au găsit, căci vroiau să-i ucidă. [46]Sarmisegetuza, capitala sacerdotală a dacilor, a fost arsă până în temelii.[47]Apoi regele Aster s-a retras degrabă din Dacia trecând fluviul Istru înapoi în Tracia. [48]Marile sacrilegii făcute de regele gal Aster au fost peste măsură de mari.

[49]Dar spiritul Cavalerului trac lucra şi după un timp vrăjitorii, care vroiseră să distrugă neamul dacilor, au fost aflaţi de cavalerii zamolxieni care i-au ucis chiar acolo în Tracia.

[50]Dumnezeu, în cerul Lui de purpură, s-a întristat de câte s-au întâmplat în Dacia. [51]Și Domnul și-a îndreptat fața în altă parte și nu a mai văzut poporul Său asupra căruia căzuse o mare urgie.

[52]De atunci multe rele s-au întâmplat, dacii se omorau lesne între ei și căzuseră în patima beției. [53]Și peste tot era mare jale în suflete, în triburile apulilor din Hardeal, ale carpilor, costobocilor și rohmanilor din Moldava, ale sucilor din Ramania și ale altor neamuri de traci.

[54]Dar au trecut anii și încet încet Sarmisegetuza a început să fie reconstruită din temelii.

[55]Era mijlocul primăverii și căpetenia Grad cu Burebista, fiul lui în vârstă de cinci ani, au mers la Sarmisegetuza. [56]De acolo preoții i-au dus undeva în munții cei tainici ca să vorbească cu Gruiu, Marele Preot de atunci.

[57]Și Grad a zis: „Închinare Marite Preot al dacilor. Sunt căpetenia Grad și vin din cetatea Argedava. [58]Aș dori să-i spun domniei tale câteva cuvinte despre oamenii neamului nostru. Și rogu-te să mă asculți". [59]„Vorbește" i-a răspuns Marele Preot.

[60]Și Grad a continuat: „Află că mulți dintre râmleni au uitat de zeii neamului. [61]Nu mai sunt îngrijite altarele și oamenii își pierd mințile bând vin și băuturi tari peste măsură. [62]Ne ducem de râpă Doamne! [63]Ce putem face oare ca să oprim această cădere în rău care duce la pieirea neamului nostru?"

[64]Gruiu, Marele Preot, s-a mâhnit de cele ce auzise și a căzut pe gânduri. [65]Știa de mai înainte ce se întâmpla printre daci, care treptat pierduseră calea cea dreaptă, Calea Lui Zamolxe. [66]Și a zis Marele Preot: „Așteptam un semn omule din Argedava, trimis al cerului. [67]Cunosc aceste lucruri, neamul nostru s-a prăbușit într-un gol care se numește rătăcire. [68]Eu zic așa: Ne trebuie un rege puternic și un Mare Preot, pe măsură, care să reformeze casta preoțească. [69]Vom aprinde un mare foc sacru dacic ca să chemăm spiritul lui Pitagora să se întrupeze. [70]El a fost un om mare, a avut puterea a zece zei. Încarnarea lui se va numi Decezeu, așa cum ne-a spus Zeul Zamolxe în vechime, dar noi îi vom zice Deceneu". [71]Și Grad a răspuns: „Așa să ne ajute Dumnezeu Fârtatul".

[72]Atunci Marele Preot a făcut planul: „De mâine vom aranja ca pe locul unde Pitagora a fost incinerat, cu sute de ani în urmă, să ținem aprins focul nemuririi dacice timp de trei zile și trei nopți. [73]Vom da sfoară în țară ca, oricine dorește să vadă focul sacru, să vină acolo. [74]Și sunt încredințat că spiritul lui Pitagora va dori să coboare printre noi și să se încarneze. [75]Și în mulți oameni, care vor fi prezenți, vor descinde spiritele virtuoase ale strămbunilor noștri. [76]Toate acestea le vom face în timpul verii, înainte de noaptea de Sânziene".

[77]Și Marele Preot a trimis olăcari în toate ținuturile ca să anunțe hotărârea sa. [78]La timpul potrivit s-a adunat o mare mulțime de oameni deasupra peșterii Lui Zamolxe de la Apolovraci. [79]Și printre ei era și preotul Cerian cu nevasta lui Ilaria care era însărcinată. [80]Grad și fiul său Burebista veniseră și ei.

[81]Atunci, dimineața, înainte de Ziua de Sânziene, a fost pregătit Rugul Lui Zamolxe. [82]La amiază soborul de preoți și preotese au înconjurat rugul sacru și au făcut invocații către Dumnezeu și Domnazâna, către Zamolxe și Bendisa și

către toți zeii și zânele neamului. [83]Și era acolo o mare mulțime de oameni.

[84]Apoi preotul Cerian a aprins rugul. [85]Și rând pe rând toți cei prezenți se apropiau cu credință de foc și chemau spiritele strămbunilor să se îndure de neamul dacilor aflat acum la mare restriște. [86]Preotul Cerian s-a rugat aproape neîncetat alături de nevasta sa Ilaria ca să se întrupeze spiritul lui Pitagora.

[87]Așa au trecut trei zile și trei nopți. [88]Apoi Marele Preot Gruiu a luat tăciuni aprinși din focul sacru și împreună cu câțiva preoți tineri au mers cu focul viu pe coama munților la Sarmisegetuza, pe Calea Iluminării, Calea Lui Zamolxe. [89]Și au ținut aprins focul dacic până când au ajuns.

[90]Acolo, la Sarmisegetuza, împreună cu preoții și preotesele locului, și cu sute de oameni din popor, au reconstruit din piatră vatra sacră a nemuririi dacilor arieni. [91]Căci vatra focului nemuririi neamului rămăsese încă stinsă de pe timpul distrugerilor regelui gal Aster.

[92]Atunci Marele Preot a spus: „De astăzi Domnului Dumnezeu din ceruri Îi cerem să-Și îndrepte privirea către noi, căci am pătimit destul. [93]Aprind acum și aici vatra sacră a nemuririi dacilor arieni ca ea să fie mărturie că ne smerim și cerem îndurare Domnului Dumnezeu ca să revenim pe calea luminii sufletului".

[94]În liniștea care s-a așternut, Marele Preot Gruiu a pus pe vatra sacră tăciunii aduși de la rugul de la Apolovraci. [95]Și vatra focului s-a aprins și a mai zis Marele Preot: „De astăzi vom face în așa fel ca acest foc să fie întreținut și păzit continuu de veghetorii la foc, tot așa cum era și pe vremea strămbunului Zamolxe. [96]Încet, încet, ne vom ridica din genunchi, ne vom lumina sufletele și neamul nostru își va reveni din suferința și pedeapsa în care se află acum".

[97]Și Domnul, în lumina Lui de purpură, privea cu bucurie la focul aflat în vatra sacră a nemuririi dacilor arieni și știa că în vremurile schimbării la față a lumii, poporul Lui se vor îmbrăca cu un nou veșmânt de viață mult mai luminos decât până atunci.

CAPITOLUL 4

Nașterea lui Deceneu. Deceneu merge pe urmele Lui Zamolxe. Deceneu devine Mare Preot. Regele Burebista. Regele Deceneu. Deceneu îndreaptă neamul pe calea înțelepciunii.

[1]Când a ajuns acasă preotul Cerian a aprins un foc cu tăciunii aduși de la focul sacru de la Apolovraci. [2]Câțiva dintre preoții și preotesele din partea locului au vegheat focul chiar în curtea casei preotului Cerian. [3]Și mulți oameni din împrejurimi au venit să vadă focul sacru dacic, și așa să-și hrănească sufletele cu lumină vie.

[4]Nu a trecut mult timp și Ilaria, nevasta preotului Cerian a născut un băiat, căruia i-au pus numele Deceneu. [5]Și în Ziua Nașterii lui Deceneu s-au văzut corbii, vestitorii nemuririi, zburând în înaltul cerului. [6]Era un semn că venise pe lume un om al înțelepciunii.

[7]Marele Preot Gruiu a aflat de nașterea lui Deceneu și a zis: „Iată că Domnul se îndură de noi și a trimis mesagerul renașterii noastre. [8]Vom face totul ca el să poată lucra în voie. [9]Și Deceneu va fi preot al Zeului Zamolxe".

[10]Când Deceneu a ajuns la vârsta potrivită să înţeleagă înţelepciunea strămoşească, Marele Preot a aranjat ca băiatul să fie învăţat de înţelepţii neamului. [11]Şi chiar el, Marele Preot, Bătrânul Înţelept, îi dădea poveţe lui Deceneu.

[12]Şi odată Marele Preot i-a spus lui Deceneu: „Tu copile cu privirea pătrunzătoare să ţii minte cât vei trăi că adevăraţii zei sunt nemuritori. [13]Şi răul vine în minţile oamenilor atunci când zeii nemuritori sunt înlocuiţi cu zeii muritori plăsmuiţi de minţile rătăcite”.

[14]Cu timpul Deceneu a deprins buna învăţătură şi ştia a vorbi limbile cele mai cunoscute ale acelor vremuri. [15]Căci Marele Preot vroia să-l trimită pe Deceneu pe urmele strămbunului Zamolxe de căutare a zeilor, să peregrineze în lume.

[16]Şi a venit ziua când Deceneu a fost hirotonisit preot al Lui Zamolxe. [17]Un sobor de preoţi şi preotese, toţi aleşi de noul Mare Preot Dorian, au făcut investirea lui Deceneu în preoţie şi l-au iniţiat cavaler zamolxian [18]Atunci tânărul preot Deceneu, s-a schimbat la faţă şi s-a umplut de duhul înţelepciunii.

[19]Nu mult după aceea Deceneu se căsătoreşte cu Mara, o fată din ţinuturile Hardealului. [20]Dorian, Marele Preot, i-a legat pe Deceneu şi pe Mara cu jurământul iubirii pe care ei l-au spus ţinând mâinile pe un trunchi de brad, arborele vieţii. [21]Apoi şi-au unit mâinile deasupra focului sacru dacic.

[22]Şi într-una din zile Deceneu l-a rugat pe unul dintre preoţii cei bătrâni, pe nume Semian, să-i spună tot ce ştia el despre strămbunul Zamolxe. [23]Aşa Deceneu a cunoscut multe. [24]Atunci tânărul preot a spus: „Am aflat lucruri minunate despre omul nemuririi, Zamolxe, părintele neamului nostru. [25]Vreau să plec în lume pe urmele Marelui Zeu Zamolxe. [26]Şi Domnul nostru Dumnezeu va fi cu mine aşa cum i-a însoţit prin lume pe toţi cavalerii zamolxieni”.

[27]Nu mult timp după aceea Deceneu a pornit spre Tracia însoţit fiind de doi cavaleri zamolxieni, protectorii lui. [28]Cei trei au trecut fluviul Istru şi au ajuns în munţii Haemus la clanul Cogaion, neamurile Marelui Lup Alb, Alb Împărat, care trăise pe vremea Lui Zamolxe. [29]Şi acolo Deceneu i-a cunoscut pe preoţii tracilor care păstrau vie credinţa neamului. [30]Aşa Deceneu a aflat şi de la ei despre reîntoarcerea în suflet a lui Zamolxe. [31]Căci preoţii ştiau asta de la Pandu preotul, cel care venise din Dacia în Tracia. [32]Şi Pandu era un urmaş de sânge al Lui Zamolxe.

[33]Din Tracia, Deceneu a mers în Ionia, în insula Samos unde oamenii păstrau încă vie amintirea vieţii lui Pitagora pe acel pământ. [34]Şi Deceneu, pe care grecii îl numeau Decaineos, a făcut rugăciuni chiar pe locul unde Pitagora locuise în vechime, şi aşa a fost învăluit întru-totul de duhul înţelepciunii lui Pitagora.

[35]De acolo Deceneu a plecat spre Babilon, după care a trecut prin Iudeea şi a ajuns în Egipt urcând apoi pe cursul Nilului până în Egiptul de Sus, la Luxor. [36]Şi pe unde a umblat a văzut cu ochii lui locurile pe unde păşise Zamolxe cu sute de ani în urmă. [37]Şi multe lucruri de înţelepciune a învăţat Deceneu în cursul călătoriei lui.

[38]Iar când a revenit în Dacia, însoţit de cei doi cavaleri zamolxieni, Deceneu a povestit cele trăite de el mergând pe

urmele strămbunului Zamolxe. [39]Nu mult după întoarcerea sa în Dacia, Deceneu, deşi tânăr, a primit Marea Preoţie de la Dorian, în prezenţa a sute de preoţi şi preotese din neamurile tracilor, la Ceahlău muntele cogaion al carpilor, chiar în dimineaţa zilei când în văzduh se vedea piramida şi Calea Cerului.

[40]Era atunci timpul când începuse să se ridice în putere Burebista, un cavaler zamolxian care se abţinea de la vin şi în care Marele Preot Deceneu a văzut creşterea neamurilor tuturor tracilor. [41]Şi Deceneu i-a prorocit lui Burebista şi l-a sprijinit să fie rege şi să-şi întărească domnia. [42]Deceneu a fost cel care a condus un mare sobor de preoţi şi preotese şi l-au căsătorit pe regele Burebista cu Zânaida, fata unui rohman din ţinuturile carpilor.

[43]Iar regele Burebista, ştiind marea înţelepciune a lui Deceneu, îl avea om de taină. [44]Şi aşa i se dusese vestea Marelui Preot Deceneu că tălmăceşte voinţa zeilor şi toţi îl respectau. [45]Regele Burebista se sfătuia cu Deceneu în tot ce era de făcut mai de seamă în marele lui regat şi Burebista şi l-a asociat pe Deceneu la domnie.

[46]Apoi Deceneu şi Burebista au dat poruncă să se taie viţa de vie acolo unde era obiceiul beţiei, şi-i învăţau pe oameni să fie cumpătaţi. [47]Că la acea vreme mulţi daci aveau năravul băuturii fără măsură.

[48]Odată Marele Preot Deceneu a mers în ţinuturile carpilor din Moldava şi le-a vorbit preoţilor şi mulţimii de acolo astfel: „Rumânii au devenit neputincioşi pentru că au părăsit înţelepciunea strămbunilor. [49]Dar credinţa în Zamolxe ne va salva. [50]Dacă vrem să cunoaştem iarăşi ce este nemurirea să ne lăsăm călăuziţi de strămbuni, moşii şi strămoşii noştri de sub brazdă. [51]Şi aşa să ştiţi, când vom simţi iarăşi sufletele strămbunilor, că ne arată calea luminii, atunci treptat se vor deschide cerurile şi pentru noi şi vom putea din nou să avem vieţile fericite”.

[52]În sudul fluviului Istru se mai aflau încă galii scordisci. [53]Şi într-o primăvară regele Burebista, cu o armată puternică, a trecut Istrul şi a mers la galii scordisci, cei care topiseră la Sarmisegetuza tăbliţele de aur pe care fuseseră gravate Legile Lui Zamolxe. [54]Şi regele Burebista a luat înapoi tot aurul şi l-a dat lui Deceneu.

[55]În anii care au urmat Burebista a reuşit, să-i unească pe toţi dacii şi pe alţi traci din triburile învecinate prin blândeţe sau prin forţă. [56]Aşa Burebista a ajuns unul dintre cei mai puternici regi ai lumii. [57]Pământurile regatului lui Burebista se întindeau în vest până spre Vindobona şi spre izvoarele Istrului, iar în est până înspre fluviile Tanais şi Atel, acolo unde trăiau sciţii fraţi buni cu tracii.

[58]Marele Preot Deceneu umbla pe pământurilor marelui regat al lui Burebista dându-le rumânilor pilde şi îmbărbătându-i.

[59]Deceneu a topit aurul primit de la regele Burebista şi l-a transformat în plăcuţe pe care a gravat din nou Legile Lui Zamolxe, Legile Belagine, Legile Blajinilor, cele scrise în vechime de către Marele Lup Alb. [60]Căci legile fuseseră păstrate în grai de unii preoţi şi de rohmani, pustnicii cei blajini. [61]Aşa a crescut puterea preoţimii, iar Legile Belagine au fost iarăşi cunoscute de toate neamurile tracilor.

[62]Vremurile s-au schimbat şi împărăţia romanilor dobândise mare putere. [63]Şi într-o zi, prin uneltirile unor oameni răi, regele Burebista a fost răpus. [64]Ţara era în mare jale şi preoţimea l-a chemat pe Deceneu să fie rege şi călăuzitor neamului. [65]Era nevoie de un om care să fie pildă tuturor şi Adunarea Bătrânilor a hotărât la Sarmisegetuza ca Deceneu să fie rege pe deplin. [66]Apoi a fost pace în toate pământurile tracilor.

[67]Odată regele Deceneu a vorbit preoţimii şi multor oameni adunaţi la Sarmisegetuza astfel: „Aflaţi că o ţară nu se poate îndruma bine fără ca cei care o conduc să fie ei înşişi virtuoşi şi drepţi. [68]Şi temelia neamului este familia, cei apropiaţi care se ajută unii pe alţii. [69]Aşa se ridică tot poporul la lumină. [70]Să nu aşteptaţi să primiţi fără muncă, căci de la muncă vine bogăţia. [71]Iar voi preoţimea, cei care aveţi cunoaştere despre înţelepciune, să o folosiţi în bine. [72]Şi tot omul când vinde sau cumpără şi face negoţ, pe oriunde s-ar afla, să nu se gândească la înşelăciune, ci la ce este drept. [73]Iar dacă sunteţi credincioşi strămbunului Zamolxe să arătaţi acesta prin faptele voastre bune, prin milă şi dărnicie. [74]Mergând aşa pe calea înţelepciunii veţi afla şi ce este nemurirea. [75]Şi să luaţi aminte să nu părăsiţi niciodată pământurile neamului şi să nu le daţi vreodată la străini că veţi ajunge în bejenie şi veţi pieri. [76]Că popoarele în pribegie fie pier fie nu-şi găsesc vreodată liniştea până nu se întorc pe pământurile strămoşilor lor, acolo de unde au plecat”.

[77]De multe ori Deceneu îi strângea pe preoţii şi pe preotesele locurilor pe unde umbla şi le vorbea despre rumâni şi înfrăţirea lor cu natura. [78]Aşa Marele Preot Deceneu a întărit credinţa neamului în Munţii Carpaţi sacri, cogaionii.

[79]Şi Deceneu i-a iniţiat pe unii preoţi, în multe taine, numindu-i pileaţi, acei preoţi care purtau căciulă de blană de miel. [80]Preoţimea lui Deceneu făcea iniţieri în mistere dacice în peşterile sacre şi pe vârfurile munţilor. [81]Iar pe preoţii cei mai buni Marele Preot Deceneu i-a învăţat tainele stelelor.

CAPITOLUL 5

Balada Lui Zamolxe. Lumina Lui Dumnezeu revine. Deceneu pleacă la Zamolxe. Cei ce simt că trăiesc. Frumuseţea şi misterul femeii. Vorbe de înţelepciune.

[1]*Încă de pe vremea Lui Zamolxe rămăsese în popor Balada Lui Zamolxe*, o cântare în versuri a învăţăturilor Lui Zamolxe Arianul Fiul Lui Dumnezeu. [2]Şi balada aceasta era o mărturie a credinţei de veacuri a neamului: [3]*„P-un picior de plai, pe-o gură de rai, strânsu-ne-am în vale, o mulţime mare.* [4]*Rugul am aprins, focul am încins.* [5]*La Zamolxe vrem, să ne închinăm.* [6]*Doamne ne-om ruga, la puterea Ta, trezire ne dai, pe-o gură de rai.* [7]*Doamne, Tu Stăpâne, cuvinte ne spune, de înţelepciune.* [8]*Focul s-a-nteţit, Zamolxe a privit, şi-astfel ne-a grăit:* [9]*- Tu poporul Meu, să ai Dumnezeu, căci preotul tău, e un deceneu.* [10]*Oriunde umblaţi, voi să nu uitaţi, rugul aţâţaţi, la Domn vă rugaţi.* [11]*Că din zori de zi, Eu cu voi voi fi.* [12]*Iar de o fi noapte, să priviţi departe, ochiul de Mi-oţi vede, atuncea veţi crede, că la voi Mă uit, vrerea v-o ascult.* [13]*Să mai luaţi aminte, crestele sunt sfinte, la popor de zei, Carpaţii-s temei.* [14]*În codru de umblaţi, aminte să luaţi, când frunza foşneşte,*

Deceneu vorbeşte. [15]*Voi să-l ascultaţi, şi să vă-nchinaţi, binecuvântează, s-aveţi mintea trează.* [16]*Sacru vă e plaiu, sfânt vă este graiu, inimii de foc, viaţa-i cu noroc.* [17]*Voi oameni frumoşi, să fiţi drăgăstoşi.* [18]*Drepţi vă ridicaţi, oamenii vi-s fraţi, ajutor să daţi.* [19]*Pe cei oropsiţi, să nu-i părăsiţi.* [20]*Cel ce vă mângâie, la Mine-o să vie.* [21]*Viaţa de v-o daţi, să vă apăraţi, asta nu uitaţi: Veţi fi înviaţi!* [22]*Vieţile-n dreptate, sunt nenumărate.* [23]*Cel ce-n Mine crede, lacrima nu vede, iau suspinul greu.* [24]*De poporul Meu, voi vorbi mereu, sus la Dumnezeu.* [25]*Când hora-ţi încinge, la Mine-o ajunge, cântec bucuros, din omul frumos.* [26]*Atunci şi alţi zei, vor avea temei, să se-nveselească, doina să pornească, şi să vă iubească.* [27]*Şi când vă vorbiţi, să vă amintiţi, graiul omenos, e cel mai frumos.* [28]*C-al zeilor grai, e-n cântul de nai, p-un picior de plai, pe-o gură de rai”.*

[29]An de an lumina Lui Dumnezeu revenea în sufletele dacilor. [30]Şi aşa mulţi dintre ei se întorceau de la întuneric la lumină. [31]De la sănătatea castei preoteşti, şi a celor care conduceau poporul, oamenii dobândeau şi ei virtute.

[32]La acele vremuri au fost aprinse multe ruguri sacre care-i cinsteau şi pe Marele Lup Alb şi pe Cavalerul trac, modelele de cutezanţă, adevăr şi dreptate ale neamului. [33]Numărul cavalerilor zamolxieni, oamenii dreptăţii, nemuritorii, s-a înmulţit şi toţi tracii ştiau despre calea luminii faptelor lor.

[34]S-a întărit familia, temelia neamului, iar spiritul de ajutor devenise iarăşi viu aşa cum fusese pe timpul Lui Zamolxe Arianul. [35]Oamenii se deprinseseră iarăşi cu munca ca de acolo ştiau că vine berechetul. [36]Multe vii se scoseseră şi patima băuturii a tot scăzut până când aproape a dispărut. [37]Iar preoţii neamului, ajunseseră iarăşi pilde de viaţă cinstită şi cumpătată şi poporul îi urma. [38]Negoţul înflorea şi se dusese vestea bogăţiilor Daciei şi a aurului pământului. [39]Mulţi negustori veneau din sud, din Tracia şi Grecia, că drumurile erau bune şi fără lotri. [40]Iar sufletele râmlenilor erau pline de dărnicie şi o arătau în fapte şi vorbe bune. [41]Credinţa în strămbunul Zamolxe înviase.

[42]Deceneu, care fusese Mare Preot un mare număr de ani, îmbătrânise şi a orânduit datul Marii Preoţii. [43]L-a ales, să-i urmeze, pe Lucian preotul, un om înţelept căsătorit cu preoteasa Cidia şi cu Miruna, o femeie din neamul sucilor.

[44]Şi când a venit vremea să meargă la ceruri, Deceneu i-a spus soţiei sale Mara: „Eu mă voi duce curând la strămbunul Zamolxe. [45]Tu să orânduieşti ca trupul meu să fie ars după datină şi să-mi pui cenuşa într-o urnă şi să o îngropi undeva în curtea casei noastre. [46]Iar pe locul acela, din când în când, să aprinzi focul sacru al nemuririi că aşa voi fi şi eu cu voi în duh”.

[47]Într-o zi Deceneu şi-a dat ultima suflare. [48]Atunci, la Apolovraci, pe munte sus, s-a adunat mulţime mare de preoţi ai neamului şi au aprins un rug şi după datină au ars corpul lui Deceneu. [49]Iar Marele Preot Lucian le-a vorbit oamenilor astfel: „Aflaţi că Deceneu, Maimarele Preot şi rege al dacilor, a plecat în cerul de purpură la strămbunul nostru Zamolxe. [50]El Deceneu a fost trimisul cerului ca să ne ridice iarăşi ochii spre lumină, că poporul căzuse în întuneric prin uneltirile celor răi. [51]Şi ştim cum părintele Deceneu ne-a zidit iarăşi în credinţa noastră în Munţii Carpaţi sacri, cogaionii. [52]Suntem acum

din nou un neam cu încredere în dârzenie, cinste, curaj, lipsa de teamă faţă de moarte, fire veselă deschisă şi primitoare, hărnicie şi vorbă înţeleaptă. [53]Şi Deceneu a fost cel care a redeschis o cale nouă iniţierilor în peşterile noastre sacre. [54]Ştim că părintele Deceneu a avut suprema funcţie sacerdotală, iar din spiritul lui se adapă acum cu apă vie toată preoţimea noastră care în cinstea lui se mai numeşte şi preoţime decenee. [55]El, părintele Deceneu, a gravat pe tăbliţele de aur Legile Belagine, moştenite de la străbunul Zamolxe şi păstrate prin viu grai de pustnicii rohmani. [56]Şi aşa s-a deschis iarăşi calea cea largă a inimii treze. [57]În vecii vecilor neamul nostru îl va avea pe Deceneu în inimi. Zău!".

[58]Aşa preoţii decenei îi învăţau pe oameni cum să-şi trăiască frumos viaţa şi le arătau de ce să se ferească spunându-le: [59]„Moare puţin câte puţin cel ce devine sclavul obişnuinţei, [60]cel ce nu călătoreşte, [61]cel ce nu citeşte, [62]cel ce nu ascultă muzică, [63]cel ce nu mai simte pasiunea, [64]cel ce fuge de dragoste, [65]cel ce nu ajută şi nu se lasă ajutat, [66]cel care nu mai are ochii strălucitori, [67]cel ce oftează des, [68]cel ce nu schimbă nimic în viaţa sa, [69]cel ce nu vrea să construiască ceva nou, [70]cel ce nu vorbeşte cu oamenii pe care nu-i cunoaşte, [71]cel ce-şi petrece zilele plângându-şi de milă, [72]cel ce nu întreabă de frica să nu se facă de râs, [73]cel ce nu riscă siguranţa pentru nesiguranţă pentru a-şi îndeplini un vis".

[74]Şi multe alte pilde de înţelepciune dădeau preoţii decenei poporului. [75]Iar femeile neamului erau preţuite pentru armonia pe care o aduceau familiilor lor, pentru înţelepciunea şi cumpătarea lor ca stăpâne ale căminelor. [76]Despre femei, preoţii decenei spuneau vorbele lăsate neamului de către Bendisa, soaţa Lui Zamolxe, Zâna Zânelor, astfel: [77]„Un popor se trezeşte când femeile din neamul acela cunosc lumina Lui Dumnezeu. [78]Căci femeia, soaţa de viaţă a bărbatului, are misterul lunii de pe cer, [79]unduirea apelor, [80]blânda atingere a zorelelor, [81]mişcarea tremurândă a frunzelor, [82]înălţarea zveltă a bradului, [83]atingerea delicată a florilor, [84]privirea îndrăgostită a cerboaicei, [85]bucuria razei de soare, [86]timiditatea rândunicii, [87]mândria păunului, [88]duritatea cremenelui, [89]cumînţenia porumbelului, [90]cruzimea lupului, [91]ardoarea focului [92]şi răceala zăpezii".

[93]Dacii ţineau în inimile lor multe vorbe de înţelepciune lăsate din străbuni şi de la Zamolxe, căci înţelepciunea neamului era zidită în vorbele de duh ale poporului. [94]Ele erau o lege a strămoşilor şi a obiceiului pământului, legile bunei firi omeneşti, felul în care ei înţelegeau înţelepciunea. [95]Şi se ştia că dacă Legile Lui Zamolxe, scrise pe tăbliţele de aur, vor fi vreodată distruse, ele se pot reface din înţelepciunea poporului.

[96]Şi iată câteva din vorbele de duh ale neamului rumânilor, râmlenii cei păstrători ai înţelepciunii lumii dată la începuturi de îngerii veghetori în scrierile cele vechi:

[97]„Lucrul bine început este pe jumătate făcut.

[98]Caută să nu laşi lucrul neterminat.

[99]Apele sunt hrana pământului şi vorba bună e hrana sufletului.

[100]Înţeleptul tace şi face.

[101]Tăcerea este impulsul creării lăuntrice.

[102]Omul de onoare, doar o vorbă are.

[103]Ia aminte că adesea drumul pe care vrei să-l scurtezi este cel mai lung.

[104]Frica ucide mintea, iar ura se naşte din frică.

[105]Cel ce adună fir cu fir o să aibă cu grămada.

[106]Omul harnic, muncitor, de pâine nu duce dor.

[107]Pe târaie brâu nu poţi să contezi.

[108]În loc de milă să impui respect.

[109]Ai carte, ai parte.

[110]Nu te îmbăta cu apă rece.

[111]Lasă să te laude altul, nu gura ta.

[112]Apa cât de mare vine, piatra tot în vad rămâne.

[113]Apa curge, pietrele rămân.

[114]Apa stătătoare poate fi înşelătoare.

[115]Apele mici fac râurile mari.

[116]Nu pune toate la inimă.

[117]Cine are ochi pizmaşi, chiar lui însuşi i-e vrăjmaş.

[118]Aşchia nu sare departe de trunchi.

[119]Pe calea luminii vei întâlni şi izvoare cu apă vie.

[120]Un prieten bun nu se găseşte la capăt de drum.

[121]Ia aminte să nu-ţi tai singur creanga de sub picioare.

[122]Aţa se întinde până se rupe.

[123]Economia se face încă de la începutul sacului nu doar la sfârşitul lui.

[124]Bărbatul după muiere şi copilul după mamă se cunosc.

[125]Binecuvântarea părinţilor întăreşte casele copiilor.

[126]Omul se leagă de inimă.

[127]Pânza bună nu stă în înfloriturâ, ci în ţesătură.

[128]Casa fără femeie e pustie pe dinăuntru, casa fără bărbat e pustie pe dinafară.

[129]Bărbatul păzeşte ogorul şi femeia bătătura casei.

[130]Călătorului îi şade bine cu drumul.

[131]Ce-a fost a trecut, ce-o mai fi o mai veni.

[132]Cele bune să s-adune, cele rele să se spele.

[133]Cine pe săraci ajută, pe Dumnezeu împrumută.

[134]Le este frică de adevăr doar acelora care trăiesc în minciună.

[135]Nu strânge lucruri de care nu ai nevoie.

[136]Ce poţi face astăzi nu lăsa pe mâine.

[137]Omul gospodar îşi face vara sanie şi iarna car.

[138]Bate fierul cât e cald, că de se va răci în zadar vei munci.

[139]Ce poţi face singur nu aştepta de la alţii.

[140]Nu clădi pe nisip.

[141]Ce semeni aceea răsare şi aceea culegi.

[142]Fii fericit şi lumea din jurul tău va fi fericită.

[143]Iubeşte şi vei fi iubit.

[144]Ce faci te face.

[145]Munte cu munte se-ntâlneşte, d-apăi om cu om.

[146]Ce ţie nu-ţi place altuia nu-i face.

[147]Cine adună la tinereţe are şi la bătrâneţe.

[148]Cine face lui îşi face, cine dă lui îşi dă.

[149]Prietenul la nevoie se cunoaşte.

[150]Cel ce iubeşte iartă.

[151]Dragostea este ca o grădină tânără: trebuie îngrijită şi întreţinută cu atenţie ca să dea rod.

[152]Dumnezeu este treaz.

[153]Cine nu-i dator e bogat.

[154]Adevărata avere a omului este înţelepciunea.

[155]Omul învăţat poartă întotdeauna averea cu el.

[156]Viaţa omului este ca o oglinda, daca el zâmbeşte oglinda îi intoarce zâmbetul.

[157]De eşti trist îi vei întrista şi pe oamenii din jurul tău.

[158]Iubeşte şi ascultă-ţi muzica inimii şi a sufletului.

[159]Ochii sunt poarta către suflet.

[160]Omul cu suflet mare e bogat, cel cu suflet mic este sărac.

[161]Bine faci, bine găseşti.

[162]Zâmbeşte oamenilor şi ei îţi vor zâmbi.

[163]Cine gândeşte bine îşi sădeşte trăiri de mulţumire.

[164]Când doreşti ajutorul oamenilor aminteşte-ţi că ai mulţi prieteni pe care nu-i cunoşti.

[165]Extazul leagă omul cu Dumnezeu.

[166]Ce-i frumos şi lui Dumnezeu îi place.

[167]Cum e faţa liniştită a izvorului curat, aşa-i viaţa celui care e cu Cerul împăcat.

[168]Dumnezeu găseşte o ramură joasă pentru pasărea care nu poate zbura.

[169]Ziua bună de dimineaţă se cunoaşte.

[170]Prin muncă şi stăruinţă, vei ajunge la dorinţă.

[171]Cine nu a construit o casă, n-a dat naştere unui copil şi nu a sădit un pom, a trăit degeaba.

[172]La tinereţe să fii drăgăstos, la bătrâneţe vesel, la orice întâmplare cu îndelungă răbdare, în slavă cu smerenie, la bogăţie cu cumpătare, către toţi cu îndurare.

[173]Deşteptul învaţă din greşeala altuia.

[174]Omul învaţă din greşeala lui doar atunci când se trezeşte.

[175]Vorba dulce mult aduce.

[176]Fii recunoscător oamenilor care-ţi fac bine.

[177]Răspunsul blând înlătură mânia.

[178]De eşti bun cu oamenii şi ei vor fi buni cu tine.

[179]Ascultă şi nu te mânia, ca să te poţi îndrepta.

[180]E bine să cunoşti ce este binele, dar şi mai bine este să-l urmezi.

[181]Cine mănâncă până se îmbolnăveşte, posteşte până se însănătoşeşte.

[182]Nu da binelui cu piciorul, că pe urmă îi duci dorul.

[183]Vorba multă, sărăcia omului.

[184]Munca înnobilează pe om.

[185]Femeia harnică ţine casa cu fusul.

[186]Vulturul nu trăieşte în cuib de vrabie.

[187]Nu e omul niciodată bătrân, când e vorba de învăţătură.

[188]Unde-s mulţi, puterea creşte. Unirea face puterea.

[189]Pomul după roade se cunoaşte, iar omul după fapte.

[190]Dumnezeu îţi dă, dar nu-ţi bagă şi-n traistă.

[191]Un bătrân înţelept e o comoară nepreţuită.

[192]Dă-mi, Doamne, puterea tânărului şi mintea bătrânului.

[193]Neamurile şi vecinii sunt daţi de Dumnezeu, prietenii ţi-i alegi singur.

[194]Greşeala copilului tău să nu o treci cu vederea, că se face obicei.

[195]Chipul omului este oglinda sufletului.

[196]Dacă vrei să prosperi un an, cultivă cereale. [197]Dacă vrei să prosperi zece ani, plantează copaci. [198]Dacă vrei să prosperi timp de o viaţă, creşte oameni.

[199]Gândeşte şi apoi treci la fapte, nu invers.

[200]Unde-i mintea e şi norocul.

[201]Norocu-i după cum şi-l face omul.

[202]Soarta omului este mereu în mâinile lui.

[203]Adevărata cunoaştere duce la credinţă.

[204]Treaba nu o faci cu graba.

[205]Tare-i bine şi frumos, când e omul sănătos.

[206]Fie pâinea cât de rea, tot mai bine-n ţara ta.

[207]Cine sapă groapa altuia, cade singur în ea.

[208]Inima omului i se citeşte pe faţă".

[209]Şi din aceste vorbe de înţelepciune lăsate din străbuni, se va hrăni de-a pururea înţelepciunea urmaşilor tracilor.

CAPITOLUL 6

Poporul zeilor. Orânduirea vieţii, obiceiuri, datini şi sărbători ale dacilor. Graiul strămoşesc.

[1]Şi poporul zeilor s-a aşezat în tihnă făcându-şi din înţelepciunea străbunilor fel de viaţă. [2]Preoţimea decenee păstorea cu inimă curată poporul. [3]Mersul de la peştera Apolovraci, peştera Lui Zamolxe, la Sarmisegetuza era un drum mitic, Calea Iluminării, Calea Lui Zamolxe, pe care orice preot deceneu o parcurgea, cel puţin o dată în viaţa sa. [4]Pe acel drum merseseră uriaşii, titanii, tătânii cei din vechime.

[5]Iar oamenii îşi măsurau timpul şi-şi orânduiau viaţa după natură şi semnele timpului. [6]Aşa ştiau când era aratul şi semănatul, când să urce sau să coboare oile sau când să scoată stupii la vărat sau să-i pună la iernat. [7]Şi tot la anumite timpuri îngrijeau pomii şi vita de vie. [8]Se ştiau zilele când se culegeau plantele de leac, sau când se făcea peţitul şi logoditul, şi când ţineau sărbători de aducere a berechetului. [9]Se făceau nunţi cu daruri unde mirii se îndestulau ca să pornească bine căsnicia lor. [10]Viaţa oamenilor mergea după rânduiala îndătinată. [11]Şi se ştia când se schimbau anotimpurile, când soarele zăbovea mai mult pe cer şi când ziua era egală cu noaptea. [12]Anul îl împărţeau în douăsprezece luni după numele lor: gerar, făurar, mărţişor, prier, florar, cireşar, cuptor, gustar, răpciune, brumărel, brumar şi undrea.

[13]În ceea ce înfăptuiau, dacii ţineau seama de zâne, zeiţele neamului. [14]Şi la sărbători anume le cinsteau pe zeiţe după cum se aflau. [15]Unele erau tinere, precum Floriile, Sânzienele, Drăgaicele şi Ielele care se arătau de cum venea primăvara până sosea vara. [16]Apoi de la venirea verii până la venirea toamnei erau Maica Domnului Zamolxe, Muma Caloianului şi Muma Pădurii. [17]Iar de toamna până la venirea iernii erau zeiţele mai bătrâne, despre care se credea că mureau odată cu mijirea iernii.

[18]Tot aşa dacii îi sărbătoreau pe zeii cei tineri, Dragobetele, Sântoader şi Sângiorz, pe cei mai maturi, Sântilie, Sânpătru, Sâmedru, şi pe cei bătrâni, Moş Indrei, Moş Nicoară, Moş Ajun şi Moş Crăciun.

[19]Şi iarna, la timpul potrivit, copiii umblau cu sorcova şi le urau oamenilor de bine. [20]Cei, până la şase ani, mergeau la moaşe, de-i da de grindă, în semn să crească mari. [21]Şi le puneau copiilor pe cap un covrig mare cu o monedă de aur înfiptă-n el şi-i săltau de trei ori în sus. [22]Şi lumea petrecea cu moaşele.

[23]În ajunul Bobotezii, în luna lui gerar, se postea, iar la Bobotează, preoţii dacilor umblau cu botezul întru curăţia sufletelor şi dezgheţarea apelor. [24]Fetele luau fire de busuioc crescut la fereastră, şi le puneau noaptea sub streaşina casei. [25]Şi de cădea bruma pe ele era semn că fata se mărita. [26]A doua zi, după Bobotează, se sărbătorea Ziua lui Ion întemeietorul din dinastia împăraţilor Lui Dumnezeu.

[27]În luna lui făurar era Ziua Ursului. [28]Se cinsteau moşii de iarnă în amintirea strămoşilor. [29]Apoi ţineau sărbătoarea Dragobetelui, zeul cel tânăr al dragostei, fiul Dochiei.

[30]Primăvara se întorceau păsările călătoare, ieşeau mânjii, mieii şi puii păsărilor. [31]Şi era obiceiul ca lumea să mănânce dimineaţa tare devreme ca să le meargă din plin. [32]De Sântoader lumea se spăla pe cap cu leşie cu iarbă mare. [33]Flăcăii încurau caii şi fetele dormeau peste noapte cu iarbă mare în cosiţe.

[34]În luna lui mărţişor, de Ziua Mărţişorului, fetele primeau ca dar mărţişoare. [35]În această lună era ultima babă şi se strângeau gunoaiele şi li se dădeau foc. [36]Şi mai era obiceiul că primăvara când tuna prima dată a ploaie, lumea îşi dădea cu aur pe la frunte ca semn de belşug şi de berechet. [37]Multe se spuneau şi despre Baba Dochia, Zeiţa Mamă, a cărei zi era în prima zi din luna lui mărţişor. [38]Şi tot în luna lui mărţişor se sărbătorea şi Ziua Preoteselor Vestale, tinere virgine. [39]Şi era şi Sâmbra Oilor sau Ziua Şarpelui, atunci când bărbatul casei aprindea Focul Viu în sobă frecând între ele două lemne uscate. [40]De Măcinici, ziua când murea Baba Dochia, oamenii îşi aminteau de sufletele moşilor şi strămoşilor şi mâncau colăcei cu miere şi nucă.

[41]La Paşti, în luna lui mărţişor, când ziua era egală cu noaptea, sărbătoarea primăverii, oamenii aprindeau lumina că era ziua ridicării la cer a sufletului străbunului Zamolxe. [42]Şi petreceau cu mese bogate, flăcăii plesneau seara din bice şi în puterea nopţii strigau fetele nemăritate de Ziua Focului, de Alimori când se dansa şi se cânta în jurul focului. Şi când focul se mai domolea săreau peste foc şi strigau zeul nemuririi: Alimore! Alimore! [43]Apoi, după câteva zile era Ziua Cucului, Bunavestirea, când

începea cucul să cânte. [44]Înainte de a auzi primul cântec de cuci oamenii se îmbrăcau curat, erau veseli şi cu gânduri bune.

[45]Şi la Joimari, Joia-Mare a Paştilor, se împărţea pomană pentru sufletele străbunilor, mai ales linguri, străchini şi oale. [46]Copiii umblau cu joimărica şi cereau ouă. [47]Şi la Vinerea-Mare dacii roşeau ouă şi se trecea pe sub Crucea Lui Zamolxe. [48]De Paşti oamenii îşi spuneau „Zamolxe a înviat" şi li se răspundea „Adevărat a înviat". [49]De Paşti se ciocneau ouă semn că oamenii renăşteau din oul cel mare al începuturilor lumilor.

[50]La Florii, sâmbăta, în luna lui prier, copiii se duceau după joarde de răchită, iar duminica o duceau la templu sau la vatra dacică unde preotul o binecuvânta. [51]Apoi lumea se încingea cu răchită ca să nu-i doară şalele.

[52]De Sângiorz, anul nou al ciobanilor, în luna lui prier, se formau turmele şi începea păstoritul care dura până la Sânmedru, Ziua Soroacelor, în luna lui brumărel, când se făceau socotelile după învoielile luate la Sângiorz.

[53]Şi tot primăvara în prima zi din luna lui florar era ziua de arminden când oamenii se spălau pe faţă cu roua dimineţii şi-şi puneau la porţi ramuri verzi de armindeni, iar tinerii le aşezau la porţile fetelor iubite ca să le peţească.

[54]La Rusalii, în luna lui cireşar, când cobora duhul înţelepciunii Lui Zamolxe, peste neamul întreg, erau moşii de vară, cea mai mare sărbătoare a poporului. [55]Atunci jucau cetele de căluşari care-i vindecau pe mulţi. [56]Sărbătoarea dura câteva zile şi se făceau târguri de moşi.

[57]Şi în straie de sărbătoare, oamenii, mai ales femeile şi copii, mergeau dimineaţa la cimitire unde sub lespezi stătea cenuşa străbunilor. [58]Că dacii îşi ardeau morţii. [59]Atunci se împărţeau colacii, se dădeau de pomană vase şi ustensile pentru gospodărie, acolo lângă crucile morţilor care aveau pe ele făcută Crucea Lui Zamolxe cu floarea vieţii încrustată pe ea. [60]Se rostea cu pioşenie numele celui îngropat şi se spuneau întâmplări din viaţa omului acela. [61]Şi aşa ei ţineau vie credinţa în străbunii neamului care dormeau sub grui. [62]Iar străbunul Zamolxe îi veghea din cerul Său de purpură.

[63]În Ziua de Sânziene, când era Ziua Amuţitului Cucului, în luna lui cireşar, fetele adunau flori de sânziene şi făceau din ele coroniţe rotunde pentru fete şi sub formă de cruce a Lui Zamolxe pentru băieţi, şi făceau şi apă de dragoste şi jucau în hora Sânzienelor. [64]De Sânpătru, în luna lui cireşar, se împărţeau mere.

[65]Când era secetă în luna lui cuptor paparudele umblau din curte-n curte, iar de Sântilie, se dădea pomană porumb fiert pentru sufletele străbunilor. [66]Şi oamenii nu lucrau de Sântilie, la mijlocul verii, când se făceau nedei.

[67]În luna lui gustar era Sărbătoarea Muntelui, schimbarea la faţă a oamenilor, tot aşa ca şi pe vremea Lui Zamolxe Arianul. [68]Şi mulţi se strângeau pe munţii cogaioni, munţii sacri. [69]Mii de oameni urcau pe muntele cel mare al carpilor, pe vârful Toca, de unde vedeau umbra piramidei, pe locurile unde în vechime trăiseră uriaşii. [70]În acea zi apărea uneori şi Calea Cerului care arăta sufletului omenesc drumul spre Dumnezeu.

[71]Moşii cei mari păzeau fulgerul şi deschideau poarta dintre vară şi toamnă. [72]Toamna începea când ziua era egală cu

noaptea. [73]Și atunci era Ziua Crucii Lui Zamolxe, sau Cârstovul viilor când se făcea culesul viilor în luna lui răpciune. [74]Se credea că de Ziua Crucii se adunau șerpii pentru împerechere prin alunișuri.

[75]Apoi erau moșii de toamnă, în luna lui brumărel, înainte de Sâmedru, Sumedru, când începea iarna pentru păstori. [76]Atunci se împărțeau ofrande și erau invocate spiritele strămunilor să aducă spor și belșug în casă și sănătate.

[77]Toamna, în luna lui brumar, era și Ziua Lupului când dacii îl sărbătoreau pe Marele Lup Alb, protectorul neamului. [78]Și se aprindeau multe focuri sacre la temple cinstind cutezanța lupului și nemurirea neamului.

[79]Și de Crăciun, sărbătoarea Lui Zamolxe, în luna lui undrea, indrea, luna lui Moș Indrei, copiii umblau cu bolindețu și femeile coceau colaci, crăciunii, colindeții, pe care-i dădeau cetelor de colindători cu capra sau cu țurca, cu ursul, brezaia, cerbul sau cu moșii. [80]Se credea că atunci se deschideau cerurile și cei curați cu inima îi puteau vedea pe zeii lumii de dincolo. [81]Și se făceau daruri copiilor, așa cum era obiceiul de pe vremea lui Crăciun, tatăl Lui Zamolxe.

[82]După Sărbătoarea Crăciunului urmau douăsprezece zile și nopți de voie bună când se credea că firea omului renăștea. [83]Cetele de flăcăi colindau cu plugușorul și cu sorcova întru înflorirea vieții omenești. [84]Atunci se mergea cu steaua în amintirea îngerilor veghetori, cei veniți din stele, părinții tâtânilor, uriașii neamului. [85]Și se credea că așa se reîntemeia lumea din Dumnezeu Tatăl și Domnazâna Mama Dumnezeea.

[86]Femeile tinere găteau cu plante de leac. [87]Și era obiceiul ca femeile să poarte pe cap coronițe din plante de leac, bărbații le aveau la gât și puneau coronițe și pe gâtul animalelor și pe porți.

[88]Decuseară bărbații lăsau la templu unelte de lucru și arme ca să fie binecuvântate, iar femeile aduceau ustensile de bucătărie tot pentru binecuvântări. [89]Preoții și preotesele la temple, îmbrăcați în strai alb, pregăteau vase în care ardea focul sacru dacic.

[90]Și când oamenii se adunau la templu, preoțimea primea ofrande plante de leac, vase cu miere și fructe. Toți cei prezenți primeau binecuvântări și așa se schimbau luminoși la față.

[91]Iar bărbații stăteau separați de femei. [92]Pe rând îngenunchiau în fața focului sacru bărbații în vârstă, bărbații tineri, femeile în vârstă, femeile tinere și copiii. [93]Și făceau promisiuni Lui Zamolxe când bărbații spuneau: „În numele Lui Zamolxe vom fi și mai harnici și vom apăra hotarul mai bine”. [94]Iar femeile ziceau: „În numele Lui Zamolxe vom avea grijă de casă, de familie și de animale”. [95]Apoi toți ieșeau la focul sacru de afară și făceau două grupuri, cel al bărbaților și cel al femeilor. [96]Cu toții ridicau mâinile spre cer, făceau jurăminți apoi grupurile se uneau și se îmbrățișau.

[97]Și intrau în templu să continue sărbătoarea unde preoții și preotesele stăteau separat la masa lor. [98]Urma dansul fetelor care purtau pe cap stergare albe, cu dungi roșii la capete. [99]Pe ștergare se așezau pâini. [100]Apoi intrau băieții mai mici care dăruiau un ban fiecărui bărbat rudă și fetițele care dăruiau la femeile rude un lucrușor făcut de mânuțele lor. [101]Fetițele împleteau

ghirlande de flori pe care le puneau pe capul preoților și preoteselor la alegerea lor.

[102]Urma masa comună la care fete tinere serveau mâncăruri alese. [103]La plecare, spre casele lor, oamenii luau o mână de cenușă din focul sacru să o împrăștie pe pământurile lor ca să dea rod bun. [104]Spre dimineață unii oameni se întorceau și preoțimea îi stropea cu picături din roua dimineții.

[105]Așa dacii urmau ritualuri și așa intrau în curgerea armonioasă a vieții în ritmurile naturii și în cele ale corpului, minții și sufletului omenesc. [106]Și așa ei se alăturau trăirii vieții omenești în lumină.

[107]Când se mergea la sărbători pe munții sacri cogaioni se credea că munții aceia sunt osia lumii și stâlpi ai cerului. [108]În ținuturile carpilor era muntele Rarău, soarele care alungă răul, iar în munții din mijloc era chipul Lui Zamolxe făcut din piatră de către Dumnezeu. [109]Și se credea că soarele era ochiul Lui Dumnezeu și mulți se închinau la răsăritul soarelui cu semnul Lui Zamolxe.

[110]La hore oamenii spuneau: „Bate hora din picioare să răsară iarăși soare, bate hora tot pe loc să răsară busuioc”. [111]Așa ei chemau lumina să risipească supărarea și întunecimile sufletești. [112]Poporul zeilor s-a întărit în frăție de la inimă la inimă. [113]Și viața omului, de la botezul copilului până la moartea bătrânului, era cuprinsă în legile vieții.

[114]Pruncii erau botezați în natură sau la templu și li se dădeau nume cu care părinții vroiau să-i predestineze, nume știute din moși-strămoși. [115]Iar acei părinți care doreau ca pruncii lor să fie născuți din foc îi treceau prin foc, pentru Zamolxe, sărind cu copiii în brațe pe deasupra focul sacru dacic. [116]Zorile, zeițele destinului, erau întrebate despre viața ce va să vie a pruncului.

[117]Iar căsătoria omului era legarea de suflet a bărbatului de femeie și a femeii de bărbat. [118]Căsătoria se făcea la focul sacru unde cei doi își jurau credință cu mâinile împreunate deasupra focului. [119]Și unii miri mai jurau și cu mâinile puse pe trunchiul unui copac gros și sănătos, mai ales bradul. [120]Era obiceiul ca înainte de căsătorie să se facă purificarea corpurilor și a minții mirilor, când ei se spălau în ape limpezi și priveau cerul nemărginit, lăcaș al spiritului omenesc.

[121]La împlinirea vremii omului, atunci când se pleca pe tărâmul celălalt se făceau sărbători pentru cei adormiți întru Domnul. [122]Și după ce i se ardea corpul celui mort cenușa i se punea în urnele funerare care erau îngropate fie în curțile caselor, fie în cimitire, unde stăteau la un loc cu urnele celor înrudiți prin neam. [123]Dar mulți oameni lăsau cu gură de moarte ca cenușa trupurilor lor să fie presărată pe glie, pe văi, prin păduri, pe dealuri și peste munți sau ape, ca ei să fie alături de Dumnezeul din natură. [124]Și despre cei plecați la cerul se credea că s-au dus acolo doar pentru un timp, ca apoi ei să vină înapoi pe pământ întru întruparea sufletelor. [125]Focuri ale nemuririi erau aprinse pe locurile unde se afla cenușa celor plecați pentru a-i chema la întrupare.

[126]Și mulți se pregăteau temeinic înainte de plecarea lor din lume. [127]Erau bătrâni care, cu gândul la Dumnezeu, se spovedeau la brad, pomul sacru al Bendisei, și făceau o gaură la rădăcina

copacului la care îşi spuneau tainele, apoi o astupau cu pământ ca gândurile lor să intre în seva bradului şi să se înfăptuiască în viaţa viitoare odată cu creşterea lui. [128]Se puneau în genunchi cu faţa spre răsărit şi spuneau rugăciuni lăsate din moşi-strămoşi. [129]Iar cei care nu ajungeau la temple aplecau vârfurile la brazi şi făceau templu din ei şi aduceau muguri de salcă şi apă vie de izvor şi o beau. [130]Şi-şi pregăteau astfel drumul către lumina din lumea de dincolo.

[131]Multe alte obiceiuri, datini şi sărbători ţineau oamenii poporului zeilor întru nemurirea lor. [132]Li se dusese vestea în toată lumea că erau oamenii luminii, iar cavalerii zamolxieni cutreierau lumea şi duceau cu ei lumina poporului zeilor şi o dădeau bucuroşi şi altor neamuri.

[133]Odată, nişte preoţi decenei, au mers în munţi la Simin, Marele Preot de atunci. [134]Acolo au aflat că undeva pe munţii cei înalţi ai carpilor de la răsărit se găseau oameni care încă mai vorbeau în graiul strămoşesc de pe vremea lui Zamolxe. [135]Iar Marele Preot s-a sfătuit cu ei şi au hotărât să meargă la acei oameni să-i cunoască.

[136]Conduşi de călăuze, şapte preoţi decenei şi însuşi Marele Preot Simin, care era în puteri, au ajuns acolo. [137]Şi mare le-a fost mirarea când au găsit sate întregi şi oameni care trăiau după legile cele vechi ale Lui Zamolxe şi aveau preoţi pe măsura lor. [138]Iar graiul le era vechi de când lumea şi ei îl numeau prisca. [139]Atunci preoţii decenei au stat cu ei la sfat ca să-i asculte pe acei oameni ai munţilor cum grăiau şi mare le-a fost uimirea ce au auzit.

[140]Şi Arian, unul dintre preoţii lor, a spus: „D'apăi noi sântem aci în munţ dă când'i lumia lumie. [141]Şî obiceaiurile nostre sânt pă măsură. [142]Amu iştim multie dân vreamurile dădămult când pă pământ domnia Ler împărat. [143]Şî dă când Domniezău îmbla pă pământ cu omini. [144]Şî păstrăm dă la moşi'strămoşi graiul lor că aşe vorbiau ei şî aşe o vorbitu şî străbunul Zamolxe, zăul nostru. [145]Şî multi să povestiesc dăspre acei omini dân vechimi".

[146]„Să ne spui şi nouă despre acele legende" l-a rugat Simin, Marele Preot. [147]Şi Arian a continuat: „Apăi amu, dămult, tari dămult, pă timpu când Zamolxe încî nu să născusă irau părinţî Lui, tâtânele Crăciun Arheu' şî mumă'sa Vetra. [148]Şî Crăciun o rugatu pă Zoda, o prioteasă d'atunci, să chemi ia la focul viu să să întrupezi un suflit mari. [149]Şî Crăciun o ştiutu dăspre Zamolxe cel Bătrânu, Moşu cel dântre urieşi. [150]Aşe s'o născutu Zamolxe dân spiţa dă suflit a lu' Ler împărat. [151]Şî apăi Zamolxe o agiunsu preot al Lu' Domniezău, zăul cel mari cari hălăduieşti pă vârfurile munţâlor şî cari să mai cheamă şî Omniezău. [152] În dimineaţa ceia, când mumă'sa l'o născutu pă Zamolxe, tocmai răsăria soarili. [153]Şî tatăl Lui, cari să numia Crăciun, L'o'nchinatu pă Zamolxe Lu' Domniezău. [154]Şî dă mic copchil, Zamolxe ira tari sprinten la minti şî tâtânele Crăciun iştia că va agiunge om mari şî înţâleptu în neamul rumânilor. [155]Apăi aşe a şî fostu, că Zamolxe o cutreiratu pân lumie ş'o dăprinsu tât ce ira mai bun dă la omini undi s'o dusu. [156]Când s'o'ntorsu acasă Zamolxe o datu lumina Lu' Domniezău neamului şî o făcutu o casă mari undi să adunau cei înţâleptî şî acolo mulţî omini o'nvăţatu ce e bini pântru altî şî or fostu făcuţî acolo mulţî preoţî şî priotese. [157]Şî aşe s'or dăprinsu rumânii cu hărnicia şî

cinstea, cu vitejia şî viaţa cea bunî omineascâ. [158]Apăi Zamolxe o făcutu lejile după cari tot neamul s'o adăpatu cu apă vie păntru suflit. Şî aşe lumina şî ceriul dân inema omului s'or înmulţâtu în vac dă vac. Iaşte adăvăru'".

[159]Toţi cei de faţă s-au minunat auzind vorbele preotului Arian şi se gândeau cu credinţă că în acel grai vorbise şi străbunul Zamolxe.

[160]În altă zi sătenii le povesteau celor veniţi legendele vechi de când lumea despre Ler împărat şi despre regii neştiuţi ai lumii.

CAPITOLUL 7
Dacii şi galii cheamă Spiritul Lui Zamolxe să lumineze lumea. Profeţia revenirii Lui Zamolxe.

[1]Şi văzând dacii câtă lumină a Lui Dumnezeu se afla în neamul lor, se gândeau cu milă de oameni ca ea să fie dată întregii lumi. [2]Dar aşteptau un semn ceresc ca aşa să ştie când să cheme Spiritul Lui Zamolxe.

[3]Triburile tracilor şi galilor de la sud de fluviul Istru continuau să se războiască între ele. [4]Şi unii gali au fost forţaţi să treacă fluviul Istru la daci. [5]Mulţi ani au trecut şi galii s-au amestecat cu dacii şi au format un singur neam, tot aşa cum fuseseră în vremurile de demult. [6]Aşa galii au cunoscut şi ei lumina învăţăturilor Lui Zamolxe, iar cei cu har, dintre ei, au fost iniţiaţi în preoţie.

[7]Şi au cugetat dacii şi galii că ar fi bine să dea învăţăturile nemuririi întregii lumi. [8]Atunci un sobor, de preoţi şi preotese, s-a adunat la Sarmisegetuza. [9]Acolo au ales doisprezece dintre ei, şase bărbaţi şi şase femei, să meargă pe vârful muntelui, acolo unde Zamolxe fusese incinerat, deasupra peşterii de la Apolovraci. [10]Şi pe culmea acelui munte au aprins focul nemuririi dacice. [11]Şi vreme de şapte ani l-au ţinut nestins chemând Spiritul Lui Zamolxe. [12]Sute şi sute de preoţi şi preotese au făcut cu rândul veghind focul sacru dacic. [13]Şi aşa prin invocaţii şi rugăciuni, preoţimea a trimis la Dumnezeu dorinţa neamului dacilor ca Spiritul Lui Zamolxe să revină în lume.

[14]Iar când timpul chemărilor lor s-a încheiat, a venit acolo Simin, care era atunci Marele Preot, împreună cu nevasta sa Andra preoteasa. [15]Şi Marele Preot, vestitor de vreme, a prorocit de faţă cu toată mulţimea, astfel: [16]„Va veni un timp când Domnul Dumnezeu va trimite pe pământ spiritul unui om care va schimba lumea. [17]Pământul, apa şi focul îl vor ajuta. [18]El va fi Fiul Lui Omnezeu Cel care locuieşte pe vârfurile înalte ale munţilor sacri, cogaionii. [19]Şi El va fi Fiul Omului şi Iisus se va numi. [20]Cu puterea de sus El va fi lumina neamurilor şi pruncul Domnului. [21]Şi Iisus va propovădui Iubirea şi Legile pe care noi dacii le ştim de la străbunul Zamolxe. [22]Iar lumea îl va cunoaşte cu numele DOMNUL E CU NOI, căci prin El Domnul cel Mare va fi printre noi şi Iisus va avea Duhul Lui Dumnezeu. [23]Iar părinţii Lui vor fi o mamă din neamul galilor şi un tată din neamul tracilor".

[24]Toţi s-au minunat ascultând cu luare aminte vorbele Marelui Preot Simin care a mai zis: [25]„Şi mai aflaţi că pruncul ce va veni este speranţa lumii să nu piară din cauza răutăţilor oamenilor şi strâmbătăţii vieţilor lor. [26]Vor fi rătăciri şi multă suferinţă până când, după mult timp, oamenii vor înţelege înţelepciunea

Trimisului Lui Dumnezeu, întruparea Lui Zamolxe. [27]Şi cu El Domnul va fi cu noi. [28]Că Domnul Cel Preaînaltul, Domnul Înţelepciunii, Domnul Zău, totuna este cu Dumnezău sau Omnezău al strămunilor noştri, Zăul Cel Mare al munţilor celor aproape de cer. [29]Iar după întruparea Lui Zamolxe va veni un timp când se va întrupa şi Cavalerul trac care se va numi Decebal".

[30]Şi la acel timp se ştia că unii din galii scordisci, trăitori în Tracia, trecuseră apa în Asia Mică unde întemeiaseră statul Galaţia. [31]Apoi, la o vreme unii dintre urmaşii acestor gali au coborât mai către sud ajungând pe locurile vecine cu cele ale iudeilor. [32]Şi acele pământuri, unde galii s-au aşezat, s-au numit Galileea după numele neamului galilor.

[33]Au trecut anii şi Simin, Marele Preot, care-l cunoscuse pe Deceneu, ajunsese foarte bătrân şi era gata să treacă marea preoţie lui Cerion. [34]Aşa la Sarmisegetuza au fost chemaţi preoţi şi preotese din toate pământurile tracilor.

[35]Era Ziua de Sânziene când Marele Preot Simin le-a vorbit tuturor astfel: „Bun sosit popor de la izvor! [36]De-acum vremea s-a scurtat şi mult timp nu mai este până când va sosi pe lume zeul Zamolxe întrupat în om. [37]Şi vă spun să luaţi aminte de-a pururea că noi avem şapte oameni, ca modele de urmat, iar ei sunt stăpânii a şapte ceruri. [38]Primul dintre ei este zeul Zamolxe, strămunul care ne-a arătat calea nemuririi. [39]Al doilea model este zeea Bendisa, soaţa Lui Zamolxe, Zâna Zânelor; ea este calea bucuriei vieţii. [40]Al treilea model este Marele Lup Alb, omul curajului, dar şi al păcii; el este şi va fi în veac de veac păzitorul neamului nostru. [41]Al patrulea model este Iisus, cel ce va să vie ca întrupare a Lui Zamolxe; Iisus va fi omul căii iubirii de oameni, încununarea iubirii Lui Dumnezeu. [42]Al cincilea model este Cavalerul trac cel care ne arată calea virtuţii, demnitatea, justiţia cum spunem noi dacii. [43]Iar al şaselea model este părintele Deceneu, om al înţelepciunii şi al judecăţii celei drepte. [44]Şi modelul cel mai înalt îl aflăm în Dumnezeu şi Domnazână, care sunt una. [45]Calea Lor îndumnezeieşte omul, dându-i tezvie sufletului, care în om este ca diamantul care se slefuieşte neîncetat".

[46]Şi de la acel timp înainte dacii trăiau în speranţa că strămunul Zamolxe va veni cândva printre ei. [47]Preoţii şi preotesele tuturor tracilor Îl chemau adesea pe Zamolxe la focul nemuririi dacice şi ridicaseră deja altare Lui Iisus, deşi El încă nu se născuse.

[48]Domnul Dumnezeu şi Dumnezeea se aflau în cerul Lor de purpură în Focul Viu şi în lumina cristalină şi ştiau toate cele care vor urma.

✲✲✲✲✲✲✲✲✲

CARTEA IUBIRII DE OAMENI
sau
CALEA LUI IISUS FIUL DACIEI
sau
EVANGHELIA DACILOR

CAPITOLUL 1

Dumnezeu în cerul de purpură. Despre Pandera din Tracia. Cultul strămunilor tracilor. Pandera în Galileea. Fecioara Maria.

[1]Dumnezeu, Tată şi Mamă, se afla în limpezimea luminii în cerul de purpură. [2]Şi Domnul i-a chemat la El pe îngerii cei mari, pe Osiris şi pe Isis, soţia Lui, şi pe Horus, fiul Lor, şi pe Melchisedec, şi pe Zaratuştra, şi pe Zamolxe cu soţia Lui Bendisa, şi pe alţii. [3]Şi se gândise Domnul să mai limpezească apele printre oameni. [4]Şi Le-a vorbit îngerilor: „Este vremea să le mai amintim oamenilor ce este iubirea. [5]Doar ei aşa se apropie mai mult de lumina Noastră. [6]Voi ştiţi ce aveţi de făcut. [7]Atunci când duhurile voastre îngereşti coboară pe pământ, sunt şi Eu cu Voi în duh".

[8]Apoi Domnul S-a dus în partea cea palidă a cerurilor unde erau sufletele cu lumină palidă, şi chiar şi fără lumină. [9]Şi le-a spus lor: „Este vremea să le mai amintim oamenilor ce nu este iubirea. [10]Voi ştiţi ce aveţi de făcut".

[11]Şi Domnul s-a întors în limpezimea luminii în cerul de purpură să privească cele ce vor urma.

[12]Era vremea împăratului roman Octavianus Augustus, nepotul lui Iulius Cezar. [13]Tiberius, fiul adoptiv al lui Augustus, anexase regiunile din Balcani. [14]Romanii erau puternicii zilei şi stăpânii unui vast imperiu.

[15]Tracia, pământul aflat la nord de Grecia, intrase de mai mult timp în sfera de influenţă a Romei, dar nu era provincie romană. [16]Locuitorii Traciei cunoşteau şi cultura elenă, mulţi dintre ei vorbeau şi limba greacă.

[17]Clanul Cogaion, aflat în aria Munţilor Haemus, era binecunoscut în toată Tracia. [18]Din clanul Cogaion făcea parte şi Tâcu Pandera, păstor de munte şi om cucernic în credinţa Lui Zamolxe. [19]Tâcu îl crescuse pe fiul său Tiberiu Iuliu în spiritul iubirii Lui Dumnezeu. [20]Familia lor urma cu străjnicie Decalogul Lui Zamolxe, Legile Lui Zamolxe şi toate învăţăturile moştenite din moşi-strămoşi.

[21]La maturitate Tiberiu Iuliu Pandera, căruia cei cunoscuţi îi spuneau de obicei Iuliu, era un bărbat voinic care mânuia cu mare îndemânare arcul şi lancea, fiind neîntrecut în luptele cu sabia şi scutul.

[22]Într-o zi Iuliu i-a spus tatălui său Tâcu: „Vreau să mă angajez în armata romană".

[23]Tatăl i-a răspuns: „Ai aproape optsprezece ani, eşti bărbat în toată firea. Să mergi sănătos băiete. Sunt încredinţat că te vei întoarce teafăr. [24]Un singur lucru îţi cer cu străjnicie – nu uita niciodată Decalogul Lui Zamolxe şi păstrează legile strămunilor noştri! [25]Şi aşa Dumniezău şi Zamolxe vor fi mereu

cu tine ca să te apere şi să te binecuvânteze”.

[26]„Voi face precum îmi spui”, şi-a asigurat Iuliu tatăl.

[27]Cu o seară înainte de ziua plecării lui Iuliu, familia şi prietenii au aprins Rugul Lui Zamolxe, ajutaţi de un preot deceneu. [28]Şi s-au rugat cu Rugăciunea Domnească: *Tatăl Nostru Dumnezeu, Mama Noastră Domnazâna,* [29]*Voi care trăiţi în lumină, înţelepţi sunteţi în cer şi pe pământ.* [30]*Aştept darul înălţării Voastre în mine.* [31]*Vreau să primesc harul Vostru în fiecare zi.* [32]*Lumina Voastră să-mi fie ca pâinea de zi cu zi. Să-mi dea înţelepciune sufletului care să-mi lumineze cu putere viaţa.* [33]*Tată Dumnezeu şi Mamă Domnazână rogu-Vă să-mi daţi binecuvântarea Voastră cu lumină să pot trăi în înţelepciune, mulţumire şi har* [34]*şi focul din inimile voastre să fie şi în inima mea.* [35]*Aşa să fie, aşa să fie, aşa să fie, zău.*

[36]Când a sosit la Atena, unde vroia să se înroleze în armată, Tiberiu Iuliu Pandera a luat legătura cu garnizoana română de acolo. [37]Comandantul ei a aflat astfel că tânărul trac dorea să slujească în armata română. L-a privit pe Pandera din cap până-n picioare şi a constatat aptitudinile lui fizice deosebite.

[38]Şi comandantul i-a spus: „Te trimit la instructaj, apoi te angajăm soldat roman. [39]Şi îţi vom zice Pandera, că avem destui soldaţi cu numele Tiberius şi Iulius”. [40]Comandantul i-a scris lui Pandera o trimitere către şcoala de instructaj şi Pandera a mers acolo însoţit de un soldat roman.

[41]Când a sosit la câmpul de instrucţie, al cohortei romane, Pandera a întâlnit şi alţi recruţi veniţi din multe ţinuturi ale imperiului roman. [42]Şi mulţi îl credeau grec pentru că Pandera vorbea limba greacă foarte bine. [43]Treptat Pandera a observat că limba latină a romanilor se apropia mult de limba lui maternă, traca.

[44]După instructajul de trei luni Pandera a revenit la Atena unde a fost angajat soldat roman cu sâmbrie pe o perioadă de douăzeci şi cinci de ani. [45]Dar curând a fost transferat de la Atena la o garnizoană romană din oraşul Sidon, în Fenicia, unde Pandera a rămas un timp. [46]Acolo a învăţat repede limba fenicianâ care îi va folosi în Iudeea, căci se asemăna cu cea aramaică.

[47]Dar, cunoscându-i-se aptitudinile de arcaş, Pandera a fost trimis la Ierusalim, la cohorta Sagittariorum, alături de un grup de soldaţi din Fenicia, ca să slujească în Iudeea.

[48]Când Pandera a sosit la Ierusalim, toţi l-au crezut că era fenician. [49]Şi a primit sarcini de lucru în localitatea Nazaret din Galileea împreună cu doi soldaţi cu care venise din Fenicia. [50]Pandera trebuia să păzească la casa unui aristocrat, de origine greacă, pe nume Filias. Aristocratul şi familia lui se temeau de iudei că ei îi sprijineau pe romani.

[51]Şi Domnul se afla în limpezimea luminii în cerul de purpură şi privea la oameni.

[52]La acel timp, în Nazaret, trăia Maria, o fecioară de şaisprezece ani care locuia peste drum de casa aristocratului Filias. [53]Aproape în fiecare dimineaţă Maria îl vedea pe Pandera în grădină când el se ruga la zeii lui. [54]Şi Maria se gândea: „Trebuie să fie un om bun dacă face asta. Aşa un soţ aş vrea şi eu să-mi trimită Domnul. [55]Dar părinţii mei m-au logodit

cu Iosif. Şi eu nu vreau să-i fiu soţie. [56]Doamne, nu ştiu cum să scap de asta! Nu văd nici o posibilitate”.

[57]Şi Mariei i-a încolţit în minte un gând al speranţei: „Ce-ar fi ca într-o zi să-l cunosc pe acest om? Poate că mă poate ajuta cu ceva? Este din armata romană şi ei au mare putere aici la noi. Poate că-l va îndupleca pe logodnicul meu Iosif să renunţe la mine?”

[58]A doua zi Maria l-a văzut iarăşi pe Pandera când îşi făcea rugăciunile de dimineaţă. [59]Şi după ce el a terminat, fata s-a îmbrăcat într-o rochie albă feciorelnică. [60]Ea îi ştia deja obiceiul lui Pandera că, în scurt timp după rugăciune, el va pleca de acasă.

[61]Maria era hotărâtă să atragă cumva atenţia omului care o impresiona aşa de mult. Şi şi-a pus un văl pe cap şi pe faţă, şi a ieşit la poarta casei.

[62]Nu a trecut mult timp şi Pandera şi-a făcut apariţia în curtea palatului aristocratului Filias. Trebuia să meargă cu treburi la comandamentul garnizoanei romane din Nazaret.

[63]Când Pandera a ieşit pe poartă a observat-o pe fecioara, care părea că aşteaptă pe cineva. [64]El ştia prea bine că va trece liniştit pe lângă ea şi nu-i va putea vede faţa. [65]Aşa era obiceiul la iudei, dar el ar fi fost curios să vadă ce se ascunde sub acel văl.

[66]Când Pandera s-a apropiat de fată, el era hotărât să-şi continue drumul, dar mare i-a fost surpriza când ea şi-a descoperit faţa şi i-a zâmbit. [67]Tânărul a crezut că fata a făcut aceasta către cineva care venea în urma lui, dar privind înapoi a constatat că nu era nimeni.

[68]Şi şi-a zis Pandera în gând: „Mie mi-a zâmbit. Este o fată frumoasă, şi chiar îmi place foarte mult de ea. Este iudee, iar eu sunt soldat roman, şi mai am mult timp până să fiu lăsat la vatră”.

[69]Şi tot drumul, până a ajuns la garnizoană, Pandera s-a tot gândit la evenimentul dimineţii: „Fetei îi place de mine. Altfel de ce mi-ar fi arătat chipul?”

[70]Mai târziu, când Pandera a revenit la casa aristocratului Filias, el şi-a reluat preocupările obişnuite. [71]Aproape că-şi scosese din minte cele întâmplate dimineaţa, crezând în neputinţa unei legături între el şi fecioara văzută.

[72]În schimb Maria a fost toată ziua gânditoare la întâlnirea ei cu soldatul roman. [73]Şi-şi spunea: „Este un bărbat frumos. Şi mai presus de toate este un om cucernic. L-am văzut mereu cum se închină la zeii lui. Oare cine or fi ei? Mâine dimineaţă voi ieşi din nou la poartă să mă vadă”.

[74]A doua zi Maria l-a privit din nou pe Pandera când îşi făcea rugăciunile la zeii lui. [75]Ştia că el va pleca curând de acasă şi ea ar fi vrut să dea iar ochii cu el. [76]Şi fata s-a îmbrăcat cu aceeaşi rochie albă, şi-a pus vălul pe cap şi pe faţă, şi a ieşit la poartă.

[77]Când Pandera a revăzut-o pe Maria era tare încântat. Şi când s-a apropiat mai mult de ea, Maria şi-a dat la o parte vălul de pe faţă, ca el să-i poată vedea iarăşi chipul. [78]Tânărul s-a oprit şi a salutat-o pe Maria în limba greacă, şi ea i-a răspuns cu un zâmbet şi l-a privit adânc în ochi, după care a fugit repede în casă.

[79]După rezolvarea treburilor prin localitate, Pandera s-a întors acasă. [80]Ar fi vrut să ştie mai multe despre fată. Şi a aflat că o chema Maria, că locuia la rude şi că părinţii ei au decedat. [81]I s-a mai spus că Maria era logodită cu un om din

localitate, un iudeu din casa lui David pe nume Iosif, un bărbat mult mai în vârstă decât Maria.

[82]Pandera îşi spunea: „Nu ştiu ce să mai cred? Fata asta trebuie să se căsătorească cu un iudeu, dar îi place de mine, un trac din armata romană. Trebuie să aflu chiar de la ea ce doreşte”.

[83]Şi în zilele următoare Pandera i-a cunoscut pe Ieşua şi pe Rut, rudele la care locuia Maria. Bărbatul, Ieşua, era fratele Anei, mama Mariei.

[84]Într-o seară Pandera a fost invitat la ei la cină şi Ieşua a aflat despre originea tracă a lui Pandera. [85]Ieşua i-a spus: „Noi credeam că toţi soldaţii care păzesc casa aristocratului Filias sunteţi fenicieni. Dar văd că domnia ta eşti din alt neam”.

[86]Şi în timp ce mâncau, Ieşua i-a spus lui Pandera întreaga poveste despre logodna Mariei cu Iosif: [87]„Ioachim, tatăl Mariei, şi soţia lui Ana, sora mea, au murit. Ioachim şi Ana au logodit-o de mică pe Maria cu Iosif. [88]Cum este obiceiul la noi iudeii, Iosif i-a plătit tatălui fetei o mare sumă de bani. [89]Dar când Maria s-a făcut mai mare ne-a spus că nu-i place deloc de Iosif. [90]Ce putem oare să mai facem noi acum? Banii nu-i avem ca să-i dăm înapoi lui Iosif, care desigur că va cere şi dobândă. [91]Şi el ne-a spus că este timpul să i-o trimitem pe Maria să-i fie soţie, că ea are deja şaisprezece ani, iar el patruzeci şi doi de ani”.

[92]Pandera a ascultat tăcut cele spuse de Ieşua şi nu ştia ce soluţie să-i dea. [93]Şi Ieşua i-a mai zis: „Noi ne-am gândit domnule Pandera că dumneata ne poţi ajuta cumva. Eşti un om cu putere, faci parte din armata romană. Poate că-l înduplecі pe Iosif să renunţe la logodna lui cu Maria?”

[94]Dar Pandera le-a zis: „Lucrul acesta este greu de făcut. Deşi noi romanii suntem stăpâni aici, nu prea ne băgăm în treburi atunci când este vorba despre obiceiurile voastre religioase. O să văd ce pot face”.

[95]În zilele următoare Pandera l-a cunoscut pe Iosif, care i-a spus şi el despre legământul logodnei dintre el şi Maria: [96]„Tatăl Mariei, Ioachim, care a murit de mult, mi-a promis-o pe fată de când ea era o copilă. Atunci i-am plătit o avere şi m-am logodit cu ea. Cu siguranţă că într-o zi Maria va veni să stea cu mine”.

[97]Şi Pandera a aflat de la Iosif că era tare bucuros că într-o zi Maria va trebui să vină să stea cu el.

[98]Lui Pandera, Iosif i-a părut un om de treabă. Şi Pandera a înţeles că nu poate interveni cu nimic ca să schimbe lucrurile.

[99]După întâlnirea lui cu Iosif, Pandera a mers acasă şi mai târziu a vizitat familia Mariei şi le-a povestit despre toate cele vorbite de el cu Iosif.

[100]Apoi Ieşua a zis: „Doamne fereşte-ne! Ne găsim într-o situaţie disperată, domnule Pandera. [101]Sub nici o formă nu o putem trimite pe Maria să stea cu Iosif, împotriva voinţei ei”.

[102]În dimineţile care au urmat, Maria a ieşit de multe ori la poarta casei să schimbe câteva vorbe cu Pandera, care simţea că ţine la ea. [103]Şi din când în când familia Mariei l-a mai invitat pe Pandera la ei acasă şi au devenit prieteni buni.

[104]În limpezimea luminii, în cerul de purpură, Domnul Dumnezeu privea la ce

fac oamenii pe pământ. Şi era bucuros când îi vedea împreună pe Maria şi Pandera.

CAPITOLUL 2

Elisabeta şi preotul Zaharia. Îngerul Domnului i se arată lui Zaharia. Visul Elisabetei. Maria rămâne însărcinată. Maria şi Iosif. Naşterea lui Ioan Botezătorul.

[1]În ţinutul muntos, într-o localitate aflată în aria tribului lui Iuda, locuia Elisabeta, al cărui tată era frate cu Ioachim, tatăl Mariei. [2]Elisabeta era căsătorită cu preotul Zaharia, care era din ceata preoţească a lui Abia. [3]Elisabeta descindea şi ea din Aaron, întemeietorul tagmei preoţeşti a lui Israel. [4]Ei nu aveau copii, Elisabetei îi cam trecuse timpul zămislirii.

[5]Oameni drepţi înaintea Domnului, Elisabeta şi preotul Zaharia umblau fără prihană în toate poruncile şi rânduielile Domnului, şi se tot rugau ca El să le deie un copil.

[6]Într-una din zile preotul Zaharia slujea la templu împreună cu alţi preoţi. [7]Mulţimea stătea afară rugându-se. [8]Vine rândul lui Zaharia să intre în templu şi să tămâieze. [9]Şi Gavriil, îngerul, cel ce stă în faţa Domnului, i s-a arătat stând de-a dreapta altarului tămâierii. [10]Când l-a văzut pe Gavriil, Zaharia s-a tulburat tare şi i-a fost frică.

[11]Dar îngerul i-a grăit: „Nu te teme, Zaharia, fiindcă rugăciunea ţi-a fost ascultată şi Elisabeta, femeia ta, îţi va naşte un fiu şi-i vei pune numele Ioan. [12]De naşterea lui te vei bucura că mare va fi el înaintea Domnului. [13]Nici vin şi nici băutură tare nu va bea căci el se va umple de Duhul Sfânt încă din pântecele mamei sale. [14]El va avea puterea şi duhul lui Ilie care coboară din cer ca să pregătească poporul pentru venirea Lui Mesia. [15]Eu îngerul Gavriil sunt trimis să grăiesc către tine şi să-ţi binevestesc acestea”.

[16]Când Zaharia a ieşit din templu era tare tulburat şi le făcea semne oamenilor că nu putea să vorbească. [17]Iar ei au înţeles că ceva deosebit i s-a întâmplat lui Zaharia pe când era acolo la altar.

[18]După două săptămâni de zile, de slujit la templu, Zaharia a mers acasă şi a povestit nevestei sale Elisabeta toate câte i s-au întâmplat, [19]şi a aflat că Elisabeta era gravidă în luna a şasea, că ea îi tăinuise aceasta.

[20]Chiar în noaptea aceea Elisabeta a visat-o pe Maria. Se făcea că fecioara era întruchiparea zeiţei egiptene Isis, avea trei luceferi pe piept şi umeri, era însărcinată şi trebuia să-L nască pe salvatorul neamului iudeilor, pe Mesia. [21]Dimineaţa Elisabeta i-a spus visul ei lui Zaharia. [22]Şi Zaharia i-a zis Elisabetei: „Dacă Mariei i s-a dat de la Domnul nostru Adonai ca să-L nască pe Mesia, nu încape îndoială că pruncul nostru este trimis de Domnul să-I deschidă calea. [23]O să trimit degrabă pe cineva s-o aducă aici pe Maria”.

[24]Preotul Zaharia a vorbit cu o rudă de-a lui să meargă la Nazaret şi omul s-a dus. Şi ajungând la casa lui Ieşua şi Rut, el le-a zis: „Preotul Zaharia de la munte, vrea să o aduc la ei pe Maria, ruda Elisabetei, nevasta lui”.

[25]Atunci Ieşua i-a spus: „Bine. Maria va pleca cu tine. Şi noi ne gândeam să o trimitem la Elisabeta, dar iată că mâna Domnului ne-a luat-o înainte”.

[26]Când Maria a ajuns la Elisabeta şi Zaharia, ei au primit-o cu mare bucurie. [27]Şi Maria a aflat că Elisabeta era însărcinată în luna a şasea şi le-a povestit rudelor ei de-a fir a păr toate câte i s-au întâmplat cu Iosif, logodnicul ei, pe care nu dorea să-l ia de bărbat.

[28]Atunci Elisabeta i-a spus Mariei despre cele petrecute la templu cu Zaharia şi despre visul ei: [29]„Bărbatul meu Zaharia era la templu şi tămâia când a primit înştiinţare de la îngerul Gavriil că eu voi naşte un băiat care va avea duhul lui Ilie. Pruncul nostru va fi profet al Celui-Preaînalt, al lui Mesia. [30]Iar eu am visat că tu-L vei naşte pe izbăvitorul neamului nostru, pe Mesia, şi că tu eşti întruparea pe pământ a zeiţei egiptene Isis, Cea pe care neamul nostru o venera pe când poporul lui Israel se afla în Egipt".

[31]Maria a fost tulburată de ce a auzit de la Elisabeta, şi le-a răspuns: „Cum să nasc eu un prunc de vreme ce nu ştiu de bărbat? Iar de Iosif nici nu vreau să aud. Mâine merg înapoi acasă".

[32]Şi a doua zi Maria a plecat la Nazaret. [33]Pe drum se gândea: „Cum să-L nasc eu pe Mesia? Doamne luminează-mă!"

[34]Când Maria a ajuns acasă, Ieşua şi Rut au fost miraţi că ea s-a întors aşa curând.

[35]Şi au întrebat-o ce s-a întâmplat. Atunci Maria le-a zis: „Elisabeta şi Zaharia au primit înştiinţare de la Domnul că eu Îl voi naşte pe Mesia. [36]Elisabeta este deja însărcinată şi ea va naşte un prunc care va avea duhul lui Ilie, cel care trebuie să coboare din cer ca să deschidă calea pentru venirea Lui Mesia. [37]Şi mă întreb, şi mă frământ, şi nu găsesc răspuns. Cum pot eu să-L nasc pe Mesia dacă nu ştiu de bărbat?"

[38]Ieşua şi Rut au căzut pe gânduri şi nu ştiau ce să zică. [39]Apoi Ieşua le-a spus: „Iată cum cred eu: Mesia nu se poate naşte decât dintr-un bărbat şi o femeie care se iubesc din suflet. [40]Iar tu Marie, dacă nu-l iubeşti pe Iosif, logodnicul tău, cum ai putea tu oare să-L naşti pe Mesia?"

[41]Dar Rut, care era mai tăcută de felul ei, le-a zis: „Bine, bine. Să aflăm atunci pe cine iubeşte Maria. Că ea trebuie să iubească pe cineva, că nu degeaba i s-a prezis că-L va naşte pe Mesia. [42]Şi atunci Maria va şti şi de bărbat, că altfel nu se poate să se nască un prunc. [43]Ia să ne spui Maria, pe cine iubeşti tu?"

[44]Atunci Maria şi-a luat inima în dinţi şi le-a mărturisit: „Domnul îmi este martor şi ştie că dacă este să aleg pe un om după inima mea acela este Pandera, soldatul roman pe care voi îl ştiţi".

[45]Ieşua şi Rut n-au fost surprinşi de spovedania Mariei. [46]Dar Ieşua le-a zis: „Asta nu se poate. Mai întâi că Iosif trebuie să renunţe la logodna lui cu Maria, ca apoi ea să se logodească cu Pandera. [47]Dar, zic şi eu aşa. Şi mărturisesc că-mi este greu să spun ce ar fi mai bine să facă Maria. [48]Va trebui musai să ne sfătuim cu preotul Zaharia şi cu Elisabeta".

[49]Şi a doua zi Ieşua, Rut şi Maria au plecat la munte la Elisabeta şi Zaharia ca să le ceară sfat.

[50]După ce toţi au ascultat toate cele spuse de Ieşua, preotul Zaharia le-a spus tuturor: „Nici pomeneală ca Maria să se logodească cu Pandera. Că după Legea noastră, ea este deja logoditâ cu Iosif. Şi

precum ştiţi Iosif nu vrea în ruptul capului să rupă logodna lor".

[51]Atunci Elisabeta le-a făcut cunoscut ce credea şi ea: „Să luăm aminte că acest tânăr, pe nume Pandera, nu este din neamul nostru. El se roagă la alţi zei decât cei ai noştri. Tracii îşi au Legea lor precum noi o avem pe a noastră".

[52]Dar Maria, care nu spusese nimic până atunci, le-a zis: „L-am văzut de multe ori cum se roagă la zeii lui şi cred cu toată inima că el este un om bun. Ce deosebire să fie oare între zeii lui Pandera şi cei ai noştri?"

[53]Însă Zaharia era neînduplecat: „Nici vorbă să amestecăm zeii lor cu cei ai noştri! Că aşa ne-au spus şi Moise şi patriarhii. [54]Oricum orice căsătorie dintre o femeie iudee şi un neiudeu nu este valabilă după Legea noastră, chiar dacă este bună după Legea acelui om cu care femeia se mărită".

[55]Şi Elisabeta le-a mai spus şi ea: „Hai să vorbim atunci cu Pandera şi să aflăm despre zeii lui şi ce crede şi el despre toate cele ce am vorbit noi".

[56]A doua zi toţi au mers la Nazaret. [57]Şi Pandera a fost invitat seara la casa lui Ieşua şi Rut. [58]Aşa Elisabeta şi Zaharia l-au văzut pe Pandera pentru prima oară.

[59]Şi tot vorbind ei între ei, Zaharia a aflat multe despre zeii şi zânele la care se închina Pandera. [60]Şi preotul Zaharia i-a povestit lui Pandera de-a fir a păr toate câte se ştia despre venirea Lui Mesia şi faptul că El va fi născut ca prunc al Mariei.

[61]Apoi preotul Zaharia l-a întrebat pe Pandera: „Am vrea să ştim şi noi domnule Pandera cum are loc căsătoria la voi tracii?"

[62]Şi Pandera le-a povestit cum decurge ritualul căsătoriei la traci. [63]La sfârşit, doar în câteva cuvinte, le-a spus şi concluzia: „Prin urmare, căsătoria la traci se face între un bărbat şi o femeie care se iubesc. [64]Şi ei folosesc Jurământul Iubirii Sacre pe care noi îl urmăm din vremurile vechi, de pe timpul Zeului Zamolxe".

[65]Atunci Ieşua, ştiind cât de mult Maria îl iubeşte pe Pandera, s-a hotărât să lămurească lucrurile: „Iată ce credem noi, domnule Pandera. Maria nu poate să zămislească pe Mesia decât cu domnia ta, pentru că eşti singurul bărbat pe care ea îl iubeşte. Eu am spus ce aveam de spus!"

[66]Pandera a căzut pe gânduri şi a chibzuit cu temei cele auzite. [67]Apoi le-a zis: „Eu urmez Legea străbunilor mei, Legea Zeului Zamolxe. [68]Şi mai trebuie să ţineţi seama şi de faptul că sunt soldat roman şi nu pot să-mi calc jurământul ca să dezertez din armată şi să-mi fac o familie".

[69]Dar preotul Zaharia i-a zis: „Noi, nici pe departe, nu dorim ca să-ţi încalci credinţa şi onoarea. [70]Dar avem o datorie faţă de Domnul ca Mesia Lui Israel să se nască. [71]Şi credem că dacă ne-ai ajuta la asta ar fi atât voinţa zeilor noştri cât şi a zeilor domniei tale. [72]Că atunci când este vorba de cele sfinte ale Domnului, cine se mai uită la cele lumeşti?"

[73]Atunci Pandera le-a zis răspicat: „Oameni buni! Şi eu slujesc pe Domnul ca şi voi, deşi la noi El are un alt nume decât la voi. [74]Ca eu şi Maria să putem avea un prunc va trebui să mă căsătoresc cu ea după legea străbunilor mei. Aşa cred eu că este bine".

[75]Şi preotul Zaharia i-a răspuns: „Asta putem face fără nici un fel de problemă, că noi iudeii nu recunoaştem legăturile de căsătorie în afara Legii noastre. [76]Şi ochii Domnului văd iubirea în locul regulilor scrise de oameni. [77]Te rugăm, domnule Pandera, să pregăteşti o astfel de căsătorie după legea străbună pe care o urmează tracii”.

[78]Era către sfârşitul toamnei şi Pandera le-a spus că se va căsători cu Maria pe vârful muntelui celui mai apropiat de casa Elisabetei şi a lui Zaharia, că tracii credeau că munţii sunt sacri. [79]Şi toţi s-au pregătit ca a doua zi să meargă pe vârful de munte, aşa cum le spusese Pandera că trebuie să facă.

[80]La acel timp vremea era mai răcoroasă. Şi dimineaţa, după răsăritul soarelui, toţi şase au pornit spre vârful de munte. Şi au mers încet căci Elisabeta era însărcinată. Când au ajuns acolo se apropia prânzul.

[81]Pandera şi Maria s-au spălat în apă de izvor. [82]Şi Pandera s-a îmbrăcat în cămaşă albă de in, şi totul pe el era alb. [83]Maria s-a îmbrăcat şi ea în alb, în rochie de mireasă. [84]Şi amândoi şi-au făcut coroniţe din flori unul altuia şi le-au pus pe cap.

[85]Atunci Pandera a aprins un foc sacru. [86]I-a spus Mariei să urmeze ce-i spune el şi să repete după el, cuvânt cu cuvânt, în limba tracilor, Jurământul Iubirii Sacre. [87]Şi au început aşa: *De astăzi eu fac legământ, pe tot ce-mi e mai drag şi sfânt, să onorez mereu iubirea ce-aduce-n viaţă împlinirea.*

[88]Şi Maria aşa a făcut. [89]Apoi Pandera şi Maria şi-au întins braţele cu palmele deschise către focul sacru şi au spus în continuare unul după celălalt: *M-oi închina Zânei Iubirii să primesc cheia nemuririi şi astfel voi simţi iubirea şi-oi şti ce e nemărginirea.*

[90]Apoi Pandera şi Maria şi-au împreunat mâinile deasupra focului sacru şi au zis: *Din foc cu mâinile-mpreună pornim să facem casă bună şi-n viaţă o inimă vom fi tot timpul cât ne vom iubi*.

[91]Apoi Pandera a sărutat-o tandru pe buze pe Maria. [92]Şi ea cu emoţie în glas i-a mărturisit: „Vreau să-ţi fac o surpriză, domnul meu, aşa cum făceau strămbunii mei pe când ei se aflau în Egipt. Primeşte această cheie a nemuririi, cheia *ankh*”.

[93]Şi Maria i-a petrecut lui Pandera, pe după gât, şnurul pe care se afla prinsă cheia *ankh*, făcută din aur. [94]Atunci Pandera a ridicat-o în braţe pe Maria şi a sărutat-o din nou şi i-a spus în şoaptă: „Eşti zâna mea, eşti Zâna Iubirii Sacre, Zâna Zânelor a strămbunilor mei”.

[95]Şi toţi cei prezenţi s-au înveselit şi au mâncat strânşi fiind la focul sacru, acolo pe vârful de munte.

[96]Apoi au coborât la casa lui Zaharia şi Elisabetei unde Pandera a mai stat zece zile.

[97]Şi în noaptea când a cunoscut-o pe Maria, Pandera i-a spus: „Eu voi face rugăciuni la zeii mei, iar tu fă la zeii tăi”.

[98]Şi Pandera şi Maria s-au dus lângă lumina opaiţului şi au făcut rugăciuni în gând.

[99]Pandera a spus rugăciunea *Tatăl Nostru Dumnezeu, Mama Noastră Domnazâna*, iar Maria s-a rugat Domnului ei.

[100]Şi aşa s-a rugat Maria: „Doamne, aştept pogorârea Duhul Tău Cel Sfânt peste mine ca să-L pot naşte pe Mesia”.

[101]Pandera s-a rugat Lui Dumnezeu astfel: „Doamne pogoară peste mine Duhul Lui Zamolxe şi dă-mi un fiu care să aibe Duhul Lui”.

[102]Apoi Pandera s-a întors la Ierusalim, dar Maria a rămas să stea la vara ei Elisabeta.

[103]Şi Domnul Dumnezeu era în limpezimea luminii în cerul Lui de purpură şi se uita la oamenii de pe pământ.

[104]După o lună şi ceva de zile, Maria ştia că era însărcinată. [105]Şi ea s-a sfătuit cu Elisabeta şi cu preotul Zaharia, şi ei i-au spus să meargă la Nazaret şi să vorbească cu Iosif.

[105]În zilele următoare, Maria şi părinţii ei adoptivi, Ieşua şi Rut l-au vizitat din nou pe Iosif. [106]Vroiau să clarifice cumva lucrurile, dar Iosif nu s-a lăsat convins să renunţe la logodna lui cu Maria. [107]Dar ei nu i-au spus lui Iosif că Maria era însărcinată.

[108]Şi Maria s-a dus din nou la munte să stea cu Elisabeta. [109]Şi a trecut aşa timpul şi Maria era cu prunc în pântece de aproape trei luni. [110]Şi ea le-a spus temerile ei preotului Zaharia şi Elisabetei: „Ce-o să mă fac când mă va vedea lumea că am prunc în pântece? Oamenii mă vor omorî cu pietre”.

[111]Atunci Elisabeta i-a zis: „Iată cum vom face. Vorbim cu Iosif, logodnicul tău. Îl vom chema aici şi se va convinge singur să renunţe la logodna voastră. [112]Zaharia este preot şi te va dezlega de legământul făcut cu Iosif. [113]Sunt încredinţată că acum Iosif nu se va mai opune aflând că ai prunc cu altcineva. [114]Cât despre recuperarea banilor, el să-i ceară înapoi celui care i-a dat, că Ioachim e mort de mult. [115]Adevăratul tată al copilului tău este Domnul care Şi-a trimis Duhul Său în Pandera, aşa că pruncul tău are Duh Sfânt şi va fi Mesia al poporului nostru, precum am visat eu. [116]Nu te teme de lume că Zaharia le va spune oamenilor că Domnul s-a coborât peste tine în duh şi aşa ai rămas însărcinată urmând să-L naşti pe Mesia. [117]Să vedem ce va mai zice acum Iosif, logodnicul tău”.

[118]Când Iosif a aflat că Maria era însărcinată a vrut să o lase. [119]Dar un înger al Domnului i s-a arătat în vis grăind: „Iosife, din neamul lui Iuda, nu te teme s-o iei pe Maria drept femeia ta, fiindcă ceea ce s-a zămislit într-însa este de la Duhul Sfânt. [120]Ea va naşte un Fiu, căruia tu Îi vei pune numele Ieşua, căci El va mântui pe poporul Său de păcatele lor”.

[121]A doua zi preotul Zaharia a trimis pe cineva la Nazaret să-l aducă pe Iosif care, aflând vestea, credea că-l cheamă ca s-o ia pe Maria acasă la el.

[122]Ajuns la casa lui Zaharia, Iosif a intrat vesel pe uşă şi a spus: „Pace casei acesteia! Şi bineţe de la Domnul”.

[123]Şi Zaharia i-a răspuns: „Bun sosit om bun. Ce faci? Cum îţi mai merg treburile?”

[124]Iosif a zis: „Slavă Domnului, nu mă pot plânge. Sunt sănătos şi muncesc cu spor la tâmplărie. [125]Sunt bucuros că în sfârşit m-aţi chemat şi v-aţi hotărât că este timpul să mi-o daţi pe Maria de nevastă”.

[126]Preotul Zaharia a tăcut. Din camera alăturată au venit Elisabeta şi Maria. [127]Când Iosif a văzut-o pe Elisabeta însărcinată a spus: „Bineţe Elisabetei. Să ai un copil cu duh şi har. Şi bineţe şi Mariei, logodnica mea”.

[128]Atunci Elisabeta l-a întâmpinat astfel: „Bun sosit la noi, om bun. Ne întrebam ce mai este cu tine Iosif că nu te-am văzut de mult. [129]Cât despre mine, ce să zic? Mai am puțin și voi naște”. [130]Și Iosif i-a răspuns: „Să fie într-un ceas bun!”.

[131]Și Elisabeta i-a povestit lui Iosif profeția preotului Zaharia: „Soțul meu Zaharia, pe când slujea în templu la Ierusalim, a aflat de la îngerul Gavriil că pruncul nostru va fi profet al Celui-Preaînalt. [132]Iar eu am avut un vis: Se făcea că Maria va naște pe Mesia, izbăvitorul neamului nostru. Și află că deja Duhul Domnului s-a coborât în Maria și ea este însărcinată”.

[133]Iosif a fost copleșit despre cele auzite și a zis: „Închinare, închinare, închinare! Și eu am avut un vis asemănător. Un înger al Domnului mi-a grăit la fel despre Maria”.

[134]Când Elisabeta, Zaharia și Maria au aflat despre visul lui Iosif, ei au amuțit. [135]Dar Elisabeta tot vroia să se încredințeze că Iosif a renunțat la Maria și i-a spus: „Știi bine că toți suntem în mâinile Domnului. Copilul pe care Îl va naște Maria va fi Fiul Domnului. Maria a făcut copilul cu un alt bărbat. Acum tu Iosif ai motive să renunți la logodna ta cu Maria”.

[136]Și spunând acestea Elisabeta credea că l-a pus pe Iosif într-o mare încurcătură.

[137]Dar Iosif i-a răspuns: „Ba ferească Domnul! Cum pot eu s-o las pe Maria? Mai ales acum când știu că-L va naște pe Mesia? [138]Orice s-ar întâmpla sunt mai hotărât ca oricând s-o iau pe Maria acasă la mine. Că doar ea va fi mama Salvatorului nostru Mesia. [139]Și nu mă voi atinge de ea până va naște”.

[140]Vorbele lui Iosif i-au surprins pe toți. [141]Atunci preotul Zaharia i-a zis lui Iosif: „Uite ce este! Tu ieși afară în curtea casei până noi vorbim și ne sfătuim între noi ce-o să fie”.

[142]După ce Iosif a ieșit în curte, preotul Zaharia, Elisabeta și Maria au cântărit lucrurile. Și au căzut la învoială ca Maria să meargă acasă la Iosif și să stea cu el.

[143]Apoi l-au chemat pe Iosif și preotul Zaharia i-a spus: „Noi ne-am înțeles ca tu și Maria să plecați împreună la Nazaret. Oamenii vor vedea că umblați amândoi și vor ști că de acum toate lucrurile sunt rezolvate. [144]Dar tu și Maria nu vă veți căsători niciodată că Maria este dată Domnului.

[145]Când s-a împlinit vremea, Elisabeta a născut un prunc pe care l-au numit Ioan. [146]Și în ziua a opta l-au tăiat împrejur. Atunci Zaharia, tatăl său, s-a umplut de Duh Sfânt și a profețit că pruncul va fi profet al Celui-Preaînalt, că el va merge înaintea Lui Mesia, să-I gătească, calea întru conștiința mântuirii și luminarea celor ce șed în întuneric și în umbra morții.

[147]Și Domnul, din cerul Lui de purpură, privea lumea împreună cu toți îngerii care mai rămăseseră în cer.

CAPITOLUL 3

Nașterea Lui Iisus. Cei trei magi de la răsărit. Pandera Îl botează pe Iisus. Iosif și familia lui în Egipt. Pandera și pruncul Iisus. Pandera în Egipt. Duhul Lui Zamolxe se pogoară peste Iisus în Iudeea. Iisus la doisprezece ani în templu.

[1]Se apropia sfârșitul verii și Maria știa că mai erau puține zile până ca ea să nască. [2]Iosif și Maria au primit înștiințare de la sora mai mare a Mariei, care stătea în Betleem. [3]Pe ea o chema tot Maria, zisă a lui Cleopa. Și ea îi trimisese veste sorei ei din Nazaret să vină la Betleem ca să nască acolo. [4]Că se știa din scripturi că Mesia trebuia să se nască în Betleem.

[5]Și Iosif a plecat cu Maria la Betleem unde au ajuns seara spre asfințitul soarelui. [6]Dar Maria n-a apucat să tragă la casa sorei ei că trebuia să nască. [7]Și au mas degrabă într-un grajd. [8]Și Iosif a vorbit cu păstorii care stăteau noaptea pe câmp cu oile. [9]Ei au trimis-o pe Maria a lui Cleopa și pe alte femei ca s-o moșească pe Maria, care a născut un prunc în iesle.

[10]Nevestele păstorilor au aflat că pruncul este Mesia și le-au spus și bărbaților lor, păstorii, care au spus și la alți oameni. Și toți care auzeau se mirau. [11]Era lună nouă, și noaptea târziu, și Iosif a luat pruncul în brațe și a mers cu Maria la casa sorei Mariei, numită Maria a lui Cleopa.

[12]La acea vreme sosiseră din Persia la Ierusalim trei preoți magi care umblau întrebând: „Unde este Cel ce S-a născut rege al iudeilor? Noi I-am văzut steaua în răsărit și am venit să I ne închinăm”.

[13]Regele Irod Arhelau a aflat despre acești oameni și a crezut că sosise vremea nașterii Mesiei lui Israel. [14]Și a vorbit cu cărturarii poporului care i-au spus că Mesia trebuia să se nască la Betleem în Iudeea. [15]Atunci Irod Arhelau i-a chemat în taină pe magi și a aflat de la ei despre steaua de la răsărit. Și i-a trimis pe magi la Betleem să-L caute acolo.

[16]Pe drum magii au tot făcut rugăciuni la zeii lor și au mers toată noaptea uitându-se mereu la steaua strălucitoare de pe cer. [17]A doua zi au ajuns în Betleem și au întrebat pe unii oameni dacă auziseră despre nașterea Lui Mesia în Betleem, dar nimeni nu știa nimic. [18]Dar au dat peste niște păstori care le-au spus că nevestele lor moșiseră o femeie și ea a născut un băiat în iesle. [19]Și păstorii le-au arătat magilor casa unde se afla pruncul.

[20]Când magii au bătut la ușa casei, a ieșit Iosif, i-a văzut și le-a spus: „Nu sunteți de prin partea locuri. De unde veniți?”

[21]Unul dintre magi a zis: „Venim de la răsărit. [22]Noi credem că pe aceste meleaguri s-a născut pruncul Mesia. El va avea ceva din duhul zeului nostru Zaratuștra, că va fi *saoșiant*, adică salvator al lumii”.

[23]Iosif i-a chemat pe magi în casă și i-a dus la prunc și la Maria, mama Sa. Atunci ei s-au plecat în genunchi și I s-au închinat și I-au adus daruri: aur, tămâie și smirnă. După care au plecat spre țara lor.

[24]Când Iosif, Maria și pruncul s-au întors la Nazaret, Iosif a vorbit cu Pandera și i-a spus toate câte li s-au întâmplat la Betleem.

[25]Într-o dimineață, înainte de răsăritul soarelui, Iosif a plecat la lucru și a lăsat-o în casă pe Maria cu pruncul. [26]Și după puțin timp a venit Pandera care i-a spus Mariei: „Iată curând va răsări soarele. Să-l ducem pe băiat în grădină că acolo vreau să-I fac botezul dacic, după obiceiul strămunilor mei și să-I dau un nume”.

[27]Şi au mers în curtea casei unde Pandera a aprins un foc în care a aruncat tămâie şi ierburi frumos mirositoare. [28]Şi a pus apă proaspătă într-un vas. [29]Când au apărut primele raze de soare Pandera a luat copilul în braţe şi a spus: „Să te vadă acum şi focul şi soarele şi cerul. Eşti copil al focului. Tu să aduci înţelepciune lumii”.

[30]Apoi Pandera şi-a înmuiat degetele mâinii drepte în apă şi a udat cu ele pruncul pe frunte zicând: „Cu apă vie, foc sacru şi Duhul Lui Zamolxe te botez. Te numesc Iisus şi Te închin Lui Dumnezeu. Cu trupul eşti fiul meu, dar cu duhul eşti Fiul Lui Dumnezeu. Eşti Iisus Fiul Lui Dumnezeu!”

[31]În noaptea aceea îngerul Domnului i s-a arătat în vis lui Iosif şi i-a spus să plece cu pruncul şi mama Sa în Egipt. [32]Şi Iosif aşa a făcut şi au mers la Abdum în Egiptul de Sus unde se afla marele templu al zeului Osiris.

[33]La Abdum Iosif a vorbit cu preoţii locului de la templul zeului Osiris şi l-au închinat pe Iisus, zeilor Osiris, Isis şi Horus. [34]Şi preoţii şi preotesele L-au purificat pe prunc cu apă vie şi L-au binecuvântat cu foc sacru şi spiritele zeilor. [35]Mama Sa Maria s-a bucurat tare mult căci ea ştia despre sine că era întruparea zeiţei Isis.

[36]Odată când Maria era în templul zeiţei Isis, şi-L ţinea pe Iisus în braţe, atunci a venit peste ea duhul zeiţei Isis care i-a zis: „Ia seama suflet din sufletul meu, că pruncul Tău are duhul zeului Horus, feciorul meu. Şi aşa cum te afli acum cu pruncul în braţe vei fi de-a pururea cunoscută ca Fecioara Maria cu pruncul. Că fecioria crească este în sufletul femeii nu în trupul ei”.

[37]Iar după câteva luni Iosif a primit în vis înştiinţare de la îngerul Domnului să meargă înapoi în Galileea unde domnea tetrarhul Irod Antipa, iar în Iudeea domnea Irod Arhelau, amândoi fiii lui Irod Idumeul care murise. [38]Şi Iosif s-a întors acasă cu Fecioara Maria şi cu pruncul ca să stea în Nazaretul Galileii.

[39]Şi Domnul Dumnezeu veghea din cerul Lui de purpură cu toţi îngerii rămaşi acolo.

[40]Pandera venea din când în când la casa lui Iosif ca să-L vadă pe Iisus şi aşa a aflat câte se petrecuseră cu ei când au fost în Egipt. [41]În taină Maria i-a spus lui Pandera despre duhul, care-i vorbise în templul zeiţei Isis şi care o numise Fecioara Maria.

[42]Atunci Pandera i-a spus: „Aşa te privesc şi eu Maria, ca fecioară de-a pururea, că sufletul îţi este curat ca lacrima. [43]Noi ştim din Dacia că cine va naşte pruncul care să aibă Duhul Zeului Zamolxe se va numi Maica Domnului, aşa cum i se spunea şi maicii Lui Zamolxe pe care o chema Vetra. [44]Şi tu Maria ai acel duh al maicii Lui Zamolxe, că marile suflete călătoresc din trup în trup pentru a lumina omenirea. [45]Acelaşi spirit al zeiţei Isis este şi cel al maicii Lui Zamolxe pe care noi în Dacia o numim Maica Domnului”.

[46]După un timp Pandera a primit înştiinţare, de la sutaşul roman că vor pleca în Egipt. [47]Şi Pandera a vorbit cu Iosif că va veni să-L vadă pe pruncul Iisus înainte de plecare. [48]Şi Iosif i-a spus: „Poţi veni oricând la noi, domnule Pandera. Maria este mai tot timpul acasă şi va fi bucuroasă să te vadă”.

[49]Cu câteva zile înainte de plecarea sa în Egipt, Pandera a mers la casa lui Iosif.

[50]Când a bătut la uşă a ieşit în prag Maria cu pruncul în braţe şi i-a spus: „Bun venit. Sunt singură că Iosif este dus cu treburi”.

[51]Atunci Pandera i-a spus Mariei că va pleca din Nazaret şi a venit să-L vadă pe prunc înainte de a porni către Egipt. Pandera L-a binecuvântat pe Iisus cu semnul crucii, cu Semnul Lui Zamolxe. Şi i-a spus Mariei că la vremea potrivită Îl va lua pe Iisus în Dacia.

[52]Iar Maria i-a zis: „Aşa să se facă voia Domnului. Mergi sănătos, domnul meu”.

[53]După plecarea lui Pandera, Maria a rămas un timp tristă. Şi-şi spunea: „Ce mult îl iubeşte Pandera pe Iisus, fiul lui. Fă Doamne ca el să se întoarcă curând şi teafăr”. [54]Dar ea nu ştia că vor trece mulţi ani până când Pandera va reveni în Iudeea.

[54]Când a ajuns în Egiptul de Sus, cu trupa de soldaţi romani, Pandera a primit însărcinări în localitatea Abdum, locul unde oamenii venerau pe zeii Osiris, Isis şi Horus. [55]Şi Pandera ştia câte ceva, despre aceste locuri, de la Maria care fusese acolo cu Iisus şi Iosif, după naşterea pruncului.

[56]Pandera a stat mulţi ani în Abdum, unde a cunoscut bine pe preoţii şi preotesele egiptene de acolo. Şi era adorator cucernic şi credincios al zeiţei Isis. [57]Mulţi credeau că Pandera avea în el duhul zeului Osiris.

[58]Toţi îl ştiau pe Pandera că purta, tot timpul cu el la gât, cheia *ankh* pe care i-o dăduse Maria la căsătoria lor pe vârful de munte în Iudeea. [59]Şi oamenii l-au numit pe Pandera, Abdes, adică cel care se închină zeiţei Isis la Abdum.

[60]Vremea a trecut şi Iisus se întărea în trup şi duh. [61]Era către sfârşitul verii în ziua când Iisus împlinise doisprezece ani. [62]Şi El a mers la templu ca să se roage şi era în duh când a văzut şi a auzit. [63]Apoi a mers acasă şi i-a povestit mamei Sale: „Eram în templu când un duh a venit peste Mine. Am văzut un om cu părul alb şi o barbă mare. Când m-am închinat Lui, El Mi-a vorbit zicând: Iisus, fiul lui Pandera, vei fi lumii lumină de înţelepciune, dar pentru asta trebuie să mergi în munţi la rudele tatălui Tău”.

[64]Când Maria a auzit cele spuse de Iisus a înţeles că era timpul întoarcerii lui Pandera. Şi ea a plâns cu lacrimi de dor.

[65]Primăvara, de sărbătoarea Paştilor, Iosif şi Maria mergeau în fiecare an la Ierusalim cu rudele şi cunoscuţii. [66]Iisus implinise deja doisprezece ani la sfârşitul verii. [67]Şi după zilele Paştilor la Ierusalim, Iosif şi Maria au pornit înapoi spre Nazaret, iar Iisus mergea mai mult printre rude. Şi aşa au călătorit ei ziua întreagă.

[68]Dar când L-au căutat pe Iisus, El nu era şi negăsindu-L Iosif şi Maria s-au întors la Ierusalim. [69]L-au aflat după trei zile în templu, stând în mijlocul învăţătorilor, ascultându-i şi întrebându-i. [70]Şi toţi cei ce erau acolo şi-L auzeau se minunau de priceperea şi de răspunsurile Lui.

[71]Iosif şi Maria au rămas uimiţi, dar Maria L-a certat: „De ce ne-ai făcut una ca asta, să pleci de lângă noi? Iată, tatăl Tău şi eu Te-am căutat îngrijoraţi”.

[72]Şi Iisus le-a zis: „Cum se face că Mă căutaţi şi nu ştiaţi unde pot fi? Oare nu întru cele ale Tatălui Meu trebuie să fiu, adică aici la templu?”

[73]„Dar unde ai stat trei zile şi trei nopţi?” I-a spus mama îngrijorată.

[74]Iisus i-a răspuns: „La templu, v-am spus. Şi acolo am aflat numele tainic al Tatălui”.

[75]Când Iosif şi Maria au auzit aceasta s-au înspăimântat, căci ştiau că cel ce cunoaşte numele tainic al Tatălui avea mare putere. Şi nu au mai zis nimic.

[76]Iar acasă Maria a aflat de la Iisus că El dormise în templu şi un înger al Domnului I s-a arătat şi L-a învăţat numele tainic al Tatălui şi felul cum putea fi folosit. [77]Şi Maria s-a bucurat când a auzit asta, că păstra în inima ei cine este El şi ce aflase ea de când fusese cu El în Egipt.

[78]Şi Iisus sporea în înţelepciunea şi în harul Domnului, care din cerul Lui de purpură se uita să vadă ce făceau oamenii pe pământ. Şi Domnul Dumnezeu se bucura.

CAPITOLUL 4

Pandera revine în Iudeea. Iisus în Egipt pe urmele Lui Zamolxe. Duhul Lui Zamolxe pogoară peste Iisus în Egipt.

[1]Într-o zi pe când se ruga în templul zeiţei Isis, Pandera a auzit un glas care-i spunea: „Să mergi la Nazaret la fiul tău Iisus şi să-L aduci aici, apoi să-L duci la neamurile tale în Tracia şi în Dacia. Şi El să-l cunoască pe Bătrânul Înţelept”.

[2]Şi tocmai s-a nimerit că cineva trebuia să meargă cu treabă la cohorta Sagittariorum, la Ierusalim, în Iudeea. Şi sutaşul roman l-a trimis pe Abdes Pandera, cum i se spunea de obicei lui Pandera în Egipt.

[3]Trecuse Paştile şi primăvara era în toi când Pandera a sosit la Ierusalim. [4]Şi după ce a rezolvat treburile la pretoriu, Pandera a mers la Nazaret.

[5]Acolo a aflat câte ceva despre familia lui Iosif: Maria avea şi alţi copii; Iisus, băiatul ei cel mare, era foarte învăţat în legea iudaică. [6]Şi Pandera se întreba ce-o să urmeze: „Ce va spune oare fiul meu Iisus când mă va cunoaşte acum la doisprezece ani ai Săi?”

[7]De câteva ori Pandera a trecut prin faţa casei lui Iosif, dar nu a vrut să intre în curte. [8]Într-o zi a văzut-o pe Maria trebăluind şi memoriile l-au năpădit. Şi se tot gândea Pandera: „Ce mult am iubit-o şi încă o mai iubesc pe Maria! Păcat că nu s-a putut să rămânem împreună”.

[9]Într-o zi Pandera a văzut-o pe Maria plecând de acasă către târg. Şi i-a ieşit în întâmpinare Mariei şi i-a zis: „Iată-mă Maria!”

[10]Şi Maria a fost tare emoţionată să-l vadă pe Pandera şi i-a spus cu lacrimi: „Domnul meu, bine ai sosit, slavă Domnului! Ce faci?”

[11]Pandera i-a răspuns: „Am venit cu treburi la pretoriu la Ierusalim. Dar tu să-mi spui ce face fiul nostru Iisus?”

[12]Atunci Maria i-a povestit: „Iisus S-a făcut băiat mare. El ştie că nu este fiul lui Iosif şi de multe ori m-a întrebat despre tine, tatăl Său. [13]Iisus vorbeşte foarte bine trei limbi, evreieşte, latineşte şi greceşte. [14]Şi este învăţat în cele ale scripturii, dar noi totuşi am vrea să-L dăm la şcoala rabinică. [15]Iisus este un băiat foarte inteligent, dar cam neascultător în învăţăturile iudaice pe care doreşte să le îndrepte cum vrea El. [16]A intrat de multe ori în dispute cu

fariseii şi saducheii cei învăţaţi. Acum nu ştim dacă Îl vor mai primi la şcoala rabinică”.

[17]După ce a ascultat cele spuse de Maria despre Iisus, Pandera i-a dat de ştire de ce se întorsese el în Iudeea: „Draga mea Maria. Pe Iisus aş vrea să-L iau cu mine în Egipt şi apoi să-L duc în Tracia şi în Dacia, unde El poate să înveţe cu înţelepţii noştri şi să ajungă preot”.

[18]Auzind acestea Maria i-a spus lui Pandera despre duhul care de curând coborâse asupra Lui Iisus. [19]Şi i-a mai spus lui Pandera că ea nu era surprinsă de ce-i spusese el. Dar era încă îngrijorată: „Cum să facem cu plecarea Lui Iisus? Ce va spune oare Iosif care-l iubeşte ca pe fiul lui propriu?”

[20]Dar Pandera a liniştit-o zicând: „Vom rezolva şi aceasta. Spune-I băiatului nostru că am venit să-L văd. Şi ţineţi aceasta în taină de lume, dar lui Iosif poţi să-i spui”.

[21]Apoi cei doi au plecat fiecare la treburi. Maria se gândea cu emoţie: „S-a întors Pandera, domnul meu, primul şi singurul meu bărbat iubit. Doamne cât Îţi mulţumesc!”

[22]Când a ajuns acasă Maria I-a vorbit Lui Iisus despre întoarcerea tatălui Său şi El i-a zis: „Ştiam că tata Mă va căuta. Vreau să-l cunosc şi eu mamă. Du-mă la el cât de curând!”

[23]Seara, când Iosif s-a întors de la lucru, Maria i-a povestit cele întâmplate. [24]Şi a doua zi dimineaţa Maria L-a îmbrăcat frumos pe Iisus şi împreună au plecat să-l întâlnească pe Pandera.

[25]Când Pandera şi-a văzut fiul, L-a privit îndelung cu multă iubire. Iisus era şi El uimit de vederea tatălui Său. Şi Pandera I-a zis: „Bun găsit fiule. Vino să Te îmbrăţişez!”.

[26]Apoi Pandera L-a strâns în braţe pe băiat şi L-a sărutat pe frunte şi Iisus i-a mărturisit cu lacrimi în ochi: „Ce mult te-am aşteptat, tată. Ştiam că vei veni să Mă iei şi că nu M-ai părăsit”.

[27]Atunci Pandera I-a mărturisit: „Da fiule. Vom merge în Dacia străbunilor Tăi. Acolo Îţi vei găsi împlinirea în viaţă”.

[28]Şi Pandera cu Maria au stat să plănuiască plecarea Lui Iisus. [29]Dar Maria era încă îngrijorată de ceea ce va urma şi i-a întrebat: „Ce vom face de acum înainte? Cum vom rezolva lucrurile cu bărbatul meu Iosif?”

[30]Pandera i-a răspuns: „Lui Iosif îi vom spune totul. El este un om bun şi înţelept şi va înţelege”.

[31]Când Maria a ajuns acasă i-a spus lui Iosif toate câte s-au petrecut la întâlnirea lor cu Pandera. [32]Atunci Iosif i-a zis: „Nu mă pot opune. Pandera este tatăl Lui în trup, iar Domnul în duh. Dacă Iisus vrea să meargă cu el atunci noi Îl vom pregăti de drum”.

[33]În zilele următoare s-au sfătuit cu toţii. Mai întâi, Pandera şi Iisus, vor merge în Egipt, unde Pandera vroia ca El să înveţe tainele preoţilor şi să păşească pe urmele străbunului Zamolxe. [34]Apoi Pandera şi Iisus vor pleca spre Tracia şi mai apoi spre Dacia.

[35]Pandera le-a mai spus: „Neamul meu se trage din Mari fiica zeului nostru Zamolxe. [36]Pandu, un urmaş de-al ei şi al soţului ei Licu, numit şi Marele Lup Alb, a venit în Munţii Haemus de unde Licu se trăgea de baştină. [37]Noi în Tracia am păstrat cu străjnicie memoria clanului

Cogaion şi am ţinut mereu legătura cu rudele noastre din Dacia.

[38]În câteva zile pregătirile au fost gata şi Pandera cu Iisus au pornit către Egipt.

[39]Când au ajuns la piramide, în Egiptul de Jos, tatăl I-a povestit fiului legende ale tracilor despre şederea Lui Zamolxe în Egipt astfel: [40]„Străbunul nostru Zamolxe şi-a purtat paşii pe aceste locuri. Legendele noastre spun că El a fost la piramide, la Teba, la Karnak şi în Valea Regilor. La Teba, Zamolxe a fost hirotonisit preot egiptean. [41]În Dacia preoţii au obiceiul să cheme spiritele zeilor Egiptului aşa cum au făcut şi străbunii noştri Zamolxe şi Marele Lup Alb, din care ne tragem noi fiule".

[42]Mergând pe Valea Nilului, către Egiptul de Sus, Pandera şi Iisus au ajuns la Teba. Şi acolo au cunoscut-o pe preoteasa de la templul zeiţei Maat, Zeiţa Înţelepciunii la egipteni. Şi vroiau să afle de la ea dacă se mai ştia ceva din vechime despre şederea Lui Zamolxe în Egipt.

[43]După câteva zile preoteasa le-a spus: „Istoria noastră a consemnat trecerea pe aici a unui dac pe nume Zamolxes, cu vreo cinci sute de ani înainte. [44]Zamolxes a stat trei ani în Egipt apoi s-a întors pe meleagurile Lui. [45]El era deja preot al Zeului Dumnezeu din Dacia, dar şi preot al Lui Zaratuştra, profetul perşilor. [46]Când Zamolxes a părăsit Egiptul, El fusese hirotonisit şi preot al Marelui Zeu Amun".

[47]Pandera i-a mulţumit preotesei pentru cele spuse. Şi a mai întrebat-o: „Se mai scrie oare şi altceva despre străbunul nostru Zamolxe? Noi ştim că egiptenii din vechime consemnau atent şi despre spiritele care îi călăuzeau pe anumiţi oameni aleşi de Preaînaltul".

[48]Şi preoteasa le-a spus: „În cronici se mai scrie că Zamolxes era întruparea unui mare profet din vechime, un om cu numele de Melchisedec, care a fost Mare Preot şi rege pe vremea lui Abram, părintele iudeilor. [49]Se proroceşte că acel spirit al Lui Melchisedec şi al Lui Zamolxes va coborî în cineva trăitor în aceste timpuri. [50]Noi nu ştim cine poate fi acel om, dar putem spune că va fi preot în veac şi rege drept, căci aceasta înseamnă numele Melchisedec".

[51]Pandera era încredinţat că duhul, despre care vorbise preoteasa, coborâse deja în Iisus, fiul lui. [52]Şi a mai întrebat-o pe preoteasă: „Rogu-te să-mi spui cum se face că un suflet care s-a întrupat poate fi făcut din mai multe suflete care au fost odată întrupate şi ele?"

[53]Preoteasa i-a spus: „La facerea unui suflet nou pot participa mai multe suflete vechi, deşi sufletul are miezul lui. Dar acel suflet nou este şi el vechi ca şi sufletele care îl compun. [54]Şi atunci când sufletul nou este format şi se află într-un corp, el îşi face o bază nouă şi acumulează o experienţă nouă de viaţă".

[55]Şi Pandera a mai întrebat: „Dar ce se întâmplă cu sufletul nou atunci când el merge în lumea cealaltă? Oare părţile de suflete din care este făcut revin la sufletele lor originale?"

[56]Preoteasa i-a răspuns: „Când sufletul merge în lumea de dincolo, el nu se risipeşte, că are o identitate proprie, deşi îi este înrudită cu sufletele din care iniţial s-a compus. [57]Şi tot aşa se întâmplă mereu cu fiinţarea de suflete care toate au pornit de la Domnul ca scântei. Şi ele se întrepătrund şi se multiplică până

cresc în lumină aşa de mult încât se întorc înapoi la Domnul, tot aşa cum fac îngerii. [58]Dar drumul existenţei lor este lung pentru că întâlnesc în calea lor şi întunericul care le ia din lumină".

[59]Şi Pandera a mai întrebat: „Oare cine poate să cheme sufletele cele luminoase?"

[60]Atunci preoteasa i-a zis: „Un om care cunoaşte aceste taine poate chema orice suflet să vină în sufletul lui propriu şi astfel să dobândească o parte din lumina sufletului pe care îl doreşte. [61]Dar sufletele invocate nu coboară cu totul în noul corp, ci ele dau doar scântei care se alipesc altor scântei care se află deja în sufletul omului care le-a chemat".

[62]Şi Pandera a fost încredinţat că acolo la Teba era locul cel mai bun pentru ca Iisus să deprindă înţelepciune. [63]Şi a vorbit cu preoteasa de la templul zeiţei Maat ca Iisus să stea la templul ei şi să înveţe religia locului şi să devină preot egiptean. [64]Şi după ce a făcut toate acestea Pandera s-a întors la Abdum la trupele romane din care făcea parte.

[65]În trei ani Iisus a aflat tainele zeilor Egiptului. [66]El a deprins ştiinţele egiptenilor şi a cunoscut formulele magice prin care se dobândeau mari puteri. [67]Iisus ştia deja de la templul din Ierusalim numele secret al Domnului. [68]De la preoţii egipteni Iisus a mai învăţat şi meşteşugul vindecării bolilor şi să facă minuni.

[69]La numai cincisprezece ani Iisus a fost investit ca preot al zeului Amun, chiar la templul Luxor din Teba, unde în vechime Zamolxe fusese şi El iniţiat preot al zeului Amun, zeul solar. Pandera a participat şi el la hirotonisirea Lui Iisus şi era tare mândru de feciorul lui.

[70]Într-o zi, pe când se afla la templul zeiţei Maat din Teba, Iisus a fost răpit în duh. [71]Şi El a ţinut minte cele trăite atunci şi a mers la Abdum şi i le-a povestit tatălui Său Pandera: „Eram în templul zeiţei Maat atunci când Duhul Lui Zamolxe a pogorât peste mine. [72]M-am ridicat în spirit şi am ajuns până în al nouălea cer unde M-a întâmpinat un om bătrân. [73]Eu L-am recunoscut şi M-am închinat Lui, că-L ştiam dintr-o altă viziune pe care am avut-o în Iudeea. [74]Şi El Mi-a zis: Iisuse, urmaşul Meu, află că Duhul Meu se va coborî cu şi mai multă putere în Tine. [75]Apoi El a dispărut şi Mi-am revenit în simţiri, dar viziunea Mi-a rămas adânc întipărită în minte".

[76]Pe dată Pandera I-a spus: „Este un semn că a venit timpul să pornim spre casă, fiule. [77]Şi acolo în Dacia vei cunoaşte cu adevărat Duhul Lui Zamolxe".

[78]Şi Pandera a vorbit cu sutaşul de la Abdum să-l lase să plece un timp din armata romană, şi să vină înapoi după câţiva ani.

CAPITOLUL 5

Iisus merge în Tracia, apoi în Dacia la Sarmisegetuza. Iisus învaţă înţelepciunea Lui Zamolxe cu preoţii decenei şi cu Marele Preot şi devine preot. Duhul Lui Zamolxe pogoară peste Iisus în Dacia.

[1]Iisus avea cincisprezece ani când a pornit cu tatăl Său Pandera spre Tracia. [2]Au coborât în Delta Nilului şi de la Alexandria s-au îmbarcat spre Atena în Grecia. [3]Apoi de acolo au purces călare către Munţii Haemus în Tracia.

[4]Când Pandera a ajuns la rudele lui, la clanul Cogaion, toți i-au primit cu dragoste și s-au bucurat să-L vadă pe Iisus despre care știau de la Pandera că era fiul său care stătuse în Galileea cu mama Sa.

[5]În Tracia, Iisus a cunoscut multe rude din partea tatălui. [6]I-a întâlnit și pe preoții traci decenei, slujitorii Lui Zamolxe, care, observând aptitudinile deosebite ale tânărului Iisus, au dorit să-L ia la învățătură.

[7]Atena, preoteasa decenee, sora lui Pandera, a zis: „Băiatul să stea un timp cu noi și să deprindă învățătura Lui Zamolxe și să ajungă preot deceneu”.

[8]Dar Pandera i-a răspuns: „Iisus va merge cu mine în Dacia, unde se află Marele Preot, căruia i se spune Bătrânul Înțelept. Acolo Iisus va învăța cu marii înțelepți ai neamului nostru”.

[9]Pandera și Iisus au stat în Tracia până primăvara când s-au pregătit de plecare spre Dacia. [10]Și au trecut râul cel sfânt Istru și au purces către Sarmisegetuza unde rudele îi așteptau, că aflaseră că Pandera Îl va aduce acolo pe Iisus, fiul său. [11]Preoții și preotesele de la Sarmisegetuza Îl așteptau și ei, se credea că spiritul Lui Zamolxe a coborât într-un om.

[12]Pandera și Iisus au ajuns la Sarmisegetuza spre bucuria tuturor. [13]În seara venirii preoții au aprins un rug sacru și s-au rugat Lui Dumnezeu și Lui Zamolxe și au chemat spiritele strămoșilor înțelepți.

[14]Într-o zi Pandera L-a dus pe Iisus la Marele Preot Iulian, care trăia în munți, retras de lume. [15]Și i-a povestit Marelui Preot viața tânărului Iisus și i-a mai spus și despre viziunile Lui Iisus atunci când I-a vorbit străbunul Zamolxe în Iudeea și în Egipt.

[16]Și Marele Preot a zis: „Noi, de la plecarea la Zamolxe a Marelui Preot Deceneu, am tot chemat la focul sacru să revină Duhul Lui Zamolxe. [17]Deceneu a prorocit că Spiritul Lui Zamolxe se va întoarce într-un om care va schimba lumea. [18]După câte mi-ai spus, nu încape îndoială că tânărul Iisus are scântei din spiritul străbunului nostru Zamolxe, care este Mare Preot și zeu în vecii vecilor. [19]Noi nu știm ce va face Iisus în lume, și nici cum o s-o îndrepte pe calea luminii, dar știm că va avea putere de la Dumnezeu, Tatăl nostru ceresc. [20]Că noi suntem poporul Lui Dumnezeu. [21]De acum pe Iisus Îl luăm la învățătură și în doi ani de zile va ajunge preot deceneu”.

[22]Și Marele Preot a aranjat ca Iisus să învețe cu preoții și preotesele de la Sarmisegetuza. [23]Dar Iisus urma învățătura mai ales pe lângă Marele Preot.

[24]Într-o zi Marele Preot I-a povestit Lui Iisus legende despre Zeul Zamolxe: „Se știe prea bine cum străbunul nostru Zamolxe a învățat cu înțeleptul Pitagora, apoi cu Zarates, un mare preot din Babilon și mai apoi a stat un timp în Egipt. [25]Dar Zeul nostru Zamolxe a fost prezent la sfințirea templului din Ierusalim. [26]Era pe vremea când trăia profetul Zaharia. [27]Atunci Zamolxe i-a mustrat pe iudei că au adus sacrificii la inaugurarea templului din Ierusalim. [28]Ce se face cu vărsare de sânge se va sfârși tot cu vărsare de sânge. [29]Noi credem că din acel templu nu vor rămâne decât ruine”.

[30]Iisus i-a zis Marelui Preot: „Este un obicei la poporul mamei Mele de a aduce jertfe. [31]Deși de-a lungul timpului s-a

văzut că jertfele aduc distrugeri celor care le fac, iudeii tot continuă să facă aceasta pentru că urmează scriptura Tora, unde este scris să aducă jertfe”.

[32]Marele Preot Iulian a mai spus: „Păcat că acești oameni, aflați în căutarea cunoașterii Domnului, mai cred că sângele poate spăla de păcate. [33]Și dacă ei vor continua să mai facă sacrificii de animale nu va mai rămâne nimic din poporul lor. [34]Noi neamurile tracilor nu mai aducem jertfe zeilor de pe timpul străbunului Zamolxe. Și de atunci ne merge bine. Și bine va fi cât timp nu venerăm moartea ci viața. [35]Că adevărata scriptură este însăși viața, iar când scripturile scrise nu mai urmează viața ele devin rătăciri, întinează sufletul omului și aduc mari pagube și nenorociri”.

[36]De obicei Iisus mergea singur să-l vadă pe Marele Preot care limpezea nedumeririle Sale.

[37]Și odată Iisus l-a întrebat: „Mărite Preot, cine este Dumnezeu și cum Îl putem noi cunoaște? [38]La iudei Spiritul Suprem este împărțit în mai multe entități. Înțelepții neamului se străduiesc de sute de ani să-L definească. [39]Dar multele lor frământări nu au reușit să limpezească lucrurile. [40]Deși se crede că există o singură Ființă Supremă, numirea Ei este neclară și duce mereu la violență. [41]În Iudeea nu am putut înțelege de ce contradicțiile continuă și de ce sunt partide religioase care susțin idei diferite ducând mereu la dezbinări”.

[42]Atunci Marele Preot I-a explicat Lui Iisus: „Dumnezeu, în mărirea Lui, este peste puterea noastră de înțelegere. [43]Dar este necesar să aflăm despre El pe înțelesul nostru. [44]Putem spune fără să greșim că Dumnezeu este în tot și în toate. [45]Dar mai cu seamă Îi vedem prezența în ritmurile naturii, în care și viața noastră trebuie trăită. Fără această apartenență la natură omul își pierde sufletul”.

[46]Iisus a întrebat: „Atunci unde se află locul omului în înțelegerea Lui Dumnezeu?”

[47]Marele Preot Iulian a zis: „Domnul este atât în exteriorul omului cât și în interiorul lui. [48]Iar atunci când omul reușește să-L trezească pe Domnul din el va ști ce să facă în viață și va cunoaște ce este viața omului. [49]Și așa omul va înțelege puterea gândului, a cuvântului și a faptei. [50]Și să iei aminte că gândurile omului deschid mereu drumul pe care el pășește, căci de la gând vine cuvântul și de la cuvânt vine fapta. Că noi oamenii după ce gândim, spunem în cuvinte ce am gândit și apoi înfăptuim”.

[51]Atunci Iisus l-a mai întrebat pe Marele Preot: „Dar sufletul omului unde sălășluiește?”

[52]Și Marele Preot a răspuns: „Cu adevărat sufletul este fără timp. [53]Dar sufletul se arată într-un fel în lumea materială care-i este creația. [54]Mințile noastre și trupurile noastre sunt tot de suflete create. [55]Și cu adevărat sufletul omului este tot așa de bătrân ca și timpul care nu are vârstă tot ca și Dumnezeu”.

[56]Iisus a ascultat atent vorbele Marelui Preot Iulian pe care l-a mai întrebat: „Cum poate atunci omul să intre în ritmurile naturii?”

[57]Și Marele Preot a răspuns: „Ritmurile naturii sunt o trăire a Domnului. [58]Este bine ca omul să înțeleagă că de când se naște și până la moarte, viața să-i fie condusă de ritmurile naturii. Dar dacă omul iese din

aceste ritmuri el suferă. [59]Noi preoţii decenei avem trimiterea de a-l îndrepta pe om pe calea cea bună atunci când el se rătăceşte. Noi oferim această posibilitate pe care omul, fie o acceptă, fie o refuză. [60]Oamenii, care rătăcesc în viaţă, vin la preoţii decenei care-i ajută să păşească din nou pe făgaşul armoniei cu natura. [61]Din moş-strămoşi urmăm multe practici care ţin vie conştiinţa sacralităţii vieţii omului, adică trezvia, cum o numim noi".

[62]Şi Iisus a mai întrebat: „Care ar fi aceste practici?"

[63]Marele Preot a spus mai departe: „În primul rând omului trebuie să i se trezească simţul realităţii. Cu alte cuvinte el să-şi dea seamă de fiinţarea lumii şi a propriei vieţi. Baza practicilor stă în folosirea focului sacru care trezeşte sufletul. [64]Odată cu trezirea sufletului omul deschide ochii spre lume şi aşa îşi îndreaptă viaţa pe calea armoniei. [65]Şi în orice moment omul îşi alege singur pasul pe care-l face. [66]Iar atunci când omul devine conştient de puterea gândului lui, el poate să-şi trăiască frumos toate clipele vieţii. [67]Dar sunt unele momente din viaţă pe care omul păşeşte ca pe nişte trepte pentru a se apropia de Dumnezeu".

[68]Auzind ultimele sale cuvinte Iisus l-a întrebat pe Marele Preot: „Care ar fi aceste momente? Cum pot fi ele definite? Care sunt practicile potrivite? Rogu-te să-Mi spui".

[69]Dar Marele Preot a răspuns pe scurt la întrebările Lui Iisus: „În viaţa omului sunt momente cheie pline de sacralitate. Trei dintre ele sunt cele mai importante, anume: naşterea, căsătoria, moartea. [70]Preoţii de la Sarmisegetuza cunosc practicile pe care noi le urmăm în astfel de împrejurări. [71]Să vorbeşti cu preoţii şi preotesele de acolo despre ritualurile urmate de ei la naştere, căsătorie şi la moartea oamenilor".

[72]În zilele ce au urmat Iisus a discutat cu preoţii şi preotesele, care dădeau învăţătură la şcoala sacerdotală, despre subiectele amintite de Marele Preot. [73]Lecţiile se ţineau fie în grup, fie individual, urmând tradiţia şcolii lui Zamolxe înfiinţată cu peste cinci sute de ani înainte.

[74]Preotul Casian, unul dintre cei care învăţau pe tinerii de la şcoala de la Sarmisegetuza, I-a explicat Lui Iisus: [75]„Naşterea unui copil înseamnă revenirea sufletului, care plecase în lumea de dincolo, în corp uman. [76]Împrejurările în care se naşte un copil sunt legate de vieţile anterioare ale sufletului care se întoarce. [77]Noi preoţii avem rituaiuri care-l primesc pe copil în lume, prin ceea ce se cheamă botez. [78]Şi urmăm metoda tradiţională a botezului cu apă, foc şi Spiritul Lui Zamolxe".

[79]Preotul Casian a mai explicat: „Botezul se face într-un loc potrivit ales. De obicei are loc la răsăritul soarelui. Se aprinde un foc sacru într-o vatră, sau într-un vas în care se pun ierburi frumos mirositoare. [80]Dacă pruncul are naş şi naşă ei îl aduc în braţe şi urmează ceea ce le spune preoteasa sau preotul deceneu. [81]Când apar primele raze de soare sacerdotul spune: Să te vadă acum şi focul şi soarele şi cerul. La aceste cuvinte se mai pot adăuga şi alte vorbe potrivite momentului. [82]Apoi în prezenţa focului sacru sacerdotul îşi moaie degetele mâinii drepte în apă proaspătă şi-l udă pe prunc pe frunte zicând: Cu apă vie, foc sacru şi Duhul Lui Zamolxe te botez. [83]Şi-i dă copilului un nume după vrerea părinţilor şi-l închină la un zeu sau o zână anume. [84]Aşa se face ritualul botezului după împrejurările în care are loc. [85]Dar momentele cheie sunt folosirea celor două expresii: „Să te vadă acum şi focul şi soarele şi cerul" şi „Cu apă vie, foc sacru şi Duhul Lui Zamolxe te botez". [86]Se poate boteza un prunc oriunde în natură, la munte, la deal, la şes, la mare, în câmpie şi în pădure, sau lângă o apă curgătoare sau într-o apă curgătoare curată. Şi acolo unde se face botezul trebuie aprins focul sacru".

[87]Atunci Iisus i-a spus preotului Casian: „Aşa a făcut tata când M-a botezat în Galileea".

[88]Preotul Casian I-a răspuns: „Firește. Căci Pandera urma obiceiul străbunilor noştri. Orice om poate boteza chiar dacă nu este preot deceneu, ci el trebuie doar să urmeze Legile Lui Zamolxe. [89]Dar cel mai bine este ca botezul să fie făcut de către un sacerdot deceneu. Preoţii şi preotesele decenee cunosc bine cum să atragă benecuvântările zeilor la botezul unui copil".

[90]Altă dată preotul Casian a vrut să-I explice Lui Iisus cum era făcută căsătoria la daci. [91]Dar Iisus i-a spus: „Cunosc bine acest ritual. A fost urmat de tata şi de mama când ei s-au căsătorit pe vârful unui munte din Iudeea".

[92]Şi Iisus i-a depănat preotului Casian toate câte ştia despre căsătoria părinţilor Lui, iar preotul Casian a încuviinţat că totul a fost făcut după Legele Lui Zamolxe.

[93]Şi Iisus i-a mai spus: „Aş vrea să cunosc mai multe despre obiceiurile tracilor cu privire la căsătorie".

[94]Atunci preotul Casian I-a zis: „Căsătoria cea mai bună este între un bărbat şi o femeie care se iubesc. [95]Dar sunt oameni care nu vor să se căsătorească, iar alţii care vor mai mult decât însoţirea în doi. [96]Şi bărbaţii care vor să se însoţească cu mai multe femei o pot face, şi femeile care vor să se însoţească cu mai mulţi bărbaţi o pot face şi ele, că Domnul Dumnezeu nu vrea ca omul să ardă dacă găseşte împlinire aşa. [97]Mai rele sunt ascunderea şi minciuna şi prefăcătoria şi înşelăciunea, că din patimile înfrânate ale omului ies multe rele".

[98]Iisus l-a mai întrebat pe preotul Casian: „Şi cum se petrec aceste căsătorii cu mai multe persoane?"

[99]Preotul Casian I-a răspuns: „Perechile se căsătoresc fiecare în parte. Şi de la început se înţeleg între ei cum vor vieţui. [100]Că omul nu are stăpânire pe trupul nici unui alt om, decât pe cel de sine. [101]Dar e bine ca bărbatul şi femeia să doarmă fiecare separat, dacă se poate. [102]Că femeia stă mai mult cu copiii ei ca să îi crească. [103]Şi dacă bărbatul doarme aparte de femeia lui, el o va iubi mereu că dorul lui de ea nu se va ostoi, şi nici dorul ei de el. [104]Eu am ca soaţe două surori, care se înţeleg ca suratele de bine, şi viaţa ne este frumoasă, slavă Domnului".

[105]În altă zi preotul Casian a vorbit despre ritualurile folosite la moartea unui om. Şi I-a zis Lui Iisus: „Noi incinerăm trupurile celor morţi şi uneori le punem ţărâna într-un loc anume în pământ peste care mai apoi aprindem focuri sacre şi chemăm înapoi sufletul mortului să se întrupeze. [106]Cei care mor nu-şi pierd sufletul căci el merge la Zamolxe. [107]Dar dacă vrem, noi putem să-i chemăm pe oameni, să se întoarcă pe pământ, chemând sufletele lor. Că trupul omului, atunci când nu mai are suflet în el, este

ca şi ţărâna, aşa cum ne spune Dumnezeu”.

[108]În zilele care au urmat Iisus a asistat la câteva incinerări şi aşa a învăţat ce ritualuri făceau acolo preoţii decenei ca să scape sufletele de suferinţă până ajungeau în lumea cealaltă. [109]Şi a mai aflat că sufletele din trupurile moarte, care nu erau incinerate, se înrăiau şi se transformau în strigoi. De aceea dacii foloseau incinerarea trupurilor.

[110]Şi în timp Iisus a mai învăţat cum preoţii decenei conduceau ritualurile de trecere a celor tineri la pubertate, la adolescenţă şi la maturitate.

[111]Într-una din zile, pe când Iisus se afla împreună cu Marele Preot, El l-a întrebat despre cunoaşterea viitorului astfel: „Rogu-te, Mărite Preot, să-Mi spui ce importanţă are cunoaşterea viitorului pentru om?”

[112]Atunci Bătrânul Înţelept I-a răspuns: „Predicţiile, cunoaşterea viitorului, nu sunt ţelurile existenţei omului. [113]Noi dorim în primul rând creşterea trezviei în om. [114]Nu vrem să ştim ce ne aşteaptă în viitor, ci dorim să ne ordonăm existenţa prezentă în mijlocul naturii. Şi atunci vom şti că urmăm vrerea Lui Dumnezeu şi viaţa ne va fi bună. Şi aşa, din viaţa cea bună, ne facem bun viitorul. [115]Noi învăţăm să devenim nemuritori prin înţelegerea nemuririi sufletului nu prin cunoaşterea viitorului. [116]Profeţiile pot rătăci atunci când profeţii sunt rupţi de viaţă. Şi am auzit multe astfel de istorii în care profeţii i-au dus în restrişte pe oamenii pentru care ei făceau profeţii”.

[117]Atunci Iisus a zis: „Neamul mamei mele crede foarte mult în profeţii şi de multe ori iudeii au suferit după ce unii profeţi au spus profeţii strâmbe care au dus poporul în rătăcire. Şi mulţi profeţi au fost omorâţi şi pe drept şi pe nedrept”.

[118]Şi Iisus a vorbit cu preoţii şi preotesele de la Sarmisegetuza despre profeţi şi profeţii, iar ei I-au spus istoria neamului tracilor care credea în profeţii, dar le lega de trezirea sufletului, nicidecum de un destin fixat al omului şi al neamurilor. Şi tot aşa rezulta şi din cele vorbite de Iisus cu Marele Preot Iulian, Bătrânul Înţelept.

[119]Într-altă zi Iisus se afla sus la munte împreună cu Marele Preot, pe care l-a rugat: „Înţeleptule, ai putea să-Mi vorbeşti despre Legile Lui Zamolxe?”

[120]Şi Marele Preot I-a răspuns: „Legile Lui Zamolxe sunt Legile Lui Dumnezeu, tot aşa cum Legile Lui Moise sunt Legile Domnului iudeilor. [121]Noi tracii numim Legile Lui Zamolxe, Legile Belagine, Legile Frumoase. [122]Ele au fost scrise după înălţarea la cer a Lui Zamolxe. Multe dintre aceste legi sunt vorbele Lui de înţelepciune. [123]O primă formă a acestui cod de legi a fost făcută cunoscută dacilor de către Marele Lup Alb, succesorul Lui Zamolxe la Marea Preoţie. [124]De atunci noi tracii am tot urmat aceste legi care au fost mereu scrise pe tăbliţe de aur. [125]Dar uneori istoria s-a dovedit rea şi distrugătoare şi Zamolxe ne-a învăţat ca să păstrăm aceste legi sub formă de simboluri puse pe azimele de pâine, că aşa nu le vom uita cum nu uităm să mâncăm pâinea. [126]Şi se poate întâmpla că oamenii pot distruge plăcile de aur pe care Legile Lui Zamolxe sunt gravate cuvânt cu cuvânt, dar semnele din pâine vor rămâne cât va fi suflare de traci şi de urmaşii lor. [127]Şi chiar dacă nu mai avem plăcile de aur cu Legile Lui Zamolxe, ele se pot

reconstitui din obiceiurile noastre şi din simbolurile pe care le punem pe pâine şi din cele ce ştiu oamenii că era scris pe plăcuţele de aur şi din viziunile unora care primesc mesaje de la zei”.

[128]Şi Iisus a mai întrebat: „Cum putem cunoaşte Legile Lui Zamolxe?”

[129]Marele Preot I-a răspuns: „Ultima oară Legile Lui Zamolxe au fost reconstituite în vremea Marelui Preot Deceneu, când Legile Lui Zamolxe au fost din nou gravate pe plăci de aur. Şi de atunci le păstrăm cu sfinţenie”.

[130]Şi Marele Preot I-a mai spus Lui Iisus: „Vino să le vezi!”

[131]Apoi Iisus a fost condus de Marele Preot într-o încăpere săpată în stâncă. Acolo el I-a arătat Lui Iisus plăcuţele de aur. Şi El s-a închinat la ele cu semnul Crucii Lui Zamolxe şi a ridicat fiecare plăcuţă de aur în palme şi a atins-o cu fruntea.

[132]Văzându-I credinţa Marele Preot I-a spus Lui Iisus: „Te las singur ca să le poţi pricepe pe îndelete”.

[133]Şi Iisus a luat rând pe rând plăcile de aur, pe care erau scrise Legile Lui Zamolxe şi le-a citit pe toate. [134]A trecut aşa un timp bun, după care Marele Preot a revenit şi L-a întrebat pe Iisus: „Ei, cum este?”

[135]Iisus era plin de Duhul Înţelepciunii şi i-a răspuns: „Mărite Preot, am citit atent toate plăcile. Nicăieri nu am întâlnit o înţelepciune mai mare. Ea cuprinde cele mai profunde legi date omului pe pământ. Şi aceste legi nu se pot compara în dreptate şi adevăr cu nici unele în lume”.

[136]Marele Preot I-a răspuns: „Noi credem în Dumnezeu şi ştim că El are toată înţelepciunea din care sorbim şi noi stropi atâta cât El ne dă. [137]Sunt în lume şi alte popoare care au denumiri diferite date zeilor lor şi şi-au făcut legi după care se conduc, precum sunt Legile Lui Moise de pildă. [138]În spatele legilor lor este numele unui personaj în care cred ei. [139]Dar zeii sunt diferiţi pentru toţi, oricât ar spune oamenii că ei sunt aceiaşi şi că doar denumirile lor diferă. [140]Şi atâta timp cât popoarele văd divinul prin ochiul lor propriu, zeii numiţi de ei nu sunt aceiaşi, că şi caracteristicile, care li se atribuie, sunt altele. [141]Noi oamenii înţelegem doar frânturi din lumea pe care ne-o prezintă zeii. Şi de aceea îi numim cum credem noi mai bine că ar fi. [142]Să-mi spui acum, ce zei sunt cei la care se închină poporul iudeu, cel al mamei Tale?”

[143]Atunci Iisus i-a răspuns: „Zeului Cel mare I se spune Iehova. [144]Sunt şi alţi zei mai mici cărora Li se spun Elohim. [145]Sunt multe violenţe scrise în scriptura iudeilor. Omului care o citeşte atent i se rupe inima când află despre atâtea omoruri şi dezastre. Ar fi mult prea multe de spus ca să le enumăr.

[146]Şi Marele Preot a zis: „Din păcate cei care urmează învăţăturile care preamăresc violenţa, în numele unui zeu bun doar cu numele, vor avea parte de violenţă. Nu încape îndoială de aceasta. [147]Străbunul nostru Zamolxe ne spunea că cel care ridică sabia, de sabie va muri, şi cel care oferă sânge zeilor, de sânge va avea parte. [148]Noi nu facem sacrificii sângeroase, nu oferim zeilor nimic, că zeii nu au nevoie de ofrandele noastre, ci doar de credinţa noastră în bine. [149]În schimb dăm oamenilor ceea ce vrem să primim din partea zeilor, deşi ştim că tot oamenii sunt cei care ne dau ceva din ce este bun. [150]Dar zeii sunt intermediarii

ofrandelor făcute de cei buni pentru menținerea bineții între oameni. [151]Că ofranda trebuie să fie binețe făcută de cei buni altor oameni ca ei să știe ce este binele și să facă la fel altora. Și așa binele merge din om în om”.

[152]Iisus a ascultat cu mare atenția vorbele Marelui Preot. Și-Și zicea: „Oare poporul mamei Mele poate învăța vreodată această înțelepciune a sufletului?” [153]Iisus se gândea ca într-o zi să facă ceva pentru poporul lui Israel, pe care-l iubea ca pe mama Sa Maria, astfel ca neamul iudeilor să cunoască înțelepciunea Lui Dumnezeu și să-și salveze sufletele.

[154]În altă zi Iisus vorbea cu preotul Casian și-i spunea: „Se știe că Zeul Zamolxe este Fiul Lui Dumnezeu. Mă întreb dacă Dumnezeu mai are și alți fii?”

[155]Preotul Casian I-a răspuns: „Zamolxe a fost primul om dintre daci căruia oamenii îi spuneau Fiul Lui Dumnezeu. [156]Dar orice om poate fi numit Fiul Lui Dumnezeu dacă-l trăiește spiritul ca duh al înțelepciunii. [157]A-i spune cuiva că este Fiul Lui Dumnezeu înseamnă că acea persoană este trează în duh și această trezvie vine de la Dumnezeu, căci omul se află cuprins de Duhul Lui Dumnezeu. [158]Miezul conștiinței omului este Dumnezeu, și atunci când avem starea de trezvie ne găsim în Dumnezeu.

[159]Și Iisus i-a zis preotului Casian: „În poporul mamei Mele, neamul iudeilor, Duhului Domnului I se spune Duhul Sfânt”.

[160]Preotul Casian a răspuns: „Duhul Lui Dumnezeu este Duhul Înțelepciunii care este mai înalt decât Duhul Sfânt. Cine are Duhul Înțelepciunii are și Duhul Sfânt. Străbunul nostru Zamolxe avea Duhul Înțelepciunii”.

[161]Iisus și-a amintit de botezul făcut Lui de către tatăl Său Pandera și a zis: „Părinte Casian, află că la botezul Meu, tata M-a numit Fiul Lui Dumnezeu”.

[162]Și preotul Casian i-a răspuns: „Noi știm că Pandera, tatăl Tău, Te-a botezat în Legea strămoșească când erai acolo în Galileea Iudeii. Te-a numit pe drept, Iisus Fiul Lui Dumnezeu”.

[163]Într-una din zile Iisus asculta o lecție ținută de preoteasa Miruna care vorbea despre sărbătorile importante ale dacilor: „La noi dacii, rumânii, cea mai mare sărbătoare a anului este cea a Crăciunului. [164]În acea zi, aflată la câteva zile de la începutul iernii, atunci când ziua este egală cu noaptea, s-a născut zeul nostru Zamolxe. [165]Dar noi numim sărbătoarea Crăciun după numele tatălui Lui Zamolxe, care avea obiceiul să împartă daruri oamenilor în ziua când i se născuse feciorul Zamolxe. [166]Și ținem acest obicei și astăzi, și toți ne bucurăm când vine Crăciunul care va rămâne așa din veac în veac, cât va fi lumea. [167]O altă sărbătoare este cea de la începutul primăverii când ne amintim de ridicarea la cer a sufletului Lui Zamolxe. [168]Și mai serbăm venirea verii în ziua de Sânziene, iar în tot cursul anului îi cinstim pe strămoși la sărbători cu veselie și pomeni.

[169]Multe zile Iisus a învățat despre sărbătorile străbune ale tracilor. Și pe toate le știa și le urma.

[170]Iisus a cunoscut puterea cuvântului așa cum era folosit la daci. [171]El deja cunoștea din Iudeea și Egipt multe cuvinte care aveau putere. [172]Într-o zi

preoteasa Simina I-a spus: „Noi credem în puterea invocației. Deși invocația este adresată zeilor, scopul ei este de a armoniza sufletul, mintea și trupul celui care o face și prin aceasta de a-l însănătoși și a-l ține sănătos pe acel om. [173]Dar trebuie credință, „cel puțin cât un bob de mușt ar”, zicem noi”.

[174]De atunci Iisus Îl invoca zilnic pe Zeul Zamolxe. [175]Și într-o seară, pe când se ruga la focul sacru, Duhul Lui Zamolxe a pogorât peste Iisus. [176]Atunci s-au deschis cerurile și Iisus a văzut pe Zamolxe și pe zeii și zânele Lui în cerul de purpură. Și Dumnezeu era și El acolo.

[177]Au trecut doi ani de când Iisus se afla la învățătură la Sarmisegetuza. [178]Împlinise deja optsprezece ani și într-o zi a fost hirotonisit preot deceneu. [179]Un mare sobor de preoți, toți înveșmântați în alb, așa cum se îmbrăcau preoții dacilor, au preamărit pe Domnul Dumnezeu și pe străbunul Zamolxe. [180]Atunci a asistat la investitura Lui Iisus și Marele Preot Iulian care ieșea rar să fie văzut de popor. [181]În seara hirotonisirii s-a aprins un mare foc sacru. [182]Rugul Lui Zamolxe a fost condus de Iisus Însuși care-Și spunea: „De lumina focului sacru are nevoie și neamul mamei Mele Maria”.

[183]Pandera lipsise de la serviciul militar din armata romană de patru ani. Și a trebuit să se întoarcă la cohorta Sagittariorum în Iudeea. [184]Iisus a rămas în Dacia să-Și facă datoria de preot.

[185]Tot umblând pe pământurile dacilor, Iisus a ajuns la vârful de munte Omu. [186]Și oamenii I-au spus că acolo sălășluia duhul Zeului Omu. [187]Iisus a stat un timp acolo și în fiecare zi făcea un foc sacru pe vârful de munte la altarul zeului și se ruga. [188]Și a mai aflat despre credința în Zeul Omu că era mai veche decât cea în Zeul Zamolxe, și că în vechime Zeului Dumnezeu I se spunea Omnezeu. [189]Pentru credința Lui Iisus în Zeul Omu, oamenii au deprins să-I spună Iisus Fiul Omului. Și așa I-a rămas numele, pe unde mergea toți Îi spuneau Iisus Fiul Omului.

[190]În anii ce au urmat, Iisus a mers peste tot în ținuturile tracilor de la marea cea mare pe văile fluviului sfânt Istru și mai sus de el până hăt departe la apele Tibiscos și Tyras, și în toți munții dintre ape. [191]Într-un loc la munte Iisus a întâlnit-o pe Lilia și a luat-o de nevastă, că Lilia era întruparea Bendisei, soața Lui Zamolxe. [192]Că-Și spunea Iisus: „Bărbatul se împlinește prin femeie, și femeia prin bărbat”.

[193]Și amândoi, Iisus și Lilia, au mers pe vârful Omu. [194]Și acolo au aprins focul sacru și s-au rugat Zeului Omnezeu. Au spus Jurământul Iubirii Sacre și așa s-au căsătorit. [195]Iisus i-a spus Liliei: „Părinții mei, în Iudeea, și-au spus Jurământul Iubirii Sacre pe un vârf de munte. Și după ce s-au căsătorit, tata i-a spus mamei: Ești zâna mea, ești Zâna Iubirii Sacre, Zâna Zânelor a străbunilor mei. [196]Și așa îți spun și eu draga mea Lilia: Ești zâna mea, ești Zâna Iubirii Sacre, Zâna Zânelor a străbunilor mei”.

[197]Iisus a adus-o pe Lilia acasă la Sarmisegetuza și au stat acolo. [198]Și Lilia, Îi vorbea cu dulceață în glas, Îl numea Domnul Meu, și-L încuraja pe Iisus în tot ce făcea.

[199]Ca preot al Zeului Zamolxe, Iisus mergea pe la neamurile tracilor, cum făcuse în vechime și străbunul Său Zamolxe.

[200]Vremea a trecut și Iisus împlinise treizeci de ani. Și într-o seară, pe când

stătea la focul sacru, a avut o viziune când îngerul Gavriil I-a grăit: „Du-te la neamul mamei Tale Maria să le dai lumină sufletelor!"

[201]Şi Iisus a vorbit cu preotul Antim, care era atunci Mare Preot al tuturor tracilor. Şi Marele Înţelept L-a sfătuit pe Iisus să plece degrabă în Iudeea.

[202]Apoi Iisus a strâns un sobor de preoţi şi le-a zis celor adunaţi: „A sosit vremea să merg la neamurile mamei Mele. Iudeii sunt un popor care are nevoie de lumina Domnului şi de calea cea dreaptă, Calea Lui Zamolxe. Că mai marilor iudeilor le lipseşte lumina sufletului".

[203]Atunci preotul Gherase i-a răspuns: „Cum doreşti aşa să fie, preote Iisus. Noi în Dacia te vom aştepta cât va fi lumea lume. [204]Ştim că sufletul Tău va fi mereu printre urieşii neamului, că nu degeabă Ţi se spune Iisus Fiul Omului. Să mergi sănătos şi să te întorci cu bine!"

[205]În noaptea aceea Iisus a avut un vis. Se făcea că Zeiţa Bendisa, soţia Lui Zamolxe, Îi spunea: „Să iei aminte să dezlegi femeile din lanţurile robiei la demonii zămisliţi de minţile bărbaţilor cuprinşi de întuneric. [206]Că atâta timp cât femeia este ţinută roabă unor demoni închipuiţi, bărbaţii îşi pierd minţile şi se vor omorî între ei mânaţi fiind de duhurile cele rele ale întunericului. Că femeia ţinută în robie naşte demoni. [207]Dezlegarea femeii din robie este cheia misiunii tale la iudei". [208]Apoi Lui Iisus I-a apărut în vis zeiţa Vesta care-I zicea: „Să le spui oamenilor că focul sacru este cel care purifică, vindecă şi duce dorinţele la Dumnezeu. Şi atâta timp cât oamenii vor şti să cate puterea focului sacru, minţile lor vor ieşi din întuneric la lumină".

[209]Şi Zeul Dumnezeu stătea în cerul Lui de purpură şi se îngrijea de Iisus că venise vremea lucrării Domnului.

CAPITOLUL 6

Iisus revine în Iudeea la vârsta de treizeci de ani. Ioan Botezătorul. Botezul Lui Iisus în Iordan. Învăţăturile Lui Iisus. Profeţiile Lui Iisus şi sfârşitul lumii.

[1]Iisus avea treizeci de ani când s-a reîntors în Nazaretul Galileii. [2]Lipsise mulţi ani de acolo şi oamenii care-L ştiau de copil, L-au recunoscut. [3]Iosif, tatăl adoptiv, murise. [4]Mama Sa Maria L-a primit cu dragă inimă şi cu multe lacrimi.

[5]Rând pe rând Iisus S-a întâlnit cu rudele şi prietenii, dar cel mai mult L-a impresionat Ioan, vărul Lui, care conducea gruparea esenienilor. [6]Ioan ştia de visul mamei sale Elisabeta despre el şi despre Iisus. [7]Şi Iisus i-a vizitat pe esenieni în peşteri, unde locuiau în pustiul Iudeii, şi li s-a alăturat. Dar nu stătea cu ei.

[8]Iisus s-a înscris la şcoala rabinică să fie rabin ca să poată învăţa norodul în templu şi în sinagogi. După un an de învăţătură a ieşit rabin.

[9]Era timpul când Ioan propovăduia chemând oamenii la pocăinţă, botezându-i pe mulţi în râul Iordan spre iertarea păcatelor. [10]Îi povăţuia să fie darnici cu cei săraci, să nu nedreptăţească pe nimeni, să nu mituiască şi să nu se lase mituiţi, şi să nu învinuiască pe nimeni pe nedrept. [11]Şi mulţi se întrebau: „Nu cumva el este Mesia?" [12]Dar Ioan le-a spus: „Eu vă botez cu apă, dar curând vine Cel ce este mai mare decât mine,

care vă va boteza cu apă, cu foc şi cu Duh Sfânt".

[13]Şi Ioan Botezătorul îi certa pe fariseii şi saducheii care veneau la el, dar nu vroiau să fie botezaţi, zicându-le: „Pui de vipere, cine v-a învăţat să fugiţi de mânia ce va să fie? [14]Veniţi să vă botez cu apă spre pocăinţă că iată securea stă la rădăcina pomilor, şi tot pomul care nu face roadă bună se taie şi se aruncă în foc". Dar ei tot nu ascultau.

[15]Şi Iisus a venit şi El să fie botezat, dar Ioan I-a zis: „Cum aşa? Tu vii la mine să te botez? Eu sunt cel ce are trebuinţă să fie botezat de Tine care botezi cu apă, cu foc şi cu Duh Sfânt. Eu botez doar cu apă".

[16]Dar Iisus i-a spus: „Fă asta ca să se plinească prorocirile".

[17]Ioan L-a botezat pe Iisus în râul Iordan. Şi cum a ieşit El din apă iată cerurile s-au deschis. Duhul Domnului a venit deasupra Lui ca un porumbel şi Iisus a auzit un glas din cer spunând: „Tu eşti Fiul Meu Cel iubit, întru Tine binevoiesc!"

[18]Şi Iisus îi învăţa pe oameni în templu şi în sinagogi. [19]Mulţi au rămas uimiţi de învăţătura Lui şi se minunau că ce auzeau le părea ceva nou. [20]Şi El le zicea: „Învăţătura mea mântuie şi este tainică. Oricine va afla înţelesul cuvintelor Mele nu va gusta moartea".

[21]Şi unii L-au întrebat: „Învăţătorule să ne spui ce este mântuirea şi ce este nemurirea?"

[22]El le-a zis: „Mântuirea este atunci când omul înţelege că sufletul lui este nemuritor, chiar dacă într-o zi trupul îi va muri. [23]Cel mântuit este ca cel care se naşte din nou în spirit, deşi trupul în care se găseşte sufletul lui îi este acelaşi. Aşa omul va fi eliberat de moarte în veac, căci este ca născut din nou atunci când înţelege că sufletul lui nu are moarte".

[24]Se credea pe atunci că era vremea să vină Mesia lui Israel, să salveze poporul de cuceritori şi să mântuie sufletele cele rătăcite. [25]Şi unii au crezut că Iisus este Acela şi L-au urmat. [26]Şi Iisus îi boteza cu apă vie, foc sacru şi Duhul Înţelepciunii, şi ei Îi deveneau ucenici.

[27]De multe ori ucenicii stăteau cu Iisus la focul sacru şi El îi învăţa: „Vedeţi voi acest foc? Să luaţi aminte că fără focul sacru rugăciunile voastre nu sunt primite pentru că se pierd".

[28]Şi Simon, zis şi Petru, unul dintre ucenicii Săi, L-a întrebat: „De ce Doamne rugăciunile se pierd fără focul sacru?"

[29]Iisus i-a răspuns: „Să nu credeţi că dacă vă rugaţi la Domnul, El Îşi pleacă urechea să asculte ce-I spuneţi voi. Domnul este în voi în primul rând. Pe acel Domn să-L treziţi şi atunci rugăciunea vă este împlinită. [30]Focul sacru este cel care face legătura voastră cu Domnul, iar apa vă purifică să primiţi lumina focului sacru mai uşor. Acea lumină vă va merge direct în inimi. [31]Şi când toate acestea sunt făcute atunci rodul lor este umplerea cu Duhul Înţelepciunii".

[32]Şi toţi ucenicii ştiau că Iisus când se ruga aprindea focul sacru. Şi aşa făceau şi ei.

[33]Mulţi oameni au crezut în El şi L-au urmat, dar El păstra marile taine doar pentru ucenicii Săi cărora le zicea: „Tainele Mele vor fi aflate doar de acei oameni care sunt vrednici de ele. [34]La mulţi Eu le vorbesc în pilde ca ei să priceapă. [35]Şi luaţi aminte că pentru toţi

oamenii înțelepciunea înaltă și iubirea zidește”.

36Într-o zi Iisus le vorbea oamenilor dând pilda semănătorului astfel: „Un semănător a ieșit să semene semințe. 37Pe când semăna el, o sămânță a căzut lângă drum și a fost călcată în picioare și au mâncat-o păsările. 38Și altă sămânță a căzut pe o piatră umedă și a răsărit, dar s-a uscat când piatra s-a uscat. 39Și altă sămânță a căzut în mijlocul spinilor și crescând împreună cu spinii a fost până la urmă înăbușită. 40Și altă sămânță a căzut pe pământul cel bun și a crescut bine și a făcut mult rod”.

41Apoi toți L-au rugat să le spune ce însemna parabola aceea. 42Iisus le-a zis: „Să luați aminte că sămânța e cuvântul Domnului. 43Cea căzută lângă drum este în acei oameni care, deși aud, nimic bun nu se prinde de ei. 44Sămânța căzută pe piatră este în acei care când aud cuvântul Domnului îl primesc cu bucurie și cred o vreme, dar apoi când sunt încercați se leapădă, că sămânța din ei nu a prins rădăcină. 45Iar sămânța căzută între spini este în cei care aud învățăturile cele bune, dar sunt amăgiți de grijile lumii și de plăcerile vieții și sămânța din ei nu poate rodi. 46Dar cea mai bună este sămânța căzută pe pământ bun și ea se află în cei care aud cuvântul Domnului și-l urmează neabătuți și viața le este roditoare”.

47Odată Iisus era la templu cu ucenicii Săi. Și a văzut cum oamenii bogați puneau bani de aur în cutia milei. 48Și a văzut-o și pe o văduvă săracă punând acolo doi bănuți de aramă.

49Apoi Iisus le-a spus: „O văduvă săracă a pus doi bani de aramă în cutia milei, dar cei bogați au pus bani de aur. Adevăr vă spun că această văduvă a dat mai mult decât toți, fiindcă ea a dat tot ce avea, din sărăcia ei, dar cei bogați au dat din prisosul lor”.

50Și oamenii l-au mai rugat: „Să ne vorbești învățătorule despre milă”.

51Atunci Iisus le-a spus: „Cel care are milă de oameni va primi și el milă de la oameni. 52Să nu vă semețiți în viață că nu știți soarta cum vă este. 53Și dacă prisosești ceva, caută să-i ajuți și pe alții, că multe vă stau în casă degeaba, dar pot fi bune și de folos pentru alții. 54Când faci bine, la alții, de asta să nu știe nimeni, ci doar Domnul. 55Că omul este mai bine să știe că ajutor i-a venit de la Domnul și să nu-l cunoască pe omul care i-a făcut bine. 56Și atunci cel căruia i s-a făcut bine îi privește pe toți oamenii cu bunătate, că-și zice că poate unul dintre ei îi este binefăcătorul. 57Pe rude și pe prieteni să nu-i lăsați la ananghie că ei sunt cei cu care vă trăiți viața dată de la Domnul și aveți datorii unii față de alții din alte vieți trăite împreună. 58Mila față de alții este mâna de ajutor pe care ți-o întinzi singur când vei avea vreodată nevoie. 59Și luați aminte că cine dă, lui își dă, și cine fură de la alții, de la el fură. 60Nimeni nu poate să înșele pe Domnul, ci se înșeală singur. 61Și așa să aveți milă unii de alții ca de voi înșivă”.

62Mulți vedeau că Iisus vindeca și tămăduia și se întrebau cu ce putere face aceasta.

63Într-o zi, pe când Iisus era cu ucenicii și stăteau strânși în jurul unui foc sacru, a venit la ei un om care avea fiul bolnav. Și Iisus l-a întrebat despre băiat și omul I-a spus totul. 64Atunci Iisus a zis: „Dar de ce nu vrei tu să-l vindeci?”

65Omul a răspuns: „Eu aș vrea să-l vindec, dar nu pot”.

66Iisus a spus: „Dacă tu poți crede, toate-i sunt cu putință celui care crede”.

67Și îndată tatăl copilului a zis cu lacrimi în ochi: „Cred Doamne! Ajută necredinței mele!”

68Atunci Iisus le-a spus ucenicilor: „Să aveți credință în Domnul. 69Pe toate câte cereți rugându-vă, să credeți că le-ați și primit, și le veți avea. 70Iar când stați și vă rugați, iertați orice aveți împotriva cuiva, pentru că și Tatăl vostru Cel din Ceruri să vă ierte vouă greșelile voastre. 71Iar dacă voi nu iertați, nici Tatăl Cel din ceruri nu vă va ierta vouă greșelile”.

72Și Iisus i-a zis omului care avea fiul bolnav: „Mergi acasă și credința ta îți va arăta ce să faci. Și copilul ți se va însănătoși”. Și așa a fost.

73Și pe când Iisus se afla în templu, au venit la El fariseii și cărturarii aducând cu ei o femeie prinsă în adulter. 74Și I-au spus Lui Iisus: „Învățătorule, iată pe această femeie care a fost prinsă săvârșind adulter. 75Moise prin Lege ne-a poruncit ca pe aceste femei să le omorâm cu pietre. Să ne spui atunci ce să facem?”

76Atunci Iisus i-a privit îndelung și le-a zis: „Credeți voi oare că această femeie a săvârșit adulter singură? Credeți voi că ea este mai vinovată de moarte decât bărbatul cu care a săvârșit adulter? Unde este bărbatul cu care ea a săvârșit adulter? 77Legea lui Moise o condamnă numai pe femeie și nu zice nimic despre bărbatul adulter. 78Dacă voi credeți că ea trebuie omorâtă cu pietre atunci să-l aduceți aici și pe bărbatul cu care ea a săvârșit fapta. 79Și când va veni aici bărbatul adulter atunci vom vedea ce este de făcut”.

80Și toți care au auzit au rămas uimiți de răspunsul Lui că știau cu cine femeia săvârșise adulter, un bărbat dintre fruntașii iudeilor.

81Și Iisus le-a mai zis: „Și v-ați întrebat oare de ce femeia a săvârșit adulter? Toți vă grăbiți să dați cu pietre într-o femeie care cade și nu vă gândiți la sufletul ei suferind. 82Că femeia săvârșește adulter când nu găsește bucurie în casa ei. 83Și voi toți știți asta, dar urmați orbește niște legi care vă îndeamnă la pedeapsă și răzbunare. 84Uitați-vă la relele lumii, că ele vin de la asuprirea femeii, care dacă nu are lumină în suflet naște demoni, și așa lumea se umple de suflete întunecate”.

85Și atunci fariseii și cărturarii au lăsat femeia să plece.

86După ieșirea femeii afară din templu, Iisus le-a vorbit tuturor despre iertare: 87„În Lege se scrie că omul trebuie să plătească ochi pentru ochi și dinte pentru dinte. 88Dar eu vă spun ca să iertați greșiților voștri care-și îndreaptă greșelile lor și care se smeresc în fața Domnului după ce au făcut rău. 89Că iertarea este darul Domnului, iar cei care se pocăiesc sunt iertați de Domnul. 90Și dacă Domnul iartă atunci să iertați și voi”.

91Altă dată oamenii L-au întrebat pe Iisus: „De ce în Legea noastră se scrie despre un creator care este mereu gata să se răzbune pe oameni? De ce acest creator a cerut sacrificii ca noi oamenii să-I arătăm credință? Oare această Lege mai este bună și astăzi?”

92Și Iisus le-a zis: „Legea este bună atâta timp cât servește poporul să nu piară și să fie bună înțelegere între oameni. 93Dar Legea nu mai poate

continua aşa cum este acum că vedem că nu-i duce pe oameni la mântuire. [94]Şi ca să se împlinească Legea Domnului, Legea de acum trebuie schimbată. [95]Şi luaţi bine aminte că Legea Domnului este viaţa nu Scriptura, care oricât ar fi ea de bună nu poate să fie mai presus de cuvântul viu. [96]Viaţa este cuvântul viu al Domnului. Şi atunci veţi înţelege de ce Domnul a făcut, toate câte a făcut, cu poporul lui Israel. [97]Când Legea cea nouă va fi înţeleasă de poporul lui Israel, atunci veţi vedea faţa cea bună a Domnului. Până acum Domnul mai mult v-a certat pentru necredinţă. [98]Eu vă aduc Legile Vieţii care sunt ca apa vie. Şi cine bea din această apă vie nicicând nu va muri".

[99]Şi când le vorbea despre trup, minte şi suflet, Iisus le zicea: „Trupul să asculte de minte, iar mintea să asculte de sufletul curat. Când omul face tocmai invers atunci îşi duce viaţa în suferinţă".

[100]Oamenii L-au întrebat: „Să ne spui Învăţătorule, oare sufletul omului, când se naşte el prima dată din Domnul, este de bărbat sau de femeie?"

[101]Iisus le-a răspuns: „Sufletul când se naşte nu este nici de bărbat nici de femeie, ci devine de bărbat sau de femeie atunci când are corp de om".

[102]Şi oamenii mai ziceau: „Înseamnă că Domnul nu este nici bărbat şi nici femeie".

[103]Iisus le-a zis: „Asta aşa este".

[104]Oamenii au mai întrebat: „Dar atunci noi de ce zicem Domnul Tatăl când am putea spune şi Mama?"

[105]Şi Iisus le-a zis: „Mare adevăr aţi spus voi acum. Că Domnul este şi Tată şi Mamă".

[106]Într-altă zi Iisus a fost întrebat: „Să ne spui Învăţătorule, de ce se zice că Domnul este lumină? Oare de ce vedem mult rău în jurul nostru? De unde vine acest întuneric? Cum oare putem să scăpăm de răul şi de negura din suflete?"

[107]Iisus le-a spus: „Întunericul nu există decât atunci când lumina nu se arată. [108]Şi luaţi seama că întunericul sufletului nu va exista când voi vă veţi cunoaşte pe voi înşivă. Când omul are cunoaşterea de sine, atunci el va vedea lumina sufletului şi aşa se va mântui. [109]Şi mai degrabă să căutaţi aducerea luminii decât distrugerea întunericului. [110]Căci dacă omul are lumină atunci întunericul, din sufletele celor de lângă el, se va duce ca fumul. [111]În loc să criticaţi pe altul mai bine îi lăudaţi faptele bune, căci aşa îi aduceţi lumină în suflet în loc să-l amărâţi cu greşelile pe care le face. [112]Şi aşa veţi gusta din împărăţia cerurilor care nu este alta decât cea a luminii sufletelor".

[113]Şi unii ziceau: „Dar unde se găseşte atunci împărăţia Domnului, că nouă ni se spune că se află în cer?"

[114]Şi Iisus le-a răspuns: „Dacă împărăţia Domnului ar fi în cer atunci înaintea voastră vor ajunge acolo păsările cerului. [115]Să luaţi aminte că împărăţia Domnului este înlăuntrul vostru şi ea vi se face cunoscută atunci când omul se cunoaşte pe sine însuşi. [116]Şi când omul va găsi această împărăţie atunci el va şti că este fiu al Tatălui ceresc. Bogat în duh este cel ce ştie aceasta".

[117]Şi mai ziceau: „Dacă împărăţia Domnului este în noi şi nu în ceruri atunci nici iadul nu se află undeva în adâncuri, în şeol?".

[118]Domnul Iisus le-a spus: „Bine aţi grăit voi. Că iadul este tot în voi dacă sufletele vă sunt întunecate. [119]Şi raiul şi iadul sunt în voi, că atunci când sufletul vă este luminat trăiţi în rai, dar dacă vă este întunecat pătimiţi în iad. [120]Şi mai luaţi aminte că îngerii şi dracii se află tot în voi dormind. Şi când sunteţi în lumină îi treziţi pe îngeri ca să vă vegheze, dar când sunteţi în întuneric îi sculaţi pe draci. [121]Că de aceea se spune despre un om bun: „Este ca un înger!" Iar despre un om rău se zice: „Are draci!" [122]Şi nici satana nu există ca om aşa cum cred unii, ci este însumarea tuturor relelor, adică tot întunericul sufletelor şi lipsa luminii Domnului".

[123]Mulţi se minunau când auzeau vorbele Lui Iisus, că ei fuseseră învăţaţi, de arhierei şi de cărturari, că diavolul sau satana era un om care umbla mereu să-i ademenească pe toţi la rele, şi avea coarne şi păr mult pe trup.

[124]Într-o zi Iisus i-a luat cu sine pe Petru, pe Iacob şi pe Ioan şi au mers pe un munte înalt. [125]Şi acolo au aprins un foc sacru şi se rugau. [126]Atunci Petru, Iacob şi Ioan L-au văzut pe Iisus în lumină şi faţa-I strălucea. [127]Şi Petru I-a zis: „Învăţătorule, te vedem cu faţa strălucind ca soarele. Să ne spui şi nouă de ce arăţi astfel la chip?"

[128]Iisus a răspuns: „Aşa este cel care învie din morţi, căci învierea aceasta este a cugetului nu a trupului. Atunci omul se schimbă la faţă pentru că sufletul îi străluceşte şi lumina lui se vede pe faţa omului. [129]Şi aşa îi veţi recunoaşte pe cei care învie din morţi că sufletul le iese la lumină pe chip, că ei sunt ca şi născuţi a doua oară. Dar ceilalţi oameni, deşi mişcă şi vorbesc, ei sunt ca morţii".

[130]Odată Iisus se afla pe munte cu ucenicii Săi şi-i învăţa: „Dacă veţi fi prigoniţi pentru dreptate să nu vă temeţi, că a spune adevărul înseamnă să vă aflaţi în lumina Domnului. [131]Pe unde umblaţi căutaţi să faceţi pace între oameni că atunci fii ai Domnului vă veţi chema căci pământul va fi stăpânit de cei buni. [132]Să vă fie inimile curate ca roua şi aşa Îl veţi putea vedea chiar şi pe Domnul. [133]Şi când vă veţi umple de Duhul Iubirii atunci totul va fi al vostru, chiar şi împărăţia cerurilor".

[134]Şi ucenicii luau aminte şi se înţelepţeau în cuget şi în simţire.

[135]Pe când Iisus se afla cu ucenicii Săi, ei I-au spus: „Noi credem că Tu eşti trimis de către Tatăl la oile cele pierdute ale lui Israel".

[136]Atunci Iisus le-a zis: „Eu vin pentru toţi oamenii lumii cu vorbe de la Tatăl ceresc. [137]Ceea ce vă spun Eu vouă va fi un izvor de foc pentru lume şi prin lumina acestui foc lumea se va curăţa de întuneric. [138]Şi multe vor arde în lume şi multe vor pieri până când omul va învăţa calea Domnului. [139]Şi cât aş vrea ca acest foc să cureţe sufletele acum, dar va trece mult timp până atunci. [140]Căci Eu am venit să aduc pacea pe pământ ca să-l împac pe fiu cu tatăl său, pe fiică cu mama sa, pe noră cu soacra ei, ca omul să nu-şi ţină răul în inimă".

[141]Într-o zi Iisus stătea cu ucenicii Săi sub un măslin, şi ei L-au întrebat: „Învăţătorule, se ştie că sunt mulţi oameni care suferă pentru credinţă. [142]Alţii îşi pierd calea cea dreaptă de frică să nu fie asupriţi şi omorâţi. [143]Şi mulţi nu vor să-i ajute pe cei drepţi. [144]Noi ce să facem, că iată sunt unii care

fug de noi, ştiind că noi umblăm cu Tine?”

[145]Şi Iisus le-a zis: „Dacă veţi urma calea cea dreaptă lumea vă va sluji. [146]Să nu vă speriaţi când suferiţi şi sunteţi asupriţi. Acestea sunt semne ca să vă îndepărtaţi de acolo că Domnul vă împinge să nu staţi în durere. [147]Dar dacă rămâneţi în suferinţă şi asuprire înseamnă că nu ascultaţi de Domnul. [148]Voi nu trebuie să duceţi crucea suferinţei, ca să o arătaţi oamenilor, ci să purtaţi crucea luminii. [149]Şi aşa cei, care vă văd, se vor lumina şi ei când vă arătaţi în lumină, dar dacă sunteţi trişti şi obidiţi cărând în spinare crucea suferinţei, oamenii vor fugi de voi”.

[150]Iisus a văzut că uneori ucenicii se sfădeau între ei şi le zicea: „Ia seama când critici pe alţii că paiul din ochiul fratelui tău îl vezi, dar bârna din ochiul tău nu o vezi. [151]Când vei scoate bârna din ochiul tău atunci vei vedea bine ca să scoţi paiul din ochiul fratelui tău. Că aşa ai ochi de văzut şi sufletul îţi este treaz şi viaţa ţi-o trăieşti în lumină”.

[152]Când Iisus le vorbea ucenicilor despre menirea omului pe pământ, le zicea: „Amintiţi-vă că sunteţi trecători prin viaţă şi nu vă daţi sănătatea pentru adunarea bogăţiilor, care nu folosesc la nimic dacă trupul, mintea şi sufletul vă sunt bolnave. [153]Cel care iubeşte rodul să iubească şi pomul care l-a rodit şi să îngrijească de pomul roditor. Aşa şi voi să grijiţi viaţa cea bună”.

[154]Într-una din zile au venit la Iisus saducheii care spuneau că nu este înviere, dar fariseii credeau în învierea trupului. [155]Şi saducheii ca să-L umilească, pentru că auziseră că Iisus credea în înviere, I-au spus: „Din Legea noastră, lăsată de Moise, ştim că dacă moare fratele cuiva şi-şi va lăsa femeia fără copii, pe femeia lui să o ia fratele său şi să-i ridice urmaşi. [156]Şi erau şapte fraţi care rând pe rând au murit şi femeia celui dintâi a fost luată rând pe rând de fraţi căci niciunul nu a lăsat urmaşi cu ea. Dar mai apoi a muri şi femeia. Să ne spui acum învăţătorule a căruia dintre fraţi va fi femeia la înviere?”

[157]Iisus le-a răspuns: „Voi rătăciţi când spuneţi asta. Când oamenii învie din morţi nu se mai însoară şi nu se mai mărită, ci ei sunt duhuri libere în ceruri. [158]Că morţii nu învie în trup, ci în spirit”.

[159]Şi mulţi se minunau de noua învăţătură. Şi peste tot s-a dus vestea despre înţelepciunea Lui Iisus şi mulţi se întrebau: „Oare a sosit Mesia lui Israel?”

[160]Dar ucenicii vroiau să ştie ei mai întâi şi I-au spus: „Învăţătorule, noi aşteptăm venirea Mesiei Lui Israel. Şi noi ştim că Tu eşti acela după câte spui şi câte faci”.

[161]Iisus le-a zis: „Să luaţi aminte că Eu sunt Fiul Omului”.

[162]Şi ei L-au rugat: „Să ne spui şi nouă ce înseamnă aceasta”.

[163]Atunci Iisus le-a răspuns: „Omu este un zeu mare care hălăduieşte pe vârfurile cele înalte ale munţilor. [164]Şi în vechime străbunii voştri îl adorau pe acest zeu pe înălţimi unde ei făceau focuri şi se rugau Lui. Aşa au făcut şi patriarhii şi Moise. [165]Şi Zeul Omu nu este altul decât Tatăl ceresc că altarele Lui se află numai pe vârfurile cele înalte ale munţilor ca să fie cât mai aproape de cer”.

[166]Ucenicii I-au spus atunci: „Nu încape îndoială că dacă Tu eşti Fiul Omului eşti Fiul Tatălui, care ştim că-L va trimite pe Mesia ca să ne izbăvească”.

[167]Într-o zi Iisus învăţa poporul în sinagogă şi le-a spus: „Eu arăt lumină lumii. Cel ce-Mi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieţii veşnice. [168]Orice om care este luminat este lumină pentru întreaga lume. [169]Şi când urmaţi un om luminat aveţi lumină vieţii”.

[170]Într-o zi Iisus se afla într-o sinagogă şi oamenii L-au întrebat: „Eşti Tu oare Fiul Domnului? Nouă să ne spui acum învăţătorule”.

[171]Iisus le-a răspuns: „Eu sunt Fiul Domnului în spirit nu în trup, că în trup sunt fiul tatălui care m-a zămislit cu mama Mea Maria”.

[172]Şi uneori când vorbea în templu, Iisus îi critica pe farisei şi pe cărturari zicând: [173]„Aceşti învăţători sunt ca paznicii care au încuiat uşile la casa cunoaşterii şi au luat cheile, dar nici ei nu intră, nici nu lasă pe alţii să intre acolo. Judecaţi dacă este bine ce fac ei care se cred sfinţii lui Israel”.

[174]Şi Iisus le-a spus fariseilor: „Decât să vă deschideţi ochii, ca să vedeţi adevărul, preferaţi să scoateţi ochii celui care vi-l arată. Uitaţi-vă la voi cât de rătăciţi sunteţi”.

[175]Mulţi cărturari se opuneau învăţăturilor pe care Iisus Le dădea norodului. Şi au vrut să nu-L mai iubească poporul şi au răspândit vorba că Iisus nu era iudeu întru-totul ci că-L avea ca tată pe Pandera, nu pe Iosif. Şi-I spuneau Ieşua ben Pandera (Iisus fiul lui Pandera).

[176]Într-una din zile, Nicodim, un fruntaş al iudeilor, a trimis Lui Iisus vorbă că ar dori să-L vadă. [177]Iisus l-a chemat, şi Nicodim I-a zis: „Învăţătorule, multe se spun despre Tine şi învăţătura Ta. [178]Eu aştept împărăţia Domnului, ca mulţi alţii, dar rogu-Te să-mi spui dacă eşti Tu Mesia Cel aşteptat de iudei, Izbăvitorul nostru? [179]Eu nu ştiu ce să mai cred. Am auzit şi am văzut chiar eu însumi câte minuni faci, dar sunt îndoit de ce spun arhiereii şi alţi bătrâni de la templu, că învăţătura Ta rătăceşte poporul în loc să-l ducă pe calea cea dreaptă”.

[180]Atunci Iisus i-a răspuns: „Nicodime, află că eu vreau să izbăvesc acest popor, dar nu m-am numit niciodată Mesia, ci sunt Fiul Omului, şi am mari puteri de la Tatăl. [181]Sunt mulţi dintre iudei care vor să facă din Mine un om cum şi-au închipuit ei. Aşa au făcut şi cu vărul mea Ioan, cel care boteza în Iordan. [182]Ioan le-a zis răspicat că nu este Ilie, cel care trebuie să vină să netezească pe calea Lui Mesia, dar ei nu l-au crezut. Şi Ioan a murit ucis de oamenii lui Irod Idumeul. [183]Eu, deşi umblu de ceva timp cu ucenicii Mei, am văzut că ei tot n-au priceput învăţătura Mea care predică înţelepciunea nu sfinţenia. [184]Iudeii nu pot ieşi uşor din vina păcatului etern care li se predică de veacuri şi veacuri. Şi de aceea ei cred că sfinţenia este necesară pentru salvarea sufletului. Şi multe altele cred ei în mod greşit. [185]De pildă fiecare ar vrea să fie nemuritor în trup, pe când eu propovăduiesc nemurirea sufletului”.

[186]Şi a mai spus Nicodim: „Unii zic că eşti Mesia, alţii că nu eşti, Tu le spui că nu eşti Mesia, unii te cred, dar alţii insistă că eşti. Unii vor să te omoare, alţii vor să moară pentru tine. Cum oare se vor termina toate astea?”

[187]Atunci Iisus a răspuns: „Vreau să aduc o lumină de speranţă acestui neam necredincios. Lupta mea pentru adevăr nu este terminată. [188]Acest neam se află

într-o mare rătăcire care le-a adus multă suferință. [189]Să nu uităm sclavia din Egipt, risipirea celor zece triburi ale lui Israel de către asirieni, distrugerea templului lui Solomon și captivitatea babiloniană. [190]Multe alte dureri îi așteaptă în viitor dacă ei nu vor părăsi răutățile în care trăiesc. [191]Crezi tu oare Nicodime că Domnul degeaba a făcut ca neamul iudeu să sufere?"

[192]Și de atunci Nicodim I-a devenit ucenic Lui Iisus, dar nu umbla cu cei doisprezece care erau Simon zis Petru cu fratele lui Andrei, Iacob al lui Zevedeu cu fratele lui Ioan, Filip, Bartolomeu, Toma, Matei vameșul, Iacob al lui Alfeu, Levi zis Tadeu, Simon Canaaneanul și Iuda Iscarioteanul.

[193]Într-o zi, pe când Iisus se găsea în templu și vorbea mulțimii, unii admirau pietrele șlefuite și odoarele.

[194]Și Iisus le-a zis: „Le vedeți voi pe toate acestea? Adevăr vă grăiesc că acest templu va fi dărâmat și se va risipi. [195]Că Domnul nu uită vărsarea de sânge făcută când templul acesta s-a dat în folosință pe timpul profetului Zaharia. [196]Și Zaharia le-a spus să nu se facă ucideri de animale la templu, dar ei nu au ascultat și au jertfit o sută de tauri, două sute de berbeci și patru sute de miei. [197]Și de-a pururea, oricine va mai construi ceva pe aceste locuri, va avea parte de sânge și de suferință. Că jertfă sângeroasă nu poate să fie temelie bună".

[198]Odată ucenicii vroiau să știe despre viețile lor de dinainte, că Iisus le spusese că sufletul nemuritor al omului trecea dintr-o viață în alta și locuia mereu în alt corp.

[199]Și Iisus le-a spus: „În viitor din ce în ce mai mulți oameni își vor aminti viețile pe care le-au trăit înainte. Ei vor fi cei ale căror suflete se vor apropia de Tatăl ceresc. [200]Și voi dacă vă rugați la Tatăl și stați aproape de focul viu, veți primi această cunoaștere a vieților de dinainte".

[201]Mulți iudei vedeau vremurile tulburi pe care le trăiau și câtă nedreptate și răutate era în lume. [202]Într-o zi câțiva L-au rugat: „Doamne, să ne vorbești despre sfârșitul lumii, că în vechime profeții noștri au spus că odată va veni sfârșitul timpului".

[203]Atunci Iisus le-a zis: „De demult părinții voștri au crezut în sfârșitul lumii, atunci când vor fi multe suferințe și pagube pentru întregul pământ. [204]Dar luați aminte că sfârșitul lumii este când mintea omului se curăță de relele pe care le gândește, că este vorba de lumea rea pe care au creat-o ei în mințile lor întunecate. [205]Și mulți citesc și puțini pricep scripturile. [206]Și așa cum spune profetul Daniel, la acele vremuri „mulți vor fi aleși și înălbiți și încercați prin foc și sfinți" și de asta doar „cei înțelepți vor avea cunoașterea". [207]Tot Daniel spune că trebuie să înceteze jertfa. [208]Că jertfa cu sânge nu e bună, zeii nu au nevoie de jertfe. [209]Oamenii, în loc să ucidă animalele de sacrificiu, mai bine să jertfească în focul sacru relele și întunericul din ei, și așa să se purifice. [210]Cât privește lumea, pe care o vedeți cu ochii, ea va avea odată un sfârșit ca toate cele lumești, dar este departe ceasul acela când se vor duce și pământul și soarele și stelele. [211]Voi să căutați să știți despre sfârșitul lumii rele din voi nu de lumea pământească și cea a stelelor, că lumea din mințile voastre e cea care vă ține în rătăcire".

[212]Altă dată Iisus era doar cu ucenicii cei mai apropiați și ei L-au întrebat: „Ce se va întâmpla la acele vremuri de pe urmă?"

[213]Iisus le-a răspuns: „Când sufletele se vor trezi în oameni, la acele timpuri și trupurile le vor deveni cu adevărat vii și mințile lor se vor scutura din adormire. [214]Fără trezirea sufletului omul nu trăiește cu adevărat, că este aidoma ființelor ale căror vieți sunt ca fumul. [215]Și părăsind trupul lor de țărână, oamenii treziți vor fi întocmai ca zeii. Asta înseamnă că se deschid cerurile și că oamenii intră într-o împărăție nouă. [216]Și toate acestea se întâmplă când omul deschide cu chei potrivite cele șapte temple din el și găsește acolo dărnicie, plăcere, pace, iubire, încredere, dreaptă judecată și trezire a sufletului. [217]Și eu voi fi cu voi dacă veți bate la porțile acestor temple unde veți gusta din pomul vieții care este în raiul Domnului aflat în voi".

[218]Și ucenicii L-au mai întrebat: „Cum oare vei fi cu noi Doamne în timpurile de pe urmă?"

[219]Atunci Iisus le-a răspuns: „La acele vremuri Fiul Omului va coborî pe pământ cu multe suflete ale îngerilor luminii, că Eu voi fi în sufletele lor. [220]Și multe suflete din întuneric se vor întrupa și ele. [221]Și din cerul de purpură vor veni pe pământ mulți îngerii ca să fie lumină celor aflați în întuneric. [222]Și veți coborî și voi odată cu îngerii cei mari, că veți fi îngeri mari și veți avea trupuri, dar eu voi fi doar parte din sufletele voastre în care va fi lumina Mea. [223]Și la timpul acela, ce va veni, oamenii vor învăța de la îngerii luminii ce este iubirea și vor învăța de la sufletele coborâte din întuneric ce nu este iubirea. [224]Și lumina sufletelor va fi așa de mare că se vor albi toate sufletele care au trăit vreodată pe pământ. [225]Dar va trece mult timp până se vor înfăptui toate acestea".

CAPITOLUL 7

Pandera vine la Ierusalim. Iisus îi alungă pe vânzătorii din templu. Vicleșugul celor de la templu. Cina cea de Taină. Pe Muntele Măslinilor. Trădarea lui Iuda și prinderea Lui Iisus. Lepădarea lui Petru. Iisus în fața sanhedrinului. Pilat și Irod Îl judecă pe Iisus. Iisus este condamnat la răstignire.

[1]Primăvara, devreme, Pandera sosise la Ierusalim. [2]Pe Iisus Îl observa de departe fără să-I spună că venise. Ba chiar de câteva ori Pandera a intrat în templu, îmbrăcat în haine evreiești, și-L asculta pe Iisus cum le vorbea oamenilor. [3]Și se gândea Pandera cu speranță: „Cu ajutorul Lui Dumnezeu, fiul meu îi va lumina pe acești oameni".

[4]Într-o zi Iisus a intrat în templu și a văzut pe mulți care vindeau și cumpărau. Și le-a răsturnat mesele vânzătorilor și i-a dat afară din templu zicându-le: „Asta-i casă de rugăciune nu peșteră de tâlhari". [5]Arhiereii și cărturarii au auzit cele întâmplate și de atunci căutau să-L piardă, dar se temeau de popor. [6]La acel timp erau arhierei Anna și Caiafa.

[7]Se apropia sărbătoarea Paștilor, a Azimelor, și arhiereii și cărturarii căutau să-L omoare pe Iisus. [8]Atunci s-au folosit de un vicleșug și l-au chemat pe Iuda Iscarioteanul, care era din numărul celor doisprezece care-L urmau pe Iisus. [9]Că-și ziceau ei: „Dacă acest Iuda ține punga cetei lui Iisus, atunci este iubitor de arginți".

[10]Iuda s-a dus la templu şi a stat de vorbă cu arhiereii şi cu leviţii care păzeau la templu. [11]Lui Iuda i-au dat bani şi s-au învoit ca el să-L dea în mâinile lor într-un loc unde să nu fie mulţime de oameni ca să-I ia apărarea.

[12]Şi când a venit ziua de Paşti, Iisus le-a spus lui Petru şi lui Ioan: „Mergeţi în cetate şi ne pregătiţi Paştile ca să mâncăm. [13]Când veţi intra în cetate să vă uitaţi la oamenii care trec. Şi dacă veţi vedea un om ducând un ulcior plin cu apă acesta este semnul cel mai bun. [14]Să vă luaţi după acel om şi la casa în care el va intra să spuneţi stăpânului acelei case că Eu vreau să vin cu ucenicii Mei să mănânc Paştile într-o odaie pe care ne-o va pregăti el acolo”.

[15]Petru şi Ioan au făcut precum le spusese Iisus.

[16]La ceasul potrivit Iisus a stat la masă cu apostolii Lui şi le-a spus: „Am dorit foarte mult să mănânc Paştile cu voi mai înainte ca Eu să pătimesc”.

[17]Apoi Iisus a luat ulciorul cu apă, a mulţumit Domnului, a băut apă şi le-a spus ucenicilor: „Luaţi-l şi împărţiţi apa vie între voi. De acum nu voi mai bea apa vieţii cu voi până la venirea împărăţiei Domnului”.

[18]Apoi Iisus a luat pâinea, a mulţumit Domnului şi a frânt-o în bucăţi zicând: „Luaţi şi mâncaţi ca să vă întăriţi trupurile. [19]Bând din apa vie şi mâncând din azima care dă vigoare trupului este Legea cea Nouă pe care voi să o urmaţi întru pomenirea Mea”.

[20]Aşa ucenicii au aflat că Iisus nu va mai fi curând printre ei. [21]Şi ei vroiau să ştie cine va rămâne să conducă grupul lor.

[22]Şi Iisus le-a dat învăţătură: „Să luaţi aminte că legea cea nouă este iubirea de oameni. Când omul are iubire de oameni poate să săvârşească orice lucru bun în viaţă, că Domnul prin oameni îşi arată bunătatea. [23]Cel mai mare dintre voi să fie asemenea celui mai mic. Dacă este căpetenie să fie asemenea celui ce slujeşte. [24]Chiar dacă Eu stau la masă cu voi sunt asemenea celui ce slujeşte. [25]Când Eu voi merge la Tatăl Meu vă voi rândui să veniţi şi voi acolo cu sufletele atunci când veţi muri. Şi în împărăţia Mea nu se bea şi nu se mănâncă, că trupuri nu veţi mai avea. [26]Şi când veţi sta în împărăţia Mea vor veni odată şi vremurile de pe urmă când veţi judeca semiinţiile lui Israel. Dar mult timp va trece de la Tatăl Meu până atunci”.

[27]În sinea lui Simon Petru se îndoia de cele spuse de Iisus şi se întreba: „Oare cine este Tatăl Său de ne vorbeşte aşa?”

[28]Iisus îl ştia bine pe Petru că adesea îşi pierdea credinţa şi i-a spus ca să-l întărească: „M-am rugat pentru tine ca să nu-ţi piară credinţa cu care să-i întăreşti pe fraţii tăi”.

[29]Atunci Petru a zis: „Doamne, cu Tine sunt gata să merg oriunde şi-n temniţă şi la moarte”.

[30]Şi Iisus i-a spus: „Ţi-o spun eu ţie Petre că astăzi nu va cânta cocoşul până ce tu de trei ori te vei lepăda de Mine, cum că nu Mă cunoşti”.

[31]După ce au terminat cina, Iisus a ieşit din casă şi urmat de ucenicii Săi, dintre care lipsea Iuda Iscarioteanul, a plecat către Muntele Măslinilor să aprindă focul sacru şi acolo să se roage. [32]Când a ajuns le-a zis tuturor să se roage şi ei. [33]Dar El s-a îndepărtat ca la o aruncătură de piatră şi îngenunchind se

ruga: „Părinte al Meu de voieşti depărtează această suferinţă de la mine, dar chiar dacă-Mi va fi greu voia Ta să se facă!”

[34]Şi când s-a întors Iisus la ucenicii Săi i-a găsit adormiţi în jurul focului, şi acesta era un semn rău. [35]Atunci noaptea a venit o gloată de oameni, arhiereii, căpeteniile templului şi bătrânii ca să-L prindă. [36]În fruntea lor se afla Iuda Iscarioteanul care, la lumina torţelor, L-a arătat pe Iisus celor cu care venise. [37]Iar El i-a zis: „Mă vinzi tu pe Mine Iudo?” Că ştia ce făcuse Iuda Iscarioteanul.

[38]Iar ucenicii văzând ce avea să se întâmple au scos săbiile. [39]Petru cu sabia lui l-a lovit pe o slugă a arhiereului şi i-a tăiat urechea dreaptă. [40]Dar Iisus i-a oprit pe ucenici să lupte şi a luat urechea rănitului, i-a pus-o la loc şi l-a vindecat.

[41]Iisus era mâhnit de cei care veniseră să-L prindă şi le-a zis: „Ca la un tâlhar aţi ieşit cu săbii şi ciomege. Când eram în templu şi învăţam norodul nu v-aţi întins mâinile asupră-Mi, că vă era frică de popor. Iată că a sosit ceasul când arătaţi că sunteţi sub stăpânirea negurei!”

[42]Şi iudeii L-au prins pe Iisus şi L-au dus la casa arhiereului. [43]De departe Petru îi urma.

[44]Noaptea, cei care-L aduseseră pe Iisus, au aprins focul în mijlocul curţii şi Petru a venit să se încălzească şi el. [45]Pe Iisus Îl ţineau deoparte în frig.

[46]O slujnică l-a recunoscut pe Petru ca unul dintre cei ce stăteau la foc şi le-a zis: „Şi acesta era cu el!” Atunci Petru s-a lepădat zicând: „Femeie, nu-l cunosc!” Dar un alt om din mulţime i-a zis: „Şi tu eşti dintre ei!” Petru iar a tăgăduit zicând: „Omule, nu sunt!” Mai târziu un altul, uitându-se atent la Petru, le-a zis celorlalţi: „Negreşit şi acesta a fost cu el, că e galileean după grai”. Dar şi a treia oară Petru nu a recunoscut zicând: „Omule, nu ştiu ce spui!”

[47]Şi atunci a cântat cocoşul, Iisus a privit spre Petru care şi-a adus aminte de cuvintele Domnului care-i spusese: „Ţi-o spun eu ţie Petre că astăzi nu va cânta cocoşul până ce tu de trei ori te vei lepăda de Mine, cum că nu Mă cunoşti”. [48]Şi ieşind afară din curte Petru a plâns cu amar.

[49]Când s-a făcut de ziuă au venit la sanhedrin bătrânii poporului care erau arhierei şi cărturari şi L-au adus acolo pe Iisus. [50]Şi ei i-au zis: „Spune-ne nouă dacă eşti tu Mesia?”.

[51]Iisus le-a răspuns: „Ce vă voi spune oricum nu veţi crede. Dacă vă voi întreba ceva nu-Mi veţi răspunde şi nici nu Mă veţi elibera. [52]De acum Fiul Omului va şedea în putere de-a dreapta Tatălui”.

[53]Cei prezenţi, nu au înţeles vorbele Lui Iisus, care însemnau că cel care spune adevărul dobândeşte puterea Domnului.

[54]„Eşti tu Fiul Domnului nostru?” au întrebat ei.

[55]Iisus le-a răspuns: „Nu eu spun asta, ci voi!”

[56]Şi adunarea din sanhedrin L-a condamnat zicându-I: „Ce trebuinţă mai avem de altă mărturie? Că noi înşine din gura lui am auzit blasfemie!”

[57]Şi arhiereii L-au dus în faţa guvernatorului roman Ponţiu Pilat şi L-au pârât zicându-i: „Acest om ne răzvrăteşte neamul împiedicându-l să dea dajdie cezarului şi zicând că el este Mesia Împărat”.

58 Atunci Pilat L-a întrebat pe Iisus:
„Eşti tu împăratul iudeilor? Iată iudeii,
neamul tău, şi arhiereii mi te-au adus să
te judec. Spune-mi ce rău ai făcut?”
59 El i-a răspuns: „Este adevărat că Eu
sunt Împăratul Iudeilor. Dar împărăţia
Mea nu este din lumea aceasta şi nu
aminteşte nici o altă împărăţie. 60 Nu am
slujitori ca să lupte pentru mine. Nimic
rău nu am făcut. 61 Am mărturisit pentru
adevăr că împărăţia Mea este în suflet”.
62 Pilat era cunoscător într-ale
filosofiei şi I-a zis: „Ştim noi oare ce este
adevărul omule?”
63 Atunci Pilat a ieşit afară la iudei şi a
zis către arhierei şi către mulţime: „L-am
judecat şi nu găsesc nici o vină în omul
acesta”.
64 Dar ei stăruiau că Iisus întărâta
poporul şi era galileean din Nazaret. 65 Şi
Pilat i-a trimis la Irod Antipa, care era
tetrarhul Galileii şi se întâmplase să fie şi
el atunci la Ierusalim.
66 Irod Antipa s-a bucurat când L-a
văzut pe Iisus şi nădăjduia să vadă vreo
minune săvârşită de El, din cele ce auzise
că face. 67 Şi I-a pus multe întrebări, dar
Iisus nu i-a răspuns nimic. 68 Arhiereii şi
cărturarii Îl tot învinuiau, dar Irod Antipa
nu L-a găsit vinovat şi ei au mers cu El
înapoi la Pilat.
69 Când Pilat i-a văzut din nou, le-a
zis: „De ce aţi mai venit? Pe omul acesta
l-am cercetat deja în faţa voastră şi n-am
găsit nici o vină din cele pe care voi le
aduceţi împotrivă-i. 70 Şi văd că nici Irod
nu l-a găsit vinovat de vreme ce aţi venit
iar la mine. 71 Omul acesta n-a făcut
nimic vrednic de moarte. Îl voi
condamna la biciuire, dar apoi îl voi
elibera”.
72 Pilat tot mai credea că arhiereii şi
cărturarii nu şi-au pierdut pe de-a-ntregul
simţul dreptăţii. 73 Şi era atunci obiceiul
ca de praznicul iudeilor guvernatorul
roman să elibereze un întemniţat, pe
care-l vroiau ei. 74 Şi Pilat ştia că cel mai
rău dintre întemniţaţi era un om numit
Baraba. Atunci Pilat i-a întrebat: „Pe care
vreţi să vi-l eliberez: pe Baraba sau pe
Iisus?”
75 Atunci mulţimea, care ştia că Baraba
era un criminal şi un răscolnic, a cerut
sfat de la arhierei şi bătrâni.
76 Pe când Pilat şedea în scaunul de
judecată, femeia lui a trimis pe cineva la
el să-i spună: „Nimic rău să nu-I faci
Dreptului Acestuia, că am aflat despre
El. 77 Este un om venit din ţinuturile
tracilor, dar mama Lui este de aici, şi El
a fost născut în Iudeea. 78 Iudeii vor să-L
omoare că El le aduce o învăţătură nouă
care să le lumineze minţile”.
79 Când Pilat a ieşit şi a întrebat
mulţimea pe cine să elibereze, ei au
strigat să-l elibereze pe Baraba.
80 Dar Pilat vroia neapărat să-L scape
pe Iisus pe care mulţimea îi cerea să-L
răstignească. Şi i-a întrebat a treia oară:
„Dar ce rău a făcut omul acesta? Eu nu
am găsit în el nici o vină vrednică de
moarte”.
81 Mulţimea întărâtată striga şi mai
tare: „Să fie răstignit! Să fie răstignit!”
82 Pilat le-a zis: „De ce nu-l răstigniţi
voi, că eu nici o vină nu găsesc în el”.
83 Iudeii i-au răspuns: „Noi avem o
Lege, şi după Legea noastră el trebuie să
moară pentru că s-a făcut pe sine fiu al
Domnului. 84 Dar nouă nu ne este
îngăduit să omorâm pe nimeni că suntem
sub stăpânirea romană”.

85 Şi Pilat a intrat din nou în pretoriu,
şi-a amintit de vorbele trimise de nevasta
lui. Şi L-a întrebat pe Iisus: „De unde eşti
tu omule?”
86 Dar Iisus nu i-a răspuns. 87 Atunci
Pilat I-a zis: „Mie nu-mi vorbeşti? Nu ştii
că am putere să te eliberez sau să te
răstignesc?”
88 Şi Iisus i-a răspuns: „N-ai avea nici
o putere asupră-Mi dacă nu ţi-ar fi fost
dat de sus din cer. 89 Dacă mă condamni
n-ai nici o vină. Păcatul mare este al
celor care M-au dat în mâna ta”.
90 Când Pilat a auzit acele cuvinte
vroia să-L elibereze pe Iisus chiar atunci.
91 Dar iudeii l-au prins la strâmtoare şi i-
au zis: „Dacă-i dai drumul nu eşti de
partea cezarului. Ştii bine că oricine se
face pe sine împărat este împotriva
cezarului”.
92 Şi Pilat s-a temut de uneltirile
iudeilor şi a vrut să scape de orice vină.
93 A ieşit afară din pretoriu şi L-a adus
acolo şi pe Iisus. 94 A şezut pe scaunul de
judecată şi le-a zis iudeilor: „Iată pe
împăratul vostru care vrea să vă aducă
lumină în suflete!”
95 Atunci ei au strigat: „Ia-l, ia-l,
răstigneşte-l!” 96 Pilat le-a zis: „Cum
asta? Pe împăratul vostru să-l
răstignesc?” 97 Arhiereii au răspuns: „Noi
nu avem împărat decât pe cezarul!”
98 Şi Pilat luând apă şi-a spălat mâinile
în faţa mulţimii zicând: „Nevinovat sunt
eu de sângele acestui om drept. De acum
pe voi vă priveşte ce faceţi cu el!”
99 Iar iudeii răspunzându-i au zis: „Nu
ne temem că facem o faptă rea. Sângele
lui să cadă asupra noastră şi a copiilor
noştri dacă greşim!”
100 „Să fie precum ziceţi” a spus Pilat
şi le-a eliberat pe Baraba.
101 Apoi Pilat a mers în pretoriu şi a
chemat sutaşul şi câţiva soldaţi romani şi
le-a spus în taină: 102 „Purtaţi-vă mai
blând cu omul ăsta, că nu vreau să
moară. Nu-i puneţi crucea suferinţei în
spinare. Nimeni să nu afle vreodată ce v-
am spus eu acum”.
103 Apoi sutaşul a pus soldaţii să-L
străjuiască pe Iisus şi L-au dus la
cohortă. 104 Şi aşteptau ordine de la Pilat
când să pornească să-i răstignească pe
osândiţi. 105 Soldaţii au pregătit crucile şi
Pilat a pus să se scrie pe crucea Lui Iisus
cu litere greceşti, latineşti şi evreieşti:
Acesta este împăratul iudeilor.
106 Şi Pilat a vorbit cu Pandera, despre
care ştia că era tatăl Lui Iisus, şi i-a spus
planul lui. 107 Şi era împăcat în cuget că
n-o să încalce vorbele drepte pe care i le
trimisese femeia lui despre Iisus ca să
nu-i facă nici un rău.
108 Apoi sutaşul cu ostaşii romani i-au
luat pe osândiţi să-i ducă să-i
răstignească. Şi mulţimea venea după ei.
109 Domnul Dumnezeu privea din cerul
Lui de purpură la zbaterile oamenilor pe
pământ şi vedea sufletele luminii şi pe
cele ale întunericului trimise în trupuri de
oameni ca să înfăptuiască planul Lui de
mântuire.

CAPITOLUL 8

Calvarul răstignirii. Înmormântarea Lui Iisus. Iisus se arată femeilor şi ucenicilor. Plecarea Lui Iisus din Iudeea.

1 Era vinerea Sabatului şi mulţimea a
pornit cu Iisus şi cu doi făcători de rele

spre Dealul Căpățânii. [2]Și de departe Pandera îi urma.

[3]Mulți dintre iudei au citit cele scrise de Ponțiu Pilat pe crucea Lui Iisus. [4]Arhiereii au mers la Pilat și i-au zis: „Nu scrie că este Împăratul Iudeilor, ci că el a zis: Eu sunt Împăratul Iudeilor”.

[5]Iar Pilat le-a răspuns: „Ce-am scris, am scris! Că doar voi ați spus că oricine se face pe sine împărat este împotriva cezarului și că nu aveți împărat decât pe cezarul. [6]Omul ăsta trebuie să fie numit Împăratul Iudeilor. Dacă nu este atunci de ce l-ați luat să fie răstignit? Ca să nu mai fie o amenințare pentru cezarul de la Roma, nu? Iar dacă nu este Împăratul Iudeilor, nu are nimeni de ce să se teamă și atunci ar trebui eliberat”.

[7]Și arhiereii n-au mai știut ce să răspundă.

[8]Dar ostașii romani nu I-au pus Lui Iisus crucea răstignirii în spinare ca să și-o ducă singur ca și ceilalți osândiți. [9]Și au luat pe un oarecare Simon Cireneul, un om zdravăn, și l-au forțat să ducă el crucea în urma Lui Iisus.

[10]Femeile din Galileea care veneau cu gloata Îl plângeau și se văicăreau că-L duc la moarte.

[11]Și când au ajuns pe Dealul Căpățânii i-au răstignit acolo pe condamnați. [12]I-au legat pe cruci cu funii groase de mâini și de picioare. [13]Pe Iisus L-au pus între cei doi făcători de rele și I-au pus pe cap o coroană de spini. [14]Și pe crucea Lui era scris cu litere grecești, latinești și evreiești: Acesta este împăratul iudeilor.

[15]Dar Iisus le cunoștea rătăcire din suflete și i-a iertat pentru faptele lor zicând: „Tată ceresc, iartă-le iudeilor, că ei nu știu ce fac!”

[16]Și mulți își băteau joc de El și le ziceau altora: „Dacă el este Mesia, alesul Domnului, și dacă i-a mântuit pe alții, atunci să se mântuie acum și pe sine însuși. Vrem să vedem minunea asta”.

[17]Coroana de spini Îl înțepa, sângele Îi intra în ochi și cu greu putea să mai vadă. [18]Și Iisus Și-a pierdut încrederea în Domnul și a strigat în aramaică: *Aba, aba, lama sabahtani*? (Tată, tată, de ce M-ai părăsit?)”.

[19]Lângă crucea Lui Iisus stăteau mama Sa și sora mamei Sale, Maria a lui Cleopa și Maria Magdalena.

[20]Și așa S-a chinuit Iisus până când s-a lăsat înserarea când a strigat: „Tată ceresc, în mâinile Tale Îmi pun duhul!”

[21]Apoi a cerut apă: „Mi-e sete”.

[22]Atunci sutașul a luat o ramură de isop, a prins de ea un burete muiat în oțet și I l-a dus la gură, că pregătise totul dinainte. [23]Când Iisus a mirosit oțetul și-a plecat capul în jos și nu a mai mișcat. [24]Și iudeii au crezut că a murit.

[25]Fiind vinerea Sabatului, iudeii nu vroiau să lase trupurile pe cruci sâmbăta. [26]Și s-au grăbit și au mers la Pilat să-l roage să le zdrobească picioarele la cei răstigniți ca să moară mai repede și să-i ia de acolo. Și Pilat a încuviințat.

[27]Apoi ostașii sutașului au zdrobit picioarele celor doi condamnați răstigniți cu Iisus. [28]Când au ajuns la Iisus sutașul a vrut să arate mulțimii că Iisus murise și a zis celor mai de aproape: „Dacă n-a murit atunci o să simtă sulița”.

[29]Și l-a atins pe Iisus la coaste. Și s-a văzut că nu mai mișcă și sutașul roman a zis: „A murit! Ce rost are să-i mai zdrobim oasele?”

[30]Se făcuse întuneric de-a binelea și ostașii le-au spus oamenilor să plece că răstignirea se terminase. [31]Și sutașul s-a dus la Pilat să-i spună cele întâmplate.

[32]Dar câteva femei din Galileea, rămăseseră la priveghi. [33]Soldații s-au pregătit să ia cu ei trupurile zdrobite ale celor răstigniți și să le îngroape undeva. [34]Dar de Iisus nu s-au atins așa cum le spusese sutașul să facă.

[35]Iosif din Arimateea, om bun și drept, mersese la Pilat și ceruse trupul Lui Iisus ca să-L înmormânteze. [36]Și adusese cu el o targă din lemn și doi oameni ca să-L ia pe mort. [37]Iar Pilat s-a speriat și a crezut că Iisus murise. A chemat sutașul care asistase la răstignirea Lui Iisus, și l-a întrebat în taină dacă a murit.

[38]Sutașul i-a spus: „Am făcut precum ne-ai spus”.

[39]Atunci Pilat i-a spus în taină totul lui Iosif din Arimateea și i-a poruncit să aibă grijă de Iisus. [40]Și l-a trimis pe Iosif cu oamenii lui, cu sutașul și câțiva ostași cu torțele aprinse, pe Dealul Căpățânii.

[41]Când ei au ajuns acolo mulțimea plecase și mai erau doar câteva femei care stăteau mai departe și soldații care-L vegheau pe Iisus. [42]Și era acolo și Pandera.

[43]Apoi sutașul și soldații romani au plecat și ei. [44]Iosif din Arimateea împreună cu Pandera L-au dezlegat pe Iisus de pe cruce și L-au coborât cu grijă.

[45]Iosif din Arimateea și Pandera L-au pus pe Iisus pe targă și a fost purtat așa de oamenii lui Iosif. [46]Câteva femei din Galileea îi urmau.

[47]Și așa au ajuns la o casă pe care o aranjase Iosif. [48]Și oamenii lui stăteau afară și pe femei nu le-au lăsat să intre.

[49]Iisus își revenise. Apoi S-a spălat, iar Iosif și Pandera I-au îngrijit rănile. [50]Apoi au pregătit un giulgiu și L-au înfășurat pe Iisus în el, ca și cum era mort.

[51]Iosif din Arimateea și Pandera L-au luat pe Iisus pe targă și au plecat cu El la mormântul pregătit de Iosif. [52]Că nu vroiau ca oamenii lui Iosif să știe că Iisus era viu.

[53]Și de departe erau urmați de Maria a lui Cleopa, de Maria Magdalena și de Salomeea. [54]Maria, mama Lui Iisus, plecase că nu mai putuse sta în picioare de durere.

[55]Pe Iisus L-au lăsat în mormânt și au pus o piatră mare la intrarea, apoi au plecat.

[56]Femeile care veniseră cu ei s-au dus să pregătească miresme și miruri ca să-l ungă corpul așa cum era obiceiul la iudei. [57]Dar era ziua de Sabat când nu se lucra. [58]Și ele au așteptat pentru a doua zi, duminică, ca să meargă la mormânt.

[59]Apoi Pandera s-a întors singur la mormânt, a dat piatra la o parte și a aprins un opaiț. [60]Când a intrat înăuntru L-a văzut pe Iisus că stătea încă întins pe piatră. [61]Apoi Iisus S-a ridicat, a pus giulgiurile pe locul unde stătuse întins și amândoi s-au îmbrăcat în alb. [62]Și s-au rugat strămoșului Zamolxe. [63]Apoi după un timp au ieșit, au pus la loc piatra pe mormânt și au plecat împreună.

[64]Sâmbăta devreme s-au adunat la Pilat arhiereii și fariseii, și i-au zis: „Ne-am adus aminte că amăgitorul acela a spus, încă de pe când era în viață, că după trei zile se va scula. [65]Te rugăm poruncește ca mormântul să fie ținut în pază ca nu cumva, venind ucenicii lui,

să-l fure şi să spună poporului că s-a sculat din morţi”.

66Şi guvernatorul le-a zis: „Vă dau soldaţi de strajă. Mergeţi cu ei la mormânt şi păziţi-l cum ştiţi”.

67Iar ei, ducându-se, au pecetluit piatra şi au întărit cu strajă paza mormântului.

68Duminică devreme, când nu se crăpase încă de ziuă, Maria Magdalena, Maria a lui Cleopa şi Salomeea au venit la mormântul Lui Iisus aducând miresmele pe care le pregătiseră. 69Şi i-au rugat pe străjeri să le dea piatra la o parte de pe mormânt. 70Când au intrat înăuntru au aprins lumânări, dar nu au mai găsit trupul Lui Iisus acolo unde ştiau că era pus.

71Femeile s-au înspăimântat şi au plecat degrabă să spună ucenicilor ce văzuseră. 72Dar pe când mergeau ele să-i vestească, iată că au văzut doi oameni îmbrăcaţi în alb, şi unul dintre ei era Iisus. 73Ele i-au cuprins picioarele şi I s-au închinat.

74Iisus le-a zis: „Nu vă temeţi! Bucuraţi-vă! Nu căutaţi un om viu printre morţi. Aduceţi-vă aminte cum v-am vorbit, pe când eram încă în Galileea, zicând că Fiul Omului trebuie să fie dat în mâinile oamenilor păcătoşi şi să fie răstignit, dar El nu va muri. 75Duceţi-vă şi-i vestiţi pe ucenici să meargă în Galileea că eu vin acolo şi ei Mă vor vedea”.

76Femeile au mers şi au spus apostolilor şi altora, ce ele văzuseră şi auziseră, dar nimeni n-a crezut.

77Atunci Petru a alergat la mormânt. Străjerii deja plecaseră să anunţe pe arhierei despre toate cele întâmplate. 78Şi Petru privind înăuntru n-a văzut decât giulgiurile. Atunci a crezut că Iisus nu murise.

79Când arhiereii au aflat de la străjeri că Iisus nu mai era în mormânt s-au adunat împreună cu bătrânii şi au ţinut sfat. 80Le-au dat ostaşilor romani arginţi din belşug zicându-le: „Voi să spuneţi aşa: „Ucenicii lui au venit noaptea şi l-au furat în timp ce noi dormeam”. De se va auzi aceasta la guvernator să nu aveţi grijă că noi îl vom îndupleca să nu vă pedepsească”.

81Iar ei, luând arginţii, au făcut aşa cum au fost învăţaţi răspândind printre iudei cuvintele acestea. Dar guvernatorul Pilat ştia tot adevărul.

82Şi iată că-n aceeaşi zi doi dintre apostoli, Cleopa şi Luca, plecaseră spre Galileea. 83Şi în timp ce vorbeau pe drum despre toate cele întâmplate şi se tot întrebau între ei, Iisus Însuşi apropiindu-Se, cu tatăl Său Pandera, mergea împreună cu ei. Dar ei nu L-au recunoscut că El Îşi schimbase cumva chipul. 84Şi Iisus le-a zis: „Despre ce vorbiţi mergând?”

85Şi Cleopa i-a zis: „Oare nu ştii străine ce s-a întâmplat în Ierusalim zilele acestea?”

86El le-a zis: „Spuneţi-Mi”.

87Iar ei I-au povestit: „Cele despre Iisus Nazarineanul, un profet puternic în faptă şi-n cuvânt înaintea Domnului. 88Nu ai aflat cum L-au osândit la moarte arhiereii şi mai-marii noştri şi L-au răstignit? 89Noi ucenicii Lui nădăjduiam că El este Cel ce avea să izbăvească pe Israel. 90Nişte femei de-ale noastre, ducându-se astăzi de dimineaţă la mormânt şi neaflându-I acolo trupul mort, au venit la noi zicând că pe drum la întoarcere au văzut doi îngeri, unul

semăna cu Iisus care le-a spus că era viu. 91Iar unii dintre noi s-au dus la mormânt şi au găsit aşa cum şi femeile spuseseră, dar pe El nu L-au văzut”.

92Şi El le-a zis: „Sunteţi zăbavnici să credeţi în spusele profeţilor. Nu trebuia oare ca Mesia să pătimească şi să învie?”

93Atunci Cleopa a scos o pâine şi i-a invitat să mănânce: „Mâncaţi cu noi oameni buni”.

94După ce Iisus a spus binecuvântări a frânt pâinea şi le-a dat tuturor să mănânce. Atunci Cleopa şi Luca L-au recunoscut.

95Şi Luca a zis: „Domnul nostru, eşti viu”.

96Atunci Iisus le-a dat poruncă: „Mergeţi la ucenici în Galileea şi le spuneţi că voi veni la muntele ştiut”.

97Cleopa şi Luca s-au dus degrabă la ucenici, i-au strâns în locul ştiut şi le-au spus că L-au văzut pe Iisus, dar ei nu i-au crezut.

98Atunci Iisus a venit în mijlocul lor şi i-a dojenit pentru necredinţa şi împietrirea inimii lor, că nu i-au crezut pe cei ce-L văzuseră viu.

99Şi le-a spus: „Mergeţi şi învăţaţi toate neamurile să păzească toate câte v-am poruncit Eu vouă. 100Botezaţi-i pe oameni cu apă vie, cu foc şi cu Duhul Înţelepciunii, că Eu voi fi cu voi în duh cât va fi lumea lume. 101Fiţi înţelepţi ca şerpii şi blânzi ca porumbeii şi atunci Duhul Tatălui va grăi întru voi. 102În orice faceţi întru pomenirea Mea, când Mă veţi mărturisi în faţa oamenilor, să nu vă temeţi de cei ce ucid trupul, că sufletul nu pot să-l ucidă”.

103Apoi Iisus s-a despărţit de ucenici şi a vorbit cu tatăl Său Pandera să meargă să o aducă pe mama Sa Maria şi să o ia cu ei.

104Când Maria a venit au plecat toţi trei către mare de unde ei vroiau să se îmbarce.

105Pe drum Iisus l-a întrebat pe tatăl Său: „Ce crezi tată? Ce vor face iudeii cu învăţătura pe care Eu le-am dat-o? Ei n-au înţeles-o de vreme ce M-au condamnat la moarte”.

106Şi Pandera I-a răspuns: „Şi eu cred la fel ca tine fiule. Marii cărturari din poporul maicii Tale Te-au respins şi au rămas cu sufletele în întuneric. Dar vor încerca să justifice cele rele făcute de ei şi nu ştim ce va ieşi. Cei câţiva iudei care au priceput învăţătura Ta o vor propovădui, dar nu prea au cui”.

107Şi Iisus cu tatăl Său şi cu mama Sa au trecut prin oraşul Sidon în Fenicia, apoi prin marele oraş Efes, unde au văzut templul zeiţei Artemis, şi mai apoi prin oraşul Atena.

108Pe drum tot vorbeau şi se sfătuiau până când au ajuns în Dacia.

109Şi Domnul Dumnezeu din cerul Lui de purpură Îl privea pe fiul Său Iisus.

CAPITOLUL 9

Iisus în Dacia. Revenirea Lui Iisus în Iudeea şi întâlnirea cu Pavel. Iisus Mare Preot şi rege drept. Împlinirea profeţiilor.

1Când au trecut apa Istrului şi au intrat în Dacia, Pandera, Maria şi Iisus au mers direct la Sarmisegetuza. 2Lilia, soaţa Lui Iisus, rudele şi toţi de acolo i-au primit cu mare bucurie.

3După câteva zile preoţii şi preotesele vroiau să afle ce a făcut Iisus în Iudeea.

[4]Şi s-au strâns în jurul unui foc şi Iisus le-a povestit: „Neamul iudeilor este îndărătnic. [5]Ei nu au vroit să deschidă ochii ca să vadă adevărul, dar au vrut să scoată ochii celui care li-l arăta. [6]Mă condamnaseră la moarte, dar guvernatorul roman a făcut în aşa fel că să scap cu viaţă".

[7]Şi Iisus le-a spus toate câte I s-au întâmplat.

[8]Marele Preot Antim a afla şi el de revenirea Lui Iisus acasă şi L-a chemat să-L vadă. Iisus i-a spus de-a fir a păr cele petrecute în Iudeea.

[9]Şi Marele Preot I-a zis: „Eu cred aşa: Cu timpul cuvintele de înţelepciune date neamului mamei Tale vor fi răstălmăcite şi vor folosi şi la luminarea minţilor, dar şi la robie. [10]Dar în poporul nostru învăţăturile Tale vor rămâne de-a pururi vii până când se vor trezi la lumină şi alte neamuri. [11]Va veni un timp când toate rătăcirile sufletelor vor fi risipite ca fumul. [12]Şi la acea vreme iudeii înşişi vor gusta din apa vie pe care Tu le-ai dat-o, dar pe care ei au respins-o deocamdată. Dar va dura veacuri şi veacuri".

[13]Pandera, Maria, Iisus şi Lilia locuiau acolo unde stătuse în vechime Zamolxe cu părinţii Lui, Crăciun şi Vetra. [14]Grădina maicii Lui Zamolxe era acolo şi Maria o îngrijea şi ştia că grădina se numea Grădina Maicii Domnului.

[15]Iisus Şi-a reluat preocupările inimii. Ca preot al Zeului Zamolxe, călătorea prin toată Dacia şi prin ţinuturile altor traci de o parte şi de alta a fluviului Istru, şi prin munţi şi pe pământuri neumblate.

[16]Aşa a cunoscut mulţi sihaştri care trăiau retraşi în munţi, prin peşteri şi în locuri singuratice, în post şi rugăciune. [17]Şi ei foloseau Rugăciunea Minţii în Inimă învăţată de pe timpul Zeului Zamolxe: Doamne Dumnezeule adu-mi soarele Tău în inimă.

[18]Aşa au trecut patru ani. [19]Din când în când Iisus afla veşti din Iudeea. [20]Acolo învăţăturile Lui erau date uitării. Puţini mai rămăseseră cei care să le urmeze şi să le răspândească printre iudei. [21]Arhiereii îi prigoneau pe ucenici pe oriunde se aflau.

[22]Şi-şi zicea Iisus: „Lucrurile nu merg bine în poporul iudeilor. Trebuie să mă sfătuiesc cu Marele Preot despre asta".

[23]Apoi Iisus a mers să vorbească cu Marele Preot Antim căruia i-a spus: „Mărite Preot, cunoşti foarte bine cele întâmplate când am fost în Iudeea, unde am stat un timp ca să luminez neamul mamei Mele Maria. [24]Urmăresc atent ce se mai întâmplă acolo. Învăţăturile Mele sunt date uitării, iar cei care le mai propovăduiesc sunt prigoniţi. [25]Cel mai rău este că cele spuse de Mine sunt răstălmăcite. [26]Ce să fac? Cum aş putea să îndrept lucrurile? [27]Mă gândesc la profeţiile primite de la arhanghelul Gavriil, de mama Mea Maria, de Elisabeta şi de Iosif, precum că Eu sunt Mesia poporului iudeilor".

[28]Atunci Marele Preot Antim a spus: „Profeţiile primite sunt adevărate. Dovada este că până acum s-a mers în direcţia acelor profeţii. [29]Şi aş vrea să Te întreb: Crezi tu oare că eşti Mesia poporului lui Israel?"

[30]Şi Iisus a răspuns: „Mult timp am crezut aceasta. Dar acum Mă îndoiesc, mai ales că nu sunt deloc semne că poporul lui Israel este salvat în urma misiunii Mele printre ei. [31]Intenţia Mea mărturisită lor a fost să salvez pe toţi oamenii lumii, pornind de la salvarea

iudeilor. Şi văd că aceasta nu se întâmplă deocamdată. [32]Şi Mă întreb de ce Domnul Dumnezeu a făcut să fie aşa cum a ieşit?".

[33]Marele Preot i-a spus: Noi nu cunoaştem cu limpezime căile Domnului. Şi îngeri de am fi, coborâţi pe pământ, tot nu le-am şti pe de-a-ntregul. [34]Nu trebuie să uităm că este nevoie de timp pentru împlinirea lor. [35]Şi eu zic aşa: Cel mai bine este să faci ceva ca să îndrepţi lucrurile. Ar trebui să mergi în Iudeea".

[36]Şi Iisus a zis: „Aşa voi face. [37]Va fi ultima Mea încercare de salvare a poporul mamei Mele Maria".

[38]Şi Marele Preot I-a urat: „Să fie cu spor. Mergi sănătos şi să te întorci cu bine".

[39]Iisus s-a pregătit de plecare în Iudeea şi înainte de a porni la drum mama Sa Maria L-a binecuvântat.

[40]Şi Iisus a luat cu Sine doi rumâni care slujiseră în armata romană şi care vorbeau bine atât limba latină cât şi limba greacă.

[41]Când pregătirile au fost gata, Iisus şi însoţitorii Lui au trecut Dunărea în Tracia. [42]După o scurtă şedere la rudele tatălui Său Pandera, în Munţii Haemus, Iisus a plecat spre Grecia continentală. [43]Apoi s-a îmbarcat pe un vas comercial şi a ajuns în Fenicia de unde a mers direct în Iudeea.

[44]Când Iisus a ajuns la Ierusalim, a aflat multe despre prigoana arhiereilor împotriva celor care-I urmau învăţătura. [45]Şi a auzit că cel mai rău dintre asupritori era un om numit Saul din Tars, rabin şi fariseu de loc din Cilicia. [46]Şi I s-a spus că Saul tocmai primise de la arhierei scrisori către sinagogile din Damasc ca, dacă va afla acolo pe vreunii, atât bărbaţi cât şi femei, că merg pe Calea Lui Iisus, să-i aducă legaţi la Ierusalim.

[47]Atunci Iisus a pornit şi El pe drumul Damascului. Era către amiază şi soarele dogorea puternic şi Iisus cu însoţitorii Lui, cu care venise din Dacia, se apropiau de Damasc. Şi mergeau în urma lui Saul.

[48]Saul era istovit, îi era foame şi a stat pe o piatră ca să se odihnească. [49]Şi Iisus s-a apropiat de Saul. Când Saul a ridicat capul, să vadă cine este lângă el, a deschis ochii. [50]Şi atunci l-a izbit lumina soarelui puternic direct în ochi, i s-au înmuiat picioarele şi a căzut la pământ.

[51]Şi Iisus i-a zis: „Saule, Saule, de ce Mă prigoneşti?"

[52]Iar Saul a răspuns: „Cine eşti tu?"

[53]Iisus i-a mai zis: „Eu sunt Iisus, Cel pe care tu Îl prigoneşti. Urându-Mă pe Mine este ca şi cum îţi izbeşti piciorul în ţepuşă".

[54]Saul tremura şi era înspăimântat că ştia că Iisus murise. Şi a spus: „Doamne, ce voieşti Tu ca eu să fac?"

[55]Iisus i-a zis: „Ridică-te, intră în cetate şi ţi se va spune ce trebuie să faci".

[56]Şi Saul s-a ridicat de la pământ, dar, deşi avea ochii deschişi, nu vedea nimic fiind orbit de soare.

[57]Însoţitorii Lui Iisus l-au luat pe Saul de mână şi l-au dus la Damasc în casa unui ucenic numit Iuda care locuia pe Uliţa Dreaptă. [58]Acolo Saul a zăcut bolnav şi fără vedere trei zile. Şi n-a mâncat, nici n-a băut.

[59]Şi fiind în Damasc, Iisus, împreună cu însoţitorii Lui, au cunoscut câţiva dintre ucenicii de acolo.

[60]Era printre ei unul cu numele Anania care-L ştia pe Iisus din Galileea şi căruia i-a poruncit să nu spună la nimeni că-L văzuse. [61]Şi Iisus l-a binecuvântat pe Anania şi i-a dat puterea Duhului Tămăduirii. [62]Şi i-a zis lui Anania: „Mergi pe ulița care se cheamă Ulița Dreaptă și caută în casa lui Iuda pe un om din Tars, cu numele Saul”.

[63]Şi a răspuns Anania: „Doamne, despre bărbatul acesta de la mulți am auzit câte rele le-a făcut el ucenicilor Tăi în Ierusalim. Şi aici are putere de la arhierei să-i lege pe toți cei ce cheamă numele Tău”.

[64]Iisus i-a zis: „Du-te la el şi vindecă-l şi botează-l, pentru că l-am ales ca numele să Mi-l poarte inaintea neamurilor şi a copiilor lui Israel, că omul acesta vorbeşte bine câteva limbi”.

[65]Şi Anania a făcut precum îi spusese Iisus. Şi şi-a pus mâinile peste Saul, şi el şi-a recăpătat vederea. Apoi Anania l-a botezat pe Saul în numele Domnului Iisus.

[66]De atunci Saul a început să propovăduiască iudeilor pe oriunde umbla.

[67]După întâlnirea lui Saul, zis şi Pavel, pe drumul Damascului, Iisus s-a reîntors în Dacia. [68]Şi a discutat îndelung cu Marele Preot Antim cele petrecute în timpul şederii Lui în Iudeea.

[69]Într-una din zile Marele Preot Antim, care era tare bătrân, I-a spus: „Ne-am gândit la profeţiile care s-au făcut despre Tine. [70]Dacă nu ai fost Mare Preot la iudei, atunci vei fi la noi. Şi dacă nu ai fost rege la ei, vei fi rege la noi. [71]Că ştim că Duhul Lui Zamolxe s-a pogorât în Tine”.

[72]Şi preotul Antim a pregătit totul pentru ca să transmită Marea Preoție Lui Iisus. Şi au adus coiful de aur al Lui Zamolxe, cel primit de la regele persan Darius şi purtat de toți regii care au domnit la Sarmisegetuza de la Zamolxe încoace. [73]Un sobor de preoți decenei, veniți din toate ținuturile neamurilor tracilor, L-au hirotonisit pe Iisus ca Mare Preot şi L-au uns ca rege al dacilor. [74]De față au fost şi Pandera şi mama Sa Maria, care a plâns cu lacrimi de fericire.

[75]Şi atunci când I-au pus pe cap coiful regal, Iisus şi-a amintit cum iudeii L-au batjocorit cu coroana de spini. [76]Şi a profetizat şi Şi-a zis: „Aşa cum au spus iudeii că sângele meu să cadă pe ei şi pe urmaşii lor dacă ei greşesc, aşa să fie. Şi în timp se va vedea adevărul. [77]Dar neamul lor nu va pieri pentru că nu M-au ucis, ci doar M-au făcut să sufăr. [78]Ei nu şi-au dat seama ce-au făcut şi aşa au pierdut prilejul mântuirii. [79]Acest popor nu va avea liniște şi pace până când salvarea le va veni de la urmaşii tracilor”.

[80]Au trecut aproape cincisprezece ani de la convertirea lui Pavel pe drumul Damascului. Regele Iisus a trimis câțiva oameni în Iudeea ca să afle ce se mai întâmplă acolo cu ucenicii Săi. [81]La întoarcere trimişii I-au spus: „Pe când ne aflam la Ierusalim am cunoscut mulți dintre ucenicii care-Ți urmează. [82]Şi am aflat şi problemele lor – unii vor ca învățătura Ta să fie dată numai iudeilor de pretutindeni, alții cred că ar fi mai bine să fie spusă tuturor neamurilor”.

[83]Şi trimişii Lui Iisus I-au spus câteva nume de ucenici; pe unii dintre ei Iisus îi ştia, dar pe alții nu.

[84]Iisus i-a întrebat: „L-ați întâlnit pe Saul?”

[85]Şi ei au răspuns: „Pe Saul, l-am văzut la o adunare a ucenicilor. Acolo a avut loc o mare neînțelegere între ei care erau împărțiți în două tabere. [86]Şi Saul vroia ca învățătura Ta să fie dată tuturor oamenilor indiferent că sunt iudei sau nu. [87]Până la urmă nu s-au înțeles, dar am aflat că Saul Pavel propovăduia neamurilor”.

[88]Iisus i-a mai întrebat: „Ce spuneau ei despre Mine şi învățătura Mea”.

[89]Trimişii au răspuns: „Mărite Preot, noi am adus câteva scroluri scrise în limba aramaică pe care ucenicii le foloseau şi le dădeau din mână în mână spre citire. Iată-le!”

[90]Şi Iisus a luat scrolurile. În următoarele zile El le-a cercetat cu atenție şi S-a minunat ce a citit acolo. [91]Şi-şi zicea: „Iată acest scrol făcut de un anume Marcu. Se scrie că mama, frații şi surorile mele au zis că nu eram în toate mințile. Din toate astea nimic nu-i adevărat. Ai Mei Mă respectau şi Eu îi respectam pe ei. Eu nu Mi-am respins niciodată familia cum pretinde acest Marcu”.

[92]Citind mai departe Iisus a descoperit şi altele zicându-Şi „Iată că scrie aici despre un om demonizat care se zice ca avea în el o legiune de demoni pe care Eu i-am trimis într-o turmă mare de porci care s-au repezit de pe stâncă în mare şi porcii au murit. Cum puteam Eu să fac aşa ceva când se ştie că duhurile rele nu pot muri odată cu moartea porcilor?”

[93]Şi-Şi mai spunea Iisus: „Iudeii s-au rătăcit rău în privința Mea. Nu-i de mirare că Marcu scrie că unii mă credeau Ioan Botezătorul care s-a sculat din morți, alții ziceau că sunt Ilie, iar alții că eram un profet. Să ne ferească Dumnezeu de mințile acestor oameni!”

[94]Iisus era mâhnit de cele ce se întâmplau în Iudeea. [95]Şi în zilele următoare Şi-a continuat cercetarea scrolurilor lui Marcu şi a făcut şi alte descoperiri: „Iată ce se mai scrie aici, că Eu am hrănit o mulțime de cinci mii de oameni cu cinci pâini şi doi pești. Şi după ce s-au săturat au mai strâns şi douăsprezece coşuri pline cu fărâmituri de pâine şi ce rămăsese din pești. [96]Mă întreb cum au adunat ei cu răbdare fărâmiturile? [97]Oamenii ăştia chiar nu judecă cu mintea. [98]Iată ce se mai scrie aici, că Eu mai întâi am refuzat să scot un demon, din fiica unei femei care era de neam din Fenicia Siriei, pe motiv că această femei era păgână şi nu era bine să iei pâinea fiilor lui Israel şi s-o arunci câinilor de neamuri. [99]Ce neadevăr! Eu îi cred pe toți la fel, nu îi împart în oameni iudei, ca fii ai Domnului, şi în oameni neamuri, pe care să-i numesc câini. [100]Doamne Dumnezeule cât de rătăciți au putut ajunge discipolii Mei printre iudei!”

[101]Pe măsură ce citea Iisus era din ce în ce mai mâhnit: „Iată aici scrie despre un alt episod în care Eu am hrănit patru mii de oameni cu şapte pâini şi câțiva peştişori, şi după ce ei s-au săturat au mai adunat şi şapte coşuri cu fărâmiturile rămase. Mare e grădina Ta Doamne! [102]Iată şi acest episod cu smochinul care nu avea rod pentru că nu era vremea smochinelor. Marcu scrie că am blestemat smochinul ca în veac să nu aibă rod dacă nu a avut atunci când vroiam să mănânc, căci Îmi era foame. [103]Oamenii fără judecată nu se întreabă de ce aş fi spus aceasta când vremea

smochinelor nu venise? Iar Eu nu blestem pe nimeni niciodată, că strănbunul Zamolxe a interzis blestemul care este o chemare a forţelor întunericului să facă rău”.

[104]Apoi, după zilele de cercetare a scrolurilor din Iudeea, Iisus a aprins un foc sacru ca să vorbească cu Dumnezeu. [105]Şi-I spunea: „Doamne, învăţăturile date de Mine poporului mamei Mele au luat o altă cale. [106]Ele pot fi lanţuri pentru oameni şi o pricină de asuprire a minţii şi de ucidere. Doamne Tată, Mă iartă dacă am greşit! [107]Am dorit doar să luminez minţile unor rătăciţi şi împietriţi în inimi. Dar unii oameni deşi au ochi şi urechi ale sufletului ei nu văd şi nu aud, căci le este împietrită inima”.

[108]Şi Domnul era în cerul Lui de purpură şi privea şi asculta. Şi Dumnezeu Îşi zicea: „Aşa este să fie că timpul izbăvirii oamenilor este lung şi dureros. Asta până când ei vor învăţa ce este lumina sufletului”.

[109]De atunci Iisus a ţinut doar în inima Lui cele aflate despre poporul mamei Sale Maria. Şi mereu aprindea câte un foc sacru şi se ruga.

[110]Şi când a venit vremea ca Fecioara Maria să plece la Domnul, corpul mort i-a fost incinerat la Sarmisegetuza în Grădina Maicii Domnului.

[111]A trecut timpul. Iisus a mai aflat ce se întâmplase cu învăţăturile Sale printre oamenii care locuiau în imperiul roman. [112]Numărul celor care urmau calea cea nouă crescuse mai ales pentru că se predica teama de moarte şi venirea sfârşitului lumii. [113]Şi mulţi se închinau la crucea înfăţişând trupul mort al Lui Iisus. [114]Iisus ştia şi-Şi spunea: „Au înlocuit cuvântul vieţii şi speranţei, dat de Mine, cu cel al morţii, al suferinţei şi al fricii. Presupusa Mea moarte pe cruce va aduce multă jale în lume. [115]Şi au făcut din strădania Mea o suferinţă şi un chin care să adune oamenii în suferinţă şi în chin, tot aşa cum fariserii şi saducheii îi ţineau pe iudei în chingile minciunii şi ale necunoaşterii. [116]Dumnezeule Tată, iartă-Mă că nu aşa am dorit să iasă!”

[117]Domnia Lui Iisus ca rege al dacilor a fost dreaptă. Şi mai mult se gândea la cele ale înţelepciunii decât la cele lumeşti. [118]Iisus a pus temelia multor temple şi altare ale zeilor şi a întărit preoţimea decenee chemând femeile la preoţie să slujească pe Zeul Dumnezeu şi pe alţi zei. Şi pe când era încă în viaţă I s-au înălţat temple zeului Iisus.

[119]Se apropia vara şi regele Iisus, care era şi Mare Preot, a chemat la Sarmisegetuza preoţimea tracilor de pretutindeni, la o adunare în ziua de Sânziene. [120]Şi au venit câteva sute de preoţi şi preotese cărora Iisus le-a spus că sosise timpul ca El să renunţe la coroana de rege, şi la Marea Preoţie. Şi aşa a făcut.

[121]Iisus trecuse de şaptezeci şi cinci de ani când a aflat că templul din Ierusalim fusese dărâmat de către romani. [122]Şi-şi spunea: „Profeţiile se împlinesc. Templul a fost dărâmat şi nu va mai fi reconstruit vreodată. [123]Mesia Lui Israel nu va veni decât în duh, nu în carne şi oase aşa cum cred ei acum. Templul Lui Dumnezeu este în suflete nu în facerile de mâna omului. [124]Şi salvarea iudeilor va veni de la urmaşii tracilor. Atunci neamul iudeilor va fi iertat de păcate, că Duhul Meu va coborî în ei şi aşa se vor mântui. [125]Şi nu e nevoie ca Domnul să trimită pe un om în trup când El este atotputernic şi poate face totul în duh”.

[126]Când a venit timpul ca Iisus să se ducă la strănbunul Zamolxe, împlinise optzeci de ani şi Lilia, soţia Lui, plecase deja în lumea cealaltă. [127]Iisus Îşi simţea plecarea aproape şi într-o noapte L-a visat pe Zamolxe că venise să-L ia.

[128]În ziua următoare Iisus le-a spus preoţilor decenei să facă pregătirile că El va pleca curând din lume. [129]Şi le-a spus să-l ardă corpul mort deasupra peşterii de la Apolovraci, tot aşa cum se întâmplase cu vreo cinci sute de ani înainte cu trupul mort al Lui Zamolxe. [130]Şi a doua zi Iisus a murit, exact în aceeaşi zi când murise şi Zamolxe. [131]Era la câteva zile după ce ziua era egală cu noaptea, când dacii ţineau Sărbătoarea Primăverii, adică Paştile care era Sărbătoarea Învierea Lui Zamolxe. [132]Era ziua din vechime când sufletul Lui Zamolxe se dusese la Dumnezeu şi Domnazâna, la Bendisa, soţia Lui şi la tătânele Crăciun şi la maica Vetra.

[133]Marele Preot era Ilarion. Şi el a pregătit incinerarea corpului Lui Iisus. [134]După ce dacii au ars corpul mort al Lui Iisus la Apolovraci, Ilarion le-a vorbit: „L-aţi cunoscut cu toţii pe Iisus, Fiul lui Pandera. [135]El a trăit de mic copil în ţara mamei Sale în Galileea, în imperiul romanilor. [136]Dar tatăl Său, Pandera, L-a adus la noi în Dachia. [137]Aici Iisus a fost preot al Lui Zamolxe, zeul nostru care avea un duh al unui om mare din vechime. [138]Când Iisus a mers la neamurile mamei Sale, la iudei, ca să-i lumineze, ei L-au respins şi au vrut să-L omoare. Dar Domnul L-a ţinut în viaţă. [139]Noi dacii, rumânii, ştim cu adevărat cine a fost Iisus, Fiul Lui Dumniezău şi Fiul Dachiei, că noi suntem poporul Lui Dumniezău. [140]Duhul Lui Iisus va rămâne cu noi în vecii vecilor. [141]Noi vom scrie vestea cea bună a faptelor Lui şi vom respinge scrierile răstălmăcite făcute de acei oameni care nu L-au înţeles. Aşa să ne ajute Dumniezău”.

[142]Şi sufletul Lui Iisus a plecat spre cerul de purpură. [143]Şi când a ajuns în lumea de dincolo, Iisus S-a întâlnit cu strănbunul Zamolxe care I-a vorbit: „Bun sosit în lumea veşniciei. Te aşteptam parte a sufletului Meu. [144]De acum vei fi aici în cerul de purpură. Şi oamenii vor căuta să Te aducă în sufletele lor şi prin Tine se vor apropia de lumina Lui Dumnezeu”.

[145]Apoi Iisus a mers la Dumnezeu şi a stat de-a dreapta Tatălui. [146]Şi Domnul I-a vorbit: „Ai suferit pentru dreapta credinţă ca să dai o pildă celor de pe pământ despre iubirea Mea pentru oameni. [147]Şi uneori Te-ai îndoit şi Ţi-ai pierdut încrederea, aşa cum ar face oricare mare înger coborât printre oameni. [148]Dar aşa trebuia să fie, ca să arătăm oamenilor cum să se înalţe spre lumină prin adevăr. [149]De acum oamenii au o cale de urmat. Şi vor avea împotmoliri şi ezitări, vor fi suferinţe şi dureri, dar drumul lor se va netezi mereu puţin câte puţin. [150]Iar dacă acum ei răstălmăcesc învăţăturile Tale, Calea tot va rămâne deschisă, căci vor veni alţii şi alţii care să o îndrepte mereu”.

[151]Şi Iisus avea împărăţia Lui unde primea pe cei care Îi fuseseră credincioşi pe pământ.

[152]Mulţi ani după înălţarea la cer a sufletului Lui Iisus, oamenii au aprins focul sacru pe locul unde fusese incinerat trupul Lui Iisus. Şi mai era acolo Obeliscul Lui Zamolxe.

[153]Dar în timp au venit oamenii, de la sud de fluviul cel sfânt Istru, care

vorbeau altfel despre Iisus. [154]Şi obiceiul aprinderii focului nemuririi pe locul incinerării corpului Lui Iisus a început să se piardă.

[155]Şi de la ultimul Mare Preot Chesarion încoace, lumea n-a prea mai vorbit despre Iisus din Dacia, ci despre Iisus cel însângerat şi omorât pe cruce. [156]Dar tracii păstrau adânc în inimi pe Iisus Fiul Omului, Iisus din Dacia.

[157]Va veni odată timpul când urmaşii tracilor vor face ca Domnul Iisus din Dacia să fie cunoscut de întreaga lume ca Domn al Luminii. [158]Şi treptat lumea îl va uita pe Iisus cel suferind, şi-L va cunoaşte pe Iisus Cel al bucuriei vieţii. [159]Atunci lumea va fi curăţită şi însănătoşită cu Focul Viu, Focul Vieţii, Focul Lui Zamolxe. [160]Şi se vor ridica din nou temple Lui Dumnezeu, Lui Zamolxe, Lui Iisus şi zeilor şi zânelor.

[161]Şi Domnul Dumnezeu cu îngerii Lui cei mari şi cu toţi îngerii din cerul cel de purpură, priveau pământul care Le era grădina unde creşteau îngerii ce vor veni în raiul ceresc. [162]Şi se bucurau când vedeau Dacia, Grădina Maicii Domnului.

✲✲✲✲✲✲✲✲✲

✲✲✲✲✲✲✲✲✲

ŞI LUAŢI AMINTE CĂ
LEGILE LUI ZAMOLXE SUNT
ÎNŢELEPCIUNEA DATĂ OAMENILOR DE
CĂTRE ÎNGERII VEGHETORI, OAMENII VENIŢI DIN STELE

ADEVĂRATA AVERE A OMULUI ESTE ÎNŢELEPCIUNEA

© Public Domain (proprietate publică)
Autor Octavian Sărbătoare
National Library of Australia – ISBN 978 0 9872227 2 5.
Prima ediţie, anul 2012

CUPRINS

Pagina

CAPITOLUL 1 4
CAPITOLUL 2 16
CAPITOLUL 3 21
CAPITOLUL 4 25
CAPITOLUL 5 28
CAPITOLUL 6 33
CAPITOLUL 7 39

CARTEA LEGII STRĂMOŞEŞTI
sau
CALEA ÎNŢELEPCIUNII LUI ZAMOLXE

CAPITOLUL 1

Marele Lup Alb vorbeşte poporului. Focul Viu de la Sarmisegetuza. Schimbarea la faţă. Marele Lup Alb scrie din nou Legile Lui Zamolxe. Legile Lui Zamolxe.

[1]Şi Marele Lup Alb a fost mulţi ani Marele Preot, Bătrânul Înţelept.

[2]Odată Marele Lup Alb a făcut la Sarmisegetuza o mare adunare a preoţimii. [3]Şi mulţi alţi oameni au venit acolo, iar el le-a vorbit tuturor astfel: „Popor de la izvor, oameni de la râuri, rumâni! [4]Trăim timpuri în care ne vom zidi din ce în ce mai mult cu învăţăturile Lui Zamolxe Arianul Fiul Lui Dumnezeu. [5]Dacă Zamolxe s-a unit în spirit cu Dumnezeu, atunci El este tot atât de vechi ca şi timpul. [6]Şi multe ştim acum şi multe trebuie să mai facem ca neamul nostru de oameni frumoşi să dăinuiască. [7]Poporul trebuie să ştie mereu care-i sunt rădăcinile strămoşeşti şi aşa să spună tuturor urmaşilor în veci de veci. [8]Şi iată adevărul despre oamenii din cer şi cei de pe pământ. [9]În vremurile străvechi au venit pe pământ zei din ceruri şi din amestecul lor cu pământenii s-au ivit strămoşii noştri tătânii cei blajini, rugmanii, cărora li se mai spune şi tătâri, tartori sau titani. [10]Ei erau urieşi, tartorii cerului. [11]Şi de la ei avem noi legea tătânească, legea celor blajini. [12]Dar ştim că oamenii din stele au mers şi la alte neamuri în lume. [13]Aici la noi, ei au lăsat marile lor învăţături primite de la Domnul Dumnezeu al cărui nume cel adevărat este LER. [14]Că Domnu-i Domn şi Leru-i Ler. [15]Noi am învăţat să trăim în frăţie cu natura de unde ne vine puterea de a vieţui în lume. [16]Şi cultul strămbunilor, pomenirea celor adormiţi, ne face să cunoaştem puterea cea mare a neamului nostru. [17]Iar preţuirea înţelepciunii ne face zgriminteşi, oameni cu mintea ageră. [18]Pe cei din alte neamuri care trăiesc în pace printre noi îi avem drept fraţi. [19]Că strămbunul Zamolxe ne-a lăsat drept pildă iubirea de oameni”.

[20]Şi tot atunci Marele Lup Alb, Bătrânul Înţelept, le-a mai spus: „Ca să poţi învăţa de bine pe cineva trebuie să ai credinţă dreaptă. [21]Şi ca să prosperi trebuie să munceşti cu sârg. [22]Că bogăţia fără muncă nu e bună. [23]Şi mai ţineţi minte când faceţi negoţ să-l faceţi cinstit. [24]Şi dacă aveţi credinţă în Zamolxe, în rânduielile Lui şi în zeii strămoşeşti, asta să arătaţi prin faptele voastre de bine. [25]Dacă sădiţi învăţăturile Lui Zamolxe în minţile copiilor voştri, acestea vor fi ca o sămânţă nemuritoare. Şi aşa să faceţi în veac de veac”.

[26]Toţi ştiau că în marea sală de la Sarmisegetuza ardea focul viu, focul Lui Zamolxe care era păzit zi şi noapte de veghetorii focului viu. [27]Era un obicei lăsat chiar de strămbunul Zamolxe, după întoarcerea Sa din călătoria prin lume. [28]Şi veghetorii focului viu de la Sarmisegetuza erau aleşi cu grijă, doar

dintre acei oamenii care-L aveau pe Dumnezeu în inimă.

[29]Într-un an Marele Lup Alb a chemat poporul la Sarmisegetuza la Ziua de Sânziene. [30]Şi au pregătit acolo un rug mare la care fiecare om să-şi cheme, după voie, zeii şi zânele ca astfel să meargă pe calea Domnului Dumnezeu. [31]Şi rugul a fost aprins chiar de Marele Lup Alb cu torţele în flăcări luate de la focul nemuririi dacilor, care ardea în sala cea mare.

[32]Atunci s-au strâns, în jurul focului, dansatorii focului sacru. [33]Şi veniseră atunci la Sarmisegetuza şi greci chemaţi în ospeţie ca prieteni. [34]Ei s-au rugat unui zeu numit Derzis, pe care dacii îl numeau Dârzu, zeul vigorii corpului omenesc, al sănătăţii şi al virtuţilor.

[35]Şi mii şi mii de oameni s-au schimbat la faţă. [36]Rugul sacru dacic le-a deschis minţile şi lumina Lui Dumnezeu li se vedea pe chipuri.

[37]Atunci Marele Lup Alb le-a spus oaspeţilor greci: „Iată cum chemăm noi pe Stăpânul Cerului ca să fie aici cu noi”. [38]Şi unul dintre greci a zis: „Aşa vom face şi noi când ne vom întoarce acasă, domnul nostru. [39]Astăzi ne-am împărtăşit iarăşi cu lumină pe Calea Cerului Lui Zeus”.

[40]Se ştia că agatârşii cei puternici, cei iniţiaţi în tărâmul nevăzut agarta al peşterilor, locuiau pe pământurile dacilor şi intraseră în neamul dacilor, şi toţi au făcut un singur popor.

[41]Era pace în toate ţinuturile locuite de daci şi Marele Lup Alb mai lucra încă la scrierea Legilor Lui Zamolxe, Legile Vieţii, pe care Zamolxe le primise de la Zâna Vesta pe timpul când El stătuse lângă focul sacru dacic.

[42]Pe când trăia Zamolxe, El îi spusese Marelui Lup Alb că acele legi fuseseră date oamenilor de către îngerii veghetori, oamenii veniţi din stele. [43]Şi i-a mai zis că erau legile cele dintâi pe care le urmaseră şi uriaşii, tătânii, urmaşii îngerilor veghetori, fondatorii. [44]Ele au fost numite Testamentul Dacilor şi au fost scrise pe tăbliţe de aur şi ascunse în locurile tainice ale munţilor. [45]Se ştia că Legile Lui Zamolxe erau cuvintele de aur ale înţelepciunii omeneşti, o scriptură a iubirii de oameni, o lege a strămoşilor şi a obiceiului pământului.

[46]Şi la acea vreme Marele Lup Alb a scris două sute şaisprezece legi. [47]Odată oamenii l-au întrebat: „De ce sunt două sute şaisprezece legi? De ce nu sunt mai multe sau mai puţine?” [48]Şi Marele Lup Alb a răspuns: „Am scris aceste legi ca să-l cinstim pe Pitagora că el credea în puterea numărului două sute şaisprezece. [49]Dar cu adevărat legile bune pentru oameni sunt nenumărate. [50]Şi vor fi mulţi alţi oameni care vor scrie şi alte legi bune şi de mare folos pentru viaţă. [51]Şi chiar dacă aceste legi scrise de mine în timpurile acestea vor fi date uitării, ele vor izvorî din minţile limpezi ale oamenilor care ne-or urma nouă. [52]Legile Lui Zamolxe sunt legile vieţii celei în lumină şi atâta timp cât va exista viaţă în lumina sacră legile acestea nu vor pieri. [53]Şi luaţi aminte că Legile Lui Zamolxe sunt înţelepciunea dată oamenilor de către îngerii veghetori, oamenii veniţi din stele, cei care au trăit pe vremea lui Eno, trimisul cerului cu vorbe bune pentru

oamenii acelor vremuri. [54]Voi să ţineţi minte că Legile Lui Zamolxe nu vor pieri niciodată. [55]Neamul nostru le va ţine mereu în suflet, şi chiar dacă uneori nu vor mai fi scrise nicăieri aceste legi vor fi vii în inimi de lumină".

[56]Şi iată cum Marele Lup Alb a scris Legile Lui Zamolxe:

[57]„Dumnezeu este CEL CE ESTE în nemărginire şi veşnicie. [58]Noi oamenii I-am dat multe nume CELUI CE ESTE, după mintea noastră. [59]Dar EL cu adevărat nu are nume (1).

[60]Domnul Dumnezeu îşi are fiinţarea în Focul Viu. [61]Şi cu Focul Viu Domnul zămisleşte sau pierde lumi. [62]Dumnezeu, creatorul a tot ce există, se află în cerul de purpură şi este Focul Viu care a existat dintotdeauna în lumină sacră (2).

[63]Omul a fost creat de Dumnezeu pornind de la o scânteie a spiritului Lui. [64]Şi scânteia a intrat în materie, s-a îmbrăcat cu materie şi treptat a evoluat în fiinţe care seamănă din ce în ce mai mult cu Dumnezeu. [65]Fiinţele sunt în devenire în Dumnezeu, cresc în conştiinţa de sine până când o ating pe cea a Lui Dumnezeu în care se mistuie (3).

[66]Domnul trăieşte în multe lumi şi atâta timp cât ESTE, EL creează necontenit. [67]Domnul se revelă prin creaţia Sa şi prin sinele fiinţelor. [68]Fiinţele cu putere mai mare a minţii Îl cunosc mai bine pe Dumnezeu. [69]Existenţa pe care o creează mintea omului nu are limitări întocmai ca şi cea creată de mintea Lui Dumnezeu (4).

[70]Tot ceea ce există este creaţia Lui Dumnezeu. Dumnezeu este unul şi omul să nu-şi facă dumnezei după mintea sa (5).

[71]Pentru noi oamenii, Dumnezeu este şi Tată şi Mamă pentru că Îl privim ca pe CEL care ne-a creat corpurile şi minţile şi sufletele (6).

[72]Creatorii cei mai mari sunt acele fiinţe cu minţi cereşti, căci trezvia lor este cea care le dă puterea de a crea alături de Domnul Dumnezeu, Foc Viu din cerul de purpură (7).

[73]Mintea omului nu are limitări de gândire, astfel că realitatea pe care mintea sa o creează nu are limitări. [74]Gradul de discernământ al omului cerne participarea sa în universul nelimitat. [75]Dar în viaţa proprie omul să-şi stabilească limitările potrivite unui timp anume datorită urmelor trecutului lăsate în viaţa sa (8).

[76]Dumnezeu se revelă şi prin Sinele omului. [77]Regulile de a trăi ale omului sunt date de înţelepciunea cunoaşterii sale. [78]Toate fiinţele îşi fac regulile de a trăi pe cât pot ele să înţeleagă din lumina Lui Dumnezeu (9).

[79]Lumina urmează lumina, întunericul urmează întunericul. [80]Să urmezi lumina Domnului Zeu şi să nu iei în deşert numele Lui (10).

[81]Ca fiinţe umane suntem legaţi cu întreaga lume prin corp, minte şi suflet. [82]Ne creăm o reţea de interdependenţe mai mult sau mai puţin controlate. [83]Energiile corpului ale minţii şi ale sufletului se pot transforma una în alta (11).

[84]Prin puterea minţii totul devine posibil. [85]Însă credinţa este cea care dă putere minţii omului (12).

[86]Să simţi nemărginirea din tine precum este preaplinul Lui Dumnezeu (13).

[87]Lumea este ceea ce crezi tu că este; gândurile tale sunt cele care ţi-au făcut viaţa aşa cum este (14).

[88]Oamenii care se află în jurul tău sunt rezultatul credinţei tale în viţiile lor alături de a ta (15).

[89]Lumea existentă este rezultatul intersecţiei lumilor zămislite de minţile cu puteri creatoare (16).

[90]Gândurile tale atrag realitatea pe care o trăieşti; dacă ele sunt pozitive atunci vor crea o realitate pozitivă, iar dacă sunt negative aşa îţi va fi şi lumea în care vieţuieşti. [91]Omul îşi schimbă viaţa prin a-şi schimba modul în care gândeşte (17).

[92]Visele îi par omului realitate şi realitatea îi pare vis. [93]Toate câte sunt, sunt şi vis şi realitate. [94]Realitatea pentru tine este ceea ce tu trăieşti, omul să fie atent la ce i se potriveşte pentru viaţa pe care şi-o construieşte din gânduri statornice (18).

[95]Puterea care uneşte este mai mare decât cea care desparte. [96]Cel înţelept caută armonia în oameni. [97]Puterea fiinţelor vine dinăuntrul lor (19).

[98]Gândul înţelept, ieşit din lumina sufletului, trebuie urmat de vorbă şi faptă pentru ca el să se împlinească (20).

[99]Urmaţi lumina sufletului din voi, iar dacă o daţi şi altor oameni ea nu se împuţinează, ci străluceşte şi mai tare (21).

[100]Mintea cea ascunsă (sinele de jos), mintea cea cu care eşti treaz (sinele de mijloc) şi mintea sufletului (sinele de sus), sunt tărâmurile în care omul trăieşte (22).

[101]În ACUM se află toată puterea vieţii. [102]Puterea lui ACUM depinde de puterea conştiinţei prezentului. [103]Fiinţele există cu adevărat doar într-un prezent continuu, care se schimbă clipă de clipă. [104]Schimbând gândul ACUM se schimbă şi realitatea prezentului şi pasul următor către viitor (23).

[105]Puterea omului vine întotdeauna dinăuntrul său şi tot ceea ce creează omul este rezultatul folosirii puterii sale lăuntrice (24).

[106]Prin manifestarea atenţiei (năzuinţei) către trecut trăim în trecut, pe când folosind-o spre viitor trăim în viitor; dar când atenţia are direcţia către prezent, numai atunci trăim cu adevărat realitatea (25).

[107]Oamenii se deosebesc esenţial prin puterea minţii fiecăruia dintre ei (26).

[108]Frica paralizează puterea omului (27).

[109]Vinovăţia slăbeşte energia omului şi-i năruie viaţa (28).

[110]Să nu cazi în patimi, să-ţi înfrânezi pornirile cele care te ostoiesc de vlagă (29).

[111]Dumnezeu creează cu înţelepciune din iubire. [112]Iubirea, pasărea cu aripi de foc, este taina vieţii (30).

[112]A iubi înseamnă a fi în Dumnezeu și a fi fericit, căci iubirea este măsura fericirii și intensitatea de a trăi (31).

[113]Crescând în iubire, omul crește în Dumnezeu (32).

[114]A fi îndrăgostit înseamnă a fi în Dumnezeu (33).

[115]Începutul înțelepciunii este iubirea de Dumnezeu, iar ruina înțelepciunii este frica de Dumnezeu (34).

[116]Iertarea îl vindecă în primul rând pe cel care iartă (35).

[117]Urmele trecutului se manifestă în prezent datorită amestecului lor cu realitatea prezentului (36).

[118]Puterea prezentului poate prevala asupra predestinării trecutului. [119]Omul cu conștiința prezentului slăbește sau șterge influența trecutului manifestată prin obiceiuri și tipare create de minte și menținute în memorie (37).

[120]Omul a fost creat pentru a cunoaște lumina divină și prin ea el să se ridice la cerul de purpură al Lui Dumnezeu (38).

[121]Schimbând gândul acum se schimbă și realitatea prezentului; omul unde gândește acolo se pomenește (39).

[122]Slăbind trăirea în prezent, se slăbește esența ființei, de aceea pentru a întări ființa este bine să trăim în prezent (40).

[123]Să învățăm să deosebim adevărul de iluzie. [124]Când omul nu mai face diferența între propriul suflet și egoul fals atunci el își făurește iluzii și vise nedefinite legate de cele văzute și auzite (41).

[125]Energia curge într-acolo unde o direcționează atenția (năzuința) care arată calea intenției (42).

[126]Lumea omului se creează din energia direcționată. [127]Puterea omului se manifestă într-acolo unde se îndreaptă năzuința minții (43).

[128]La focul sacru se creează o realitate care trezește puterea mentalului colectiv al celor care privesc focul (44).

[129]Înainte de a acționa, omul să se adune în sine, să-și drămuiască puterea și abia atunci să-și îndrepte năzuința către ceea ce vrea să realizeze. [130]Și astfel va fi ajutat de energiile corpului, ale minții și ale sufletului, puteri care se pot transforma una în alta (45).

[131]Împlinirea este măsura adevărului, căci pomul după roade se cunoaște și omul după fapte (46).

[132]Lumea este ceea ce cred mințile ființelor că este. [133]Gândurile ființelor atrag realitatea pe care ele o trăiesc. [134]Ființele își pot schimba viața dacă își schimbă gândurile care sunt urmate de fapte (47).

[135]Dacă opiniile și credințele tale nu dau rezultate bune și-i fac pe oamenii buni să sufere, renunță la ele, căci ele sunt manifestări ale lipsei luminii din sufletul tău (48).

[136]Faptelor sunt măsura adevărului gândurilor tale (49).

[137]Dumnezeu dă dreptul la viață (50).

[138]Așa ne spune Domnul Dumnezeu: Zeii sunt puterile care există în lume, orice întruchipare a lor nu poate ține loc acestor puteri. [139]Iar dacă îți faci chip

pictat sau cioplit, sau ceea ce crezi tu că este asemănare cu zeii-putere, ține minte că tu nu te închini la pictura sau chipul cioplit, sau la orice asemănare pe care o dai acelor puteri în mintea ta, ci venerezi puterile Mele arătate oamenilor (51).

[140]Dumnezeu este Cel care vede prin lumina ochilor sufletului tău, căci Dumnezeu este în timp și în afară de timp, El este în existență și în afara existenței (52).

[141]Creând în iubire, omul crește în Dumnezeu. Iubirea este măsura fericirii ființelor (53).

[142]Noi oamenii suntem alcătuiți în felul nostru din frumusețe și nesfârșire, iar natura întreagă este marea operă a Lui Dumnezeu (54).

[143]Întunericul este lipsa luminii. [144]Lumina urmează lumina, întunericul urmează întunericul. [145]Lumina este ordine, întunericul este dezordine (55).

[146]Tu omule ești templul viu al Lui Dumnezeu. Iar când îți faci temple cu mâinile tale, ele sunt doar trepte ca tu să pășești către Dumnezeu și să aduci iubirea ta ofrandă Lui Dumnezeu cu mânile întinse spre focul sacru (56).

[147]Omul există cu adevărat doar într-un prezent continuu, care se schimbă clipă de clipă. [148]Prin conștiința trăirii în prezent se pot șterge tiparele curgerii vieții dintr-un trecut care predispune (57).

[149]Experiența eternității depinde de intensitatea trăirii mentale, în clipa de acum se poate afla toată eternitatea lumii și atunci timpul dispare (58).

[150]Să nu poftești la bunul altuia sau să-ți însușești orice bun dacă nu ți se cuvine (59).

[151]Să vă creșteți copiii în legea strămoșească că numai așa neamul vostru va dăinui (60).

[152]Iubirea zidește și înțelepciunea înalță (61).

[153]Gândurile plăcerilor trăite orientează omul către făgașul acelor trăiri (62).

[154]Popoarele care-și sacralizează istoria vor dăinui mult timp (63).

[155]Pacea lumii este punerea împreună a păcii din mințile oamenilor (64).

[156]Și iertați că așa și Tatăl Cel din ceruri vă va ierta vouă greșelile (65).

[157]Averea, cea mai de preț, omul o ține în inimă în legătura lui cu Dumnezeu, și astfel nu i-o poate lua nimeni (66).

[158]Robia minții se naște din necunoaștere. Năzuiește la a ști și cunoașterea te va face liber (67).

[159]Singurul lucru care-l poate salva cu adevărat pe om este iubirea. În iubire se află izvorul năzuințelor celor bune (68).

[160]Să urmezi dreptatea și să nu mărturisești strâmb împotriva nimănui (69).

[161]Fii cumpătat în cele ce faci și temeinic în lucrarea mâinilor tale (70).

[162]Drumul suferinței nu este drumul iubirii. [163]Pe treptele suferinței nu urci ci cobori, căci treptele acestea nu formează scări înspre cer ci spre adâncurile întunericului (71).

[164]Să te înfrânezi să agonisești lucruri care nu-ți folosesc și să dai lucrurile care îți prisosesc (72).

[165]Atât lumina cât și întunericul sunt eterne și nemărginite în ființarea lor. Doar lumina există cu adevărat, căci întunericul este lipsa luminii (73).

[166]Ridicându-te mai presus de lumină și de întuneric, așa vei înțelege de pe acele înălțimi de unde a luat ființă chiar Domnul Dumnezeu (74).

[167]Când omul are cunoașterea de sine, atunci va putea să vadă lumina sufletului și așa se va mântui (75).

[168]Împărăția Domnului este înlăuntrul vostru și ea vi se face cunoscută atunci când omul se cunoaște pe sine însuși (76).

[169]Dacă Dumnezeu ar fi avut ceva de ascuns față de om nu i-ar fi dat gândul de a cunoaște (77).

[170]Cunoașterea, ca și lumina, este de natură divină (78).

[171]Tainele Domnului vor fi aflate doar de acei oameni care sunt vrednici de ele (79).

[172]Temelia pe care s-a construit veșnicia este iubirea. Din această esență divină este creat și omul (80).

[173]Omul se împlinește prin dragostea sa de Dumnezeu (81).

[174]Ia seama că oricând vei fi la strâmtoare să chemi numele tainic al Domnului care este ZAM. [175]Dar numai cei care cu adevărat caută lumina vor putea avea marea putere dată de acest nume (82).

[176]Să nu uitați vreodată de focul sacru dacic și de sufletele străbunilor. Așa inimile voastre nu vor fi cuprinse niciodată de lanțurile robiei (83).

[177]Să aprindeți focuri sacre pe oriunde veți fi și așa vă veți păstra sănătoși și însănătoși, iar duhurile întunericului s-or duce de la voi (84).

[178]La focul sacru se ard impuritățile care atârnă greu pe sufletul omului. Priviți flăcările și gândiți-vă la tot ceea ce doriți să faceți pentru viețile voastre (85).

[179]Uită-te la natură cum se reînnoiește în fiecare an. Tot așa să-ți înnoiești și tu mereu ființa și să te îmbraci cu un nou veșmânt de viață (86).

[180]Vitalitatea este o realitate a gradului de conștientizare a existenței sufletului. [181]Deși vitalitatea este dată de suflet, ea se exprimă și prin minte și prin trup (87).

[182]Cel ce-L slujește pe Domnul ia din lumina Lui nesecată și nemărginită și astfel va fi puternic și înțelept (88).

[183]Când lumina divină vă va merge direct în inimi, atunci rodul ei este umplerea cu duhul înțelepciunii. Iar cine are duhul înțelepciunii are totul (89).

[184]Aduceți copiii voștri la lumina focului sacru și acolo să-și țină ochii deschiși și să-l privească. Și așa vor crește să ajungă oameni înțelepți (90).

[185]Focul sacru este dat oamenilor ca mijloc de legătură cu zeii (91).

[186]Aduceți-vă aminte mereu să vă bucurați la întâlnirile cu zeii și așa să știți că lumina există în inimile voastre (92).

[187]Și țineți minte că ceea ce spuneți în prezența focului sacru dacic Le spuneți zeilor, Lui Dumnezeu și Domnazânei (93).

[188]Iubirea vindecă (94).

[189]Înțelepciunea este marea cale către Dumnezeu și ea se înfiripă prin speranță, iubire și adevăr. [190]Conștiința iubirii este înțelepciunea care-l apropie pe om de Dumnezeu (95).

[191]Din lumina din noi oamenii, ne modelăm lumea frumoasă care ne înconjoară (96).

[192]Acceptând zeii și zânele, nu facem altceva decât să-i descoperim în noi, în armoniile firii noastre (97).

[193]Nu există legătură între zeitățile noastre și idolatria. Noi nu ne închinăm la idoli, ci venerăm viața (98).

[194]Cercetează universul, privind stelele (99).

[195]Lumea care se vede și cea care nu se vede este rezultatul intersecției lumilor create de toate mințile ființelor din acel spațiu (100).

[196]Oricine poate să cadă în cursul vieții, dar cei înțelepți se pot ridica iarăși prin puterea minții lor (101).

[197]Dacă tu poți crede, toate-i sunt cu putință celui care crede (102).

[198]Ființele se deosebesc esențial prin puterea minților lor (103).

[199]Cât privește îngrijirea de sine, a minții și a trupului, trebuie să o dăm în primul rând sufletului și atunci și capul și restul trupului deopotrivă or s-o ducă bine (104).

[200]Preotul aflat pe Calea Lui Zamolxe trebuie să cunoască tainele cerului și ale pământului (105).

[201]Fii responsabil de faptele tale (106).

[202]Fă faptele bune cu discernământ și vei rămâne în lumina spiritului (107).

[203]Omul este propriul său stăpân (108).

[204]Frumusețea vieții tale să ți se arate pe chip (109).

[205]Zâmbetul pe buze să-ți vină din inimă (110).

[206]Privește înainte, căci acolo îți este direcția de mers (111).

[207]Fii activ cu sufletul, cu mintea și cu trupul. Așa ființa îți va dăinui în bună stare (112).

[208]Poartă cu tine spiritul copilăriei și întreaga viață nu te vei simți bătrân. [209]Bătrânețea înseamnă renunțarea la năzuințele vieții (113).

[210]Noi, neamul dacilor, suntem fiii și fiicele soarelui și ai luminii (114).

[211]Bărbatul luminează mințile prin rațiune, căci poate gândi profund și vorbi mințit (115).

[212]Fericirea se trăiește pe calea vieții nu la capătul drumului (116).

[213]La fiecare șapte zile să te odihnești după ce ai muncit în celelalte zile (117).

[214]Cel puțin o dată la șapte zile să aprinzi și să privești focul sacru, care este legătura ta cu Domnul Dumnezeu (118).

[215]Domnul este în voi în primul rând. Pe acel Domn să-L treziți și atunci rugăciunea vă este împlinită (119).

[216]Doamne Dumnezeule adu-mi soarele Tău în inimă (120).

[217]Nu întrebați, la fiecare pas, ce aveți de făcut, căci așa veți face toată viața numai ce vă spun alții (121).

[218]Speranța întinerește (122).

[219]Să nu glorificați suferința sub nici o formă, căci suferința omului este desprinderea sa de inima Lui Dumnezeu (123).

[220]Tradițiile străvechi ale înțelepților titani, oamenii cei blajini din vechime, trebuie să le transmiteți urmașilor (124).

[221]Cerul ne face să căutăm, pământul să iubim, soarele să trăim, luna să visăm. Așa viața omului se împlinește (125).

[222]Omul echilibrat este parte din natură și așa va înțelege cel mai bine ce sunt zeitățile ca puteri ale naturii (126).

[223]Învață să-L cunoști pe Domnul Cel Preaînaltul (127).

[224]Când vei cunoaște zeii atunci te vei trezi în plină conștiință creatoare (128).

[225]Aveți capacitatea de a fi parțial zei, adică semizei, deoarece acolo unde există conștiință se află și identitatea acelei conștiințe (129).

[226]Ființele conștiente sunt conștiința zeilor (130).

[227]Cel care ridică sabia, de sabie va muri, și cel care oferă sânge zeilor, de sânge va avea parte (131).

[228]Zeii sunt intermediarii ofrandelor făcute de cei buni pentru menținerea binelui între oameni (132).

[229]Dumnezeu îl ajută pe cel îndrăznet în bine (133).

[230]Urmează-ți perseverent idealul (134).

[231]Chemați mereu la focul sacru reîntoarcerea prin reîncarnare a marilor suflete încărcate de ordine, armonie, adevăr, dreptate și iubire de oameni (135).

[232]Religia noastră hrănește viața, că noi nu avem zei plăsmuiți, ci pe cei care au menire în trăirile noastre în frăție cu natura (136).

[233]Zidește-te în credință. Încrederea unui singur om mișcă munții (137).

[234]A trăi cu scop divin este singurul mod de a vieții cu adevărat, de a simți din plin că ești viu (138).

[235]Întunericul nu există decât atunci când lumina nu se arată. [236]Să luați seama că întunericul sufletului nu va exista atunci când voi vă veți cunoaște pe voi înșivă (139).

[237]Să lăsați lumina divină să intre în voi și să vă transforme viața, că viața fără lumină, credință și demnitate nu merită trăită (140).

[238]Treptat lumea va fi curățită și însănătoșită cu Focul Viu, Focul Vieții, Focul Lui Zamolxe (141).

[239]Nu uitați că natura, cu toți zeii și zânele ei, este sacră, îngrijind-o vă îngrijiți de voi (142).

[240]Botezul oamenilor se face cu apă vie, foc sacru și Duhul Înțelepciunii care este Duhul Lui Dumnezeu (143).

[241]Marile taine ale vieții vor fi aflate doar de către cei vrednici de ele (144).

[242]Ține-ți visele vii, că așa se vor împlini. Optimismul atrage fapta

împlinită. Fapta bună face viața omului bună (145).

[243]Credeți în puterea invocației. Deși invocația este adresată zeilor, scopul ei este de a armoniza sufletul, mintea și trupul celui care o face și prin aceasta de a-l însănătoși și a-l ține sănătos pe acel om (146).

[244]Sunteți legați cu lumea întreagă. Sporiți-vă puterile cu puterile lumii (147).

[245]Armonia naturii și înțelepciunea omului merg mână în mână (148).

[246]Cel mântuit este ca cel care se naște din nou în spirit, deși trupul în care se găsește sufletul lui îi este același (149).

[247]Iubirea te poate salva de căderile cele mai grele (150).

[248]Cei care aduc pe oameni la înțelepciune sunt purtătorii luminii Lui Dumnezeu (151).

[249]Duhul Lui Dumnezeu este Duhul Înțelepciunii care este mai înalt decât Duhul Sfânt. Cine are Duhul Înțelepciunii are și Duhul Sfânt (152).

[250]Nu faceți sacrificii sângeroase, nu oferiți nimic zeilor, că zeii nu au nevoie de ofrandele voastre, ci doar de credința voastră în bine (153).

[251]Mintea bună coboară în inima cea luminată (154).

[252]Rugăciunea Minții în Inimă conduce omul la renașterea în spirit, la transformare interioară și la devenirea omului întru ființă conștientă de propria-i existență (155).

[253]Veți păstra vatra nemuririi dacilor arieni mereu aprinsă supraveghind aprinderea focurilor sacre la altarele zeilor (156).

[254]Primul pas către înțelepciune este să poți simți liniștea, apoi învești să asculți și să ții minte lucrurile, iar pe cele bune să le folosești. Numai după ce le ai pe acestea poți da din înțelepciunea ta și altora (157).

[255]Nu-i copia pe alții, găsește-ți propria ta cale pe care să mergi plin de încredere întru împlinirea vieții (158).

[256]De-a pururea să țineți minte că noi dacii suntem Poporul Lui Dumnezeu (159).

[257]Durerea apare ca să te trezească la viață, să devii mai conștient de calea pe care să o urmezi. Acceptă această trezire și vei rămâne treaz (160).

[258]Învață să trăiești natura ta interioară și din liniște îți va izvorî bucuria fără un motiv anume (161).

[259]Dacă vei urma mulțimea ajungi pierdut în mulțime. Adevărurile se revelă doar anumitor suflete (162).

[260]Doar Dumnezeu este adevărata realitate. Scânteia din sufletul nostru face parte din Dumnezeu (163).

[261]Focul sacru vine de la zei, îngerii veghetori au dat focul sacru oamenilor și datoria oamenilor este să-l mențină întru ținerea vieții în armonie (164).

[262]În prezența focului sacru, oamenii se schimbă în bine. La focul sacru sufletele sunt purificate și umplute treptat de un duh al înțelepciunii (165).

[263]Înțelepciunea neamului este zidită în vorbele de duh ale poporului (166).

[264]Învață din greșelile altora ca să nu ți se întâmple și ție la fel (167).

[265]Caută-i pe înțelepți și vei învăța de la ei cum să fii înțelept (168).

[266]Cei înțelepți aleg simplitatea vieții (169).

[267]Să păstrați cultul strămoșilor, să respingeți cultul morților (170).

[268]Când faci bine, la alții, e mai bine ca de asta să nu știe nimeni, ci doar Domnul. [269]Mila față de alții este mâna de ajutor pe care ți-o întinzi singur pentru când vei avea vreodată nevoie. [270]Dar ia seama să nu dai ceva bun celui rău căci răsplata lui pentru tine va veni din răutatea lui (171).

[271]Pomana este bună, dar jertfa este rea (172).

[272]Atât cele bune cât și cele rele, ale ființei noastre întregi, se revarsă din suflet (173).

[273]Femeile cele bune sunt cele care te fac să uiți de orice fel de suferință (174).

[274]Cine vrea să fie iubit, să iubească, cine vrea să primească să dăruiască. Aceasta este legea vieții frumoase (175).

[275]Dacă vei părăsi iubirea vei uita și de scopul pentru care trăiești (176).

[276]Când omul iese din legea divină umblă rătăcit în întunericul pe care-l întreține cu faptele întunericului (177).

[277]Idolii tăi, precum icoane și statui, sunt faceri de mâini omenești și puterea lor vine din credința ta în ei. [278]Focul sacru este viu și curăță sufletul, pe când idolii doar încântă privirea (178).

[279]Prin orice poate omul cădea în viață, numai prin iubire nu (179).

[280]Pe tatăl și pe mama ta să îi cinstești dacă ei urmează lumina Lui Dumnezeu, iar dacă ei se află cu mintea în întuneric să fugi de ei. Așa îți va fi bine și mulți ani vei trăi (180).

[281]Ia seama că lucrurile lumii vin și pleacă, trăinicia există doar în sufletele oamenilor (181).

[282]Cunoaște-ți și construiește-ți arborele genealogic, pentru ca sufletul să nu-ți rătăcească prin familii străine (182).

[283]O iubire nerealizată este ca pierderea ființei proprii. Este ca și cum L-ai văzut odată pe Dumnezeu și apoi ți s-au închis toate căile ca să-L poți zări iarăși (183).

[284]Să nu ucizi pe nedrept (184).

[285]Află omul înțelept după viața pe care o duce. Mulți pot părea înțelepți după vorbe, dar proba înțelepciunii este viața trăită cu înțelepciune (185).

[286]Mergi la omul înțelept și ia sfat bun pentru viața ta. Cel înțelept va cunoaște tulburarea din inima ta (186).

[287]Să aduci lumina divină în tine și așa vei găsi răspunsuri la problemele tale (187).

[288]Legile Lui Zamolxe se nasc și renasc din ele însele pentru că sunt legile vieții (188).

[289]Să luați bine aminte că Legea Domnului este viața nu Scriptura, care oricât ar fi ea de bună nu poate să fie mai presus de cuvântul viu. [290]Viața în lumină este cuvântul viu al Domnului (189).

[291]Ia seamă să asculți de bătrânii înțelepți. Domnul îi răsplătește cu lumină și ei strălucesc puternic înainte de a părăsi viața pământească (190).

[292]Pe toate câte cereți rugându-vă, să credeți că le-ați și primit, și le veți avea (191).

[293]În fața Lui Dumnezeu toți oamenii sunt egali. Doar felul lor de a-L înțelege pe Dumnezeu îi desparte (192).

[294]Păstrează-ți dreptul de a alege și fii liber (193).

[295]Nu-ți da pământul strămoșesc străinilor că vei ajunge străin în glia străbună. [296]Tu, omul Lui Zamolxe, să fii legătura între Cerul Lui Dumnezeu și Mama pământ (194).

[297]Iubirea să-ți fie temelia pe care să-ți trăiești viața care să urmeze calea inimii și să asculte de vocea rațiunii (195).

[298]Femeia dă iubire inimii, căci poate intui adânc și vorbi sufletului (196).

[299]Virtutea înseamnă putere (197).

[300]Privește adânc înăuntrul ființei tale și acolo vei descoperi zeii și tainele lumii. Iar când privești lumea stelelor te vei găsi pe tine (198).

[301]Hărnicia îți va face viață îmbelșugată și te vei bucura de rodul brațelor și minții tale întru trezirea sufletului din tine (199).

[302]Ascultă ce-ți spune natura, urmează calea armoniei naturii (200).

[303]Bucuria simțurilor este dată de la Dumnezeu pentru oameni. În trezirea simțurilor Îl întâlnim pe Domnul (201).

[304]Renunță la tot ce nu-ți aduce pace și mulțumire în viața. [305]Calea suferinței nu duce la Dumnezeu (202).

[306]Armonizează-ți mintea și apoi poți pătrunde și în tainele inimii (203).

[307]Marile taine se găsesc în sufletul tău și le vei afla atunci când sufletul ți se va trezi (204).

[308]Viața omului este ca o grădină, dacă o îngrijește este frumoasă ca florile din ea și grădina dă rod, iar dacă nu este îngrijită cade în paragină (205).

[309]Spune-ți EU SUNT în prezența focului viu și așa poți intra pe poarta ființării, a cunoașterii de sine (206).

[310]Dimineața când te trezești să simți lumina Lui Dumnezeu cum intră în inima ta. Și ziua îți va fi plină de bucurii și vei fi mulțumit de ceea ce vei face (207).

[311]Calea zeilor e ușoară pentru că este calea inimii. Pășește cu încredere pe ea și te va duce la armoniile cerului de purpură (208).

[312]Să te ferești de cearta și de gâlcevile oamenilor (209).

[313]Răutatea oamenilor nu te va atinge dacă nu lași să-ți intre în minte gândurile lor negre (210).

[314]Fii neclintit ca stânca atunci când întunericul altor oameni te împresoară și nu te lăsa ademenit de ei (211).

[315]Multe ne sunt date fără efort în lume, soarele aduce căldură, ploaia aduce rod, păsările cântă. Oare ce motiv avem să nu fim fericiți în viața dată nouă de către Dumnezeu? (212).

[316]Lucrul mâinilor tale să-ţi fie temeinic, ori că faci pentru tine sau pentru oricine altcineva (213).

[317]Ascute-ţi simţurile şi aşa vei simţi că trăieşti în lume (214).

[318]Când omul îşi trezeşte memoria ancestrală dobândeşte mari puteri (215).

[319]Frumuseţea trupului este felul în care Dumnezeu ne arată bucuria de a trăi în trup. [320]Frumuseţea minţii omului este felul în care Domnul ne arată bucuria minţii în armonie. [321]Iar frumuseţea sufletului ne arată bucuria Lui Dumnezeu (216)".

[322]Cele două sute şaisprezece Legi ale Lui Zamolxe au fost duse în toată lumea de către preoţii şi cavalerii zamolxieni. [323]Şi multe popoare au luat înţelepciune din aceste legi, atât cât au putut înţelege.

CAPITOLUL 2

Tainele Marelui Preot. Novac uriaşul şi Ler împărat. Ordinul Cavalerilor Zamolxieni. Transmiterea Marii Preoţii. Marele Lup Alb pleacă la Zamolxe. Munţii cogaioni şi sufletul neamului. Şcolile înţelepciunii din Dacia şi Tracia. Marile puteri ale preoţilor zamolxieni. Preoţii zamolxieni devin lumina neamurilor.

[1]Şi a mai trecut timpul. [2]Zamolxe, zeu al vieţii şi al nemuririi, devenise binecunoscut în sufletele românilor. [3]Iar Focul Lui Zamolxe era privit ca pe o zeitate, ca Sufletul Lui Zamolxe.

[4]Marele Lup Alb, care era Mare Preot, şi-a ales cu grijă pe cel care să-l urmeze la Marea Preoţie. [5]Şi preotului Rodu i-a destăinuit rând pe rând tainele nemuririi, acelea ştiute doar de cei care cunoşteau cu adevărat inima Lui Zamolxe. [6]De atunci aceste taine au fost ştiute de toţi cei care au devenit de-a lungul timpului Mari Preoţi.

[7]Adesea Marele Lup Alb le mai amintea preoţilor şi preoteselor rădăcinile neamului zicându-le: „Noi dacii suntem urmaşii urieşilor, blajinii cei din vechime cărora le spunem tătâni, fiii cerului, fiii lui Novac urieşul. [8]De la urieşi noi am moştenit tainele nemuririi. [9]Şi noi le vom păstra cu străjnicie în veac de veac. [10]Dar vor fi şi alte neamuri care le vor afla. [11]Şi asta este bine, că lumina Lui Dumnezeu nu poate fi pusă sub obroc. [12]Tot de la noi au pornit limbile pe care le vorbesc toate neamurile care ne înconjoară. [13]Şi de la noi au plecat toate felurile lor de a scrie. [14]Şi Domnul Dumnezeu ne-a binecuvântat cu bogăţiile pământurilor pe care locuim. [15]Iar dacă urmaşii noştri vor uita acestea, ei vor suferi blestemul dacilor. [16]Iar când îşi vor aminti de toate acestea, lumina Lui Zamolxe va străluci din nou în inimile lor".

[17]Şi erau unii oameni care aflaseră aceste taine de la novaci care încă mai trăiau la acele vremuri. [18]Şi de la ei ştiau şi despre Varanha, aşa cum era odată numit pământul Daciei şi pe care ei îl mai numeau şi Vlanha şi Vlaha, iar ei îşi ziceau vlahi. [19]Se mai spunea că şi Crăciun Bătrânul, Arheul, Zeul Tată al Lui Zamolxe, îi văzuse pe îngerii veghetori cei veniţi din alte lumi, dar a ţinut taină.

[20]Se povestea despre Novac uriaşul, zeul cel vechi Osiris, că încă mai trăieşte undeva într-un palat alb pe un munte înalt şi că Novac era încă regele uriaşilor. [21]Şi se credea că Marele Lup Alb era din spiţa lui Novac. [22]Multe se mai spuneau şi despre uriaşul Iorgovan şi despre Ram împărat, cel care trăise odată în cetatea Ramidava.

[23]Se mai spunea că Ler împărat era cel mai mare împărat al lumii. [24]În împărăţia Lui Ler, care era într-o peşteră a cerurilor, într-un munte mare, nevăzut, se afla şi Sufletul Lui Zamolxe, stăpân peste neamul oamenilor şi al zeilor. [25]Şi nimeni nu putea găsi acel munte, care se afla într-o altă lume, care se întrepătrundea cu lumea asta, decât omul care plăcea Lui Ler împărat, adică Domnului Dumnezeu.

[26]Iar taina adevăraţilor regi ai lumii, regii sacri, era să cunoască numele adevărat al împăratului lumii. [27]Că regii sacri ai lumii erau neştiuţi oamenilor de rând. [28]Şi cuvântul acela tainic l-a folosit în gând Crăciun Bătrânul, tatăl Lui Zamolxe, atunci când L-a chemat pe Zamolxe să se întrupeze. [29]Numele Crăciun era puternic, iar cei care îl spuneau se întăreau în vlagă, în bună judecată şi în înţelepciune. [30]Aşa Îl cunoşteau pe Domnul, Cel născut din El Însuşi.

[31]La acel timp mulţi oameni, din toate pământurile locuite de neamurile tracilor, au fost iniţiaţi, în tainele spiritului, trecând prin probe grele. [32]Şi treptat s-au înfiripat frăţii tainice de suflet. [33]Rumânii le spuneau moşi celor înţelepţi, deşi unii nu erau bătrâni. [34]Căci moşii cunoşteau tainele nemuririi.

[35]Cei ce făceau parte din aceste frăţii, bărbaţi şi femei, se adunau lângă Focul Lui Zamolxe, Focul Viu, şi aşa ţineau nestinsă flacăra Spiritului Lui Zamolxe.

[36]Şi Marele Lup Alb a întemeiat Ordinul Cavalerilor Zamolxieni, o frăţie al cărui conducător nevăzut era Cavalerul trac. [37]Tot el a iniţiat primii cavaleri zamolxieni, un grup de doisprezece bărbaţi şi femei, cărora le-a spus: „Frăţia aceasta a cavalerilor zamolxieni este tainică. [38]Pornim acum această cale a luminii, dar cu adevărat omul care vrea să slujească dreptatea şi adevărul se poate iniţia singur în Ordinul Cavalerilor Zamolxieni. [39]Şi fără ajutorul nimănui va face jurământul la focul viu. [40]Aşa cavalerii zamolxieni vor dăinui în vecii vecilor, ei nu au nevoie de recunoştinţa şi onorurile nimănui. [41]Şi mulţi dintre aceşti cavaleri nu se vor cunoaşte nici între ei, datoria lor fiind să slujească dreptatea şi adevărul. [42]Că Domnul Dumnezeu şi Marele Cavaler trac vor şti faptele acestor cutezători şi nemuritori, cavalerii zamolxieni, oamenii dreptăţii".

[43]Atunci Marele Lup Alb le-a spus jurământul cu care cavalerii zamolxieni se legau pe vecie la focul viu. [44]Şi toţi cei doisprezece au mărturisit împreună Jurământul Cavalerilor Zamolxieni astfel: [45]„**Jur** pe toiagul înţelepciunii Lui Zamolxe, pe Cavalerul trac din Varanha, să slujesc dreptatea şi adevărul. [46]**Jur** ca în luptă să fiu puternic ca şoimul în zbor, ca apele învolburate să răstorn stânca vrăjmaşilor, ca vântul năpraznic să nimicesc pe cei răi. [47]**Jur** pe inima Lui

Zamolxe, neamului meu să-i fiu credincios, pe asupritor să-l pun în genunchi, şi pe cel umilit să-l ridic. [48]**Jur** pe focul sacru dacic, să ţin vie flacăra iubirii de oameni, să aduc la lumină oamenii lumii. [49]Focul Viu al Lui Dumnezeu să mă însoţească. [50]Zău! Zău! Zău!" [51]Apoi toţi cei prezenţi au strigat cu mare putere: „Aho! Aho! Aho!"

[52]Aşa cavalerii zamolxieni au devenit războinicii sacri, luptătorii luminii, eroii nemuritori. [53]De-a lungul timpului unii dintre ei au cutreierat lumea şi s-au asociat doi câte doi sau în grupuri, iar alţii au rămas singuratici necunoscuţi de vreun om de pe pământ. [54]Faptele lor măreţe sunt cunoscute în Cartea Vie a lui Dumnezeu. [55]Şi toţi marii conducători ai neamului rumânilor, rămlenilor, au fost cavaleri zamolxieni la vremea lor.

[56]A trecut timpul şi Marele Lup Alb, a vrut să lase Marea Preoţie unui bărbat destoinic şi mai tânăr decât el. [57]Într-o zi un sobor de preoţi şi preotese au aprins rugul Lui Zamolxe pe un vârf de munte înalt, pe un cogaion. [58]Şi acolo Marele Lup Alb, a invocat prezenţa Lui Dumnezeu, a Domnazânei, a Lui Zamolxe şi a Zânei Bendisa. [59]Spiritele chemate au coborât în Focul Viu şi aşa Marele Lup Alb a dat slujba de Mare Preot, preotului Rodu. [60]Atunci preoţii şi preotesele au aflat cum se va transmite în viitor Marea Preoţie unui bărbat din neamul tracilor şi al urmaşilor lor.

[61]Apoi Marele Lup Alb s-a retras în munţii cei înalţi să fie mai aproape de cer şi de învăţătorul său Zamolxe. [62]Şi mulţi spuneau că l-au văzut cum stătea cu lupii în munţi şi nimic rău nu i se întâmpla, că lupii i se supuneau.

[63]În cinstea Marelui Lup Alb, tracii sărbătoreau Ziua Lupului înainte de începutul iernii cu vreo trei săptămâni şi ceva înainte de sărbătoarea Crăciunului, Ziua Naşterii Lui Zamolxe. [64]Şi poporul îi ziceau Marelui Lup Alb, Alb Împărat.

[65]De Ziua Lupului se puneau în mişcare lupii. [66]Se credea că în noaptea cea de dinainte, spiritele oamenilor îşi părăseau trupurile şi făceau hore pe la răspântiile drumurilor jucând cu strănjicie până la cântatul cocoşilor. [67]Lupul rămăsese pentru traci un simbol al luminii, al soarelui şi al eroului neînfricat, căci sub semnul lupului se năşteau toţi cutezătorii neamului.

[68]Nimeni n-a aflat vreodată când Marele Lup Alb a plecat în Cerul Lui Zamolxe la Templul Celest al Lui Zamolxe. [69]Adesea tracii auzeau chemarea lui şi-şi spuneau: „Iar a vorbit cu Zeul Moş, iar ne cheamă să cunoaştem Inima Lui Zamolxe".

[70]La o vreme, Rodu, Marele Preot, a venit la Sarmisegetuza cu nevasta lui Iza şi a adunat acolo preoţi şi preotese în marea sală unde, încă de pe vremea Lui Zamolxe, ardea continuu focul la vatra sacră a nemuririi dacilor arieni.

[71]Aşa s-au strâns la Sarmisegetuza sute şi sute de preoţi şi preotese ai tracilor de pretutindeni. [72]Iar Marele Preot Rodu le-a vorbit acolo despre timpurile ce vor urma astfel: „Credincioşi ai Lui Zamolxe, copii ai pământului şi ai cerului, păstrători ai pământului şi ai înţelepciunii, bine aţi venit! [73]Unii dintre voi L-aţi cunoscut în

viaţă pe Zamolxe, regele nevăzut al lumii, om de-al nostru ajuns zeu prin puterea sufletului Lui. [74]Şi El a lăsat Marea Preoţie, Marelui Lup Alb, care mi-a încredinţat-o mie".

[75]Toţi ascultau cu luare aminte vorbele Marelui Preot care a continuat astfel: „De acum este bine să ştiţi cum vor fi lucrurile pentru vremurile ce vor veni. [76]Şi aflaţi că spiritul Marelui Lup Alb se întrupează mereu în Marele Preot care, la hirotonisire, în prezenţa a cel puţin zece preoţi şi preotese din neamul nostru, primeşte acest spirit direct de la Marele Preot care se retrage. [77]Eu astăzi voi lăsa Marea Preoţie lui Tracian, care vă va fi mare păstor până când şi el va invoca trecerea spiritului Marelui Lup Alb într-un un alt preot, om al înţelepciunii".

[78]Apoi, în prezenţa focului, de la vatra sacră a nemuririi dacilor arieni, Marele Preot Rodu a ţinut ritualul de trecere, a Marii Preoţii, lui Tracian, care apoi s-a umplut de duhul înţelepciunii.

[79]Şi Tracian le-a vorbit oamenilor astfel: „Viitorul acestui popor este creat de minţile oamenilor din neamul nostru, care dacă vor fi luminoase tot aşa va fi şi viitorul lor. [80]Iar dacă minţile le vor fi întunecate atunci şi viitorul poporului va fi întunecat. [81]Dacă veţi cădea din lumina Lui Zamolxe în răul sacrificiilor atunci veţi suferi. [82]Dacă veţi uita de cuvintele înţelepciunii Lui Zamolxe veţi suferi. [83]Şi să ţineţi minte că atunci când poporul va fi subjugat de duhurile rele, el se va salva dacă-şi va aminti de Marele Lup Alb şi de înţelepciunea Lui Zamolxe. [84]Că răul omenirii va fi cândva distrus de lup şi de şarpe. [85]Lupul este cutezanţa, iar şarpele este înţelepciunea. [86]Şi atunci când cutezanţa şi înţelepciunea se unesc, întunericul dispare din sufletele oamenilor. [87]Lupul şi şarpele sunt temelia salvării omenirii, noi îi purtăm pe stindardul nostru, simbolul neamului".

[88]Şi la plecare Tracian, noul Mare Preot, s-a despărţit de oameni cu urarea străveche: „Mergeţi cu bine, cu sănătate, în vremurile care vor veni!" [89]Şi oamenii au strigat din toate puterile: „Aho! Aho! Aho!"

[90]Cu timpul dacii au construit altare şi temple pentru Marele Lup Alb, Alb Împărat, care era protectorul neamului. [91]Ei ştiau ca Marele Lup Alb avusese în el ceva din spiritul Cavalerului Trac. [92]Şi multe obiceiuri îşi făcuseră dacii de când primiseră învăţăturile Lui Zamolxe.

[93]Unii se închinau la rădăcina unui gorun şi invocau spiritul strămoşilor lor crezând că nădejdea mântuirii în păduri se află. [94]Şi se credea în zânele silvane, iar preotesele dacilor invocau spiritele pădurii, observau cursul apelor şi poziţia muşchilor de pe trunchiurile copacilor sacri şi ascultau şuierul vântului din gura grotelor din munţi şi urmăreau zborul păsărilor şi culoarea cerului de la răsărit la apus. [95]Şi umpleau vase cu apă neîncepută de la izvoarele râurilor din care dădeau voinicilor să bea. [96]Iar pe înălţimi oamenii se obişnuiseră să aprindă focurile sacre. [97]Locurile cele mai bune erau pe vârfurile cogaionilor, munţii sacri care-i ţineau pe oameni apropiaţi de cer. [98]Iar oamenii de la şes îşi ridicau ei munţi sacri din pietre şi din

pământ, atât cât puteau să-i facă de înalţi. [99]Şi acolo aprindeau focuri sacre şi se întâlneau în spirit cu strămunii neamului.

[100]Şi în timp, pe toate pământurile locuite de neamurile tracilor, s-au pus temelii ale şcolii înţelepciunii Lui Zamolxe. [101]Acolo se învăţau Decalogul Lui Zamolxe şi Legile Lui Zamolxe, aşa cum fuseseră ele date de Marele Lup Alb.

[102]La acea vreme Pandu, preot zamolxian şi un urmaş al lui Mari, fiica Lui Zamolxe şi al soţului ei Licu, numit şi Marele Lup Alb, a venit în Munţii Haemus de unde Licu se trăgea de baştină. [103]Lui Pandu, Marele Preot îi făcuse profeţii, că din spiţa lui va ieşi un mare înţelept al neamului tuturor tracilor şi că acel înţelept va fi trimisul Domnului pe pământ şi El va face o mare lucrare de lumină. Şi Pandu s-a însurat acolo cu Sorana şi a deschis şcoli ale înţelepciunii pentru tracii de acolo.

[104]Poporul învăţase de la preoţii neamului înţelepciunea în cuvinte simple astfel: [105]„**Fericiţi** sunt cei milostivi, că aceia se vor mântui. [106]**Fericiţi** sunt aceia care muncesc cu hărnicie, că ei vor culege roade îmbelşugate şi în grădina cerului de purpură. [107]**Fericiţi** sunt cei mulţumiţi, că ei aduc cerul pe pământ. [108]**Fericiţi** sunt cei cumpătaţi, că ei vor avea întotdeauna de toate. [109]**Fericiţi** sunt făcătorii de pace, că fii cerului s-or chema. [110]**Fericiţi** sunt cei ce-s cutezători pentru adevăr, că a lor este izbânda cea din urmă. [111]**Fericiţi** sunt cei blânzi, că aceia vor moşteni întreg pământul. [112]**Fericiţi** sunt cei curaţi în suflet, că hrana le-a fost lumina Lui Dumnezeu. [113]**Fericiţi** sunt cei care urmează dreptatea şi adevărul, că al lor este raiul în cerul de purpură. [114]**Fericiţi** sunt cei ce nu se semeţesc, că oamenii vor crede în înţelepciunea lor şi-i vor urma”.

[115]Şi se dusese vestea în lume despre preoţii şi preotesele dacilor şi tracilor. [116]Se credea despre ei că au mari puteri, daruri de la Dumnezeu. [117]Unii deveniseră iatromanţi cunoscuţi, vindecători. [118]Alţii erau prezicători capabili să-şi amintească de vieţile anterioare, iar alţii învăţau oamenii cum să simtă duhul Lui Dumnezeu. [119]Se credea despre unii că pot fi prezenţi în mai multe locuri deodată. [120]Şi se ştia că preoţimea dacilor şi tracilor era trează şi nu cădea în patimi lumeşti. [121]Puterile lor erau în slujba binelui oamenilor, căci ajunseseră să se cunoască pe sine.

[122]Preoţii zamolxieni erau la acea vreme păstrătorii înţelepciunii lumii şi purtătorii puterii zeilor. [123]Ei dădeau din lumina proprie oricăror oameni care vroiau să o primească şi lumina lor nu le scădea, că ea venea de la lumina Lui Dumnezeu, cea care nu avea margini.

[124]Aşa preoţimea zamolxiană a ajuns lumină vie neamurilor. [125]Mai ales printre greci s-au făcut cunoscute învăţăturile Lui Zamolxe Arianul. [126]Medicina Lui Zamolxe a fost folosită de grecii acelor timpuri. [127]Iar cei care învăţau medicina în şcolile zamolxiene făceau un jurământ şi un legământ de credinţă atât la începutul cât şi la terminarea şcolii. [128]Fără acest legământ nimeni nu putea practica meşteşugul vindecării printre greci.

[129]Şi aşa jurau medicii în şcolile zamolxiene: „Jur pe Dumnezeu, pe Dumnezeea, pe Zamolxe, pe Bendisa şi Vesta, pe toţi zeii şi zânele luminii lumilor, şi-i iau ca martori că voi îndeplini, pe cât mă vor ajuta puterile şi priceperea, legământul care urmează – [130]Învăţăturile medicale le voi împărtăşi tuturor celor care vor şi pot să prindă acest meşteşug al vindecării şi ei făgăduiesc prin jurământ să respecte legile medicale (1). [131]Îngrijirea bolnavilor se va face spre folosul lor, pe cât mă vor ajuta puterile şi mintea, şi mă voi feri să le fac orice rău şi orice nedreptate. Voi îndeplini meşteşugul medicinei în dreptate şi adevăr (2). [132]La orice casă aş merge, voi intra spre folosul bolnavilor, păzindu-mă de orice faptă rea şi stricătoare comisă cu bunăştiinţă (3). [133]Păstrarea tainei este o datorie a mea şi orice faptă aş vedea, aş auzi şi aş cunoaşte în timp ce îmi fac meseria sau în afară de aceasta, nu voi vorbi despre ea dacă nu-i nici o nevoie să fie destăinuită (4). [134]Dacă voi respecta acest legământ fără să-l încalc, mă voi bucura pe deplin de viaţă şi de meseria mea, şi voi fi cinstit de oameni, iar dacă îl voi nesocoti merit să fiu pedepsit şi să am o soartă rea (5). [135]Zău! Zău! Zău! (6)”

[136]Multe popoare au luat acest legământ şi l-au folosit aşa cum credeau mai bine, jurând pe zeii lor. [137]Dar traci şi grecii acelor vremuri aveau legământul cel care fusese dat la începuturi.

[138]Şi la acele timpuri dacii au avut regi destoinici despre care s-a scris în cronicile vremurilor. [139]Unul dintre ei a fost rege Dromihete, cavaler zamolxian, cel care l-a învins prin forţă şi înţelepciune pe regele macedonean Lisimah.

CAPITOLUL 3

Lumina păleşte prin jertfe. Vremuri negre. Tăbliţele de aur sunt distruse. Căderea în rău. Chemarea lui Pitagora să se întrupeze.

[1]Şi a mai trecut timpul. [2]Într-o zi au sosit la Sarmisegetuza trei oameni cu trei slujitori ai lor. [3]Toţi erau îmbrăcaţi în alb şi spuneau că vin din partea cealaltă a fluviului Istru, din Tracia. [4]Vorbeau şi limba tracă, dar între ei se înţelegeau într-un grai necunoscut dacilor. [5]Şi ziceau acei oameni că sunt slujitori ai Lui Zamolxe şi păstoresc sufletele tracilor care trăiau la sud de fluviul Istru.

[6]Iar preoţii de la Sarmisegetuza i-au crezut şi i-au primit cu bucurie dându-le adăpost şi hrană, aşa cum se cuvenea unor oaspeţi. [7]Dar mai apoi s-a dovedit că acei oameni veniseră cu gânduri rele.

[8]Într-o noapte s-a găsit trupul mort al unui gal care venise la Sarmisegetuza să înveţe tainele înţelepciunii şi să devină preot druid. [9]Tânărul ucis era fiul lui Aster, rege galilor scordisci. [10]Omul fusese intenţionat sacrificat chiar pe discul solar al sanctuarului. [11]Preoţii i-au văzut urmele sângelui curs pe piatră.

[12]Apoi preoţii şi conducătorii militari au aflat că cei trei pelerini şi slujitorii lor fuseseră văzuţi noaptea cum făcuseră vrăji. [13]Dar vrăjitorii ucigaşi fugiseră.

[14]Când preoţii daci au cunoscut cele întâmplate s-au îngrozit. [15]Niciodată

acolo pe discul solar n-au fost făcute sacrificii. [16]Şi i s-a spus despre acest sacrificiu Marelui Preot Râmlean care a venit degrabă la Sarmisegetuza. [17]El i-a adunat pe toţi preoţii şi preotesele din împrejurimi şi pe câţiva dintre cei care făceau parte din Sfatul Înţelepţilor. [18]Şi Marele Preot le-a spus: „Aflaţi că de un timp, pe mai multe pământuri ale noastre, s-au găsit ucişi pe altarele sacre oameni al căror sânge a fost lăsat să curgă în focul sacru. [19]O mare urgie a căzut peste neamul nostru pentru că nu am fost treji. [20]Există oameni răi, din alte neamuri, care ne pizmuiesc pentru că suntem pe calea luminii şi am părăsit-o pe cea a întunericului pe care se află ei. [21]Nu ne mirăm că ucigaşii vrăjitori s-au îmbrăcat în alb ca să ne înşele asupra intenţiile lor rele. [22]Dumnezeu ne pedepseşte şi de acum lumina Lui începe să pălească pentru noi".

[23]Şi oamenii au întrebat cu mare speranţă: „Marite Preot, ce este de făcut? [24]Mai putem oare opri răul care se rostogoleşte acum peste noi?" [25]Şi Marele Preot a răspuns: „Vom încerca, dar ceea ce s-a întâmplat este prea întunecat ca să poată fi îndreptat cu uşurinţă. [26]Nu ne rămâne decât să aprindem focurile sacre peste toate pământurile noastre şi să ne rugăm Lui Zamolxe".

[27]S-a trimis poruncă ca peste tot să se cureţe vetrele pângărite şi să se aprindă focurile sacre dacice, iar preoţimea să stea acolo de pază şi în rugăciuni. [28]Şi cavalerii zamolxieni, păzitorii dreptăţii, au aflat despre cele întâmplate şi câţiva dintre ei au pornit în căutarea ucigaşilor.

[29]Dar vrăjitorii trecuseră apa Istrului şi au mers la Aster, tatăl tânărului ucis, spunându-i: „Mărite rege noi venim din Dacia şi-ţi aducem o veste rea, fiul tău a fost sacrificat pe piatra discului solar de la Sarmisegetuza". [30]Şi regele gal Aster a zis: „Cerule! Cum aşa? Dacii nu fac sacrificii umane! [31]Nu pot crede ce-mi spuneţi! [32]Veţi plăti cu capul dacă nu este adevărat! [33]Vom pleca acolo degrabă şi voi veţi merge cu mine!"

[34]Cu o oaste mare, regele Aster a pornit spre Dacia însoţit de oamenii cei răi. [35]Cum a păşit pe pământul Daciei, regele a fost hărţuit tot timpul de rumânii care credeau că erau atacaţi, căci fusese o înţelegere între daci şi galii scordisci să-şi respecte fiecare pământurile. [36]Dar când regele gal a ajuns la Sarmisegetuza s-a izbit de luptători şi a întâmpinat o dârză rezistenţă, iar regele Aster a fost rănit în lupte. [37]Dar Marele Preot le-a trimis vorbă luptătorilor daci să se retragă, căci cursese prea mult sânge în locurile sacre. [38]Şi dacii s-au răspândit prin păduri, iar la Sarmisegetuza mai rămăseseră doar câţiva preoţi ai Lui Zamolxe.

[39]Apoi Aster a văzut locul unde fiul lui fusese ucis şi a spus: „Dacă acest popor este în stare să facă un aşa rău înseamnă că legile lor sunt strâmbe. După ce legi se conduc aceşti oameni?" [40]Şi i s-a spus că erau Legile Lui Zamolxe scrise pe tăbliţe de aur. [41]Atunci regele Aster a zis: „Cum au luat ei viaţa fiului meu, care venise să înveţe acele legi, care se credeau a fi bune, tot aşa le voi distruge şi eu tăbliţele". [42]Şi nu mult după aceea s-a aflat unde se găseau

tăbliţele de aur şi regele Aster le-a topit în foc luând cu el tot aurul.

[43]Şi Aster a stins focul nemuririi dacice, care stătuse aprins necontenit de pe vremea Lui Zamolxe şi a ars până în temelii marea sală de la Sarmisegetuza. [44]Pe cei câţiva preoţi rămaşi ai dacilor i-a sacrificat pe piatra discului solar la Sarmisegetuza. [45]Dar pe Marele Preot Râmlean şi pe nevasta lui Sarmisa nu i-au găsit, căci vroiau să-i ucidă. [46]Sarmisegetuza, capitala sacerdotală a dacilor, a fost arsă până în temelii.[47]Apoi regele Aster s-a retras degrabă din Dacia trecând fluviul Istru înapoi în Tracia. [48]Marile sacrilegii făcute de regele gal Aster au fost peste măsură de mari.

[49]Dar spiritul Cavalerului trac lucra şi după un timp vrăjitorii, care vroiseră să distrugă neamul dacilor, au fost aflaţi de cavalerii zamolxieni care i-au ucis chiar acolo în Tracia.

[50]Dumnezeu, în cerul Lui de purpură, s-a întristat de câte s-au întâmplat în Dacia. [51]Şi Domnul şi-a îndreptat faţa în altă parte şi nu a mai văzut poporul Său asupra căruia căzuse o mare urgie.

[52]De atunci multe rele s-au întâmplat, dacii se omorau lesne între ei şi căzuseră în patima beţiei. [53]Şi peste tot era mare jale în suflete, în triburile apulilor din Hardeal, ale carpilor, costobocilor şi rohmanilor din Moldava, ale sucilor din Ramania şi ale altor neamuri de traci.

[54]Dar au trecut anii şi încet încet Sarmisegetuza a început să fie reconstruită din temelii.

[55]Era mijlocul primăverii şi căpetenia Grad cu Burebista, fiul lui în vârstă de cinci ani, au mers la Sarmisegetuza. [56]De acolo preoţii i-au dus undeva în munţii cei tainici ca să vorbească cu Gruiu, Marele Preot de atunci.

[57]Şi Grad a zis: „Închinare Marite Preot al dacilor. Sunt căpetenia Grad şi vin din cetatea Argedava. [58]Aş dori să-i spun domniei tale câteva cuvinte despre oamenii neamului nostru. Şi rogu-te să mă asculţi". [59]„Vorbeşte" i-a răspuns Marele Preot.

[60]Şi Grad a continuat: „Află că mulţi dintre râmleni au uitat de zeii neamului. [61]Nu mai sunt îngrijite altarele şi oamenii îşi pierd minţile bând vin şi băuturi tari peste măsură. [62]Ne ducem de râpă Doamne! [63]Ce putem face oare ca să oprim această cădere în rău care duce la pieirea neamului nostru?"

[64]Gruiu, Marele Preot, s-a mâhnit de cele ce auzise şi a căzut pe gânduri. [65]Ştia de mai înainte ce se întâmpla printre daci, care treptat pierduseră calea cea dreaptă, Calea Lui Zamolxe. [66]Şi a zis Marele Preot: „Aşteptam un semn omule din Argedava, trimis al cerului. [67]Cunosc aceste lucruri, neamul nostru s-a prăbuşit într-un gol care se numeşte rătăcire. [68]Eu zic aşa: Ne trebuie un rege puternic şi un Mare Preot, pe măsură, care să reformeze casta preoţească. [69]Vom aprinde un mare foc sacru dacic ca să chemăm spiritul lui Pitagora să se întrupeze. [70]El a fost un om mare, a avut puterea a zece zei. Încarnarea lui se va numi Decezeu, aşa cum ne-a spus Zeul Zamolxe în vechime, dar noi îi vom zice Deceneu". [71]Şi Grad a răspuns: „Aşa să ne ajute Dumnezeu Fârtatul".

[72]Atunci Marele Preot a făcut planul: „De mâine vom aranja ca pe locul unde Pitagora a fost incinerat, cu sute de ani în urmă, să ţinem aprins focul nemuririi dacice timp de trei zile şi trei nopţi. [73]Vom da sfoară în ţară ca, oricine doreşte să vadă focul sacru, să vină acolo. [74]Şi sunt încredinţat că spiritul lui Pitagora va dori să coboare printre noi şi să se încarneze. [75]Şi în mulţi oameni, care vor fi prezenţi, vor descinde spiritele virtuoase ale străbunilor noştri. [76]Toate acestea le vom face în timpul verii, înainte de noaptea de Sânziene”.

[77]Şi Marele Preot a trimis olăcari în toate ţinuturile ca să anunţe hotărârea sa. [78]La timpul potrivit s-a adunat o mare mulţime de oameni deasupra peşterii Lui Zamolxe de la Apolovraci. [79]Şi printre ei era şi preotul Cerian cu nevasta lui Ilaria care era însărcinată. [80]Grad şi fiul său Burebista veniseră şi ei.

[81]Atunci, dimineaţa, înainte de Ziua de Sânziene, a fost pregătit Rugul Lui Zamolxe. [82]La amiază soborul de preoţi şi preotese au înconjurat rugul sacru şi au făcut invocaţii către Dumnezeu şi Domnazâna, către Zamolxe şi Bendisa şi către toţi zeii şi zânele neamului. [83]Şi era acolo o mare mulţime de oameni.

[84]Apoi preotul Cerian a aprins rugul. [85]Şi rând pe rând toţi cei prezenţi se apropiau cu credinţă de foc şi chemau spiritele străbunilor să se îndure de neamul dacilor aflat acum la mare restrişte. [86]Preotul Cerian s-a rugat aproape neîncetat alături de nevasta sa Ilaria ca să se întrupeze spiritul lui Pitagora.

[87]Aşa au trecut trei zile şi trei nopţi. [88]Apoi Marele Preot Gruiu a luat tăciuni aprinşi din focul sacru şi împreună cu câţiva preoţi tineri au mers cu focul viu pe coama munţilor la Sarmisegetuza, pe Calea Iluminării, Calea Lui Zamolxe. [89]Şi au ţinut aprins focul dacic până când au ajuns.

[90]Acolo, la Sarmisegetuza, împreună cu preoţii şi preotesele locului, şi cu sute de oameni din popor, au reconstruit din piatră vatra sacră a nemuririi dacilor arieni. [91]Căci vatra focului nemuririi neamului rămăsese încă stinsă de pe timpul distrugerilor regelui gal Aster.

[92]Atunci Marele Preot a spus: „De astăzi Domnului Dumnezeu din ceruri Îi cerem să-Şi îndrepte privirea către noi, căci am pătimit destul. [93]Aprind acum şi aici vatra sacră a nemuririi dacilor arieni ca ea să fie mărturie că ne smerim şi cerem îndurare Domnului Dumnezeu ca să revenim pe calea luminii sufletului”.

[94]În liniştea care s-a aşternut, Marele Preot Gruiu a pus pe vatra sacră tăciunii aduşi de la rugul de la Apolovraci. [95]Şi vatra focului s-a aprins şi a mai zis Marele Preot: „De astăzi vom face în aşa fel ca acest foc să fie întreţinut şi păzit continuu de veghetorii la foc, tot aşa cum era şi pe vremea străbunului Zamolxe. [96]Încet, încet, ne vom ridica din genunchi, ne vom lumina sufletele şi neamul nostru îşi va reveni din suferinţa şi pedeapsa în care se află acum”.

[97]Şi Domnul, în lumina Lui de purpură, privea cu bucurie la focul aflat în vatra sacră a nemuririi dacilor arieni şi ştia că în vremurile schimbării la faţă a lumii, poporul Lui se vor îmbrăca cu un

nou veşmânt de viaţă mult mai luminos decât până atunci.

CAPITOLUL 4

Naşterea lui Deceneu. Deceneu merge pe urmele Lui Zamolxe. Deceneu devine Mare Preot. Regele Burebista. Regele Deceneu. Deceneu îndreaptă neamul pe calea înţelepciunii.

[1]Când a ajuns acasă preotul Cerian a aprins un foc cu tăciunii aduşi de la focul sacru de la Apolovraci. [2]Câţiva dintre preoţii şi preotesele din partea locului au vegheat focul chiar în curtea casei preotului Cerian. [3]Şi mulţi oameni din împrejurimi au venit să vadă focul sacru dacic, şi aşa să-şi hrănească sufletele cu lumină vie.

[4]Nu a trecut mult timp şi Ilaria, nevasta preotului Cerian a născut un băiat, căruia i-au pus numele Deceneu. [5]Şi în Ziua Naşterii lui Deceneu s-au văzut corbii, vestitorii nemuririi, zburând în înaltul cerului. [6]Era un semn că venise pe lume un om al înţelepciunii.

[7]Marele Preot Gruiu a aflat de naşterea lui Deceneu şi a zis: „Iată că Domnul se îndură de noi şi a trimis mesagerul renaşterii noastre. [8]Vom face totul ca el să poată lucra în voie. [9]Şi Deceneu va fi preot al Zeului Zamolxe”.

[10]Când Deceneu a ajuns la vârsta potrivită să înţeleagă înţelepciunea strămoşească, Marele Preot a aranjat ca băiatul să fie învăţat de înţelepţii neamului. [11]Şi chiar el, Marele Preot, Bătrânul Înţelept, îi dădea poveţe lui Deceneu.

[12]Şi odată Marele Preot i-a spus lui Deceneu: „Tu copile cu privirea pătrunzătoare să ţii minte cât vei trăi că adevăraţii zei sunt nemuritori. [13]Şi răul vine în minţile oamenilor atunci când zeii nemuritori sunt înlocuiţi cu zeii muritori plăsmuiţi de minţile rătăcite”.

[14]Cu timpul Deceneu a deprins buna învăţătură şi ştia a vorbi limbile cele mai cunoscute ale acelor vremuri. [15]Căci Marele Preot vroia să-l trimită pe Deceneu pe urmele străbunului Zamolxe de căutare a zeilor, să peregrineze în lume.

[16]Şi a venit ziua când Deceneu a fost hirotonisit preot al Lui Zamolxe. [17]Un sobor de preoţi şi preotese, toţi aleşi de noul Mare Preot Dorian, au făcut investirea lui Deceneu în preoţie şi l-au iniţiat cavaler zamolxian [18]Atunci tânărul preot Deceneu, s-a schimbat la faţă şi s-a umplut de duhul înţelepciunii.

[19]Nu mult după aceea Deceneu se căsătoreşte cu Mara, o fată din ţinuturile Hardealului. [20]Dorian, Marele Preot, i-a legat pe Deceneu şi pe Mara cu jurământul iubirii pe care ei l-au spus ţinând mâinile pe un trunchi de brad, arborele vieţii. [21]Apoi şi-au unit mâinile deasupra focului sacru dacic.

[22]Şi într-una din zile Deceneu l-a rugat pe unul dintre preoţii cei bătrâni, pe nume Semian, să-i spună tot ce ştia el despre străbunul Zamolxe. [23]Aşa Deceneu a cunoscut multe. [24]Atunci tânărul preot a spus: „Am aflat lucruri minunate despre omul nemuririi, Zamolxe, părintele neamului nostru. [25]Vreau să plec în lume pe urmele Marelui Zeu Zamolxe. [26]Şi Domnul

nostru Dumnezeu va fi cu mine aşa cum i-a însoţit pe toţi cavalerii zamolxieni".

[27]Nu mult timp după aceea Deceneu a pornit spre Tracia însoţit fiind de doi cavaleri zamolxieni, protectorii lui. [28]Cei trei au trecut fluviul Istru şi au ajuns în munţii Haemus la clanul Cogaion, neamurile Marelui Lup Alb, Alb Împărat, care trăise pe vremea Lui Zamolxe. [29]Şi acolo Deceneu i-a cunoscut pe preoţii tracilor care păstrau vie credinţa neamului. [30]Aşa Deceneu a aflat şi de la ei despre reîntoarcerea în suflet a lui Zamolxe. [31]Căci preoţii ştiau asta de la Pandu preotul, cel care venise din Dacia în Tracia. [32]Şi Pandu era un urmaş de sânge al Lui Zamolxe.

[33]Din Tracia, Deceneu a mers în Ionia, în insula Samos unde oamenii păstrau încă vie amintirea vieţii lui Pitagora pe acel pământ. [34]Şi Deceneu, pe care grecii îl numeau Decaineos, a făcut rugăciuni chiar pe locul unde Pitagora locuise în vechime, şi aşa a fost învăluit întru-totul de duhul înţelepciunii lui Pitagora.

[35]De acolo Deceneu a plecat spre Babilon, după care a trecut prin Iudeea şi a ajuns în Egipt urcând apoi pe cursul Nilului până în Egiptul de Sus, la Luxor. [36]Şi pe unde a umblat a văzut cu ochii lui locurile pe unde păşise Zamolxe cu sute de ani în urmă. [37]Şi multe lucruri de înţelepciune a învăţat Deceneu în cursul călătoriei lui.

[38]Iar când a revenit în Dacia, însoţit de cei doi cavaleri zamolxieni, Deceneu a povestit cele trăite de el mergând pe urmele strămbunului Zamolxe. [39]Nu mult după întoarcerea sa în Dacia, Deceneu, deşi tânăr, a primit Marea Preoţie de la Dorian, în prezenţa a sute de preoţi şi preotese din neamurile tracilor, la Ceahlău muntele cogaion al carpilor, chiar în dimineaţa zilei când în văzduh se vedea piramida şi Calea Cerului.

[40]Era atunci timpul când începuse să se ridice în putere Burebista, un cavaler zamolxian care se abţinea de la vin şi în care Marele Preot Deceneu a văzut creşterea neamurilor tuturor tracilor. [41]Şi Deceneu i-a prorocit lui Burebista şi l-a sprijinit să fie rege şi să-şi întărească domnia. [42]Deceneu a fost cel care a condus un mare sobor de preoţi şi preotese şi l-au căsătorit pe regele Burebista cu Zânaida, fata unui rohman din ţinuturile carpilor.

[43]Iar regele Burebista, ştiind marea înţelepciune a lui Deceneu, îl avea om de taină. [44]Şi aşa i se dusese vestea Marelui Preot Deceneu că tălmăceşte voinţa zeilor şi toţi îl respectau. [45]Regele Burebista se sfătuia cu Deceneu în tot ce era de făcut mai de seamă în marele lui regat şi Burebista şi l-a asociat pe Deceneu la domnie.

[46]Apoi Deceneu şi Burebista au dat poruncă să se taie viţa de vie acolo unde era obiceiul beţiei, şi-i învăţau pe oameni să fie cumpătaţi. [47]Că la acea vreme mulţi daci aveau năravul băuturii fără măsură.

[48]Odată Marele Preot Deceneu a mers în ţinuturile carpilor din Moldava şi le-a vorbit preoţilor şi mulţimii de acolo astfel: „Rumânii au devenit neputincioşi pentru că au părăsit înţelepciunea strămbunilor. [49]Dar credinţa în Zamolxe ne va salva. [50]Dacă vrem să cunoaştem

iarăşi ce este nemurirea să ne lăsăm călăuziţi de strămbuni, moşii şi strămoşii noştri de sub brazdă. [51]Şi aşa să ştiţi, când vom simţi iarăşi sufletele strămbunilor, că ne arată calea luminii, atunci treptat se vor deschide cerurile şi pentru noi şi vom putea din nou să avem vieţile fericite".

[52]În sudul fluviului Istru se mai aflau încă galii scordisci. [53]Şi într-o primăvară regele Burebista, cu o armată puternică, a trecut Istrul şi a mers la galii scordisci, cei care topiseră la Sarmisegetuza tăbliţele de aur pe care fuseseră gravate Legile Lui Zamolxe. [54]Şi regele Burebista a luat înapoi tot aurul şi l-a dat lui Deceneu.

[55]În anii care au urmat Burebista a reuşit, să-i unească pe toţi dacii şi pe alţi traci din triburile învecinate prin blândeţe sau prin forţă. [56]Aşa Burebista a ajuns unul dintre cei mai puternici regi ai lumii. [57]Pământurile regatului lui Burebista se întindeau în vest până spre Vindobona şi spre izvoarele Istrului, iar în est până înspre fluviile Tanais şi Atel, acolo unde trăiau sciţii fraţi buni cu tracii.

[58]Marele Preot Deceneu umbla pe pământurilor marelui regat al lui Burebista dându-le rumânilor pilde şi îmbărbătându-i.

[59]Deceneu a topit aurul primit de la regele Burebista şi l-a transformat în plăcuţe pe care a gravat din nou Legile Lui Zamolxe, Legile Belagine, Legile Blajinilor, cele scrise în vechime de către Marele Lup Alb. [60]Căci legile fuseseră păstrate în grai de unii preoţi şi de rohmani, pustnicii cei blajini. [61]Aşa a crescut puterea preoţimii, iar Legile Belagine au fost iarăşi cunoscute de toate neamurile tracilor.

[62]Vremurile s-au schimbat şi împărăţia romanilor dobândise mare putere. [63]Şi într-o zi, prin uneltirile unor oameni răi, regele Burebista a fost răpus. [64]Ţara era în mare jale şi preoţimea l-a chemat pe Deceneu să fie rege şi călăuzitor neamului. [65]Era nevoie de un om care să fie pildă tuturor şi Adunarea Bătrânilor a hotărât la Sarmisegetuza ca Deceneu să fie rege pe deplin. [66]Apoi a fost pace în toate pământurile tracilor.

[67]Odată regele Deceneu a vorbit preoţimii şi multor oameni adunaţi la Sarmisegetuza astfel: „Aflaţi că o ţară nu se poate îndruma bine fără ca cei care o conduc să fie ei înşişi virtuoşi şi drepţi. [68]Şi temelia neamului este familia, cei apropiaţi care se ajută unii pe alţii. [69]Aşa se ridică tot poporul la lumină. [70]Să nu aşteptaţi să primiţi fără muncă, căci de la muncă vine bogăţia. [71]Iar voi preoţimea, cei care aveţi cunoaştere despre înţelepciune, să o folosiţi în bine. [72]Şi tot omul când vinde sau cumpără şi face negoţ, pe oriunde s-ar afla, să nu se gândească la înşelăciune, ci la ce este drept. [73]Iar dacă sunteţi credincioşi strămbunului Zamolxe să arătaţi acesta prin faptele voastre bune, prin milă şi dărnicie. [74]Mergând aşa pe calea înţelepciunii veţi afla şi ce este nemurirea. [75]Şi să luaţi aminte să nu părăsiţi niciodată pământurile neamului şi să nu le daţi vreodată la străini că veţi ajunge în bejenie şi veţi pieri. [76]Că popoarele în pribegie fie pier fie nu-şi găsesc vreodată liniştea până nu se întorc

pe pământurile strămoşilor lor, acolo de unde au plecat".

[77]De multe ori Deceneu îi strângea pe preoţii şi pe preotesele locurilor pe unde umbla şi le vorbea despre rumâni şi înfrăţirea lor cu natura. [78]Aşa Marele Preot Deceneu a întărit credinţa neamului în Munţii Carpaţi sacri, cogaionii.

[79]Şi Deceneu i-a iniţiat pe unii preoţi, în multe taine, numindu-i pileaţi, acei preoţi care purtau căciulă de blană de miel. [80]Preoţimea lui Deceneu făcea iniţieri în mistere dacice în peşterile sacre şi pe vârfurile munţilor. [81]Iar pe preoţii cei mai buni Marele Preot Deceneu i-a învăţat tainele stelelor.

CAPITOLUL 5
Balada Lui Zamolxe. Lumina Lui Dumnezeu revine. Deceneu pleacă la Zamolxe. Cei ce simt că trăiesc. Frumuseţea şi misterul femeii. Vorbe de înţelepciune.

[1]*Încă de pe vremea Lui Zamolxe rămăsese în popor Balada Lui Zamolxe*, o cântare în versuri a învăţăturilor Lui Zamolxe Arianul Fiul Lui Dumnezeu. [2]Şi balada aceasta era o mărturie a credinţei de veacuri a neamului: [3]*„P-un picior de plai, pe-o gură de rai, strânsu-ne-am în vale, o mulţime mare.* [4]*Rugul am aprins, focul am încins.* [5]*La Zamolxe vrem, să ne închinăm.* [6]*Doamne ne-om ruga, la puterea Ta, trezire ne dai, pe-o gură de rai.* [7]*Doamne, Tu Stăpâne, cuvinte ne spune, de înţelepciune.* [8]*Focul s-a-nteţit, Zamolxe a privit, şi-astfel ne-a grăit:* [9]*- Tu poporul Meu, să ai Dumnezeu, căci preotul tău, e un deceneu.* [10]*Oriunde umblaţi, voi să nu uitaţi, rugul aţâţaţi, la Domn vă rugaţi.* [11]*Că din zori de zi, Eu cu voi voi fi.* [12]*Iar de o fi noapte, să priviţi departe, ochiul de Mi-oţi vede, atuncea veţi crede, că la voi Mă uit, vrerea v-o ascult.* [13]*Să mai luaţi aminte, crestele sunt sfinte, la popor de zei, Carpaţii-s temei.* [14]*În codru de umblaţi, aminte să luaţi, când frunza foşneşte, Deceneu vorbeşte.* [15]*Voi să-l ascultaţi, şi să vă-nchinaţi, binecuvântează, s-aveţi mintea trează.* [16]*Sacru vă e plaiu, sfânt vă este graiu, inimii de foc, viaţa-i cu noroc.* [17]*Voi oameni frumoşi, să fiţi drăgăstoşi.* [18]*Drepţi vă ridicaţi, oamenii vi-s fraţi, ajutor să daţi.* [19]*Pe cei oropsiţi, să nu-i părăsiţi.* [20]*Cel ce vă mângâie, la Mine-o să vie.* [21]*Viaţa de v-o daţi, să vă apăraţi, asta nu uitaţi: Veţi fi înviaţi!* [22]*Vieţile-n dreptate, sunt nenumărate.* [23]*Cel ce-n Mine crede, lacrima nu vede, iau suspinul greu.* [24]*De poporul Meu, voi vorbi mereu, sus la Dumnezeu.* [25]*Când hora-ţi încinge, la Mine-o ajunge, cântec bucuros, din omul frumos.* [26]*Atunci şi alţi zei, vor avea temei, să se-nveselească, doina să pornească, şi să vă iubească.* [27]*Şi când vă vorbiţi, să vă amintiţi, graiul omenos, e cel mai frumos.* [28]*C-al zeilor grai, e-n cântul de nai, p-un picior de plai, pe-o gură de rai".*

[29]*An de an lumina Lui Dumnezeu revenea în sufletele dacilor.* [30]*Şi aşa mulţi dintre ei se întorceau de la întuneric la lumină.* [31]*De la sănătatea castei preoţeşti, şi a celor care conduceau poporul, oamenii dobândeau şi ei virtute.*

[32]*La acele vremuri au fost aprinse multe ruguri sacre care-i cinsteau şi pe Marele Lup Alb şi pe Cavalerul trac, modelele de cutezanţă, adevăr şi dreptate*

ale neamului. [33]*Numărul cavalerilor zamolxieni, oamenii dreptăţii, nemuritorii, s-a înmulţit şi toţi tracii ştiau despre calea luminii faptelor lor.*

[34]*Şi-a întărit familia, temelia neamului, iar spiritul de ajutor devenise iarăşi viu aşa cum fusese pe timpul Lui Zamolxe Arianul.* [35]*Oamenii se deprinseseră iarăşi cu munca ca de acolo ştiau că vine berechetul.* [36]*Multe vii se scoseseră şi patima băuturii a tot scăzut până când aproape a dispărut.* [37]*Iar preoţii neamului, ajunseseră iarăşi pilde de viaţă cinstită şi cumpătată şi poporul îi urma.* [38]*Negoţul înflorea şi se dusese vestea bogăţiilor Daciei şi a aurului pământului.* [39]*Mulţi negustori veneau din sud, din Tracia şi Grecia, că drumurile erau bune şi fără lotri.* [40]*Iar sufletele râmlenilor erau pline de dărnicie şi o arătau în fapte şi vorbe bune.* [41]*Credinţa în strămbunul Zamolxe înviase.*

[42]*Deceneu, care fusese Mare Preot un mare număr de ani, îmbătrânise şi a orânduit datul Marii Preoţii.* [43]*L-a ales, să-i urmeze, pe Lucian preotul, un om înţelept căsătorit cu preoteasa Cidia şi cu Miruna, o femeie din neamul sucilor.*

[44]*Şi când a venit vremea să meargă la ceruri, Deceneu i-a spus soţiei sale Mara: „Eu mă voi duce curând la strămbunul Zamolxe.* [45]*Tu să orânduieşti ca trupul meu să fie ars după datină şi să-mi pui cenuşa într-o urnă şi să o îngropi undeva în curte casei noastre.* [46]*Iar pe locul acela, din când în când, să aprinzi focul sacru al nemuririi că aşa voi fi şi eu cu voi în duh".*

[47]*Într-o zi Deceneu şi-a dat ultima suflare.* [48]*Atunci, la Apolovraci, pe munte sus, s-a adunat mulţime mare de preoţi ai neamului şi au aprins un rug şi după datină au ars corpul lui Deceneu.* [49]*Iar Marele Preot Lucian le-a vorbit oamenilor astfel: „Aflaţi că Deceneu, Maimarele Preot şi rege al dacilor, a plecat în cerul de purpură la strămbunul nostru Zamolxe.* [50]*El Deceneu a fost trimisul cerului ca să ne ridice iarăşi ochii spre lumină, că poporul căzuse în întuneric prin uneltirile celor răi.* [51]*Şi ştim cum părintele Deceneu ne-a zidit iarăşi în credinţa noastră în Munţii Carpaţi sacri, cogaionii.* [52]*Suntem acum din nou un neam cu încredere în dârzenie, cinste, curaj, lipsa de teamă faţă de moarte, fire veselă deschisă şi primitoare, hărnicie şi vorbă înţeleaptă.* [53]*Şi Deceneu a fost cel care a redeschis o cale nouă iniţierilor în peşterile noastre sacre.* [54]*Ştim că părintele Deceneu a avut suprema funcţie sacerdotală, iar din spiritul lui se adapă acum cu apă vie toată preoţimea noastră care în cinstea lui se mai numeşte şi preoţime decenee.* [55]*El, părintele Deceneu, a gravat pe tăbliţele de aur Legile Belagine, moştenite de la strămbunul Zamolxe şi păstrate prin viu grai de pustnicii rohmani.* [56]*Şi aşa s-a deschis iarăşi calea cea largă a inimii treze.* [57]*În vecii vecilor neamul nostru îl va avea pe Deceneu în inimi. Zău!".*

[58]*Aşa preoţii decenei îi învăţau pe oameni cum să-şi trăiască frumos viaţa şi le arătau de ce să se ferească spunându-le:* [59]*„Moare puţin câte puţin cel ce devine sclavul obişnuinţei,* [60]*cel ce nu călătoreşte,* [61]*cel ce nu citeşte,* [62]*cel ce nu ascultă muzică,* [63]*cel ce nu mai simte pasiunea,* [64]*cel ce fuge de dragoste,* [65]*cel ce nu ajută şi nu se lasă ajutat,* [66]*cel care*

nu mai are ochii strălucitori, [67]cel ce oftează des, [68]cel ce nu schimbă nimic în viaţa sa, [69]cel ce nu vrea să construiască ceva nou, [70]cel ce nu vorbeşte cu oamenii pe care nu-i cunoaşte, [71]cel ce-şi petrece zilele plângându-şi de milă, [72]cel ce nu întreabă de frica să nu se facă de râs, [73]cel ce nu riscă siguranţa pentru nesiguranţă pentru a-şi îndeplini un vis".

[74]Şi multe alte pilde de înţelepciune dădeau preoţii decenei poporului. [75]Iar femeile neamului erau preţuite pentru armonia pe care o aduceau familiilor lor, pentru înţelepciunea şi cumpătarea lor ca stăpâne ale căminelor. [76]Despre femei, preoţii decenei spuneau vorbele lăsate neamului de către Bendisa, soaţa Lui Zamolxe, Zâna Zânelor, astfel: [77]„Un popor se trezeşte când femeile din neamul acela cunosc lumina Lui Dumnezeu. [78]Căci femeia, soaţa de viaţă a bărbatului, are misterul lunii de pe cer, [79]unduirea apelor, [80]blânda atingere a zorelelor, [81]mişcarea tremurândă a frunzelor, [82]înălţarea zveltă a bradului, [83]atingerea delicată a florilor, [84]privirea îndrăgostită a cerboaicei, [85]bucuria razei de soare, [86]timiditatea rândunicii, [87]mândria păunului, [88]duritatea cremenelui, [89]cumînţenia porumbelului, [90]cruzimea lupului, [91]ardoarea focului [92]şi răceala zăpezii".

[93]Dacii ţineau în inimile lor multe vorbe de înţelepciune lăsate din străbuni şi de la Zamolxe, căci înţelepciunea neamului era zidită în vorbele de duh ale poporului. [94]Ele erau o lege a strămoşilor şi a obiceiului pământului, legile bunei firi omeneşti, felul în care ei înţelegeau înţelepciunea. [95]Şi se ştia că dacă Legile Lui Zamolxe, scrise pe tăbliţele de aur, vor fi vreodată distruse, ele se pot reface din înţelepciunea poporului.

[96]Şi iată câteva din vorbele de duh ale neamului românilor, râmlenii cei păstrători ai înţelepciunii lumii dată la începuturi de îngerii veghetori în scrierile cele vechi:

[97]„Lucrul bine început este pe jumătate făcut.

[98]Caută să nu laşi lucrul neterminat.

[99]Apele sunt hrana pământului şi vorba bună e hrana sufletului.

[100]Înţeleptul tace şi face.

[101]Tăcerea este impulsul creării lăuntrice.

[102]Omul de onoare, doar o vorbă are.

[103]Ia aminte că adesea drumul pe care vrei să-l scurtezi este cel mai lung.

[104]Frica ucide mintea, iar ura se naşte din frică.

[105]Cel ce adună fir cu fir o să aibă cu grămada.

[106]Omul harnic, muncitor, de pâine nu duce dor.

[107]Pe târaie brâu nu poţi să contezi.

[108]În loc de milă să impui respect.

[109]Ai carte, ai parte.

[110]Nu te îmbăta cu apă rece.

[111]Lasă să te laude altul, nu gura ta.

[112]Apa cât de mare vine, piatra tot în vad rămâne.

[113]Apa curge, pietrele rămân.

[114]Apa stătătoare poate fi înşelătoare.

[115]Apele mici fac râurile mari.

[116]Nu pune toate la inimă.

[117]Cine are ochi pizmaşi, chiar lui însuşi i-e vrăjmaş.

[118]Aşchia nu sare departe de trunchi.

[119]Pe calea luminii vei întâlni şi izvoare cu apă vie.

[120]Un prieten bun nu se găseşte la capăt de drum.

[121]Ia aminte să nu-ţi tai singur creanga de sub picioare.

[122]Aţa se întinde până se rupe.

[123]Economia se face încă de la începutul sacului nu doar la sfârşitul lui.

[124]Bărbatul după muiere şi copilul după mamă se cunosc.

[125]Binecuvântarea părinţilor întăreşte casele copiilor.

[126]Omul se leagă de inimă.

[127]Pânza bună nu stă în înfloritură, ci în ţesătură.

[128]Casa fără femeie e pustie pe dinăuntru, casa fără bărbat e pustie pe dinafară.

[129]Bărbatul păzeşte ogorul şi femeia bătătura casei.

[130]Călătorului îi şade bine cu drumul.

[131]Ce-a fost a trecut, ce-o mai fi o mai veni.

[132]Cele bune să s-adune, cele rele să se spele.

[133]Cine pe săraci ajută, pe Dumnezeu împrumută.

[134]Le este frică de adevăr doar acelora care trăiesc în minciună.

[135]Nu strânge lucruri de care nu ai nevoie.

[136]Ce poţi face astăzi nu lăsa pe mâine.

[137]Omul gospodar îşi face vara sanie şi iarna car.

[138]Bate fierul cât e cald, că de se va răci în zadar vei munci.

[139]Ce poţi face singur nu aştepta de la alţii.

[140]Nu clădi pe nisip.

[141]Ce semeni aceea răsare şi aceea culegi.

[142]Fii fericit şi lumea din jurul tău va fi fericită.

[143]Iubeşte şi vei fi iubit.

[144]Ce faci te face.

[145]Munte cu munte se-ntâlneşte, d-apăi om cu om.

[146]Ce ţie nu-ţi place altuia nu-i face.

[147]Cine adună la tinereţe are şi la bătrâneţe.

[148]Cine face lui îşi face, cine dă lui îşi dă.

[149]Prietenul la nevoie se cunoaşte.

[150]Cel ce iubeşte iartă.

[151]Dragostea este ca o grădină tânără: trebuie îngrijită şi întreţinută cu atenţie ca să dea rod.

[152]Dumnezeu este treaz.

[153]Cine nu-i dator e bogat.

[154]Adevărata avere a omului este înţelepciunea.

[155]Omul învăţat poartă întotdeauna averea cu el.

[156]Viaţa omului este ca o oglinda, daca el zâmbeşte oglinda îi intoarce zâmbetul.

[157]De eşti trist îi vei întrista şi pe oamenii din jurul tău.

[158]Iubeşte şi ascultă-ţi muzica inimii şi a sufletului.

[159]Ochii sunt poarta către suflet.

[160]Omul cu suflet mare e bogat, cel cu suflet mic este sărac.

[161]Bine faci, bine găseşti.

[162]Zâmbeşte oamenilor şi ei îţi vor zâmbi.

[163]Cine gândeşte bine îşi sădeşte trăiri de mulţumire.

[164]Când doreşti ajutorul oamenilor aminteşte-ţi că ai mulţi prieteni pe care nu-i cunoşti.

[165]Extazul leagă omul cu Dumnezeu.

[166]Ce-i frumos şi lui Dumnezeu îi place.

[167]Cum e faţa liniştită a izvorului curat, aşa-i viaţa celui care e cu Cerul împăcat.

[168]Dumnezeu găseşte o ramură joasă pentru pasărea care nu poate zbura.

[169]Ziua bună de dimineaţă se cunoaşte.

[170]Prin muncă şi stăruinţă, vei ajunge la dorinţă.

[171]Cine nu a construit o casă, n-a dat naştere unui copil şi nu a sădit un pom, a trăit degeaba.

[172]La tinereţe să fii drăgăstos, la bătrâneţe vesel, la orice întâmplare cu îndelungă răbdare, în slavă cu smerenie, la bogăţie cu cumpătare, către toţi cu îndurare.

[173]Deşteptul învaţă din greşeala altuia.

[174]Omul învaţă din greşeala lui doar atunci când se trezeşte.

[175]Vorba dulce mult aduce.

[176]Fii recunoscător oamenilor care-ţi fac bine.

[177]Răspunsul blând înlătură mânia.

[178]De eşti bun cu oamenii şi ei vor fi buni cu tine.

[179]Ascultă şi nu te mânia, ca să te poţi îndrepta.

[180]E bine să cunoşti ce este binele, dar şi mai bine este să-l urmezi.

[181]Cine mănâncă până se îmbolnăveşte, posteşte până se însănătoşeşte.

[182]Nu da binelui cu piciorul, că pe urmă îi duci dorul.

[183]Vorba multă, sărăcia omului.

[184]Munca înnobilează pe om.

[185]Femeia harnică ţine casa cu fusul.

[186]Vulturul nu trăieşte în cuib de vrabie.

[187]Nu e omul niciodată bătrân, când e vorba de învăţătură.

[188]Unde-s mulţi, puterea creşte. Unirea face puterea.

[189]Pomul după roade se cunoaşte, iar omul după fapte.

[190]Dumnezeu îţi dă, dar nu-ţi bagă şi-n traistă.

[191]Un bătrân înţelept e o comoară nepreţuită.

[192]Dă-mi, Doamne, puterea tânărului şi mintea bătrânului.

[193]Neamurile şi vecinii sunt daţi de Dumnezeu, prietenii ţi-i alegi singur.

[194]Greşeala copilului tău să nu o treci cu vederea, că se face obicei.

[195]Chipul omului este oglinda sufletului.

[196]Dacă vrei să prosperi un an, cultivă cereale. [197]Dacă vrei să prosperi zece ani, plantează copaci. [198]Dacă vrei să prosperi timp de o viaţă, creşte oameni.

[199]Gândeşte şi apoi treci la fapte, nu invers.

[200]Unde-i mintea e şi norocul.

[201]Norocu-i după cum şi-l face omul.

[202]Soarta omului este mereu în mâinile lui.

[203]Adevărata cunoaştere duce la credinţă.

[204]Treaba nu o faci cu graba.

[205]Tare-i bine şi frumos, când e omul sănătos.

[206]Fie pâinea cât de rea, tot mai bine-n ţara ta.

[207]Cine sapă groapa altuia, cade singur în ea.

[208]Inima omului i se citeşte pe faţă".

[209]Şi din aceste vorbe de înţelepciune lăsate din străbuni, se va hrăni de-a pururea înţelepciunea urmaşilor tracilor.

CAPITOLUL 6

Poporul zeilor. Orânduirea vieţii, obiceiuri, datini şi sărbători ale dacilor. Graiul strămoşesc.

[1]Şi poporul zeilor s-a aşezat în tihnă făcându-şi din înţelepciunea străbunilor fel de viaţă. [2]Preoţimea decenee păstorea cu inimă curată poporul. [3]Mersul de la peştera Apolovraci, peştera Lui Zamolxe, la Sarmisegetuza era un drum mitic, Calea Iluminării, Calea Lui Zamolxe, pe care orice preot deceneu o parcurgea, cel puţin o dată în viaţa sa. [4]Pe acel drum merseseră uriaşii, titanii, tătânii cei din vechime.

[5]Iar oamenii îşi măsurau timpul şi-şi orânduiau viaţa după natură şi semnele timpului. [6]Aşa ştiau când era aratul şi semănatul, când să urce sau să coboare oile sau când să scoată stupii la vărat sau să-i pună la iernat. [7]Şi tot la anumite timpuri îngrijeau pomii şi vita de vie. [8]Se ştiau zilele când se culegeau plantele de leac, sau când se făcea peţitul şi logoditul, şi când ţineau sărbători de aducere a berechetului. [9]Se făceau nunţi cu daruri unde mirii se îndestulau ca să pornească bine căsnicia lor. [10]Viaţa oamenilor mergea după rânduiala îndătinată. [11]Şi se ştia când se schimbau anotimpurile, când soarele zăbovea mai mult pe cer şi când ziua era egală cu noaptea. [12]Anul îl împărţeau în douăsprezece luni după numele lor: gerar, făurar, mărţişor, prier, florar, cireşar, cuptor, gustar, răpciune, brumărel, brumar şi undrea.

[13]În ceea ce înfăptuiau, dacii ţineau seama de zâne, zeiţele neamului. [14]Şi la sărbători anume le cinsteau pe zeiţe după cum se aflau. [15]Unele erau tinere, precum Floriile, Sânzienele, Drăgaicele şi Ielele care se arătau de cum venea primăvara până sosea vara. [16]Apoi de la venirea

verii până la venirea toamnei erau Maica Domnului Zamolxe, Muma Caloianului şi Muma Pădurii. [17]Iar de toamna până la venirea iernii erau zeiţele mai bătrâne, despre care se credea că mureau odată cu mijirea iernii.

[18]Tot aşa dacii îi sărbătoreau pe zeii tineri, Dragobetele, Sântoader şi Sângiorz, pe cei mai maturi, Sântilie, Sânpătru, Sâmedru, şi pe cei bătrâni, Moş Indrei, Moş Nicoară, Moş Ajun şi Moş Crăciun.

[19]Şi iarna, la timpul potrivit, copiii umblau cu sorcova şi le urau oamenilor de bine. [20]Cei, până la şase ani, mergeau la moaşe, de-i da de grindă, în semn să crească mari. [21]Şi le puneau copiilor pe cap un covrig mare cu o monedă de aur înfiptă-n el şi-i săltau de trei ori în sus. [22]Şi lumea petrecea cu moaşele.

[23]În ajunul Bobotezii, în luna lui gerar, se postea, iar la Bobotează, preoţii dacilor umblau cu botezul întru curăţia sufletelor şi dezgheţarea apelor. [24]Fetele luau fire de busuioc crescut la fereastră, şi le puneau noaptea sub streaşina casei. [25]Şi de cădea bruma pe ele era semn că fata se mărita. [26]A doua zi, după Bobotează, se sărbătorea Ziua lui Ion întemeietorul din dinastia împăraţilor Lui Dumnezeu.

[27]În luna lui făurar era Ziua Ursului. [28]Se cinsteau moşii de iarnă în amintirea strămoşilor. [29]Apoi ţineau sărbătoarea Dragobetelui, zeul cel tânăr al dragostei, fiul Dochiei.

[30]Primăvara se întorceau păsările călătoare, ieşeau mânjii, mieii şi puii păsărilor. [31]Şi era obiceiul ca lumea să mănânce dimineaţa tare devreme ca să le meargă din plin. [32]De Sântoader lumea se spăla pe cap cu leşie cu iarbă mare. [33]Flăcăii încurau caii şi fetele dormeau peste noapte cu iarbă mare în cosiţe.

[34]În luna lui mărţişor, de Ziua Mărţişorului, fetele primeau ca dar mărţişoare. [35]În această lună era ultima babă şi se strângeau gunoaiele şi li se dădeau foc. [36]Şi mai era obiceiul că primăvara când tuna prima dată a ploaie, lumea îşi dădea cu aur pe la frunte ca semn de belşug şi de berechet. [37]Multe se spuneau şi despre Baba Dochia, Zeiţa Mamă, a cărei zi era în prima zi din luna lui mărţişor. [38]Şi tot în luna lui mărţişor se sărbătorea şi Ziua Preoteselor Vestale, tinere virgine. [39]Şi era şi Sâmbra Oilor sau Ziua Şarpelui, atunci când bărbatul casei aprindea Focul Viu în sobă frecând între ele două lemne uscate. [40]De Măcinici, ziua când murea Baba Dochia, oamenii îşi aminteau de sufletele moşilor şi strămoşilor şi mâncau colăcei cu miere şi nucă.

[41]La Paşti, în luna lui mărţişor, când ziua era egală cu noaptea, sărbătoarea primăverii, oamenii aprindeau lumina că era ziua ridicării la cer a sufletului strămbunului Zamolxe. [42]Şi petreceau cu mese bogate, flăcăii plesneau seara din bice şi în puterea nopţii strigau fetele nemăritate de Ziua Focului, de Alimori când se dansa şi se cânta în jurul focului. Şi când focul se mai domolea săreau peste foc şi strigau zeul nemuririi: Alimore! Alimore! [43]Apoi, după câteva zile era Ziua Cucului, Bunavestirea, când începea cucul să cânte. [44]Înainte de a auzi primul cântec de cuci oamenii se îmbrăcau curat, erau veseli şi cu gânduri bune.

[45]Şi la Joimari, Joia-Mare a Paştilor, se împărţea pomană pentru sufletele strămbunilor, mai ales linguri, străchini şi oale. [46]Copiii umblau cu joimărica şi cereau ouă. [47]Şi la Vinerea-Mare dacii roşeau ouă şi se trecea pe sub Crucea Lui Zamolxe. [48]De Paşti oamenii îşi spuneau „Zamolxe a înviat" şi li se răspundea „Adevărat a înviat". [49]De Paşti se ciocneau ouă semn că oamenii renăşteau din oul cel mare al începuturilor lumilor.

[50]La Florii, sâmbăta, în luna lui prier, copiii se duceau după joarde de răchită, iar duminica o duceau la templu sau la vatra dacică unde preotul o binecuvânta. [51]Apoi lumea se încingea cu răchită ca să nu-i doară şalele.

[52]De Sângiorz, anul nou al ciobanilor, în luna lui prier, se formau turmele şi începea păstoritul care dura până la Sânmedru, Ziua Soroacelor, în luna lui brumărel, când se făceau socotelile după învoielile luate la Sângiorz.

[53]Şi tot primăvara în prima zi din luna lui florar era ziua de arminden când oamenii se spălau pe faţă cu roua dimineţii şi-şi puneau la porţi ramuri verzi de armindeni, iar tinerii le aşezau la porţile fetelor iubite ca să le peţească.

[54]La Rusalii, în luna lui cireşar, când cobora duhul înţelepciunii Lui Zamolxe, peste neamul întreg, erau moşii de vară, cea mai mare sărbătoare a poporului. [55]Atunci jucau cetele de căluşari care-i vindecau pe mulţi. [56]Sărbătoarea dura câteva zile şi se făceau târguri de moşi.

[57]Şi în straie de sărbătoare, oamenii, mai ales femeile şi copii, mergeau dimineaţa la cimitire unde sub lespezi stătea cenuşa strămbunilor. [58]Că dacii îşi ardeau morţii. [59]Atunci se împărţeau colacii, se dădeau de pomană vase şi ustensile pentru gospodărie, acolo lângă crucile morţilor care aveau pe ele făcută Crucea Lui Zamolxe cu floarea vieţii încrustată pe ea. [60]Se rostea cu pioşenie numele celui îngropat şi se spuneau întâmplări din viaţa omului acela. [61]Şi aşa ei ţineau vie credinţa în străbunii neamului care dormeau sub grui. [62]Iar străbunul Zamolxe îi veghea din cerul Său de purpură.

[63]În Ziua de Sânziene, când era Ziua Amuţitului Cucului, în luna lui cireşar, fetele adunau flori de sânziene şi făceau din ele coronite rotunde pentru fete şi sub formă de cruce a Lui Zamolxe pentru băieţi, şi făceau şi apă de dragoste şi jucau în hora Sânzienelor. [64]De Sânpătru, în luna lui cireşar, se împărţeau mere.

[65]Când era secetă în luna lui cuptor paparudele umblau din curte-n curte, iar de Sântilie, se dădea pomană porumb fiert pentru sufletele strămbunilor. [66]Şi oamenii nu lucrau de Sântilie, la mijlocul verii, când se făceau nedei.

[67]În luna lui gustar era Sărbătoarea Muntelui, schimbarea la faţă a oamenilor, tot aşa ca şi pe vremea Lui Zamolxe Arianul. [68]Şi mulţi se strângeau pe munţii cogaioni, munţii sacri. [69]Mii de oameni urcau pe muntele cel mare al carpilor, pe vârful Toca, de unde vedeau umbra piramidei, pe locurile unde în vechime trăiseră uriaşii. [70]În acea zi apărea uneori şi Calea Cerului care arăta sufletului omenesc drumul spre Dumnezeu.

[71]Moşii cei mari păzeau fulgerul şi deschideau poarta dintre vară şi toamnă.

[72]Toamna începea când ziua era egală cu noaptea. [73]Şi atunci era Ziua Crucii Lui Zamolxe, sau Cârstovul viilor când se făcea culesul viilor în luna lui răpciune. [74]Se credea că de Ziua Crucii se adunau şerpii pentru împerechere prin alunişuri.

[75]Apoi erau moşii de toamnă, în luna lui brumărel, înainte de Sâmedru, Sumedru, când începea iarna pentru păstori. [76]Atunci se împărţeau ofrande şi erau invocate spiritele străbunilor să aducă spor şi belşug în casă şi sănătate.

[77]Toamna, în luna lui brumar, era şi Ziua Lupului când dacii îl sărbătoreau pe Marele Lup Alb, protectorul neamului. [78]Şi se aprindeau multe focuri sacre la temple cinstind cutezanţa lupului şi nemurirea neamului.

[79]Şi de Crăciun, sărbătoarea Lui Zamolxe, în luna lui undrea, indrea, luna lui Moş Indrei, copiii umblau cu bolindeţu şi femeile coceau colaci, crăciunii, colindeţii, pe care-i dădeau cetelor de colindători cu capra sau cu ţurca, cu ursul, brezaia, cerbul sau cu moşii. [80]Se credea că atunci se deschideau cerurile şi cei curaţi cu inima îi puteau vedea pe zeii lumii de dincolo. [81]Şi se făceau daruri copiilor, aşa cum era obiceiul de pe vremea lui Crăciun, tatăl Lui Zamolxe.

[82]După Sărbătoarea Crăciunului urmau douăsprezece zile şi nopţi de voie bună când se credea că firea omului renăştea. [83]Cetele de flăcăi colindau cu pluguşorul şi cu sorcova întru înflorirea vieţii omeneşti. [84]Atunci se mergea cu steaua în amintirea îngerilor veghetori, cei veniţi din stele, părinţii tătânilor, uriaşii neamului. [85]Şi se credea că aşa se reîntemeia lumea din Dumnezeu Tatăl şi Domnazâna Mama Dumnezeea.

[86]Femeile tinere găteau cu plante de leac. [87]Şi era obiceiul ca femeile să poarte pe cap coroniţe din plante de leac, bărbaţii le aveau la gât şi puneau coroniţe şi pe gâtul animalelor şi pe porţi.

[88]Decuseară bărbaţii lăsau la templu unelte de lucru şi arme ca să fie binecuvântate, iar femeile aduceau ustensile de bucătărie tot pentru binecuvântări. [89]Preoţii şi preotesele la temple, îmbrăcaţi în strai alb, pregăteau vase în care ardea focul sacru dacic.

[90]Şi când oamenii se adunau la templu, preoţimea primea ofrande plante de leac, vase cu miere şi fructe. Toţi cei prezenţi primeau binecuvântări şi aşa se schimbau luminoşi la faţă.

[91]Iar bărbaţii stăteau separaţi de femei. [92]Pe rând îngenunchiau în faţa focului sacru bărbaţii în vârstă, bărbaţii tineri, femeile în vârstă, femeile tinere şi copiii. [93]Şi făceau promisiuni Lui Zamolxe când bărbaţii spuneau: „În numele Lui Zamolxe vom fi şi mai harnici şi vom apăra hotarul mai bine”. [94]Iar femeile ziceau: „În numele Lui Zamolxe vom avea grijă de casă, de familie şi de animale”. [95]Apoi toţi ieşeau la focul sacru de afară şi făceau două grupuri, cel al bărbaţilor şi cel al femeilor. [96]Cu toţii ridicau mâinile spre cer, făceau jurăminţi apoi grupurile se uneau şi se îmbrăţişau.

[97]Şi intrau în templu să continue sărbătoarea unde preoţii şi preotesele stăteau separat la masa lor. [98]Urma dansul fetelor care purtau pe cap stergare albe, cu dungi roşii la capete. [99]Pe ştergare se aşezau pâini. [100]Apoi intrau

băieţii mai mici care dăruiau un ban fiecărui bărbat rudă şi fetiţele care dăruiau la femeile rude un lucruşor făcut de mânuţele lor. [101]Fetiţele împleteau ghirlande de flori pe care le puneau pe capul preoţilor şi preoteselor la alegerea lor.

[102]Urma masa comună la care fete tinere serveau mâncăruri alese. [103]La plecare, spre casele lor, oamenii luau o mână de cenuşă din focul sacru să o împrăştie pe pământurile lor ca să dea rod bun. [104]Spre dimineaţă unii oameni se întorceau şi preoţimea îi stropea cu picături din roua dimineţii.

[105]Aşa dacii urmau ritualuri şi aşa intrau în curgerea armonioasă a vieţii în ritmurile naturii şi în cele ale corpului, minţii şi sufletului omenesc. [106]Şi aşa ei se alăturau trăirii vieţii omeneşti în lumină.

[107]Când se mergea la sărbători pe munţii sacri cogaioni se credea că munţii aceia sunt osia lumii şi stâlpi ai cerului. [108]În ţinuturile carpilor era muntele Rarău, soarele care alungă răul, iar în munţii din mijloc era chipul Lui Zamolxe făcut din piatră de către Dumnezeu. [109]Şi se credea că soarele era ochiul Lui Dumnezeu şi mulţi se închinau la răsăritul soarelui cu semnul Lui Zamolxe.

[110]La hore oamenii spuneau: „Bate hora din picioare să răsară iarăşi soare, bate hora tot pe loc să răsară busuioc”. [111]Aşa ei chemau lumina să risipească supărarea şi întunecimile sufleteşti. [112]Poporul zeilor s-a întărit în frăţie de la inimă la inimă. [113]Şi viaţa omului, de la botezul copilului până la moartea bătrânului, era cuprinsă în legile vieţii.

[114]Pruncii erau botezaţi în natură sau la templu şi li se dădeau nume cu care părinţii vroiau să-i predestineze, nume ştiute din moşi-strămoşi. [115]Iar acei părinţi care doreau ca pruncii lor să fie născuţi din foc îi treceau prin foc, pentru Zamolxe, sărind cu copiii în braţe pe deasupra focul sacru dacic. [116]Zorile, zeiţele destinului, erau întrebate despre viaţa ce va să vie a pruncului.

[117]Iar căsătoria omului era legarea de suflet a bărbatului de femeie şi a femeii de bărbat. [118]Căsătoria se făcea la focul sacru unde cei doi îşi jurau credinţă cu mâinile împreunate deasupra focului. [119]Şi unii miri mai jurau şi cu mâinile puse pe trunchiul unui copac gros şi sănătos, mai ales bradul. [120]Era obiceiul ca înainte de căsătorie să se facă purificarea corpurilor şi a minţii mirilor, când ei se spălau în ape limpezi şi priveau cerul nemărginit, lăcaş al spiritului omenesc.

[121]La împlinirea vremii omului, atunci când se pleca pe tărâmul celălalt se făceau sărbători pentru cei adormiţi întru Domnul. [122]Şi după ce i se ardea corpul celui mort cenuşa i se punea în urnele funerare care erau îngropate fie în curţile caselor, fie în cimitire, unde stăteau la un loc cu urnele celor înrudiţi prin neam. [123]Dar mulţi oameni lăsau cu gură de moarte ca cenuşa trupurilor lor să fie presărată pe glie, pe văi, prin păduri, pe dealuri şi peste munţi sau ape, ca ei să fie alături de Dumnezeul din natură. [124]Şi despre cei plecaţi la ceruri se credea că s-au dus acolo doar pentru un timp, ca apoi

ei să vină înapoi pe pământ întru întruparea sufletelor. [125]Focuri ale nemuririi erau aprinse pe locurile unde se afla cenuşa celor plecaţi pentru a-i chema la întrupare.

[126]Şi mulţi se pregăteau temeinic înainte de plecarea lor din lume. [127]Erau bătrâni care, cu gândul la Dumnezeu, se spovedeau la brad, pomul sacru al Bendisei, şi făceau o gaură la rădăcina copacului la care îşi spuneau tainele, apoi o astupau cu pământ ca gândurile lor să intre în seva bradului şi să se înfăptuiască în viaţa viitoare odată cu creşterea lui. [128]Se puneau în genunchi cu faţa spre răsărit şi spuneau rugăciuni lăsate din moşi-strămoşi. [129]Iar cei care nu ajungeau la temple aplecau vârfurile la brazi şi făceau templu din ei şi aduceau muguri de salcă şi apă vie de izvor şi o beau. [130]Şi-şi pregăteau astfel drumul către lumina din lumea de dincolo.

[131]Multe alte obiceiuri, datini şi sărbători ţineau oamenii poporului zeilor întru nemurirea lor. [132]Li se dusese vestea în toată lumea că erau oamenii luminii, iar cavalerii zamolxieni cutreierau lumea şi duceau cu ei lumina poporului zeilor şi o dădeau bucuroşi şi altor neamuri.

[133]Odată, nişte preoţi decenei, au mers în munţi la Simin, Marele Preot de atunci. [134]Acolo au aflat că undeva pe munţii cei înalţi ai carpilor de la răsărit se găseau oameni care încă mai vorbeau în graiul strămoşesc de pe vremea lui Zamolxe. [135]Iar Marele Preot s-a sfătuit cu ei şi au hotărât să meargă la acei oameni să-i cunoască.

[136]Conduşi de călăuze, şapte preoţi decenei şi însuşi Marele Preot Simin, care era în puteri, au ajuns acolo. [137]Şi mare le-a fost mirarea când au găsit sate întregi şi oameni care trăiau după legile cele vechi ale Lui Zamolxe şi aveau preoţi pe măsura lor. [138]Iar graiul le era vechi de când lumea şi ei îl numeau prisca. [139]Atunci preoţii decenei au stat cu ei la sfat ca să-i asculte pe acei oameni ai munţilor cum grăiau şi mare le-a fost uimirea ce au auzit.

[140]Şi Arian, unul dintre preoţii lor, a spus: „D'apăi noi sântem aci în munţ dă când'i lumia lumie. [141]Şî obiceaiurile nostre sânt pă măsură. [142]Amu ieştim multie dân vreamurile dădămult când pă pământ domnia Ler împărat. [143]Şî dă când Domniezău îmbla pă pământ cu omini. [144]Şi păstrăm dă la moşi'strămoşi graiul lor că aşe vorbiau ei şî aşe o vorbitu şî străbunul Zamolxe, zăul nostru. [145]Şî multi să povestiesc dăspre acei omini dân vechimi".

[146]„Să ne spui şi nouă despre acele legende" l-a rugat Simin, Marele Preot. [147]Şi Arian a continuat: „Apăi amu, dămult, tari dămult, pă timpu când Zamolxe încî nu să născusă irau părinţî Lui, tătânele Crăciun Arheu' şî mumă'sa Vetra. [148]Şî Crăciun o rugatu pă Zoda, o prioteasă d'atunci, să chemi ia la focul viu să să întrupezi un suflit mari. [149]Şî Crăciun o ştiutu dăspre Zamolxe cel Bătrânu, Moşu cel dântre urieşi. [150]Aşe s'o născutu Zamolxe dân spiţa dă suflit a lu' Ler împărat. [151]Şî apăi Zamolxe o agiunsu preot al Lu' Domniezău, zăul cel mari cari hălăduieşti pă vârfurile munţâlor şî cari să mai cheamă şî

Omniezău. [152] În dimineaţa ceia, când mumă'sa l'o născutu pă Zamolxe, tocmai răsăria soarili. [153]Şî tatăl Lui, cari să numia Crăciun, L'o'nchinatu pă Zamolxe Lu' Domniezău. [154]Şî dă mic copchil, Zamolxe ira tari sprinten la minti şî tătânele Crăciun iştia că va agiunge om mari şî înţăleptu în neamul rumânilor. [155]Apăi aşe a şî fostu, că Zamolxe o cutreiratu pân lumie s'o dăprinsu tăt ce ira mai bun dă la omini undi s'o dusu. [156]Când s'o'ntorsu acasă Zamolxe o datu lumina Lu' Domniezău neamului şî o făcutu o casă mari undi să adunau cei înţâleptî şî acolo mulţî omini o'nvăţatu ce e bini păntru alţî şî or fostu făcuţî acolo mulţî preoţî şî priotese. [157]Şî aşe s'or dăprinsu rumânii cu hărnicia şî cinstea, cu vitejia şî viaţa cea bună omenească. [158]Apăi Zamolxe o făcutu lejile după cari tot neamul s'o adăpatu cu apă vie păntru suflit. Şî aşe lumina şî ceriul dân inema omului s'or înmulţâtu în vac dă vac. Iaşte adăvăru'".

[159]Toţi cei de faţă s-au minunat auzind vorbele preotului Arian şi se gândeau cu credinţă că în acel grai vorbise şi străbunul Zamolxe.

[160]În altă zi sătenii le povesteau celor veniţi legendele vechi de când lumea despre Ler împărat şi despre regii neştiuţi ai lumii.

CAPITOLUL 7
Dacii şi galii cheamă Spiritul Lui Zamolxe să lumineze lumea. Profeţia revenirii Lui Zamolxe.

[1]Şi văzând dacii câtă lumină a Lui Dumnezeu se afla în neamul lor, se gândeau cu milă de oameni ca ea să fie dată întregii lumi. [2]Dar aşteptau un semn ceresc ca aşa să ştie când să cheme Spiritul Lui Zamolxe.

[3]Triburile tracilor şi galilor de la sud de fluviul Istru continuau să se războiască între ele. [4]Şi unii gali au fost forţaţi să treacă fluviul Istru la daci. [5]Mulţi ani au trecut şi galii s-au amestecat cu dacii şi au format un singur neam, tot aşa cum fuseseră în vremurile de demult. [6]Aşa galii au cunoscut şi ei lumina învăţăturilor Lui Zamolxe, iar cei cu har, dintre ei, au fost iniţiaţi în preoţie.

[7]Şi au cugetat dacii şi galii că ar fi bine să dea învăţăturile nemuririi întregii lumi. [8]Atunci un sobor, de preoţi şi preotese, s-a adunat la Sarmisegetuza. [9]Acolo au ales doisprezece dintre ei, şase bărbaţi şi şase femei, să meargă pe vârful muntelui, acolo unde Zamolxe fusese incinerat, deasupra peşterii de la Apolovraci. [10]Şi pe culmea acelui munte au aprins focul nemuririi dacice. [11]Şi vreme de şapte ani l-au ţinut nestins chemând Spiritul Lui Zamolxe. [12]Sute şi sute de preoţi şi preotese au făcut cu rândul veghind focul sacru dacic. [13]Şi aşa prin invocaţii şi rugăciuni, preoţimea a trimis la Dumnezeu dorinţa neamului dacilor ca Spiritul Lui Zamolxe să revină în lume.

[14]Iar când timpul chemărilor lor s-a încheiat, a venit acolo Simin, care era atunci Marele Preot, împreună cu nevasta sa Andra preoteasa. [15]Şi Marele Preot, vestitor de vreme, a prorocit de faţă cu toată mulţimea, astfel: [16]„Va veni un timp când Domnul Dumnezeu va trimite pe pământ spiritul unui om care va

schimba lumea. [17]Pământul, apa și focul îl vor ajuta. [18]El va fi Fiul Lui Omnezeu Cel care locuiește pe vârfurile înalte ale munților sacri, cogaionii. [19]Și El va fi Fiul Omului și Iisus se va numi. [20]Cu puterea de sus El va fi lumina neamurilor și pruncul Domnului. [21]Și Iisus va propovădui Iubirea și Legile pe care noi dacii le știm de la strămbunul Zamolxe. [22]Iar lumea îl va cunoaște cu numele DOMNUL E CU NOI, căci prin El Domnul cel Mare va fi printre noi și Iisus va avea Duhul Lui Dumnezeu. [23]Iar părinții Lui vor fi o mamă din neamul galilor și un tată din neamul tracilor".

[24]Toți s-au minunat ascultând cu luare aminte vorbele Marelui Preot Simin care a mai zis: [25]„Și mai aflați că pruncul ce va veni este speranța lumii să nu piară din cauza răutăților oamenilor și strâmbătății vieților lor. [26]Vor fi rătăciri și multă suferință până când, după mult timp, oamenii vor înțelege înțelepciunea Trimisului Lui Dumnezeu, întruparea Lui Zamolxe. [27]Și cu El Domnul va fi cu noi. [28]Că Domnul Cel Preaînaltul, Domnul Înțelepciunii, Domnul Zău, totuna este cu Dumnezău sau Omnezău al strămbunilor noștri, Zăul Cel mare al munților celor aproape de cer. [29]Iar după întruparea Lui Zamolxe va veni un timp când se va întrupa și Cavalerul trac care se va numi Decebal".

[30]Și la acel timp se știa că unii din galii scordisci, trăitori în Tracia, trecuseră apa în Asia Mică unde întemeiaseră statul Galația. [31]Apoi, la o vreme unii dintre urmașii acestor gali au coborât mai către sud ajungând pe locurile vecine cu cele ale iudeilor. [32]Și acele pământuri, unde galii s-au așezat, s-au numit Galileea după numele neamului galilor.

[33]Au trecut anii și Simin, Marele Preot, care-l cunoscuse pe Deceneu, ajunsese foarte bătrân și era gata să treacă marea preoție lui Cerion. [34]Așa la Sarmisegetuza au fost chemați preoți și preotese din toate pământurile tracilor.

[35]Era Ziua de Sânziene când Marele Preot Simin le-a vorbit tuturor astfel: „Bun sosit popor de la izvor! [36]De-acum vremea s-a scurtat și mult timp nu mai este până când va sosi pe lume zeul Zamolxe întrupat în om. [37]Și vă spun să luați aminte de-a pururea că noi avem șapte oameni, ca modele de urmat, iar ei sunt stăpânii a șapte ceruri. [38]Primul dintre ei este zeul Zamolxe, strămbunul care ne-a arătat calea nemuririi. [39]Al doilea model este zeea Bendisa, soața Lui Zamolxe, Zâna Zânelor; ea este calea bucuriei vieții. [40]Al treilea model este Marele Lup Alb, omul curajului, dar și al păcii; el este și va fi în veac de veac păzitorul neamului nostru. [41]Al patrulea model este Iisus, cel ce va să vie ca întrupare a Lui Zamolxe; Iisus va fi omul căii iubirii de oameni, încununarea iubirii Lui Dumnezeu. [42]Al cincilea model este Cavalerul trac cel care ne arată calea virtuții, demnitatea, justiția cum spunem noi dacii. [43]Iar al șaselea model este părintele Deceneu, om al înțelepciunii și al judecății celei drepte. [44]Și modelul cel mai înalt îl aflăm în Dumnezeu și Domnazână, care sunt una. [45]Calea Lor îndumnezeiește omul, dându-i tezvie sufletului, care în om este ca diamantul care se slefuiește neîncetat".

[46]Și de la acel timp înainte dacii trăiau în speranța că strămbunul Zamolxe va veni cândva printre ei. [47]Preoții și preotesele tuturor tracilor Îl chemau adesea pe Zamolxe la focul nemuririi dacice și ridicaseră deja altare Lui Iisus, deși El încă nu se născuse.

[48]Domnul Dumnezeu și Dumnezeea se aflau în cerul Lor de purpură în Focul Viu și în lumina cristalină și știau toate cele care vor urma.

☼☼☼